HELİN GÜL

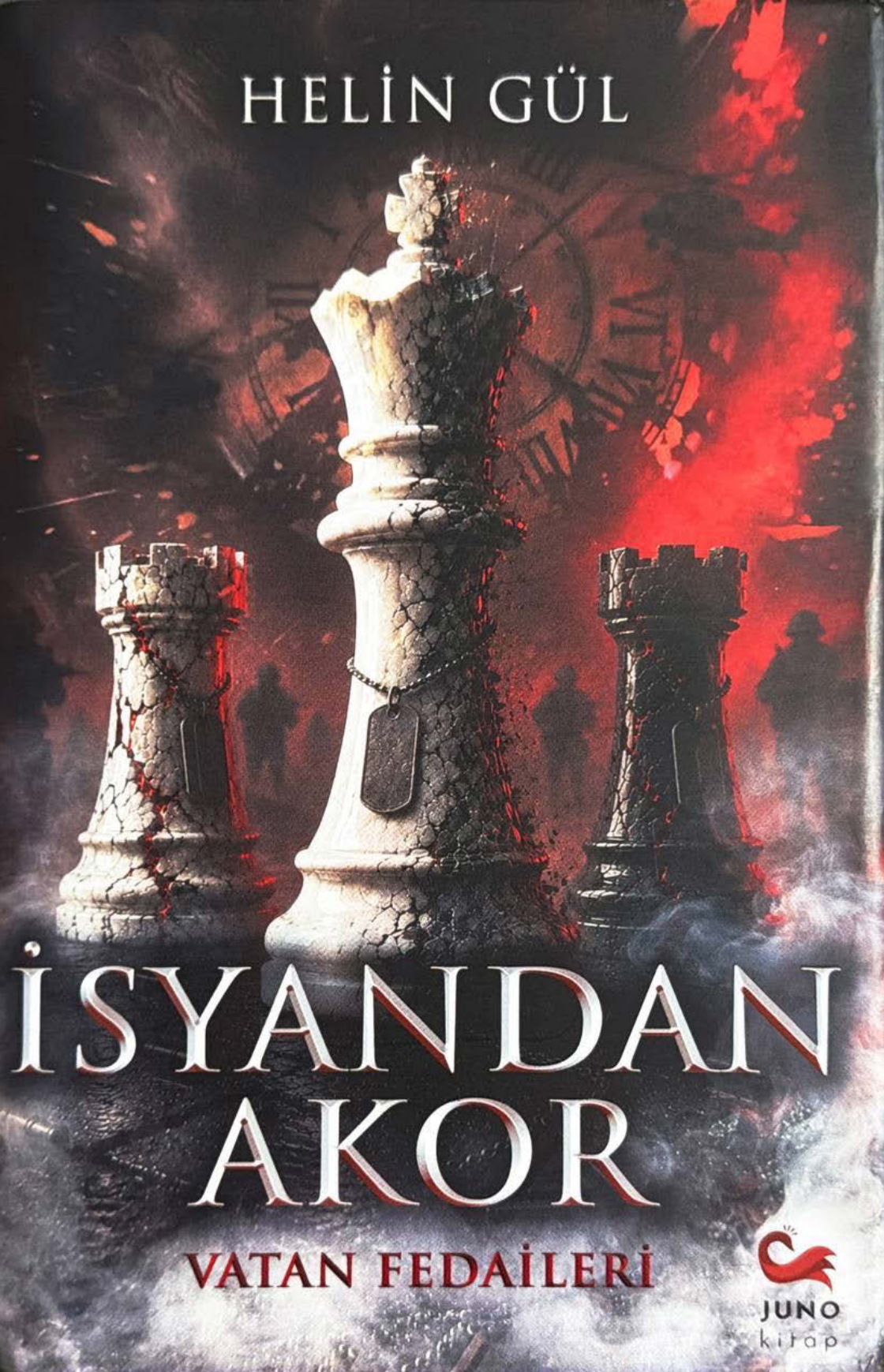

İSYANDAN AKOR

VATAN FEDAİLERİ

JUNO kitap

Ankara'nın kalbinde, Meclis duvarlarını sarsan o patlama sıradan bir saldırı değil; karanlık bir satranç oyununun ilk kanlı hamlesiydi. Devletin "görünmezleri" için geri sayım başladığında, geçmişi acıyla yoğrulmuş sekiz ruh, vatanın en karanlık köşelerinde kendi isyanlarını başlatmak üzere bir araya getirilir.

Teğmen Feza Ayris Kandemir; nam-ı diğer Alaycı. Çocukluğunu Kerkük yollarında, abilerinin korumacı gölgesinde bırakan o küçük kız, artık namlusunun ucunda vatanın kaderini taşıyan bir keskin nişancıdır. Keskin dili ve kusursuz nişancılığıyla bir orduya bedeldir ancak kurulan bu yeni timde işi hiç de kolay değildir. Feza, sadece dışarıdaki düşmanla değil; her biri patlamaya hazır birer volkan olan yedi farklı karakterin oluşturduğu bu kontrolsüz güçle de baş etmek zorundadır.

Kaçkar Dağları'nın dondurucu ayazından Ankara'nın sisli koridorlarına uzanan bu amansız takipte; operasyonel ciddiyet, yerini her an patlamaya hazır diyaloglara ve timin barut kokusu arasına sızan eğlenceli çekişmelerine bırakıyor.

Onlar vatanın fedaileri. Onlar isyanın çocukları. Ve bu hikâyede ateşin hikmetini öğrenirken, en büyük savaşı kendi içlerindeki o kaçınılmaz bağa karşı verecekler.

JUNO kitap
Ay Işığı Kitaplığı

İSYANDAN AKOR

VATAN FEDAİLERİ

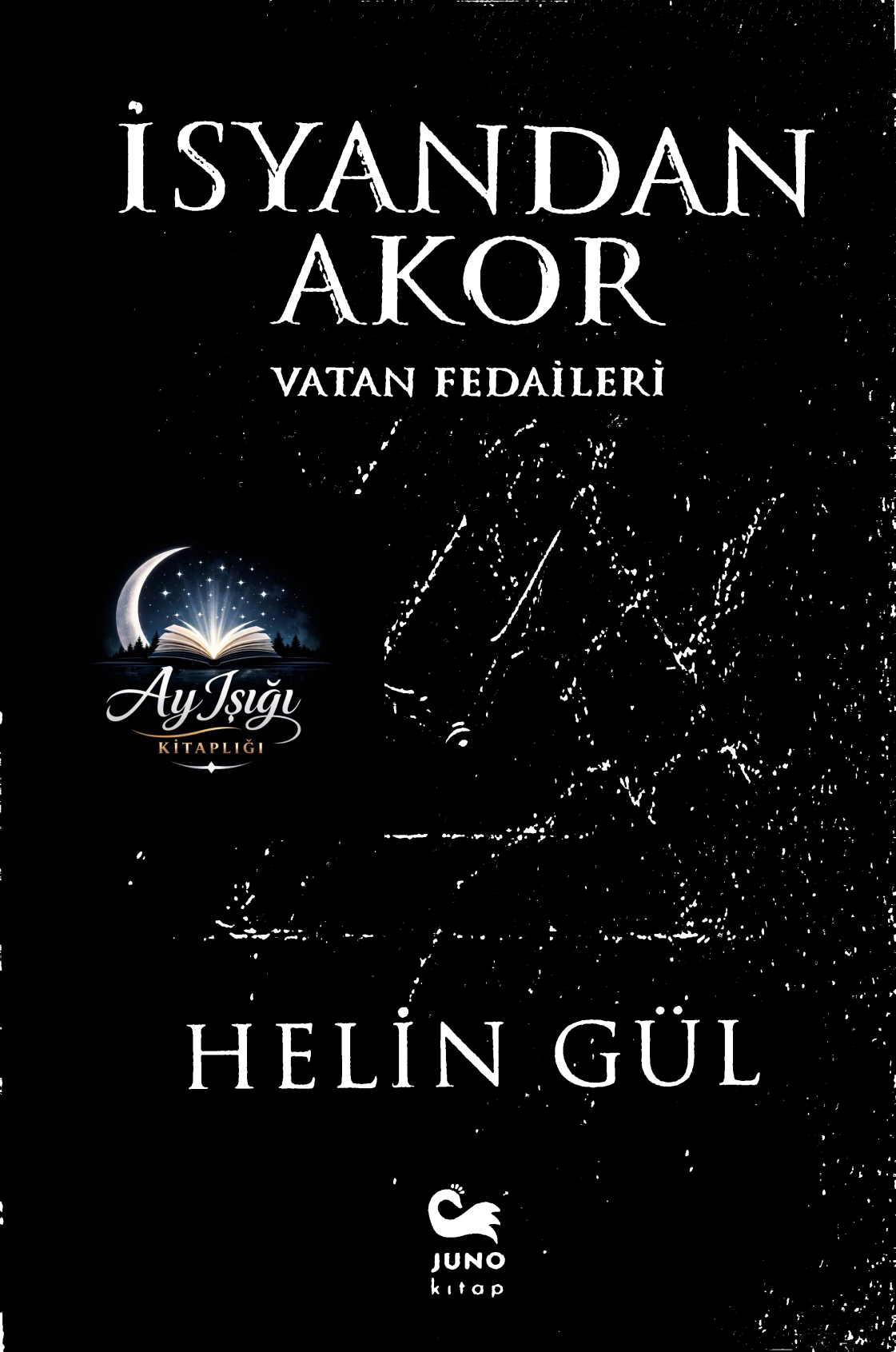

HELİN GÜL

JUNO
kitap

@ayisigikitap

Juno Kitap - 47

İSYANDAN AKOR – VATAN FEDAİLERİ
Helin Gül

Yayına Hazırlayan: Nazlıcan Kabataş
Redaksiyon: Bilge Nas Arıcan
Düzelti: Emine Canbulat
Son okuma: Aylin Boz
Kapak ve Sayfa Tasarımı: Kübra Yeşilyurt Çakır

1. Baskı: İstanbul, 2026

ISBN: 978-625-90381-1-7

© Bu kitabın Türkçe yayın hakları Juno Kitap'a aittir.
Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen çoğaltılamaz.

Yayınevi Sertifika No: 47887

JUNO KİTAP
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Sk.
No:8/F Zeytinburnu – İstanbul
Tel: 0530 464 07 50

Baskı ve Cilt: My Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/F
Zeytinburnu / İstanbul Tel: 0212 674 85 28
Matbaa Sertifika No: 47939

Juno Kitap, Diyojen Yayıncılık'ın tescilli markasıdır.

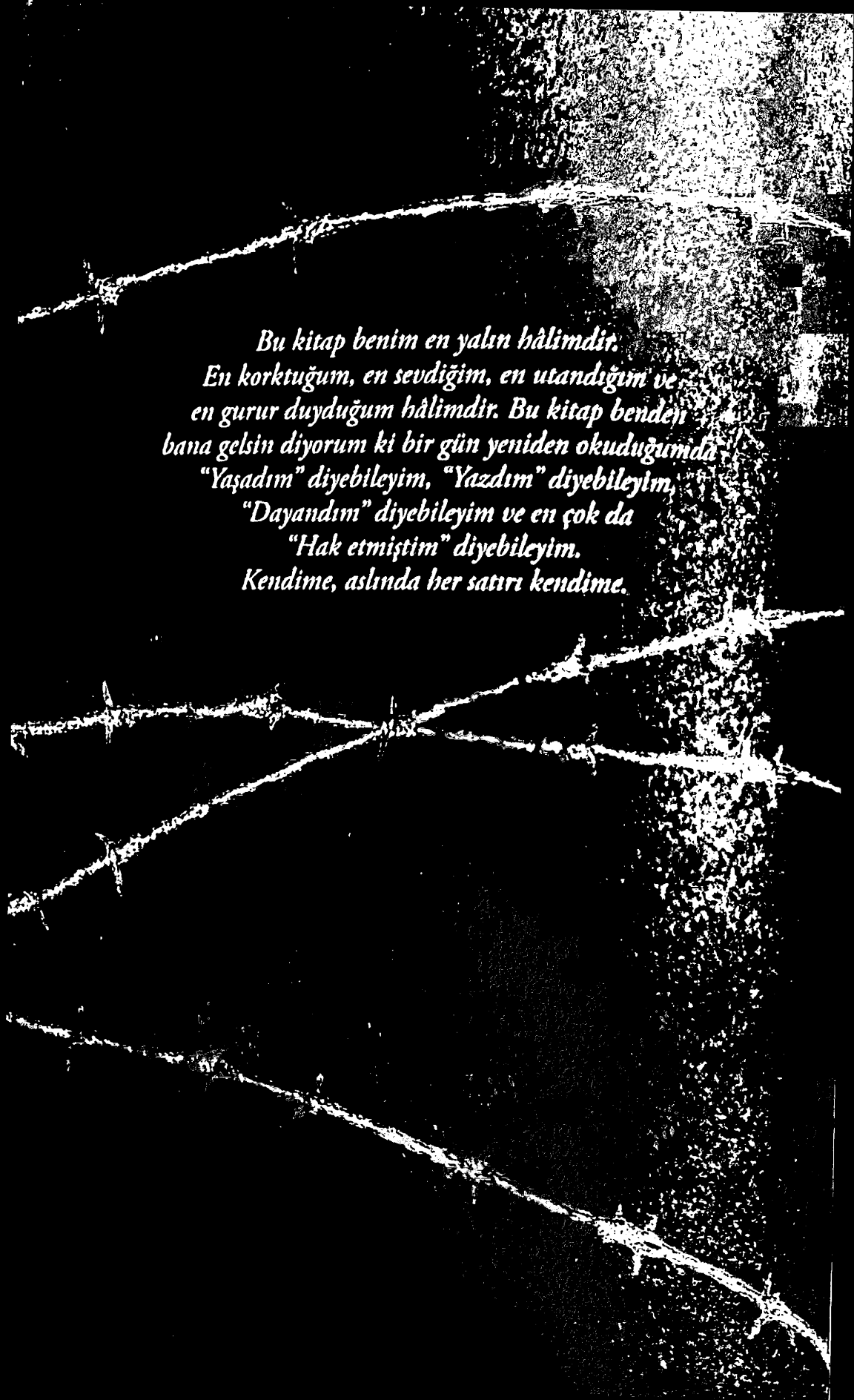

Bu kitap benim en yalın hâlimdir.
En korktuğum, en sevdiğim, en utandığım ve
en gurur duyduğum hâlimdir. Bu kitap benden
bana gelsin diyorum ki bir gün yeniden okuduğumda
"Yaşadım" diyebileyim, "Yazdım" diyebileyim,
"Dayandım" diyebileyim ve en çok da
"Hak etmiştim" diyebileyim.
Kendime, aslında her satırı kendime.

GİRİŞ

İntiharcı savaşçının nitekim amacı ölmektir;
ancak bazen isyan da edebilir.

Karanlık, sokağın üzerine parçalanmış bir örtü misali çökmüştü. Gece, sessiz değildi; sadece bekliyordu. Kendi kıyametini ve kıyametten sonraki ilk çığlıklarını duymayı bekliyordu.

Siyah maskeli, deri eldivenli bir adam, takım elbisesinin üzerine geçirdiği siyah kabanıyla ağır ağır yürüyordu; büyük bir günah işlemeye hazırdı. Tuhaftır ki günah işlemek onu germiyor, aksine tatmin ediyordu.

Adımları aceleci değildi. Kaçmıyordu. Saklanmıyordu. Sanki olması gereken yere, olması gereken zamanda gidiyordu. Bugün duyduğu en kirli his, nefretti. Ve o, içinde büyüyen kininin kurbanı olduğu için kendi kurbanlarını arıyordu.

Sokağın sonunda, sarı ışığı titreyerek yanan bir sokak lambası vardı. Adam lambanın altına geldiğinde durdu. Sırtını direğe yasladı. Işık, siyah maskesinin gölgelerini daha da derinleştiriyor, onu insandan çok bir canavara benzetiyordu. Hiç çıkarmazdı o maskeyi. Çünkü bilirdi; maskeyi çıkardığı an, maskeli hâlinden daha çok dikkat çekecekti.

Cebinden bir telefon çıkardı. Özel tasarım eldiveni tuşların üstünde gezindi. Sonunda bir numarayı tuşladı. Telefon çalarken gözlerini karanlığın içine dikti. Şehrin herhangi bir köşesinde bulunan bu sokağa yeniden göz gezdirdi. Yakında bu şehre fazladan mesai yapması için Azrail'i davet edecekti.

Arama cevaplandığı anda ilk o konuştu. Zaten fazla beklemeyi sevmezdi.

"Yarına kadar vaktiniz var." Sesi... Bir insanın sesine benzemiyordu. Derinden geliyordu. Kısık değildi, daha çok yaralı bir sesti. Kesik kesikti. En çok da yanık bir sesti.

Duyduğu şeyler, hattın diğer ucundaki polis memurunu bir an durdurdu. "Beyefendi," demişti polis, soğukkanlılıkla. "Kiminle konuştuğumu söylerseniz yardımcı olmaya çalışırım."

Maskeli adam gülümsedi. Merhametsizlerle uğraşırken içinde hiç merhamet kalmamıştı; bu soğuk gülüş biraz da bunun eseriydi. "Yardım istemiyorum, bilgi veriyorum."

Polis memuru oturduğu yerde hareketsizce durdu. Gecenin geç saatleriydi ve fazlasıyla yorgundu; saçmalık dinleyecek hâli yoktu. Hattın karşı ucundaki kişiye "Bakın," dedi polis memuru, sesi artık sertleşmişti. "Burası polis karakolu. Bu numarayı bir daha meşgul ederseniz hakkınızda işlem başlatılır."

Maskeli adam durdu. Maskesinin ardındaki gözlerini kapadı, derin bir nefes aldı, peşindeki iblislerin soluğunu sırtında hissetti ve en sonunda dayanamayarak gözlerini yeniden açtı.

"Türkiye Büyük Millet Meclisi'nde yarın, YADAP milletvekillerinden Beşir Hicranlı kürsüye çıktığı an büyük bir patlama gerçekleştirilecektir."

Karşı taraftaki polis bıkkın bir nefes daha verdi. Sonunda uzun yılların ona verdiği tecrübe yetkisine dayanarak "Şakanızın bedeli olacaktır. Böyle şeyler ciddi suçtur. Telefona bir bez bağlayıp sesinizi değiştirince görünmez olmuyorsunuz," dedi.

Maskeli adam duyduğu son sözle gerildi, sonra gevşedi. Polis, sesinin tonunu yanlış yorumlamıştı. Bez var sanmıştı. Bu onu öfkelendirmişti. Öfkesini gizledi ve o an, can alan canavarı yeniden yarattı.

"Önlem almak istemez misiniz?" diye sordu. Bağırmadı, aksine sesini biraz daha kıstı. "Yoksa," dedi, neredeyse fısıltıyla "her zamanki gibi, öldükten sonra mı konuşacağız sağ kalabilenlerinizle?"

Polis daha fazla tahammül edemediği için cevap vermek yerine konuşmayı tam da bu noktada sonlandırdı. Ekrana yalnızca bir saniye baktı. "Bütün deliler de beni bulur zaten," diye içinden geçirdi. Biraz yüksek sesli bir şekilde iç çekmişti.

Birkaç metre ötede, adamın kendi kendine söylenmesini duyan başka bir polis başını kaldırdı. "Ne oldu?" diye sordu arkadaşına. "Niye söyleniyorsun?" Adam omuz silkti. Gözlerini tekrar bilgisayar ekranına çevirdi.

"Delinin biri," dedi. "Mecliste bomba patlatacakmış. Kürsü, milletvekili filan diye sayıklıyor." Arkadaşı kahkaha attı. Bu kahkaha, onun da gülmesine sebep oldu.

Çürümüş bir sistem, gerçek tehlikeyle hayal arasındaki farkı çoğu zaman ayırt edemez.

Sokak lambasının altındaki maskeli adam ise hâlâ olduğu yerde dikiliyordu. Birkaç saniye daha durdu. Lambanın titrek ışığı, siyah kabanının omuzlarında gezindi. Sonra sırtını direkten ayırdı ve karanlığın içine doğru yürüdü. Bu kez öncekinden bile daha yavaştı. Birkaç adım sonra, maskeli adamın dudakları kıpırdadı ve ağzından tek bir cümle çıktı. "Ateşin hikmetini öğrenme zamanı artık sizde."

Tarih, en büyük yıkımların çoğunu "saçmalık" diye kenara itilen cümlelerle başlatmıştı. Ve çoğu felaket, ciddiye alınmadığı ilk saniyelerde, sessizce doğacaktı.

BİR GÜN SONRA

Saat 17.42'de, Türkiye Cumhuriyeti'nin kalbinin attığı yerde hayat âdeta durdu.

Devletin en hayati kararlarının alındığı, millet iradesinin taş duvarlar arasında yankı bulduğu Türkiye Büyük Millet Meclisi'nde, bir anda her şey sustu. Ardından gelen patlama yalnızca binayı değil, ülkenin sinir uçlarını da paramparça etti. Görkemli genel kurul salonu, birkaç saniye içinde tanınmaz hâle geldi.

Şok dalgası, Ankara semalarını aşıp tüm ülkeye yayıldı.

Patlamanın ardından geçen saniyeler içinde, içeride bulunan herkes için hayat ikiye bölünmüştü: Patlamadan önce ve patlamadan sonra. Yirmi altı milletvekili, o gün millet adına attıkları son adımı atmıştı. Türkiye'nin en korunaklı kabul edilen noktasında kan vardı artık.

Yaralılar her yerdeydi. Meclis personelinin büyük bölümü ya hayatını kaybetmiş ya da ağır yaralı hâlde enkazın altında kalmıştı. Çığlıklar, sirenlere karıştı. Ambulanslar, itfaiye araçları ve güvenlik birimleri, meclisin çevresini bir çember gibi sardı. Kısa sürede olay yeri yalnızca bir saldırı alanına değil, bir kriz merkezi noktasına dönüştü.

Dünya ajansları, Ankara'daki her gelişmeyi saniye saniye canlı yayınlara taşıyor, ekranlar Türkiye'nin yaşadığı en ağır iç güvenlik travmalarından birine tanıklık ediyordu.

İçişleri Bakanlığı, Sağlık Bakanlığı, Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı ve Cumhurbaşkanlığına bağlı tüm birimler eş zamanlı olarak acil durum protokollerini devreye soktu. Güvenlik güçleri ülke genelinde alarm seviyesini yükseltti. Hükümetin tüm yetkili mercileri kırmızı alarma geçti. Üst düzey bürokratlar, saniyeler içinde masaların etrafında toplandı. Her gelen rapor, tablonun düşündüklerinden daha ağır olduğunu gösteriyordu.

Millî İstihbarat Teşkilâtı, patlamanın ardından geçen ilk dakikalarda olayın münferit olmadığını anlamıştı. Hazırlanan ön raporlar, saldırının yalnızca bir mesaj değil, bir meydan okuma olduğunu açıkça ortaya koyuyordu. Türkiye, bir yandan yaralarını sarmaya çalışırken, diğer yandan dünya kamuoyuna karşı ayakta durduğunu göstermek zorundaydı.

Atılan her adım, kurulan her cümle, bir devletin hayatta kalma mücadelesinin parçasıydı.

Yüksek güvenlikli bir odada, Millî İstihbarat Teşkilâtı Başkanı Hasan Baltacı ile Türk Silahlı Kuvvetleri Komutanı Orgeneral Kasım Tuğran, acil müdahale birimlerinden gelen raporları art arda inceliyordu. Patlama merkezinden hâlâ dumanlar yükseliyordu. Sahadaki ekipler, enkazın henüz tamamen kontrol altına alınamadığını bildiriyordu. Zaman, devletin aleyhine işliyordu resmen.

Hızlı karar alınmalıydı. Fail ya da faillerin en kısa sürede tespit edilmesi, bu karanlığın daha fazla yayılmadan durdurulması gerekiyordu. OHAL seçeneği masadaydı; tüm hazırlıklar yapılmıştı. Ancak bu, devletin geçmek istemediği son sınırdı.

MİT Başkanı, Cumhurbaşkanı'ndan gelen talimatları toplantı masasına koydu. Orgeneral Tuğran ise böyle bir saldırının yalnızca iç siyaseti değil, doğrudan ulusal güvenliği hedef aldığının farkındaydı.

"Önce halkımızı koruyacağız," dedi, sesi sert çıktı. "Ardından devletin bekasını savunacağız. Bunun için ne gerekiyorsa yapılacak."

MİT Başkanı başını salladı. Yüzündeki ifade, meselenin boyutunu gizlemiyordu. "Güçlü bir tehdit var. Hedefimiz, tehdidi kaynağında yok etmek. Bunun için özel timler oluşturulması emrini, doğrudan Cumhurbaşkanlığından aldık."

MİT ve TSK'nın en üst düzey yöneticileri, artık sıradan

yöntemlerin yeterli olmayacağı konusunda zaten hemfikirdi. Alınan kararla, en kritik görevleri üstlenecek iki ayrı ekip oluşturulacaktı.

MİT bu konuda görece daha rahattı. Yalnızca en iyi ajanlardan oluşan, varlığı resmî kayıtlarda bile yer almayan bir ekibe zaten sahipti. Bu tür bir görevin kimlere verileceği, onlar için bir tartışma konusu değildi. İsimler belliydi. İsyan Operasyonu'na dahil edilecek ekip, daha önce Adanmışlar adıyla kurulmuştu. Onlardan görev için yeniden bir araya gelmeleri istenecekti.

Ancak iş Türk Silahlı Kuvvetleri boyutuna geldiğinde tablo değişiyordu. Daha önce, Türkiye'de yalnızca en seçkin subaylardan oluşan, tamamı aynı anda sahaya sürülebilecek özel bir tim hiç kurulmamıştı. Böyle bir yapı, alışılmış hiyerarşinin, yerleşik komuta düzeninin ve hatta geleneklerin sınırlarını zorluyordu. Bu nedenle mesele sadece bir operasyon olmaktan çıkıyordu. Bu, Türk Silahlı Kuvvetleri tarihinde bir ilkti.

Genelkurmay Başkanı Orgeneral Kasım Tuğran, MİT Başkanı ile yaptığı son toplantının ardından kararını netleştirdi ve emrini verdi. "En güvenilir askerlerden bir tim oluşturun. Sadece en iyilerinden."

Kısa süre sonra, Albay Cezmi İnal Alaska, özel timin lideri olarak görevlendirildi. Aldığı "Tim kur!" emriyle birlikte hiç vakit kaybetmeden harekete geçti.

Albay Cezmi, seçim için personel sicil dosyaları, gizli görev değerlendirme raporları, psikolojik dayanıklılık analizleri, kriz ânı karar kayıtları ve resmî kayıtlara girmiş başarı notlarını tek tek inceledi. Baskı altında verdikleri kararlar, emir komuta dışı anlarda gösterdiği inisiyatif ve gerektiğinde iz bırakmadan yok olabilme kabiliyeti, *en iyileri* diğerlerinden ayırıyordu.

Albay Cezmi uzun süreli araştırma sonucunda en iyileri seçmeyi başardı. Böylece merkez üs, en iyileri göreve çağırmak için telsizin düğmesine bastı.

"Albay Cezmi İnal Alaska. Yüzbaşı Alparslan Akın Alaska'yı emrediyorum. Cevap verin!"

Kısa bir cızırtının ardından, albayın ezbere bildiği o sert ses duyuldu: "Yüzbaşı Alparslan Akın Alaska. Emret Komutanım!" Sesini duymak, albayın yüzünde farkında olmadan beliren, özlem dolu bir ifadeye neden oldu.

"Görevin nedir, asker?"

Alparslan, Özel Kuvvetler Komutanlığının sahadaki en iyi askerlerinden biriydi; adı, görev raporlarında çoğu zaman sonuç bölümünde geçerdi. Bir operasyon sonuca ulaştıysa, sebebi daima o olurdu. Albay, onu bu göreve aralarındaki bağ yüzünden değil, bu askerin gerçekten kriz ânında ülkesine faydası dokunacak biri olmasından ötürü çağıracaktı.

"Suriye sınırında, terör unsurlarını izleme ve istihbarat toplama görevindeyim. Bir sığınağı gözlemliyoruz, Komutanım!"

Albay tereddüt etmeden cevap verdi. "Görevin artık İsyan, asker. Görevini devret ve Ankara'ya dön."

Yüzbaşı Alparslan'ın sesinde en ufak bir değişiklik olmadı. "Emredersiniz, Komutanım!" Özel Kuvvetler Komutanlığının en iyi askeri, artık İsyan Timindeydi.

Albay, time seçmek üzere olduğu ikinci ismin üzerinde parmağını gezdirdi. Bu tim, alışılmış askeri yapılardan biri değildi. Rütbe dengeleri ve kıdem sıraları, konu İsyan Timi olduğunda anlamını yitiriyordu. Cezmi, timine iki yüzbaşı dahil etmek üzere olduğunun farkındaydı ancak bu bilinçli bir tercihti. Biri göz açtırmazdı, diğeri ise savaşın görünmeyen cephesinde rakipsizdi. Devletin şu anda her ikisine de ihtiyacı vardı, ikisinden birine değil.

"Albay Cezmi İnal Alaska. Yüzbaşı Deha Faris Kandemir'i emrediyorum. Cevap verin!"

"Yüzbaşı Deha Faris Kandemir. Emret, Komutanım!" Albay, içinden tek bir cümle geçirdi. *Hayırsız.* Yine de sesini duymak, hayatta olduğunu bilmek bir nebze olsa da içini rahatlattı. Yüzbaşı Deha'nın bilgi toplama ve veri işleme becerisi yüksekti. Time katılması oldukça faydalı olacaktı.

"Görevin nedir, asker?"

"Dış tehditlere karşı dijital güvenlik ve iletişim hatlarını koruma operasyonunu yürütüyorum, Komutanım!"

"Görevin artık İsyan, asker. Görevini devret ve Ankara'ya dön."

"Emredersiniz, Komutanım!" Elektronik Harp Komutanlığının en iyi askeri, artık İsyan Timindeydi.

Albay önündeki listede rütbeleri değil, boşlukları dolduracak uzmanlıkları görmeye devam ediyordu.

"Albay Cezmi İnal Alaska. Üsteğmen Melik Karakaya'yı emrediyorum. Cevap verin!"

"Üsteğmen Melik Karakaya. Emret, Komutanım!"

Melik, Su Altı Taarruz statüsünde bir askerdi. Bu alandaki en iyi askerlerden biri olan Melik, denizden sızma, görünmeden yaklaşma, düşman hattının arkasında uzun süre var olma ve yüksek riskli görevleri başarıyla tamamlama konusunda uzmanlaşmıştı.

"Görevin nedir, asker?"

"Karadeniz kıyı hattında, su altı sızmaları ve denizden gelecek tehditlere karşı keşif ve müdahale görevindeyim, Komutanım!"

"Görevin artık İsyan, asker. Görevini devret ve Ankara'ya dön."

"Emredersiniz, Komutanım!"

Listede bir isim daha vardı. Albay Cezmi, iki yüzbaşı seçerken yaptığının aynısını, ikinci üsteğmeni seçerken de yapacaktı.

"Albay Cezmi İnal Alaska. Üsteğmen Ekber Karakaya'yı emrediyorum. Cevap verin!"

"Üsteğmen Ekber Karakaya. Emret, Komutanım!"

Ekber, Özel Kuvvetler Komutanlığı personeliydi. Ancak aynı zamanda VIP koruma görevlerinde de bulunmuş güçlü bir isimdi.

"Görevin nedir, asker?"

"Görevdeyim, Komutanım!"

Albayın yüzündeki gülümseme bu kez daha belirgindi. Belli ki Ekber gizli görevdeydi.

"Görevin artık İsyan, asker. Görevini devret ve Ankara'ya dön."

"Emredersiniz, Komutanım!"

Sıradaki isim, Albay için diğerlerinden çok daha farklıydı.

"Albay Cezmi İnal Alaska. Teğmen Feza Ayris Kandemir'i emrediyorum. Cevap verin!"

"Teğmen Feza Ayris Kandemir. Emret Komutanım!"

Albay başını hafifçe salladı. Kız çocuğu her zaman başkaydı. Onunla duyduğu gurur, diğerleriyle kıyaslanamazdı.

Feza Kandemir, timin keskin nişancısı olacaktı; uzun menzil atış kayıtları ve tek atışla sonuçlanan operasyon raporları, Özel Kuvvetler Komutanlığına ait ayrı bir başlık altında tutuluyordu. Onu diğer nişancılardan ayıran en önemli şey, tek atıp çift vurmasıydı.

"Görevin nedir, asker?"

"Karadeniz dağlarında terör unsurlarına karşı sınır hattındaki sızmaları engellemek ve bölgedeki hedefleri belirlemekle görevliyim, Komutanım."

"Görevin artık İsyan, asker. Görevini devret ve Ankara'ya dön."

"Emredersiniz, Komutanım!" Alaycı artık İsyan Timindeydi. Listede sona yaklaşıyordu.

"Albay Cezmi İnal Alaska. Teğmen Hüda Korbey'i emrediyorum. Cevap verin!"

"Teğmen Hüda Korbey. Emret, Komutanım!"

Hüda Korbey, Özel Kuvvetler Komutanlığı bünyesinde görev yapan bir subaydı. Eğitim sürecinde insan davranışı ve psikoloji derslerinde sınıf birincisi olmuş, yakın dövüşteki çevikliğiyle kısa sürede dikkat çekmişti.

"Görevin nedir, asker?"

"Terörist grupların sınır ötesi hareketlerini izleme ve hızlı müdahale için hazır bekleme görevindeyim, Komutanım!"

"Görevin artık İsyan, asker. Görevini devret ve Ankara'ya dön."

"Emredersiniz, Komutanım!"

Bir çağrı daha yapıldı.

"Albay Cezmi İnal Alaska. Teğmen Şahin Giray'ı emrediyorum. Cevap verin!"

"Teğmen Şahin Giray. Emret, Komutanım!"

Şahin Giray, Su Altı Savunma sınıfındandı. Denizaltı sızmaları, liman sabotajları ve derin su operasyonları konusunda eğitilmeye devam eden, genç ve yetenekli bir isimdi.

"Görevin nedir, asker?"

"Denizaltı ve kıyı hattında keşif, sızma, hedef işaretleme görevlerini yürütüyorum, Komutanım!"

"Görevin artık İsyan, asker. Görevini devret ve Ankara'ya dön."

"Emredersiniz, Komutanım!"

Albay derin bir nefes aldı. Listede tek bir isim kalmıştı.

"Albay Cezmi İnal Alaska. Asteğmen Evliya Babat'ı emrediyorum. Cevap verin!"

"Asteğmen Evliya Babat. Emret, Komutanım."

"Görevin nedir, asker?" Kimya mühendisliği mezunu olan Evliya, Türk Silahlı Kuvvetleri'nde yedek subay olarak görevlendirilmiş ve asteğmen rütbesiyle istihkam sınıfında görev yapmaya başlamıştı. Patlayıcı Madde İmha alanında aldığı eğitimler ve görev süresi boyunca gösterdiği performans sayesinde, bu alanda öne çıkan isimlerden biri olmuştur.

"Sınır hattında, ilerleme güzergâhlarında patlayıcı ve mayın tespiti ile imhasını yürütüyorum, Komutanım!"

Albay başını hafifçe salladı. "Görevin artık İsyan, asker. Görevini devret ve Ankara'ya dön."

"Emredersiniz, Komutanım!"

Böylece aramalar bitti.

Sekiz isim.

Sekiz farklı uzmanlık.

Sekiz ayrı cephe.

Ve artık tek bir görev vardı.

İsyan.

★

Gece 01.15'ti. Gölbaşı Özel Operasyon Merkezi, derin bir sessizliğin içine gömülmüştü. Silahlı askerler tüm noktalarda nöbet tutuyordu. Merkeze giren çıkan her araç ve her kişi, en küçük ayrıntısına kadar kontrol ediliyordu. Albay Cezmi İnal Alaska ana salonun bir kenarında, sırtını soğuk duvara yaslamış hâlde bekliyordu. Gözleri arada bir duvardaki saate kayıyor, her saniyeyi sessizce sayıyordu.

Kısa süre sonra dışarıdan önce helikopter pervanelerinin boğuk sesi duyuldu, ardından zırhlı araçların motorları birer birer sustu. Yine çok geçmeden, farklı cephelerden kopup gelen tim üyeleri üsse giriş yaptı. Üzerlerindeki üniformalarda aceleyle bıraktıkları yerlerin izleri vardı. Toz, çamur, kurumaya yüz tutmuş kan izleriydi bunlar.

Tim ana salona girdiğinde, hiçbir komuta gerek kalmadan tek bir çizgi boyunca albayın karşısında sıralandı. Her biri, birbirinden farklı timlerde görev almış askerlerdi. Fakat şimdi aynı hedef için yan yana duruyorlardı. Albay bakışlarını tek tek üzerlerinde gezdirdi. Ardından bir adım öne çıktı. Sesi sert ve toktu. "Amacınız nedir, asker?"

Tim üyeleri tek bir beden gibi, aynı anda ve aynı yükseklikte karşılık verdi. "İsyan, komutanım!"

Albayın yüzünde belli belirsiz bir gülümseme yer aldı. Kısa ama anlamı ağır bir duraksamadan sonra sözlerini tamamladı. "Aferin, asker..."

@ayisigikitap

1

GÖKYÜZÜNE ÇIKMAK VE SONRA ASILMAK

Kurt, aç kalsa da bozkırdan pay istemez;
başkasının sofrasında yer arayan,
sürüsünü aç bırakmaya razı gelmiştir.

2007
IRAK-KERKÜK

"Deha beni yakalayamaz ki."

"Deha beni yakalayamaz ki."

"Deha beni yakalayamaz ki."

Henüz yedi yaşında olan Feza, abisi Deha ile oynadığı yakalamaca oyununu hayatının en büyük macerası olarak görüyordu. Köyün tozlu taş yollarında, iki küçük ayak sesi birbirine karışıyor, güneş tepede parlarken toz bulutları altın sarısına boyanıyordu. Feza rüzgâr gibi koşuyor, ardından bir kahkahayı serbest bırakıyordu. "Deha beni yakalayamaz ki!" diye haykırırken sesi, etrafındaki dağların arasından âdeta yankılanıyor, sanki gökyüzüne kadar yükseliyordu.

On iki yaşındaki Deha, biraz daha ağır adımlarla kız kardeşinin peşinden koşarken gülümsemesini saklayamıyor, kendi içinden de söyleniyordu. İsterse onu bir anda yakalayabilirdi; Feza'nın kısa bacakları ve çabuk tükenen nefesi, bu oyunda ona bir avantaj sağlıyordu. Ama küçük kızın, ellerini iki yana açıp "Yakalandım!" dediği o masum anlarda dudaklarını büzerek ağlamasını izleyemiyor, buna dayanamıyordu. Hâliyle mesafeyi

hep koruyor, adımlarını Feza'nın ritmine göre ayarlıyordu. Köyün taş evlerini uzun süre önce geride bırakmışlardı. Deha bir an durup etrafa bakınca, olması gerekenden fazla uzaklaştıklarını gördü. İçinden "Var ya, annem bunu görürse ikimizi de mahveder," diye geçirdi.

"Feza, yeter artık!" diye seslendi ama Feza sadece arkasını dönüp dilini çıkardı. Deha derin bir nefes aldı, alnındaki teri koluyla sildi. "Eğer şimdi yakalarsam, eve kadar aralıksız ağlayacak," diye düşündü. Böylece bırakmaya karar verdi; Feza kendi kendine yorulsun, kendi zaferini ilan etsin istiyordu. Kollarını iki yana açıp rüzgâra meydan okurcasına koşan küçük kızın kısa nefeslerini, kahkahalarını ve gözlerindeki parıltıyı izledi. İçinde tarifsiz bir sevgi ve koruma hissi yükseliyordu. Deha abi olmayı seviyordu.

Bir süre sonra Feza durdu, ellerini beline koydu. Nefesi kesilmişti. Yüzündeyse zaferinin tatlı gülümsemesi vardı. "Gördün mü, Deha, yine yakalayamadın!" diye bağırdı. Deha hafifçe başını salladı, kendi kendine gülerek "Tamam, şampiyon sensin," dedi. Ardından ağır adımlarla Feza'ya doğru yürümeye başladı.

Feza, abisinin yüzündeki gülümsemeyi görünce ciddileşti. "Dur! Ne yapıyorsun?" diye sordu. Deha küçük kızın elinden tutunca Feza hemen geriye çekildi. Dudaklarında hınzır bir gülümseme, gözlerinde ise oyun bitmedi diyen bir ışık yanar gibi oldu.

"Yeter artık, eve gidiyoruz," dedi Deha. Ama Feza elini abisinden kurtarıp yeniden kaçmaya başlamıştı. Toz bulutu içinde hızla koşarken kahkahaları bir kez daha etrafta yankılandı. "Yine de yakalayamazsın!" diye bağırdı.

Deha arkasından seslendi: "Feza, dur dedim sana! O tarafa gitme!"

Küçük kız artık abisini duymuyordu. Ayağını toprağa sertçe vurup yönünü sağa çevirdi; köyün hemen dışında, kimsenin yaklaşmasına izin verilmeyen, büyüklerin "Sakın gitmeyin," dediği bir göl vardı. Kimse ne kadar derin olduğunu tam olarak bilmezdi. Yine de herkesin dilinde aynı uyarı dolaşırdı: "Oraya gitmek tehlikelidir." Bilerek ya da bilmeyerek, Feza o uyarıların tamamını test etmeye hevesli bir şekilde ilerliyordu.

Sonunda, ağaçların arasından sıyrılarak gölün kenarına ulaştı. Güneşin ışığında parıldayan su, boylu boyunca uzanıyordu.

Küçük bedenini bir an durdurarak manzaranın tadını çıkarır gibi nefesini tuttu. Göğsü hızla inip kalkıyordu. Yanakları al al olmuştu bile. Birdenbire bir gülümseme yayıldı yüzüne.

Bu kadar uzaklaşmış olmanın verdiği o özgürlük hissi, çocuk kalbini tarifsiz bir sevinçle doldurmuştu. Eğilip suya baktı. Yüzünün titrek yansıması, suyun üzerinde yaprak misali kayıyordu. Parmaklarını suya batırdı; bir damla su, avuçlarından kayıp giderek serinliğini tenine hissettirdi.

Tam da bu sırada arkasından Deha'nın sesi yankılandı. "Feza, hayır! Oraya o kadar yaklaşamazsın!" Feza irkildi. Abisinin yüksek tonda çıkan sesini duymak onu korkutmuştu. Başını hızla çevirdi ama iş işten geçmişti. Ayağı kıyıdaki kaygan otlara takıldı. Dengesini korumaya çalıştı; küçük kollarını iki yana açtı ama bedenine hâkim olamadı. Bir anda dünya tersine döndü. Ayaklarının altındaki zemin kaydı, ciğerlerine giden hava yarıda kesildi. Suya çarpınca her şey onun için hızla sustu.

Minicik bedeni suyun yüzeyinde birkaç saniye kıvrıldı, sonra sessizce derinlere doğru çekildi. Halkalar gölün üzerinde genişleyerek yayıldı. Deha birkaç saniye ne olduğunu anlayamadı; gözleri donuk, kalbi yerinden fırlayacak gibiydi. Kardeşinin ikinci ve en sevdiği adını haykırdı. "AYRİS!" Sesi tüm alanda yankılandı.

Deha panik içinde gölün kenarına koştu. Kız kardeşini kurtarmak için hızla adım atarken aniden bir kuvvet kolundan tuttu ve onu geriye çekti. Dengesini kaybeden Deha birkaç adım geri savrulurken uzun boylu ve güçlü bir adam suya atladı. Adam göle dalar dalmaz soğuk kabarcıklar arasında Feza'ya hızla ulaştı. Minik bedeni kollarına aldı, suyun derinliklerinden yukarı doğru çekti. Feza'nın bilinci açıktı. Suyun içinde geçirdiği kısa an, kalbindeki korkuyla birleşmişti. Küçük bedeni hâlâ titriyordu. Ardı arkası kesilmeyen öksürükleri ise cabasıydı.

Adam, Feza'yı kucağında taşırken gölün kenarına doğru kıvrakça yüzdü. Kıyıya vardıklarında hâlâ onu sıkıca kucaklıyordu. Küçük kızın saçlarından damlayan su, toprağa düşüyor, gölün yüzeyi önceki kabarcıkların ardından yavaşça dinginleşiyordu.

Feza korkudan sesini çıkarmıyordu. Öksürüğü durmuştu. Kısa süre sonra fark etti ki onu kurtaran kişi, büyük abisi Reha'ydı. Reha, güçlü kollarıyla Feza'yı sarıp kenara taşımıştı.

Deha ise soluk soluğa, gözlerinden yaşlar süzülerek abisi ve kız kardeşinin yanına koştu.

Reha, Feza'yı nazikçe yere indirdi, dizlerinin üzerine hafifçe eğilerek kardeşinin minik bedenini gözden geçirdi. Başından ayaklarına kadar elleriyle her yerini yokladı; herhangi bir yaralanma, ezik ya da çizik olmadığından emin olmak istiyordu. Gözleri etrafı tarıyor, çevrede bir tehlike olup olmadığını kontrol ediyordu.

Ağlayarak yanlarına koşan Deha'yı fark ettiğinde bir tur da onu inceledi. Gözleri dolmuş, soluğu kesilmişti. Deha'nın titreyen vücudunu dikkatle yokladı; herhangi bir sorunu olup olmadığını anlamaya çalışıyordu.

İkisinin de iyi olduklarına kanaat getirdiğinde derin bir nefes alıp her ikisini de kendine doğru çekti. Güçlü kollarıyla hem sarıyor hem de kardeşlerini teselli ediyordu. Küçük kardeşlerinin başlarının üstüne, saçlarının arasına ve yanaklarına üst üste öpücükler kondurdu. Her iki kardeş de abilerinin kollarında ağlamaya başladı. Küçük hıçkırıklar ve birbiri ardına düşen gözyaşları, Reha'nın göğsüne dökülüyordu. Üçü bir süre sessizce birbirlerine sarılarak öylece kaldı.

Aradan birkaç dakika geçti. Göl kenarını hâlâ terk etmemişlerdi. Güneş sıcak ışıklarını üzerlerine serpiyordu. Reha, Feza'yı kucağında tutuyor, Deha ise başını abisinin dizine yaslıyordu. Eve ıslak gitmemek için gölün kenarında kalmaya, güneşin sıcaklığının onları kurutmasını beklemeye karar vermişlerdi. Annelerinin tepkisinden çekiniyorlardı. Reha, tişörtünü çıkarıp bir taşın üzerine sermişti; böylece daha hızlı kuruyacaktı.

Feza, abisinin kucağında otururken gözleri Reha'nın kalbinin sol tarafındaki küçük doğum lekesine takıldı; kalbe benzeyen işaret ilgisini çekmişti. Minik parmağını dikkatle oraya değdirerek mırıldandı. "Abi... Abi... Abi... Kalbinin üstündeki kalbe dokunuyorum. Hissediyor musun?"

Reha hafifçe gülümsedi. "Hissediyorum."

"Ama bak, kalbine dokunmuyorum, kalbinin üstündeki kalbe dokunuyorum. Hissediyor musun?" diyerek sorusunu tekrarladı, bu kez sesi biraz daha yüksekti.

Reha tekrar gülümsedi, başını eğip kardeşinin minik yüzüne baktı. "Hissediyorum, birtanem."

Feza dudaklarını büzerek mırıldandı. "Keşke benim de kalbimin üstünde kalp olsaydı."

Reha kardeşini dikkatle kucaklayıp yanaklarından öptü, sesini yumuşatarak "Senin kalbinin üstünde kalp olmasa bile, benim kalbimin üstü de içi de dışı da senindir," dedi.

Feza hafifçe gülerek Reha'ya baktı. Deha ise başını öne eğip homurdandı; kendisini unutturmamak istiyordu. Reha, erkek kardeşi Deha'ya bakarak gülümsedi. "Tabii, kalbimin yarısını da Deha'ya vermemiz gerekiyor."

Deha hafifçe başını salladı, gülmüştü. Feza da gülerek "Tamam, yarısı benim, yarısı Deha'nın olsun. Ama kalbinin üstündeki kalp sadece benim olsun. Olur mu?" dedi.

Reha, minik kardeşinin saçlarını okşayıp hafifçe başını salladı. "Tamam. Kalbimin yarısı senin, yarısı Deha'nın. Ama kalbimin üstündeki kalp sadece Feza'mın."

25 HAZİRAN 2027
TÜRKİYE

Keskin nişancı dediğin, timde en önde koşan asker değildir; o, herkes ilerlerken geride kalan ama herkesten önce ateş edendir. İşimin sadece tetiği çekmek olduğunu düşünürler; oysa asıl mesleğim beklemektir. Saatlerce, bazen günlerce beklerim. Toprağın soğuğunu, rüzgârın dilini, kalbimin sesini dinlerim. Nefesimi sayarım. Yani saymalıydım.

En azından olması gereken bu yöndeydi.

Bir keskin nişancı olarak konumlanıp nişan almam gerekirken komutanımın ağzından şu cümleler dökülmüştü: "Git, patikayı kontrol et. Yol temizse haber ver, aşağı ineceğiz." İtiraz etmedim. Etmeyi düşündüm belki ama sesim içimde kaldı. Yalnızca teessüf ettiğimi arz ettim; zaten onu da içimden yaptım.

Havada keskin bir soğuk vardı. Karadeniz'in sarp dağları, kışın en acımasız yüzünü bize göstermekte tereddüt etmiyordu. Rüzgâr, dağların göğsünden kopup gelen bir ok gibi yüzüme çarpıyordu. Ama hissetmiyordum. O kadar uzun süredir donuyordum ki artık bunu bile hissedemez hâle gelmiştim.

Ülkemde birkaç gündür iyi şeyler olmuyordu. Beş gün önce, başkent Ankara'nın kalbinde korkunç bir saldırı gerçekleşmişti.

O günden sonra, güvenlik seviyesi ülkenin dört bir yanında en üst noktaya çıkarılmıştı. Asker, polis, jandarma... Hepimiz aynı yükün altındaydık. Eskiden görevlerimiz zordu; şimdi ise çoğu zaman Allah'a emanetti.

Bunca olayın üzerine, aldığımız istihbarata göre, Artvin'in Gürcistan sınırından sızan bir grup, orman örtüsünü kullanarak Rize'nin Kaçkar Dağları'na doğru ilerlemişti. Köylüler bir hareket görmüş, ormanda bırakılan izler de bunu doğrulamıştı. Kaçkar'da iz sürmek haritaya bakmakla olmazdı. Sis yolu siler, yağmur toprağı kapatır, dağ birçok şeyi içine gömerdi.

Bu yüzden acele etmedik. İki gün boyunca tırmandık. Amacımız belliydi: Yerlerini bulmak, neye hazırlandıklarını anlamak ve gerekirse onlar daha ilk adımı atmadan durdurmak.

Olası kamp noktalarını tek tek kontrol ettik. Hiçbir iz bulamadık. Köylülerin arasına karıştıklarını düşünüyordum. Genelde hep böyle olurdu. Bizim halkımız vicdanlıdır, merhametlidir. Birinin gözlerinin içine baktığında kötüyü görmek istemez; kendinden sanır, iyi sanır, kapısını açar, suyunu uzatır. Bu yüzden etrafta kimseye rastlamamıştık. Muhtemelen çıkışlarını sağlayan, bilmeden de olsa köy halkıydı.

Hâliyle aklıma çocukluğum düştü. Sert toprağa attığım adımlar daha da güçleşti. Ben çocukken... Daha küçük bir kızken... Ben Feza Kandemir, bir annenin ve bir babanın evladıyken de aynısını yaşamıştım. Uyarmıştım ama çocuk aklımla söylediklerimi kimse ciddiye almamıştı. Bir çocuk, birinin gözlerinin içine baktığında kötülüğünü anlayabiliyorken koca koca insanlar nasıl anlayamamıştı?

Kan gövdeyi götürdüğünde mi anlayacaklardı? Evet... Kan gövdeyi götürdüğünde anlamışlardı. Bir annenin ve bir babanın evladı olan o kız çocuğu, yetim ve öksüz kaldığında anlamışlardı.

Derin bir nefes aldım. Bunları düşünmeyi hiç sevmezdim. Patikanın sonuna gelmiştim. Bundan sonrası köyün içine çıkıyordu; oradan da karargâha dönüş mümkündü.

Yüzbaşı Gürkan Amansız beni bilerek dağın aşağısına yönlendirmişti. Şimdi, can çekişerek tırmanma vaktim gelmişti. Onu sever, onunla iyi anlaştığımı düşünürdüm. Ama soyadı gibiydi adam. Yemin ederim ki bana aman vermiyordu.

Sert mizaçlıydı. Özellikle operasyon anlarında onu istemeden sinirlendirdiğimi biliyordum. Bana karşı olan öfkesi de bir görev

sırasında başlamıştı. Gürkan Komutan yakın mesafeden nişan almışken hedefi indirmesine müsaade etmeyip uzak mesafeden müdahale etmiştim. Kendisi bunu neden yaptığımı açıklamama asla izin vermedi. Ona göre bu, açık bir saygısızlıktı.

Oysa ben silahındaki mermileri saymıştım. Silahında tek bir kurşun kalmıştı. Eğer o kurşunu dışarıdaki adama harcasaydı, mağaranın içinde, benim göremediğim ama onun yüz yüze geleceği başka bir terörist, o kurşunla onun canını alabilirdi. Ben sadece bunu öngörmüştüm. O tek kurşunun içerideki adama kalmasını sağlamıştım. Ve bunu hiçbir zaman ona anlatamadım. Sağ olsun, o da anlatmama izin vermedi.

O günden sonra, beni süründürmekten âdeta zevk aldı. Ne diyebilirdim ki? Bir soyadı bir insana ancak bu kadar yakışırdı.

Patikadan ayrılıp yamaca kendimi vurduğum an, dağ sanki üzerime abandı. İşin yoksa geldiğin yolu geri çık, çıktığın yolu geri in şimdi.

Tüfeğim göğsümde çapraz asılıydı. Şu an için yükten başka bir şey değildi. Bu dağ benden daha temizdi. Kaç gündür bir kez bile atış yapamamıştım. Birkaç adım sonra durmak zorunda kaldım. Ellerimi dizlerime dayadım. Nefesim düzensizdi. Nereden aklıma estiyse, birdenbire mırıldanmaya başladım. "Çayda çıra yanıyor, hanım nanay..." Sesim dağın içinde boğuldu. Zaten güzel de değildi sesim; düşman beni kurşun sesiyle değil, şarkı söyleyen hâlimle duyarsa kesin pes ederdi.

Tekrar doğruldum. Silahımı daha sıkı kavradım, namlusu yukarı bakıyordu. Ağırlığımı öne verip zemini kontrol ederek kısa adımlarla ilerledim. Birkaç dakikalık sancılı tırmanışın ardından kamp yaptığımız yere neredeyse yaklaşmıştım. Ve bu yaklaşma, bir şeylerin farkına varmamı sağladı.

Etrafın bu kadar sessiz olmaması gerekiyordu. Dağın her noktasını günlerdir didik didik etmiştik; artık gürültü çıkarmaktan çekinmiyorduk. Ama şimdi... Kamp alanına bu kadar yaklaşmışken timimden tek bir gürültü, tek bir ses bile gelmiyordu.

Kaşlarım çatıldı. Yüzüm gerildi. Peçeyi gözlerimin altına kadar indirirken hareketlerimi bilinçli olarak yavaşlattım; iki gözümü de serbest bıraktım. Tüfeğimi omzumdan kaydırıp hazır pozisyona aldım, emniyetini kontrol ettim. Nefesimi tutarak etrafı taramaya başladım. Artık kamp alanına doğru attığım her adım, mutlak bir sessizliğin içindeydi. Bir gölge kadar sessizdim.

Küçük abim Deha'nın sessizlik için oldukça felsefi bir sözü vardı. "Nerede var sessizlik, orada var ibnelik." Deha felsefe dersinde hep başarısız olmuştu zaten.

Telsizden ani bir cızırtı yükseldi. El çabukluğuyla göğsüme uzandım; cihazı kılıfından neredeyse ses çıkarmadan çekip aldım. Anteni düzelttim. Nefesimi bile kontrol ederek dinlemeye geçtim.

"Teğmen Kandemir, Yüzbaşı Gürkan Amansız konuşuyor. Cevap ver."

Konuşma tuşuna bastım. "Emret, Komutanım. Teğmen Kandemir dinlemede."

Telsizde kısa bir boşluk oluştu. O tek saniye, böyle anlarda bazen dakikalar kadar uzun gelirdi. "Aradığımız unsurlar kamp çevresinde olabilir. Yakın bir noktada konumlan. Görsel temas kur. Timi üstten izle."

Beklediğim emir tam olarak buydu. "Emredersiniz, Komutanım," dedim. Telsizi susturdum.

Kamp alanına varmadan yönümü değiştirdim. Araziyi bozmadan, iz bırakmadan ilerledim. Doğal bir kaya çıkıntısının arkasına çöktüm; bedenimi tamamen gizleyecek kadar alçaldım. Tüfeği yere paralel yerleştirip dürbünü göz hizama kaldırdım. Metalin soğuğu avucuma otururken tüm dünya yeniden genişledi.

Biraz ileride, timim tek vücut hâlinde sessizce konumlanıyordu. Ancak dikkatimi biraz daha yoğunlaştırdığımda etrafta fazlalıklar olduğunu fark ettim. Beş sivil kıyafetli adam daha vardı. Timin hizasına girmişlerdi. Aynı hat üzerinde, aynı açıyla, aynı alanı tarıyorlardı. Fazla düzenliydiler; sivil olmak için fazla rahat, asker olmak için fazla bağımsızlardı. Kim olduklarını bilmiyordum. Neden bizimle aynı bölgede, bizimle aynı şekilde hareket ettiklerini de bilmiyordum.

Şu an için önceliğim bu değildi. Yüzbaşı Amansız onlarla hareket ediyorsa, bunun bir nedeni muhakkak vardı. Madem timimle beraber hareket ediyorlardı, o zaman artık onlar da korumam gerekenler listesindeydi.

Tüfeğin dipçiğini omzuma iyice yerleştirdim. Dürbüne kapandığım anda çenem kasıldı. Ağaçlar ağaç olmaktan, kayalar taş olmaktan çıktı. Her bölge içinde hedef saklayan bir yer olma

ihtimaline dönüştü. Önce sağ hattı taradım. Ağaç gövdelerinde insanların bırakabileceği küçük hataları aradım; kabukta taze bir sıyrık, rüzgârın tersine hareket eden bir yaprak gibi. Timin hemen sağında, iki kaya arasındaki boşlukta bir koyuluk vardı. Gölgeye benziyordu ama kaya gölgesi değildi. Olması gerekenden yarım ton daha koyuydu. Sanki gölgenin üstüne düşen başka bir gölgeydi.

Nefesimi tuttum. Biri ortaya çıkmıştı.

Sol tarafa kaydım. İnsanlar sadece ağaçları görürdü; ben ağaçların arasındaki boşlukları da görürdüm. Toprağın nemli yüzeyinde yarım bırakılmış bir iz vardı. Diz çöken bir bedenin yüküne benziyordu.

Bir kişi daha.

Dürbünü biraz yükselttim, kampın çaprazındaki kayalık sırtı yokladım. Metalin soğuğu parmağıma değdi. O kayayı tanıyordum. Dün gece çakmağımı oraya bırakmıştım. Dün geceki sert rüzgârda bile yerinden kıpırdamamıştı. Şimdi yerinde değildi. Dürbünü eğdim. Çakmağım kayanın altındaydı. Düşmüştü. Biri çarpmış ve düşürmüş olmalıydı onu.

Bir kişi daha.

Etrafı biraz daha yokladım. Sadece birkaç kişiydiler. Yine de içimdeki o rahatsız edici ses susmuyordu. Sayıca üstün olanların biz olmadığımızı fısıldıyordu; kanıta dayalı bir şey değildi bu, dürbünün yakalayamadığı, kulaklarımın duymadığı bir şeylerin içinden geliyordu sanki. Başkaları da vardı, biliyordum. Düşündüklerim mantıklı olduğu için değil, içime doğduğu için gerçek geliyordu.

Dürbünü indirmedim; sadece nefesimi yavaşlattım. Belki de bakmak yetmezdi, beklemek gerekirdi. Hızla düşündüm. Saniyeler içinde taşlar yerine oturdu ve aklımda bir gerçek yeşeriverdi.

Bu ormanda ben saklanacak olsaydım, bunca ağacın arasında açık alanı seçmezdim. Dürbünümü yukarı kaldırdım. Dalların arasına, yaprakların merkezine doğru baktım. Ağaçlar timimden uzaktaydı. Çıplak gözle yaprakların arasını seçmek kolay olmayabilirdi. Neyse ki dürbünü olan bir tanıdıkları vardı.

Ağaçlar yoğun yapraklıydı. Bu yüzden incelerken dikkat etmeye özen gösterdim. Çok geçmemişti ki fark ettiklerimle dilim damağım kurumuştu. "Hay anasının çatal bıçak takımı ya!"

Başımı geriye atıp derin bir nefesi içime çektim. Birkaç saniye sonra tekrar dürbüne gömüldüm. Yakın mesafedeki tüm ağaçları tek tek taradım. Merceğimden yansıyan her görüntü bir tehditti: Bir bot ucu, bir dirsek kıvrımı, bir silahın soğuk kabzası... Ağaçlar resmen düşman kusuyordu.

Doğruldum. Telsizi yeniden göğsümden çektim.

"Teğmen Kàndemir. Komutanım, cevap verin."

"Yüzbaşı dinlemede."

"Komutanım, yirmiye yakın unsur tespit ettim ve bunların en az on beşi yerde değil."

"Yerde değil ne demek, asker?"

Derin bir nefes alıp verdim. "Ağaçlar, Komutanım. Çoğunluk ağaçlara gizlenmiş."

Hattın ucunda parçalı konuşmalar dolaştı. Gürkan Komutanım söylediklerimi yanındakilere aktarıyordu. Aşağıda, sivil giyimli adamların onun etrafında toplandığını görebiliyordum. Birkaç saniye sonra adamlardan biri telsizi Yüzbaşımdan aldı. Kısa bir duraksamadan sonra sesi kulağıma doldu.

"*Sniper*," dediğinde göğsüm sertçe indi kalktı.

"Keskin nişancı."

"Aynı şey," dedi hızla.

"Aynı şeyse, Türkçesini kullan."

Gülmüştü sanki. Ya da bana öyle gelmişti. Komutanım olmayan biriyle konuşurken daha rahattım. Yine de içimden, karşımdakinin daha rütbeli biri olmamasını diledim. Yoksa bu rahatlık benim için kısa sürerdi.

"Alanında iyi misin, asker?"

Ani gelen soruya karşı, cevabım hazırdı. "En iyisi varsa, o da benimdir." Dürüst olmak gerekirse, ben hep mütevazi biri olmuşumdur.

"Güzel, bana da şu an en iyisi lazımdı."

Dürbünü indirdim. Benimle konuşan adamı görmek istiyordum ama sırtı bana dönük olduğu için göremedim. Ben susunca konuşmaya devam etti.

"Beni dinle," dedi. "Şu an onların farkında olduğumuzu biliyorlar. Ama yerlerini bildiğimizi bilmiyorlar."

Gözlerimi kısarak sırtını inceledim. Telsizi yeniden dudaklarıma yaklaştırdım. "Ateş ederlerse, yerlerini ele verirler," dedim.

"Ağaçtalar, kaçışları yok. Kısıtlı alan," dedi.

"Avantajları yokken neden böyle bir şeye kalkıştılar ki?" Soru ağzımdan kendiliğinden çıkmıştı. Başımı hafifçe yana yatırdım. Güzel soruydu. Ve güzel sorular acele cevap sevmezdi. Üzerine düşünmek gerekirdi.

Ağaçtakiler... Olayları tam olarak neydi? Zemindekilerden sayıca fazlaydılar. Görülme ihtimalleri daha düşüktü ama alanları dardı. Ağaçlarda olduklarının anlaşıldığı ilk saniyede, rasgele ateş bile açsak, tek tek düşerlerdi. Üstelik ben gelene kadar yerleri fark edilmemişti. Yerleri tespit edilmemişken neden saldırmamışlardı?

Düşün, Feza. Düşün, Alaycı. Varsa bir cevabı, uzun süre gizli kalmazdı.

Gözlerimi kapattım. Birkaç saniye bekledim. Sonra birkaç saniye daha. Zihnimde taşlar yerine oturduğu anda gözlerimi hızla açtım. Telsizi tekrar dudaklarıma yaklaştırdım. "Ağaçtaki adamlar kurban."

Sözüm daha bitmeden telsizden bir yanıt geldi. "Ne?"

Beni sadece o dinlemiyordu. Yanındaki adamlar, Gürkan Komutanım... Herkesin kulağı şu an sadece bendeydi.

"Onlar, aşağıdaki adamlar için zaman kazandıranlar." Dürbünü yeniden yukarı kaldırdım. Yaprakların arasında bir bot ucu kımıldadı. Bilerek. Aslında en başından beri ağaçtakileri fark etmemizi bekliyorlardı. Bu yüzden saldırmıyorlardı. "Bak," dedim. "Saklanmıyorlar. Aksine, onları görmemizi istiyorlar."

"Hemen nişan alırsan?" dedi. Sesinde hafif bir merak vardı. Madem öyle, indir o zaman hepsini diyordu.

"Nişan alırım ama ateş etmem."

"Sebep?"

"Çünkü vurduğum an, diğerleri aynı saniyede ateş eder. Ağaçtakiler değil, yerdekiler."

Sessizlik oluştu. İşte tam o anda, ilk kez başını kaldırıp yüzünü bana doğru çevirdi. Gözlerimi dürbünün merceğine âdeta mıhladım. Baştan aşağı onu inceledim. İlk dikkatimi çeken, aşırı nizami taranmış saçları oldu. Her teliyle tek tek uğraşılmış gibiydi. Gözlerini yukarı kaldırdığında benimle göz göze gelemeyeceğini biliyordum ama yine de gözlerini seçebildim. Dürbünüm bu konuda fazlasıyla cömertti. Tuhaf renkli bakışlarıyla ilk kez

o an karşılaştım; yeşilden elaya dönen gözleri vardı. Bakışlarımı aşağı kaydırdım. Yüz hatları keskin, neredeyse fazla netti. Özellikle çene hattı sanki cetvelle çizilmişti. Kaşlarını hafifçe çatmış olması ona mesafeli bir ifade veriyordu ama genel hâliyle jilet gibi diye tabir edilen tiplerdendi.

"Aklından geçen neyse, seni dinlemekten hoşnut kalırım." Hâlâ etrafı süzüyordu. Muhtemelen beni arıyordu. Birkaç saniye sonra vazgeçti. Tekrar sırtını döndü.

Ben de kendisine hoşnut kalacağı şeyi verdim. "Planları şu: Ağaçtakiler bizim dikkatimizi yukarı çeker. Yerdekiler timi yanlardan süzer. Ağaçtaki adamlar ölürse sorun değil. Zaten adamlar birer yem."

Bu kez gerçekten güldü. Kısa ve sanki istemsiz bir gülüştü. Saklayamadı. Neye güldüğünü tahmin ediyordum. Çözmüş olmama. Hep öyle olurdu.

"Peki sen ne yapacaksın, keskin nişancı?"

Dürbünü yavaşça indirdim. Ses tonu cevabımı gerçekten merak eden bir tonlamada çıkmıştı. "Ben ağaçtakileri değil, onlara bakanları vuracağım," dedim.

"Yerdekileri mi?"

"Hayır, yerdekileri komuta edeni."

Bir an duraksadı. "Kim olduğunu nasıl bileceksin?"

"Bilmeyeceğim ama anlayacağım. Ateş etmeyen, bağırmayan, bekleyen biri olacak. Gözleri yukarıda değil, sürekli sizde olacak." Dürbünü yeniden kaldırdım. "İlk o düşerse, ağaçtakiler işe yaramaz hâle gelir. Yerdekiler de yönlerini kaybeder. İşte o zaman..."

Sözümü keserek araya girdi. "O zaman kaçmaya çalışırlar ve kaçan adam, saklanan adamdan daha görünür olur," dedi. Aslında sözümü kesmemiş, sadece zihnimdekileri benden önce dile getirmişti. Ya da kendimi buna inandırırsam, bu yaptığını görmezden gelebilirdim. Bir saniye daha sustuk. Sadece nefeslerimiz ve ormanın uğultusu kaldı.

"Hazır mısın?" diyen sesini duyduğumda tebessüm ettim. Dipçiği omzuma biraz daha bastırdım.

"Hep hazırdım, sadece kimin hata yapacağını bekliyordum."

Yeniden güldü. Bu kez ben de gülümsedim. Yerimi sağlamlaştırmak için telsizi tekrar göğsümdeki cebine yerleştirdim. Tüfeğin dürbününü sabırla ayarladım. Bir dizimi kırıp ağırlığımı

ona verdim, bedenimi toprağa sabitledim. Omuzlarımı dikleştirdiğim anda rüzgârı okumaya başladım. Yönünü. Hızını. Neyi taşıyıp neyi bozabileceğini. Yerdekiler kendilerini gizlemek için ellerinden geleni yapıyordu. Doğruyu söylemek gerekirse, tespit etmek zordu. Yerlerini seçebilmiştim ama kimin patron olduğu hâlâ karanlıktaydı.

Başımı hafifçe yana yatırdım. Tetikte olduğumuzu biliyorlardı ve en doğru ânı bekliyorlardı. Peki ne için? Şimdi ateş edebilecekleri hâlde neden bekliyorlardı?

Muhtemelen kesinlik istiyorlardı. Muhtemelen öldüğümüzden emin olmak istiyorlardı. Peki bunun için ne yapmaları gerekirdi? Bize yaklaşmaları gerekirdi.

İyi bir nişancı değilsen, mesafe kapandıkça şansın artardı. Onlar da bunu biliyordu. Sabırları bundan geliyordu. Ağaçtakiler dikkatimizi üzerlerine çekip fark edildiklerini anladıklarında yerdekiler bu durumu fırsat bilecek, bize sessizce yaklaşacak ve kıskaca alacaklardı. Böylece biz yukarıdakilerle oyalanır, hatta belki de onları ateş yağmuruna tutarken bir anda asıl ateş yağmuru bizim üzerimize açılacaktı. Düşman olmasak, böyle bir plan için kendilerini tebrik edebilirdim. Ancak şu an sadece bu planı çözdüğüm için kendimi tebrik etmeyi doğru buluyordum.

Çok büyük biri çok eskiden şöyle söylemişti: "Silahına değil, sezgine güven. Ve en önemlisi, eve dönmeyi hiçbir zaman ayıp sayma."

Yüzbaşı Reha Hügan Kandemir...

Sesi bir anlığına kafamın içinde dönen tüm sesleri bastırmayı başardı.

Eve dönmeyi ayıp sayma diyen biri, kendi evine hâlâ dönememişti. Ve ben ona verdiğim sözü bugün de tutacaktım. Bugünü de bitirecektim. Eve dönecektim. Ardından bir kez daha onun da evine geri dönmesini bekleyecektim. Tıpkı yıllardır hep yaptığım gibi.

Yerdekilere yeniden baktım. Dürbünü sabitleyip tek tek hepsini taramaya başladım. Kim ateşe hazır, kim sadece bekliyor, kim gözünü yukarı dikmiş, kim etrafı kolaçan ediyor, hepsini tek tek inceledim. İçlerinden ara ara ağaçtakilere bakanlar vardı. Botlarının burunları çapraz duruyordu. Bu, arkama bakıyorum demekti. Arkada ağaçlar vardı ve ağaçlarda da yemler duruyordu. Komuta

eden biri yemlerine bakmazdı. Komutanlar emir verdiklerine bakmazdı; ele geçirmek istediklerine bakardı. Emir verdiklerinin, onların sözünün dışına çıkmayacağından eminlerdi zaten.

Sağa kaydım.

Bir adam vardı. Onun ne dışarıda kalan saçı yön değiştiriyordu ne botunun burnu çapraz duruyordu ne de gölgesi hareket ediyordu; dümdüz duruyordu, yani arkasına hiç bakmıyor olmalıydı. Asıl fark ettiğim şey buysa da onu asıl fark ettiren bu değildi. Bir ayrıntı daha vardı.

Ağaçtakilerden biri bilerek yer değiştirdi; hemen ardından bir diğeri, onları fark etmemiz için kasıtlı bir hamle daha yaptı. Şansım, o sırada ağaç hattını kontrol ediyor olmamdı. Bu suni hareketliliğe yerdekilerin verdiği tepki, hangi gölgenin kime ait olduğunu açık edecekti.

Ağaçtaki adamın hareketleriyle aynı saniyede, yerdekilerin çoğu refleksle yukarı baktı. Sadece biri bakmadı.

O.

Bakmadı çünkü zaten biliyordu. Yukarıdakilerin ne yapacağını, ne zaman kımıldayacağını, ne kadar dayanabileceklerini biliyordu. Başını kaldırmasına gerek yoktu. Bedenini göremesem de gölgesinin bile hareket etmemesi onun kim olduğunu anlamam için yeterli olmuştu.

"Seni buldum," dedim kendi kendime. Sözlerim farkında olmadan ağzımdan çıkmıştı; kendi sesim kulaklarımda çınlıyordu.

"Ben de seni buldum."

Arkamdan gelen sesi duyduğum anda harekete geçtim. Belimdeki tabancayı bir refleksle çekip çıkardım; aynı anda sırtüstü yere yattım ve namluyu sesin geldiği yöne çevirdim. Diğer elimi de devreye sokarak silahımı iyice kavradım.

Açıkçası, karşımda az önce telsiz üzerinden konuştuğum adamı görmeyi beklemiyordum.

Gülerek ellerini havaya kaldırdı. "Hey, sakin ol. Ben sizin için çalışıyorum." Fazla rahattı. Tehlike ânında fazla rahat olan iki tür insan olurdu; ya aptallar ya da çok iyiler.

Yüz ifademi hiç bozmadan, dişlerimin arasından konuştum. "Kimsin?"

Gülümseyerek omuz silkti. "Sizden biri."

Bu kez başımı hafifçe eğip namluyu doğrudan başına hizaladım. Tabancası hâlâ belindeydi ama bu hiçbir şey ifade

etmiyordu. Tedbiri elden bırakma diyen tarafım çoktan gün yüzüne çıkmıştı.

"Geldiğini duymadım. Geldiğini görmedim. En önemlisi, geldiğini hissetmedim." Cümlelerim peş peşe döküldü. Bu noktada artık emindim; karşımda sıradan biri yoktu. Kim olduğunu hâlâ bilmiyordum; bildiğim tek şey, iyi eğitilmiş olduğuydu. Aksi hâlde birinin, ben fark etmeden burnumun dibine girmesi mümkün değildi.

"Tahminlere açığım tabii, onaylamamak şartıyla."

İstemsizce gülümsedim. Sırtüstü yatıyordum. Omuzlarım yere tam basıyordu; kollarım yukarıda, tabanca iki elimin arasındaydı. Namlu karşımdaki adama kilitlenmişti. Aslında bir an önceye kadar her şey olması gerektiği gibiydi. Sonra vazgeçtim. Ağırlığımı sol omzuma verdim.

Sağ kolumu gevşettim, dirsekten büktüm. Bedenim yana doğru döndü. Sırtüstü hâlim çözülüp yan yatışa geçti. Dizlerimden biri hafifçe kırıldı, alt bacağım yere yayıldı. Başım, sol elimin içine oturdu; avucum kulağımın altını destekledi.

Tabanca hâlâ elimdeydi ama artık ona doğrultmuyordum. Namluyu aşağı indirdim, bileğimi gevşetip silahı ters bir açıyla tuttum. Namlunun ucunu başıma götürüp saç diplerimi kaşıdım. Düşünüyordum. Tehlike hâlâ karşımdaydı ancak bedenimin verdiği poz, birkaç saniyeliğine başka bir şeye dönüşmüştü. Alaya.

Karşımdaki adam bir anda sırıttı. Bakışı üzerimde gezindi; acele etmeden, saklamaya gerek duymadan beni süzdü. Ardından başını yukarı aşağı salladı, iki elini havaya kaldırdı. İşaret parmağıyla beni gösterdi. "Demek Alaycı lakabı buradan geliyor."

Alaycı...

Madalyonumun diğer yüzüydü. Deli yanımdı. Kontrolsüz, dizginlenmeyi sevmeyen, alay etmeye meyilli tarafımdı. Kısmen haklıydı. Buradan geliyordu. Bu yanım ilk kez gün yüzüne çıktığında bana bu adı bizzat o verdiği için, bugün bu ismin hakkını veriyordum.

Onun anısına daima alayla...

"Yes," dedim, harfleri uzatarak. Kelime ağzımdan çıkar çıkmaz yüzündeki gülüş söndü. Havada duran iki eliyle birlikte işaret parmakları da yavaşça aşağı indi.

"Yes değil, evettir o. Yes olsa duramazsın."

Başımı kaşıdığım silah şakağımda öylece durdu. Tek kaşımı yukarı kaldırıp onu süzdüm. Fazlasıyla kindardı. Sırf ona "Sniper değil, keskin nişancı," dediğim için laf sokacak kadar.

"Tahmin etme faslına geçiyorum." Konuyu değiştirmiştim. Hafifçe öksürüp omuzlarını dikleştirdi. Kendini takdim edercesine eğilerek eliyle bedenini işaret etti.

"Sende hiç asker olacak tip yok. O enerjiyi alamadım." Söylediklerimi duyunca kaşları çatıldı. "Bence, fikrimce, zannımca ve kanaatimce istihbarat diyorum. Hem de özel eğitimli saha ajanı olanlarından."

Silahımı hafifçe yere indirdiğim ânda, iki avucunu birbirine sürttü. Tebessümü yeniden yüzünde var oldu. "Dediğim gibi, tahminlere açığız..."

"Ama onaylamamak şartıyla," diye cümlesini tamamladım. Sözünü kesmiş olmayı hiç umursamadan önüme döndüm. Tabancayı belimdeki kemere yerleştirip sabitledim. Kayanın üzerine dayadığım tüfeğe gitmek için, uzandığım yerden doğruldum.

Dürbünü omuz hizama alıp aşağıyı kontrol ettim. Az önce tespit ettiğim adam hâlâ aynı noktadaydı. Telsizi göğsümden çıkardım. Konuşma tuşuna basmadan önce derin bir nefes aldım. "Teğmen Kandemir. Komutanım, cevap verin."

Hattın ucundan ses neredeyse ânında geldi. "Yüzbaşı Amansız dinlemede."

"Komutanım, yerdeki unsurlar arasında komuta eden kişiyi tespit ettim." Aşağıda hafif bir hareketlenme oldu. Gürkan Komutanım konuşmuyordu ama dinlediğini biliyordum.

"Hedef ateş etmiyor. Çevresine komut vermiyor. Bakışlarını yukarı değil, doğrudan time sabitlemiş durumda. Ağaçtaki unsurlara bakmayan tek kişi o. Büyük ihtimalle sahadaki karar verici de o."

Bir saniyelik duraksama oldu. "Konum?" diye sordu.

Dürbünü biraz kaydırdım, adamı merceğimin merkezine aldım.

"Kampın kuzeybatısında, ikinci kaya hattının hemen arkasında."

"Anlaşıldı," dedi. Sesi artık daha sertti. "Temas yok. Beklemede kal."

"Emredersiniz, Komutanım," diyerek başımı yan yatırdım. Telsizi kapatmayıp göğsümde tutmaya devam ettim. Aşağıda

Gürkan Komutanımın, sivil giyimli adamlarla kısa bir şeyler konuştuğunu görebiliyordum. Dürbünle dikkatlice baktığımda aşağıdaki dört kişiden birinin bileğini ağzına yaklaştırdığını gördüm. Görüntüyü biraz daha sabitleyince dudaklarının hareketini net biçimde seçebildim.

Ben mevzimi alırken yanımda biten adam, sağ bileğini yavaşça kaldırdı. Saatini kulağına yaklaştırıp bir süre dinledi. Kaşlarım hafifçe yukarı kalktı. Ardından bileğini dudaklarına götürdü ve aşağıdaki adamın yaptığının aynısını yaptı. Konuştu. "Timle paralel hareket edin."

Sesini duyduğum anda istemsizce güldüm. Hayatta bazı şeylerden eminsem, onlardan biri de üç harfli iki kardeş olan MİT ve TSK arasında, avucunu yalayan tarafın çoğu zaman TSK olduğudur. Devletin bütün teknolojik oyuncakları her daim MİT için çalışırdı. Adamlar bileklerindeki saatler üzerinden birbiriyle iletişim kuruyordu; biz de uydu telsizleriyle sürünmeye devam edelim, ne de olsa askeriz.

Tuhaf adam muhtemelen ona olan bakışlarımı yakaladığı için "Bir şey mi oldu?" dedi. Dürbünü tekrar aşağıya kaydırdım ve gözlerimi ondan çektim. "Yok," dedim ve omuz silktim. "Saatin güzelmiş." Birkaç saniye sessiz kaldı. Gözüm üzerinde değildi ama kulaklarım ondaydı.

"Çılgın yanları da var," dedi. Hafifçe tebessüm ettim. Bir saatin ne kadar çılgın yanı olabilirdi ki...

Telsizinden gelen ses, düşüncelerimin arasına sertçe girdi. Bu kez ben telsizi alıp dudaklarıma kadar yaklaştırdım.

"Teğmen Kandemir. Dinlemedeyim, Komutanım."

Cızırtı bir an kesildi. Ardından Gürkan Komutanımın sesi netleşti. "Teğmenim, aşağıdaki unsurlar tek tek yerlerine geçiyor. Yayılma var."

Dürbünü indirmeden aşağıyı yokladım. Haklıydı. Yerdekiler artık sabit durmuyordu. Küçük, kontrollü yer değiştirmeler vardı. Kimisi diz çökmüş, kimisi kayaların arkasına sızmıştı. Bu, bekleme işinin bitmek üzere olduğu anlamına gelirdi.

"Hedefi indir. Sıcak temas garanti."

Başımı yukarı aşağı salladım. Dişlerimi hafifçe sıktım. Parmaklarım refleksle dipçiği daha sağlam kavradı. "Anlaşıldı, Komutanım. Sıcak temas öncesi ilk düşen hedef komuta unsuru olacak."

Hattın ucundan kısa, tok bir nefes sesi geldi. "Gözümüzün göremediklerini sen görüyorsun, Teğmen. Onlar sende."

"Emredersiniz, Komutanım," diye tamamladım sözlerimi. Alaycı'nın birini indirmekten daha çok sevdiği bir şey varsa, o da birden fazla kişiyi indirecek olmasıydı. Başımı dürbünden kaldırarak yanımdaki adama bakmak istedim. İçimden geçen soru basitti: "Sen bunca curcunanın ortasında, elinde uzak mesafeden ateş edebileceğin bir silah bile yokken ne yapacaksın bakalım?"

Ancak arkamı dönüp etrafıma baktığımda hiç kimsenin olmadığını gördüm. Kaşlarım hafifçe çatıldı. Gitmişti. Tekrar önüme dönecekken bir şey dikkatimi çekti. Konumlandığım kayanın hemen ucuna bırakılmış bir saat. Saatini çıkarıp burada unutacak hâli yoktu. Her ne amaçla koyduysa yakında kokusu ortaya çıkardı.

Dürbünü aşağı kaydırdım. Dağın alt kısımlarına, kampın olduğu bölgeye doğru indirdim. Ve işte, tam da orada olduğunu gördüm. Timin bulunduğu bölgeye doğru elini kolunu sallaya sallaya, sanki yürüyüşe çıkmış gibi ilerliyordu.

"Ulan..." dedim kendi kendime. "Adamlar harbi iyi eğitilmiş."

Dürbünden gözümü ayırmadan başımı hafifçe salladım. Ruhum duymamıştı. Alanı baştan sona bir kez daha taradım. Önce kendi timime baktım; herkes belli bir yere geçmiş, hazırda bekliyordu. Gürkan Komutanım işi şansa bırakmamıştı. Sonra sivil görünümlü beşliyi kontrol ettim. Onlar da timle aynı doğrultuda, aynı mesafede hareket ediyordu. Gürkan Komutanımın elini havaya kaldırdıktan sonra açıp kapattığını gördüm. Bu işareti benim için vermişti. Bu, biz hazırız demekti. Dürbünü tekrar merkeze aldım ve hedefimi netleştirdim.

Ancak maalesef bir sorunum vardı. Hedefimdeki adam iyi saklanıyordu. Muhtemelen sıcak temas boyunca da kafasını gizlendiği yerden hiç çıkarmayacaktı. Görüş alanımda net bir hedef olmadığı için nişan almam mümkün değildi. İçimdeki huzursuzluk giderek büyüyordu. Konumlandığım kayanın üzerindeki saatten boğuk ama net bir ses yükselince irkildim ve gözümü hedeften hızla çektim.

"Teğmen Alaycı'ya sesleniyorum. Lütfen cevap veriniz." Şimdi saatini neden kayanın üstünde bıraktığını anlayabiliyordum. Benimle doğrudan iletişim kurmak istiyordu. Bir planı olmalıydı.

"Evet, nedir?" Sesimi duyduğu anda kısaca güldü.

"Hedefi indirmen için birkaç saniyeliğine görünür olması gerekiyor, değil mi?" İç çektim. Kesinlikle öyle olması gerekiyordu.

"Bir planın varsa anlat da bilelim. Ona göre ortalığı elli altıya çevireceğim." Bunun için fazlasıyla heyecanlıydım.

"Sana bizim bileğimizdeki saatlerin çılgınca şeyler yapabileceklerini söylemiştim. Hatırlıyor musun?" Tek kaşımı kaldırdım.

"Birkaç dakika önce söylemiştin. Unutsaydım tuhaf olurdu herhâlde."

"O zaman iyi izle," dedi sadece.

Ne yapacağını anlamaya çalışırken dürbünden gözümü ayıramadım. Ağacın arkasında duruyordu. Bileğindeki saati çıkardı, belli ki başka birinden almıştı. Başparmağıyla saat gövdesinin üzerine bastı, birkaç saniye basılı tuttu. Kayaların arasında ilerledi, sonra durdu. Bir an sonra kolunu geriye aldı ve saati, komuta edenin bulunduğu kayanın olduğu yöne doğru fırlattı. Saat kayaya ulaşmadı ama yakın bir noktada yere düştüğü anda kulak tırmalayan kısa bir patlama oldu. Patlama büyük değilse de onlara yeterince yakındı; yankısı kayalara çarpıp geri döndü.

Kayanın arkasından çıkmasını istediğimiz adam irkilerek geri çekildi, ardından ne olduğunu anlamaya çalışır gibi başını yukarı kaldırdı. Bu birkaç saniyelik boşlukta dürbünümün hedefindeydi zaten. Şaşkın ifadesi yüzüne yerleşemeden nefesimi tuttum ve tetiği çektim. Atış tek ve netti. Adamın başı geriye savruldu ve bedeni kayaya çarpıp aşağı doğru düştü. Sadece birkaç saniyede tek atış. Alaycı, bugün işinin fazlasıyla başındaydı.

Timim ve diğerleri gecikmedi, eş zamanlı ateş başladı. Timim ağaçlardaki hedeflerle meşguldü. Ben ise kayaların diplerine gizlenenlere kilitlendim. Sıcak temas başladığında saklandıkları yerler onlara yetmemeye başladı; ateş edebilmek için her seferinde açık vermek, o birkaç saniyelik ölüm boşluğuna çıkmak zorunda kalıyorlardı. İşte o anlar benim anlarımdı. Her baş uzandığında, her gövde açıldığında tetiği çektim.

Birkaç saniye mi geçmişti, yoksa birkaç dakika mı... İşimin başındayken zamanı hesaplamayı hiç sevmezdim. Benim için önemli olan, çektiğim tetiğin ardından kurşunun hedefe ulaşana kadar kat ettiği mesafeydi.

Bir... Üç... Beş...

Aşağıda tespit ettiğim ne kadar hedef varsa, hepsini tek tek indirmiştim. Konumlarını önceden belirlediğim için nişan almak ve indirmek dışında enerji sarf etmiyordum. Timim ve diğerleri de görevlerini kusursuzca yerine getiriyordu. Onlar, en başından beri "kurban" dediğimiz, ağaçlara konumlanmış unsurlarla ilgileniyordu. Her şey tam da öngördüğüm gibi gelişmişti.

Ağaçtakiler ateş açmış olsaydı, çatışma çok daha uzun sürebilirdi. Hatta bizden bazılarını kaybetmeyi göze almak zorunda kalabilirdik. Ancak başlarındaki kişinin etkisiz hâle getirilmesi, onları ciddi biçimde paniğe sürüklemişti. Ateş açmak yerine ağaçlardan atlayarak kaçmayı denemeyi seçtiler. Timim onlara nefes alacak alan bırakmadı. Bazıları ağaçtan iner inmez yere yığılırken bazıları daha yere ulaşamadan yedikleri kurşunlarla düşüyordu.

Düzgün bir plan, sağlam bir program ve net bir nizam varsa, kusur kolay kolay ortaya çıkmazdı. Sanırım bu kadar iyi hazırlanmış olmamızın sonucu olarak, günün sonunda şunu rahatlıkla söyleyebiliyordum: Bizden hiç kimse en ufak bir çizik bile almamıştı.

Alan sessizliğe gömülünce çevreyi bir kez daha taradım. Kıyıda köşede gözümden kaçan bir detay var mı, saklanmayı başarmış biri kalmış mı diye dikkatlice kontrol ettim. Bakışlarım ölü bedenlerin ötesine geçmediğinde olduğum yerden doğruldum ve tamamen ayağa kalktım.

Dizlerimin üzerine çöktüğüm için pantolonumun diz kısmı toz içindeydi. Ellerimle silkeleyip üzerindeki kiri aldım. Ardından boynumu önce sağa, sonra sola yatırdım. Uzun süre aynı pozisyonda kalmaktan tutulmuş olmalıydı; her iki yöne de çevirdiğimde kemiklerimden tok sesler yükseldi.

Belimi esnettiğimde çıkan o aynı tondaki çıtırtılar ise beni neredeyse rahatlatıyordu. Hatta mayıştırıyor da olabilirdi. Elim belime gittiğinde istemsizce mırıldandım: "Anam, her yerim tutulmuş ya." Derin bir esneme bedenimi ele geçirdi. Her operasyondan sonra aynı şey olurdu; inanılmaz bir uyku bastırırdı.

"Teğmen Kandemir. Cevap ver."

Göğsümdeki cepte duran telsizden gelen sesle irkildim. Hiç vakit kaybetmeden telsizi elime aldım. "Teğmen Kandemir dinlemede. Emret, Komutanım."

"Son durum için rapor ver, Teğmenim."

Bir yandan elimle alnımı ovarken diğer yandan konuşmaya devam ettim. "Alan taraması tamamlandı, Komutanım. Çevrede canlı hedef bulunmuyor."

"Anlaşıldı. Aşağıya gel."

"Emredersiniz, Komutanım."

Telsizden yükselen sesler kesilince onu tekrar göğsümdeki cebe yerleştirdim. Silahımı sabitlediğim yerden aldım ve verilen emir doğrultusunda, dağın eteklerindeki kamp alanına doğru yola çıktım.

Aşağıya indiğimde timimle selamlaştık. Keskin nişancılığımla ilgili güzel sözler sadece onlardan gelmişti; bu konuda beni öven tek kişiler onlardı. Gürkan Komutanım ise her zamanki gibi ağzını açıp "Eline sağlık," bile demedi. Kısaca bana baktı, başını belli belirsiz salladı ve yanımdan geçip gitti. Bu adam beni geriyordu.

Alan taraması ne olur ne olmaz mantığıyla devam ediyordu. Hedefler arasında hayatta kalan biri olup olmadığı tek tek kontrol ediliyordu. Ben de bu çalışmaya uyum sağlayarak taramaya katıldım. Sivil kıyafetli beşliden muhatap olduğum tek adam bir kez daha yanıma geldiğinde onu görmezden gelmenin ayıp olup olmayacağını düşünmeye başlamıştım.

"Hep asker olmak istemişimdir," dedi.

Bir an dönüp bakmayı düşündüm ama vazgeçtim. Bakışlarımı önüme doğrulttum. Kayalıklara doğru yürüyordum ve maalesef o da peşimden gelmeye devam ediyordu.

"Ama istihbaratçı oldun?" Sesim soru sorarmışçasına çıkmıştı.

"Cevaplaması mümkün olmayan keskin soruların var, Teğmen."

Derin bir nefes aldım, gözlerimle bir kez daha alanı taradım. Sanki her şey yerli yerindeydi. Sanki...

"Ha TSK, ha MİT! Ne fark eder ki? İkisi de üç harfli sonuçta." Kendi kendime söylendiğimde beni duymuş olacak ki gülüşünün alaycı yankısını duydum.

"Değişik bir bakış açısı," diye mırıldandı. Değişik bir bakış açısı...

Belki de bana lazım olan şey buydu.

Gözlerimi sağ çaprazımdaki kayanın dibinde yatan adama çevirdim. Az önce baktığımda sol kolu hafifçe yana düşmüştü. Şimdi ise

o gevşeklik yoktu. Bir ölünün kolu, birkaç santim bile olsa, kendi kendine yer değiştirir miydi? Tabii, eğer gerçekten ölüyse.

Aynı anda o da başını çevirdi. Gözlerimiz buluştu. Bir saniye bile düşünmeden aynı anda "Dikkat!" diye bağırdık.

O hızla çömelip silahını doğrulttu, ben ise yerimden doğruldum. Hedefimiz aynıydı. Yaralı adam son bir hamleyle yere tutunup silahına uzandı ve namluyu bize çevirdi. Oysa tetiğe dokunmasına fırsat kalmadı. İkimiz de ondan çok daha önce davranmıştık. Bu kez, onu sonsuza kadar sessizliğe gömmüştük.

"Onu nasıl fark ettin?" diye sordu en sonunda.

Gülümsedim. "Asker olsaydın sen de anlardın."

Bu kez gülümsemek yerine kahkaha attı. Gözleri kısa bir an, tuhaf bir bakışla bana döndü. "İyi iş," dedi, başını sallayarak.

Ben de başımı hafifçe sallayarak karşılık verdim. Birkaç dakika önceki karmaşanın ardından etraf yine sessizliğe bürünmüştü. Gürkan Komutanım ve birkaç kişi silah sesini duymalarıyla yanımıza gelmişti. Durumu izah ettiğimde bir kez daha alan taraması yapılmasını emretti.

"Serkan, Fatma! Alanı tam teşekküllü şekilde kontrol edin!"

Bakışlarımı komutanımdan alarak yavaşça karşımdaki adama çevirdim. Başıyla biraz ileriyi işaret edince onunla beraber yürümeye başladım. "Buraya geliş amacınız bizimle çatışmak olmasa gerek," dedim. Soru sormuyordum, yokluyordum.

Başını hafifçe yana eğdi. Bir an düşündü, sonra yüzünde beliren silik bir gülümsemeyle omuz silkti. "Aslında değildi," dedi. "Başka birinin peşindeydik."

Cevabı ilgimi çekti. "Ve o kişiyi bırakıp buraya geldiniz."

Bakışlarımdan kaçmadı. Tam tersine, üzerimde biraz daha oyalandı. Sonra başını salladı. "Geldiğimizde timini fark ettik, bir pusuya doğru çekiliyorlardı. Onları önemsemeyip devam etseydik, içimiz rahat etmezdi."

İçimdeki huzursuzluk sessizce büyümeye devam etti. Kimin peşindelerdi? Neden vazgeçip bizi kurtarmayı seçmişlerdi? "Yani," dedim yavaşça "peşinde olduğunuz adamı bırakıp rotanızı değiştirdiniz."

"Zor bir karar değildi," diye karşılık verdi. "Birazdan tekrar yola çıkar, eninde sonunda buluruz." Fazlasıyla rahat bir adamdı.

"Bir tercih yaptınız, peşinde olduğunuz hedefi bırakıp bizi kurtarmayı seçtiniz, öyle mi?"

Yüzündeki sert çizgiler bu kez biraz yumuşadı. Ciddiyetinin arasından belirsiz bir tebessüm sızdı. Bir şeylerin ne kadarını söyleyip ne kadarını sakladığı belli değildi.

"Bunun için size bir teşekkür mü etmemiz gerekiyor?" diye yeniden soru sorduğumda olduğu yerde durdu. Bir eliyle bedenini işaret etti.

"Bekliyorum," dedi. Tabancasını beline yerleştirdi. Gözlerim tekrar gözlerine kaydığında beni başından beri dikkatle izlediğini fark ettim. Hafifçe öne eğildi. Yüzü yüzüme yaklaştığında tepkisiz kaldım. Etkilenmem mi gerekiyordu?

Tüh. Bu sefer olmadı. Belki bir dahaki sefere:

Bakışlarımı ondan çekmeden alayına daha alaycı bir ifadeyle karşılık verdim. "Neyse ki timin lideri ben değilim, teşekkür etme faslı bana düşmüyor."

Bir an duraksadı. Dudakları, söylemek isteyip vazgeçtiği bir cümle için aralandı. Beklemeden ondan uzaklaştım ve yürümeye devam ettim. Bölgenin tamamen temiz olduğundan emin olmalıydım.

Gürkan Komutanımın yanına doğru ilerlerken hem onun hem de timin çevreyi temkinli bakışlarla süzdüğünü fark ettim. Yanlarına yaklaştığımda adımlarım dikkatlerini çekti. Aynı anda, sessizce beni takip eden birinin varlığını da hissettim. Bakışlar önce bana, sonra arkamdaki adama çevrildi.

"Kandemir, aşağıdaki alanı kontrol etmek sende," diye emretti Komutanım. Bir an bile tereddüt etmeden asker selamı verdim. "Emredersiniz, Komutanım," dedim. Hızla arkamı dönüp aşağıya doğru ilerlemeye başladım.

Peşimden gelen adamın yanından geçerken göz göze geldik. Bakışlarının ne anlama geldiğini çıkaramasam da bana dönüp dikkat etmem gerektiğini söyledi. Başımı sallayıp yanından geçtim. İnsanlar bazen tanımadıkları kişilere karşı fazla mı yakın davranıyordu, yoksa insan ilişkilerinden gerçekten anlamayan ben miydim? Buna bir türlü anlam veremiyordum.

Ceplerimdeki yedek şarjörleri çıkardım. Uzun süredir atış yaptığımız için mühimmatın azaldığını biliyordum. Tüfeğimi yeniden bir savaş makinesine dönüştürmekte hiç zaman

kaybetmedim. Adımlarımı sessiz bir şekilde kayalıkların ötesine doğru yönlendirdim. Aşağı inmeye başladığımda ayaklarımın altında ezilen taşların ve nemli toprağın çıtırtıları kulaklarımda yankılandı. Gökyüzü griydi, sis ilerledikçe daha yoğun bir duvar olarak yükseliyordu.

Bir an durup tüfeğimi omzumdan çektim ve dürbünlü nişangâhı gözlerime dayadım. Aşağıdaki vadi, çam ağaçlarının yeşil denizine gömülmüştü. Tüfeğimin nişangâhından geçirdiğim bakışlar, vadinin her köşesini tarıyordu. Ara sıra yerde yatan cesetlere rastlıyordum. Cesetlerin üzerinden geçip ilerlerken zihnim tamamen tetikteydi. Ormanın derinliklerinde bir süre daha dikkatle hareket ettim. Hiçbir tehlike belirtisi bulamayınca elim göğüs cebimdeki telsize kaydı. Yukarıdaki ekibe etrafın temiz olduğu mesajını iletmek için telsizi çıkardım.

Daha telsizimi açmaya fırsat bulamamıştım ki biraz ileriden gelen cızırtı seslerine kulak kesildim. Timimle bağlantı kurma işini yarıda kesip telsizi tekrar göğsümdeki cebine yerleştirdim. Sesin geldiği yöne doğru ilerlediğimde otların arasında başka bir telsiz fark ettim. Bizim kullandıklarımıza benzemiyordu ama işlevi aynı olmalıydı. Elime alıp incelediğim anda, cızırtının arasına farklı sesler karışmaya başladı. Bunlar insan sesleriydi.

"Bezir... Benim, Ahmet. Gel de emaneti al, tamam." Telsizi elimde sımsıkı tuttum. Bekledim. Adamın sesi, telsizde yankılanmaya devam etti. "Burası kıyamet alanı gibi. Yoksa adamlarınla sen de mi öldün?"

Kaşlarım çatıldı. Bahsettiği kişiler, bizim etkisiz hâle getirdiğimiz adamlar olabilir miydi? "Çok bekleyemem burada. İstihbarat peşimde. Duydun mu, Bezir?"

İşte böylece her şey yerine oturdu. Beşlinin peşinde olduğu hedef bu kişi olmalıydı.

"Beş dakikaya kadar aşağı girişteki geniş kapılı mağaranın oraya gel. Yoksa emaneti de alır giderim. Tamam." Birkaç cızırtının ardından bağlantı kesildi. Telsizi elimde tutmaya devam ettim ancak zihnim hızla çözüm yolları arıyordu.

Mağara hemen aşağıdaydı. Birkaç gündür bölgede varlığımızı sürdürüyorduk. Bahsettiği mağaranın yerini biliyordum. Ben oraya beş dakikada ulaşabilirdim ama yukarıdaki ekip o kadar hızlı olamazdı. Mesafe çok fazlaydı ve arazi engellerle doluydu.

İstihbarat ekibindeki adamlara bir can borcumuz vardı. Bugün burada olmamın sebebi, onların bizim hayatımızı kurtarmak için kendi hedeflerinden vazgeçmiş olması olabilirdi. Şimdi bu borcu ödeme şansım varken geri adım atamazdım.

Telsizi fırlattım. Adımlarımı mağaraya doğru yönelterek hızlandım. Nefesimi yavaşça kontrol altına alarak ilerledim. Mağaraya birkaç metre kala durup dizlerimin üzerine çöktüm. Tüfeğimin dürbünlü nişangâhını gözlerime dayadım ve mağaranın karanlık girişine odaklandım. İçerisi bir tehdit barındırıyor olabilirdi. Tüm hislerim, bana temkinli olmayı öğütlemişti.

Mağaranın girişine ulaştığımda bir an durup içeriyi dinledim. Sessizlik hâkimdi. Ancak bu sessizlik, güven verici olmaktan çok bir tehdit misaliydi. Sırtımdaki ter, Karadeniz'in serin havasında bile soğuk bir çizgi gibi hissediliyordu. Tüfeğimin namlusunu karanlığa doğru çevirdim ve yavaşça yürüdüm. Ayaklarımı mümkün olduğunca hafif basmaya çalışıyordum.

Mağaranın içi zifiri karanlıktı. Yalnızca nemli taşlardan yankılanan damla sesleri duyuluyordu. İçeri girdikçe çevredeki kokular daha belirgin hâle geldi. Barutun kokusu, mağaranın soğuk duvarlarına sinmişti. İçeride bir tehdit olup olmadığını anlamadan ilerlemek mümkün değildi. Sol elimle tüfeğimi sabit tutarken sağ elimle yeleğimden küçük bir el feneri çıkardım. Fenerin ışığını açıp tüfeğin altına yerleştirerek yavaşça ileri tuttum.

Işık, erişebildiği her yeri aydınlattı. Mağaranın tam merkezinde durdum, derin bir nefes aldım ve ciğerlerime hapsettim. Kulaklarım en ufak bir hışırtıyı yakalamak için keskinleşmişti. Hiçbir hareket yok gibi görünse de hissettim... Burada benden başka biri daha vardı.

Tüfeğimi kaldırdım, namlusunu büyük kayaya doğru sabitledim. Gözlerim, ışığın aydınlattığı alanı dikkatle tarıyordu. Konuşurken sesim soğuk ve sertti. "Çık lan dışarı!" Derin ve titrek bir nefes sesi işittim. İşte buradaydı. Kayanın arkasına saklanmıştı.

"Çık dışarı! Seni almaya geldim!" Sesim mağaranın duvarlarında yeniden yankılandı.

Uzun bir sessizlikten sonra yavaşça hareket etmeye başlayarak kayanın arkasından çıktı. Karşımda beliren adam uzun boylu, ince yapılı ve esmer tenliydi. Elleri havadaydı ama gözlerinde

korkuyla karışık bir şey daha vardı. Fenerin ışığını yüzüne doğrulttum. Tüfeğimi sıkıca kavradım, gözlerim ondan bir an bile ayrılmıyordu. "Emanet dediğin şey ne?"

Adam kaşlarını çattı. Konuşmaları duyduğumu anlamıştı. Gözleri, boynunda asılı duran küçük çantaya kaydı. Cevap vermedi ama çantayı işaret etti. İçindeki şey, muhtemelen istihbaratın peşine düştüğü emanet olmalıydı.

"Çıkar!" dedim, bu kez sesimde sabırsızlık vardı.

Bir süre tereddüt etti, hareketsiz bir şekilde boş gözlerle bana baktı. Bu hareketsizlik canımı sıkmıştı. Parmağımı tetik kısmına daha sıkı bastırdım ve omzunun hemen üzerinden bir kurşun geçirdim. Kurşun, mağaranın taş duvarına saplanıp yankılanırken adam olduğu yerde sıçradı. Korkmuştu.

Hızla ellerini boynundaki çantaya götürdü, fermuarını açtı ve içinden küçük bir bellek çıkardı. Fenerin ışığı belleğin üzerinde parladı. İşte aranan şey bu olmalıydı. O küçük parça, bunca adamı bu dağlara getirmişti.

"Yaklaş," dedim, sesim daha da sertleşmişti. Adam, bir kez daha tereddütle gözlerime baktı. Bu bakış beni çileden çıkardı. "Siktirtme lan bana belanı!" diye bağırdım. Sesim mağarada yankılanırken adam titredi. "Getir dediysem getir!"

Adam titreyen elleriyle küçük bir belleği bana doğru uzatarak yavaşça yaklaştı. Tüfeğimin namlusunu göğsünden bir an bile ayırmamaya özen gösterdim. Bana doğru gelen her adımda daha da korktuğunu görebiliyordum. Sonunda tam önümde durdu. Belleği bana uzatırken nefes nefese kalmıştı.

Bir elimde tüfek, diğer elimde fener vardı. Belleği almak için bir anlığına feneri bırakmam gerekti. Gözlerim saniyelik bir hareketle fenerime kaydı. Ne olduysa bu andan sonra oldu.

Feneri bırakmak üzereyken adam bir anda harekete geçti.

Ani hamlesiyle tüfeğim elimden kayarak yere düştü. Silahın mağara zeminindeki o sağır edici yankısı boşlukta dağılırken zamanın bir anlığına durduğunu, her şeyin yavaşladığını hissettim. Gözlerim hızla tüfeğe kaydı ancak hareket etmek için bir saniyem bile yoktu. Adam, saldırgan bir öfkeyle üzerime atıldı. Gözlerim karanlığa alıştığı için el feneri olmadan da az buçuk onu seçebiliyordum.

Beni yere sermeye çalıştığı anda yana doğru hızla hamle yaptım, kolları havayı yararak boşluğa savruldu. Bunu fırsat bilip sağ dirseğimle kaburgasına sert bir darbe indirdim. Adam sendeledi ama düşmedi; nefesi kesilmişti, yüzü acıyla buruştu. Daha da öfkelendiğini görebiliyordum. Toparlanır toparlanmaz gelişigüzel bir yumruk savurdu. Yumruğu eğilerek atlattım. Pes etmedi. Delici bir öfkeyle üzerime geliyordu. Gardımı alıp bekledim.

Bana doğru hızla bir tekme daha savurdu. Tam zamanında, sol bacağımla sert bir blok yaparak tekmeyi savuşturdum. Hiç duraksamadan, sağ dizimi tüm gücümle karnına geçirdim. Darbeyi aldığında bir inleme sesi çıkardı ve geriye sendeledi. Bu arada gözüm hâlâ elindeki belleğe kayıyordu. O küçük parça her şeyin anahtarıydı ve ne pahasına olursa olsun almam gerekiyordu.

Sendelemesini fırsat bilerek kolunu kavradım ve bileğini kıvırarak kontrol altına almaya çalıştım. Adamın eli acıyla gevşedi. Gözlerim belleğin yere çakılacağı anı kollarken beklediğimden büyük bir güçle dirseğini savurup savunmamı kırdı.

Şimdi ikimiz de birbirimize kilitlenmiştik. O üstüme çullanmak istiyor, ben ona darbe üstüne darbe indiriyordum. Bir yumruğunu atlattım, ardından sol ayağımla hızlı bir yan tekme savurdum. Bu kez darbe onun kalçasına isabet etti ve tekrar sendeledi.

Belleği bırakmaya hiç niyeti yoktu. İçinde her ne varsa, ona sanki can damarıymış gibi yapışmıştı. Sonunda beklediğim hamle geldi. Üzerime koşarak savurduğu yumrukları tek tek savuşturdum. Aramızdaki mesafe kapanınca sol kolumu boynuna dolayıp onu kıskaca aldım ve sağ dirseğimle çenesine sert bir darbe indirdim. Darbe onu sarstı. Nefes nefese geri çekilirken elindeki belleği inatla sıkmaya devam etti.

Ve maalesef bir şey oldu...

Adam son bir çabayla ellerini üniformama uzattı. İlk anda ne yaptığını anlamadım ama kemerimde asılı duran el bombasını tuttuğunu fark ettiğimde içimde alarm zilleri çalmaya başladı. Onu durdurmaya çalışsam da başarılı olamadım. Ona uzanan parmaklarım can havliyle bombanın pimini çekti. Metal pim yere düştüğünde çıkardığı ses tüm mağarada yankılandı.

Gözlerim hızla ellerine kaydı, hâlâ bombayı tutuyordu. Artık geri dönüş yoktu. Şoke olmuş bir şekilde bana bakıyordu, sanki

ne yaptığını yeni anlamıştı. Onun şaşkınlığını fırsat bilip elinden belleği hızla kaptım.

"Bommm, gerizekâlı!" diye bağırdım ve tüm gücümü toplayarak sağ ayağımla göğsüne bir tekme savurdum. Tekme o kadar güçlüydü ki adam geriye doğru savruldu, yere düştü ve elindeki bombayı da düşürdü.

Artık kaçmam gerekiyordu. Belleği yeleğimin cebine koyarken mağaranın çıkışına doğru hızla koştum. Çıkışa birkaç adım kala, arkadan gelen korkunç bir patlama sesi duyuldu. Alevlerin ve şok dalgasının gücü beni mağaranın ağzından dışarı fırlattı. Yere çarptığımda taşlar ve toprak üzerime savruldu. Kulaklarım patlamanın şiddetiyle çınlıyor, bedenim ağrılar içinde kıvranıyordu. Birkaç saniye boyunca nefes almayı bile unuttum.

Elim hemen yeleğin cebine kaydı. Bellek hâlâ yerindeydi. Bakışlarımı mağaraya çevirdiğimde içeriden yükselen alevlerin ve siyah dumanların gökyüzüne doğru yükseldiğine şahitlik ettim.

"Salak! Yemin ederim salak!" diye dişlerimin arasından tısladım. Bir yandan acıdan nefesim kesilirken bir yandan da öfkeyle söylenmeye devam ediyordum. "Aptal, kendi eliyle kendi sonunu hazırladı!"

Bir süre gözlerimi kapalı tutmaya karar verdim, derin nefesler alarak bedenimi sakinleştirmeye çalıştım. Her nefeste ciğerlerimdeki ağrı daha da şiddetleniyordu. Sol omzumdan bacağımın üst kısmına kadar tüm vücudum acı içindeydi. Bir yerlerimde sızlayan, keskin bir ağrı vardı. Bir elimle başımı tuttum, bir elimle de yavaşça burnumun üstünü yokladım. Kan. Kan akıyordu.

Omuzlarımı yavaşça silkip yüzümde biriken kanı silmeye çalıştım. Ağzım burnum dağılmış, başım kan gölüne dönmüştü. Dişlerimi sıkarak doğrulmaya başladım. Ciğerlerim ateşle kavruluyordu sanki; burnumdan nefes almayı çoktan unutmuş, ağzımı bir kurtuluş yolu gibi açmıştım. Ancak bu bile nafileydi. Kanayan burnumun bütün o sıcak ve metalik tadı ağzıma dolmuştu, kelimenin tam anlamıyla kendi kanımda boğuluyordum. Titreyen ellerimle yerden destek alarak güçbela ayağa kalktım. İlk yaptığım şey, ağzımda biriken kanı tükürmek oldu.

Karşımda uzanan engebeli dağ, bir düşman gibi büyümüştü gözümde. Gözlerim bir açılıyor, bir kapanıyordu. Yürümeye

başladım. Gözüm yukarılara ilişti. Dağın eteklerinde bir grup insan gördüm. Başımı kaldırmak bile başlı başına bir mücadeleydi. Gözlerimi açık tutmaya çabalayarak, onların kim olduğunu anlamaya çalıştım. Silah arkadaşlarım olduklarını umuyordum. Patlayan bombanın yankısıyla yerimi tespit etmiş olmalarını diliyordum.

İçlerinden birinin hızla bana doğru yaklaştığını fark ettim. Uzun boylu, güçlü biriydi. Kim olduğunu seçemiyordum. Kolumu kaldırmayı denedim ama ne elim kalktı ne de parmaklarım emirlerime itaat etti. Yüzü, nefesimi kesen bir yakınlığa geldiğinde tanıdım onu. İstihbaratçılardan biriydi, hatta doğrudan başlarındaki isimdi.

"Feza! İyi misin? Bana bak!" Elini yüzüme uzattı, alnımı kavradı. Koluyla beni tutup göğsüne çektiğinde bedenimdeki tüm enerjinin aniden tükendiğini hissettim. İstemsizce onun kollarına yığıldım. Ağırlığıma hazırlıklı değildi, bir adım sendeledi ama çabucak dengesini buldu. Bir eliyle sırtımı destekliyordu, diğer eli yüzümdeydi hâlâ.

"Feza, ses ver! Ne yaptın kendine böyle?"

Ona cevap vermek istiyordum. Bu kadar basit bir şeyi bile yapamamak beni kahrediyordu. Ağzımı oynattım ama çıkan tek şey kesik bir nefesin hırıltısıydı.

"Komutanım, Feza şokta," dedi, bizim timden Serkan. Haklıydı. Patlayan bomba fazlasıyla yakınımdaydı, beni savuracak kadar.

Gürkan Komutanımın emri, sert ve net bir şekilde havayı yardı. "Fatma, hemen helikopter çağır." Fatma'nın telsiz üzerinden bağlantı kurduğunu ve acil yardım istediğini duydum. Sesler zihnimde cızırtılarla birlikte yankılanıyordu.

"Feza, sesimi duyuyor musun, güzelim? Hadi, cevap ver bana." İstihbaratçı çocuk, gözlerini benimkilere dikmişti. Bakışlarım onun ela gözlerine kilitlendi. Uzun kirpikleri ve keskin yüz hatları, bulanıklığın arasından seçilir gibi oldu. Dudaklarımı hareket ettirdim lakin kelimeler ağzımdan kopuk bir şekilde döküldü.

"Adımı... Nereden bi-biliyorsun?"

Sözlerim biter bitmez hafifçe güldü. "Senin gittiğin yerden dönmeyi bilmediğini herkes söylüyor," dedi. Sonra bir an durakladı, gözleri heyecanla parladı. "Ha, bir de... Yakalarsam seni çiğ çiğ yiyeceğim, Feza diye yedi düveli inletti komutanın."

Sözleri yüzümde küçük de olsa bir gülümseme yarattı.

"Hep öyle... Söyler," diye fısıldadım. Zar zor konuşuyordum ama o yine de anlamıştı.

Başımın üzerinde bir el hissettim. Komutanımın eli olduğunu anlamam için onu görmem bile gerekmiyordu. O hep böyleydi. Hepimizi korumaya çalışır, bize bir şey olduğunda kendini suçlardı. Gürkan Komutanıma iyi olduğumu ispatlamak adına tebessüm ettim.

"Ceyhun benim adım," dedi istihbaratçı olduğunu düşündüğüm adam. Adını söylemesi beni şaşırttı. Onların kimliklerini gizlemek konusunda ne kadar hassas olduğunu bilirdim.

Başımı hafifçe sallayarak anladığımı belli ettim. Sonrasında ne olduğunu hatırlamıyorum. Sanki dünya benimle döndü ve ben de boşluğa doğru savruldum. Kendimden geçerken duyduğum son ses, Ceyhun'un panikle bağırışı oldu. "Helikopter nerede kaldı? Bayıldı!"

★

Gözkapaklarımın üzerinde tonlarca yük vardı; sanki her bir milimlik hareket için devasa bir ağırlığa karşı savaşıyordum. Gözkapaklarımın titrek direnişini hissettim. Derin bir nefes aldım, ciğerlerime bir sancı girdi. Kafam zonkluyordu. Gözlerim ağır ağır açılmaya başlamıştı.

Tavan... Floresanın soğuk, beyaz ışığı gözlerimi kamaştırdı. Her şey bulanıktı, yavaş hareket ediyordu. Çevremdeki eşyalar yavaş yavaş netleşmeye başladı. Yanımda bir hemşire vardı.

"Uyanıyorsunuz," dedi. Sesi yumuşaktı. "Hemen doktoru çağırıyorum."

Konuşmak istedim fakat boğazım kurumuştu. Sadece başımı hafifçe sallayabildim. Hemşire hızlı adımlarla odadan çıktı. Kısa süre sonra doktor geldi. Uzun boylu, orta yaşta bir adamdı.

"Geçmiş olsun. İki gündür buradasınız. Patlama sırasında beyin sarsıntısı geçirmişsiniz ama korkulacak bir şey yok. Vücudunuzda birkaç ezilme var, ciddi bir kırık ya da iç kanama tespit edilmedi. Bir süre daha dinlenmeniz gerekiyor."

Beyin sarsıntısı... Sözleri kafamda yankılandı. Gözlerimi kapattım. "İyiyim," dedim, sesim çatallıydı.

"Sakın ayağa kalkmayı düşünmeyin," dedi doktor, kaşlarını çattı. "Dinlenmeniz lazım. Beyin sarsıntısı şakaya gelmez."

Doktora cevap vermek üzereydim ki kapı aniden açıldı. Üniformalı bir kadın içeri girdi. Fatma... Silah arkadaşım. Doktor, Fatma'nın gelmesiyle odadan çıktı. Giderken Fatma'ya beni burada kalmaya ikna etmesi gerektiğini söyledi. İkna olmayacağımı anlamıştı, sanki ikna olmam mümkünmüş gibi.

"Feza, uyandığını duydum." Beni süzdükten sonra yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. "Ama acele etmiyorsun, tamam mı? Doktoru duydun." Yatakta çok duramayacağımı bilecek kadar beni iyi tanıyordu.

"Hazırım," dedim inatla. Uzandığım yerden doğrulmaya çalıştım. Başım dönüyordu lakin aldırış etmedim.

Fatma doğrulduğumu görünce "Dinlenmen gerektiğini söylüyoruz," diye yeniledi.

"Yeterince dinlendim." Fatma bir an daha sustu. Beni durduramayacağını anlamış olmalıydı. Gözlerim dolaba kaydı. "Kıyafetlerim nerede?" diye sordum.

Dolabı işaret etti. "Ama hâlâ toz toprak içinde. Temiz bir şey giymen daha iyi olurdu."

Onu dinlemedim. Yatakta doğruldum ve dolaba doğru yöneldim. Konuşmak için ağzını açtı, elimi kaldırıp "Bana biraz zaman ver, yoksa önünde soyunurum," dedim. Yaparım dediğim şeyi yapacağımı bildiği için odadan hızlıca çıktı. Giderken söylenmeyi de ihmal etmedi.

Dolabın kapağını açtım. Üniformam oradaydı; kan, toz ve kir parçaları üzerindeydi. Bu hâliyle bile, üzerimdeki hastane önlüğünden çok daha iyiydi. Kıyafetleri elime aldım ve üzerimi değiştirmeye başladım.

Yeleğimi giyerken elim cebine kaydı. Parmaklarım oradaki bir şeye takıldı. Bellek... Varlığını tamamen unutmuştum. Oysa beni bu hâle getiren şey onun varlığıydı. Bu belleği almak için çok şeyden vazgeçmiştim. Ve şimdi, onu teslim etmek yerine burada oyalanamazdım.

Başım dönse de üstümü tamamen giymeyi başardım. Kısa, koyu kahverengi saçlarımı kulağımın arkasına doğru ittim. Kapıyı açtım ve duvara yaslanmış bir hâlde bekleyen Fatma'ya döndüm.

"Hazırım," dedim. Başını iki yana sallayıp göz devirdi; parmağını bana doğrulttuğunda dikkatim istemsizce bileğindeki rengarenk boncuklardan oluşan bilekliğe kaydı. Bilekliği ben yapmıştım ve ona hediye etmiştim. O günden beri bileğinden hiç çıkarmamıştı.

"Orada burada bayılayım deme sakın," diye söylenerek yürüdü. Arkasından ilerlerken sadece gülmekle yetindim.

Hastaneden çıkar çıkmaz askeri bir araçla karargâha doğru yola koyulduk. Araç karargâhın girişine yanaştığında derin bir nefes aldım. Yürümeye başladığımızda, birçok kişinin bakışının üzerimde gezindiğini hissettim. Muhtemelen yaşananları duymuşlardı ve bu hâlde burada ne işim olduğunu sorguluyorlardı. Ama benimle doğrudan iletişime geçmeyi pek tercih etmezlerdi. Şaşkınlıklarını da her zamanki gibi kendi içlerinde tutmayı seçmişlerdi.

Fatma'ya dönüp "Namım her yere yayılmış," diye espri yapacaktım fakat onu yanımda göremedim. İsterse bir anda ortadan kaybolabiliyordu, üstelik bunu kimse fark etmiyordu. İlginç bir kadındı vesselam.

Mecburen tim komutanımızın koridorun sonundaki odasına kadar tek başıma gittim. Kapının önünde durdum. Derin bir nefes aldım. Kapıya doğru bir adım attım ve üç kez tıklattım.

"Gel!" Komutunu aldığımda hızla içeri girdim.

Kapıyı açıp içeri girdiğimde Yüzbaşı Gürkan'ın masasında oturduğunu gördüm. Önünde bir yığın dosya vardı. Televizyonda son dakika haberleri dönüyordu. Ekranın hemen alt köşesinde büyük bir başlık dikkat çekiyordu. *Ankara'da OHAL Kapıda! Meclise Bombalı Saldırı: 26 Milletvekili Hayatını Kaybetti.* Ülke gündeminde değişen hiçbir şey yoktu.

Dikkat pozisyonuna geçip selam verdim. "Teğmen Feza Kandemir. Emrinizdeyim, Komutanım!" dedim.

Yüzbaşı Gürkan başını kaldırdı, beni baştan aşağı süzdü. Gözlerini kısarak baktı. "Teğmen, senin burada ne işin var? Dinlenmen gerekiyordu," dedi sertçe.

"Komutanım, görevime dönmek istiyorum. Dinlenmeye ihtiyacım yok."

Yüzbaşı Gürkan'ın yüzündeki ifade, bu cevabımdan pek hoşlanmadığını belli ediyordu. Kollarını göğsünde birleştirip "Kandemir," dedi, derin bir nefes aldı. "Şu an işler benim için zaten

yeterince karışık. Üzerine bir de senin inatçılığınla uğraşamayacağım. Sana dinlen diye emir verdiysem, bunun bir nedeni vardır. Anlaşıldı mı? Şimdi git ve dinlen, ardından şu bomba işi için uzun bir rapor yazacaksın bana."

"Komutanım," dedim, aslında şansımı fazlasıyla zorladığımın farkındaydım. "Rapor yazmak için hazırım."

Gürkan Yüzbaşı gözlerini kısıp sandalyesinde geriye yaslandı. "Bazen gerçekten çok inatçı oluyorsun, Teğmen. Sana gitmeni ve bir yerlerde dinlenirken yeni bir emir almayı beklemeni söylüyorum. Talimat geldiğinde sana haber verilecektir."

"Emredersiniz, Komutanım," diyerek dikkat pozisyonuna geçtim. Sağ elimi şakak hizama kaldırarak selamımı verdim. Komutan selamımı aldıktan sonra elimi indirdim. Topuklarımı birleştirip yüzümü kapıya doğru döndüm ve sessizce odadan çıktım.

Bir askerin komutanına ısrarı en fazla birkaç dakika sürerdi. Aksi türlü, bir daha hiçbir şey için ısrar edemeyecek hâle getirirlerdi.

Koridorda adımlarım umutsuzca yankılandı. Adam yine soyadının hakkını vermişti; bana aman vermemişti. Konuşmama izin verseydi, istihbaratla iletişime geçmesi gerektiğini söyleyecektim. Çünkü aradıkları şey, benim elimdeydi.

Düşüne düşüne birkaç adım atmıştım ki az önce çıktığım odanın kapısı tekrar açıldı. Gürkan Komutanımın sesini duyduğumda tüm düşüncelerim bir anda dağılmaya başladı. "Teğmen, buraya gel!" Koridorda benden başka kimse olmadığı için hemen dönüp koşmaya başladım.

Komutanımın ardından odaya girince yeniden selam verdim. "Emret, Komutanım," dediğimde kollarını önünde birleştirmiş, ciddi bir duruşla bana bakıyordu. "Dileklerin gerçek oldu galiba, bir yazı geldi şimdi." Kısa bir nefes aldı. "Sana Ankara'dan haber gelecekmiş."

Bir süreliğine hiçbir şeyi anlamadığım için olduğum yerde öylece kaldım. Gürkan Komutanım masasına doğru ilerledi, kırmızı ışığı yanıp sönen, telefonla telsiz arası o cihazı alıp bana uzattı.

"Seni istiyorlar, Alaycı."

Cihazı elinden hızla alıp kulağıma götürdüm. Kısa süre içinde tanıdık bir ses kulaklarıma doldu. "Albay Cezmi İnal Alaska. Teğmen Feza Kandemir'i emrediyorum. Cevap verin!"

Albay Cezmi İnal Alaska mı? Kendisini tanıyordum. Hem de çok iyi tanıyordum.

Başımı hafifçe eğdim, içimden geçirdiğim her türlü düşünceyi silip süpürerek yalnızca onun sesine odaklanmaya çalıştım. "Teğmen Feza Kandemir. Emret, Komutanım!"

Şu an ne olup bittiğine dair en ufak bir fikrim yoktu. Ama her ne oluyorsa, bunun sıradan bir şey olmadığını hissediyordum.

"Görevin nedir, asker?"

Bir anlık duraksamanın ardından derin bir nefesle ciğerlerimi doldurdum. En iyi bildiğim şeyi yapıp sorusunu basitçe cevapladım ve durumun sadece bir kısmını söyledim.

"Karadeniz dağlarında terör unsurlarına karşı sınır hattındaki sızmaları engellemek ve bölgedeki hedefleri belirlemekle görevliyim, Komutanım." Söylediklerim kısmen doğruydu fakat eksiği vardı. Birkaç gün önce hastaneye yatırıldığımı ve yeni uyandığımı söylememek bir tür eksiklik olabilirdi. Ya da bu durumdan ötürü şu an bir görevimin olmadığını da söylememek eksiklikten sayılabilirdi.

Yüzbaşı Gürkan da bu durumumu fark etmiş olacak ki kısık bir sesle gülmeye başladı.

Albay Cezmi'nin sesi yeniden yankılanınca bir kez daha ona odaklanıp düşüncelerden sıyrıldım. "Görevin artık İsyan, asker. Görevini devret ve Ankara'ya dön."

Aldığım emir ile gözlerim şokla açılmışsa da sesimin tonunda bir değişiklik olmamıştı. "Emredersiniz, Komutanım!" Hat kesildi. Cihazı yavaşça masanın üstüne bıraktım.

Gürkan Komutanımla yeniden göz göze geldim.

"Komutanım, gitmem emredildi," diyebildim güçbela.

Gülümsedi. "Timimde baş ağrıtmaktan başka bir işe yaramıyordun zaten."

Ben de güldüm ama kısa sürdü. Gürkan Komutanım yanıma gelerek elini omzuma koydu. Bir anda ciddileşmişti. "Dikkatli ol." Sözleri kulağımda yankılandı. Gözlerim ona biraz daha odaklandı. Sonunda başımı yukarı aşağı salladım.

"Emredersiniz, Komutanım." Yutkundum. "Sizinle olduğum sürece, bu yolda çok şey öğrendim. Hakkınızı helal edin."

Yüzbaşı Gürkan başını hafifçe sallayarak yüzüne bir gülümseme kondurdu. "Helal olsun, Teğmenim." Omuzumdaki eliyle

üç kez hafifçe vurdu. "Git ve biraz da onların ömrünü ye, Teğmen!" Burukça gülümsedim, gözlerim doldu.

"Emredersiniz, Komutanım." Tekrar selam verdikten sonra odadan çıkmak için hareketlendim. Yeni bir görev. Hem de böylesine bir çağrıyla. Çok farklı şeyler olacaktı. En başından farklı olanın sonu da farklı olurdu.

Aynı günün devamında, üzerimdeki kanlı ve kirli üniformaları değiştirecek vakit bulamadan karargâhta herkesle vedalaştım. Yanıma birkaç kişisel eşya alarak beni almak için gelen helikoptere doğru yöneldim. Fatma kalan eşyalarımı kargoyla göndereceğini söylediği için rahattım.

Kimseye ne olduğunu, neden gitmem gerektiğini söylemedim. Zaten soran da yoktu. Sessizliğim, bana verilen görevin gizliliğinden kaynaklanıyordu. Herkes bunun farkındaydı. Helikoptere binerken, neden çağrıldığımı ya da nereye gittiğimi bilmiyordum. Ama gittiğim yerde vatan, bayrak, millet ve toprak uğruna sonuna kadar savaşacağımdan emindim.

Ben Alaycı...

Bu adı ülkenin birçok yerinde duyurmuştum. Anlaşılan duyurmaya devam edecektim.

Saat 01.15'ti. Gölbaşı'ya varmıştım. Her köşede dikilen silahlı nöbetçiler, dikkatle etrafı izliyordu. Burası Ankara'ydı. Büyük patlamaya ev sahipliği yapan başkent.

Yürüdükçe sızlayan bedenimi kimseye hissettirmemeye çalışıyordum. Ancak maalesef kısa süre önce ucuz atlattığım patlamanın izlerini hâlâ yüzümde taşıyordum. Onları gizlemem mümkün değildi.

Sonunda Albay Cezmi İnal Alaska'nın odasına gelmeyi başarmıştık. Başarmıştık diyordum çünkü burada sadece ben yoktum. Sağımda ve solumda sıralanan askerlerin sert duruşlarına bir an için göz attım. Her biri güçlü ve uzun adamlardı. Buradaki tek kadın bendim galiba.

Çok geçmemişti ki hemen önümden geçip sağ tarafımda duran birinin tanıdık varlığını hisseder gibi oldum. Bu nasıl...

O, buradaydı.

Yanımda dimdik duruyordu ama bana bakmıyordu. Farkındaydım. Burası sıradan bir yer değildi. Bakamazdı. Yine de onun burada olması içimde bir mutluluk yaratmıştı. Büyük bir

heyecan bütün bedenimi sardı. Böyle bir şey gerçekten mümkün olabilir miydi? Yoksa beni çağırdıkları gibi onu da mı çağırmışlardı? Yeni görevimde... Onunla birlikte mi olacaktım?

Kalbim, göğüskafesimi yumruklamaya çoktan başlamıştı.

Albay Cezmi, karşısındaki askerleri süzüp bir adım öne çıkınca sırtımı dikleştirdim. Sert bakışlarıyla hepimizi tek tek inceledi. Bir adım daha atarak o tok sesiyle "Amacınız nedir, asker?" diye sordu.

Bir anlık sessizlik çöktü. Ardından, daha önce aramızda en ufak bir anlaşma bile olmamasına rağmen hepimiz aynı anda aynı kelimeleri söyledik. "İsyan, komutanım." Sesler üst üste binerken albayın yüzünü dikkatle inceledim.

Albay Cezmi'nin gözlerinde hafif bir gülümseme belirdi. Sanki istediği uyumu bizde bulmuştu. "Aferin, asker," dediğinde hepimiz daha da dik durduk. Daha da bütün olduk.

Göz ucuyla etrafı süzdüğümde albay dışında burada sekiz kişi olduğumuzu fark ettim. Yedi erkek, bir kadın... Tek kadın olmak zorlayıcı olacaktı belki ama artık bunu sorun etmeyecektim. Hem zaten dünyada sevdiğim nadir erkeklerden biri de artık burada, hemen yanımdaydı.

Albay son kez sert bir şekilde "Rahat dur!" diye emretti. Hepimiz aynı anda pozisyonumuzu değiştirdik. Albay odadan çıkana kadar yerimizde kımıldamadan, sabırlı bir şekilde bekledik. Albay Cezmi odadan çıkarken kapıyı sertçe kapattı. Nihayet rahatça başımı çevirdiğimde özleminden öldüğüm adamın yanımdan ayrıldığını yeni fark ettim. Etrafı tarayan bakışlarım biraz daha uzağımda dikilirken bulmuştu onu.

Tanıdık sesini duyduğumda kocaman gülümsedim. "Vay, benim aslan kardeşim..."

Gülüşüm dudağımın kenarındaki yara izinin sızlamasına sebep olsa da bunu hiç umursamadım. Onu görmenin verdiği mutlulukla adımımı hızla attım. O bana bakmıyor olsa da ben ona doğru adım atmaya devam ettim. Ancak her nasıl olduysa benden daha iri, daha uzun bir beden abimle arama girdi, benden önce abime sarıldı. Kaşlarım istemsizce çatıldı, yüzüm olabildiğince gerildi.

"Nerelerdesin, lan?" dedi abime sarılmaya devam eden adam. Bakışlarım âdeta donup kaldı.

"Bildiğin şeyler, daha iki gün önce konuşmamış mıydık, oğlum?" dedi abim.

İki gün önce mi? Neredeyse bir haftadır benimle tek kelime konuşmayan, her fırsat bulup aradığımda telefonlarımı yanıtsız bırakan abim, bu iri yarı adamla iki gün önce konuşmuştu, öyle mi?

Deha Faris Kandemir... Benim nankör abim.

"Aklımdan çıkmış," dedi adam, abimle iki gün önce konuştuklarını daha yeni hatırlamış olmalıydı. İşte, böyle muameleleri hak ediyorsunuz siz, Deha Bey.

Sertçe nefes alıp verdim. Sinirden dudaklarımı kemiriyordum. Odadan çıkmak, bulduğum ilk suyla yüzümü yıkamak istiyordum. Kesinlikle uzun bir süre Deha'nın yüzünü dahi görmek istemiyordum.

Odadaki diğer askerler kendi aralarında kısa kısa sohbet etmeye başlamıştı. Ben ise bir anda tek başıma kalmıştım. Kendime acıyacak hâle geldiğimi fark edince ortamdan uzaklaşmak için kapıya yöneldim. Yanından geçmek üzereyken, abim olacak kişi kolunu bir baraj gibi önüme uzattı ve durmak zorunda kaldım. Alnım sertçe koluna çarptı. Kaşımdaki dikiş temasla birlikte sızlasa da acımı belli etmedim.

"Gel, Alparslan. Seni benimkiyle tanıştırayım, kardeşim."

Bana bakmıyordu. Hâlâ bana bakmıyordu. Her şeyin kararını alıyordu ama yüzüme bakmıyordu. Hep böyleydi. Nerede olursak olalım, benimle dalga geçmeyi o kadar seviyordu ki sinirlerimi yerinden oynatmak için ustaca bir oyunculuk sergiliyordu.

Arkama doğru geçti, iki elini omzuma yerleştirdi ve beni Alparslan diye seslendiği, benden önce kocaman sarıldığı arkadaşına doğru çevirdi. Karşımda Alparslan denen o adamı bir anda görünce biraz şaşırmıştım. Doğrusu bu kadar yakışıklı bir adam görmeyi beklemiyordum.

Abim, beni Alparslan'a doğru çevirdiğinde adamın bakışları hâlâ abimin üzerindeydi. Zaten ben de bana bakmıyor oluşunu fırsat bilerek onu uzun uzun inceledim. Açık tonlu, pürüzsüz bir teni vardı. Kısa kesilmiş koyu kahverengi saçları bile dikkat çekiyordu. Gözleri elaydı; içinde altın tonları taşıyor, sanki iki rengi aynı anda barındırıyordu. Çenesi belirgindi. Üst dudağının hemen üzerinde ve alt dudağının biraz altında, dikkatli

bakınca fark edilen iki küçük ben vardı; yüzüne garip bir hava katıyordu. Keskin ve sert yüz hatları vardı. Uzun boylu olduğu gibi yapılı biriydi de.

Abim olacak Deha'nın böyle arkadaşları vardı madem, benim bundan neden haberim yoktu?

Alparslan abime gülümseyerek bakıyordu fakat bir süre sonra bakışları yavaşça bana doğru inmeye başladığında gülümseyişi kayboldu ve bakışları sertleşti, kaşları çatıldı. Sırasıyla kaşımdaki yara izine, morarmış sağ gözüme ve patlamış dudağıma bakmış olmalıydı.

Son zamanlarda gördüğüm en yakışıklı erkeklerden birinin karşısına, çıkabileceğim en kötü hâlimle çıkmam, ne denli şanslı olabileceğimi gözler önüne seriyordu.

"Seninki çok iyi değil galiba, kardeşim."

Eh, bir bomba bir insanı ne kadar iyi edebilirse, o kadar iyiydim.

Abim, karşılaştığımız ilk andan itibaren beni sinir etmek amacıyla gözlerini benden kaçırmıştı. Yüzümdeki yaraların farkında bile değildi, sadece varlığımı biliyor gibiydi. Eğer gözleri gerçekten üzerimde olsaydı, eminim ki benden başkasını görmezdi. Alparslan denilen o kişi, abim için kıymetli olduğunu düşünebilirdi ancak söz konusu ben olduğumda Deha için akarsular dururdu.

En azından öyle olurdu diye tahmin ediyordum.

Abim güven vermiyordu ki!

Arkadaşının ona karşı söylediklerinden sonra, Deha omuzlarımdan tuttu ve beni kendine doğru hızla çevirdi. Koyu kahverengi gözlerle karşı karşıya geldim, kaşlarını aniden çattı. Tıpkı arkadaşının yaptığı gibi, vücudumdaki her yara izini âdeta hafızasına kazırcasına dikkatle inceledi. Sinirden dişlerini sıktı, omzumu kavrayan elleriyle zaten acıdan kıvranan bedenimi bir tur da kendisi acıtmıştı ama farkında değildi.

"Bu hâlin ne, kızım?" Sıktığı dişlerinin arasından tıslarcasına konuştu.

Tamam, tahmin ettiğimden biraz daha kızmış olmalıydı. Ona yalan söyleyemeyeceğimi bildiğim için olanları kısaca anlattım. "Bomba patladı."

Gözleri kocaman açıldı. Derin nefes alıp veriyordu, öfkesinin rengi buradan belli oluyordu. Ondan uzaklaşmanın benim

için daha sağlıklı olacağını düşündüğümden bir adım geri attım. Böylece omzumda duran elleri aşağıya doğru düştü. Ellerine baktığımda hızla yumruk hâline getirdiğini fark ettim.

Aramızdaki konuşmanın hararetinden olsa gerek, diğer askerler yanımıza gelmek yerine başlarıyla selam verdikten sonra odadan çıktılar. Kaldık mı şimdi bu ikisiyle baş başa...

"Ne bombası, lan?" Sesi, onun neden haberinin olmadığını sorgularcasına sitemkârdı.

Bilmem, herhâlde iki gün önce Alparslan'la konuşmak yerine benimle konuşmayı deneseydin, sana şu an hastanede yaşam savaşı verdiğimi söylerlerdi.

"El bombası, abi," dedim dürüstçe. Bu kadar dürüst olmak sağlığıma zararlı olsa gerekti, nitekim abim giderek öfkeleniyordu. Gözleri sürekli vücudumda geziniyor, yaralarımın boyutunu tartıyordu.

"Abi mi?" Bir anda, omzumun gerisinden bir kafa çıkıp gözlerini benimkilere sabitlediğinde irkildim. Abimin arkadaşı bana bakıyordu. Soru bana yönelikti galiba. Cevap vermek yerine başımı yukarı aşağı hızlıca salladım. Ne gereksiz bir soruydu. Gözlerim abimin üzerine dönmüştü, o ise bakışlarını benden alıp tekrar arkadaşına çevirmişti.

"Küçük kardeş meselesi, en sevdiğim." Alparslan gözünü üzerimden çekmeden konuşmaya yemin etmişti galiba. Abim bana bakıp derin bir nefes aldıktan sonra tekrar Alparslan'a döndü.

"Aynen, bu da bizim ufaklık Feza."

Ufaklık mı? Ben yirmi yedi yaşındaydım. Yaştan dolayı değil, boydan dolayı ufaklık dense yine kurtarmazdı; 1.76 boyundaydım.

"Anladık onu zaten," dedi Alparslan, yerinde doğrulurken. Kısa süre sonra gözlerini tekrar abime sabitledi. "İsmini duyduk ama yüzünü ilk kez görüyorum."

Deha arkadaşına baş sallayıp yine bana doğru döndü. "Siz ikiniz burada kalın, ben bir yerlerden araba bulduktan sonra doğrudan hastaneye gideceğiz."

Ağzımı açıp itiraz etmek istedim ama kelimeler boğazıma dizildi. Karşı çıkmayı başaramadan susmak zorunda bırakılmıştım. Abimin parmağı aniden havaya kalktı, yüzümün hemen önünde durdu ve "Şu suratının hâline bak, bir kamyon dayak yemişsin, bir de karşı mı geleceksin?" diye haykırdı.

Omuz silkip burnumu kırıştırdım. "Sen bir de karşı tarafı gör."

Sözlerim Alparslan'ın kahkaha atmasına sebep olurken Deha'nın yüzü öfkeden taş kesilmişti. "Seninle aynı timde ne halt edeceğim, lan?" Abim söylene söylene odadan çıktığında göğsümdeki baskı biraz olsun hafiflemişti. Deha'nın siniriyle baş etmek her zaman zordu. Ancak rahatlığım uzun sürmedi, odada başka birinin daha olduğunu hatırladığım an yerimde dikleştim.

"Alaycı."

Başımı hızla kaldırıp sesin geldiği yöne baktım. Alparslan'ın gözleri üzerimdeydi. "Lakabımı biliyor musunuz?"

Sorumla birlikte yüzünde beliren tebessüm, durumu daha da tuhaflaştırdı. "Senin hakkında çok şey biliyorum."

Ses tonu kulağıma değdiği an, vücudumdaki bütün tüyler diken diken oldu. Bu cümlenin altında başka bir anlam vardı. Ne olduğunu bilmiyordum ama bunu hissetmemek imkânsızdı. Kendimi tebessüm etmeye zorladım. Sonuçta Deha'nın arkadaşıydı, muhakkak bir şeyler duymuş olmalıydı. Bundan fazlasını düşünmek gereksizdi.

"Tabii, Deha anlatmış olmalı..."

Sözümü bitirmeme fırsat vermeden araya girdi. "Aksine, Deha senden çok bahsetmez."

Kaşlarımı çatmamak için kendimi zorladım. Bu adamda açıklayamadığım bir şeyler vardı. "Deha bahsetmemişse bile iyi bir keskin nişancıyımdır, lakabımı duymuş olmanız normal." Sözlerini mantıklı bir çerçeveye oturtmaya çalışıyordum. Adam kollarını göğsünde birleştirdi, ardından iki adım atarak bana yaklaştı. Birden eğildi, aramızdaki mesafe tek seferde kapanmıştı. Neden bir anda bu kadar yakınıma girdiğini anlayamıyordum. Geri çekilmemek için dimdik durdum, tek bir kasımı bile oynatmadım.

"Alaycı'yı biliyorum çünkü Feza'yı biliyorum. Alaycı'yı biliyorum çünkü uzun zamandır bekliyorum."

Boğazım kurudu. Ağzımı açıp tek bir kelime bile edemedim. Sadece kirpiklerimi kırpıştırıp duruyordum; başka hiçbir şey yapamıyordum. Alparslan ise az önce fısıltıyla söylenen sözler ona ait değilmiş gibi yavaşça doğruldu ve tebessüm etti. Bu kez konuşmadan arkasını dönüp odadan çıktı.

Geriye sadece tek bir soru kalmıştı. Bu neydi şimdi?

2

CEBİNDE DÜNYA TAŞIYANLAR

O kurtların göğsünde ateş vardır.
Dağları aşıp ovaya iner, geceleri gündüze çevirirler. İşte böylece, yolunu o ateşten bulan bir ekip. Beyinleri vatanın toprağıyla yıkanmış, alaycı bir ekip...
-Amacınız nedir, asker?
-İsyan, Komutanım.
-Aferin, asker...

2007
IRAK-KERKÜK

Reha, Feza'yı omzuna almıştı. Feza'nın küçük bedeni göl macerası yüzünden hâlâ yorgundu, başını abisinin başının üstüne yaslamıştı. Saçları güneşte kurumuştu. Bir yandan da Deha'nın elini sıkı sıkı tutuyordu. Deha da adımlarını Reha'ya uyduruyordu. Üçü birlikte köy yoluna girmişlerdi. Toz ayaklarının altında hafifçe kalkıyordu.

Eve vardıklarında anneleri akşam yemeği için bahçede sofra kuruyordu. Güneş neredeyse batmak üzereydi; masanın üzeri tabaklar, bardaklar ve taze pişmiş ekmekle doluydu. Anneleri onları görünce kaşlarını çattı. "Neredesiniz siz? Abinizi peşinizden göndermesem gece yarısına kadar sokaklarda gezeceksiniz!"

Anneleri konuşurken Feza biraz daha Reha'ya sokuldu. Kollarını abisinin boynuna doladı, yüzünü saçlarına yasladı. Deha da Reha'nın dizine doğru eğilip bacağını iki koluyla sardı. Reha

yerinden kıpırdamadı. Olduğu yerde durdu, ikisi de vücuduna bir kez daha yapışmıştı.

Anneleri manzarayı görünce ellerini beline koydu. Bir an öylece baktı, sonra başını iki yana salladı. "Bakın hele şunlara," dedi. "İkiniz de sıkışınca soluğu hep abinizin yanında alıyorsunuz." Sonra sesi biraz yumuşadı. "Abinize bu kadar bağlı olmanız çok güzel, çocuklar. Ama her kızdığımda, her üzüldüğünüzde, her canınız sıkıldığında aynı şeyi yapıyorsunuz." Kısa bir süre duraksadı. "Reha'm yakında okula gitmek üzere buradan ayrılıyor. Onsuz ne yapacaksınız bakalım?"

Reha kaşlarını çattı. "Anne, hani bunları ikisinin yanında konuşmayacaktık! Üzülüyorlar sonra."

Reha Kandemir, on sekiz yaşında bir delikanlıydı. Üniversite için yakında Türkiye'ye gidecekti ancak küçük kardeşleri onun gidişine hazırlıklı değildi. İkisi de bu durumdan ötürü fazlasıyla üzgündü. Reha, annelerinin sürekli bunu hatırlatmasına gerek olmadığını düşünüyordu.

"Kötü bir şey mi söyledim, oğlum? İkisi de sana çok bağlı, yarın öbür gün sen gittiğinde ne yapacaklar?"

Reha, Feza'yı omzundan yavaşça indirdi ve yanağından öptü. Bacağına bir koala gibi sarılan Deha'yı tuttu, onu da yanağından öptü ve ikisinin de saçlarını karıştırdı. Sonra annesinin yanına doğru adım attı, onu kolunun altına aldı ve bu kez de annesinin başının üstüne bir öpücük bıraktı.

"Temelli gitmiyorum ya, annem. Sen böyle yapınca hiç gelmeyeceğimi zannedip ağlıyorlar geceleri," diye söylendi Reha, gülümseyerek. "Hele Feza, geçen gün gecenin bir yarısı odama gelip kontrol etti beni. Neden geldiğini sorduğumda 'Hâlâ burada mısın diye bakmaya geldim,' diyor."

Gönül Hanım duydukları karşısında gözlerini sımsıkı kapattı. En küçüğü, biricik kızı Feza'ya hiç kıyamazdı ama bir yandan da isterdi ki Reha'nın yokluğuna alışsın. Kendi alışmak istemese de içten içe bir ses, bunun onlar için en hayırlısı olduğunu söylüyordu. İki küçük evladı, büyük evladı olmadan nefes bile alamıyordu.

Gönül Hanım ansızın dolan gözlerini başına örttüğü şalın ucuyla sildi, derin bir iç çekti. "Tamam, tamam. Yapmam bir daha. Hadi, elinizi yüzünüzü yıkayın. Ben de babanızı çağırayım."

Reha duyduklarıyla tebessüm etti ve arkasına döndü. İki kardeşine de bahçenin ilerisindeki musluğu işaret etti. Feza ve Deha işaret edilen yöne doğru koşmaya başladılar. Reha ellerini cebine koydu, sakin adımlarla onların peşinden yürümeye başladı.

Kandemir ailesi beş kişiden oluşuyordu. Baba Cengiz Kandemir Türkiye'den Kerkük'e gelmiş bir Türk, anne Gönül Kandemir ise Kerküklü bir Türkmen'di. İki erkek, bir kız çocukları vardı. Büyük oğlan Reha Hügan, küçük oğlan Deha Faris ve en küçükleri Feza Ayris. Ailenin geçimi çiftçilikle sağlanıyordu.

Akşam yemeği her zamanki gibi geçmişti. Anneleri, Feza'nın tabağının başında birkaç kez durmak zorunda kalmıştı. Küçük kız önündeki yemeği evirip çeviriyor, birkaç lokmadan sonra başını yana döndürüyordu.

"Bir kaşık daha," demişti her seferinde annesi. Feza yüzünü buruştursa da birkaç lokmayı daha yutmak zorunda kalmıştı. Deha ise tam tersiydi. Önüne gelen her şeyi iştahla yemiş, masadaki ekmek kırıntılarına kadar silip süpürmüştü.

Gecenin ilerleyen saatlerinde çocuklar odalarına çekildi. Feza ve Deha aynı odada kalıyordu. Feza'nın küçük yatağı, abisinin yatağına bitişikti. Saat gece yarısını çoktan geçmişti. Her iki çocuk da nihayet uyumuştu.

Bir süre sonra Feza yavaşça uyandı. Önce ne olduğunu anlayamadı. Boğazındaki kuruluk, dudaklarına yapışan dilini fark etmesiyle kendini belli etti. Susamıştı, hem de çok. Yutkunmaya çalıştı ama boğazı yanıyordu. Gözlerini araladı. Oda karanlıktı. Deha'nın bedeni, hemen yanında seçiliyordu. Bir süre öylece yattı. Kalkıp mutfağa gitmeyi düşündü ama koridor karanlıktı.

Yorganın altından çıktı, sessizce yataktan indi. Parmak uçlarına basarak odadan çıktı. Koridorun başında durdu, geri döndü. Bir türlü cesaret edemedi. Karanlıktan korkardı.

Yönünü Deha'nın yatağına çevirdi. Yatağın yanına sokuldu, hafifçe eğildi. "Abi..." diye fısıldadı. Cevap gelmeyince bir kez daha denedi. "Abi... Abi..."

Deha "Ne var, Feza?" diye uykulu bir sesle mırıldandı ve yüzünü yastığa gömdü.

"Abi, susadım," dedi Feza hemen.

Deha gözlerini açmadan kız kardeşini cevapladı. "Madem susadın, iç öyleyse."

Feza dudaklarını büzdü, biraz sessiz kaldı. "İçemem... Karanlıktan korkuyorum." Kısık bir sesle konuşmuştu. Deha'dan bir süre ses çıkmadı. Feza yatağın kenarındaki çarşafı parmaklarıyla çekiştirmeye başladı. Bir kez daha fısıldadı. "Abi..." Deha derin bir nefes aldı, yüzünü yastıktan kaldırdı.

"Off, gerçekten seninle ne yapacağımı bilmiyorum," dedi sessizce. Yorganı üstünden attı. "Gel benimle."

Deha yataktan kalkıp kapıya doğru yürüdü. Feza hemen arkasına takıldı. Deha önde, Feza birkaç adım gerisindeydi. Koridor karanlıktı. Deha duvara yakın yürüyordu. Feza abisinin tişörtünün arkasını tutmuştu. Mutfağa yaklaştıklarında Deha durdu. Kapı kapalıydı ama kapının altından ince bir ışık sızıyordu. Sarımsı bir çizgi, karanlık zeminin üzerine uzanıyordu. Deha kaşlarını çattı. Evdeki herkes uyuyor olmalıydı. Işık açık olmamalıydı. Bir an yerinde kaldı. Feza da durdu. "Abi..." diye fısıldadı.

Deha cevap vermedi. İçeriden iki ses geliyordu. Biri babalarına aitti, diğeri ise abileri Reha'ya. Deha, başını hafifçe kapıya yaklaştırdı. Feza da aynısını yaptı.

Babalarının sesi sertti. "Bu işin geri dönüşü yok," diyordu. "Benim yürüdüğüm yol böyle."

Kısa bir sessizliğin ardından Reha'nın sesi duyuldu. "Ben senin için, savaştığın şey için kendimi feda etmeye hazırım. Kanım gerekiyorsa, hepsini al. Ama kardeşlerim olmaz."

Feza duyduğu kelimeleri tam anlamasa da kötü bir şeyler olduğunu hissetti. Deha'nın eli istemsizce yumruk oldu.

Babaları yeniden araya girdi. "Ben sizden feda olmanızı değil, feda olmamanızı istiyorum. Ben sizi korumaya çalışıyorum."

Reha hızlıca babasının sözünü kesti. "Sen bizi bir savaşın içine çekiyorsun. Onlar daha çocuk."

Babalarının sandalyesi gıcırdadı. Ayağa kalkmış olmalıydı. "O insanlar çocuk, yaşlı, bebek ayırıyor mu sanıyorsun?" dedi. "Bunu sana kaç kere anlattım, Reha. Ayrım yok. Merhamet yok."

Reha'nın sesi, sanki mümkünmüş gibi, daha da yükseldi. "Yarattığın şey için kanımın son damlasına kadar her şeyimi veririm. Ama benden Deha ve Feza'nın kanını isteme." Mutfakta bir an sessizlik oldu. Sonra babalarının sesi geldi.

"Ben üç evlat sahibi ve üç evladının da kanına muhtaç bir babayım. Bunun benim için zor olmadığını mı sanıyorsun?" Feza'nın boğazı daha da kurudu. Ne zaman su içebileceğini merak ediyordu. Deha ise bir şeyleri anlamak ve anlamamak arasında gidip geliyordu. "Eğer evlatlarımı savaştan korumak istiyorsam, onları savaşa dahil etmek zorundayım. Sizi ateşe atmadan, sizi ateşten koruyamam."

Reha sertçe cevap verdi. "Ama onlar daha çocuk!"

"Büyüyecekler," dedi babaları, tereddüt etmeden. "Ve bir gün benim çocuğum olmanın bedelini ödeyecekler. Onlara hesap sorulacak. Belki yok edilmek istenecekler."

Reha'nın nefesi duyuluyordu artık. Abileri sinirlenmişe benziyordu.

"Eğer kanlarıyla bir şeyleri oluşturmayı başarabilirsek, yani o kan meselesi gerçekleşirse, işte o zaman hayatta kalırlar," dedi babaları. "Çünkü o saatten sonra dostun da düşmanın da tek ihtiyacı o kan olur. Kanları akmaya devam etsin diye kimse onlara karışamaz." Babalarının sesi son bir kez yükseldi. "Ben sizin için sizden vazgeçiyorsam, sen de öğren. Kardeşlerinden vazgeçmeyi bil."

Reha'nın cevabı gecikmeden geldi. "Bütün dünya bir araya gelse, kıyametler kopsa bile ben o ikisinden vazgeçmem. Sen de bunu bil." Mutfakta bir şey yere sertçe vuruldu. Bardak mıydı, yumruk mu, belli değildi. Deha, Feza'yı kolundan çekti ve sessizce geri adım atmasını sağladı.

Ne vardı ki geriye doğru yürüyüşleri uzun sürmedi. Daha birkaç adım atmışlardı ki etraf bir anda aydınlandı. Salonun ışığı yanmıştı. İkisi de irkilerek arkalarına döndü. Anneleri, elleri belinde, olduğu yerde duruyor, ikisine bakıyordu. Her ikisi de gelenin anneleri olduğunu görünce rahatladı. Oysa annelerinin yüzündeki ifade hâlâ öfkeliydi. "Siz ikiniz neden ayaktasınız hâlâ?"

Feza bir şeyleri uzun süre içinde tutabilen bir çocuk değildi. Abisiyle babası arasında geçen konuşmayı tam olarak anlamasa da hatırladığı kadarıyla anlatmaya hazırlanıyordu ki Deha hızlıca araya girdi. "Feza susamış, anne. Korktuğu için onunla geldim."

Gönül Hanım çatılan kaşlarını gevşetti. Bu manzaraya yabancı değildi. Feza bir şeyi tek başına yapamadığında çoğu zaman Deha'yı da peşinden sürüklerdi. Bakışlarını iki çocuktan ayırıp aydınlık mutfak kapısına çevirdi. Kapı, bakışın üstüne

değmesiyle aynı anda açıldı. Eşiğin önünde Reha duruyor, onlara bakıyordu. Belli ki salondaki sesleri duymuştu. Tebessüm ederek annesine ve iki kardeşine baktı.

"Bu evde uyuyan sadece ben varım galiba." Gönül Hanım kocasının yatakta olmadığını fark edince uyanmıştı. Şimdi üç çocuğunu da ayakta görünce hâliyle söylenir olmuştu.

"Gel, anne," dedi Reha. "Babamla uyku tutmayınca biraz sohbet edelim dedik. Ama bu iki yaramaz neden ayakta, bilmiyorum."

Gönül Hanım ellerini beline koyarak ağır adımlarla mutfağa doğru yürüdü. Bir yandan esniyor, bir yandan da çocukları işaret ediyordu. "Feza susamış, Deha'yı da uyandırmış. Dur, ben su getireyim."

Reha gülerek Feza'ya baktı. Feza uykulu gözlerini ovuşturuyordu. Açıkçası su içmek dışında hiçbir şeyle ilgilenmiyordu. Ancak Reha'nın bakışları erkek kardeşi Deha'ya kaydığında tuhaf bir şey oldu. Büyük kardeşin yüzündeki gülümseme bir anda silindi. Deha, abisine dümdüz bir ifadeyle bakıyordu. Tepkisizdi, gözünü bile kırpmıyordu. En önemlisi, Feza'yı arkasına almıştı. Kız kardeşinin elini sıkıca tutuyor, Reha'nın gözlerine kendinden emin bir şekilde bakıyordu. Sanki kardeşini abisinden koruyordu.

Deha Faris Kandemir, henüz çocuk yaşında içine atmayı öğrenmişti. Sır tutmayı öğrenmişti. İçine ata ata içinde koca bir dağ büyüten adam olmadan önce, o dağın içine farkında olmadan abisini de atmıştı. Bir gün gelecekti, o dağı karış karış arayacaktı.

Ne için?

Abisini bulmak için.

2027

TÜRKİYE-ANKARA

"Nesin sen, süper kahraman mı? Dokuz canın vardı da biri gitti, sekizi mi kaldı?" Deha'nın sesi sertti. Gözlerini bir bana, bir yola çeviriyordu. Her bakışında öfkenin kıvılcımları yüzünde daha da belirginleşiyor, ardından yeniden yola odaklanıyordu. "Cevap versene, kızım!" dediğinde, sesindeki baskı sinirlerimi iyice gerdi.

Başım zonkluyordu. Yutkundum. "Abi, sus artık. Zaten canım burnumda," diyebildim, kendimi zorlayarak.

Deha gözlerini hızla üzerime sabitledi. Bir an duraksadı, hâlimi daha dikkatlice inceledi. Nihayet anlamış olmalıydı ki bir şey demeden sustu. Ancak ne yazık ki bu suskunluk fazla uzun sürmedi. "Bir yerin acıyor mu?" diye sordu, gözleri hâlâ yola odaklıydı. Ne kadar dikkatini yola veriyormuş gibi görünse de tüm algılarının bende olduğunu biliyordum.

Aracın koltuğuna yaslandım. Derin bir nefes aldım. "Acımıyor," diye yalan söyledim. Oysa her tarafım ağrıyordu. Sadece Deha'nın telaşını daha fazla körüklemek istememiştim.

"Anlat bakalım," dedi, gözlerini yoldan ayırmadan. "Ne yaptın da patladı o bomba?"

Cevap vermek istemiyor olsam da sorularının peşimi bırakmayacağını biliyordum. Ön koltuktan dışarıya baktım ve etraftaki araçlara, Ankara'nın caddelerine odaklanarak sakinleşmeye çalıştım. Sonunda sesim soğukkanlı bir tonla yükseldi.

"Rize'deki Kaçkar Dağları'nda günlerce kamp yaptık. Son zamanlarda terör saldırılarında büyük bir artış var, biliyorsun." Bir an sustum, buraya gelme sebebimiz bile bu değil miydi zaten? "Gelen istihbarata göre, Artvin'in Gürcistan sınırından bir grup sızmış ve ormanlık alanları kullanarak Kaçkar Dağları'na kadar ilerlemişler. Yerel halkın ihbarları ve istihbarat raporları, grubun Rize'nin iç kesimlerine doğru hareket ettiğini gösteriyordu. Görevimiz, bu grubun yerini tespit etmek ve olası bir eylemi önlemekti. Günlerce iz sürdük. Kamp alanlarını bulmamız istendi." Biraz duraksadım, nefesimi düzenlemeye çalıştım. Deha'nın kısa bir an bana baktığını hissettim. Konuşmamı kesmeden devam etmemi bekliyordu. "Sonunda onları bulduk ama tuzak kurmuşlardı. Ağaçlarda bile adamlar vardı."

"Ve sen bunu fark ettin."

Başımı hafifçe salladım. Evet, ben fark etmiştim. O beni tanırdı. Zaten dünya üzerinde beni ondan daha iyi tanıyan biri olamazdı. "Tuzağı anladık," dedim. "Birlikte hareket ederek kalabalık grubu püskürtmeyi başardık. Çatışma sona erdikten sonra alanı kontrol etmek için çevreyi tarıyordum. Birinin hâlâ hayatta olduğunu gördüm."

Göz ucuyla Deha'ya baktım. Yüzü sakin görünüyordu. Şimdilik.

"Arkadan saldırdı," diye devam ettim. "Kemerimde bir el bombası vardı. Bana ulaşmaya çalışırken yanlışlıkla bombayı çekti. Bomba onun elinde infilak etti. Son anda kendimi geri atmayı başarmış olsam da çok uzağa kaçamadım. Patlama beni birkaç metre ileriye savurdu."

Arabanın penceresinden dışarı bakmaya devam ettim. Patlamanın bedenimde bıraktığı acı hâlâ canlıydı. "Sonrasını hatırlamıyorum," dedim. "Uyandığımda hastanedeydim. İki gündür baygınmışım."

Deha derin bir nefes aldı. Bir süre daha sessiz kaldı. "Hastaneden çıkıp karargâha döndüğüm sırada Ankara'dan bir emir geldi ve buradayım işte," diyerek bedenimi işaret ettim. Abimin yüzünde buruk bir tebessüm belirdi.

Deha'ya tüm gerçeği anlatmamıştım. İstihbarattan gelenler gizli görevdeydi ve o kısmın sır olarak kalması gerekiyordu. Yeleğimin cebindeki belleği abime bile söyleyemezdim.

"Ölebilirdin..." dedi, sesi kısık ve titrek çıkmıştı. Sanki bunu bana değil, kendine bir gerçeği hatırlatmak için söylüyordu. Parmakları direksiyonu öyle sıkıyordu ki damarları belirginleşmişti.

"Benim işim bu, abicim," dedim. Sesim ne kadar sakin çıkarsa çıksın, sözlerimin onun üzerinde bıraktığı etkiyi hissediyordum. Ben bir askerdim, görevim buydu. Hayatımı ortaya koyarak savaşıyordum. Deha Faris Kandemir bunu kabullenebilecek biri değildi. Kardeşinin bir gün bir görevden dönmeyeceği ihtimali bile onu delirtirdi. Anlamadığı şey, aynı ihtimalin onun için de geçerli olabileceğiydi.

Gaz pedalına hafifçe yüklendi. Hız artıyordu, belli ki içinde susturulması gereken şeyler vardı. "Ne diye seçtin ki bu mesleği? Katır inadından başka bir şey değil," dedi sonunda, sesi patlamaya hazır bir volkanın ilk çatlağıydı. "Ama suç bende, yemin ederim suç bende. Asker olacağını söylediğinde ağzına bir tane çaksaydım, bunlar olmazdı." Kısa bir bakış atarak tebessüm ettim.

"Sen bana kıyamazsın," dedim, alaycı sırıtışımı yüzümden silmeden. Gözleri hızla yoldan bana kaydı. Sanki aniden frene basmış gibi bir tepki verdi. Bugüne kadar bana bir fiske bile vurmuşluğu yoktu. Abilerim bana kıyamazdı.

"Şu hâle düşeceğini bilseydim..." dedi, gözlerini yeniden yola çevirerek. "Bir tane çakardım, o zaman vazgeçerdin."

Silecekler çalıştı, ön cama yapışmış minik bir toz bulutu vardı. Bana kalırsa, silecekler Deha'nın içindeki karmaşayı temizlemeye çalışıyordu. Parmakları hâlâ gergindi. Yüzüne baktım; çizgileri sertleşmiş, gözleri hüzünle dolmuştu.

"Abi, ben buraya aitim," dedim sonunda. "Biz burada olmazsak kim olacak? Bu benim seçimim. Bu bayrak için, bu toprak için..." Konuşmaya devam etmedim. O da bir askerdi. Bir askere neden asker olduğunu anlatmak saçmaydı. Neden asker olduğumu, bir askerden daha iyi kimse anlayamazdı. Abim hiçbir şey söylemedi. Bir ara, dudaklarının hafifçe kıpırdadığını ancak sonra konuşmaktan vazgeçtiğini gördüm. Üzerine gitmek istemedim.

Sabahın ilk ışıkları Ankara'nın sokaklarını aydınlatmaya çalışsa da şehrin üzerine çöken gergin hava, karanlığı aratmayacak kadar ağırdı. Aracın içinde sessizlik hâkimdi.

"Dördüncü kontrol noktasına yaklaşıyoruz," dedim, camdan dışarı bakarken. Barikatların ardındaki askerler ve polisler, tam teçhizatlı hâlde bekliyordu. Birkaç metre ileride devriye gezen zırhlı araçlar vardı.

"Biliyorum." Deha'nın cevabı kısa olmuştu.

Birkaç gün önce TBMM'ye yapılan saldırının ardından her köşe başında barikatlar kurulmuş, şehrin her yanı kuşatma altına alınmış olmalıydı. Yirmi altı milletvekili ölmüştü. Daha fazlası yaralıydı. Herkesin gözü üzerimizdeydi.

Barikata iyice yaklaştık. Deha camı indirdi. Ellerini direksiyondan çekmeden sesiyle otoritesini hissettirdi. "Yüzbaşı Deha Faris Kandemir. Yanımdaki Teğmen Feza Ayris Kandemir. Görev dönüşü hastaneye gidiyoruz."

Polis memuru aracımıza yaklaşıp başını eğerek içeriyi inceledi. Elindeki fenerin ışığı gözlerimi rahatsız etmişti. "Kimlik ve araç belgeleri," dedi tok bir sesle.

Deha belgeleri uzatırken ifadesi hiç değişmedi. Benim kimliğimi ne ara almıştı o? "Şehirdeki durumu anlıyoruz," dedi, sesini alçaltarak. "Biz devlet görevlisiyiz. Hastaneye gitmemiz gerekiyor." Beklemeyi hiç sevmezdi.

Polis, belgeleri inceleyip tekrar bize döndü. Gözleri önce Deha'nın yüzüne, sonra bana kaydı. "Komutanım, kontrolü tamamlamak zorundayız. Alan hâlâ yüksek riskli bölge."

Deha derin bir nefes aldı, sabrını kontrol etmeye çalışıyordu. Bense bir şey söylemek dahi istemiyordum. Hastaneye gideceğiz diye tutturan oydu. Neymiş, iyi olduğumu kendi gözüyle görecekmiş.

Polis bagajı kontrol ederken Deha'nın yanımdaki duruşuna baktım. Yüzü sertleşmişti. Aslında bu onun doğal hâliydi. Sonunda polis kimliklerimizi geri uzattı. "Geçebilirsiniz, Komutanım. İyi yolculuklar."

Deha direksiyona elini atıp, motoru çalıştırırken derin bir nefes aldım. Sessiz geçen yolculuğun ardından sonunda hastaneye varmıştık. Arabayı hastanenin otoparkına çekmişti. "Bekle," dedi sert bir tonla. Ardından arabadan indi.

Gözlerimi devirdim. Deha sadece benim ağabeyim değildi, aynı zamanda Yüzbaşı Kandemir'di ve bu kimliği artık ona karşı sessizleşmem gerektiği anlamına geliyordu. Komutanıyla ters düşmek, bir askerin isteyeceği son şeydi. Komutanım hızlı adımlarla hastaneye yöneldi.

Camdan dışarı baktım. Hastanenin acil girişinin önü kalabalıktı. Meclise yapılan saldırıdan sonra şehirde kaos vardı. Herkes ya bir yakınını kontrol ettirmek ya da herhangi bir bilgi almak için hastanelere akın etmişe benziyordu. Meclis patladığında ölen sadece milletvekilleri olmamıştı. Çok sayıda masum vardı... Biraz daha bekledikten sonra, sonunda Yüzbaşı Kandemir önümde belirdi.

Deha kapıyı açıp başını içeri uzattığında yüzündeki sert ifade biraz yumuşamıştı. "Gel, seni bir doktora gösterelim. Ağrıyan yeri doğru düzgün anlat, anladın mı?"

"Abi, iyiyim," dedim usulca. Fakat tam da o anda gözlerimin önünde dönmeye başlayan siyah noktalar beni ele verdi. Başımın döndüğünü anlayan abim, sıkılı yumruklarını gevşetmeden kolumu sıkıca tutarak arabadan çıkmama yardım etti.

"Travma birimine gitmemiz gerekiyor. O patlama seni sandığından daha çok etkilemiş olabilir. Ayrıca kulağınla ilgili bir şeyler söyledin mi hiç? Kulak çınlaması gibi..."

"Abi, abartma," diye itiraz etmeye çalışmıştım ama ne fayda. Beni sert adımlarla kapılardan içeri soktu.

"Görevden dönen yaralı personelin muayene edilmesi gerekiyor," dedi Deha, acil servisin danışmasına doğru yöneldiğimizde.

Görevden dönen asker olduğumu, bunun bir prosedür olduğunu vurgulamak istiyordu. Benimle ilgili çok soru sormalarını istemiyor olmalıydı.

Kadının beni inceleyen bakışlarına karşılık hafifçe gülümsedim. Deha ise durumu tamamen kendi kontrolünde tutuyormuş gibi davranmaya devam etti.

"Sizi travma birimine yönlendireceğim. Alzem Hanım sizin geleceğinizi haber vermişti," dedi kadın. Deha onaylarcasına başını salladı. Bana dönüp "Sakın naz yapayım deme, Feza. Ne gerekiyorsa yaptıracağız," dedi ve beni kadının gösterdiği yöne doğru sürüklemeye başladı. Alzem kimdi yahu?

"Abi," diye konuşmaya başladım ama sözümü bitirmeme izin vermedi.

"Sus, Feza. İyi olduğundan emin olmadan bir yere gitmeyeceğiz."

Koridora adım attık, Deha'nın yönlendirmesiyle ilerledim ve önümüzdeki odanın kapısını araladım. İçeri girdiğimizde odada bir kadın olduğunu fark ettim. Kadının yüzünde beni gördükten sonra beliren mutsuzluğu hemen fark etmiştim. Gözlerinde bir şeyleri sorgulayan, çözülmemiş soruların izleri vardı. Yüzü ne hikmetse abimi görünce değil, beni görünce düşmüştü.

Kesinlikle bizi bekliyordu ama asla beni beklemiyordu.

Deha aniden kadının yanına doğru ilerledi ve onu kendine doğru çekip sarıldı. Kadın bir anda ona doğru yönelen abimin sarılışını reddetmeyerek ona yakınlaştı. Onları izlemek yerine etrafı izlemeye başladım. Özel hayata saygım vardı.

"Bak, Alzem," dedi abim. "Bu, Ayris." Sesindeki netlik, dikkatimi tekrar onlara yönlendirdi. Alzem Hanım karşımda duruyordu anlaşılan.

Alzem'e gülümsedim ancak o yalnızca soğuk bir şekilde bana bakıp başını sallayarak karşılık verdi. Gözlerim ondan kayarak Deha'nın yüzüne odaklandı. Deha'nın gözleri benim üzerimde değildi. Eğer bana bakıyor olsaydı, beni getirdiği doktoru sevmediğimi anlardı.

"Merhaba." Sonunda Alzem'in sesi odada yankılandı. Tıpkı bakışları gibi sesi de mesafeliydi.

"Merhaba," dedim, sesimi olabildiğince soğuk tutmaya çalışarak. O da başını hafifçe yukarı aşağı sallayarak karşılık verdi.

Bakışları bir an üzerimde gezindi, sonra beni tamamen görmezden gelip abime döndü. Ne zaman bakışları abimin yüzüne kaysa, o yüzündeki gülümseme de belirivériyordu. Anlaşılan oydu ki bu hastanede hasta memnuniyetinden önce hasta yakını memnuniyeti geliyordu.

"Hocamla konuştum," dedi yumuşak bir tonda. "İlgilenmesi gereken bir hasta varmış. Onun muayenesini yaptıktan sonra burada olacaktır." Kısa bir süre duraksadı, ardından yüzünde nazik bir tebessüm belirdi. "Merak etme, çok beklemezsin."

Sözleri kafamda yankılanırken burnumdan derin bir nefes alıp ağzımdan verdim. Toparlanmam gerekiyordu ama zihnim bir yerlere takılıp kalmıştı. Daha içeri adım attığım an, bu kadının abimi tanıdığını anlamıştım. Yine de bu düzeyde bir tanışıklığı beklemiyordum. Özellikle abimin beklemeyi hiç sevmediğini bilecek kadar.

Peki ya... Yoksa?

Bir an ürperdim. Aralarında bir şey olabilir miydi? Sevgili filan mıydılar? Olabilir miydi bu? Emin olamıyordum. Gözlerimi hafifçe kısarak abime baktım. Onun dikkatini çekmeye çalışıyor olsam da görünüşe göre tüm çabam boşa gidecekti. Çünkü abim, karşısındaki kadınla koyu bir sohbete dalmıştı. İkisi de gayet keyifli görünüyordu.

Yok canım, dedim kendi kendime, düşüncelerim arasında boğulurken. *O kadar da değildir, öyle değil mi?* Sonuçta eğer hayatında biri varsa, bu kadar önemli bir şeyi benden saklamazdı.

Ya da... Deha'dan her şeyi beklemem gerektiğini bir kez daha mı hatırlamam gerekiyordu?

Bir şey yapmam gerekiyordu. Önce derinden gelen birkaç kesik öksürük döküldü dudaklarımdan. Bunu hafif bir sendeleme izledi, sanki dengemi kaybedip yere düşmek üzereymişim de tutunacak bir yer aramak için bile kolumu kaldıramıyormuşum gibi. Tam kendimden geçmek üzereyken odada yankılanan bir ses kulağıma çarptı. "Lan!"

Sonunda abim fark etmişti beni. Gözlerimi kapatacakken biri aniden bana doğru atıldı, güçlü kollarıyla beni kavradı. Beni tutuşundaki panik ve telaş o kadar belirgindi ki bir an için kalbimde sızı hissettim. Onu bu kadar endişelendirdiğimden olsa gerek, yüreğime bir sızı oturmuştu. Lakin bu duygu uzun

sürmedi. İçeride başka bir ses yankılandı. "Sen çekil, ben ilgilenirim!"

Sesinde gizleyemediği bir öfke vardı, kelimelerini âdeta dişlerinin arasından sıkarak çıkarıyordu. Gözlerim yarı kapalıydı, baygınlıkla uyanıklık arasında gidip geliyor gibi yapıyordum. Abim ise bir anda sessizliğe bürünmüştü. Üzerime düşen gölgesinin bile çekildiğini hissettim.

Abimi, sanki araya girmemesi gerekiyormuş gibi sahiplendiğini görmek sinirlerimi altüst etmeye başlamıştı. Bu durumun beni ne kadar kızdırdığını belli etmeden ne kadar dayanabilirdim, hiç bilmiyordum.

"Sen," dedi, sanki bir talimat veriyormuş gibi. "Hocamı bulman gerekiyor. Kendisi yukarıdaki dahiliye katında, üç yüz dört numaralı odada bir hasta ile ilgileniyor. Ona acil olduğunu söyle, gelir." Abime emir verdiğini duyunca dayanamayıp tek gözümü hafifçe aralamış ve ikisini izlemiştim.

Deha bir an duraksadı, kaşları hafifçe çatıldı. Bana kısa bir bakış attı, ardından başını salladı. "Tamam," dedi. Hadi canım! Abim, hiç de abim gibi davranmamıştı. Belki de benim için çok endişelendiğindendi, kim bilir? Aksi mümkün değildi.

Abim odadan çıkar çıkmaz Alzem Hanım'la göz göze geldik. Bir süre sessizce bakıştık. Oyunculuk planımı hatırlayıp rahatlamaya çalıştım. Öyle ya, abimin ilgisini çekmek için birkaç küçük numara yapmaktan kendimi alıkoyamamıştım.

Kadın nihayet hareket etti. Yavaş ve kendinden emin adımlarla yanıma yaklaştı. Önce gözlerini dikkatlice üzerimde gezdirdi; sanki bir hastadan ziyade, üzerinde çalışılması gereken bir deney nesnesiymişim gibi bakan bakışlarına maruz kaldım.

"Bakalım neler olmuş," dedi, sesindeki yapay tatlılık beni gülümsetti.

Elini nabzımı kontrol etmek için bileğime koydu. Soğuk parmakları tenime değdiğinde irkilir gibi olsam da yüzüme hiçbir şey yansıtmadım. Nabzımı ölçerken sanki kasıtlı olarak parmaklarını daha fazla bastırıyordu. Bu kadar sert bir temas gerekli miydi? Sanmıyordum. Yine de hiçbir şey belli etmedim. Yüzümde boş bir ifade vardı, sanki olan biten umurumda değildi.

"Baygın durumda olman şaşırtıcı değil," dedi, bu kez ciddi bir sesle. "Son görevinde yaşadıklarının etkisi olabilir mi? Yorulmuşsun, bünyen zayıflamış. Gözlerinden bile belli oluyor."

Patlama sonrası yaşadığım ağrıları hatırladım.

"Gözlerini tamamen açabilecek misin?" diye sordu kadın, yüzünü bana yaklaştırarak. Bakışları, az önceye kıyasla gerçek bir endişe barındırıyordu. Bana acımış olabilir miydi? Cevap vermedim, sadece istediği şeyi yaptım. Birkaç dakika boyunca muayeneye devam etti ve sonunda geri çekildi. "Fiziksel bir sorun büyük ölçüde görünmüyor," dedi. Sessizce koltukta uzanmaya devam ettim.

Biraz da ben onun sinirleriyle oynamak istedim. Koltukta hafifçe doğruldum. Başımın altındaki yastığı dikleştirdim ve kollarımı rahatça başımın arkasında birleştirdim. Bacaklarımı uzattım, ardından keyifle üst üste attım. Olduğum yerde âdeta bir tatil havası yaratmıştım.

Tepemde pürdikkat beni izleyen o surata göz ucuyla baktım. Yüzündeki ifade hızla değişti. Kaşları çatıldı, dudakları gerildi. Aniden sergilediğim bu rahat tavır onu şaşırtmış, hatta biraz da öfkelendirmişti. Bu durum beni eğlendirmişti. Karşısında keyifle gülümsediğimi fark ettiğinde o da zoraki bir gülümseme yerleştirdi yüzüne. Ama biliyordum; bu gülümseme, bir dikenli tel misaliydi.

"İyi oyuncu olurmuş senden." Sesi alayla yoğrulmuştu. Dudaklarımdan kopan histerik kahkahayı engellemem mümkün değildi. Gülüşüm odayı doldurunca gözleri kısıldı. Siniri iyice yüzüne yansımıştı.

"Alzem'di değil mi?" diye sordum, gayet rahat bir tonla. Bana doğru eğildiğinde yüzüme tiksintiyle baktığını görebiliyordum.

"Doktor Alzem," dedi, dişlerinin arasından tıslayarak. "Doktor Alzem Tuna Alaska."

Kaşlarımı çatmadan edemedim. Bu soyadı... Nereden hatırlıyordum? Hafızamın derinliklerini yoklamak istesem de başımın içinde yankılanan zonklama buna izin vermiyordu. *Tanıdık geliyor*, diye düşündüm, kısa süre sonra aklımdaki düşünceyi bir kenara bırakmaya karar verdim.

"Her neyse, Alzem," dedim, gülümsememi hiç bozmadan. "Sana seslenirken dudaklarımdan destan uzunluğundaki isminin dökülmesini bekleme." Bunu söyleyen kişinin isminin Feza Ayris Kandemir olması farklı bir ironiydi tabii.

Öne doğru bir adım attı, sanki beni susturmak ya da dövmek istiyordu. Tam o sırada refleksle üst üste attığım bacaklarımdan

ona yakın olanı havaya kaldırdım ve çamurlu botumun ucu önlüğüne değdi. Hâlimiz yok diye dayak yiyecek değildik. Geri çekildi. Çamurlu önlüğünü görünce yüzünde oluşan tiksinti ifadesi görülmeye değerdi.

Geri adım atışını görünce koltuğun kenarından doğruldum; önce oturur pozisyona geldim, ardından yavaşça ayağa kalktım. Ağır ağır ona doğru yürümeye başladım. Artık onunla burun buruna duruyordum. Beklentimin aksine, geri çekilmedi. Dimdik karşılık veriyordu.

Bu kadar yakınında durunca yüzüne daha dikkatle baktım. Benden biraz daha kısaydı. Uzun, koyu kahverengi saçları omuzundan aşağı dökülüyordu. Beyaz teni, iri kahverengi gözlerini daha belirgin hâle getiriyordu. Gözlerinin etrafındaki uzun kirpikler ona oldukça etkileyici bir görünüm katmıştı. Güzel bir kadındı, bunu inkâr edemezdim.

Ben onu incelerken, onun da bana dikkatle baktığını fark ettim. Birbirimizi tartar gibi sessizce duruyorduk. Sonunda sessizliği ben bozdum. "Ben de Teğmen Feza," dedim, sert bir sesle. "Teğmen Feza Ayris Kandemir." Soyadımı özellikle vurgulamıştım. Derdinin ne olduğunu gayet iyi biliyordum ve bunu anladığımı görmesini istiyordum.

Soyadımı duyduğu anda yüzündeki ifadede bir kırılma oldu. Gözlerindeki o kendinden emin bakış bir anda yerini tedirginliğe bıraktı. Dimdik duran bedeni bir adım geriye çekildi. Gözlerini kaçırmaya çalıştı ama beceremedi.

"K-kandemir mi?" diye kekelerken nefes alışverişi hızlanmıştı. Elimi alnıma götürüp derin bir nefes aldım. Ah, yemin ederim tansiyonum yükselmişti!

Öfkeyle konuştum. "Bir sor önce, değil mi? Sen kimsin, nereden geldin, benim âşık olduğum adamın nesi oluyorsun diye bir sor!"

Sözlerim sertçe içeride yankılanınca yüzü ânında bana döndü. Aptal birine benzemiyordu. Gözlerinden, söylediklerimin tam olarak ne anlama geldiğini anladığı açıktı.

"Yok öyle bir şey," dedi aceleyle, sesi titrek bir tonda çıkmıştı. Söylediği hiçbir kelimeye inanmıyordum.

"Var öyle bir şey." Sesim, onun zayıf sesini kolayca bastırdı.

"Deha benim abim. Hem de öz olanından," diye ekledim, kelimelerim tokat gibi yüzüne çarptı. Sertçe yutkundu. Gözlerimi bir an olsun ondan kaçırmadım.

"Ben sandım ki..." diye bir şeyler gevelemeye başlamıştı ki elimi havaya kaldırarak onu susturdum.

"Deha'nın hayatındaki kadın olsaydın, herhâlde bir kardeşi olduğunu bilirdin." Sözlerim canını yakmış olmalıydı ki bakışlarını hızla benden kaçırdı. Yüzünde beliren acı dolu kırılmayı görmek, beni istemsizce hem sinirlendirdi hem de tuhaf bir duyguya sürükledi.

"Aramızda bir şey yok," derken sesi daha kısıktı. Onun bu çaresiz çırpınışları sebebiyle artık emindim. Abim, bu kadının ona karşı taşıdığı platonik duygulardan bihaberdi. Dürüst olmak gerekirse, karşımdaki kadın benim üzerime sertçe oynamasa ben de hislerini bilemeyecektim.

Düşüncelerimin arasında, bana doğru yaklaşan adımları hissettim. Bakışlarım otomatik olarak ona döndü. Yüzündeki pişmanlık, kelimelere dökülmeden anlaşılabiliyordu. "Özür dilerim," dedi, tam karşımda durarak. Gözlerini bir an olsun kaçırmadı.

Yüzüm ifadesizdi. Ona bakarken ne hissettiğimi belli etmeyecektim. "Merak etme, söylemem," dedim kısaca. Bu konu benim meselem değildi. Beni alakadar etmeyen bir konuya burnumu sokacak değildim.

Sözlerime gülümseyerek karşılık verdi ama suratındaki gülümseme, neşeyle uzaktan yakından alakası olmayan bir ifadeydi. Dudaklarındaki kıvrım, buruk bir sızı ve acıyla yoğrulmuştu. "İnan bana, söylemeni isterdim," dediğinde yüzüne dikkatle baktım. İçinde kopan fırtınayı anlamamak mümkün değildi.

Kaşlarımı çatıp yüzündeki ifadeyi süzdüm. "Farkında değil, öyle değil mi?" diye sordum, tahmin ettiğim şeyi netleştirmek için.

Derin bir nefes alıp başını iki yana salladı. "Beni senden ayırt etmiyor," dediğinde, onun için istemsizce üzüldüm. Sevdiği adam, onu kız kardeşi gibi görüyordu. Zor olmalıydı.

Sessizliği bozmak için "Ne zamandan beri seviyorsun?" diye sordum. Ani bir şekilde sormuş olsam da hızlı bir şekilde yanıt verdi.

"Abin, benim abimin yakın arkadaşı. Ankara'ya her geldiğinde, eğer abim de buradaysa mutlaka bize akşam yemeğine gelir." Duraksadı, ardından yüzündeki gülümseme daha da büyüdü. "Sadece ben değil, bütün ailem tanıyor onu. Ama yine de..."

"Ama ne?" dedim, sesimdeki sabırsızlığı saklamaya gerek görmeden.

Gözlerini yere indirip hafifçe yutkundu. "Ayris diye bir kız kardeşi olduğundan hiç bahsetmedi. İki isim sorunu... Yaşayan bilir." Eliyle kendini işaret ettiğinde dudaklarımın kenarı belli belirsiz kıvrıldı. O da iki isimliydi. Alzem Tuna. Abim Deha, ikinci isimlerimizi bir tık fazla önemsiyordu. Ayris ve Faris. Kolay kolay herkese söylemezdi.

Karşımda dikilen kıza tekrar döndüm. "Yengem ve yeğenim Ankara'da yaşıyor. Abimle ben de fırsat buldukça buraya onları görmeye geliyoruz. Tabii, o benden daha çok geliyor. Muhtemelen bu yüzden çok sık karşılaştınız."

Başını hızla salladı, söylediklerimi tasdikler gibiydi. "Evet, Dilruba ablayı ve Acar'ı biliyorum. Hatta ara sıra ben de onları ziyarete gidiyorum." Yeniden kocaman gülümsedi. "İkisi de çok tatlı insanlar."

Dilruba tanıyordu. Acar tanıyordu. Deha tanıyordu. Ama ben bu kadını hayatımda ilk kez görüyordum. Neden bana hiç bahsedilmemişti? Karşımdaki kadını daha önce görmediğim gibi adını da hiç duymamıştım. Bu işte bir terslik vardı, sezgilerim boşuna alarm vermezdi. Başımı onu anladığımı belli etmek adına yukarı aşağı salladım.

Alzem gözlerini benden kaçırmaya çalışsa da arada bir bana bakmadan edemiyordu. Göz göze geldiğimiz her an ikimiz de bir şeyler söyleyecek gibi oluyor ama kelimeler dilimizin ucunda düğümleniyormuş gibi susuyorduk.

Kapı aniden açılınca ikimizin de bakışları o tarafa doğru döndü. Deha, içeri girer girmez beni baştan aşağı süzdü. Kaşlarını çatmış, nefes nefese kalmıştı. "Sen niye ayaktasın?" diye gürledi. "Ne diye hâlâ ayaktasın sen, Feza?"

Sesi öyle yüksekti ki içimden bir an durup sakinleşmesini söylemek geldi. Ama bunun hiçbir işe yaramayacağını bildiğimden derin bir nefes alıp soğukkanlılığımı korudum. Kollarımı göğsümde kavuşturdum ve alaycı bir tavırla cevap verdim. "Bayıldım ama sonra kalktım. Bu kadar şaşırmanı gerektirecek bir şey yok, Deha."

Ona abi demek yerine adıyla seslendiğimi, hele ki adını vurguladığımı duyunca kaşları çatılsa da bir şey demeden geri

çekildi. Doktor Bey, Deha'nın arkasından sakin adımlarla içeri girdi. Gözleri bir an bana, sonra Alzem'e kaydı.

"Durumu çok ama çok ciddi olan hasta siz misiniz?" diye sordu, kibar bir sesle. Gözlerim Deha'ya kaydı, sadece omuz silkti. Kim bilir adama ne demişti!

Alzem yerinde dikleşti ve kenara çekildi. Beni eliyle işaret ederek "Feza Hanım," dedi.

Doktor bana döndü. "Memnun oldum, Feza Hanım. Ben Doktor Sinan. Yüzünüzdeki yaraların sebebini anlatmak ister misiniz?"

Derin bir nefes aldım ve yavaşça arkamdaki koltuğa oturdum. "Çok yakınımda bir patlama oldu," dedim, kelimelerimi dikkatlice seçerek. "Başım bir yerlere çarpmış olabilir. O sırada bir şok yaşadım ve bayılmışım. Kendime geldiğimde durumum iyiydi. Sadece ara ara baş ağrım oluyor."

Doktor söylediklerimi dikkatle dinlerken kaşlarını çatmıştı. Bir şeyler düşünüyordu ama yüzünde çok belirgin bir ifade yoktu. "Bu belirtilere eşlik eden başka bir şey yaşadınız mı? Mide bulantısı, görme kaybı ya da denge problemleri gibi?" diye sordu.

"Hepsinden biraz biraz. Şu anda sadece yorgunluk ve hafif bir baş ağrısı hissediyorum."

Doktor, Alzem'e döndü. "Nabzı nasıldı?"

Alzem hemen cevap verdi. "Hocam, nabzı ilk ölçümde düşüktü."

Doktor başını sallayarak Alzem'in söylediklerini onayladı. "Baş ağrısı devam ederse veya başka bir belirti ortaya çıkarsa diye gözlem altında tutuyoruz. Mutlaka bir MR çekilmesini istiyorum, Alzem."

"Tabii," diye mırıldanan Alzem ile iç çektim. Deha odanın bir köşesinde dikilmiş, bir şey söylemeden bizi izliyordu. Onun bu suskunluğu, öfkesinden daha çok canımı sıkıyordu. Başıma bu hastane işlerini o çıkarmıştı.

"Pekâla, Feza Hanım," dedi Doktor Sinan. "Kendinizi iyi hissediyor gibi görünebilirsiniz ama bugün burada kalmanızda her türlü fayda var."

"Teşekkürler," dedim, zoraki bir gülümsemeyle. Bu kısa konuşmanın ardından doktor, Alzem'e döndü ve ona bir şeyler söylemeye başladı. Yapılması gereken testleri anlatıyordu. Hastanelerden nefret ediyordum.

BİR HAFTA SONRA

"Atıyorum, hala!" diye bağırdı Acar, gözleri ışıl ışıldı.

"At bakalım, bu sefer kesin tutacağım!" dedim gülerek.

Kahkahasını duyduğumda içim huzurla doldu. Topu yere koydu, birkaç adım geri gitti. Hızla koşup topa sertçe vurdu. Tam yine "Gooool!" diye haykırmasını izleyecektim ki bir anda önümü kaplayan koca bir beden ve havada yakalanan topla karşılaştım.

Acar'ın sevinç çığlığı yerini hayal kırıklığı dolu bir sessizliğe bıraktı. Başımı kaldırdığımda topu iki eliyle sıkıca kavrayan geniş omuzlu adamı gördüm. Yerimde doğruldum.

"Halan hasta diye kaç kere söyleyeceğim sana, eşek sıpası?" Acar'ın yüzü düştü. Homurdanan sesin sahibi, yani abim Deha, suratıma dik dik bakıyordu. Göz devirdim ama bunu görmemesi şansıma mıydı, yoksa şanssızlığım mı, emin değildim.

"Yeğenimle arama girme hakkını kendinde nasıl buluyorsun?" Ellerimi belime koyup ona diklendim. Son bir haftadır ne zaman fırsat bulsam ona böyle dalaşıyordum; o da her seferinde kaşlarını çatıp oflayarak cevap veriyordu.

Tam bir hafta boyunca telefonlarıma cevap vermemesi ve beni gördüğü hâlde önce arkadaşına sarılması aşabileceğim şeyler değildi. O günden beri Deha'ya kök söktürüyordum. Bir de üstüne, hastaneden rapor aldırıp beni bir hafta boyunca eve kapatması sinirimi iyice tepeme çıkarmıştı. Artık kendimi gayet iyi hissediyordum ama bu bile ona sinir olmam için yetiyordu.

"Sende bir hâller var ama hadi hayırlısı," diye homurdanmaya başladı.

"Acar," dedim, yeğenimin adımlarının bize doğru yaklaştığını duyduğumda. Önümde durdu, başını kaldırıp gözlerini kocaman açarak bana baktı. "Amcan tam bir heves kaçırıcı değil mi?" diye sordum. Dizlerimi kırıp onunla göz hizasına geldim. Eliyle Deha'yı işaret etti. "Evet," dedi, başını sallayarak.

"Ama halan çok eğlenceli." Başını yana eğip tatlı tatlı baktı. Gülümseyerek onayladı. "Kesinlikle."

Deha hızla araya girdi. "Ne yapıyorsun sen, propaganda mı?"

"Yok canım, sadece gerçeği hatırlatıyorum."

Acar güldü. Deha kaşlarını çatarak Acar'a bakıyordu. "Duyuyorum."

"Eee, yani? Algıda seçicilik mi yapıyorsun yeğenime?" Omuz silktim. Deha gözlerini kısmış bana bakarken Acar aramıza bir adım daha sokuldu. Ellerini arkasında birleştirdi. Deha ile hızla göz göze geldik. Filozof Acar an itibarıyla gün yüzüne çıkmış olmalıydı.

Acar tane tane konuşarak "Algıda seçicilik, insanın görmek istediğini görmesi, duymak istediğini duymasıdır," dedi. Gözlerimizi kısarak ona baktığımızda saçlarını eliyle karıştırdı ve göz kırptı. "Genel kültür iyidir."

Acar'ın yaşıtlarından farklı olduğu tüm aile tarafından fark edilmişti; bunu yalnızca biz değil, öğretmenleri de görmüştü. Rehberlik servisiyle görüşmeler yapılmış, çeşitli testlere girmiş, sonucunda üstün zekâlı olduğu söylenmişti. Bu nedenle özel programlara yönlendirilmiş, belirli günlerde farklı eğitimlere gitmeye başlamıştı. Yaşıtları oyun oynarken o daha karmaşık problemlerle uğraşıyordu ve bazen uğraştığı problemler biz de olabiliyorduk.

Babası onunla gurur duyardı, bundan emindim. Bir gün duyacaktı. Duymalıydı...

"On iki yaşındasın sen," dedi Deha, her seferinde şaşırmaktan bıkmıyordu.

Acar omuz silkti. "Takvim yaşı biyolojik bir veridir, amca. Zihinsel kapasiteyle doğrudan bağlantı kurmak, bilimsel olarak zayıf bir çıkarım. Sana hiç yakıştıramadım." Deha'yı ayıplar gibi bakınca gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Deha bir şey diyecek oldu ama fikrini değiştirip sustu. Elindeki topu kolunun altına sıkıştırdı. "Bak," dedi bana dönerek. "Ben bunun öğretmenleriyle tekrar konuşacağım."

"Öğretmenlerin bir suçu yok," diye araya girdi Acar. "Onlar müfredatı anlatıyor. Ben üzerine katarak ilerliyorum. Merak etmeyi seviyorum."

Dizlerimin üzerinde hafifçe doğruldum. "Neyi merak ediyorsun bakalım, filozof?"

Gözleri parladı. "İnsanların birbirine kızdığında neden doğrudan konuyu konuşmak yerine küçük meselelerden kavga çıkardığını."

Bu sefer susan ben olmuştum. Lafı bize çakmıştı, susmayıp da ne yapacaktım? Deha boğazını temizledi. "Biz kavga etmiyoruz."

Acar başını hafifçe yana eğdi. "Ses tonunuz yükseldi. Beden diliniz savunmacı. Bunlar çatışma göstergesi." Çocuğa baktım,

bacak boyu dizime ancak geliyordu ama cümleleri travmalarımı tetikliyordu.

"Peki çözüm nedir, sayın profesör?" dedim, kollarımı göğsümde kavuşturarak.

Ciddiyetle düşündü. "İki tarafın da kırıldığı noktayı, ne hissettiğini açıkça söylemesi. İnsanlar savunmaya geçince anlamayı bırakıyor."

Deha derin bir nefes aldı. İkimizden de çıt çıkmıyordu. Acar bizi yine sözleri ile altüst etmişti. Yeğenim konuşamadığımızı fark edip bana seslenince hızla ona döndüm. "Efendim?"

"Amcama kızgınsın ama onun seni hastaneden sonra eve kapatmasının sebebi kontrol ihtiyacı değil, korkuydu. Bir de bu açıdan düşün. Belki o zaman rahatlarsın."

Yüzümde buruk bir tebessüm belirirken istemsizce iç çektim. Boğazımda düğümlenen o ince sızı daha yeni yerini bulmuştu ki Deha benim yerime söze girdi. "Aferin, lan. Küçük filozof."

Acar yine gülerken Deha topu yere koyup ayağıyla bana doğru yuvarladı. "Hadi, bir maç yapalım da şu sinirin geçsin."

Elimi çeneme koyup düşündüm. "Bilemem..." Acar'ın sevinç çığlıklarını duymayı seviyordum. Talep etmesini bekliyordum.

Acar heyecanla ellerini çırptı. "Evet, evet! Hadi, oynayalım, hala. Lütfen..."

Deha kaşlarını çatıp kollarını göğsünde kavuşturdu. "Sanırsın karşısındaki Cristiano. Sevince bak."

Abim bana tekrar sataşınca ona karşılık verir gibi yapıp çaprazımda duran Acar'a pas attım. Acar topu kaptığı gibi hızla yakalayıp vurdu. Deha'nın refleksle hareket etmesine fırsat vermeden, top onun yanından geçti ve kale olarak kullandığımız, bahçenin ortasındaki iki ağacın arasından geçti. Tertemiz bir goldü; hem de tek seferde.

"Goooool!"

Acar'ın kahkahaları bahçeyi çınlatırken ben de ona eşlik ediyordum. Deha ise bir elini burun kemerinin üzerine koymuş, başını sallayarak gülüyordu. "Cidden, sizinle uğraşmak tam mesai gerektiriyor." Ona cevap verecektim ki başka bir ses duyunca hepimiz aynı anda o tarafa döndük.

"Hadi, yemeğe gelin! Yeter bu kadar, oğlum. Daha kaç kez diyeceğim halanı yorma diye!"

Evin asıl reisi, arka bahçe kapısından seslenince hepimiz yerimizde dikleşmiştik.

Yengem diye demiyorum ama yemek hazır olduğunda masaya oturulmazsa, içinden bir canavar çıkabiliyordu. Zaten büyük abim de zamanında onun yemeklerinin lezzetine mi, yoksa elinin sertliğine mi âşık olmuştu, hâlâ tam emin değilim.

Büyük abimi düşünmek, içimde hafif bir burukluk yarattığı için kimse fark etmesin diye hemen Acar'a döndüm ve sinsice gülümsedim. "İlk giden en büyük tabağı alır!"

Daha cümlem biter bitmez Acar yıldırım gibi fırladı. Ben de peşinden koştum. Ufaklık tam bir çita gibiydi... Ayağıma dolanan çimenlere rağmen ona yetişmeye çalışırken Acar kahkahalar eşliğinde içeri daldı. Bilerek ona yenilmeyi seviyordum.

Arka bahçenin kapısından geçer geçmez bakışlarım içeride bizi bekleyen yengeme döndü. Kapının önünde kollarını göğsünde kavuşturmuş, kaşlarını hafif çatmış bir şekilde bize bakıyordu. Otuz altı yaşındaydı. Aramızdaki az yaş farkına rağmen onu çoğu zaman anne gibi görüyordum.

"Ellerinizi yıkayın! Sofraya öyle oturmak yok," diye seslendi Dilruba. Acar'la birlikte mutfaktan çıkıp banyoya yöneldik. Birkaç dakika sonra ikimiz de uslu çocuklar gibi geri dönüp masadaki yerimizi aldık. En dolu tabağı kendi önümden alıp Acar'ın önüne bıraktım.

Masaya oturduğumuzda önümüzde bir ziyafet duruyordu. Yengem her zamanki gibi döktürmüştü. Deha da masaya oturur oturmaz yemeklere gömüldü ve çatalını kaptığı gibi patates püresine daldırdı. "Yenge, sen var ya, cennetten yemek tarifleri alıyorsun, değil mi?" dedi.

Yengem kaşlarını kaldırıp bizi tepeden tırnağa süzdü. "Elimin lezzeti cennet niteliğinde işte, ne yaparsın." Biraz ego sahibi bir yengemiz vardı.

Akşam yemeği devam ederken yengemin göz ucuyla bize bakıp gülümsediğini fark ettim. Büyük abimden sonra, yalnız kalmayı bir türlü sevememişti. Deha'yla benim Ankara'ya, onun yanına taşınmamızdan fazlasıyla memnundu.

"Feza, yemekten sonra hazırlan, gidiyoruz."

Deha'nın sesini işitir işitmez ona doğru döndüm. Nereye, neden, ne için? Hiçbir fikrim yoktu. Yengem hemen kaşlarını

kaldırdı, gözleri dikkat kesildi. "Nereye götürüyorsun kızı bu saatte?"

Abim yemeğini çiğnerken gözlerini kaçırdı, sonra hızlıca lokmasını yuttu. Peçeteyle ağzını sildi, sesi daha sakindi.

"Raporunun süresi bitti, yenge."

Konuşurken fazla açıklama yapmaması, beni olmasa da yengemi huzursuz etmişti. Gözlerini kısıp abimi süzdü. "Temelli değil, öyle değil mi?"

Bana bakmasını istemedim çünkü ben de cevabı bilmiyordum. Abim doğrudan yengemin gözlerinin içine bakarak "Umarım değil," dedi. Bu cevap içimi ferahlatmadı. Aksine, daha çok soru işareti bıraktı.

Yengemin ve Acar'ın yüzlerindeki ifadeyi görünce bir şey söylemek istedim fakat beceremedim. Ne diyebilirdim ki? Bilmiyordum. Bir yere gidip gitmeyeceğimizi bile bilmiyordum. Kesin olan bir şey vardı; bu evde, bu masada, yengem ve Acar için, ayrılık ihtimali bile moral bozucu bir şeydi.

Ayağımla Deha'nın ayağına vurdum. Önce kaşlarını çatıp sinirle bana baktı, sonra ne yapmaya çalıştığımı anladı. Derin bir nefes alıp daha rahat bir sesle konuştu. "Bizi hemen bırakacaklarını sanmıyorum. Daha bir hafta önce alelacele Ankara'ya çağırdılar, kolay kolay salmazlar."

Yengemin yüzü biraz da olsa yumuşadı. Acar çatalıyla tabağındaki pilavı karıştırırken duraksadı, gözlerini yukarı kaldırıp bana baktı. "Hala, sen de mi gideceksin?"

Onun bu kadar masum bir şekilde sorması, içimi garip bir şekilde burktu. Gidip gitmeyeceğimi bilmiyordum. Hiçbir şeyden emin değildim. Yine de gülümseyerek başımı iki yana salladım. "Yok ben burada kalıp başınızı ağrıtmaya devam ederim." Gözleri parladı. Yengem de hafifçe gülümsedi. Konu burada kapanmıştı.

Daha neşeli konulara dönüldü. Masadaki yemekler azalırken kahkahalar çoğaldı. İçimde bir yerde, o belirsizlik hâlâ bir yumru gibi duruyor olsa da ailem bana bunu unutturdu.

★

Önümde duran boy aynasına bakarken ellerim istemsizce yüzümdeki taze izlere kayıyordu. Kaşımın hemen üzerinde,

patlamanın hatırası bir yara; dudağımın kenarında ise o sarsıcı ânın imzasını taşıyan ince bir çizgi vardı.

Yavaşça makyaj malzemelerime uzandım. Bir süredir her gün yaptığım gibi, fırçayı izlerin üzerinde titizlikle gezdirdim. Dudaklarımın köşesine biraz ruj sürmeye gayret ettim, o çizgiyi biraz olsun gizleyebilmek istiyordum. Gözlerimi kısıp aynadaki yansımama son bir kez baktım. *Toparladım*, diye geçirdim içimden.

Dolabımı açıp rahat ama şık bir şeyler bulmaya koyuldum. Havanın geceleri soğuk olduğunu bildiğimden, siyah bir kot pantolon çıkardım. Üstüme biraz dar, kalın bir boğazlı kazak geçirdim. Kazağın eteklerini pantolonun içine sıkıştırıp vücudumun üst kısmını düzgün bir şekilde sarmasını sağladım. Dışarıda beni sıcak tutacak deri ceketimi de üzerime geçirdim. Ayakkabılıktaki siyah yarım botlarımı da alıp giyersem tamam olacaktım.

Odamın kapısını açıp tam çıkacakken aklıma bir hafta önce yastığımın altına koyduğum o küçük bellek geldi. Her şey üst üste geldiği için bu emanet başıma bela olmuştu. Evden giderken onu arkamda bırakamazdım. Hissediyordum. Emaneti sahiplerine verme zamanı gelmişti. Yatağıma doğru gidip yastığımı kaldırdım. Bellek yerinde duruyordu. Belleği deri ceketimin cebine koydum, artık bir dakika önceki hâlimden daha hazırdım.

★

Deha'nın arabasına bindiğimden beri tek bir kelime bile etmemiştim. Şehrin gürültüsünden uzaklaşmak yerine, tam aksine kalabalığın en yoğun olduğu yerlerden birinde durmuştuk. Bir binanın önünde durduğumuzu fark edince camdan dışarı baktım. Dışı tamamen camla kaplı, devasa ve fazlasıyla sıradan görünen bir plazaydı. Herhangi bir iş merkezi gibi duruyordu.

"Hadi, in," dedi abim, arabayı park ederken.

"Burada ne yapacağız?"

"Sadece gel."

Arabanın kapısını kapatıp binanın girişine doğru yürüdük. Lobiye adım attığımız anda sezgilerim alarm vermeye başladı. Kafamın içindeki o tanıdık ses, buranın hiç de göründüğü gibi sıradan olmadığını fısıldıyordu. Deha, önümde hızla ilerliyordu; öyle hızlıydı ki tempoyu yakalamakta zorlandım. "Birazdan

daha derinlere ineceğiz, yukarısıyla işimiz yok," dedi. Ne demek istediğini anlamamıştım.

Güvenlik noktasına geldiğimizde iki adam bizi durdurdu. Hiçbir şey söylemediler, sadece gözleriyle bizi taradılar. Birkaç saniyelik sessizliğin ardından kapıyı açtılar. İçeri girdiğimizde bir koridor karşıladı bizi. "Bu ne?" dedim, hâlâ kafamda deli sorular vardı.

Deha bana bakarak "Burası Kale," dedi. "Ve buraya ilk kez giriyorsun."

Kesinlikle öyleydi. İlk kez geliyordum. Onun için aynı şeyi söyleyemezdim. Sanırım abim, benim raporlu olduğum dönemde buraya sıkça gelmişti.

Koridorun sonundaki asansöre bindiğimizde abim yukarıdaki katları yok sayıp en alt sıradaki düğmelere bastı. Yukarısıyla işimiz olmadığını söylerken neyi kastettiğini eksi dördüncü katın düğmesine bastığında daha iyi anlamıştım. Asansör hızla aşağı süzüldü; kapı açıldığında Deha yine o durdurulamaz temposuna döndü. O kadar hızlı yürüyordu ki ona yetişmek zorlaştı.

"Burada ne var?" diye sordum, hızla adımlarını takip ederek.

Deha başını hafifçe çevirdi. "Eksi birinci kat, siber istihbarat merkezi. Ülke çapındaki dijital tehditler orada izlenir. Herhangi bir saldırıyı orada tespit ederiz. Dijital savaşın merkezidir."

Etrafıma bakındım. Güvenlik kameraları her köşeye yerleştirilmişti. Her şey gözleniyordu. Birileri şu anda bile bu kameralardan bizi izliyor olmalıydı. Burada yalnız değildik. Gözetleniyorduk.

"Eksi ikinci kat, operasyon planlama merkezi," diye devam etti abim. "Her operasyonun detaylarının işlendiği yer. Dev ekranlar, haritalar, 3D modellemeler... Tüm bu veriler o katta analiz edilir."

Koridordaki adımlarımızı hızlandırdık. Sarımtırak floresanların altındaki gri duvarlar, gözlerimi yormaya başlamıştı.

"Eksi üçüncü kat, silah ve ekipman deposu," dedi Deha. "En son teknolojiye sahip silahlar, drone'lar ve özel operasyon ekipmanları bulunur."

Her katın işlevi titizlikle oluşturulmuşa benziyordu. Anlaşılan oydu ki bu yer, savaşın merkezi olmaktan ziyade, bir operasyon istasyonuydu.

"Ve eksi dördüncü kat..." Deha kollarını havaya kaldırıp etrafını gösterdi. "Buraya girmek için özel izin gerekir, sadece belli kişiler buraya girebilir. Burada tüm operasyonların planları yapılır, kararlar verilir. Burası, her şeyin şekillendirildiği yerdir."

Gözlerim, katın derinliklerine daldı. *Zamanla alışırım etraftaki yoğun lükse,* diye içimden geçirirken abim tekrar konuştu. "Burada işler gizlilik içinde ilerliyor, Teğmenim. Ve sen, İsyan Timinin bir üyesi olduğun için buraya girebiliyorsun. Kısacası burası, şehrin içinde gizlenmiş bir güç merkezi." Tam önümde durunca ben de durmak zorunda kaldım.

"Üst katlar sadece bir paravan. Binanın altını, üstü korur." Üzerime doğru eğilip saçlarımı aniden karıştırınca hızla onu ittim. O ise gülüp tekrar önüne dönerek konuşmaya devam etti. "Altını üstüne getiremesinler diye."

Gereksiz gizem yaratmayı hep sevmiştir.

Koridorun sonunda, sanki duvarın bir parçasıymış gibi görünen metal bir kapı vardı. Ne kolu ne de menteşesi görünüyordu, sadece ortasında incecik bir ışık çizgisi vardı. Kapının yanındaki siyah panel, Deha yaklaşınca mavi bir ışık yayarak aktif hâle geldi. Hiçbir şey söylemeden elini panele koydu. Cihaz önce kırmızı bir ışık yayarak tarama yaptı, ardından ekranda yazılar belirdi.

Kullanıcı tanımlandı: Yzb. Deha Faris Kandemir.
Yetki seviyesi: Üst düzey erişim.

Kapıdan mekanik bir ses geldi ama açılmadı. Panelin altında ikinci bir ışık belirdi. Deha başını çevirip bana baktı. "Sen de okut," dedi, sanki bunun çok normal bir şey olduğunu düşünerek başımı salladım. Tereddüt etmeden avucumu panele koydum. Yüzeyi soğuktu ve tarama başladığında hafif bir titreşim hissettim. Birkaç saniye geçti, ardından ekranda yeni bir satır belirdi.

Kullanıcı tanımlandı: Tğm. Feza Ayris Kandemir.
Yetki seviyesi: Kısıtlı erişim.

Kısıtlı erişim. Hah! Gelir gelmez haddimizi de öğrenmiş olduk. Aman ne iyi...

"Bip" sesi duyuldu ve kapı sessizce açıldı. Deha'nın ardından içeri girdim. Kapıdan içeri adım attığım anda, önümde devasa bir salon belirdi. *Kale'nin kalbi burası olmalı*, diye düşündüm.

Dikkatimi çeken ilk şey, yüksek tavanlardan sarkan holografik ekranlar oldu. Havada asılı şeffaf paneller, sürekli değişen istihbarat verileriyle doluydu. Uydu görüntüleri, askeri analizler, operasyon detayları... Tüm yazılar baş döndürücü bir hızla akıyordu. Duvarlara gömülü dev ekranlar, ülkenin farklı noktalarındaki kritik hareketleri yansıtıyordu.

Ortada büyük, dikdörtgen bir masa vardı. Masanın cam ekranının ortasında sürekli değişen haritalar, şehirler, stratejik simülasyonlar mevcuttu. Vay canına, bunların hepsi veri akışıydı! Cam masanın çevresinde sıralanmış koyu renkli döner sandalyeler vardı. Sandalyelerin neredeyse hepsi doluydu.

Bakışlarımı masanın çevresindekilere kaydırdım. Daha önce kısa süreliğine gördüğüm İsyan Timinin diğer askerleri... Onları hemen tanımıştım. Sessizlerdi. Odaklanmışlardı. Bana bakıyorlardı. Oysa benim gözlerim sadece birine odaklandı. Masanın en uç kısmında oturan adam, ben içeri girer girmez bana doğru dönmüştü.

Abimin arkadaşı. Alparslan. Bakışları üzerime kilitlenmişti.

Gözleri yüzümde gezindi. Yara izlerimi, ilk gördüğü an ezberlemiş miydi? Bakışları yüzümün ve bedenimin darbe alan yerlerinde geziniyordu. Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum ama adam her ayrıntımı inceliyor, durumumu değerlendiriyordu. Uzun süredir ortalıkta olmamam dikkatini çekmişti belli ki.

Deha, arkadaşının yanındaki boş sandalyeye doğru ilerleyip oturdu. Bense derin bir nefes alıp verdim. Benim oturacağım yer belliydi. Kapının yakınında olduğum için gördüğüm, boş kalan tek sandalye. Etrafta kim olduklarını bilmediğim başka insanlar vardı. Onlarla ilgili hiçbir fikrim yoktu, burada olmalarının bir nedeni muhakkak vardı. Adımlarımı dikkatlice atarak ilerledim ve yerime oturdum. Yerime iyice yerleştiğimde abimin sesi duyuldu.

"Teğmen Feza, İsyan Timinin son üyesidir. Bir önceki görevinde ağır yaralandığı için aramıza yeni katıldı. Süreç hakkında bilgisi yok ama kolay öğrenir."

Benim yerime konuşması, içimde garip bir rahatlama hissi bıraktı. Neyin içinde olduğumu anlamaya çalışıyordum ve

şimdilik sessiz kalmak en iyisiydi. Etrafımdaki insanlardan sadece kısa bir baş selamı ya da kayıtsız bakışlar gördüm, onların da varlığıma benim gibi sessiz kalmalarını bir nebze memnuniyetle karşılamıştım. Kimse tanımadığı birine gereğinden fazla ilgi göstermiyordu.

Derken sağ yanımda oturan askerlerden biri hafifçe bana doğru eğildi. "Geçmiş olsun, Komutanım." Göz göze geldiğimizde dudaklarında belli belirsiz bir tebessüm vardı. Ben de tebessüm ettim.

"Sağ ol." Elini uzattığında kısa bir tereddüt etsem de elimi uzatıp tokalaştım.

"Ben Evliya Babat, Komutanım. Asteğmenim."

Elimi geri çekerken başımı hafifçe eğdim. "Memnun oldum. Feza Kandemir."

Adımı zaten biliyormuş gibi gülümseyince onu daha dikkatli inceledim. Sarı saçları ve masmavi gözleri vardı. Soğuk bir ortamda olabilirdik ama sıcak bir ifadeyle konuşuyordu. Karşıdan gelen bir ses dikkatimi çekince gözlerimi ondan ayırdım.

"Yüzbaşı Deha'nın akrabası olman kalbimde ince bir sızı bıraktı, Teğmenim."

Bu ses... İçeri ilk girdiğimde dikkatimi çok vermediğim için varlığını fark etmemiş olmalıydım.

Ceyhun...

O gün, o dağda, timimle beraber çatışan istihbarat ekibinin başındaki adam, şu an tam karşımdaydı. Ona tebessüm edince daha büyük tebessüm ile karşılık verdi. Onun da burada olduğunu görmek beni şaşırtmıştı. Bir daha karşılaşmayız sanıyordum. Ona cevap vermek yerine abime baktım. Önündeki dosyayı inceliyordu, Ceyhun'un söylediklerini duyunca başını kaldırdı ve bakışlarını adama sabitledi.

Deha her zamanki soğukkanlı sesiyle "Kalbini yerinden sökmemi istemiyorsan, bakışlarını ondan çek," dedi. Abimin ağzından dökülen kaba kelimeler, neredeyse bir emir gibi duruyordu. Bakışlarımı abimden kaçırırken gözüm başka birine takıldı.

Abimin yanında oturan adam... Arkadaşı Alparslan. Buz gibi bir ifadeyle Ceyhun'a bakıyordu. Bakışları tehditkâr bir sertlik taşıyordu. Çenesini hafifçe sıkmıştı, gözleri bir avcı gibi tetikteydi. Ceyhun ise umursamaz bir tavırla başını çevirip bana baktı.

"Bakışlarım için elimden geleni yapacağım ama kalbim konusunda söz veremem." Sözleri, abime meydan okumak için söylenmişe benziyordu.

Birinin yerinden kalktığını hissedince o âna kadar farkında bile olmadığım sessizlik birden anlam kazandı. Topuklu ayakkabıların zemine vuruşu kulak tırmalıyordu.

Bir kadın bana doğru ilerliyordu. Omuzlarına dökülen uzun, dalgalı saçları sarı tonlarındaydı. Yeşil gözleri vardı. Uzun boylu, hoş bir kadındı. Yanıma gelip önüme bir dosya bıraktı. "Burada her şey yazıyor. İncelemenizi tavsiye ederim."

Elimi dosyanın üzerine koyarak başımla onay verdim. "Teşekkürler."

Kadının dudaklarında kısa ama samimi bir gülümseme belirdi. Aynı şekilde karşılık verdim.

"Bu arada, ben Tohum." Duyduğum en tuhaf isim olabilirdi.

"Bu kadar tatlı göründüğüne bakma, içinden her an bir canavar çıkabilir." Çaprazımdaki askerlerden biri konuşunca Tohum'la beraber ona doğru döndük. Yanımdaki kadın ona bakıp tebessüm etmiş, ardından öpücük atmıştı. Onun bu hareketiyle askerin yüz ifadesi ânında değişti. Sanırım Tohum, bir erkeği nasıl şoke edeceğini biliyordu. Nitekim asker olduğu yerde kalakaldı. Yanında oturan diğer asker onu kendine getirmeye çalıştığında hâline gerçekten üzüldüm.

Tekrar önüme döndüğümde Tohum'un bana elini uzattığını gördüm. Hiç düşünmeden elimi uzattım. "Memnun oldum, ben de Feza."

Başını hafifçe salladı. Bakışları üzerimden kaydı. Gözlerini birkaç sandalye ileride oturan Ceyhun'a çevirdi. Ceyhun ona bakmıyordu. "İnan bana biliyorum." Cümlenin hedefi ben değil, doğrudan Ceyhun olmalıydı. Bakışlarını bizden çekip başıyla selam verdi ve yerine döndü.

Gözlerimi önüme, elimdeki dosyaya çevirdim. Şu an için tek yapabileceğim, kendi işime odaklanmaktı.

İlk sayfada büyük harflerle tek bir ibare vardı. Gizli. Altında kırmızı mühür yer alıyordu. Bir sonraki sayfaya geçip başlığı okudum. T.C. Millî İstihbarat Teşkilâtı ve Türk Silahlı Kuvvetleri Ortak Operasyon Dosyası. Görev Kodu: Hedef-23. Personel: Teğmen Feza Ayris Kandemir. Branş: Keskin Nişancı. Bağlı Birim: İsyan Timi.

Henüz görevimin ne olduğunu öğreneceğim kısma gelmemiştim. Bir sayfa daha çevirdim. Adanmışlar ve İsyan Timinin birleşik yapılanmaya geçtiği yazılmıştı. Yetki seviyem sınırlı erişim olarak tanımlanmıştı; yani ihtiyacım kadar bilecek, fazlasını sorgulamayacaktım.

Ceyhun'un neden burada olduğunu ise bir sonraki sayfada daha net anladım. Çünkü Milli İstihbarat'tan Adanmışlar ekibi ile Türk Silahlı Kuvvetleri'nden İsyan Timi aynı çatı altında toplanarak ortak bir operasyon yapmak için bir araya getirilmişti.

Yan sayfada, bana verilen görev yer alıyordu: Yüksek tehdit oluşturan hedeflerin uzun menzilden etkisiz hâle getirilmesi, kritik noktalarda keskin nişancı konuşlanması, operasyon süresince kimlik ve görev gizliliğinin korunması ve doğrudan üst komutaya bağlı hareket edilmesi. Gizlilik vurgusu birkaç kez daha tekrar edilmişti. Sanki gidip birine anlatacakmışım gibi.

Son bölümde destek birimleri yer alıyordu. MİT saha istihbaratından sorumluydu; Özel Kuvvetler operasyonel koordinasyonda, JÖH bölgesel güvenlikte, Hava Kuvvetleri ise keşif ve hava desteğinde görev alacaktı. Neredeyse ülkenin güvenlik güçlerinin yarısı bu operasyonun içindeydi. Bu da tek bir şeyi gösteriyordu; mesele büyüktü.

Ben dosyaya dalmışken etrafımdaki sesler giderek yükseliyordu. Daha ne olduğunu anlamaya fırsat bulamadan biri adımı söyleyince başımı kaldırdım.

"Sen söylesene, Feza," dedi Ceyhun. Yüzüme yansıyan donuk ifadeyle ona baktım.

"Neyi?" diye sordum. Gülümsedi.

"O gün dağda sizi kurtardığımızı," dedi. Gülümsemesi daha da belirginleşti. Sözlerinin ne kadar anlamsız ve garip olduğunun farkına vararak öne doğru eğildim. Kafamda dönen düşüncelerle, onun söylediklerini anlamaya çalıştım.

"Bizi kurtarmak?" dedim, sesim sorgular tonda çıkmıştı. Cevap vermek için ağzını açmıştı ki başka bir ses yükseldi.

"Dağda, bir önceki ekibinle beraberken tuzağa düşmüşsünüz ve o da imdadınıza yetişmiş."

İfadem hemen değişti, gözlerim soğuk ve donuk bir hâl aldı. Abimin arkadaşı Alparslan'a baktım. Geçtiğimiz hafta, abimden

Alparslan ve onun timin komutanları olduğunu duymuştum. Saygıda kusur etmemek lazımdı.

"Bizim böyle bir talebimiz olmamıştı, Komutanım." Sözlerimin sonuna doğru dudağının köşesi hafifçe kıvrıldı. Hoşuna gitmişti.

"Hah işte!" dedi abim, ardından hafifçe başını geriye atıp devam etti. "Feza'nın işi gücü yok, bir de sizden yardım mı isteyecekti?" Sesi, daha önce de aynı cümleyi kurduğuna dair bir izlenim veriyordu. Sanki ben bunu dile getirince haklı olduğunu kanıtlamış gibi bir tavır takınmıştı.

Ceyhun ise pes etmemişti. "Tabii ki bizden yardım istemedi. Ama eğer biz yardıma gitmeseydik..."

Sözünü hızla kestim. Bıkkın bir nefes alarak ona döndüm. "En fazla şehit düşerdik. Nedir sanki?"

Ortamda bir an için sessizlik oldu. Sözlerim birçoğunun zihninde yankılanmıştı. Burada, masanın etrafında oturan askerlerin yüzlerindeki ifadeyi tek tek taradım. Çoğunun dudaklarının kenarında beliren belli belirsiz bir tebessüm vardı. Yanımda oturan Evliya'nın hafif kahkahasını duyunca omuz silktim.

Bir askerin şehit olmaktan korkması diye bir şey yoktur. Ölüm bizim için mesleğin doğal bir parçasıydı.

Alparslan Komutanımın gözleri bir an bile üzerimden ayrılmıyordu. Ama sadece o değil... Hissediyordum. Biri daha beni izliyordu. Gözlerimi Alparslan'ın hemen yanında oturan kişiye çevirdim. Abime değil, diğer yanındaki kişiye. Tanımadığım biriydi.

Bir kadındı.

Kaşları çatık, yüzü gergindi. Elinde tuttuğu kalemi parmaklarının arasında çeviriyor, bana tepeden tırnağa nefretle bakıyordu.

Aman, ne korktum ya.

Uzun, koyu kahverengi saçları omzundan aşağıya dökülüyordu. Makyajı belirgindi ama yüz hatlarına bakınca makyajsız da güzel olacağı belliydi. Esmer güzeli denebilecek türden bir kadındı. Anlaşılan oydu ki bu esmer güzeli, bana karşı pek sıcak hisler beslemiyordu.

Göz göze geldik. "Sizi kurtarmak için operasyondan vazgeçmiş," dedi.

Parmaklarının arasındaki kalemi bir anda sıkarak avucunda durdurdu, sonra dijital masaya sertçe vurdu. Ortam bir anda sessizleşti. Herkes kadına dönmüştü ama o hâlâ bana bakıyordu.

"Peşinde olduğu adamdan vazgeçmiş."

Bir kez daha masaya sertçe vurdu. Ne yani, devlet malına zarar mı veriyordu? Şu an dert ettiğim tek şey buydu. Kadın biraz daha öne eğildi, gözlerini gözlerime kilitledi. "Peşinde olduğu adamın elinde ne olduğunu biliyor musun?"

Omuz silktim. "Bilmem. Bellek gibi bir şey mi?" Ses tonum umursamazdı. Alaycı da çıkmış olabilirdi. Aslında dalga geçme gibi bir niyetim yoktu. Kadın şaşırdı, tahminimin doğru olmasına şaşırmış olmalıydı. Şaşkınlığını çabucak üzerinden attı. Büyük ihtimalle kafadan salladığımı düşünüyordu.

"Diyelim ki öyle," dedi gözlerini kısarak. "İçinde ne olduğunu biliyor musun?" Ne ciddiyet ama! Sanki o bellek kaybolmuş ve suçlusu benmişim gibi konuşuluyordu.

"Bilmiyorum. Hiç açmadım."

Abimin gülüşünü uzaktan da olsa işitmiştim. O da dahil olmak üzere herkes, benim kadınla dalga geçtiğimi sanıyordu. Oysa şu an gerçekten alaycı bir ruh hâlinde değildim.

Kadın bir kez daha kalemin ucunu masaya sertçe vurunca onlardan biri artık dayanamıyormuş gibi araya girdi. "Ezel, babanın tapulu malı gibi vurmasan mı şu bilgisayara?" Sesin sahibine baktım. Önündeki bilgisayara o kadar gömülmüştü ki onun varlığını yeni fark ediyordum.

Siyah, çerçeveli gözlükleri olan; turuncu saçları ve masmavi gözleriyle sevimli erkekti. Tuhaf bir enerjisi vardı. Şu an en ilginç bulduğum şey, söylediği cümleydi. Önümüzde duran bu masanın aslında bir bilgisayar olduğunu şimdi öğreniyordum.

Turuncu saçlı çocuk sayesinde adının Ezel olduğunu öğrendiğim kadın, sert bir bakış attı ona. Ancak Ezel'in sözünü kesen turuncu saçlı çocuk çoktan bilgisayarına gömülmüştü. Ezel, yeniden konuşmaya niyetlenmişti ki bu sefer başka biri devreye girdi. Daha önce dikkat kesilmediğim bir erkek daha. Belli ki konu hâlâ bendim.

"Ceyhun sizi kurtarmayı seçti ve bu ona pahalıya patladı, Feza." Gözlerimi Ceyhun'a çevirdim. Benim dışımda her yere bakıyordu. Muhtemelen üstleri ile arası açılmıştı. Konuşan

adama geri döndüm, Ezel'in hemen yanında oturuyordu. Gözlemlediğim kadarıyla Ezel'in konuya daha fazla müdahil olmasını istemiyordu. "Ama bunun sonucunda o adamı kaybetti ve tekrar bulması için ona kısa bir zaman tanındı."

Adamı bulamazsa Ceyhun'un başı belaya girecek olmalıydı. "Eğer bunu yapmasaydı, yani seni ve timini kurtarmasaydı o adamı yakalayabilirdi." Gülmemek için kendimi zor tuttum. Ceyhun'un yüzüne doğru döndüğümde ona yönelik çoktan bir cevap hazırlamıştım.

"Yapabileceğini sanmıyorum." Neticesinde 'boom' dediğimiz şey, öngörülemez bir gerçekti.

Ceyhun hızla bana döndü. Kaşları hafifçe çatılmış, dudaklarının kenarında belli belirsiz bir gülümseme oluşmuştu.

"Kalbimi kırıyorsun."

Ciddi miydi, yoksa şaka mı yapıyordu? Yüz ifadesinden anlamam mümkün değildi.

"Senin kalbini yerim," dedi abim, araya girerek. Ceyhun ise abime cevap vermedi. Dişlerimi sıkarak derin bir nefes aldım.

"Hiçbirinizin o adamı yakalayabileceğini sanmıyorum," dedim, bakışlarımı yavaşça masanın üzerindeki dosyaya kaydırarak. "Çünkü ortada yakalayabileceğiniz bir adam yok."

Bombadan sonra iki gün hastanede kalmıştım; gözümü açar açmaz Ankara'ya çağrılmış, ardından abimin zoruyla bir hafta daha rapor alıp dinlenmek zorunda bırakılmıştım. Üzerinden zaman geçmişti ama ben hâlâ resmî raporumu vermemiştim; bu yüzden karşımdaki insanlar o gün mağaranın içinde birinin daha olduğunu, bombanın nasıl patladığını, aradıkları adamın artık sorgulanacak bir hâli kalmadığını bilmiyordu. Bunlar sadece küçük detaylardı; kafayı böyle küçük detaylara takmamak gerekiyordu.

Birinin omzumun arkasından yüzünü bana yaklaştırarak konuştuğunu hissedince arkama baktım.

"Yalnız, buranın gizemli kızı benim."

Tanımadığım yeni bir yüzle karşılaştım. Biz konuşurken yerinden kalkmış olmalıydı. Hafifçe bana tebessüm etti, sonra önümde duran dosyayı masadan aldı ve doğrularak dikildi. Kocaman, badem şeklinde gözleri olan, beyaz tenli bir kadındı. Topuz yaptığı siyah saçı ona çok farklı bir hava katmıştı.

"Merhaba, ben Kayza."

Burada gerçekten çok fazla kadın vardı. Daha doğrusu, istihbarat ekibinde kadınlar oldukça fazlaydı. Bizim timse tam anlamıyla testosteron kaynıyordu.

"İsmimi biliyorsundur zaten," diyerek cevap verdim.

Kayza gülümseyerek başını hafifçe yana eğdi. "Elbette. Siz askerlerden farkımız da bu olabilir," dedi, önümden aldığı dosyayı havada hafifçe sallayarak. "Ortalıkta bir şeyleri bilmeyen birileri varsa, o da genelde..." Cümlesini tamamlamadan önce eliyle dosyayı havada bir tur daha çevirdi. "Bir asker olur." Yüzündeki tebessüm buz gibiydi. Elinde dosyayla sandalyesine geçti.

Ezel bir kahkaha patlattı. Buradaki kadınlar benden kesinlikle hoşlanmıyordu. Kabul etmek gerekirse, Kayza'nın yaptığı fazla özgüvenli bir hareketti. Bense onların aksine büyük bir gerçeğin varlığından, ceketimin cebinde duran o şeyin varlığı kadar emindim. Kalkmamla beraber, hemen yanımda oturan Asteğmen Evliya'nın sesini duydum.

"Komutanım, sakin..."

Umursamadım. Abimle Alparslan Komutanımın önünde durdum ve abimin gözlerinin içine baktım. Onca yılın, omuz omuza geçen o sayısız anıların getirdiği 'seni anladım' hissi, bir kez daha aramızdaki köprüydü. Ne düşündüğümü ânında çözdü. Gözlerini hafifçe kıstı, ardından başını yavaşça yukarı aşağı salladı.

Bu, harekete geçmem için yeterli değildi. Buradaki tek yüzbaşı abim değildi. Gözlerimi ondan ayırıp Alparslan'a çevirdim. O zaten beni izliyordu. Abim beni tanıyordu. Benim hiçbir şey söylememe gerek kalmadan ne yapmak istediğimi anlardı. Ama Alparslan... O beni tanımıyordu. En azından henüz.

Bu yüzden ne yapacağını bilmiyordum.

Bir an bile gözlerini kaçırmadan bana baktı. Kaşlarını hafifçe çattı, başını azıcık yana eğdi. Sanki ne istediğimi tartıyor, bu isteğin ardındaki sebebi anlamaya çalışıyordu. Sonunda, yavaşça başını yukarı aşağı salladı.

Yine de abimin onayından farklıydı bu. Abim beni tanıdığı için onaylamıştı. Alparslan ise beni tanımadığı hâlde risk almış, bana güvenmişti. Gözlerimi onunkilerden kaçırmadan, başımı hafifçe öne eğip selam verdim ve yürümeye devam ettim.

Sakin adımlarla yürüyerek odanın arkasındaki dev ekranın önünde durdum. Karşısında ona bağlı bir bilgisayar vardı. Bu tarz bir cihazı daha önce farklı bir operasyonda görmüştüm. Nasıl çalıştığını gayet iyi biliyordum. Ekranın önüne geçtim ve önümdeki bilgisayara göz gezdirdim. Sistemin giriş ekranını açarak dokunmatik ekrana birkaç hızlı komut girdim. Sistem ülkenin askeri haritalarına, uydu görüntülerine ve koordinat sistemine erişim sağlıyordu.

Sol alt köşedeki panelden uydu haritası sekmesine dokundum. Önümde Türkiye'nin detaylı bir haritası açıldı. Sol üst köşede ince bir arama çubuğu vardı. Parmaklarım hızla klavyeye kaydı. "Rize-Kaçkar Dağları" yazıp arama başlattım. Birkaç saniye sonra, ekranın ortasında Kaçkar Dağları'nın yüksek çözünürlüklü uydu görüntüsü belirdi. Ekrandaki görüntüyü büyüttüm, netleşmesini bekledim. Haritanın sağ üst köşesindeki koordinat işaretleme özelliğini açtım. Küçük kırmızı noktalar ekleyerek önemli yerleri işaretlemeye başladım.

"Burası bizim kamp alanımızdı," dedim ve kırmızı bir işaret koydum. "Burası istihbarat raporlarında belirtilen ilk sızma noktası. Artvin-Gürcistan sınırı. Buradan giriş yapıp ormanlık alanları kullanarak Kaçkar'a kadar ilerlediler diye tahmin ediyorum." Harita üzerinde ilerleyerek onların yürüdüğü rotayı işaretledim. Yüzlerce kilometrelik bir yol, ince bir çizgi hâlinde belirginleşti.

"Ve işte burası..." diyerek derin bir nefes aldım. "Tuzağa düştüğümüz nokta." Engebeleriyle göze çarpan dağın üst kısmının tam ortasına bir işaret koydum. "Bizi buraya çekmek istediler. Planları bizi tek tek avlamaktı. Ama fark ettik ve birlikte hareket ederek kalabalık grubu püskürttük. Ceyhun ve ekibi olmasa bunu başaramazdık elbette." Gözlerimi bilgisayardan ayırıp Ceyhun'a baktığımda ânında kocaman gülümsedi.

Ve sonra...

Abimi bir öksürük tuttu.

İyi olup olmadığını kontrol edecekken Alparslan Komutanımın sert suratını görünce az daha beni de öksürük krizi tutacaktı. Abimi boş verip önüme dönsem iyi olacak diye düşünüp önüme döndüm. Bir öksürükten ölmezdi.

"Çatışma bittikten sonra alanı tarıyordum. Aşağıda birinin hâlâ hayatta olduğunu gördüm. En aşağıda." Sarıyla işaretlediğim mağarayı gösterdim. "Tam olarak buradaydı. Bir terörist miydi, bilmiyorum. Bildiğim tek şey, sizin peşinde olduğunuz adamdı."

Bu kez Ceyhun'a bakmadım ama onun sesini duydum. "Nasıl?"

"Telsizler sağ olsun diyelim. Senin peşinde olduğun adamın yerini öyle tespit ettim. Mağarada olduğunu kendi söyledi." Başımı kaldırıp onlara baktım. "Sana ya da diğerlerine haber verebilecek vaktim yoktu. Ona ben yakındım. Haber versem de yetişemezdiniz."

Herkes tek kelime etmeden beni dinliyordu. "Mağaraya gidip onu buldum. Sıkı sıkı tuttuğu çantayı ondan aldım. Ama sonra..." Bunu söylerken abimin burada olmamasını çok isterdim çünkü kendimi riske attığımı her duyduğunda bembeyaz oluyordu. Tıpkı şu anda olduğu gibi. "Bir anda saldırdı. Temasını engelledim ama pes etmedi. Küçük çantadaki şey onun için çok önemliydi. Bana ulaşmak isterken kemerimdeki el bombasını çekti. Bomba elinde infilak etti ve ben de patlamanın etkisiyle birkaç metre ileriye savruldum."

Aşırı uyuz olduğum Kayza, lafı hiç dolandırmadan söze girdi. "Sakın çanta içerde kaldı deme!" Ona gülümseyerek karşılık verdim.

"Eğer yerimdeki kişi sen olsaydın, belki..."

Elimi deri ceketimin cebine attım ve o meşhur belleği çıkardım. Havaya kaldırıp iki parmağımın arasında tuttuğum bu cihazı gören birçok kişinin yüzünde şokun kaskatı izleri belirdi. Bazılarının suratında ise saf gurur vardı.

Tıpkı Kayza'nın dosyama yaptığı gibi belleği havada bir tur döndürüp avuç içimde durdurdum. "Bu da askerlerin farkı sanırım." Kendi timimi şimdiden çok sevmiştim çünkü içlerinde gülmeyen tek bir kişi bile yoktu.

"Aferin sana, güzelim. Şovun bitiyse, belleği bana getir."

Ezel'in uyuz sesini duyunca ona sertçe baktım. "Ben sadece komutanlarımdan emir alırım, güzelim." Göz kırptığımda olduğu yerde öfkeyle kımıldanır gibi oldu. Yanındaki adam elini tutarak onu yerinde durmaya zorladı. "Rahat bırak beni Kutay!" Ezel'in dudaklarını okuyabildiğim için sesini duymasam da ne dediğini anlayabilmiştim.

Son âna kadar gayet sakindim. Beni bu raddeye getiren onlar olduğu için içimde bir burukluk yoktu.

"Yanıma gel, Teğmen."

Alparslan'ın sesini işitmemle beraber yerimde dikleştim. Kısa bir an duraksadım, sonra adımlarımı sıklaştırarak yanına doğru ilerledim. Sandalyesinden kalktı. Tam karşısına geçtiğimde gözleri gözlerime kenetlendi. Sanki yüzümdeki yara izlerini ezbere biliyormuş gibi kaşımın kenarına, gözümün altına ve en sonunda dudağıma doğru bakarak beni inceledi.

Derin bir nefes aldım. Avuç içini açıp havaya kaldırınca elimde tuttuğum belleği hiç düşünmeden eline bıraktım. Tam elimi çekecekken avucunu aniden kapattı. Parmaklarım elinde tutsak kalmıştı. Hızla gözlerine baktım. İfadesi değişmişti. Dudakları belli belirsiz kıvrıldı. Karanlık gözlerinde tuhaf bir şeyler parlıyordu.

Bilerek yapmıştı. Parmak uçlarımın tenine değmesi, içimde tarifi zor bir ürperti bıraktı. Bir kez daha sesini duydum. "Güvenimi boşa çıkarmadın, aferin."

Sesi beklediğim gibi sert değildi, hatta neredeyse nazikti. Parmaklarımı yavaşça serbest bırakınca elimi hızla çektim. Nabzım hâlâ kulaklarımda atıyordu. Gözlerimiz birbirimizde takılı kalmıştı.

"Bu Ceyhun itine, patlamanın detaylarını bana anlatırken onun ismini bile geçirmediğini sen mi anlatırsın, yoksa ben mi anlatayım, Feza?" Abimin sesini duyduğumda derin nefes alıp Alparslan'a bakmaya son vermiştim. Başlamıştı yine benim mesai.

Ay Işığı Kitapliği
@ayisigikitap

3

ATEŞ, BEDENİMİ KEMİRİYOR

Bâd-ı sabâ çakışınca karayel ile gökte tek bayrak dalgalanır,
yıldızı ve hilaliyle.
Haberlerde görürsün isimlerini, kırk beş saniyeliğine.
Kırk beş ömür de versen, ödeyemezsin helaliyle.

2007
IRAK-KERKÜK

"Deha bu yaptığımızı anlayacak." Reha yüzünü iki eliyle sertçe sıvazladı. Parmak uçları şakaklarında birkaç saniye oyalandı, ardından derin bir nefes alıp yavaşça verdi. Sakinleşmeye çalışıyordu ama nafileydi.

Kardeşlerinin yemeklerine, derin ve kesintisiz bir uykuya dalmalarını sağlayacak bitkisel bir karışım katmıştı. İki çocuk da ağır bir uykuya teslim olmuştu. Birkaç cam şişeyi dolduracak kadar kan örneği almıştı onlardan. Sabah uyandıklarında her iki çocuğun da kollarında küçük bir sızı ve morluk kalacaktı. Feza belki bunu önemsemeyecekti ama Deha... Hele ki birkaç gün önce mutfakta duyduklarından sonra... Asla görmezden gelmeyecekti.

"Deha hâlâ bir çocuk, oğlum. Nasıl anlasın?" Cengiz Bey, kızından ve oğlundan aldığı kan örneklerini şişelere eşit miktarda doldururken sakince konuşmuştu. Bir yandan da odanın içinde volta atan büyük oğlunu göz ucuyla takip ediyordu.

"Duydu diyorum, baba! İki gün önce o mutfakta konuştuğumuz ne varsa hepsini duydu."

Cengiz Bey bıkkın bir nefes daha aldı, başını hafifçe geriye attı. Yorgunluk muydu bu, yoksa başka bir şey mi, belli değildi.

"Duymuşsa ne olmuş? Deha bir gün öğrenmeyecek mi sanıyorsun?"

Reha odanın içinde gidip gelen adımlarını sertçe durdurdu. Sanki görünmez bir duvara çarpmış gibi bir anda kesildi hareketleri. Öfkeli bakışlarını babasına çevirdi.

"Öğrenmeyecek! Yediğimiz haltları hiçbir zaman öğrenmeyecek. Ne o ne de Feza!" Reha kardeşleri için kendini ateşe atmıştı. Onlar yanmasın diye yanmaya razıydı. Üzerlerine düşen bütün karanlığı tek başına taşımaya hazırdı. Kardeşleri bu gerçeği hiçbir zaman öğrenmeyecekti. Bu yük sadece onun sırtında kalacaktı.

"Deha için neden bu kadar endişelisin? Madem öğrenmeyecek diyorsun, ne diye evham yapıyorsun?" Reha gözlerini kapadı. Bir anlığına içindeki fırtınayı bastırmaya çalıştı. Cengiz Bey, genç bir delikanlı olan oğlunu gözlerini kısarak incelemeye devam ediyordu. Onu tanıyordu; sesindeki titremeden bile hangi düşüncenin kafasını kemirdiğini anlayabiliyordu.

"Deha'nın yaşına bakıp çocuk olduğunu söyleyemeyiz; onun aklı yaşından da büyük. Bizden şüphe etti, kendi babasından, kendi abisinden şüphe etti ve o çocuk bir kez şüphe ederse bir daha ardını bırakmaz."

İkisi de biliyordu; Deha sıradan bir çocuk değildi. Gözleri görenden fazlasını görürdü. Söylenmeyeni duyar, saklananın izini sürerdi.

Cengiz Bey, Reha'yı gayet iyi anlıyordu. Söylediklerine katılıyordu. Küçük oğlunu o da çok iyi tanıyordu. Deha tıpkı abisi Reha'nın dediği gibiydi. Ancak Cengiz Bey bunu Reha kadar dert etmiyordu. Çünkü zamanı geldiğinde Reha'ya anlattıklarının aynısını Deha'ya da anlatmayı planlıyordu. Bu ateş çemberine hem Reha'yı hem Deha'yı katmak istiyordu. Uzak tutmak istediği tek evladı, küçük kızı Feza'ydı.

Reha mantıklı düşünendi; neyin ne olduğunu bilen, bir şeylerden emin olmadan harekete geçmeyendi. Deha şüphe edendi; önünü, arkasını, sağını, solunu kontrol edendi. Feza ise... O tam olarak ateşin kendisiydi. Gözü dönerse, ateş olup herkesi yakabilecek olandı. Bu yüzden kızını dahil etmek istemiyordu. Çünkü biliyordu ki Feza'nın oynadığı her oyun, yangın yeriydi.

Bir insan yedisinde neyse yetmişinde de o olurdu. Feza'nın yetmişi, yedisini aratmayacaktı.

"Deha, Feza'yı arkasına aldı. Gözümün önünden gitmiyor, baba. Sanki ben onlara zarar verebilirmişim gibi Feza'yı arkasına aldı; bana karşı kardeşimin önünde siper oldu." Reha'nın sesi bu kez daha alçaktı. O ânı hatırladıkça içi daralıyordu; Deha'nın, Feza'yı arkasına alışını... Bakışındaki şüpheyi... Abisine karşı tavrını... O günden sonra değişen hâl ve hareketlerini...

Reha'nın içi gidiyordu.

Cengiz Bey, aldığı kan örneklerini kilitli çekmecesine dikkatlice yerleştirirken oğlunu pür dikkat dinlemeye devam ediyordu. Çekmecenin içindeki cam şişeler yüzeye hafifçe çarpıp tok bir ses çıkardı. Ardından çekmece kapandı.

"Bunun kötü bir şey olduğunu düşünme sakın."

Reha babasının masasına doğru ilerledi. Ellerini masanın üzerine yerleştirdi, parmaklarıyla tahtaya bastı. Öne doğru eğildi. Omuzlarındaki kaslar gerilmişti. "Nasıl düşünmeyeyim, baba? Bu sadece kötü bir şey değil; bu beni öldürecek bir şey."

Cengiz Bey kasanın şifresini girerken hafifçe tebessüm etti. Şifrenin tuşlarına basan parmakları bile sakindi. "Kader çok farklı işler, oğlum. Hayatın kime ne getireceğini hiç kimse bilemez. Bugün sana karşı olsa bile, kız kardeşini arkasına alan küçük oğluma haksızlık yapma. İyi düşün ve şöyle de..." Cengiz Bey masanın altındaki kasanın şifresini girdikten sonra yerinde hafifçe doğruldu. Ardından masanın üzerine ellerini dayayarak oğlu gibi öne eğildi. Bakışlarını oğlunun gözlerinden asla çekmedi. "Bir gün karşılarında ben olsam bile, erkek kardeşim kız kardeşimin önünde daima siper olacak."

Reha başını hafifçe yana yatırdı. Deha'nın her ne olursa olsun Feza'dan asla vazgeçmeyeceğini biliyordu. Ne tür bir savaşa girerlerse girsin, ait olduğu taraf daima Feza'nın yanı olacaktı. Feza'nın olduğu yerde hiç kimse seçenek bile olmayacaktı. Ama küçük, zehirli bir detay vardı zihninde. Deha kimi, kimden koruyacaktı?

"Sence Deha'nın Feza'yı benden korumasına gerek var mıdır?" Reha, kafasının içindeki dünyayı içinde tutmayı sevmezdi. Soruları, şüpheleri, korkuları... Hepsini ortaya dökerdi. Susarsa boğulacağını bilirdi.

Cengiz Bey tekrar tebessüm etti. "Kaderin kime, nasıl davranacağı belli mi olur?"

Babasının sesi, Reha'nın içindeki duvarlara çarpıp geri dönmüş, ardından göğsünün tam ortasına saplanmıştı. Reha yutkundu. Boğazı kurumuştu.

Evin altına saklanmış, yalnızca Cengiz Bey ve Reha'nın bildiği geçitlerden ulaşılan gizli bir bölmedelerdi. Yukarıdaki hayatın akışı, çocukların kahkahası, mutfaktan gelen tabak çanak sesi bu odanın içine hiç uğramazdı. Burası gerçeğin saklandığı yerdi.

Cengiz Bey yavaşça kapıya doğru ilerledi. Eli kapının kulpuna uzandığında Reha hızla söze girdi. Sanki o kapı açılırsa bir şeyler geri dönülmez biçimde değişecekti. "Kardeşimin, diğer kardeşimi benden koruması için benim bana kalmamam gerekiyor." Reha ilk kez kendinden şüphe etmişti. Kendi gölgesini, kendi karanlığını fark eden bir adam gibi konuşmuştu.

Nasıl bir sözdü bu böyle?

Seni sana bırakır mıydı kader bundan böyle?

Cengiz Bey kapının kulpundaki elini indirmedi. Başını hafifçe yana çevirse de arkasına dönmedi. Oğlunun sözlerini sindiriyordu. Reha'nın korkusunu anlıyordu. O korkunun tohumlarını kendi elleriyle ekmişti.

Yukarıda, hiçbir şeyden haberi olmadan uyuyan o iki çocuk...

Biri şüpheye düşecek kadar zeki, diğeri ateşe dönüşecek kadar cesurdu. Kader hangisini nerede sınayacaktı, kim bilebilirdi?

2027

TÜRKİYE-ANKARA

Yaz ortasında olduğumuz için olsa gerek, terden sırılsıklamdık; buna rağmen durmadan koşuyor, atlıyor, zıplıyorduk. Alnımızdan süzülen ter, gözlerimize kadar inse de hız kesmiyorduk.

"Yeter, on beş dakika ara, sonra aynı tempoyla devam ediyoruz." Yüzbaşı Deha, sesindeki emir tonuyla tüm grubu yeniden harekete geçirdi. Mekik pozisyonundan sırtımı doğrulttum. Neredeyse tüm vücudum, saatler süren yoğun çalışmanın etkisiyle sızlıyordu.

Alparslan Komutanım ve Deha Komutanım, sırayla durmaksızın bizi çalıştırmaya devam eden iki isimdi. Birisi bitmeden

diğeri başlıyordu; nizamiyenin etrafında kaç tur koştuğumuzu hatırlamıyordum, bir yerden sonra saymak imkânsız hâle gelmişti.

"Komutanım, su!" Başımı kaldırınca gözlerim aniden bir çift mavi gözle karşılaştı. Evliya, su şişeleriyle herkesin arasında dolaşıyor, ter içinde kalmış askerlere yorgun olduğu hâlde su dağıtıyordu. Şişeyi aldım, ona gülümseyerek teşekkür ettim. Evliya da aynı şekilde gülümsedi ve diğer askerlerin yanına yöneldi.

Ekber Komutanımın sesi etrafa yayıldı. "Yemin ederim ciğer filan kalmadı."

"Bu daha başlangıç, ciğersiz kaldım filan diye söylenmek yok," diye karşılık verdi abim. Aniden dönüp ona baktığımda daha kendime gelme fırsatım olmadan elindeki boş su şişesini bana doğru fırlattı. Refleksle şişeyi havada yakaladım. Ona dik dik baktım, o ise sadece bir gülümsemeyle yanımdan geçip gitti.

İnsanın abisinin komutanı olması kadar sinir bozucu bir şey yoktu.

Evliya tekrar önümde belirdi. Elimdeki boş şişeleri dikkatle süzüyordu. Gözleriyle şişeleri işaret edince ona vermem gereken iki şişem olduğunu fark ettim. Abimin az önce yaptığı gibi şişeleri fırlatmak yerine insan gibi uzattım.

"Nasıl emrederseniz, Komutanım," dedi Ekber Üsteğmen. Abimi yanıtlayan sesini duyunca tekrar onlara dönüp dikkatle izlemeye başladım.

"Eyvallah," dedi abim ve sonrasında tüm ekip koyu bir muhabbete daldı. Abim kısa süre sonra bana bakarak konuştu. Gözlerinde o imalı bakışı gördüğümde derin bir nefes aldım.

Başlıyorduk.

Bakışları hâlâ üzerimdeydi. "Kondisyon idmanı bitince atışa geçeceğiz, Atış derslerini sizlere Alparslan Yüzbaşı ve Feza verecek," dedi abim, bu kez biraz daha ciddi bir sesle. Tüm bakışlar bir anda üzerime çevrildi.

"Atışta iyisin sanırım, Teğmenim?" Melik Üsteğmenimin sesini duyunca yavaşça tebessüm ederek karşılık verdim. "Öyle derler, Komutanım."

Henüz çevreme tam anlamıyla alışmamıştım; geri planda kalıp bana verilen görevleri yerine getirmeye çalışıyordum. Pek konuşma taraftarı olmasam da abim sürekli olarak beni merkeze

çekiyor, kendimi her seferinde dikkatlerin odağında bulmama vesile oluyordu.

"İyi olmak ne kelime! Kardeşim diye demiyorum ama on kurşunla on iki kişiyi öldürür," dedi abim. Ona sert bir bakış fırlattım. Bazen abim beni şişirme işini fazla abartıyordu.

"Yapar mı yapar, şahsen ben geçen haftaki bellek olayından sonra her şeyi beklerim," dedi Şahin, hepimizin gözleri ona döndü.

Sesimi toplayarak konuşmayı başardım. "Komutanım uygun gördüyse, birkaç taktik verebilirim tabii." Abime bakarak gözlerinin içine sert bir şekilde odaklandım. Konuyu bana getirdiği için ona kızgın olduğumu anlayabilmişti fakat zerre umurunda olmadı.

Alparslan Komutanım burada değildi; onun dışında tüm tim eksiksizdi. Gözlerim ara sıra etrafta dolaşıyor, kalabalığın içinde onu arıyordu. Neden gelmesini beklediğimi ise ben de bilmiyordum.

"Diğer askerlerden duydum, yetenekli bir keskin nişancıymışsın," dedi Hüda, ilgisini benden esirgemeden konuşunca ona doğru döndüm. Atış konusunda yetenekli olduğum kesin bir gerçekti, bu yüzden cevabımı hızla verdim. "Sadece odaklandığımda." Kısa ve öz şekilde cevap vermeyi severdim. Teğmen Hüda, başını sallayarak karşılık verdi.

"Konudan bağımsız olacak ama...O gün, cebinden belleği çıkardığında Melik ve ben gururdan kabardık o masada," Ekber Üsteğmen, Melik Üsteğmen'e bakarak konuşmuştu.

Melik Üsteğmen hemen atıldı. "Kabarmak ne kelime, lan! Olduğum yerde sevinçten dört köşe oldum."

"İki tuşa basıyorlar diye resmen üzerimizde hâkimiyet kurmuşlardı, iyi oldu." Hüda'nın sözleri dikkatimi çekti; tam olarak neden bahsettiğini, o hâkimiyetin sınırlarını çözememiştim.

"Nasıl bir hâkimiyet?"

Sorumla beraber tüm gözler bana döndü. Melik Komutanım herkesten önce cevap verdi. "Yani, onlar istihbaratçı ya, hâliyle teknoloji filan, daha alışık oldukları bir atmosfer, üzerimize çok geldiler." Şimdi anlamıştım.

"İlk gittiğimizde ne yaptılar, hatırlamıyor musunuz?" diye sordu Ekber Üsteğmen, etrafına bakarak. Herkes o günü hatır-

lamış gibi duruyordu. Gözlerinden anladığım kadarıyla biraz sinirlenmişlerdi.

"Ne yaptılar ki?" dedim. Ben oraya onlardan bir hafta sonra gitmiştim ve tüm olaylardan habersizdim.

"Allah'ın dağ ayıları ne anlar bilgisayardan, teknolojiden!" diye alayla konuştu abim. Etraftaki meslektaşlarım için üzülmüştüm. Abim gülüyorsa ve bu ukala tavrını takınıyorsa, durum gerçekten katlanılmaz oluyordu. "En son gördüğümde Şahin ve Evliya koskoca bilgisayarın üstüne çay koymuş, keyifle içiyorlardı." Herkes ikisine bakmaya başladı. Ardından Şahin ve Evliya dışında herkes birden kahkahalarla güldü. Ben de kendimi tutamayarak onlara katıldım.

"Komutanım, bize masanın bilgisayar olduğunu söylemediler, sorun bizde mi?" Evliya'nın isyan dolu sesi daha da gülmemize neden oldu.

"Yok, yavrum. Tabii ki sorun sizde değildi, olur mu öyle şey?" Abim, Evliya'yı kendine doğru çekip bir elini boynuna dolayarak diğer eliyle saçını okşamaya başladı. Ona gerçekten hayret etmiştim. Asla vicdanı yoktu, bunu bir kez daha anlamıştım.

"Burada bir şeyi bilmeyen biri varsa, o da bir askerdir esprisi oradan geliyor demek," diye kendi kendime konuştum fakat aslında sesimi fazlaca yükseltmişim. Bunu da etrafımdakiler beni onaylayınca fark ettim.

"Aynen öyle," dedi Şahin. Hâlâ öfkeliydi.

Abim yeniden araya girerek söylendi. "Siz kendi adınıza konuşun, beyler. Benlik bir durum yoktu." Yüzbaşı Deha Faris Kandemir, aynı zamanda elektronik harp uzmanı ve siber güvenlik lideriydi. Teknolojiyle silahlar kadar iç içeydi, illaki havasını atacaktı.

"Uzun lafın kısası, Allah senden razı olsun, teğmenim, bir haftalık kinimi çıkardın." Ekber Üsteğmen elini omzuma atıp kısaca teşekkür eder gibi dokundu.

Başımı hızla sallayarak "Estağfurullah, Komutanım. Her zaman," dedim. İyi anlaşan bir tim olmuştuk; askeri timlerde en önemli şey buydu. Bir düzen istiyorsak, herkesin birbirine saygı duyması ve sevmesi gerekirdi. Biz bunu elde etmiştik sanırım.

"Şu Tohum denen kıza için gitti senin ama neyse..." Melik Komutanım, konuyu değiştirince bakışlar hemen ona döndü.

Ortaya attığı söz yüzünden, geçmişten bir kesit aklıma geldi. O gün Kale'de Tohum denen kadın önüme benimle ilgili dosyayı koyduğunda, o zaman tanımadığım için ismini bilmediğim askerlerden biri, "Bu kadar tatlı göründüğüne bakma, içinden her an bir canavar çıkabilir," demişti. Ve bunun üzerine, Tohum o askere bakıp gülerek öpücük atmıştı. Hatırladığım kadarıyla, o öpücük yüzünden nutku tutulan asker, Ekber Komutanımın ta kendisiydi.

"Yoksa düşman kaleyi içten mi fethedecek, Komutanım?" diyerek hepimizi kahkahaya boğan Evliya'ya, Ekber Komutanım hiç gecikmeden ensesine sağlam bir tokat patlattı.

"Ne alakası var, lan?" Ekber Komutanımın sesi boğuk ve sertti. Gözlerinde kıvılcımlar çakıyordu. Evliya'nın hâlâ gülmeye devam etmesi onu daha da sinirlendirmişti.

Melik Komutanım devreye girerek "Komutanım, karşıma geçer misiniz?" dedi, bakışlarını doğrudan abime yönelterek. Gözlerinde garip bir bakış vardı. Kesinlikle bir şey planlıyordu.

Abim kısa bir an duraksadı, sonra başını hafifçe sallayıp karşısına geçti. Melik Komutanım, Şahin'e döndü. "Evliya, sen de arkamdasın, koçum," dedi.

"Emredersiniz Komutanım." Evliya, hafif bir sırıtışla Melik Komutanımın arkasına geçti. Ben hâlâ ne olacağını anlayamayarak onları izlemeye devam ediyordum.

Melik Komutanım aniden bana döndü. "Feza!"

Tonundaki vurgu dikkatimi çekti, hemen yerimde dikleştim. "Emredersiniz, Komutanım," dedim.

Melik Komutanım hafifçe gülümsedi. "Teğmenim, önüne bir dosya koymuşlar gibi davran."

Bu emir kulağıma tuhaf gelmişti. Abim meseleyi çözmüş gibi kısa bir kahkaha attı. Ne yapmam gerektiğini içimde tartsam da tereddüdümü yutup emre uydum; elimle olmayan dosyanın sayfalarını çeviriyormuş gibi yaptım.

Şahin bir adım atıp yanıma geldi ve elini uzattı. Elini tuttum ve gözlerimi doğrudan onunkilere sabitledim. Şahin sesini inceltip "Bu arada, ben Tohum," dedi. Bu kadar iyi bir taklit yeteneği olmasına şaşırmıştım. Gülmemek için dudaklarımı dişledim ama işe yaramadı.

"Hay ben böyle işin..." Ekber Komutanım, başını sallayıp elini alnına götürdü. Gözlerinden öfke okunuyordu. Olayın

çoktan kontrolden çıktığını fark etmişti. Melik Komutanım, hiç hız kesmeden Şahin'in taklidine dahil oldu.

"Bu kadar tatlı göründüğüne bakma; içinden her an bir canavar çıkabilir." Ekber Komutanımın ses tonunu ve mimiklerini birebir taklit etmişti. Ekber Komutanımın kulakları neredeyse alev alacaktı. Anlaşılan oydu ki asıl şov şimdi başlıyordu.

Şahin abartılı bir şekilde dudaklarını uzatıp elini dudaklarına götürdü. Sonra parmak uçlarını içtenlikle öpüp Melik Komutanıma doğru bir öpücük gönderdi. Kendimi tutamayıp bir kez daha kahkaha attım. Şahin durmadı, parmaklarını şaklatarak cilve yapmaya devam etti. Artık neredeyse nefes alamıyorduk. Melik Komutanım bu durumu kaçırır mı? Hayır, ânında kendini geriye attı.

Evliya, refleksle onu koltukaltından tutarak düşmesini engelledi. Melik Komutanım elini kalbine götürüp "Vuruldum!" diyerek pozu verince Ekber Komutanım ona sert bir bakış fırlattı.

Hüda devreye girerek elini ileri uzattı, sanki Melik Komutanıma kolonya koklatıyormuş gibi yaptı.

Melik Komutanım, gözünü hafifçe aralayarak boş avucuna baktı, sonra derin bir nefes alıp "Hımm! Odun ateşinde pişmiş kolonya. Severiz..." dedi.

Gülme krizimiz iyice zirve yaptı. Şahin ise son noktayı koydu. "Komutanım, neden öldüğünüzü sorarlarsa 'Öpücükten gitti,' diyelim mi?"

Melik Komutanım gözlerini kıstı, sinsi bir gülümseme belirdi yüzünde. "Mezarıma bir öpücük de sen bırakırsın Şahin'im, fena mı?"

Sonunda Ekber Komutanım bile pes etti ve yüzünü ellerinin arasına alarak gülümsemeye başladı.

"Mutluluğunuz daim olsun, gençler," diyen sesle ânında gülüşüm yüzümde dondu. Sesin geldiği yöne bakarken içimde bir gerilim hissettim. Alparslan Komutanı gördüğümde her zaman olduğu gibi içimden bir ürperti geçti. Adamın varlığı beni geriyordu.

Hep bir ağızdan "Sağ olun, Komutanım," dedik. Onun itaatten hoşlandığını bildiğimiz için herkes kendini bir anda düzeltmişti.

Dürüst olmak gerekirse, Deha mola verdiğinde gerçekten nefes alabildiğimizi hissederdik. Ama Alparslan Komutanımla

çalışıyorsak, o mola verdiğinde bile tek bir saniye dinlendiğimi bilmezdim. Adam moladayken bile eğitiyordu.

"Gel, beraber olsun, kardeşim." Alparslan abime bakarak başını yukarı aşağı salladı.

"Bir dahakine artık," dedi, bakışlarını herkesin üzerinde gezdirip nihayet bende durdurdu. Aradığını bulmuş gibi gülümsedi.

"Teğmeni alıyorum, sen de timi atış alanına götür. Biz de geliriz birazdan," dedi ve gözlerini abime çevirdi. Abim başını sallayarak onay verdi. Bana dönüp "Gidebilirsin, teğmenim," dedi.

"Emredersiniz, Komutanım," diyerek başımla selam verdim ve hızlıca ilerledim. Alparslan Komutanımın önünde durdum. Neden beni durup dururken çağırdığını anlamamıştım. Kendimi toparlayarak Alparslan Komutanımın verdiği emri yerine getirmek için ona da asker selamı verdim.

Kısaca "Takip et!" dedi ve yürümeye başladı. Ben de hızla arkasından yürümeye devam ettim.

Eğitim alanını geride bırakıp ilerlemeye devam ederken önden yürüyen adamın bir anda durduğunu fark ettim. Ne arkasına döndü ne de sağına soluna baktı. Olduğu yerde öylece hareketsiz kaldı. Aramızda birkaç adımlık mesafe vardı ve bana herhangi bir dur emri verilmemişti, yürümeye devam ettim. Ancak aramızdaki mesafe tek bir adıma düştüğünde istemsizce durmak zorunda kaldım.

"Yanıma gel."

Sesi, keskin bir bıçak olup âdeta havayı kesti. Aramızdaki o tek adımlık mesafeyi aşarak yanında durdum ama o hâlâ dümdüz ileri bakıyordu. Yanına geldiğimi fark ettiğinde hiçbir şey söylemeden yürümeye devam etti. Mecburen ona eşlik ettim, adımlarımı onun adımlarına uydurarak ilerledim.

"Neden?"

Sesini duyduğumda etrafa baktım ama bizden başka kimseyi göremedim. Soru bana mıydı? Neyi kastetmişti? "Anlamadım, Komutanım." Bakışlarımı kaçırmadan yüzüne baktım. Çenesindeki kas hafifçe belirginleşmişti.

"Bu üniformayı neden taşıyorsun, Teğmen?"

Adımlarım bir an aksadı. O ise yürümeye devam etti.

"Yürüyüş düzenini bozma." Hemen toparlandım, onun adım hizasında yeniden yerimi aldım. Bir askerin böyle bir soruyu

başka bir askere sormasını anlamıyordum. Asker olduğuna göre, cevabı onun da biliyor olması gerekirdi. Tam olarak ne duymak istiyordu?

Boğazım kurudu. Sesimi doğru tonda tutmak için nefesimi tuttum. "Emir komuta zinciri içinde kalacak bir cevabım olmayabilir, Komutanım." Gözlerinde belli belirsiz bir ışık çaktı. Memnuniyet mi, meydan okuma mı, çözemedim.

"Zinciri ben kurarım, Teğmen. Sen konuş." İstersen aramızdaki çizgiyi aşabilirsin mi demişti, yoksa ben mi öyle anlamıştım?

Neden asker olmak istediğimi düşündüm.

Vatan, millet, toprak, bayrak...

Annemin yüzü.

Babamın sesi.

Abimin yokluğu.

Ve kayıp olan her şey.

Çenem istemsizce gerildi. Bakışlarımı kaçırmadım. Kaçırsam kaybedecektim. "Kaybettiğimiz her şey için." Sesimi duyduğunda yutkunduğunu gördüm. Evet, bunu gerçekten gördüm ve bu aklımı bulandırmaya yetti.

"İntikam için değil," dedi birden. "Onu gözlerinden görmüştüm zaten." İkimiz de aynı anda aynı nefesi aldık.

"Eksik olanı tamamlamak için, kaybettiğimiz her şey için... Tam da tahmin ettiğim gibi." Bana bakmadan tebessüm etti. "Cevabını sevdim, Teğmen." Sanki zihnimin içinde konuşuyordu. Nefesimi yavaşça verdim.

"Komutanım," dedim birkaç adım sonra.

"Evet, Teğmenim."

"Madem cevabımı tahmin ediyordunuz o zaman, neden sordunuz?"

Bu kez hafifçe başını yana çevirdi. Göz göze geldik. "Sen sustuklarını taşıyabilecek biri değilsin."

İstemeden kaşlarımı çattım. "Nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz, Komutanım?" Bakışları doğrudan gözlerime yöneldi. Yüzüne çok kısa, belki bir saniyeden bile kısa süren bir tebessüm yerleşti. O kadar kısa sürdü ki... Neredeyse hayal ettiğimi sandım.

"Abine benziyorsun."

Kaşlarım çatıldı, yüzüm istemsizce gerildi. "Deha Komutanım, içinde tuttuklarını, içi dolup taşsa bile dışarı vurmaz,

Komutanım." Abim her şeyi içinde tutardı. Ağzından kelimeleri cımbızla almanız gerekirdi. Onun ağzından bir şey çıkmasının ihtimali bile yoktu.

O zaman nasıl? Neden? Abimin arkadaşı, abimi nasıl olur da tanımazdı?

Alparslan komutan hiçbir şey olmamış gibi yürümeye devam etti. Gözlerim kısıldı. İçimde bir yerlerde rahatsız edici bir şeyler büyümeye başlamıştı. Aniden durdu.

"Deha'dan bahsettiğimi sana düşündürten şey nedir, Teğmen?" Sorusunun ardından beni orada öylece bırakıp yürümeye devam etti. Ve ben o sözlerinin ardından... Nefesimi içimde bir yerlerde saklı tutmaya devam ettim.

Eğer Deha değilse...

O zaman...

Reha'ydı...

Reha abimi tanıyor muydu?

Tanıyordu.

Ona benzediğimi bilecek kadar mı?

Evet, bilecek kadar.

Alparslan Komutanın adımları büyüktü. Onu takip ederken ne bir şey sordum ne de söylediklerini düşündüğümü belli ettim. Ama içimde bir şeyler hâlâ yankılanıyordu.

Reha. Bu ismi burada duymayı beklemiyordum.

Büyük abimi tanıyor muydu? Ne kadar? Nereden? Deha'dan duymuş gibi değildi. Bizzat Reha'yı tanıyormuş gibiydi. Kafamın içinde onlarca soru dönüyordu. Eğitim alanını geride bırakıp karargâhtan içeri girdik. Biraz daha ilerledik, koridor genişledi. Alparslan Komutan aniden durdu. Önümüzde büyük, koyu renkli, ahşap bir kapı vardı. Kapının üzerinde bir isim yazıyordu.

Albay Cezmi İnal Alaska

Yan taraftaki nöbetçi, saygıyla başını eğerek kapıyı çaldıktan sonra açtı. Komutanımla beraber içeri girdik. Odaya adımımı attığım an, içimde tarif edemediğim bir ağırlık hissettim. Odanın tam ortasındaki masanın hemen arkasında oturan bir adam vardı. Komutanımla beraber hemen selam verdik.

Albay.

Kapı açılır açılmaz bakışlarını bize çevirmişti. Alparslan Komutanla kısa bir bakıştılar. Albay ağır bir hareketle yerinde doğruldu. Şakaklarına doğru beyazlara çalan koyu kestane saçları, güneşten yanmış teni ve yüzüne kazınmış derin çizgiler vardı.

Sesi tok ve kesin bir yankıyla odayı doldurdu. "Yüzbaşı, sen çıkabilirsin."

Alparslan Yüzbaşım "Emredersiniz, Komutanım," dedikten sonra sağ topuğunu sol topuğuna vurdu, başını hafifçe eğerek selam verdi. Arkasını döndü ve kapıya yöneldi, geri adım atmadan odadan çıktı. Kapı ardından kapandığında artık albayın karşısında tek başımaydım.

"Teğmen Feza Kandemir! Emret, Komutanım!"

Beni başıyla onayladıktan sonra elini hafifçe kaldırıp yanına yaklaşmamı işaret etti. Hiç tereddüt etmeden, hızlı adımlarla yanına ilerledim. Hazır ol pozisyonundan bir an bile ayrılmadım.

"Rütbeden çık."

Önce şaşırdım ama hemen emre uyup rahat pozisyonuna geçtim. Dik duran omuzlarımı indirdiğimde içimde biriken özlem ağır bastı ve yüzüme kocaman bir gülümseme yerleşti. Beni böyle görünce o da aynı şekilde gülümsedi.

"Gel buraya."

Hiç beklemeden ona doğru bir adım attım. Çocukluğumdan beri benden ilgisini esirgemeyen, yıllardır babam yerine koyduğum adamın güçlü kollarına kendimi bıraktım.

"Siz Kandemir kardeşler hep böyle hayırsızdınız." Topu sadece bana değil, abime de atınca gülmeden edemedim. Geri çekildiğimde omuzlarımdan tutup baştan aşağı beni süzdü. "Raporlarını aldım." Yüzüm düştü. Sonunda raporumu teslim etmiştim. O salak herif, belimdeki el bombasını tutup kendini patlatmıştı ve ben onun yüzünden günlerdir her üst kademem tarafından itinayla azar işitiyordum.

"Benim suçum yoktu."

Kaşları çatıldı, gözlerinin etrafındaki ince kırışıklıklar daha da belirginleşti. "Ölebilirdin, Feza! Oyun mu oynuyoruz, kızım?" Beni süzmeye devam etti, kısa bir duraksamayla sözlerini yeniledi. "Eski timindeki yüzbaşıyla konuştum."

"Gürkan Komutanımla mı?"

Albay Cezmi başını salladı. "Evet, onunla. Emre itaat etmediğini ve tek başına o adamın peşine düştüğünü tek tek anlattı."

"Aksi mümkün değildi zaten," diye homurdandım. Sözlerim onu kısa süreliğine gülümsetti ama hemen toparlandı.

"Görevdeyken içinden başka biri çıkıyor. Normalde emirleri harfiyen yerine getiren sen, sahada ya hep ya hiç oynuyorsun." Beni iyi tanıyordu, neler düşündüğümü de neyi neden yaptığımı da çok iyi biliyordu. "Kendini ateşe atıp durmaktan vazgeç. Bana da şu yaştan sonra evlat acısı yaşatma."

Burukça tebessüm ettim. Gözlerimin dolduğunu belli etmemek için bakışlarımı kaçırdım ama Cezmi amca elini başıma koyup yumuşak bir şekilde saçlarımı karıştırmaya başladığında içimde bir şeylerin düğümlendiğini hissettim.

"Deha serttir, acıma duygusu yoktur." Konuyu değiştirdiğini fark edince tekrar ona döndüm. Yanımdan ayrılıp masasının arkasındaki koltuğa oturdu. Ben ise ayakta kalıp dinlemeye devam ettim. "Ama söz konusu sen olunca, akan sular durur."

Başımı hafifçe salladım.

"Sen onun zaafı olduğun için, İsyan Timinde sadece senin sorumluluğunu ona vermedim."

Sözlerinin anlamını kavrayamadan kaşlarım çatıldı. "Anlamadım."

Cezmi amca, bana her şeyi en anlaşılır hâliyle açıklamaya karar vermiş gibi arkasına yaslandı. "İsyan Timinde iki yüzbaşı var. Biri abin Deha, diğeri ise oğlum Alparslan."

Cezmi amcanın bir oğlu olduğunu zaten biliyordum, hatta bir kızı da vardı. Fakat ikisini de hiç görmemiştim. Alparslan Komutanımla ilk tanıştığımda fark etmemiş olsam da soyadını duyduğum an kim olduğunu anlamıştım. Bu yüzden, duyduğum şey beni pek şaşırtmamıştı.

"İkisi de timdeki her üyeden sorumlu ama senin sorumluluğun sadece Yüzbaşı Alparslan'a ait olacak."

Hızla tepki verdim. "Deha ile aramdaki kan bağından dolayı mı?"

Ülke olarak içine düştüğümüz tablo o kadar kritikti ki normal şartlarda asla kabul edilmeyecek durumlar bile görmezden gelinmişti. Tıpkı bir cerrahın, yakınının ameliyatına girmesinin etik dışı sayılması gibi; iki kan bağının aynı timde omuz omuza çarpışması da askeri literatürde imkânsızdı. Ancak ülkem hem

bana hem abime aynı anda ihtiyaç duyuyordu. Bu yüzden İsyan Timinin diğer timlerden ayrılan tarafı ortaya çıkmış, şartların zorlamasıyla bazı katı kurallar esnetilmişti. Bu esneklik yalnızca bu time özgüydü.

"Hayır. Deha'nın zaafı olduğun için. O, ya hep ya hiç mantığıyla hareket ediyor. Senin de bazen aynı kafaya girdiğini biliyorum. Eğer o damarına basılırsa, Deha seni operasyon esnasında zapt edemez." Kaşlarımı hafifçe kaldırıp indirdim. "Ama Alparslan seni her seferinde karşıma tek parça çıkarmazsa, ona yapacaklarımı iyi bilir."

Duyduklarım karşısında gözlerimi sıkıca kapatıp açtım, yüzümün kızardığını hissediyordum. "Amca, lütfen yapmadım de..."

Kahkahasını duyunca söylediğini gerçekten yapmış olduğuna emin oldum. Resmen Alparslan Komutana gidip "Çocuk bakıcısı ol," demediği kalmıştı!

"İyiliğini düşünüyorum."

Cevap vermedim. Utancımı içimde yaşasam daha iyi olacaktı.

"Sen benim kızımla birsin, Feza. Seni oğluma emanet etmek, alabileceğim en mantıklı karar."

Kabullenmekten başka çarem olmadığı için içimdeki utancı bir kenara bırakıp gülümsedim. O da aynı sıcaklıkla karşılık verdi.

"Ben kendimi korurum, amca. Yine de teşekkür ederim."

Yüzündeki gülümsemeyi bozmadan başını ağır ağır aşağı yukarı salladı. "Kendini koruman konusunda bir sıkıntımız yok. Asıl mesele kendini riske atman." Bu sefer gerçekten cevap verememiştim. Ben sustukça Cezmi Amca konuşmaya devam etti. "Orgeneral ile görüştüm. Seni tebrik etmemi istedi. Önemli bir belgeyi kurtarmışsın." Sessizce başımı sallayarak karşılık verdim. "Ama ben o belgeyi nasıl aldığın kısmıyla daha çok ilgileniyorum."

Konu yine aynı yere gelmişti. Utanmasam iç çekecektim. "Kendini riske atarak..." Sesi kısılmıştı, sanki kendi kendine söyleniyordu. "Alparslan varsa, risk yoktur."

Oğluyla gurur duyduğunu biliyordum. Onunla konuştuğum her seferinde laf hep bir şekilde oğluna gelirdi.

"Alparslan Yüzbaşı'nın emirlerine sadık kalacağım. Sözünden çıkmayacağım. Söz veriyorum, amcacığım."

Onu daha fazla üzmek istemiyordum. Yanına gidip koltuğunun boş kenarına oturdum ve ellerini tuttum. Patlama olayı onu fazlasıyla endişelendirmişti. Benim için endişelenmesine değmeyecek bir şeydi belki ama yine de içi rahat etmeyecekti. Ellerimi sımsıkı tutarak gülümsedi.

"Aksini yap da göreyim."

Ben de gülümsedim ama bu durum fazla uzun sürmedi. Bir anda ayağa kalktı, tekrar ciddileşti. O ciddileşince ben de ayaklandım.

Cezmi Amcanın sesi güçlükle yankılandı. "Türkiye iyi bir hâlde değil, Feza. Büyük bir örgüt var. Şunca yıllık askerim, böyle bir yapıyı ne gördüm ne duydum." Haklıydı. Ülkemizi tehdit eden, alışılmışın dışında bir güçle karşı karşıyaydık.

"Meclisin ortasında, koskoca ülkenin kalbinde canlı bomba patladı." Omuzlarımdan sıkıca tutunca yerimde dikleştim. Sözleri; bana sorumluluğumu bir kez daha hatırlatıyordu.

"Çok fazla risk var. Kendini ateşe atacağın çok görev var. Tam teçhizatlı olmak zorundasın ki bunu yapmana gerek kalmasın." Babacan bir tavırla omzuma iki kez vurdu. "İsyan Timi boşuna kurulmadı, kızım. Bana gelen emir, ülkenin en iyi subaylarını göreve çağırmam yönündeydi." Duyduklarım içimde onur ve gururdan başka bir duyguya yer bırakmıyordu. Böyle bir şeye teşekkür bile edilmezdi. Sadece mutlu olunur ve bu makama layık olmaya çalışılırdı. "En iyileri sizsiniz ve karşımızdaki adamlar da en kötüleri."

Derin bir nefes aldım. Söz sırası bendeydi artık. "Ülkemin bekası için her şeyi yaparım."

Bana bakışlarındaki gururu görmüştüm. "Her şeyi yaparken nefes almaya da devam et."

Başımla onayladım. Bunun bir uyarı olduğunu biliyordum. Bir adım geri çekildi ve beni baştan aşağı bir kez daha süzdü.

"Rütbene dön, Teğmen."

Hiç tereddüt etmeden hazır ol pozisyonuna geçtim, sağ topuğumu sol topuğuma vurdum ve başımı hafifçe eğerek selam verdim. "Emredersiniz, Komutanım."

Eliyle kapıyı işaret etti. "Çıkabilirsin, asker."

Emri aldığımı göstermek için dimdik duruşumu korudum, kısa bir an bekledim ve sonra sert bir dönüşle kapıya yöneldim.

Arkamı dönmeden kapının koluna elimi attım, son kez Albay Cezmi'ye baktım ve odadan çıktım. Kapıyı kapattığımda elim hâlâ kulpundaydı, alnımı ahşaba yaslayıp derin bir nefes verdim. Göğsüm sıkışmıştı. Bir anda biri konuşunca irkildim.

"Bence abartıyorsun."

Ânında dikleşip başımı çevirdiğimde bakışlarımın hedefinde onu buldum. Alparslan Yüzbaşı.

Duvara yaslanmış, kollarını göğsünde birleştirmiş, gözleri doğrudan üzerime sabitlenmişti. Sanki burada olmadığını sanmamdan keyif alıyormuş gibi hafifçe başını yana eğdi. Gitmemişti. Beni mi beklemişti?

Birkaç saniyeliğine dilim tutuldu. O ise hiçbir şey olmamış gibi, ağırbaşlı ve umursamaz bir tavırla konuşmaya devam etti. "Albay Alaska sana değer veriyor, Teğmen. Oflayıp puflayacağın kadar seni yormadığına eminim." Ne diyeceğimi bilemiyordum. Çünkü ne dersem diyeyim, ne yaparsam yapayım, onun o kendinden emin bakışları altında hiçbir şeyin önemi yok gibi geliyordu.

"Abin senin çok konuştuğunu söylerdi," dedi, gözleri gözlerime mıh gibi saplanmış hâlde. "Hiç susmaz derdi." Başını yana doğru hafifçe eğdi, kahverengi gözleri ışığın altında daha da açıldı ve elaya döndü. Dudaklarının kenarında belli belirsiz bir kıvrım oluştu. Bedeni yavaş yavaş aşağıya doğru eğildi.

"Nasıl oluyorsa ben hiç göremedim bunu." Boğazım kurudu. Alparslan Komutan daha da eğildi. Aramızda sadece milimetrik bir mesafe kaldı ama nefesini hissetmeme yetecek türden bir mesafeydi. "Üstelik komutanın olduğum hâlde cevap alamıyorum."

Gözlerim kısıldı. Bir şey demeliydim. Normal şartlarda asla böyle biri değildim. Ona karşı tetikte olmamın sebebi neydi? Ben sadece tetikte olursam sessiz kalırdım.

Beni nefessiz bıraktığının farkındaydı ve bundan keyif alıyordu. Kısacık bir tebessüm peydah oldu yüzünde, başını hafifçe sağa çevirip gözlerini etrafımızda gezdirdi.

"Sanırım eğitiminle de özel olarak ilgilenmem gerekecek, Teğmenim." Tuhaf bakışları tekrar yüzümde gezindi. Gözlerim, kirpiklerinin altından bana bakan gözlerine istemsizce takıldı. Adamın her hâli, her hareketi, her kelimesi bir anlam taşıyordu. Benimle oynuyordu. İpleri elinde tutmayı seviyordu.

"Emre itaatsizlik huyunu beraber aşacağız." Sesi hafifçe yumuşasa da alaycı tonu hâlâ oradaydı. Bakışları tekrar üzerime düştü. Ben konuşmadıkça o konuşmaya devam ediyordu. "Merak etme, Teğmenim. Seni çok yormam."

Nefesimi tuttum. O, yine gülümsedi. Ve bu gülümseme, savaş meydanında ölmeden önce göreceğim son şey kadar tehlikeliydi.

Büyük adımlarla önümden geçip gittiğini gördüğümde içimde bir şeyler düğümlendi. Öfkemi bastırmak için dişlerimi sıktım ama faydasızdı. Benimle böyle oynamaya hakkı yoktu. Komutanım olabilirdi, otoritesini kabul etmek zorunda olabilirdim ama bu, bana böyle davranmasını haklı çıkarmıyordu.

Hızla peşine düştüm. Ses çıkarmadı, hızını bile değiştirmedi ama peşinden gittiğimi biliyordu. Bekliyordu. Bir derdim varsa açıkça söylememi istiyordu. Onun izniyle değil, kendi isteğimle, kendi hırsımla konuşayım istiyordu.

"Deha abim mi çok konuştuğumu söyledi, Komutanım? Yoksa Reha mı?"

Reha'nın adını bilerek vurgulamıştım. Gözlerini bana çevirmeden "Reha," dedi. O da tıpkı benim gibi abimin ismini vurgulamıştı.

"Reha abimi nereden tanıyordunuz?"

Yanımızdan geçen askerler, onu gördüklerinde saygıyla selam veriyordu. O ise başını hafifçe eğerek karşılık veriyor fakat bana dair en ufak bir varlık belirtisi göstermiyordu. Yanında yürüdüğümü bile hissettirmemeye çalışıyordu sanki.

"Komutanımdı."

Boğazıma bir yumru oturdu. Bunu beklemiyordum. Beynim patlayacak gibi oldu. Gözlerimin önüne geçmişten bir anı düştü.

"Abi..." demiştim o gün, Reha gitmeden çok kısa bir süre önce. Deha "Efendim, abicim?" diye atılmıştı hemen. Elimi kaldırıp susturmuştum onu.

"Sana demiyorum." Sinirliydim ona. Reha abim her zamanki gibi birbirimize girmeyelim diye ikimizin arasında duruyordu. Elimi tutup ayağa kaldırmış, alnımdan öpmüştü. Deha'ya kızgın olduğum için hiç düşünmeden "Beni Alparslan'la tanıştırsana," demiştim Reha abime. Deha'nın sandalyeyi devirerek ayağa fırlayışı hâlâ gözümün önündeydi. Reha da biraz gerilmişti.

"Üsteğmen dediniz, benden büyük olmalı," demiştim inatla. "Hem belki benim de yeni bir abiye ihtiyacım vardır."

Deha itiraz etmek üzereydi ki Reha son noktayı koymuştu o gün. "Abi ise olur, abim... Abilere hep açığız."

Tebessüm ettiğimi bile hatırlıyordum.

Yıllar önce abimin timinde olan üsteğmen... Sözde Reha'nın beni tanıştıracağı o kişi gerçekten karşımda mıydı? O Alparslan, bu Alparslan mıydı, yoksa ben geçmişte duyduğum bir ismi şimdi karşımdaki adama yakıştırıp kalbimin hızlanmasına bir bahane mi arıyordum?

"Anladım." Sesim kısıktı, o tek kelime boğazımdaki aşılmaz düğümü zorlayarak döküldü ağzımdan.

"Reha Yüzbaşı iyi bir komutandı."

Gözlerini benden kaçırıyordu. Onu başımla onayladım. "Ve çok iyi bir abi..." diyebildim. Gözlerimin dolduğunu saklamak için ona bakmamaya çalıştım. Birkaç saniye boyunca koridora sessizlik hâkim oldu. Beklenmedik bir şekilde durunca ben de durmak zorunda kaldım.

"Abinin öldüğüne inanıyor musun?"

Bütün vücudum dondu.

Sırtı bana dönüktü. Birkaç saniye boyunca öylece durdu, sonra yavaşça bana doğru döndü. Göz göze geldiğimizde içimde bir şeylerin çatırdadığını hissettim. Bakışları yüzümde gezindi, gözlerimin dolduğunu fark edince çenesini sıktı. Boynundaki damar belirginleşti. Öfkelenmişti.

Gözlerini benden kaçırıp başını başka yöne çevirdi. "Her neyse, Teğmen." Sesinde, kapatmaya çalıştığı bir şeylerin gölgesi vardı. "Senin için hassas bir konu olmalı."

Cevap vermemi beklemedi. Hızla arkasını döndü ve yürümeye devam etti. Bense artık susamazdım. "Çıktığı son operasyonda, Kuzey Irak'taki Kandil Dağları'nda mahsur kalan ve arama kurtarma çalışmalarında günlerce izine rastlanmadığı için 'kayıp' denmek yerine doğrudan 'şehit' olarak kayıtlara geçen abimin öldüğüne..." Sözlerimi en kritik yerde kestim. Nefes almam lazımdı. Önümdeki adam durdu. Yine de yüzünü bana çevirmedi. "Buna hayatım boyunca hiçbir zaman inanmadım. Altı yıl oldu. Hâlâ inanmıyorum, Komutanım."

Sözlerim, duvarlara çarpıp yankılandı. Koridorda yalnızdık. Yavaşça bana döndü. Gözleri, yüzümün her detayını inceliyordu. Ardından adım adım yaklaştı, aramızdaki mesafeyi kapattı. Artık tam önümdeydi.

"Bana hesap sor."

Sesi emir veriyormuş gibi çıkmamıştı. İsyan doluydu. İçinde birikmiş, çözülmemiş, açıklanamayan çok şey vardı. Ne kastettiğini anlayamadım. Ancak sesindeki boşluk, çok şey anlatıyor olmalıydı. Kaşlarımı çattım. "Komutanım, anlamıyorum." Anlamadığımı görsün, sezsin diye bakışlarımı onunkilere sabitledim. Gözlerini kaçırmadı.

"Çok sevdiğin abinin timinde ben de vardım, dedim."

Altı yıl öncesine ait bir olay değildi bu. Altı yıl boyunca içinde taşınmış, saklanmış ve sonunda ağırlığına dayanamayarak ağzından çıkmış bir olaydı.

"O adam benim komutanımdı, dedim." Gözlerini benden ayırmadı. Kelimelerinin sonuna geldiğinde bir an durdu. Bakışları göğsüme, nefes alışlarıma kaydı. "Hesap sor. Onun timinde olduğum hâlde onu neden bulamadığımın hesabını sor." Derin bir nefes aldı. Verdiği nefes, içinde taşıdığı tüm yükü açığa çıkarmıştı.

"Onu neden koruyamadığımızın hesabını sor, Feza." Adımı söylediğinde titreyecek gibi oldum. Benden hesap sormamı istiyordu. Neyin hesabını soracaktım? "Sor ki bir cevabım olup olmadığını öğrenebileyim."

Yutkundum. "Yapamam."

Sesim öyle kısıktı ki belki beni duymamıştır diye düşündüm. Ama duymuştu. İkimiz de aynı anda derin bir nefes aldık. Kaşlarını çatıp gözlerini gözlerime sabitledi. "Neden?" dedi, benim gibi kısık bir sesle.

Nefes verdim. "Çünkü sizin suçunuz değildi."

Ânında geri çekildi. Yüzü gerildi, mimikleri sertleşti. Başını hızla iki yana salladı. İtiraz ediyordu. Gözlerinde susmamı isteyen bir ifade olmasına rağmen konuşmaya devam ettim.

"O sizin komutanınızdı, siz onun değil. Onun sorumluluğu size ait değil." Onu suçlamıyordum. Gerçeği kabullenmesi için de konuşmam gerekiyordu. Gözlerini bana dikti. Başını yana eğdi, bakışlarında "Yapma," diyen bir hüzün vardı. Omuzları ilk

kez düştü, karşımda gardını indirmişti. O güçlü, dimdik adam, sanki şimdi omzundaki yükün ağırlığı altında eziliyordu.

"Sus!"

Susmadım. Susmak istemedim. Vicdanında açtığı yarayı biraz olsun kapatmak istiyordum. Neden böyle yapmak istediğimi bile bilmiyordum. Sadece yapmak istiyordum. Öne doğru bir adım attım. O, aynı anda bir adım geri çekildi. Mesafeyi korumaya çalışıyordu. Ben vazgeçmedim.

"Susmak istemiyorum, Komutanım."

Burukça gülümsedim. Bir adım daha attım. O, bir adım daha geri gitti. Aramızdaki mesafeyi hep aynı tutmaya çalışıyordu. Sonunda artık geri gidecek yeri kalmadı. Sırtı duvara çarptı. Yumruklarını sıktı. Öfkesini bastırmaya çalışıyordu.

"Hem konuşmamı isteyen sizdiniz." İç çekmiş olsa da cevap vermedi. Sanki bunu istediğine pişman olmuştu. "Sizi suçlamıyorum."

Yumrukları gevşedi. Hâlâ bana bakmıyordu.

"Sizi asla suçlamayacağım, Komutanım." Aramızda hiç mesafe yoktu. Botlarımın ucu, botlarına değiyordu.

Bir şey oldu.

"Çünkü sizin bir suçunuz yok!" dediğim an bir şey oldu. Gözlerini hızla bana çevirdi. Kaşlarını çatmıştı. Gözleri, bir anda en koyu hâline büründü. Daha ne olduğunu anlamadan, omuzlarımdan tuttu ve sertçe kendine çekti.

Bedenim irkildi ama ben daha tepki veremeden bir anda yer değiştirdik. Şimdi benim sırtım duvara yaslıydı. O, ellerini omuzlarımın üzerinden duvara dayadı. Yanlış bir şey söylediğimi düşünmüyordum ama sanki dünyanın en yanlış cümlelerini kurmuşum gibi gözlerindeki öfke derinleşti.

Anlıyordum. Öfkesi bana değil, kendineydi.

O kadar sinirlenmişti ki bulunduğumuz koridorun içinde nefes alış verişleri yankılanıyordu. Göğüskafesimin içinde bir şeyler paramparça oluyordu. Kalbim, deli gibi çarpıyordu... Hayır, çarpmıyordu, göğsümü parçalayarak çıkmak istiyordu.

"Sen," dedi, ardından sustu. Öylece bana baktı. Sanki ne söylemesi gerektiğini biliyor ancak kelimeleri diline getiremiyordu. "Sen bilseydin... Yine böyle bakar mıydın bana?" Neyi bilip bilmediğimi de ona nasıl baktığımı da zerre bilmiyordum.

"Neyi bilseydim?" diye sordum ama umursamadı. Gözlerini benden kaçırarak kendi kendine konuşmaya devam etti.

"Benden nefret ederdin."

Kaşlarım istemsizce çatıldı. Konuşurken yüzünde öyle garip bir ifade vardı ki... Ne gördüğümü kendime bile tarif edemiyordum.

"Etme," dedi aniden. Bütün öfkesi, sertliği bir anda uçup gitmişti. Bakışları bir kez daha değişti. Yine o tuhaf, tarifi zor bakışlarıyla bana baktı. "Benden nefret etme."

Karşımdaki adamın iyi olmadığını hissedebiliyordum. İçinde fırtınalar kopuyordu, kendisiyle savaşıyordu.

"Bilseydim, eder miydim?" diye fısıldadım.

Yüzü ânında gerildi. Cevabı söylemek istemiyordu. Başını yavaşça, güçsüzce yukarı aşağı salladı. "Etmelisin."

Nefret etmek yerine tebessüm ettim. "Bilmediğim sürece sıkıntı yok, Komutanım."

Gözlerime öyle bir baktı ki... Ruhumu yerinden söküp avucuna alır gibi. Aynı anda hem kaybolmuş hem de bulunmuş gibi. Oyun oynarken kaybetmiş bir çocuk gibi...

Bir sır vardı.

İki kişinin arasında asılı kalmış, çözülmeye hazır ama çözüldüğünde her şeyi değiştirecek bir sır vardı. Bana olan tavırlarından, bakışlarından, yakınlığından belliydi. Eğer öğrenirsem, eğer her şeyi bilmemi sağlarsa, aramızdaki her şey değişecekti. Sadece ikimiz için değil, görevimiz için bile değişecekti.

Biz iki askerdik.

Bu ülke için canını vermeye hazır iki asker. Bazı sırlar ortaya çıktığında, birbirimize tahammül edemeyecek hâle geleceksek, o sırlar, en azından bir müddet daha olduğu yerde kalmalıydı.

İsyan Tîminde kimse isyan etmemeliydi...

Gözlerinde bir şey vardı. Bana anlatmak istediği, içinden söküp atmak istediği ama söküp atarsa bizi de yerle bir edecek bir şey. İçimde bir ses "Gerçeği öğren" diyordu. "Ne olursa olsun, öğren." Ama başka bir ses, neredeyse yalvarırcasına "Sus, Feza" diye fısıldıyordu. "Bilirsen, onun gözlerine bir daha asla aynı şekilde bakamazsın."

Her savaş meydanlarda verilmiyordu. Bir çift gözün içine bakmak da bir savaştı.

Gözlerinin içine baktım. Savaştım. Eğer öğrenirsem... Eğer her şeyi bilmemi sağlarsa...

Bu sadece ikimiz arasında kalmazdı. Bu, timin arasında yankılanırdı. Dostu düşmana çevirir, düşmanı daha da güçlendirirdi. Görevlerimiz sarsılır, sadakatler sınanır, silahlarımız artık aynı tarafa doğrulmazdı. O zaman kaybederdik. Ve bu ülkenin kaybetmeye daha fazla tahammülü yoktu.

Alparslan Komutanım sustu ve geri çekildi.

Benden uzaklaşmadan önce, birkaç saniye boyunca gözlerimden gözlerini hiç ayırmadı. Bakışıyla içimde koca bir boşluk açıldı. Omuzlarındaki yük biraz daha ağırlaşmıştı.

Ve ben, o yükün altına girmek istedim.

Bana bir daha bakmadan yanımdan geçip gitti. Öylece kalakaldım duvarın dibinde, sanki ayaklarım toprağa kök salmıştı. Ardı sıra baktım, bir an bile olsun arkasını dönmedi.

Fark etmiştim, düşen omuzları yine dikleşmişti. Gülümsedim. Yükünü yine omuzlamıştı...

Peşinden gitmeliydim. Gittiği yeri biliyordum; timin atış eğitimine gidiyordu. Hızlı adımlarım beni onun peşinden gitmeye zorladı. Kendimi durduramadım. Koşar adımlarla yürürken askerlerin arasından geçmek uğruna çarpa çarpa ilerledim. Birkaçına sertçe temas ettim fakat arkamdan yükselen serzenişleri duyamayacak kadar dalgındım. Karargâhın ön kapısına ulaştım ve dışarı çıktım. Nefesim düzensizdi ama duraksamadım. Büyük, beyaz merdivenlerden üçer beşer atlayarak indim.

Son basamakta, başımı kaldırmamla gözlerimin önüne serilen manzara yüzüme tokat gibi çarptı.

Alparslan Yüzbaşı ve yüzünü göremediğim bir kadın...

Sarılıyorlardı.

Alparslan Yüzbaşının kolları, o kadının belini sımsıkı sarmalamıştı. Bir eliyle de saçlarını okşuyordu, belli ki güç alıyordu ondan. Kadın, kollarını boynuna dolamış, ona ulaşmak için parmak uçlarında yükselmek zorunda kalmıştı. Onu bırakamayacakmış gibi sıkıca sarılıyordu.

Başka bir zaman olsaydı, ne kadar içten, ne kadar samimi bir görüntü derdim. Ama şimdi... Şimdi, nedenini bilmediğim bir sıkıntı göğsüme ağır bir taş oldu, oturdu. Nefesim düzensizleşti. Gözlerimi hızla kaçırdım. Son basamaktan indim ve ardıma

bile bakmadan yürümeye başladım. Onların yanından geçmem gerekiyor olsa da yönümü değiştirmedim. Tek bir bakış atmadım. Sadece yürüdüm. Yanlarından geçtikten birkaç adım sonra, tanıdık bir ses alanda yankılandı.

"Aaa, Feza!"

Ses, o kadar aleni yankılandı ki duymazdan gelmem mümkün değildi. İçimdeki garip sıkıntıyı bastırarak yavaşladım ve onlara dönmek zorunda kaldım. Gözlerim önce Yüzbaşı Alparslan'ı buldu. O kadar hızlı kaçırdım ki bakışlarımı, yüreğim de benimle kaçmak istedi sanki. Bakışlarımı yanındaki kadına çevirdiğimde neden bu sesin yabancı gelmediğini anladım.

Doktor Alzem.

Gözlerinin içi gülüyordu. Ona dönmemle yüzündeki tebessüm daha da büyüdü. Mecburen karşılık verdim. Daha ağzımı açamadan, o hızla yanıma gelip boynuma atılınca bir an sersemledim. Bedenim, böylesine bir yakınlığa hazır değildi. Ama reflekslerim onu geri çevirmedi. Ellerimi sırtına koyarak sarılmasına karşılık verdim. Geri çekildiğinde yüzündeki gülümseme hâlâ aynı sıcaklıktaydı.

"Görüşmeyeli nasılsın?"

Tam cevap verecekken, buz gibi bir ses araya girdi. "Görüşmeyeli?"

Alparslan'a baktığımda, gözleri doğrudan benimkilere çarptı.

"Deha abi, Feza'yı bizim hastaneye getirmişti."

Saniyeler içinde zihnimde bir şeyler oturdu. "Deha abi?" Sesimde bariz bir sorgu iması vardı.

Alzem ânında başını çevirip bana baktı. Gözleriyle uyarıyordu, âdeta "Konuşma, Feza," diyordu. Yüzbaşı Alparslan'a sırtı dönük olduğu için o bakışları yalnızca ben görmüştüm. Yüzbaşı yanımıza geldiğinde Alzem'in uyarı dolu bakışları kayboldu. Yüzüne hızlıca bir tebessüm yerleştirdi, sanki az önceki an hiç yaşanmamıştı.

"Hayırdır, Teğmenim?" Alparslan Yüzbaşı gözlerimin içine baktı. "Yoksa Deha Yüzbaşı senden başkasına da abi oldu diye kıskandın mı?" Sözlerinin anlamı zihnime çarptığında neredeyse dilimi ısırıyordum. Gözlerimi ânında Alzem'e çevirdim. Az kalsın onu ele veriyordum. Demek ki Alparslan Komutanım bu meseleden bihaberdi.

Asıl soru, bu ikisinin nereden tanıştığıydı. Mesela ben de bundan bihaberdim.

Uzun zamandır tanışan insanlar gibi sarılmışlardı birbirlerine. Eğer Alzem gerçekten abimi seviyorsa, o zaman neden Alparslan'a karşı bu kadar rahat davranabiliyordu? Neden bu kadar sıkı sarılmışlardı? Düşüncelerim beynimi kemirirken gülümsememi yerleştirdim yüzüme.

"Maalesef, Komutanım. Abimi paylaşmak gibi bir huyum yoktur."

Alzem güzel kadındı, bir doktordu. İlk tanıştığımızda birtakım sıkıntılar yaşamış olsak da özrünü dilemişti. Açıkçası, abimi alıp tepe tepe kullanabilirdi, umurumda bile olmazdı. Tabii, kardeşi olmamak şartıyla. Deha'yı gönül işlerinde asla kıskanmazdım ancak onun benden başka bir kız kardeşi olamazdı.

Alzem sanki düşüncelerimi tamamlamak istercesine "Seni çok iyi anlıyorum, Feza," dedi. "Benim de abimi paylaşma gibi huylarım yoktur." Alzem'in kısa süre sonra, Alparslan'ın koluna girdiğini fark ettim.

Bir saniye. Abim mi?

Geri sar...

O gün, tanıştığımız gün, Alzem ne demişti?

"Ben Doktor Alzem Tuna Alaska."

Yüzbaşı Alparslan Akın Alaska.

Albay Cezmi İnal Alaska.

Ah, tabii ya... Cezmi Amcamın biricik kızı, biricik oğluyla birlikte tam karşımdaydı. Alzem'le tanıştığımızda patlamanın izleri hâlâ tazeydi; beynim o an öyle zonkluyordu ki soyadından bir çıkarım yapamamış olmam gayet normaldi.

"Abin mi?"

Ah, zavallı abim. Alzem'e yan gözle bile bakmadığı hâlde, Alparslan Komutanım kız kardeşinin Deha'ya karşı hislerini öğrenirse, abimin başı fena hâlde derde girecekti.

Öyle ki, Alzem abisinin yanında bile Deha'ya "abi" diye hitap etmek zorunda kalıyordu.

Ama... Benim abim de kolay lokma değildi şimdi. Bu iki yüzbaşı böyle bir meseleden ötürü karşı karşıya gelirse, kıyamet kopardı. Bundan emindim. Şimdi, Alzem'in neden platonik

aşkta sıkışıp kaldığını anlıyordum. Kadın sadece kıyamet kopmasın istiyordu.

Alzem hafifçe başını eğdi. "Çok affedersin, söylemeyi unuttum. Alparslan Alaska benim özbeöz abim oluyor."

"Anladım." Alparslan Yüzbaşı'nın bakışları üzerimde dolaşıyordu. Sanki ters giden bir şeyler olduğunu sezmişti.

Alzem ortamın gerginliğini dağıtmak istercesine "Ben de buraya babamı ve abimi görmeye gelmiştim," dedi. "Abim atış alanına gideceğini söyledi, tatbikat filan yapacaksınız sanırım."

Gülümseyerek konuşmuştu fakat Alparslan'ın gözleri hâlâ üzerimde olduğu için karşılık vermekte zorlandım. Bakışları beni fazlasıyla geriyordu.

"Babamı da görüp tekrar yanınıza gelirim. Buraya kadar gelmişken Deha abimi de göreyim diyorum." Son sözlerinden anladığım kadarıyla, buraya asıl geliş sebebi sadece Deha'ydı. Abisi ve babası bahaneydi.

Göz ucuyla Alparslan'a baktım. Alzem izin almak istercesine abisine bakıyordu. Abisi bu talebe alışıkmış gibi kayıtsızdı. Alzem ise rolünü o kadar iyi oynuyordu ki sanki gerçekten Deha'yı bir abi olarak görüyordu. Hem abisini hem de abimi buna ikna etmiş olmalıydı.

Anlaşılan buradaki tek zeki kişi bendim.

"Bilmem, Feza'ya sormak gerek. Abisiyle görüşmeni istemeyebilir." Alparslan Komutanımın sesi beni içine daldığım düşüncelerden çıkarıp ânında kendime getirdi. Kafamı çevirip ona baktım. Bir an için göz göze geldik. Sonra Alzem'e döndüm. O ise bir kedi yavrusu gibi masumca bakıyordu. Sanki izin vermezsem oturup ağlayacaktı.

Derin bir nefes aldım. Abimi böylesine sevmesi beni şaşırtıyordu.

"Abime abi demezse, dert etmem, Komutanım."

Bu kıyağı, Alzem'in aşkına duyduğum saygıdan dolayı yapıyordum. Sevdiği adam için platonik kalmak zor olmalıydı. Bir de üstüne abi diye hitap etmek zorunda olması... Onun adına üzülmeme sebep oluyordu. Ne tepki verecek diye Yüzbaşı Alparslan'a baktığımda az önceki eğlenen suratının ciddileştiğini gördüm.

"Eminim ki o puşt bile bu kadar çok sevildiğini bilmiyordur." Sanki bizimle konuşmamıştı da kendi kendine söylenmişti.

Hızla yanımızdan çekip gitti. Durup dururken abime niye kurulmuştu bu şimdi?

"Feza, yemin ederim cansın, can!" Daha komutanımın arkasından gözlerimi alamamışken Alzem üzerime atılıp sıkıca sarıldı. Aniden gelen bu sevgi seliyle bir kez daha neye uğradığımı şaşırdım. "Hadi, ben gidip babamı göreyim ve hemen yanınıza geleyim!" Heyecanla yanımdan ayrılırken dudaklarıma hafif bir gülümseme yerleşti.

"Evet, babanı hemen aradan çıkar."

Alınmak yerine kahkaha attığında fark ettim ki o, abisinin tam tersiydi. Şen şakrak, enerjisiyle bulunduğu ortamı aydınlatan biriydi. "Abini görmek için küçük bir bedel ödemem gerekiyor." Gözleri parladı. "Babam buraya gelmemden pek hoşlanmaz, muhtemelen yine kızacak."

Kaşlarımı hafifçe kaldırıp ona daha dikkatli baktım. O ise etrafımızdaki askerleri kontrol edip kimsenin duymadığından emin olduktan sonra sesini daha da alçaltarak devam etti. "Buradaki nüfusun çoğunluğunu erkekler oluşturuyor." Güldüm fakat haklı olduğu gerçeğini hatırlayınca gülüşüm soldu. Bakışlarımdaki değişimi görünce bu kez o güldü.

"O zaman ben gidiyorum! Birazdan yine gelirim!" Uzanıp sıkıca sarıldı, gülücükler saça saça yanımdan ayrıldı. Onun ışık saçan enerjisi uzaklaşırken ben derin düşüncelerin içine gömüldüm. Adımlarımı eğitim alanına yönlendirdim. Eğer geç kalırsam, o iki yüzbaşı gerçekten canımı okurdu. Adımlarımı hızlandırıp koşarcasına ilerlemeye başladım.

Eğitim alanına adım attığımda farklı mesafelere yerleştirilmiş hedef tahtaları dikkatimi çekti. Kimisinin kenarları yıpranmış, kimisinin tam ortası kurşun delikleriyle parçalanmıştı. Alanının ortasında, uzun, beton siperlerin önünde İsyan Timi dizilmişti. Her biri tüfeğini omuzlamış, hedefe kilitlenmişti. Kimi nişan alıyor, kimi tetiği çekiyor, kimi de bu adamların içinden geçiyordu.

Gözlerim eğitim alanındaki iki yüzbaşıya kaydı. İkisinin de vicdanı yoktu. Şahin, toprağın üstünde diz çökerek nişan aldığı tahtaya odaklanmıştı. Ancak durumu o kadar basit değildi; Alparslan Yüzbaşı, Şahin'in sağ bacağına ayağını koymuş, tüm gücüyle üzerine bastırıyordu. Şahin'in bacağı sanki kırılacakmış

gibi eziliyordu. Buna rağmen, Şahin'den tek istediği şey, hedefi asla ıskalamamasıydı.

Alparslan Yüzbaşı, alaycı bir şekilde Şahin'e seslendi. "Şahinciğim, acıyor mu, güzelim?" Şahin'in yüzüne bakarken canının yandığını hissettim ama yüzünde buna dair tek bir iz dahi yoktu.

"Acımıyor, Komutanım," dedi.

"Eğer ıskalarsan, acıyacak," dedi Alparslan Yüzbaşı, sözleri âdeta tehditvariydi. Kurşunun patlamasıyla birlikte, tüfekten çıkan o tüyler ürpertici ses, hepimizin bakışlarını Şahin'in nişan aldığı tahtaya çevirdi.

Şahin, tüm acıya rağmen ıskalamadı. Hedefi tam ortasından vurdu. Gözlerim, Alparslan Yüzbaşı'nın yüzündeki o soğuk gülümsemeyi gördü. Bu sert adam, başarıyı seviyor, takdir ediyordu.

Duyduğum seslerle bakışlarım hızla abimin de aralarında olduğu gruba kaydı. Deha Yüzbaşı, Melik Komutanın yanında yere çömelmişti. "Nişan alırken iki el de çok önemlidir, değil mi?" dedi abim, dikkatle.

"Öyledir, Komutanım," dedi Melik Üsteğmen.

Abim, Melik Komutanın söylediklerini birkaç saniye düşündü, sonra sert bir şekilde devam etti. "Dağda kurşun adres sorar mı?" diye sordu.

"Hayır, Komutanım. Sormaz," dedi Melik Komutanım, tereddüt bile etmeden.

"Peki o zaman," dedi abim, gözlerinde bir parıltı vardı. "Kurşunun kollarından birini parçalamayacağının garantisi de yok."

Bir anda abim yere çömeldi, Melik Komutanın sırtına hızla dizini koydu ve tüfeği tutan kollarından birini yakaladı. O kadar hızlıydı ki Melik Üsteğmenin sağ kolu, abimin dizinin altına sıkışıp ezilmişti.

"Bir kolun artık yok, Melik!" dedi abim, soğukkanlı ve sert bir tonla. "Şimdi ıskalamaya hakkın var mı?"

"Yok, Komutanım!" dedi Melik Üsteğmen, her kelimesi sanki acısına inat sakindi.

Abim dişlerini sıkarak "Eğer ıskalarsan, o kolunu kırarım!" dedi. Melik Üsteğmen içine düştüğü bu durumda tek eliyle nişan almalıydı ve emindim ki diğer kolunun acısı her an artıyordu.

Melik Üsteğmen derin bir nefes aldı ve kurşunu hedefi ortadan ikiye hızla ayırdı. Gördüğüm manzara o kadar etkileyiciydi ki şaşkınlıkla bir adım geriye doğru gittim. Eğer ıskalasaydı... Yüzbaşı Deha, o kolu gerçekten kırardı.

"Teğmenim, korkuttuk mu yoksa seni?" Bu sözlerin bana yönelik olduğundan emindim. Alparslan Yüzbaşı'nın üzerimdeki bakışları taze olmalıydı. Gözlerimi ona çevirdiğimde sinirimi bozan o alay dolu ifadesi beni etkisi altına aldı.

"Korkacak bir şey göremedim, Komutanım," dedim, sesim yüksekti. Çocuk değildim, güçsüz değildim. Yirmi yedi yaşında bir askerdim ve hayatımda pek çok kez ölümle burun buruna gelmiştim. Böyle bir manzara, içimdeki keskin nişancıyı sadece diri tutardı, korkutmazdı.

Başını hafifçe iki yana oynatarak gülümsedi. "Doğru dedin, Teğmenim. Neticede biz sana nişancılık konusunda ders verecek düzeyde değiliz." Aslında bana, kim olduğumu çok iyi bildiğini hatırlatıyordu. Gönderme yapıyordu.

"Estağfurullah, Komutanım," diye kısa bir cevap verdim.

Alparslan Yüzbaşı, bir anda bakışlarını abime çevirdi ve aniden ona seslendi.

"Yüzbaşım," dedi, gözleri abime odaklanmıştı. Abim, resmen içinden geçtiği yeni kurbanı Evliya'yı rahat bırakıp hızla ayağa kalkarak Yüzbaşı Alparslan'ın yanına gitti.

"Buyurun, Yüzbaşım," dedi abim, başını hafifçe eğerek.

Alparslan Yüzbaşı eliyle beni gösterdi. "Teğmen hakkındaki gerçeği İsyan Timinden daha ne kadar gizleyebiliriz?"

Hangi gerçek? Gözlerimi kısıp bir an kendime düşünmek için zaman tanıdım. Tabii ya... Alaycı olduğum gerçeği. Bu mesleği yapan insanlar genelde lakabım ve yaptığım işler doğrultusunda tanırdı beni. Özünde kim olduğumu kimse bilmezdi ama Alaycı'yı mutlaka duymuş olurlardı.

"İsyan Timi, hizalan!" diye bağırdı Deha. Emir gelince, yerde kıvranan tüm tim bir anda ayağa kalktı. Her birinin yüzünde beklenmeyen emrin şaşkınlığı vardı.

"Teğmen, buraya gel," dedi abim.

Hızla ilerleyip tam karşısında dimdik durdum ve selam verdim. "Emret, Komutanım," dedim. Alparslan Yüzbaşı sadece ikimizi izliyordu.

Herkes gözlerini Deha'ya çevirmişti. Abim sesini yükselterek "Aranızda Alaycı adındaki keskin nişancıyı bilen var mı?" diye sordu. Herkes şaşkın bir şekilde birbirine baktı. Birkaç saniyelik sessizliğin ardından, tamamı başlarını sallayarak "Evet, Komutanım," dediler. Deha, durumdan tatmin olmuş gibi gülümsedi. Evliya, gel buraya."

Evliya dikleşip bize doğru ilerledi. "Emret, Komutanım."

Yüzbaşı Deha ona dönerek "Alaycı hakkında bildiğin bir hikâye var mı? Anlat bize," dedi. Evliya bir süre düşündü. Diğerlerinin gözleri onu izlerken, kollarını çaprazlayarak rahat bir pozisyon aldı ve derin bir nefes aldı.

"Alaycı... Bu adı herkes o olaydan sonra duymuştur," dedi. "Gece saatlerinde, dağ karargâhının tepesinde nöbet tutuyor. Daha yeni başladığı görevlerden birinde. Tayini Doğu'daki bir karargâha çıkmış. Riskli bir yerde. Henüz kimse onun adını tam olarak bilmiyor ama o gece... O gece, gerçekten efsane bir şey yapıyor." Evliya derin bir nefes aldı. Gözleri alanın uzak köşelerine daldı.

"Bir gece, teröristlerin karargâha sızmaya çalıştığını fark ediyor. Karargâhın neredeyse tamamı, bir köye yardım için gitmiş. Geride sadece üst rütbeli komutanlar ve birkaç nöbetçi asker kalmış. İşte o zaman, o keskin nişancı, Alaycı... Dağdan aşağı bakarken içeri sızmanın olduğunu fark etmiş. İçeri giren teröristlerin hedefinde birini rehin almak varmış. Hedeflerinin kim olduğunu bilmiyoruz. Gizli tutuluyor. Önemli biri olmalı."

Derin bir nefes aldım. Özel Kuvvetler komutanıydı. Komutan, çok gizli bir operasyonun son hazırlıklarını tamamlamak için o gece karargâha gelmişti. Operasyon, teröristlerin sınır ötesinde bulunan kampına yapılacak büyük bir baskındı ve yalnızca bir grup asker tarafından biliniyordu. Komutan, o gece operasyon öncesi son detayları gözden geçirmek, sahadaki durumu birebir değerlendirmek ve doğrudan emirler vermek için karargâha teşrif etmişti.

"Bildiğim kadarıyla, dağın tepesinde tekmiş ve telsiz bile yokmuş yanında."

Hey gidi günler, hey! Ne zorluklarla geldik bugünlere, diye geçirdim içimden.

"Aşağıda sızma olduğunu görüyor ama hiçbir şekilde iletişim kuramıyor karargâhla. Tek başına, dürbünüyle, keskin nişancılığıyla herkesi şaşırtıyor." Yok canım, sadece görevimizi yapıyorduk, o kadar.

"Dağın eteğindeki teröristleri birer birer avlamaya başlıyor. Öyle ustaca, öyle profesyonel ki... Sayıları o kadar fazlaymış ki Alaycı olmasaydı karargâhı aşar, herkesin başına büyük bir bela olurlarmış." Evliya'nın gözleri hafifçe parladı. "O gece, karargâhta çok az asker varmış. Dediğim gibi, çoğu yakındaki köye yapılan baskına yardıma gitmiş. Ama asıl oyun, işte tam da buymuş. Köye yapılan saldırı, karargâhın boşaltılması için bir tuzakmış. Gerçek hedef karargâhmış."

Evliya hafifçe yutkundu. Yüzbaşı Deha onu izliyordu, tıpkı diğer herkes gibi.

"Sesler duyulduğunda herkes dışarı fırlamış ama sayıları yetersizmiş. Teröristler çok daha kalabalıkmış." Başını kaldırdı, onu dinleyen yüzlere tek tek baktı. "O ise bir plan yapmış. Onları teker teker indirmek yerine, bir avcı gibi hareket etmiş. Mühimmatı sınırlıymış. Her merminin isabetli olması gerekiyormuş. İlk başta, teröristlerin saklandıkları yerlere nişan almış. Ayak uçlarına, duvar diplerine, gölgelerin olduğu noktalara. Her kurşun, onları saklandıkları yerden çıkmaya zorluyormuş. Korku, belirsizlik, panik giderek büyümüş. İşte o, tam da bunu istiyormuş. Onları bir alana doğru yönlendirmiş. Teröristlerin çoğunu, öldürerek değil, ölümden korkutarak istediği noktada toplamış."

Burnumu çektim. Herkesin bakışları Evliya'da olsa da bir tek Alparslan Komutanın bakışları bendeydi. Hissediyordum.

Evliya'nın sesi biraz daha alçaldı. "Ve işte tam burada, en inanılmaz olanı yapmış." Sessizlik çöktü. Herkes merakla devamını bekliyordu. "Karargâhın avlusunun biraz ilerisinde, ağaçların arkasına saklanmış bir tanker varmış. O tanker normalde göze çarpmıyormuş, ağaçların arasına gizlenmiş. Gecenin o karanlığında o dağdan onu görmesi akıllara zarar ama o bunu görmüş. Ya da hissetmiş, bilmiyorum. O tankerin orada olduğunu, patlayıcı dolu olduğunu biliyormuş."

Evliya, Alaycı'ya hayranlık duyuyor olmalıydı. Bu beni gülümsetti.

"Mesele sadece bunu bilmesi değil. O tanker, ağaçların arasındaymış. Görüş açısı neredeyse sıfırmış. Normal bir keskin nişancı, oraya isabetli bir atış yapamazmış. Ama Alaycı'nın atışı isabetliymiş." Sesindeki ton değişti. Hafif değil, bayağı bir hayranlık vardı. "Ağaçların sıklığını hesaplamış. Aralarındaki boşlukları görmüş. Tek bir atış yapması gerekiyormuş. Çünkü eğer ıskalarsa, hedefini belli edecek ve yerini açığa çıkaracakmış. Sadece tek bir şansı varmış."

Derin bir nefes aldı. "Ve o tek şansı değerlendirmiş. Tek bir kurşun sıkmış." Evliya'nın sesi kesildi. Kısa bir sessizlik oldu.

"O tek kurşun..." diye devam etti fısıltıyla. "Ağaçların arasından geçip görünmez bir yol bulmuş kendine ve sonra..." Ellerini kaldırarak bir patlama hareketi yaptı. "Tanker havaya uçmuş. Patlama o kadar büyükmüş ki tüm karargâh sarsılmış. Ama en önemlisi, teröristlerin çoğu bir anda yok olmuş."

Buradakiler belki de olayı biliyordu ama Evliya'nın anlatış biçiminden dolayı fazlasıyla gaza gelmişe benziyorlardı. Ben olayı yaşadığım hâlde onun kadar iyi anlatamazdım.

"Alaycı... O geceyi unutulmaz kıldı. Kimliği gizli tutulan kişi teröristler tarafından rehin alınamadıysa, onun sayesindedir."

Abim, Evliya'nın anlatımını dinlerken başını yukarı aşağı hafifçe salladı. Olayı çok iyi biliyordu. Çünkü o gece, böyle bir saldırıya uğradığımız için neredeyse kafayı yiyordu. Benim böyle bir şey yapmam ise onu gerçekten kalpten götürecekti. O anları hatırladığında gözlerinde beliren karanlık, o gün yaşadığı korkunun izleriydi.

"Bakıyorum da hepiniz Alaycı'ya hayranlık duyuyorsunuz," dedi abim, timin geri kalanına göz gezdirerek.

Askerler, komutanlarını onaylayan ifadelerle başlarını salladı. "Vallahi, Evliya'nın anlattığı sadece buzdağının görünen kısmı," dedi Ekber Üsteğmen, hafifçe gülerek. "Böyle daha çok olayı var, Komutanım."

"Aynen, helal olsun kardeşimize," diye ona hak verdi Melik Komutanım.

"Nişan al deyince bile aklıma istemsizce o gelir, Komutanım," dedi Hüda, başını hafifçe yana eğerek. İçimde ince bir sıkıntı kabarıyordu. Buradaki herkes, bilmeden de olsa bana hayranlık duyduklarını söylüyordu.

"İyi. Alın size Alaycı," dedi abim. Tüm vücudum irkildi. Nefesim ciğerlerime sıkışıp kaldı. Gözlerimi abime diktim, yemin ederim ki bu adamın orta noktası yoktu.

"Anlamadım, Komutanım," dedi Hüda, bir bana, bir de abime bakarak.

"Alaycı deyip durmuyor musunuz, oğlum? Alın size meşhur Alaycı." Abim elini kaldırıp tekrar beni işaret etti. Tüm gözler üzerime döndü. "Teğmen Feza Kandemir," dedi abim, ağır ağır. "Alaycı lakaplı keskin nişancının ta kendisidir."

Yüzümün alev alev yandığını hissediyordum. İçimde bir sıcaklık yükseldi, bunun mahcubiyetten mi yoksa öfkeden mi olduğunu bilmiyordum. Tüm tim büyük bir şok içinde bana bakıyordu. Şu an yer yarılsa da içine geçsem, seve seve kaderimi kabullenirdim.

"Hadi canım!" dedi Ekber Komutanım, ardından abimle göz göze gelince hızla toparlandı. "Yani... Komutanım?"

"Feza... Bizim Feza... Alaycı bir kadın mıymış, lan? Ben erkek sanıyordum." Fazlasıyla cinsiyetçi bir yaklaşımda bulunmuştu Melik Üsteğmenim. Nedenini bilmiyordum fakat içimden Alparslan'a bakmak geliyordu. Ona bakmak istemediğim için gözlerim başka bir yöne kaydı. Evliya'ya.

Çocuk olduğu yerde donmuş, kocaman açılmış gözleriyle bana bakıyordu. Yüzü kıpkırmızıydı. Ağzı hafifçe aralıktı. Sanki az önce bir hayalet görmüş gibiydi.

"Evliya?" diye seslendim. Tepki vermedi. Tekrar seslendim fakat hâlâ kıpırdamıyordu. Sonunda abim dayanamayıp aniden elini kaldırdı ve Evliya'nın ensesine sağlam bir tokat indirdi. Evliya bir anda yerinden sıçradı, elini ense köküne götürdü. Hızla yanıma doğru koşmaya başladı.

"Komutanım, imza alabilir miyim?!"

Utançla iç çektim. Tam ağzımı açacaktım ki gözlerimin önünden bir gölge geçti. Evliya daha yanıma bile gelemeden, Alparslan Komutan onu ensesinden yakalayıp çekti ve neredeyse benim bulunduğum yerin öbür ucuna fırlattı.

Evliya düşmekten son anda kurtuldu. "Of, Komutanım... Tamam, tamam!" diye sızlandı.

Abimin sesi kulağımda yankılanınca ona doğru döndüm. "Teğmenim, git ve ispatla kendini." Bunu yapmak zorundaydım.

Etraftaki askerler, komutanlarının onlara yalan söylemeyeceğini biliyor olsa da gerçeği gözleriyle görmek isteyeceklerdi.

"Emredersiniz, Komutanım" dedim. Başımı kaldırıp yerdeki tüfeklerden birini hızlıca aldım. Hedef tahtalarına doğru yürürken bir yandan da farklı bir şey yapmam gerektiğini düşünüyordum. Onlar, bu mesafeden hedefi vurabilecek kadar eğitimliydiler. Ama benim farkım, mesafeyi artırmaktan çok daha fazlası olmalıydı. Yakın mesafedeki hedef tahtalarından birini daha uzak bir noktaya koymaya karar verdim.

"Evliya!" diye bağırdım. Askerlerle aramdaki mesafe uzak olduğu için sesim oldukça yüksek çıkmıştı. Evliya hemen yerinden fırladı ve yanıma geldi.

"Emret, Komutanım."

"Bana çelik bir şey bul."

Yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi. "Emredersiniz, Komutanım." Ne demek istediğimi tam anlayamasa da bana sorgusuz sualsiz itaat etmesi gerektiğini biliyordu. Başını salladı, selam verdi ve hızlıca uzaklaştı.

O gelene kadar boş durmadım; tüfeği omzumdan indirip atış alanının sınırlarını yeniden ölçtüm ve hedefi biraz daha geriye, rüzgârı daha sert alacağı bir noktaya taşıdım. Ama bu kez düz değil, yanlamasına yerleştirdim; karşıda dümdüz duran bir hedefi vurmak maharet sayılmazdı. Benim istediğim şey, Alaycı'yı kanıtlamaktı.

Elime geçirdiğim iki tahtayı, biri diğerinin arkasına gelecek şekilde çapraz yerleştirdim. Uzaktan bakan için bu anlamsızdı; vuracaksam hedefi karşıya sabitlemem gerekirdi. Askerlerin bunu sorguladığını hissediyordum. Çapraz açıyla hedef indirmek tam bir maharetti.

Kısa süre sonra, Evliya isteğim üzerine bulduğu ağır, çelik levhayı iki eliyle kavramış hâlde yanıma geldi. Levhayı nereden bulduğunu gerçekten merak ediyordum ama sormadım. Son kontrollerimi yaparak tüfeğimi Evliya'ya verdikten sonra levhayı alıp yukarı çıktım ve hafif çapraz şekilde yerleştirdim. Levhanın ön kısmının bir parçasını görmem gerekiyordu.

Tahta hedeflerle çelik levha arasındaki mesafeyi tam on adım olarak ayarladım, ardından aşağı indim ve tüfeği tekrar aldım. Bu defa yere tam çökmek yerine bir dizimi kırdım ve tüfeğimi

sabitlemek için diğer bacağıma koydum. Tüm dikkatimi hedefe yoğunlaştırdım.

Güneş tam üstümdeydi ve hava sıcaktı, buna rağmen rüzgârın etkisini hissedebiliyordum. Her şeyin etkisini hesaba katmam gerekiyordu. Nefesimi iyice boşalttım, rüzgârın yönünü hissettikten sonra tetiği çektim.

Mermi çelik levhaya çarpıp sekti ve çapraz olacak şekilde yön değiştirdi. Sektiği mükemmel açıyı gözümü çekmeden izlemeye devam ettim. Mermi tahta hedefi tam ortasından vurarak levhayı yardı. Aynı anda, hedefin hemen arkasındaki ikinci tahtaya çarptı. Böylece birkaç metre ilerideki ikinci hedefi de ortadan vurarak devirmeyi başarmıştı.

Gidip bakmama gerek yoktu. Mermi ikinci tahtanın tam merkezine isabet etmiş olmalıydı. Buna emindim, yine de etraftakilerin içi rahatlasın diye Evliya'ya işaret verdim. Yerinden fırlayarak tahtayı aldı ve yanımıza kadar koşarak geldi. Tam da dediğim gibi, kurşun tam on ikide takılı kalmıştı.

Bir saniyelik ölüm sessizliği. Ardından...

Şahin bir ıslık çaldı. Sonrasında şaşkınlık nidaları artmaya başladı. Sadece bir hedefi değil, iki hedefi birden vurmuştum ve bunu çelikten seken bir kurşunla yapmıştım. Tüm bakışlar üzerimdeydi.

Ekber Komutanım, Melik Komutanımı omzundan sarsıyordu. "O neydi, lan?"

"Hollywood, gel de aksiyon sahnesi gör!" Melik Komutanımın sözleri önce zihnimde belirdi, sonra güldürdü.

Evliya bana doğru bir adım attı. "Komutanım, ne zaman imza alabilirim?"

Daha ben cevap veremeden Hüda "Ben de imza isterim," diye atıldı. İkisi de ciddiydi. Gerçekten imza istiyorlardı.

"Tek kurşun..." Şahin'in sesi kulaklarımda çınladı. "Şaka gibi, tek kurşunla şov yaptı." Anlaşılan timdeki herkes gerçek kimliğimi artık biliyordu. Abim bana gururla bakıyordu. Gözlerim başka birini aradı. Alparslan Komutanımı. O soğuk bakışları arıyordum. Etrafa biraz daha bakındığımda bir direk üstünde asılı hedef tahtasının önünde durduğunu gördüm. Gözlerim hemen yüzüne kaydı.

"Beni de ikna etmen lazım, Teğmenim," dedi Alparslan Komutanım. Ne demek istediğini anlayamamıştım.

"Canı olmayan hedef üzerinden tahtayı vurarak beni ikna edemezsin," dedi. Sözlerinde alay vardı. Aynı zamanda başka bir şey daha vardı; belki bir meydan okuma, belki de son bir sınav. Gülümsemesinin yüzünde oluşturduğu çizgiler bile beni gerdi. Elini kaldırdı ve başparmağını yavaşça hareket ettirerek omzunun gerisindeki direğin üzerine asılı olan hedefi işaret etti. Hedef, omzunun iki parmak yukarısındaydı.

"İkna et beni, Teğmen." Alparslan'ın sesi, bir emir gibiydi. Sertçe yutkundum. Ne yapmaya çalışıyordu bu adam? Bu, delilikti. Gözlerimi abime çevirdim, yardım dileniyordum. O kadar çaresizdim ki.

"Alparslan," dedi abim, sesi sertti. "Kendine gel." Ama Alparslan'ın yüzü değişmedi.

"Eğitimi de dahil olmak üzere, tüm sorumluluğu bana ait," diye karşılık verdi. "Karışma!"

Abim yerinden fırlayacakken önüne birisi geçti. Bir kadın. Alzem... Yüzünde, uzun süredir burada olduğunu belli eden bir ifade vardı. Abim onu ilk gördüğünde şaşırsa da ânında hareketsiz kaldı. Gözleri ona kilitlenmişti, zihninde bir şeyler dönüyor gibi bakıyordu.

Alparslan Komutanımın sesi yeniden duyuldu. "Nişan al, Teğmen." Omzumda hissettiğim ağırlık, her bir kası sarmıştı.

"Komutanım, yapmayın..." diyebildim. Sesim kısıktı. Kendime, nişancılığıma güvenim tamdı. Lâkin o benim komutanımdı. Kim olursam olayım, bu kadar tecrübeli bir adamın hayatını riske atmam doğru değildi.

"Ne yapacağımı sana sormayacağım, Teğmen," diye sertçe azarladığında çevremdeki askerlerin gerildiğini hissettim. Tüm gözler ikimizdeydi. Alparslan'ın bakışları cildimi hissizleştiriyordu. Beni donduruyordu.

"Abi!" Alzem'in hıçkırırcasına abisine seslenmesi, abimi daha da sinirlendirdi. Alparslan kardeşine öyle sert bir bakış attı ki zavallı kız sesini çıkaramadan susmak zorunda kaldı. Alzem'in o üzgün bakışı, abimi iyice körükledi.

"Feza, buraya gel!" diye bağırdı abim. Sesi sertti, kelimeleri tüm alanda uğuldamıştı.

"Albayın dediklerini hatırla, Teğmen!" dedi Alparslan, abim öne atıldığında durması için. Melik Komutan ve Ekber Komutan, abimi tutmak için hemen araya girdi.

"Yap şunu artık, Feza," dedi Alparslan Yüzbaşı, sesi değişmişti. Her şey farklı bir tona bürünmüştü. "Yap ki ben de dahil olmak üzere herkes kim olduğundan emin olsun."

Neden hayatını riske atıyordu, bilmiyordum. Neden benimle bu kadar uğraşıyordu, anlamıyordum.

"Emrediyorum, Teğmen. İtaat et!" diye kükrediğinde tüfeği yerden aldım. Ellerim silahı sıkıca kavrarken içimdeki her şey bir yumruya dönüştü.

Abim "Feza!" diye bağırdı. Etraftaki askerlerin küfürleri arasında bile Alzem'in hıçkırıkları kulağımda yankılandı. Durmadım, yavaşça tüfeğimi kaldırdım ve omzuma yerleştirdim. Gözlerim nişan almak için hedefe kaydı. Her şey âdeta bir ağır çekimdeydi. Zihnimdeki her ses, her düşünce silindi; sadece tek bir düşünce vardı. Alparslan Yüzbaşıyı Alaycı olduğuma ikna etmek.

Hedefin küçük, kırmızı noktasını omzunun üstünden görüyordum. Sol elimle tüfeği sımsıkı kavradım, sağ elimi tetikte tutarak parmaklarımın arasındaki tüfeğin soğukluğunu hissettim. Kendi nefesimi duydum, derin derin alıp verdim sakinleşmek için. Sadece bir an, bir saniye...

Tetiği çektim.

Kurşun tüfeğin ağzından çıktı ve havayı yararak ilerledi. Ardından hedefe isabet etti. Tam on ikiden. Kurşun, Alparslan'ın omzunun hemen üstündeki kırmızı noktaya bir çivi gibi saplandı. Alparslan Yüzbaşı hiç korkmadı. İrkilmedi. Ufacık bir hareketi bile ölümüne sebep olabilirdi ve o tepkisizliğiyle beni şoka uğrattı.

"Artık ikna oldum, Teğmen," dedi Alparslan Yüzbaşı, sesi sertliğinden hiçbir şey kaybetmemişti.

Sertçe yutkundum. Kesinlikle deliydi.

Abim etrafındaki onu tutan askerleri itip yanıma geldiğinde ateş saçan gözlerine bakamadım. Beni kolumdan tutarak peşinden sürüklemeye başladı. Elimdeki tüfeği yere atmak zorunda kaldım ve bunu yaparken son kez Alparslan'a baktığımda onun yüzündeki o şeyi gördüm... O, o...

Gülümsüyordu.

Hem de her şeye rağmen...

4

OYUN BAŞLAMADAN OYUNU KAYBEDENLER

Askerin töresi, namlunun ucundadır.
Askerin namusu, huduttadır.
Askerin şanı, bayrağıyla dalgalanır.
Töremi de namusumu da bayrağımı da
Askerim onurlandırır.

2007

IRAK-KERKÜK

Kandemir ailesinin yaşadığı Türkmen Köyü'ne bir hafta önce altı kişilik bir grup girmiş, kendilerini din gönüllüsü olarak tanıtmışlardı. Camide yatıp kalkıyor, vaaz veriyor, dini kendi çıkarlarına göre eğip büküyorlardı. Köylü onları Allah yolunda sandığı için fazlasıyla seviyordu.

Köydeki ilkokula daha yeni başlamış, okumayı sökmüş yedi yaşındaki Feza Ayris Kandemir ise küçücük dünyasıyla yaşamaya devam ediyordu. Defterine yazdığı heceleri birleştirebildiği için kendini kocaman hissediyordu. "A-na, va-tan" diye fısıldayarak yürümekten keyif alıyordu.

Her öğleden sonra okuldan gelir, annesinin kümesten toplayıp pişirdiği yumurtayı yer, sonra da babasına götürülecek sefer tasını taşımak için küçük abisi Deha ile kavga ederdi. Büyük abisi Reha okumak için Türkiye'ye gitmişti. Feza, abisini çok özlüyordu. Bazı günler, sırf abisi olmadığı için durup dururken ağlıyordu. Tüm aile artık onun ağlamalarına alışmıştı.

Yaz sıcağının bastırdığı günlerden biriydi. Okuldan dönen Feza eve kestirme yoldan, dağ yamacından inerek gitmeye karar verdi. Annesi o yolu sevmezdi. "Dağlar aldığını geri vermez,"

derdi hep. Feza bu sözü tam anlayamazdı ama annesinin, eve oradan gelmesini istemediğini iyi bilirdi. Yine de yorgun olduğu zamanlar eve daha hızlı varabilmek için bu yolu tercih ederdi. Küçük ayakları taşların arasında dikkatle ilerlerken kayaların arkasında bir hareketlilik gördü.

Çantasını göğsüne bastırıp büyük bir kayanın arkasına saklandı. Konuşan kişinin sesini ânında tanıdı. Camide konuşan hocalardan biriydi. Feza gördüğü ya da duyduğu şeyleri kolay kolay unutmazdı.

Adam elindeki telsize fısıldıyordu. "Heval, orada mısın?"

Karşıdan boğuk bir ses geldi. "Durumu aktar."

"Köy tamam. Hepsini kandırdık. Köylüler bize güveniyor. Asker kıyafetiyle gelenler terörist dediğimizde inanmayan bir kişi bile çıkmaz. Bugün çok kan akacak."

Feza kelimelerin hepsini tam anlamıyordu ama "kan", "asker", "kandırmak" sözcükleri onu huzursuz etmişti. Küçücük gövdesi titredi. O sırada köyün hoparlörlerinden bir anons yükseldi. "Ey, Türkmen kardeşlerimiz! Köyümüze asker kılığında teröristler girmiştir. Elinizde ne varsa alın, meydanda toplanın!"

Feza anonsun yalan olduğunu artık biliyordu. Babası ve abisi Deha'nın bu çağrıyı duyup hiç düşünmeden meydana gideceğini hissetti. "Söylemem lazım." Kafasında dönen tek şey buydu.

Kayanın arkasından sessizce çıktı. Görülmediğine emin olduktan sonra taşlı yoldan koşmaya başladı. Çantasını ne zaman fırlattığını bile hatırlamıyordu. Terlikleri ayağından çıktı ama durmadı. Yalınayak, tozu dumana katarak koştu. Ayakları acıdığı hâlde koşuyordu. Babasına, Deha'ya bir şey olmasın diye koşuyordu.

Deha o gün okuldan erken geldi. Çantasını kapının kenarına bıraktı, annesinin hazırladığı sefer tasını aldı. Babası tarladaydı. Reha uzaktaydı. Evin erkeği olarak kendini görüyordu artık.

"Dikkatli git," dedi annesi.

Kafasını sallayarak karşılık verdi Deha. Yolda yürürken ayağının ucuyla taşları itiyor, bir yandan da babasına bugün okulda olanları anlatmayı planlıyordu. Feza'nın yine heceleri yüksek sesle okuyuşunu taklit edip onunla dalga geçecekti belki de.

Yürüdüğü sırada hoparlörden anons yükseldi.

"Ey, Türkmen kardeşlerimiz! Köyümüze asker kılığında teröristler girmiştir! Elinizde ne varsa alın, meydanda toplanın!"

Deha'nın ayağı havada kaldı. Elindeki sefer tası bir an boşlukta asılı durdu, sonra büyük bir gürültüyle yere düştü. Kapak açıldı, yemekler toza bulandı. Kalbi hızlandı. "Asker kılığında terörist..." Söz zihninde dönüp dolaştı.

Yol kenarından iri taşlar toplamaya başladı. Elleri titriyordu. Avuçları taşlarla dolunca gömleğinin eteğini kaldırıp içine doldurdu. Küçük bir çocuk bedeninin taşıyabileceğinden fazlasını yüklenmişti.

"Aileme bir şey olmasın," diye geçirdi içinden. Taşları kavradı. Meydana doğru koşmaya başladı, sert adımları toprağı dövüyordu. Gözleri büyümüş, çenesi kilitlenmişti. O, hâlâ bir çocuktu. Ama o artık kendini, savaşması gereken bir adam sanıyordu.

İki kardeş meydana doğru koşarken köyün birkaç kilometre ötesindeki askeri konvoy ilerleyişine hız kesmeden devam ediyordu. Kerkük'e bağlı Karaşinli köyü, Kerkük'ün güneyindeki Türkmen köylerinden biriydi. Kerkük'ün merkezine kırk dakika uzaklıkta küçük bir yerleşim yeriydi. Dar toprak yolları, kerpiç evleri ve tek minaresiyle uzaktan bakıldığında sakin görünürdü. Ama bugün, o sakinliğin altında alev alan bir tuzak vardı.

Bu tuzağın farkında olanlardan biri de Yüzbaşı Cezmi İnal Alaska'ydı. Yüzbaşının aldığı istihbarat netti. Köye altı kişilik bir terörist grubu sızmıştı. Halkı manipüle ediyorlardı. Nihayet askeri tim, köy meydanına kontrollü şekilde yaklaştı ve araçtan indi. Askerlerin adımları temkinliydi. Bu, düşmanla halkın ne yazık ki birbirine karıştığı türden bir oyundu. Köyün girişine geldiklerinde kalabalığın hareketlendiğini gördüler, erkekler toplanıyordu. Bazılarının elinde taş vardı, bazıları sopalarla ilerliyordu.

Cezmi İnal durumu birkaç saniye gözlemledi. Bu işte bir iş vardı. "Kalabalık kontrol altına alınacak. Ateş serbest yok. Tekrar ediyorum, ateş serbest yok." Askerler yerini aldı. Halkın yüzünde korkuyla öfke birbirine karışmıştı. Cezmi İnal gözlerini kalabalığın üzerinde gezdirdi. Camide kalan sözde hocaları arıyordu. İstihbarat, bu işin merkezinde onların olduğunu söylüyordu.

Hoparlörden yükselen anons askerlerin kulaklarına çarptı. "Köyümüze asker kılığında teröristler girmiştir, kardeşlerim!"

Cezmi İnal'ın yüz kasları gerildi. "Demek oyununuz bu," diye mırıldandı. Askerler gerçekti. Üniformaları gerçekti. Görevleri halkı korumaktı. Ama birileri, o üniformayı halkın gözünde kirletmeye çalışıyordu.

Yüzbaşı Cezmi Alaska, bugünün zorlayıcı bir gün olacağını düşünüyordu ancak henüz asıl zorluktan haberdar değildi.

Henüz Feza'nın kayalıkların arkasında duyduklarından habersizdi.

Henüz Deha'nın taş toplayarak meydana koştuğunu bilmiyordu.

Henüz kayıplara karışan eski dostu Cengiz Kandemir'in burada yaşadığını ve artık bir ailesi olduğunu bilmiyordu.

Birkaç dakika içinde kader hepsini aynı meydanda buluşturacaktı. Bazılarıyla ilk kez, bazılarıyla son kez...

2027
TÜRKİYE-ANKARA

Biri sağımda, diğeri solumda...

Gözlerinden ateş saçan iki yüzbaşının arasında, kımıldamadan oturuyordum. Aldığım nefesi bile tartarak çekiyordum içime, şu an ikisinin de varlığımı hissetmesini istemiyordum. Son iki gündür çektiğim eziyeti bir ben bilirdim, bir de Allah...

Sanki aralarında gizli bir rekabet vardı. "En çok kim benim komutanım" yarışması düzenlemiş de haberim yokmuş gibiydi. Sabahın köründen gecenin bir yarısına kadar, biri beni çağırıp ayak işine koşturuyor, diğeri tam o sırada emir vererek başka bir şey yapmamı istiyordu. Birinin işini henüz tamamlamadan diğerine geciktiğimdeyse, yazık günah denilmeden azar işitiyordum.

İki gün önce, Yüzbaşı Alparslan'ın verdiği emir doğrultusunda nişan alıp tetiği çekmiştim. Hedefi vurduğum o an, işler değişti. O günden sonra abim Deha ve Alparslan Yüzbaşı, görev dışında birbirleriyle tek kelime bile konuşmaz olmuştu. Deha benimle evde bile konuşmuyordu.

Ben sadece verilen emri yerine getirmiştim. İtaatkârlığım ilk kez başıma bela olmuştu.

Abime hak vermiyor değildim. Ne de olsa, her ne kadar keskin nişancı olarak yetenekli olsam da eğer hedefi ıskalamış

olsaydım, hem Yüzbaşı'nın hem de benim hayatım tehlikeye girecekti. Ama bu meselede bana kızmasına anlam veremiyordum. Kızacaksa, Alparslan'a kızmalıydı. Neden beni harap ediyordu ki?

Başımı ağır hareketlerle kaldırıp etrafı süzdüğümde Adanmışlar kod adlı istihbarat ekibiyle tekrar karşı karşıya olduğumuzu hatırladım. Kale'den gelen acil çağrıyla hepimiz buraya sürüklenmiştik. Karargâha gitmek yerine, her birimiz sabahın ilk ışıklarıyla birlikte apar topar bu masanın etrafında toplanmıştık. Asıl çilem, Deha ve Alparslan'ın beni aralarına oturtmasıyla başlamıştı.

Başka bir yere oturmayı çok istemiştim. Acaba nereye otursam diye gözlerimi kaldırıp baktığımda ikisinin de sessiz bir emirle ortalarındaki sandalyeyi işaret ettiğini görmüştüm. Gidecek başka yerim yoktu.

O saatten sonra yoktu.

Ve şimdi... Oturduğum yerde rahat hissetmek mi? Asla diyordum.

İkisinin de bakışları üzerimdeydi. Gözlerimi kaçırıp önündeki masaya odaklansam da faydasızdı, içim içimi kemiriyordu. İki yüzbaşının arasında sıkışıp kalmıştım.

"Koordinatlar bu yönde."

Tohum'un sesi, odadaki sessizliği kesip atınca ona döndüm. Ayakta, ekranın önünde duruyordu. Gözleri dikkatle haritaya odaklanmıştı. Ekranda, Karadeniz'in kuzeydoğusunda beliren kırmızı bölge hepimizin dikkatini üzerine çekti. 41° 15' 42" kuzey enlemi, 37° 45' 09" doğu boylamı.

Türk karasularının içinde ancak neredeyse uluslararası sularda...

Gözlerimiz haritanın üzerinde gezinirken Kayza'nın sesi duyuldu. "Uydu görüntülerinden elde ettiğimiz bilgilere göre, bu noktada bulunan gemi günlerdir tek bir ışık bile yakmadan, motor çalıştırmadan denizin ortasında bekliyor. Güvertede hiçbir insan hareketi yok. Anormalliği bir balıkçı teknesi fark ediyor; gece yarısı bölgeden geçerken gemiyi görüyor ve işaret gönderiyor."

Kutay duruşunu hafifçe düzelterek söze girdi. "Balıkçı, yardım amaçlı bir hamleyle teknenin fenerini yakıp işaret veriyor ama birkaç saniye içinde, gemi tarafından gelen bir kurşunla omzundan vuruluyor."

Kaşlarım ânında çatıldı. Bu bir uyarı atışı mıydı? Yoksa daha fazlası mı?

"Eğer basit bir uyarı atışı olsaydı, suya ya da teknenin gövdesine sıkılırdı. Bir mesaj verilmiş olmalı." İstem dışı gülümsedim. Deha ile aynı şeyi düşünüyorduk.

Tohum, abimi başıyla onayladı ve bilgisayarında birkaç tuşa bastı. Ekranda, bir röntgen görüntüsü belirdi. Kurşunun balıkçının omzuna saplanmış hâli net şekilde görünüyordu. Ama burada garip olan başka bir şey vardı. Kurşunun şekli üçgendi.

Kayza analiz raporunu işaret etti. "Bu mermi, NATO standartlarındaki hiçbir ülkenin mühimmatına ait değil. İçeriğinde titanyum alaşımı ve tanımlanamayan bir metal karışımı var. Ne Türk piyasasında ne de uluslararası silah pazarında kaydı bulunmuyor. Adli tıp uzmanlarımız bu metalin doğasını çözmeye çalışıyor." Hepimizin yüzünde bakışlarını gezdirdi. "Özetle, elimizde var olmaması gereken bir mühimmat var."

Sessizlik, birkaç saniyeliğine her şeyin üzerini bir örtü gibi kapladı. Sonunda, bu sessizliği bozan kişi yanımda oturan Yüzbaşı Alparslan oldu. "Bu geminin ve içindekilerin, müdahale etmemizi gerektiren bir durum oluşturduğuna nasıl kanaat getirdiniz?" Kayza başını salladı, elindeki dosyayı yavaşça masaya bıraktı. Ardından ayağa kalkıp bilgisayarların bulunduğu bölüme ilerledi.

"Eğer şu âna kadar anlattıklarımız seni ikna etmediyse, belki bu eder," dedi ve bir tuşa bastı. Tüm gözler ekrana çevrildi. Ekranda, geminin yan profilden çekilmiş bir görüntüsü belirdi. Bembeyaz gövdenin üzerinde, devasa büyüklükte kırmızı harflerle yazılmış tek bir kelime vardı: –VEGA–

Ezel hafifçe gülümseyerek bakışlarını Alparslan'a çevirdi. Bana gelince küfreden bakışlarını üzerime sabitleyen kadın, Alparslan Yüzbaşı'ya gelince hep böyle gülücükler saçıyordu.

"Balıkçı vurulduktan sonra, oğlu teknenin fenerini son bir kez gemiye tutup birkaç görüntü yakalamayı başarmış. Balıkçının durumu iyi. Bugün hastanede sorgusu yapılacak." dedi. Derin bir nefes aldı, parmaklarını masaya yasladı ve ekrana doğru eğildi.

"Vega... Meclis'in ortasına canlı bomba sokan adamın kod adı." Sözleri odanın içinde yankılandı. Elimde olmadan nefesi-

mi tuttum. Ekranı işaret etti. "Aradığımız kişi o gemide olabilir. Ya da ona ait bir şey."

İçimdeki huzursuzluk büyüdü. Eğer bu bilgi doğruysa, Kale'de ve ülkenin diğer istihbarat birimlerinde yankı uyandıracak bir operasyon kapıdaydı. Bir fırtına yaklaşıyordu.

Gözlerim İsyan Timinin üzerinde gezindi. Herkes düşünüyordu. Sonunda, Melik Komutanım gözlerini hafifçe kısarak belki de hepimizin içinden geçirdiği o soruyu ortaya attı. "Bunu nasıl teyit ettiniz?"

Kayza'nın dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. "Sizin yüzünüzden kaybolan, bulduğunuzda ise havanızdan geçilmeyen bellek sayesinde."

Odadaki herkesin bakışları bir anda ona çevrildi. Gerilim yükselmişti. Geçen sefer yaşanan olayların içlerinde bir yara olduğu belliydi. Kayza, bıçağı ustalıkla eski mevzuya saplamıştı. Öyleyse beni de kimse susturamazdı.

Kaşımı hafifçe kaldırarak umursamaz bir tavır takındım. "Ha, yani önce kaybettiğiniz, sonra bizim sayemizde bulduğunuz bellek sayesinde diyorsun. Şimdi anladım." Ezel ve Kayza'nın bakışları şimşek gibi üzerime döndü. Sinirlendikleri çok açıktı.

Karşımdaki Melik Üsteğmen hafifçe güldü, başparmağını kaldırıp beni onayladı. Kamyon altında kalsam umursamazdım ama lafın altında kalırsam can çekişirdim. O da bunu takdir ediyordu.

Kayza gözlerini kısıp sesini keskinleştirdi. "Siz olaya müdahil olmasaydınız, Ceyhun onu kaybetmezdi!" Ortaya atılmasıyla istemsizce Ceyhun'a baktım. Ve tabii ki... O da bana bakıyordu.

İkimiz de aynı anda içgüdüsel bir hareketle gülümsedik. Bizim aramızda bir problem yoktu. Ama şu lanet olası bellek yüzünden her defasında birbirimize karşı pozisyon almak zorunda kalıyorduk.

Ceyhun hâlâ bana bakıyordu. Kayza'nın sözlerine tam cevap verecekti ki sağımda ve solumda oturan iki yüzbaşının yumrukları masaya aynı anda indi. Cam masa zangırdadı.

Veri, hani şu bakışlarını önündeki ekrandan milim ayırmayan çocuk, başını hızla kaldırdı. Yumruğu kimin vurduğunu sorgulayan o sert bakışları, masanın üzerinde birer balyoz gibi

duran o sıkılı yumrukların sahiplerine döndü. Sertçe yutkundu; sanki söylemek istediği her şeyi yutmuştu. Elini kaldırıp masanın üzerine koydu ve ekranı yavaş yavaş okşamaya başladı. Bilgisayardan farksız olan o teknolojik masaya resmen "Tamam, canım. Geçti," dercesine, bir yaralıyı teselli eder gibi davranıyordu.

Onu ve tuhaf olan hâllerini izlemeyi bıraktım. Gözlerimi kapatıp içimden bir küfür savurdum.

Ceyhun, karşısındaki iki yüzbaşıyı tek tek süzdü. Bakışlarında en ufak bir korku yoktu. Hatta keyif alıyormuş gibi tek kaşını hafifçe kaldırmıştı. İkisini de sinirlendirmeye bayılıyordu, bu belli oluyordu. Her iki yüzbaşının da amacı Ceyhun'un benimle olan bakışmasını kesmekti. Ama Ceyhun, sırf onlara inat olsun diye gözlerini benden bir saniye bile kaçırmadı. Doğrudan gözlerimin içine baktı. Tüm sözlerini sadece bana yönelterek tamamladı.

"Bellek konusunda hakkımı yedirmem. Adamın yerini tespit etmem, bulunduğu yere varlığımı hissettirmeden ulaşmam... Bunlar herkesin yapabileceği şeyler değil."

Dudaklarındaki gülümseme genişledikçe gözleri daha da belirginleşti. Masanın üzerinde duran iki farklı ele bakmam uzun sürmedi. Sağımda ve solumda oturan iki yüzbaşının da elleri yumruk olmuştu. Parmak eklemleri o kadar gerilmişti ki tenleri beyaza dönmüştü. Sinirleniyorlardı, hem de fena hâlde.

Ceyhun ise bundan müthiş bir keyif alıyordu. "Ancak Feza'nın hakkını da kimseye yedirmeyi düşünmüyorum." Bu defa sesinde daha farklı bir ton vardı. Daha yumuşak bir ton. Aniden öne doğru eğildi, bakışlarını yüzüme kilitledi. Başını hafifçe yana eğdi ve güdümlü bomba etkisi yaratan cümlesini ortaya bıraktı. "Hele ki bunu benim için yapmışken."

Birkaç saniye her şey dondu. Sağımda ve solumda oturan iki adam, ânında bana döndü. Sandalyemde hafifçe geriye yaslandım. Ceyhun'un amacı neydi, bilmiyordum ama kesinlikle başarıya ulaşmış görünüyordu.

Abim, yani Yüzbaşı Deha, onunla göz teması kurmamı bekledi. Yüzbaşı Alparslan ise sert bakışlarını doğrudan Ceyhun'a çevirmişti. Gözlerinin içinde bir kıvılcım vardı ama sebebi neydi bu kıvılcımın? Ceyhun'un varlığı onu rahatsız ediyordu, bu kesindi.

Son iki gündür yaşadıklarımı düşündüm. Bu iki adam bana ne çektirmişti? Uykusuzluk, ayak işleri, durmadan verilen görevler... Bir dakika bile dinlenmeme izin vermemişlerdi. Eğer Ceyhun'un benimle konuşması onları öfkelendiriyorsa, biraz daha öfkelenmelerinin kimseye zararı olmazdı, değil mi?

"Boş boş konuşup canımı sıkma." Abim konuşurken gözlerini üzerime dikti.

"Teğmen sadece görevini yaptı, seninle ne alakası var?"

Gözlerimi abime çevirip aynı şekilde dik dik bakmaya başladım. Yüzbaşı Alparslan'ın bakışlarının bana yöneldiğini fark ettim. Abimin söyledikleri yeterli gelmiş olmalı ki gözlerini tekrar Ceyhun'a çevirdi. Abim gözlerimin içine bakmaya devam ediyordu. Benden ne istediğini biliyordum. "Hadi, söylediklerimi tekrar et. Ceyhun'a konunun onunla alakası olmadığını söyle, Feza," diyordu.

Hayır, bugün o gün değil, abicim.

Daha çok beklersin. Hatta... Beklersiniz, abicim.

Ceyhun'un yaptığı gibi öne doğru eğildim ve bakışlarına karşılık verdim. "Aslında Ceyhun haklı."

Ceyhun'un gözleri ânında ışıldadı. Bunu beklemiyordu. Önce bana, sonra her iki yüzbaşıya baktı. Yarım ağız gülümserken tek seferde olayı anladığı için başını ağır ağır yukarı aşağı salladı. Bu adama zeki demek yetersizdi. O, gözlem konusunda kesinlikle bir dâhiydi. Neden böyle davrandığımı, bakışlarımın neden bir anda değiştiğini muhtemelen saniyesinde çözmüştü. Ceyhun da olayı anladığına göre, ben de onların sinir uçlarıyla biraz daha oynayabilirdim.

"Ceyhun ve ekibi o gün orada olmasa, muhtemelen şu an hayatta değildim."

Ceyhun arkasına yaslanıp kollarını önünde bağladı ve bana göz kırptı. Alparslan Yüzbaşı sakinleşmek ister gibi derin nefesler alıyordu.

"Bizim için sadece görevini yarım bırakmadı, aynı zamanda hayatını da tehlikeye attı." İki yüzbaşının aynı anda aldığı öfkeli nefesi tekrar duymuş olsam da durmadım. "Bahsi geçen belleğin içinde ne olduğunu bilmiyordum. Peşinde oldukları adamın sakladığı şeyin bir bellek olduğunu bile bilmiyordum. O adamın peşinden gitmemin tek sebebi Ceyhun."

Ceyhun son sözlerimin ardından bana değil, sağımda ve solumda oturan iki adama baktı. Karşısındaki adamların yüzlerinde artık her ne gördüyse, kendini tutamayıp kahkaha attı. Onların surat ifadelerini görmüyordum ama gördüğüm kadarıyla, birinin yumruk yaptığı elinin kol damarları giderek şişiyordu, diğerinin ise sinirden sıktığı dişlerinin sesi duyuluyordu.

"Yani... Ceyhun ve ekibinden dolayı," diyerek ne olur ne olmaz diye küçük bir parantez açmıştım.

Ortama tam bir sessizlik hâkimdi. Eğlence hızlı bir şekilde bitmişti. Başka bir şey, beni Alparslan Yüzbaşı'yı düşünmeye itti. Alparslan'ın neden bu kadar sinirlendiğini anlayamıyordum. Abimin sebebini anlıyordum, o hep böyleydi. Ama Alparslan... Onun öfkesi fazla değil miydi? Öfkesini bastırmaya çalıştığını görebiliyordum. Ona baktım. Gözlerinde bir şey vardı; adını koyamadığım, anlayamadığım bir şey.

Bana bakmadı. Ona baktığımı bildiği hâlde bana bakmadı. Bakışlarımı önüme çevirdim.

"Bunun hesabını vereceksin," diye kulağıma fısıldadı abim. Sesini duyduğum anda irkildim. Sonra yavaşça doğruldu. Bedenindeki gerginlik, öfkesinin vücudundan taştığının bir göstergesiydi. Son bir kez, iğrenircesine Ceyhun'a baktı. Gözlerini ondan çekip önüne döndü.

Bakışlarım istemsizce diğer yanıma kaydı. Sessizce oturan adamı, Yüzbaşı Alparslan Akın'ı izlemeye başladım. Az önce yaşananlardan sonra, bizim olduğumuz tarafa tek bir bakış bile atmadan önündeki dosyalara dönmüştü. Soğukkanlıydı, etrafında olup bitenleri umursamıyor gibi görünüyordu. Belki de gerçekten umursamıyordu.

İkisinin arasında kalmış bir vaziyette, üzerime çöken baskıyla oturuyordum. Ellerimi dizlerimin üzerine koymuştum, parmaklarımı sıktığımı sonradan fark ettim. Etrafımdakilere dikkat kesildim. Bazen kulaklarım nedensizce fazlasıyla iyi duyuyordu. Şimdi de o anlardan birindeydim.

Teğmen Şahin, alçak ama benim duyabileceğim bir sesle "Alparslan Yüzbaşı ne zaman hamle yapacak acaba?" dedi.

Kaşlarımı hafifçe çattım. Bana kalırsa, yüzbaşı son derece umursamazdı.

Melik Üsteğmen kollarını göğsünde kavuşturdu. "Asıl Deha Yüzbaşı şu Ceyhun denen çocuğu çiğ çiğ yiyecek, az kaldı," dedi kısık bir sesle.

Göz ucuyla Deha'ya baktım. Çenesindeki kas belirginleşmişti, masanın altında yumruklarını sıktığını neredeyse hissediyordum. Abim fazlasıyla kıskanç biriydi. Söz konusu ben olunca öyle bir hâle bürünüyordu ki sanki hayatının sonuna kadar beni bir başkasıyla paylaşamayacaktı.

"Yarın gece saatlerinde orada oluruz."

Tohum'un sesiyle birlikte etrafı süzdüğümde Ezel'in yüzündeki memnuniyeti fark ettim. Olan bitenden keyif alıyordu. Benim niyetim yalnızca iki yüzbaşıya ders vermekti ancak onları mutsuz ederek bir başkasını sevindirmiştim anlaşılan.

"Tüm gerekli izinler alındı. Küçük çaplı bir baskın yapacağız."

Askerler arasında kısa bir kıpırdanma oldu, ardından keyifli bir mırıltı yayıldı. Uzun zamandır sahaya çıkmamıştık ve bu, kanlarında dolaşan adrenalinin yeniden canlanmasına neden olmuştu. Heyecanlıydılar.

Kutay geriye yaslandı. "Ayrı ayrı ilerleyeceğiz." Kimseyle göz teması kurmadı.

"Biz sağ kanattan, siz sol kanattan içeri sızacaksınız. Ana güvertede buluşacağız."

Deha derin bir nefes aldı. Bu, teklifi kabul ettiğinin sessiz bir işaretiydi.

"İçeride ne olduğunu bilmiyoruz. Ve en önemlisi, eğer birileri varsa, gelişimizden haberdar olmamaları gerek," diye ciddiyetle uyardı Tohum.

Ekber Üsteğmen "Bizim için sorun olacağını sanmıyorum. Siz kendinize mukayyet olun," dedi.

Sözleri, zehirli bir mermi gibi doğrudan Tohum'u hedef almıştı. Tohum hafifçe gülümsedi, gözlerinde meydan okuyan bir kıvılcım vardı. "Bırak o gemidekileri, dünyadaki hiçbir istihbarat sistemi bizim kimliklerimize ulaşamaz. Yine de bizi düşündüğünüz için teşekkürler, Komutanım."

Komutanım derken öyle bir ses tonu kullanmıştı ki bir kez daha Ekber Komutanımı olduğu yere çivilemeyi başarmıştı. Ses tonu bariz bir şekilde flörtözdü.

Ekber Üsteğmen duraksadı, kendine gelmeye çalışarak hafifçe başını eğdi. "Göreceğiz."

Tohum onun hâlini görünce laf yetiştirmek yerine derin bir nefes alarak önüne döndü. Yüzünde hâlâ tebessüm saklıydı. Tepkisi hoşuna gitmişti. Melik Üsteğmen ve Şahin ise karşılarında oturan Ekber Komutanıma keyifle bakıyordu. Kesinlikle ilerleyen zamanlarda bu diyaloğun muhabbetini fazlasıyla yapacaklardı.

"Veri bize buradan yardım edecek, o ve Kalè'den birkaç kişi geminin sistemini ele geçirmek için uğraşıyor." Kayza hemen yanında oturan, sabahtan beri bilgisayar tuşlarına basıp duran çocuğun omzuna elini koyup gülümsedi. "Yarına kadar hallet-miş olurlar."

Veri gözlerini ekrandan ayırmadı. "Geminin sistemine sızmak biraz zaman alacak ama hallederiz. İlk olarak, geminin dış hattındaki iletişim ağına bağlanmamız gerekiyor. Yani, dış dünyadan gelen sinyalleri ve bilgi paketlerini inceleyeceğiz. Asıl mesele, güvenlik duvarını aşmak. Ama merak etmeyin, eski taktikler işe yarayacak."

Kayza ekranı izlerken başını salladı. "Eski taktik, gelişmiş bir gemi için yeterli olur mu?"

"Güvenlik duvarını geçersek neden olmasın."

Bakışlarını önündeki ekrandan kaldırıp karşısındaki dev ekrana sabitledi. Eliyle ekranı gösterip "Bunun için geminin dış hattındaki zayıf noktaları kullanacağız. Yani, bir tür gizli kapı açıp güvenlik sistemini yanıltacağız," dedi. Veri duraksadı, önüne dönüp daha hızlı bir şekilde tuşlara basmaya devam etti. "Daha sonra, geminin ana kontrol sistemine gireceğiz. Burada birkaç kritik sunucu var. Bizim için en önemli olan, geminin tüm ağını kontrol eden ana sunucu. Şu anki amacımız, sadece bağlanmak ve bağlantımızı gizlemek. Bunu da kısa sürede halledebiliriz. Her şey planladığımız gibi giderse, yarına kadar sistemleri tamamen kontrol altına almış oluruz."

Aslında işin bu boyutu bizim için o kadar da önemli değildi. İçeride bir boşluk bulup sızmak, eğer biri varsa onları yakalamak ya da yok etmekti amacımız. Gerisi bizim için hiç fark etmezdi.

Herkes suskun ve gergin bir şekilde birbirini izliyordu, artık ne yapılması gerektiği açıktı. Yarın geceyi karasularında

geçireceğimiz belliydi. Ufak tefek hareketlenmeler başlamıştı. Birinin toplantının bittiğini duyurması gerekiyordu ancak daha kimse ağzını açamadan, bir anda kapının üst kısmında kırmızı bir ışık belirdi. Yanıp sönen ışıklar tüm odanın içine yayıldı.

Veri bir anda harekete geçti. Cam masanın üzerine avuç içini dayadı, ekrana el izini okuttu ve kendi kendine söylenerek "Önemli bir haber olmalı," dedi. Herkes bir anda oturduğu yerde dikleşti. Kale'nin diğer bölümlerinden gelen bir haber olmalıydı. Toplantı yapıldığını biliyorlardı; izinsiz bir şekilde içeri girmek yasaktı, bize ânında ulaşmaları gereken bir şey olmuş olmalıydı.

Birkaç saniye sonra bilgisayar ekranının tam ortasında herkesin görebileceği bir mesaj belirdi. "Balıkçı öldü." Odanın gergin atmosferine ağır bir sessizlik çöktü.

Yüzbaşı Alparslan'ın yüksek sesi odayı doldurdu. "Omzundan yaralandığını, hastaneye kaldırıldığını söylemiştiniz. Durumu iyi olmalıydı."

Tohum ayakta duruyordu. Hiçbir şey söylemeden, ağır adımlarla duvarın köşesine ilerledi ve duvara asılı kablolu telefonu çekip aldı. Ahizeye bağlı kulaklığı kulağına yerleştirdi ama hiçbir şey söylemeden karşı tarafı dinledi. Yüzündeki ifade, hiçbir şeyin olması gerektiği gibi gitmediğini açıkça belli ediyordu. Birkaç dakikanın ardından, kulaklığı tekrar yerine yerleştirdi. Tohum derin bir nefes alarak bize döndü, konuşmaya başlamadan önce bir süre duraksadı.

"Kurşun zehirliymiş. Kurtaramamışlar."

Tohum hızla dev ekrana doğru yürüdü. Ekranda birkaç tuşa bastı ve balıkçının omzuna saplanmış üçgen kurşunun röntgen görüntüsü yeniden ekranda belirdi. Kurşunun vücuda girdiği bölge net bir şekilde görünüyordu. Ardından başka görseller açtı; bunlar balıkçının vücudunda ilerleyen zehrin etkilerini ve iç organlardaki tahribatı gösteren detaylı analizlerdi. Yerimde iyice dikleştim.

"Bakın, bu mermi sıradan bir kurşun değil. İçindeki metal, vücuda girdiği anda insanın kanına karışıyor. Bu zehir, vücudun içinde hızla yayılarak biyolojik etkisini gösteriyor. Kurşunun içindeki bileşenler, vücutta âdeta bir parazit gibi davranıyor ve kanı kendi ihtiyaçları için kullanıyor." Yüzündeki ifade daha da

sertleşti. "Zehir, vücuttaki her damla kanı kendi besin kaynağına çeviriyor. Sinir sistemine bağlı kaslar felç olmaya başlıyor, organlar ise yavaşça işlevini kaybediyor. Bu zehir, vücuttan beslenirken kişiyi kelimenin tam anlamıyla kendi kanıyla öldürüyor."

Duyduklarımla sertçe yutkundum. Böyle bir şey mümkün olabilir miydi?

Derin bir nefes aldı. "Doktorlar her türlü müdahaleyi denemiş ama ellerinde bu zehrin etkisini engelleyecek bir tedavi yokmuş. Zehrin kimyasal bileşenini bile bilmiyorlar. Bu maddenin kaynağına dair herhangi bir kayıt yok." Ekrandaki grafikleri tekrar işaret etti. "Balıkçı hastaneye ilk gittiğinde durumu iyiydi. Kendi kanıyla zehirlenme süreci üç gün sürdü. Dördüncü güne girildiğinde ise o meçhul madde, birkaç saat içinde vücuttan yeterli besini aldı ve tüm zehri tek seferde salgılayarak balıkçının ölmesine sebep oldu. Sinir sistemi çöktü, organlar birer birer işlevini kaybetti. Kendi kanı, balıkçıyı öldüren kuru bir madde hâline geldi."

Tohum'un her bir kelimesi, her birimizin üzerinde fazlasıyla büyük etkilere neden oluyordu.

"En başından beri uyarı atışı değildi. Balıkçıyı haberci olarak kullandılar ve geride hiçbir iz bırakmadıklarını da ispatladılar," dedi Alparslan Yüzbaşı.

KUZEYDOĞU KARADENİZ
SAAT 23.02

Yıldızlar gökyüzünde muazzam bir parıltıyla titreşirken devasa tekne suyun üzerine bir gölge gibi süzülüyordu. Etrafımda yığınla asker olmasına rağmen, her biri bir heykel kadar hareketsizdi. Özel eğitimli bir ekiptik ve bu gibi anlar bizim için olağandı. Görev başlamadan önceki bu sessizlik, fırtına öncesi huzur niteliğindeydi.

Yeniden silah bakımına odaklanmıştım. Tüfeğimi yanıma almama gerek yoktu; içeride nişan alabileceğim bir tepe olmayacaktı. Bu, yakın mesafe çatışmasıydı ve yakın mesafede, tabanca ellerimde ölümcül bir uzantıya dönüşürdü. Şarjörümü doldurdum, parmaklarım bu harekete aşinaydı. Güvertenin demir parmaklıklarına sırtımı yaslamıştım; mermileri şarjörün içine tek tek yerleştiriyordum.

Birkaç metre ötede Evliya ve Hüda telsiz frekanslarını ayarlamakla meşguldü. Operasyon sırasında iletişim kesilirse, içerisi tam bir kör dövüşüne dönebilirdi. Olası parazitleri hesaplayarak tüm frekansları yeniden tarıyorlardı.

Daha ilerde, Yüzbaşı Deha ve Yüzbaşı Alparslan, Üsteğmen Melik ve Üsteğmen Ekber'le birlikte hedef geminin iç yapısı üzerine tartışıyorlardı. Adanmışlar'ın uydu görüntülerinden elde ettiği, Vega'ya ait geminin tahmini iç tasarım krokisine odaklanmışlardı. Ellerindeki el fenerlerinin ışığı, kâğıdın üzerinde dans ediyordu.

Bana kalırsa, en zor iş Şahin'e aitti. Teknenin dümeninde Şahin vardı; tek bir ışık yakmadan, sadece ayın solgun ışığında Vega adlı hedef gemiye doğru onun önderliğinde ilerliyorduk. Ay ışığında yönünü bulabilmesi saf yetenekti.

Omzumun üzerine ancak temas eden kısacık saçlarım, rüzgârın dokunuşuyla havalanıyordu. Bu his hoşuma gidiyordu; bu, var olduğumu hissettiren bir serinlikti. Şarjör dolduğu anda tetiğe hafifçe dokundum. Silahın içindeki mekanizma devreye girdi ve kurşun namlunun ucuna yerleşti. Silahın emniyetini açıp bacağıma sabitlenmiş kılıfın içine bıraktım.

Üzerimdeki ekipman, hareket kabiliyetimi kısıtlamayacak şekilde seçilmişti. Siyah operasyon tulumu, vücuda tam oturan ama esneklik de sağlayan bir kumaştan yapılmıştı. Dikiş yerleri güçlendirilmişti, sürtünmeye dayanıklıydı. Dirseklerimde ve dizlerimde darbe emici plakalar vardı. Göğüs kısmımda taktik yelek vardı. Şarjör ceplerini, susturucuyu, bıçağı ve birkaç parçadan ibaret acil durum tıbbi kitini taşımama olanak tanıyordu. Ayaklarımda suya dayanıklı, kaymaz tabanlı botlar vardı.

Sırtımdaki küçük çantada ekstra mühimmat, ip ve bir çift gece görüş gözlüğü vardı. Yanaşma noktasına neredeyse gelmiştik; çantamın fermuarını usulca açtım ve gözlüğü çıkardım. Modern bir tasarıma sahipti. Mat siyah gövdesi, başıma tam oturması için ayarlanabilir kayışlarla desteklenmişti.

Gece görüş gözlüğünü gözlerime yerleştirip kayışları sıktım ve aktif hâle getirdim. Bir anlığına her şey karanlıkta kayboldu, sonra lenslerin içi yeşil bir ışıkla aydınlandı. Artık her şey daha netti. Gideceğimiz gemide tek bir ışık yoktu. Bunu biliyorduk

ve buna göre ekipman taşıyorduk. Gözlüğün çalıştığından emin olduktan sonra, usulca gözümden çıkardım ve kayışını boynuma indirdim. Zamanı geldiğinde tekrar takacaktım.

Sırtımı yasladığım yerden doğrultup gecenin içinde dalgalanan hırçın sulara doğru döndüm.

Burası...

Bir şey vardı burada. Adını koyamadığım, tarif edemediğim ama içime oturan, varlığıyla beni dertlendiren bir şey. Öyle bir dertti ki bu, dilimin ucuna bile varmıyordu. İnsan, adı olmayan bir sıkıntıyı içinde taşıyabilir miydi? Taşırdı. İnsan, neye üzüldüğünü bilmeden de kederlenir miydi? Kederlenirdi.

Burası Karadeniz'di.

Burada su hırçın akardı çünkü öfkesi büyüktü. Burada su, bin kat aşağısı kadar karanlık olurdu çünkü sırrı derindi. Yüzeyiyle içi birdi. Peki ya bir kez aldığını, bir kez yuttuğunu geri verir miydi?

Ellerim demir parmaklıklara tutundu. Beynim aynı soruyu sorup duruyordu. Su, aldığını geri verir miydi? Sanki cevabını bilmem gerekiyormuş gibi... Ama bilmiyordum.

Kendim için mi endişeleniyordum? Hayır. Kendim için korkmuyordum.

Peki, kimin için?

Başımı hafifçe sağa çevirdim. Güverte ışık sızdırmıyor olsa da elindeki fenerin soluk ışığında, harita üzerindeki bir noktayı göstererek konuşan adamı gördüm.

Deha.

Yüzbaşı Deha.

Benim abim, canım abim Deha...

Burada, gözümün önündeydi. Ama içimde kımıldayan korkuya engel olamıyordum.

Ya kaybedersem seni, Deha? Ne yaparım?

Büyük abim Reha Kandemir'i soğuk dağların etekleri aldı. Küçük abim Deha Kandemir'i de soğuk Karadeniz'in derinlikleri alırsa...

Taş olurdum.

Batardım.

Dibe.

Ölüme batardım.

Başımı önüme eğdim. Gecenin içinde, Karadeniz'in tuzlu kokusuna bulanmış bir nefes alıp yutkundum. Sakinleşmeyi bekledim. Bu gece uzun olacaktı. Biz üç kardeş, üç Kandemir... O gün yemin etmiştik.

Kardeşlik yemini.

Nereden bilebilirdik hepimizin aynı yolu seçeceğini? Hepimizin aynı üniformayı giyip içimizdeki yangını dindirebilmek için ölüme koşacağını... Beş kişiyken bir gecenin sabahında üç kişi kalacağımızı da bilememiştik. Üç kişiyken bir gecenin sabahında iki kişi kalacağımızı da bilemezdik. Bu gece iki kişiydik. Ve bu gecenin sabahına, o karanlığın neyi yutup neyi kusacağına sadece Allah kerimdi...

Derin bir nefes alıp gecenin ağırlığını içimde eritmeye çalışırken bir ses duydum. Sessizce, fark ettirmeden yaklaşmıştı. Onun nasıl geldiğini kimse anlamazdı. Sesini çıkarmaz, varlığını hissettirmezdi.

"Ne düşünüyorsun, Alaycı?"

"Sizi, Komutanım." Başımı kaldırdım. Yüzümdeki ifadeyi görmemiş olmalıydı ki ay ışığının vurduğu yüzüne hafif bir gülümseme yerleşti. Alay ettiğimi sanıyordu. Bir anda silindi gülüşü. Sanırım ay ışığı artık bana da vuruyordu. Yüzümü görünce anlamıştı. O beni hep anlardı.

"Ciddisin."

"Öyleyim."

"Neden?" diye sordu aniden. Gözlerini kırpmadan bana bakıyordu.

Peşi sıra sorduğu sorunun cevabını, benim bile tam olarak veremeyeceğim bir şekilde düşündüm. Sonunda, sanki içimde bir şeylerin düğümünü çözüyor gibi "Komutanım," dedim. Demir parmaklıklardan ellerimi çekip karşısında dimdik durdum. "Bazen çok sinir bozucu oluyorsunuz, Komutanım." Kaşlarını çattı, yüzü gerildi. Ama sözümü kesmedi. "Bazen beni çok üzüyorsunuz, Komutanım."

Kaşları bu kez şaşkınlıkla yukarı kalktı. Ağzını açıp bir şey söyleyecekti ki onu susturdum.

"Ama Komutanım, her ne olursa olsun sizi seviyorum." Hem de çok seviyorum, abi. Seni de Reha abimi de...

Deha gözlerini hızlıca kapattı. Başını hafifçe geriye attı, derin bir nefes çekti içine. Tekrar gözlerini açtığında bakışlarını gözlerime sabitledi. "İlk kez göreve çıkmıyoruz, Teğmen. Kendine gel."

Yüzbaşı Kandemir'di o. Deha değildi. Şu an değildi. Görev boyunca da olmayacaktı.

Ama yine de gördüm. Gözlerindeki bakışı gördüm. Sıktığı yumruklarını gördüm. İçinde fırtınalar kopuyordu. Şu an abim olmayı çok istiyordu, hem de çok istiyordu ama yapamazdı. Bunu o da biliyordu. Kısık bir sesle "Emredersiniz, Komutanım." dedim.

Bu, ilk görevim değildi. Onun da ilk görevi değildi. Ama... İlk kez böylesine güçlü bir düşmanla karşı karşıyaydık. İlk kez bu kadar büyük bir tehdit karşısında sırt sırta vermek zorundaydık. İçimdeki sıkıntı bundandı.

Derin bir nefes çekti içine. Karşımda duran Yüzbaşı Deha'ydı ama konuşan, ruhu ruhuma mühürlü abimdi. "Sadece bekle, Teğmen..." dedi, omzuma elini koyarak. "Abin olacağım zamanı bekle."

Omzumu sıktı. Bir an, daha fazlasını yapmak ister gibi durdu. Sonra kendini tuttu. "Zamanı gelince 'Abim, gel,' diyeceğim. Sen de geleceksin. Duydun mu, Teğmenim?"

Başımı hızla yukarı aşağı salladım. Zamanı gelince sımsıkı sarılacağız diyordu. "Duydum, Komutanım."

Omzuma iki kez vurup geri çekildi. Arkasını dönüp tam gidecekken olduğu yerde aniden durdu. Bir şey onu durdurmuştu. Sağa doğru hafifçe eğilip baktım.

Ve onu gördüm.

Deha'nın tam karşısında, karanlığın içinde belirginleşen biri vardı. Yüzbaşı Alparslan. Birbirlerinin burnunun ucuna kadar gelip durdukları için ikisi de hareket edemiyordu.

Ve ben... Biliyordum. Hâlâ konuşmadıklarını çok iyi biliyordum.

"Hayırdır, Yüzbaşım? Birine mi baktın?" dedi abim, ukala bir şekilde.

Alparslan bir adım attı, ay ışığı yüzünü aydınlatınca keskin hatları daha belirgin hâle geldi. Dudaklarının kıyısında belirsiz bir tebessüm vardı ama gözleri... Gözleri yalnızca tek bir noktaya sabitlenmişti. Bana.

"Birine baktığım doğru."

Yutkundum. Eğildiğim yerden hızla doğruldum, bir kez daha ikisinin arasında kalmıştım ve bu olay âdeta tenime işliyordu artık.

"Teğmenimle konuşmam lazım, Yüzbaşım."

Alparslan'ın sesi kalbimin hızlanmasına neden oldu. Deha'nın sesinden farklı olarak, içinde alttan alta ima barındıran bir ton vardı.

Deha'nın sesi sertti. "Ben konuştum az önce, yeterli."

"Ben konuşmadığım sürece yetmez."

Nefesimi tuttum. Niye bu kadar inatlaşıyorlardı?

Deha bir adım daha yaklaştı, sesi artık buz gibiydi. "Niye, Yüzbaşım? Benim bilmediğim bir şey mi söyleyeceksin Teğmene?"

Tekrar yana doğru eğildim. Bu kez Alparslan'ın çenesinin hafifçe gerildiğini fark ettim. Gözlerinin karanlığı daha da derinleşmişti.

"Sorumluluğu bana ait ve sen de bunu gayet iyi biliyorsun, Yüzbaşım." Sorumluluğum ona aitti. Elbette. Timdeki herkes iki yüzbaşıya bağlıydı ama ben... Ben yalnızca ona aittim. Kural böyleydi. Normal şartlarda, Deha benim için Yüzbaşı Kandemir olmayı çok iyi becerirdi ama şartlar normal olmadığında ne olurdu? Kural buradan geliyordu.

Deha başını hafifçe yana eğdi, ardından alaycı bir şekilde gülümsedi. "Senin sorumluluğun, öyle mi?" diye tekrarladı. Kısa bir sessizlik oldu, ardından buz gibi bakışlarla tekrar gülümsedi. "Güzel, o zaman devam et, Yüzbaşım."

Abim adımını yana atınca Alparslan'la aramdaki engel bir anda ortadan kalktı. Şimdi ikisi de tam karşımdaydı. Deha eliyle beni işaret etti. "Ama unutma... Hiçbir Kandemir kolay lokma değildir." Elini Alparslan'ın omzuna koyup iki kez vurdu. Ay ışığı, Alparslan'ın yüzüne düştü.

Alparslan başını hafifçe yana eğdi, dudaklarında tehlikeli bir gülümseme belirdi. Ne bir geri adım attı ne de omzundaki eli umursadı. "Bugüne kadar, tanıdığım tüm Kandemirlerle iyi anlaşmışımdır." Sesi, abimin sesinin aksine yumuşaktı. Elini yavaşça kaldırdı, abimin omzundaki elini kavradı ve sert bir hareketle itti. Gözlerim hızla kısıldı.

Yumruklar havaya kalkar mıydı? Hayır, böyle bir şey yapmazlardı, değil mi? Profesyonelliğin hâlâ sağ olduğunu umuyordum.

Zihnimdeki cevapsız sorular ruhumu birer kurtçuk gibi kemirip duruyordu. Alparslan'ın sesi tekrar yükseldi; her harfi bir mühür gibi boşluğa vuruyordu. "Bugüne kadar."

Sessizlik.

Bu, yalnızca bir meydan okuma değildi. "Önceden seninle iyi anlaşırdık. Bugüne kadar," demekti.

Deha da anlamıştı. Bir an için omuzlarının düştüğünü gördüm. Çok kısa bir andı, belki iki saniye bile sürmemişti. Alparslan onun için önemliydi. Ona kızgın olsa da artık arkadaş olmadıklarını ima etmesi abimi bir an için sarsmıştı. Deha bir şey söylemedi; kısa bir an daha yanımızda durdu, sonra arkasını dönüp karanlığa doğru yürüdü.

Alparslan Yüzbaşı ile göz göze geldiğimde başını hafifçe yukarı kaldırıp tekrar aşağı indirdi. Yanına gitmemi istiyordu. Adımlarım beni karşısında durdurdu, hızlıca selam verdim. "Emret, Komutanım."

Bir an, bakışları omzumun gerisinden sanki saçlarıma takıldı. Rüzgâr bu gece fazlasıyla hırçındı, kısacık saçlarım sürekli savrulup duruyordu. Gözleri sanki rüzgârın hareketini takip eder gibiydi. Sonunda bakışları tekrar yüzüme tırmandı.

"Fazla düşüncelisin." Nasıl anlamıştı? Abim anlardı, beni kelimelerim olmadan da okurdu. Ama o? "Canını sıkan bir şey mi var?" Sesi fazlasıyla ciddiydi.

"Yok, Komutanım."

Hafifçe gülümsedi. Öyle bir gülümsemeydi ki söylediklerimi yalan çıkarıyordu. "Demek var."

Kaşlarımı çattım. Söylediklerimin tam tersini söylemeye bayılıyordu. Bu kez sorgulamadı, üzerime gelmedi. Sanki söylemek istemediğimi anlamış, zorlamamak için konuyu değiştirmişti.

"İçeride dikkatli olman gerektiğini söylemeyeceğim, Teğmen. Bunu zaten biliyorsun."

"Biliyorum, Komutanım."

Başını yavaşça yukarı aşağı salladı. "Emirlere karşı ne yapman gerek?" Sesi daha tok ve buyurgandı.

Sözlerini devam ettirmemi istiyordu. Üstüm olmasa göz devirmem kaçınılmaz olurdu. "Uymam gerekiyor, Komutanım."

"Kendi başına kararlar almayı da..."

"Bırakmam gerekiyor, Komutanım."

"Eğer aksini yaparsan..."

"Gözünüze görünmemem gerekiyor, Komutanım."

Söylediklerimden tatmin olmuş gibi güldü. "Aferin."

Bakışları durmadan uçuşan saçlarıma takıldı yeniden. Belli belirsiz bir şekilde başını yana eğdi. Sonra, çok yüksek olmayan ve tuhaf bir tını taşıyan bir sesle "Rüzgâr bu gece çok şanslı," dedi.

Açıklama yapmadı, tepki vermemi beklemeden arkasını dönüp karanlığın içinde kayboldu.

★

Gece, denizin üzerine kara bir örtü gibi serilmişti. Gökyüzü bulutlarla kaplıydı ve önümüzde devasa bir gölge vardı. Gemi.

Bu metal yığını, yıllardır burada bekliyormuş gibi ölü bir sessizlik içindeydi. Güvertesinde hiçbir hareket yoktu, kamaraların içi tamamen karanlıktı. Ne bir ışık ne bir gölge ne de insan sesi vardı. Yine de burada bir şey vardı. Bilinmezlik, en büyük düşmandı.

Yanımdaki Yüzbaşı Deha sessizce elini kaldırıp işaret verdi. Gece görüş gözlüklerini aktif hâle getirmemizi emretti. Parmağımla gözlüğün kenarındaki düğmeye dokundum, dünya yeşil tonlarına büründü. Geminin gövdesi belirginleşmişti. Yüzbaşı Alparslan'ın işaretiyle Evliya öne çıktı. Sırtındaki tüpü kavradı ve mekanizmayı ayarladı.

İlk kanca ateşlenince boğuk bir ses duyuldu, ardından çelik yaydan kurtulan kanca büyük bir hızla yukarı fırladı. Gökyüzüne yükselirken döne döne ilerledi, geminin demir korkuluklarına sertçe çarpıp yapıştı. Hafif bir titreşim yayıldı. Tüm ekip nefesini tuttu, gemide bir hareket olacak mı diye bekledik. Sadece sessizlik vardı.

İkinci, üçüncü, dördüncü kanca... Hepsi aynı anda dört farklı noktaya sağlam şekilde yapıştı. Halatlar gerildi, Üsteğmen Melik her birine yüklenerek sağlamlığını test etti. Hiçbir esneme yoktu. Metal, metali kavramıştı.

Yüzbaşı Alparslan işaret verince Şahin kendini yukarı çekmeye başladı. Ardından Evliya diğer ipe tutundu. Üçüncü ipe asılmam için bana işaret verdi. Eldivenli ellerimi halata doladım,

bacaklarımla destek alarak yükselmeye başladım. Aşağıya bakmamaya çalışarak bacaklarımı yukarı çektim, dizlerimi hafifçe bükerek ağırlığımı dengeli bir şekilde dağıttım.

Önde ilerleyen Şahin küçük bir işaret verdi, tırmanış devam ediyordu. Kaslarım gerildi, nefesimi ritmik tutmaya çalıştım. Adım adım yükselirken kollarımdaki yanma hissini bastırmaya çalıştım.

Sonunda demir parmaklıkların olduğu ilk mürettebat merdivenine ulaştık. Parmaklıklarım yüzeye dokununca içim biraz rahatladı. Ayaklarımı dar platforma sağlamca yerleştirip dizlerimi bükerek indim. Artık havada asılı değildim, ilk engeli aşmıştık.

Ekip, birer gölge gibi sessizce demir parmaklıklara tutunup kendini yukarı çekti. Her iki yüzbaşı da en geriden gelmişti. Onlar da güverteye ayak bastığında mürettebat kapısından içeri süzülerek pozisyon aldık. Önümüzde, geminin iç kısmına uzanan dik merdivenler uzanıyordu. Mürettebatın normalde güverteye inip çıkmak için kullandığı bu merdivenler, bizim için avın kalbine giden yoldu.

Teğmen Hüda diz çökerek kapalı alanı kontrol etti. Gece görüş gözlüklerinin yeşil ışığında, dar ve alçak bir giriş görünüyordu. İçeriden hâlâ hiçbir ışık gelmiyordu, hiçbir hareket yoktu. Hüda, silahını kaldırarak temkinli bir şekilde içeri süzüldü, ardından diğerleri ilerledi. Sıra bana geldiğinde merdivenden bir adım indim ve loş koridora ayak bastım. Tabancam elimdeydi.

Burası, geminin mürettebat girişiydi. Normalde burada devriye gezen adamlar olurdu ama şimdi sadece ölüm sessizliği vardı. Kulaklığımdan gelen hafif bir parazitin ardından, Adanmışlar ekibinden Kutay'ın sesi net bir şekilde duyuldu. "İsyan Timi, içeride misiniz?"

Abim kısa şekilde yanıtladı. "İsyan Timi içeride. Temiz."

"Ana güvertede buluşuyoruz. İlerleyin," dedi Kutay.

Komut netti, biz de komuta uyduk. Üsteğmen Melik ve Üsteğmen Ekber önden ilerliyor, ezberledikleri gemi haritasına göre en güvenli giriş yolunu bize açıyorlardı. Adımlarımız neredeyse sessizdi. Kimse konuşmuyordu. Tüm bedenim adrenalinle gerilmişti. Gözlüğümdeki yeşil ışık, her şeyin üzerini örtüyor, karanlığı netleştiriyordu. Derken bir şey oldu. Gözümde bir anda ortaya çıkan hafif kaşıntı giderek artmaya başlamıştı.

İlk başta pek önemsemedim ama kaşıntı o kadar şiddetli hâle geldi ki gözümü ovuşturmak istedim. Gözlüğümü çıkarmak istemiyordum, karanlıkta hiçbir şeyin görünmediğini çok iyi biliyordum. Ancak gözüm o kadar yanıyordu ki bir anlığına gözlüğümü çıkarmaya karar verdim. Aksi türlü odaklanamazdım.

Hızla gözlüğü çıkardım. Gözlerim karanlıkta neredeyse kör olsa da kaşıntıyı bastırmak için yapabileceğim başka bir şey yoktu. Ellerimle gözümü ovuşturunca biraz rahatladım. Gözlüğü tekrar takmaya yeltenerek sola dönmemle çıplak gözlerimin dikkatini çeken bir şey oldu. Bir hareket.

Gözümün önünde bir şey vardı. Karanlıkta çok net görünmese de bir şekil vardı. Sanki yeşil bir şey parlıyordu. Hızla gözlüğümü geri taktım, odaklanarak tekrar etrafı kontrol ettim ancak o parıldayan şey kaybolmuştu. Şüpheyle etrafı inceledim. Gözlüğümdeki yeşil ışık her şeyi aydınlatıyordu ama...

Aydınlık, aydınlığı kör ederdi.

Gözlüğüm takılıyken onu görmem imkânsız hâle gelmiş olmalıydı. Gözlüğü tekrar çıkarıp kayışını boynuma indirdim. Parlaklık yine gözüme çarptı. Bu bir kabloya benziyordu. Başımı kaldırıp etrafımı iyice inceledim. Gözlüğüm varken kabloyu tamamen görmem imkânsızdı. Yaklaşmam gerekiyordu.

Adım atmıştım ki biri koluma yapıştı. Gözümde gözlük olmadığı için kim olduğunu anlayamadım, ta ki sesini duyana kadar. "Aklından bile geçirme!" Yüzbaşı Alparslan'ın sesi saf otoriteydi.

"Komutanım, bir şey gördüm." Yüzünü göremiyordum ama beni duyduğuna emindim.

"Rapor ver!"

"Saat iki yönünde parlak bir kablo hattı var. Burası geminin güverte ön planı, burada herhangi bir makine olmaz. Bir düzenek olsa bile, bu denli ince bir kablo devasa bir motoru besleyemez, Komutanım."

Onu görmek için gece görüş gözlüğünü tekrar gözüme yerleştirdim, etrafını izliyordu. Bahsettiğim kablonun tam olarak nerede olduğunu bulmaya çalışıyordu. Diğer askerler de ilerlemeyi bırakmışlardı.

"Komutanım, gözlükle görünmüyor, çıplak gözle bakmanız lazım." Sesimi duyar duymaz kolumu tutan elini çekti,

yüzündeki gözlüğü az önce benim yaptığım gibi boynuna doğru indirdi. Çıplak gözle karanlığı taradığı sırada, işaret ettiğim noktadaki o sinsi parıltıyı yakaladığına emindim; keza tam da kablonun olduğu noktaya bakarken gözleri kısıldı.

"Burada kal," dedi ve silahını havaya kaldırarak temkinli adımlarla kablonun olduğu yere doğru ilerledi. Ben de dahil olmak üzere herkes onun iki yanına nişan almış, gideceği yere kadar koruma altına almıştık.

Gözlük gözünde olmadığı için daha yavaş hareket ediyordu, sonunda kablonun yanına ulaştığında bir eldivenini çıkardığını gördüm. Elini boşluğa doğru attı, biz görmüyor olsak da kabloyu tuttuğuna emindim. Bize doğru döndü ve "Sıcak," dedi.

Biliyordum, burada hiçbir makine çalışmıyorken bile, bu metal yığınının derinliklerinde aslında dur durak bilmeyen devasa bir mekanizma işliyordu; adım kadar emindim buna.

Herkes ters giden bir şeyler olduğunun farkındaydı. "Yüzbaşıyı koruyun," diye emir verdi abim ve bir kez daha herkes pozisyon aldı. Hepimiz Yüzbaşı Alparslan'ın olası bir durumla karşı karşıya gelebilme ihtimalini hesaplayarak etrafını incelemeye başladık.

Kabloyu takip eden Alparslan Komutanım, yığınla karton kutunun istiflendiği alana gelip kutuları tek seferde devirdi. Kutuların arasına gizlenmiş kamera tam önümüzde duruyordu. Bizi izliyorlardı. Her hareketimizi kaydediyorlardı.

"İzleniyoruz!" dedi Yüzbaşı Alparslan, ağzından çıkan kelime düşüncemi onayladı.

Yüzbaşı gözlüğünü tekrar gözüne takarak elini hızlıca kulağına götürdü. "Yüzbaşı Alparslan konuşuyor, cevap verin."

Kulaklıklarımızdan Ezel'in sesi hemen içeriye doluştu. "Adanmışlar dinlemede."

"İzleniyoruz. Tekrar ediyorum, izleniyoruz."

"Anlaşıldı. Dikkatli olun." Ezel'in ses tonu öyle bir hâl almıştı ki sanki kelimeler tüm timden sıyrılıp sadece Alparslan'ın kulağına süzülmek için söylenmişti. En azından ben böyle bir hisse kapılmıştım. Kadınlar bu tür şeyleri hissedebilir miydi? Bilmiyordum ama sanki o son kelimeler her bir harfiyle Alparslan içindi.

"Bizi izliyorlarsa, bunu fark ettiğimizi anlamışlardır, Komutanım," dedi Evliya, haklıydı.

"Pozisyon al, asker. Skor berabere." Abim, Evliya'nın omzuna elini koyup bir kez vurduktan sonra yanından geçip alanda ilerlemeye başladı.

"İzliyorlarsa, duyuyorlardır da," dedi Teğmen Şahin. "Acaba uzaklarda bir yerlerde izleyip duyuyorlar mı, yoksa yakınlarda bir yerde izleyip duruyorlar mı, Komutanım?"

Abim, Şahin'e doğru döndü, tam ağzını açacaktı ki bir ses duyduk.

Bir silah sesi.

Kurşun, abimin üzerinden geçip arkasındaki duvara saplandı. Hepimiz aniden pozisyon aldık. Abim, nefesini tutarak gözlüğünü hızla taktı. "Yakın, Şahin'im. Çok yakın."

Yüzbaşı Alparslan, gür bir sesle emir verdi. "İsyan Timi, gizlen!"

Gemi tam bu sırada aniden aydınlandı, ışıklar öyle yoğun ve göz kamaştırıcıydı ki gece görüş gözlüklerini takmak imkânsız hâle geldi. Karton kutuların arkasında sadece kamera yoktu, orası aynı zamanda görmediğimiz bir kapıyı da gizliyordu. Kapının açılmasıyla içeriye yığınla eli silahlı adam girdi.

Gözlerim ışığın kör edici etkisiyle bulanıklaştı, hemen gözlüklerimi çıkarıp boynuma sabitledim. Etrafıma göz gezdirerek saklanacak bir yer aradım. Ancak henüz bir fırsat bulamadan, Yüzbaşı Alparslan yanıma doğru hızla yaklaştı. Şaşkınlıkla ne olduğunu anlayamadan, onu takip etmem için başıyla işaret verdi. Hızlıca harekete geçtik ve demir bloğun arkasına saklandık. Başımı hızla çevirdim, etraftaki kurşunların yankıları giderek artıyordu.

"Hep mi böyleydin, sonradan mı böyle oldun?" dedi. Gözleri etrafı tararken bir anda bana döndü.

"Anlamadım, Komutanım," dedim, sesim biraz boğuktu.

Alparslan gözlerini kısarak bana baktı, ardından kısa ama anlamlı bir gülüşle başını salladı. "Teknede emre itaat edeceğim dedin, gemide tam tersini yaptın." Sözleri bir imada bulunuyordu, sanki bunu kabul etmemi bekliyordu.

"Emrinize itaat ederim, Komutanım," dedim. "Ama bazen, durum neyi gerektiriyorsa ona göre hareket ederim."

Alparslan bloğun arkasına geçerek nişan aldı. Birkaç el ateş ettikten sonra hızla geri çekildi ve duvarın arkasına tekrar gizlendi. Elimdeki silahı kavradım, parmaklarım tetikteydi; hazır şekilde beklemedeydim.

"Komutanım," dedim, kısık sesle. "Risk almam gerektiğini biliyorsunuz, değil mi?"

Yüzbaşı bana cevap vermedi; duvarın arkasından çıkmış, tekrar ateş etmeye başlamıştı.

Abimin sesi kulaklığımda yankılandı. "Yüzbaşı Kandemir konuşuyor, cevap verin."

Kısa süre sonra Ceyhun'un sesi duyuldu, ardından kulaklıklarımıza demirin demire çarptığı o kulak tırmalayıcı silah sesleri doluştu. "Burada çatapat çıktı, Kandemir!" Ceyhun'un sesi alaycıydı.

"Burası da düğün merasimi gibi, Akgüç!" Bu, her yerin çarpışma alanı olduğunu ve her köşede düşman olduğunu gösteriyordu.

"Komutanım," dedim ama Alparslan beni duymuyor ya da duymazlıktan geliyor gibiydi. Onu izlerken tekrar bloğun arkasına gizlendiğini fark ettim. Sesimi yükseltip "Komutanım, lütfen!" diye seslendim.

Alparslan başını çevirdi, soğuk bir bakışla gözlerime baktı. Bakışlarında bir şeyler değişmişti. "İzin vermiyorum," dedi. Ağzımı açıp karşılık verecektim ki "Bu bir emirdir, Teğmen..." diyerek lafı ağzıma tıktı.

Her yerin düşmanla çevrili olduğunu hissediyordum. Çıkış yoktu ve kendimi durdurmak zorundaydım. Öfkem büyüyordu, parmaklarım silahımın tetiğinde duruyordu. "Çok kalabalıklar. Hepinizi aynı anda koruyabilmem lazım," diye itiraf ettim. Bu, tek şansımız olabilirdi.

Alparslan derin bir nefes aldı. "Neyiz biz, çocuk mu? Buradaki adamların hepsi en az senin kadar özel eğitimli, Teğmen!"

"Çocuk değilsiniz komutanım ama hiçbiriniz Alaycı da değilsiniz."

Sözlerimi dikkatle seçmediğimin farkındaydım. Ben bir askerdim, bir keskin nişancıydım. Zihnimdeki tek şey, herkesin nerede olduğunu görebileceğim yüksek bir yer bulmaktı. Bir duvarın arkasına saklanmak ve ateş etmek bana göre değildi. Öfkem bundan kaynaklanıyordu. Burada çocuk muamelesi gören biri varsa o da bendim.

"Risk yok, Teğmen." Gözlerimin içine baktı, söylediklerimi umursamıyordu. Tereddüt etmeden duvarın arkasından çıkıp önündeki hedefe nişan aldı.

Ben bir askerdim. Çocuk değil.

Duvarın arkasından ani bir hamleyle sıyrıldım, hızlıca hareket edip sırtımı demir bloğa yasladım. Göğsümün inip kalkışına odaklandım, ardından kafamı hafifçe yana eğip etrafı taradım. Kurşunlar havayı delerek geçiyor, her biri demir yüzeylere çarpıp tiz yankılar bırakıyordu. Karşı duvara ulaşmam gerekiyordu.

İç sesim, bana emir verir gibi konuşuyordu. Ellerimi yumruk yaptım, bacak kaslarımı gerip bedenimi harekete hazırladım. Üç... İki... Bir...

Aniden demir bloktan sıyrıldım ve hızla karşı duvara doğru atıldım. Havada süzülen kurşunların vızıltısını duyabiliyordum. Bir tanesi omzuma o kadar yakından geçti ki irkildim. Bir diğeri ise sol yanımdan, kaburgamın hemen hizasından geçti ve arkamdaki konteynere çarpıp büyük bir gürültüyle yankılandı. Yerdeki mermilerin boş kovanları, attığım adımlarla birlikte etrafa savruluyordu. Sonunda sırtımı karşı duvara sertçe yasladım. Derin bir nefes aldım, göğsüm hızla inip kalkarken elimle göğüs kemerimi sıktım. Ellerimin titremediğini fark ettim, vücudum savaş moduna girmişti.

Alparslan'ın sesi kulaklığımdan gürledi. "Sana emir verdim, Teğmen."

"Risk almıyorum, Komutanım. Çatışıyorum," dedim. Alparslan karşı tarafta kalmıştı. Gözlerinde saf öfke vardı. Cevap vermedi ama bu konuyu sonrasında konuşacağımıza emindim. Çatışmaya odaklandı, ben de aynı şekilde odağımı çatışmaya yönlendirdim.

Hemen önümüzde, demir kutuların arkasına gizlenmiş birkaç düşman vardı. Ellerinde uzun namlulu silahlar bulunuyordu. Yüksek kalibre, büyük ihtimalle 7.62 mm. Alan dar olduğu için rahatça nişan alınabilecek türden bir silah değildi, bu yüzden hareket ettiklerinde daha savunmasız olacaklardı.

İçlerinden biri, olduğu yerden hafifçe öne çıktı ve tam nişan alacakken silahımı kaldırdım.

Tetik... Nefes... Vuruş!

Bam!

Kurşun, adamın alnına tam isabet etti. Öne doğru devrilerek yere kapaklandı, silahı elinden kayıp zeminde sürüklenerek ilerledi.

Başımı hızla çevirdim; bir diğeri hemen ön bloğun kenarında duruyor, bizi izlemeye çalışıyordu. İkinci bir atış yaptım, mermim omzuna saplandı. Adam bir çığlık attı, sendeledi ama düşmedi. Kısa süre hata yaptığımı düşündüm çünkü elindeki silahı bana doğrultmuştu. Sonra hatırladım... Benim de avantajım vardı.

Biraz öfkeli bir avantaj.

Alparslan benim durduğum yere yönelmişti. Onun ne yapacağını iyi biliyordum. "Başını eğ!" diye bağırdı. Refleksle diz çöküp yana doğru eğildim.

Bam!

Alparslan tek bir atışla adamı yere serdi. Silahımı sımsıkı kavradım, nefesim kesildi.

Başımı duvarın arkasından hızla çıkardım, düşmanların saklandıkları yerleri zihnimde haritalandırdım. Benim bulunduğum yerin yakınlarında olanlara baktım. Dördü duvar arkasında, ikisi sol taraftaki yük kutularının üstüne çıkmıştı. Onlar yüksekteydi, ben ise alçakta. Adil değildi.

Etrafı bir kez daha taradım; yakınımda eski bir demir merdiven vardı. Eğer oraya çıkabilirsem, yukarıdan net bir görüş açım olurdu. Etrafımdaki askerlerin yerlerini de biliyordum. Şahin, sol taraftaki bir bloğun arkasında mevzilenmiş, Hüda ise sağdaki sandıkların yanında diz çökmüş hâlde çatışıyordu.

Benim kaçmamı beklemeyeceklerdi. Onlarla hareket etmek zorundaydım.

Kendimi merdivene attım; parmaklarım yüzeye yapışır yapışmaz tırmanmaya başladım, vücudum tamamen kontrol altındaydı. Yukarı çıktığımda dizimi kırıp çökerek konum aldım. Olduğum yerden hepsini görebiliyordum.

İlk hedef, soldaki kutunun üstüne konuşlanmış adamdı. Silahını ileri uzatmış, aşağıya ateş ediyordu. Üsteğmen Melik'e nişan almıştı. Onun hareketlerini izlemek için saniyelerim bile yoktu.

Tetik... Nefes... Vuruş!

Bam!

Kurşunum, adamın tam gözüne saplandı; başını geriye attı ve cansız bir şekilde kayarak aşağı düştü. Şahin bulunduğu yerden bana hızlı bir bakış attı. "Alaycı yukarı çıktı, koruma pozisyonu alıyorum," diye telsizden bildirdi. Evet, yukarı çıkmıştım ve buradan kimseyi kaçırmayacaktım.

Abimin sesi âdeta tıslarcasına kulaklığımdan içeri doldu. "Ulan, Feza..."

Feza değil, abi. Artık Alaycı'yım.

Diğer hedefi belirledim. Duvarın arasında, diz çökerek mevzilenmiş olanlar beni fark ettiklerinde artık çok geçti. İçlerinden biri silahını tam bana doğrultuyordu ki...

Bam!

Tam göğüskafesine isabet. Gerisi yerçekimine kaldı.

Diğeri panikle arkasındaki sandığın gerisine gizlendi. Beni bulmaya çalışıyordu ama şansı yoktu. Elimi belime attım, susturucu takılı ikinci tabancamı çıkardım. Hızla pozisyonumu değiştirdim, dizimi yere koyarak nişan aldım ve iki el ateş ettim.

İlk kurşun sırtına, ikinci kurşun başına saplandı ve olduğu yere devrildi.

Aşağıda çatışma hız kesmeden devam ediyordu. Alparslan bir duvarın yanına mevzilenmiş, hızlı hamleler yapıyordu. Onun her hamlesi, her bir hareketi, kusursuzca icra edilen bir savaş sanatına benziyordu. Onu izlerken bir düşmanın yakınında saklandığını fark etmiştim. Alparslan'a arkadan yaklaşmaya çalışıyordu. Alparslan bunu fark etmiş miydi?

Kalbim hızla attı. Telsizden seslenmek bile vakit kaybı olabilirdi. Yapmam gerekeni hızlıca yapmalıydım. Silahımı kaldırdım. Hedefi netleştirdim.

Bam!

Tam omurgasından vurdum.

Alparslan hızla döndü, adamın yere yığıldığını görünce gözlerini bana doğru çevirdi, bakışlarımız havada buluştu. Bir şey demedi ama görmüştü.

Çatışma hız kesmeden devam ederken aniden geminin etrafında parazitli bir ses yankılandı. Sese aldırmayıp tekrar nişan almak üzere hareketlendim fakat aynı sesi tekrar duyunca duraksadım.

Bip. Bip. Bip.

Sonra cızırtılı, robotik bir ses geminin duvarlarından içeri doldu.

"Bu kadar eğlence yeter. İmha edin kendinizi."

Gemi bir an için sessizliğe gömüldü. Az önce havayı yırtan o mermi sesleri bıçakla kesilir gibi dindi, etraftaki adamlar ateş

etmeyi bıraktı. Gözlerim, bu anormal sükûnetin ardındaki tuzağı yakalamak için çılgınca tararken gördüğüm şey zihnimi felç etti. Hepsi... Sanki görünmez bir el tarafından yönetiliyorlarmış gibi, silahlarını aynı anda şakaklarına dayadılar.

Ne? Ne oluyoruz?

Gözlerim genişledi, silahımı kavrayışım sıkılaştı. Kimse kımıldamıyordu; zaman durmuştu sanki. Bütün düşmanlar, komutu duydukları an...

Pat. Pat. Pat. Pat.

Gözlerimizin önünde... Hepsi... Silahlarını şakaklarına dayadılar ve tetikleri aynı anda çektiler. Saniyeler içinde yerler kan gölüne döndü. Bedenler birer birer yere devrildi. Yaptıkları şey toplu intihardı, hem de tek bir emirle.

Merdivenden hızla aşağı atladım, ayaklarım kanla kaplı zemine indiğinde bu ölüm sessizliğinin ortasında ayakta duran tek canlı bendim. Ciğerlerime hava yerine dehşet doluyordu.

Ne izlemiştim ben? Az önce, tam karşımızda ne yaşanmıştı?

Saniyeler önce, mermilerini üzerimize yağdıran, çatıştığımız adamlar... Şimdi birer et yığınıydılar. Hareket etmeyen, her biri kendi sonunu kendi eliyle yazmış kanlı birer gölgeydiler. Başımı kaldırdığımda Alparslan'ın bakışlarıyla karşılaştım. Yaşadığım şokun yansımasını onun gözlerinde de gördüm.

Bunu beklemiyordu. Kimse bu kadarını beklemiyordu. Cızırtılı bir ses daha duyuldu; robotik ses, bir kez daha geminin dört bir yanında yankılandı. "Oyun bitti. Ama siz de kazanmadınız."

Ben.

Bunu.

Anlamıyordum.

Gemi korkunç bir sessizliğe gömüldü. Alparslan'ın sesi yankılandı. "Tim! Ortada toplan!"

Teker teker ortaya doğru ilerledik. Herkes farklı yerlerde çatışmıştı ama şimdi hepimiz aynı noktaya bakıyorduk. Şahin ilk gelenlerdendi, silahı hâlâ elindeydi. Gözleri yere serilmiş cesetleri tararken yüzüne oturan ifadeyi okuyabiliyordum; şok, kafa karışıklığı, hatta belki de bir tür tiksinti.

"Bu neydi, lan?" diye homurdandı, silahını kılıfına sokarken.

Melik ve Ekber Komutanlarım peşinden geldiler. Melik gözleriyle hâlâ sağ kalan bir düşman arıyormuş gibi taradı etrafı ama hiçbiri sağ kalmamıştı.

Hüda sert bir nefes verdi. "İntihar ettiler. Hepsi aynı anda."

"Böyle bir şey mümkün mü?" diye çıkıştı Evliya, öfkeyle yere ayağını vurdu. "Kim kendini vurur? Ne bu, tarikat mı?"

Haklıydı isyanında.

Gözlerim Deha'da durdu. Yüzbaşı sessizdi. Bize değil, geminin duvarlarına gömülü hoparlörlere bakıyordu.

"Bu işin içinde başka bir şey var," dedi Alparslan. Tüm bakışlar ona dönmüştü. Gözleri kısıktı, kaşları çatılmıştı.

Hüda bir adım öne çıktı. "Bunu yapan Vega mı?" İsim havada asılı kaldı.

Ekber Komutanım başını iki yana salladı. "Eğer öyleyse bile, bu adamın nasıl bir gücü var ki bir emirle tüm ordusuna kendini vurdurabiliyor?"

Melik Komutanım namlusunu yerdeki cansız bedenlerin üzerinde gezdirerek etrafı tekrar taradı. "Bunlar köleci adamlar. Belli ki beyinlerine kazınmış bir itaat sistemi var. Öl deseler, ölüyorlar. Sorgulamadan, korkmadan..."

Şahin yere eğilip cesetlerden birinin boynundaki dövmeye baktı. Kaşlarını çattı. "Komutanım, aynı işaret. Hepsinde var."

Gözlerim yerdeki adamın boynuna takıldı. Üçgen içinde üçgen. Muhakkak bir anlamı olmalıydı.

Evliya ellerini beline koyarak hızla etrafı taradı. "Yani bunlar Vega'nın bir çeşit tarikat askerleri mi?"

Deha ayaklarıyla bir cesedi iterek sırtüstü çevirdi. Adamın gözleri hâlâ açıktı ama içinde hayat kırıntısı kalmamıştı.. "Kim olurlarsa olsunlar, bu adamların patronu bizimle oyun oynamıyor. Çoktan kazanmış gibi konuşuyor."

"İzliyor," dedi Yüzbaşı Alparslan.

"Ve dinliyor," diye tamamladı Yüzbaşı Deha. İkisi de geminin duvarlarına bakmaya devam ediyordu. Ardından bakışları buluştu, yüzleri ifadesizdi. İkisi de aynı anda "Güç gösterisi," dedi.

"Haklısınız, beyler. Gücümden memnun kalmışsınızdır umarım." Robotik ses tekrar yankılandı. "Şimdi, Adanmışlar ve İsyancılar, hepiniz ana güverteye gelmelisiniz."

Birkaç saniyelik sessizliğin ardından Evliya "Gelmezsek ne olur?" diye sordu.

"Gelmezseniz, bu gemi nefes aldığınız son yer olur. Hepinizin."

"İsyan Timi, pozisyon al!" Abimin emriyle hepimiz ânında silahlarımızı kavrayıp yerlerimize geçtik. Her birimizin bir diğerini koruyabileceği şekilde sıralandık. Güverteye çıkmamız gerekiyordu.

Geminin içinde hâlâ Vega'nın varlığı yankılanıyordu. Şimdilik konuşmuyordu; dinliyor, izliyordu. Adımlarımızı, nefesimizi, tereddütlerimizi takip ediyordu.

Önce dar bir koridordan geçtik. Ekber en önde ilerliyordu; Alparslan ve Deha, iki dev gölge gibi yanları tutmuştu. Ben ve Hüda, timin sırtını korumak için arka tarafta pozisyon almıştık; Şahin ise grubun ortasında, her an her yöne dönebilecek o esnek dengeyi sağlıyordu. Melik en gerideki emniyeti mühürlemişti. Tam arkamda hissettiğim Evliya sürekli başını çevirip duruyordu.

İlk merdivene vardık, yukarı doğru kıvrılan dar basamaklardan oluşuyordu. Birer birer çıkmaya başladık. İkinci koridor, ilkinden daha genişti. İki yanda kapılar vardı ama hepsi kilitliydi. Burada birileri yaşamış olmalıydı. Mürettebat mıydı, yoksa Vega'nın adamları mı? Yoksa... Bu kapıların ardında aslında hiç kimse yok muydu?

Hüda eliyle işaret etti. İkinci merdiven ilkine göre daha dardı, basamaklar gıcırdıyordu. Ekber önden ilerleyerek eliyle işaret etti, son merdivene ulaştık. Bizi ana güverteye çıkaracaktı bu merdiven. Alparslan en öne geçti, birkaç basamak kaldığında durdu. Sonra başını çevirip göz göze geldi benimle. Bir şey demeden önüne döndü ama ben gözlerinde endişe gördüğüme emindim.

Sonunda her birimiz ana güverteye çıktık.

Tam karşımızda büyük bir ekran vardı. Kocaman, siyah bir çerçeveye gömülmüştü. Bakan herkesin rahatça görebileceği şekilde, hafif eğilimli duruyordu. Ekranda biri belirdi.

Vega.

Yüzünde simsiyah, mat bir maske vardı. Maskede tek bir şey vardı; kaşının biraz üstünden başlayıp gözünün altına kadar inen ince, keskin bir kırmızı çizgi. Maskenin ardında ne bir bakış ne de bir ifade seçilebiliyordu. Üzerindeki kusursuz kesim takım elbisesinin içinde dimdik duruyordu; ellerindeyse siyah eldivenler vardı.

"Hazır mısınız?"

Sesi duyduğum an, geminin sağ tarafında bir hareketlenme hissettim. Adanmışlar yukarı çıkıyordu. Ay ışığı yüzlerini seçmeme izin vermeyecek kadar solgun bir perde gibi üzerlerine düşüyordu. Bir düzen içinde, senkronize hareket ediyorlardı. Sanki varlıklarını hissetmemize bile izin verdikleri için pişman olmamız gerekiyormuş gibi.

Önden ilerleyen Ceyhun yanımıza geldi. Tam benim yanımda duracağı sırada aramıza biri girdi. Deha.

Abim her yerde abimdi. Bir duvar gibi önümde durdu. Ceyhun başını yana eğdi, umutsuz vaka dercesine bir bakış attı ona, başını ağır ağır iki yana salladı. Deha'nın cevabıysa sadece ifadesiz bir bakıştan ibaretti.

Gözlerim, Ceyhun'un hemen arkasından ilerleyen Ezel'e kaydı. Atkuyruğu yapılmış saçları, çatışmanın hararetinden olsa gerek, hafifçe dağılmıştı. Ama yine de kusursuzdu. Gözleri sadece bir kişiyi arıyor olmalıydı. Yüzbaşı Alparslan.

Onu baştan aşağı taradı. Yaralı mıydı? Yorgun muydu? Canı sıkkın mıydı? Bakışları sanki sorularla doluydu. Yüzbaşı ise oralı bile değildi. Dimdik duruyordu, bakışları sadece ekrandaki adama kilitlenmişti. Vega'ya.

Yüzünü saklayan siyah maskesiyle ekranın arkasındaki figür, artık hareketsiz değildi. "Taleplerime hazır olmalısınız."

Ceyhun kaşlarını kaldırdı, ayağını hafifçe öne attı. Tüm rahatlığıyla "Şöyle kendinden emin olacaksın işte, abi," dedi. Vega'yla dalga geçiyordu. En tuhaf olanı, Vega'nın bunu umursamamasıydı. Hatta eğlenmiş bile olabilirdi.

"Ceyhun," dedi Vega. "Senin kadar patavatsız olup da hâlâ hayatta kalan başka birini görmedim." Maskeli suratı yana hafifçe eğildi. Vega, Adanmışları tanıyor muydu?

Ceyhun gözlerini devirdi. "Ekranın arkasından konuşmak güzel olmalı."

Vega kahkaha attı. "Hayatlarınızın bana bağlı olması kadar değil." Kimse konuşmadı. Bir anlık sessizliğin ardından "Beşir Hicranlı," dedi.

Ortama, geminin buz gibi havasından bile daha ağır bir soğukluk çöktü. TBMM saldırısı hâlâ hafızalardaydı. Ölen yirmi altı milletvekili, sayısız masum vatandaş. Ve Beşir Hicranlı.

Canlı bombaya en yakın duran, parçaları bile parçalara ayrılan milletvekili.

"Oğlunu istiyorum. Bezir Hicranlı. O, babasını satarak benimle anlaşma yaptı," dedi Vega. "Ama sonra... Benden bir şey çaldı. Tam da babasının oğlu." Tekrar soğuk bir kahkaha attı.

Bezir ismi... Kaşlarım çatıldı. Bu ismi daha önce bir yerde duymuş gibi hissediyordum ama bir türlü çıkaramıyordum.

Kayza kollarını göğsünde kavuşturdu. "Ne çaldı?"

Vega başını hafifçe yana eğdi. Maskesindeki kırmızı çizgi, gözlerini göremediğimiz adamın sanki gülümsüyormuş gibi durmasına sebep oluyordu.

"Bunu bilmeniz gerekmiyor. Size düşen tek şey onu bulmak."

"Sana bu iyiliği niye yapalım, Vega?" diye sordu Kutay, maskeli adamı süzerek.

"Muhtaç olduğunuz için."

Etraftaki seslere tam anlamıyla odaklanamıyordum. Bezir ismini nereden duymuştum ben?

★

"Bezir... Benim, Ahmet. Gel de emaneti al, tamam."

"Burası kıyamet alanı gibi. Yoksa adamlarınla sen de mi öldün?"

"Çok bekleyemem burada. İstihbarat peşimde. Duydun mu, Bezir?"

★

Zihnim bir anda geçmişten bir sahneyi aralayıp önüme sürdü. Tabii ya! Karadeniz dağında, mağara patlamadan önce belleği elinden aldığım adam... Ahmet. Eğer işler yolunda gitseydi, Bezir denen şahısla buluşacaktı. Şimdilik bu bilgi bende kalmalıydı.

Vega hafifçe geriye yaslandı. "Size sadece tek bir şans veriyorum."

Abim bir adım öne çıkınca herkesin gözleri ona döndü. Abimin bakışları ekrana kilitlendi, ardından İsyan Timini işaret etti. "Biz Türk askeriyiz. Sadece Türk devletinden emir alırız," dedi, sesi buz gibiydi. "Senin gibi bir şerefsizin emrini yerine getirmektense ölmeyi tercih ederiz." Elini saçına attı, kısa tutamları karıştırırken alaycı bir ifadeyle Vega'ya baktı. "Senin aksine, bi-

zim yüzümüz meydanda. Bizi aşağıdaki enayilerinle de karıştırma, yüzsüzlerden emir almıyoruz biz."

Abime gururla baktım. Yüzbaşı Kandemir'im benim be!

Yüzbaşı Alparslan bile kendini tutamayarak güldü. Abimin gözlerinin içine bakıp başparmağını kaldırdı. "İyiydi bu."

Abim başını sallayıp hafifçe gülümsedi. Bütün İsyan Timi olarak şu an ölürdük fakat ne devletimizi ne de kendimizi ezdirirdik.

Tohum parmağıyla ekranı işaret edip kıkırdadı. "Vega Bey, Vega Bey... Şu, kamera mı acaba?" Sesinden fazlasıyla eğlendiği belliydi. Bu kadın kesinlikle kafadan çatlaktı!

Ekrandaki maskeli adam, ona doğru döndü; sükûnetini koruyordu.

"Adanmışlar olarak biz zaten kayıtlarda ölüyüz. Yani bizi bir kez daha öldürmeniz, kâğıt üzerinde herhangi bir şeyi değiştirmez," dedi Tohum. Bir elini kaldırıp siyah tulumunun sanki geniş bir eteği varmış gibi hayali kumaşını iki parmağıyla tuttu, tıpkı bir prenses gibi zarafetle eğilip selam verdi. Sonra aynı hızla doğrulup bakışlarını tekrar ekrana dikti. "Bilgilendirme bu kadardı. Teşekkürler."

Gözlerim istemsizce Üsteğmen Ekber'e kaydı. Ona bakamadan edememiştim. O ise gözünü bile kırpmadan Tohum'u izliyordu, resmen etkilenmişti. Melik Komutanım omzuna dokunup dürtüklediğinde bile kendine gelememişti, sadece Tohum'u izliyordu.

MİT ya da TSK, fark etmiyordu. Buradaki hiç kimse, devletinden başka kimsenin emrini almayacaktı. Gerekirse ölürdük.

"Aşağıda intihar eden adamların bunu aptallıktan yaptığını mı düşünüyorsunuz?" Vega iki elini birbirine kenetleyip bizi izlemeye başladı. Kameraya doğru eğildi. "Hepsi bir şeye mecbur bırakıldı." Başını yana eğdi, derin bir nefes aldı. "Hepsinin sevdiği birileri vardı. Uğruna ölmeye hazır oldukları kadar sevdikleri."

Birbirine kenetlediği ellerini yavaşça ayırıp sağ elini havaya kaldırdı. Sanki benimle göz göze gelmişti; tuhaftı ama sanki bana bakıyordu.

Aynı anda arkamda bir hareketlilik hissettim. Ellerim belime gitti. Silahımı kavramamla arkama dönmem bir oldu.

"Dikkat!" Yüzbaşı Alparslan'ın sesi gecenin sessizliğini yardı. Aynı anda herkes pozisyon aldı.

Tek bir el silah sesi.

Tek bir kurşun.

Abim "Feza!" diye bağırdı. Tek bir hamleyle beni kenara itip önümde siper oldu. Kurşun çıktı namludan, karanlığı deldi, beni bulacaktı, bulmalıydı ama... Bana gelen, ona geldi.

Karanlık gece, beni duyuyor musun? İçimde kopan fırtınayı, göğsüme aniden saplanan o görünmez kurşunları hissediyor musun? Bana gelen her şey yön değiştirip ona çarpıyor şimdi. Sanki kader adresi şaşırıyor da beni bulacağına abimi buluyor. Karadeniz, sen de bak... Dalgaların nasıl kıyıyı dövüyorsa, kara talih de onu öyle dövüyor. Ben buradayım. Ayaktayım. Nefes alıyorum. Ama neden hedef o? Neden kaderi bu? Neden Yüzbaşı Kandemir'e denk geliyor bu ateş? Ben dururken, ben bakarken, ben hâlâ tetikteyken neden o?

O tek adımda ben içimde bin kez sendeleyip düştüm. Onu ayakta tutmak için içimde ne varsa öne sürdüm. Aynı yere tekrar tekrar ateş açıldı. Sesler kulaklarımı değil, içimi parçalıyordu. Abimi vuran her kimse yere devrildi. Buradaki herkesin payı vardı bu devrilmede.

"Abi!"

Sesim kulaklarımda yankılandı. Ellerim kollarına sarıldı düşmesin, dik dursun diye. O her zaman dik dururdu. Omuzları hep dikti. Bakışları hep sertti. O benim abimdi.

Dik dur, Yüzbaşı. Kardeşin yanında.

Bir ah düştü dudaklarımdan. Ben bile fark etmedim. Nefesim içime kaçtı. Göğsüm daraldı. Boğazım düğümlendi. Soğuk bir rüzgâr esti. İçimi yaktı. İçimi yakmaya hakkı yoktu. Ama yaktı.

Gözlerimden bir damla yaş düştü, yere varmadan kayboldu. Abim, sanki düşmemek için değil de ayakta durmak ister gibi kolunu bana doladı, beni kendine çekti.

"A-abim... Gel!" Sesi titriyordu. İlk defa böyle titrek duyuyordum onu.

"Zamanı gelince 'Abim, gel,' diyeceğim ve sen de geleceksin, Teğmen," demişti bana. Daha gemiye binmeden önce söylemişti bu sözleri. O zaman, bu zaman mıydı, abim?

Kolunu bıraktım ama o beni bırakmadı. Kollarının arasına aldı beni, sardı sımsıkı... Sanki bedenime değil, içimde kopan fırtınaya tutundu.

Kollarının arasında ağladım. Kimse umurumda değildi. Başımdan aşağı boşalan bir acının içinde kayboluyordum. Yüzümü göğsüne yasladım. Kan kokusu ağzıma doldu. Burnuma, boğazıma kadar işledi. Midem yandı, içim döndü. Yemin ederim ki acıdan nevrim döndü.

"Abi... Y-yapma..."

Abi, gitme.

Abi, ölme.

Daha fazla tutunamadı hayata. Gözlerimin önünde sendeledi. Zor telaffuz edilen o an geldi.

Düştü.

Abim, kahramanım, her şeyim bir kurşunla yere devrildi ve ben onu tutamadım bile. Yüzbaşı Alparslan yetişti tam zamanında, son anda tuttu abimin başını. Onunla yere indi, başını dizine koydu.

Mümkün müydü bu? Üzerinde çelik yelek vardı. Bakışlarım karnına yöneldiği an içim buz kesti. Yelek erimişti, sanki ateşle çözülmüştü. Nasıl bir kurşun çeliği eritebilirdi ki? Her şeyden öte, çeliği bir kâğıt gibi eriten bir şeyin bir insana neler yapabileceğini düşünmemek için irademin son kırıntılarıyla kendimi zorladım. Cevabı zaten gözlerimin önünde duruyordu.

Etraf bir anda kalabalıklaştı. Ben kimseyi görmüyor olsam da herkes başımıza toplanmıştı. Sadece onu... Sadece abimi görüyor olsam da...

"Deha, kardeşim..." Alparslan'ın sesinde çaresizlik vardı. Yenilmez Yüzbaşı Alparslan bile abimin gitmesine engel olamıyordu.

Bir el koluma girdi. Boşluğa düşmüş gibiydim ya da düştü düşecektim. Biri tuttu beni.

Tohum'du bu. Göz göze geldik. Gözleri doluydu, söylemeden söyledi acıdığını. Bir elini kaldırdı, gözyaşlarımı sildi. Ağlıyordum. Farkında bile değildim. Beni yürütünce itiraz etmeden peşinden gittim. Abimin düştüğü yere vardığımızda elimden tuttu, diz çöktürdü. Neden yaptığını anlamadım, ta ki eliyle omzuma hafifçe vurup yanımdan kalkana kadar.

Anlamıştım. Artık anlamıştım...

Beni donup kalmayayım diye itmişti. Veda edeyim diye getirmişti. Son kez abimi seveyim diye yapmıştı.

Abimin elini tuttum; bir elini ben, bir elini Alparslan tutuyordu. "Bulunduğumuz konuma acil helikopter gönderin! Yüzbaşı Kandemir vuruldu. Tekrar ediyorum, Yüzbaşı Kandemir vuruldu!"

Evliya'nın sesi kulaklarımda yankılanıyordu. Kelimeler havada asılı kalmıştı ve ben sadece "vuruldu" kısmında takılı kalmıştım.

Abimin gözlerine baktım, hâlâ uyanıktı. Henüz gitmemişti. Bir an için, gözlerinde kaybolacak kadar derindim. Artık onun gözlerinde kaybolmak derdindeydim.

Bir hıçkırık ağzımdan kaçtı. Çığlıklarımı boğdum, çığlıklarımın yakasına ellerimi attım. Tuttum nefesimin boynundan, sıktım onu. Sıktım, sıktım... Sussun diye sıktım. Rahatsız etmesin diye sıktım. Belki Kandemir'in uykusu gelmişti...

Alparslan, kendine gelmesi için abimi sarstı ama ne kadar sarsarsa sarssın ne kadar konuşursa konuşsun bir şey değişmiyordu.

Dedik ya uykusu geldi diye! İlla onun dediği olacaktı.

"Oğlum, görmüyor musun kızın hâlini? Cevap versene kardeşine!" Sesi çatallıydı Alparslan'ın. Yavaşça ama ısrarla abimi kendine getirmeye çalışıyordu.

Ve sonra... Deha Faris Kandemir... Yüzbaşı Kandemir...

Yattığı yerden hafifçe başını kaldırıp ikimize bir bakış attı. Son bir kez bile olsa, bir gülümseme yayıldı yüzüne. Hangi yorgunluk, hangi acı bu gülümsemeyi silmeye yetebilirdi ki? Başıyla beni işaret etti. Bir şeyler söylemeye çalıştı ama sesi, kelimelerinden önce gitti. Sonunda kelimeler zar zor çıktı ağzından. "Sana... Emanet..."

Abim beni Alparslan'a emanet etmişti... Kendisi dururken bir başkasına emanet olacaktım...

Abimin elini daha sıkı tuttum. Elimdeki eldiveni çıkardım, ardından onun da eldivenini çıkardım. Elini tutmaya devam ettim. Benim ellerim sıcacıktı ama abimin eli buz gibiydi. Soğuktu, ölü gibi soğuk. O soğuk, ölümün işaretiydi. Reha'dan biliyordum. Abim Reha'dan biliyordum.

Ben... Deha'yı, Reha'dan biliyordum. Soğuğun ölüm olduğunu abim Reha'dan ve abim Reha'yı da abim Deha'dan biliyordum.

Aniden yağmur yağmaya başladı. Gökyüzü sanki Karadeniz'e akıyordu. İçimde bir şeyler, canımdan bir yerler akıp duruyordu. Yüzbaşı Alparslan, abimin kanayan yerine elini koymuş, bastırıyordu.

"Bana mı emanet?" dedi, gülümsemesinin arkasına saklanmış bir acı vardı. "Bana ne senin kardeşinden, oğlum..." Dizinde duran abimin başına diğer elini attı, saçlarını okşadı. "Sen dururken, bana düşer mi?"

Abim, Alparslan'la göz göze geldi. "A-artık düşer," dedi. Kelimeler zor çıkıyordu ağzından. Gözyaşlarım, yağmur damlalarına karıştı. İçimdeki fırtına, dışarıdaki yağmura karışıyordu. İsyan Timi ve Adanmışlar hep birlikte hareket etti; ceketlerini çıkarıp havaya kaldırarak üzerimizde bir kubbe oluşturdular. Yağmur, onların üzerimize ördüğü duvar yüzünden şiddetini kaybetmiş gibi görünüyordu.

"Feza'm," dedi abim, ben yarasına bakarken. "Oraya değil, abine bak." Abimin sesi daha güçlüydü, bir şekilde son gücünü bana harcamayı başarmıştı.

İstediğini yaparak ona baktım. Acılı gözlerle, hüzünle bakıyordu. Yüzü, yağmurun ıslattığı o dünyanın en güzel yüzü, gözlerime kaybolan bir hayatla bakıyordu.

"Peşimden gelmek yok," dedi sertçe. Gözlerimi sımsıkı kapadım.

Reha gittiğinde ben de peşinden gitmek istemiştim. Deha son anda yetişmişti o gün, diz çöküp önümde durmuştu. Başıma dayadığım silahı görünce "Reha gitti, eyvallah da ben de buradayım, güzelim. Onun için gitmek yerine, benim için kalsan olmaz mı?" diye yapışmıştı bacaklarıma.

O gün onun için kalmıştım ama bugün intikam için kalırdım. Sonra kimse tutamazdı beni. Yine de üzülmesin diye başımı aşağı yukarı salladım.

"Büyüdüğünde ne olacaksın, Faris?" diye sordu bir anda Deha, küçük Feza'yı taklit etmişti. Acıyla inliyordu. Konuşmak artık ona zor geliyordu, dayanabildiği kadar dayanıyordu. Alparslan Yüzbaşının omuzları düştü, yüzünü gizledi bizden.

"Sana kaç kez demem lazım? Bana abi diyeceksin, Ayris," diye karşılık verdim ona. Ben de onu taklit etmiştim. Küçük Deha Faris'i taklit etmiştim.

"İyi," diye mırıldandı. Konuşurken hâlâ zorlanıyordu. "İyi... Tamam, abi." Küçük hâlimi taklit eder gibi yüzünü astığında gülümsemekle ağlamak arasında bir yerde buldum kendimi. Bu acının ortasında nasıl yapabilmiştim bunu, bilmiyordum ama olmuştu işte.

"Asker olacağım, Ayris'im," dedi Deha. Küçük Ayris, o zaman da yaptığı gibi hızla abisinin koluna tutundu. Bu kez roller değişti. O kendini, ben kendimi oynadım.

"Olma, abi. Şehit olma," diye fısıldadı küçük Ayris. Asker olma değil; şehit olma, abi...

Yerde duran elini havaya kaldırdı, yüzümdeki acıyı görerek yavaşça okşadı yüzümü. "Olurum, kardeşim... Niye olmayayım?"

Dudaklarımı büzdüm, tıpkı o zaman da yaptığım gibi. "Olursan üzülürüm çünkü," dedim, konuşmak benim için de zor olmaya başlamıştı. Sesim titriyor, nefesim kesiliyordu. Derin bir nefes aldı Deha, o zaman da böyle yapmıştı.

"Ben şehit olursam üzülme," dedi, yüzünü buruşturdu. Canı çok acıyor olmalıydı, Alparslan da bunu fark etmişti. Bize bakmadan, acısı azalsın diye saçını okşadı abimin.

"Sadece... Annemin bizi uyuturken söylediği türküyü söyle, Ayris'im." Abimin gözleri, sanki son bir kez parladı. "Abin duyar seni."

Böylece, birbirine sığınmayı küçük yaşta öğrenen o iki çocuğun hikâyesi o gün orada değil, bugün burada bitti.

Abim... Son bir nefes daha aldı ve bir anda gitti...

Başı yana düştü, gözleri kapandı, yüzümü okşayan o güzel eli yüzümden kayıp gitti. Alparslan yumruğunu sertçe yere vurdu. Artık saçını okşamasına gerek yoktu, çekmişti elini abimin saçlarından. Dışarıdan helikopter pervanelerinin sesi geliyordu.

Diz çöktüğüm yerden doğruldum, yavaş yavaş abimin göğsüne sokuldum. Onun gibi boylu boyunca yattım yanına, bir elimi göğsüne doladım. "Yok," dedim. "Olmaz bu böyle." Buz tutmuş elini kaldırdım, sardım kendime. Başımı iyice gömdüm göğsüne. Gözlerim takılı kaldı; yaşlarımı çektim kokusunu içime çektiğim gibi.

Deha da Reha da baba gibi kokardı. Reha gerçekten baba olduğu için öyle kokardı ama Deha baba gibi olduğu için öyle kokardı.

Abim "Duyarım," dediyse, duyardı. Asla yalan söylemezdi. Onun duyacağını bildiğim için söyledim. İstediği türküyü sırf o duysun diye söyledim. En son bu türküyü annemle beraber söylemiştik. Şimdiyse, o gün annesinin dizinde üç çocuk vardı bu türküyü annesiyle beraber söyleyen. Bugünse, bir ben kaldım acısını türküsüyle dillendiren...

Helikopter pervanelerinin sesi giderek yakından duyulurken ben yüreğimi açtım. Yüreğim konuştu, oysa insanlar sesin ağzımdan çıktığını sandı.

Bu tepe pullu tepe, nenni de yarim nenni
Su gelir serpe serpe, eski de yarim hani
Dediler yar uyumuş, nenni de yarim nenni
Uyardım öpe öpe, eski de yarim hani
Altını bozdurayım, nenni de yarim nenni
Gerdana dizdireyim, eski de yarim hani
İpek mendil değilsen, nenni de yarim nenni
Cebimde gezdireyim, eski de yarim hani
Altındır alay değil, nenni de yarim nenni
Gümüştür kalay değil, eski de yarim hani
Kınamayın a dostlar, nenni de yarim nenni
Sevdadır kolay değil, eski de yarim hani

5

KIRIK AYNALARDA YÜRÜYEN ÇOCUKLAR

Zemheri geldi geleli başladı yine şehit mevsimi,
Oysa en soğuk mevsime birileri kış derdi.
Orada yaşayanlara söyleyin, burada var yas mevsimi,
Bırakın meyve verdi yine ülkem, toplayacağım şehitlerimi.

2007
IRAK-KERKÜK

Otobüs köy yolunun başında durdu fakat Reha yerinden hemen kalkmadı. Etraftaki her şey eskisi gibiydi ama içindeki sıkıntı hâlâ yerindeydi. Şoför "Son durak!" diye seslenince ayağa kalktı ve üst raftan valizini aldı. Reha artık İstanbul Teknik Üniversitesinde kimya mühendisliği öğrencisiydi, henüz birinci sınıftaydı. Ailesi onu gururla uğurlamış, babası "Benim yapamadığımı sen yapacaksın," demişti.

Otobüsten indiğinde toprak kokusu yüzüne çarptı. Kerkük'e bağlı Karaşinli köyü her zamanki gibi sakin görünüyordu. Valizi çekmeye çalıştı ancak taşlı yol tekerleklerin hareketine izin vermedi. Eğilip sapından tutarak kaldırdı. Adımlarını hızlandırdı. "Bir haftalığına geldim," diye geçirdi içinden. "Herkesin iyi olduğuna emin olduktan sonra gideceğim."

Reha son birkaç gecedir aynı rüyayla uyanıyordu. Ailesi kalabalığın içinde kayboluyordu. O, ne kadar koşarsa koşsun onlara yetişemiyordu. Gün içinde de içindeki huzursuzluk dinmiyordu. Fırsat buldukça köydeki ev telefonunu arıyordu. Bazen hat uzun uzun çalıyor, bazen cızırtıdan sesler zor seçiliyordu. Çoğu konuşma yarıda kesiliyor, tekrar bağlanmak dakikalar sürüyordu.

Yine de annesinin "İyiyiz, oğlum," deyişini duyması, içindeki sıkıntıyı tamamen geçirmese de biraz olsun hafifletiyordu.

Köyün içine doğru ilerledikçe bir tuhaflık fark etti. Erkekler aceleyle aynı yöne doğru yürüyordu. Bazılarının elinde taş vardı. Reha durdu, kaşları çatıldı. Kalabalığın içinde tanıdık bir yüz gördü. Kapı komşuları Ali Amca. Elinde birkaç taş vardı; yaşına rağmen aceleyle yürümeye çalışıyordu.

Reha yanına gitti. "Ali Amca," dedi nefes nefese.

Ali Amca başını çevirince gözleri büyüdü. "Reha? Sen... Geri mi geldin, evlat?"

Reha hafifçe başını salladı. "Geldim, amca. İyi misin, bu ne hâl? Elindeki taşlar ne? Nereye gidiyorsun?"

Ali Amca etrafına bakındı. "Az önce anons yapıldı, oğlum. Köye asker kılığında teröristler girmiş, meydanda toplanmamızı istediler. Herkes oraya gidiyor." Reha'nın yüzündeki renk çekildi. Kalbi göğsüne sığmaz gibi atmaya başladı. Bir an amcaya baktı ama tek kelime edemedi. Elindeki valizi olduğu yere attı ve hiçbir şey söylemeden koşmaya başladı. Aklına gördüğü rüyalar gelince içi kıyıldı.

Babası mutlaka meydana giderdi. Deha merakına yenilir, babasının peşine takılırdı. Feza asla yerinde durmaz, abisinin ve babasının ardından çıkardı. Üçü birden meydandaysa annesi evde durmazdı.

Reha ya ailesini bulacaktı ya da geç kalmış olacaktı.

Küçük Feza da tıpkı abisi gibi koşuyordu. Yalınayaktı; taşlar derisini kesiyor olsa da umursamıyordu. Duydukları hâlâ kulaklarında çınlıyordu. Küçük kız hızla koşarken onun gibi koşan tanıdık birini gördü. Deha'ydı; kucağında taşlar vardı, normalde çok daha hızlı koşardı ama taşları düşürmemek için yavaşlıyordu. Feza abisinin sırtını görünce daha da hızlandı.

"Abi!" diye bağırdı. Deha onu duymayınca sesini yükseltti. "Abi!"

Deha irkilerek başını çevirdi. Kız kardeşini görünce yüzü şaşkınlıkla gerildi. Taşları düşürmeden koşarak ona doğru geldi. "Senin burada ne işin var?" diye çıkıştı. "Eve gidiyorsun! Hemen!"

Feza da ona doğru koştu. Yan yana geldiklerinde küçük kız ellerini dizlerine koydu, iki büklüm oldu. Derin derin nefes aldı. Göğsü hızla inip kalkıyordu. Deha hâlâ kızgındı. "Duymadın mı anonsu? Eve dön!"

Feza başını kaldırdı. Nefesini toparlamaya çalıştı. "Abi, başka bir şey daha duydum."

Deha kaşlarını çattı. "Ne duydun?"

"Okuldan çıktıktan sonra eve kestirme yoldan gitmek istedim..."

Deha kaşlarını çatarak araya girdi. Öfkeliydi. "Kaç kere dedik sana o dağ yolundan gitme diye!"

"Abi, bir dur!" Feza'nın sesi ilk kez sert çıkmıştı. "Bir şey anlatıyorum." Feza'nın boğazı kurumuştu. Dudaklarını ısırarak yutkundu. "O köye gelen altı adam var ya..." dedi güçlükle, sesi gittikçe kısılıyordu. "Onlardan birini gördüm, sonra da duydum. Köylü artık bize güveniyor dediler. 'Asker kılığında gelenler aslında teröristtir diyeceğiz, bugün kan akacak,' dediler."

Deha'nın yüzünde koca bir şaşkınlık belirdi. Feza yalan söylemezdi. Ne olursa olsun söylemezdi. Kucağındaki taşlar yere saçıldı. Avuçları boş kaldı. "Ama... Köylülerin haberi yok ki," dedi fısıltıyla. Hızlıca karar verdi. "Sen eve gidiyorsun. Şimdi. Hemen."

Feza başını iki yana salladı. "Gitmeyeceğim. Ben de seninle geleceğim."

"Feza, eve git dedim."

"Gitmeyeceğim."

Deha'nın öfkeli bakışları farkında olmadan aşağı kaydı. O zaman gördü; Feza'nın ayağında terlik yoktu. Ayakları tozun toprağın içindeydi. Deha'nın içi sızladı. Hiç konuşmadan eğildi, ayağındaki terlikleri çıkardı ve Feza'nın ayaklarına geçirdi. Kendi ayakları çıplak kalmıştı.

Deha birkaç saniye daha düşünerek Feza'nın gözlerine baktı. Onu şimdi eve yollasa bile durmayacağını biliyordu. Arka sokaklardan birinden dolanır, yine meydana gelirdi. Hem de bu kez gözünün önünde olmazdı. Madem illaki meydana gelecekti, o zaman onun yanında olması daha güvenli olurdu. "Yanımdan ayrılmıyorsun," dedi.

Feza başını salladı. Deha yere saçılan taşlara baktı, hepsini toplayacak vakit yoktu. Eğildi, hızlıca iki tane seçti. Birini kendi eline aldı, diğerini Feza'nın eline sıkıştırdı. Ardından boşta kalan eliyle kız kardeşinin elini tuttu. Parmaklarını onun parmaklarının arasına geçirdi ve birlikte koşmaya başladılar.

Köşeyi sert bir dönüşle döndükleri anda karşı sokaktan biri fırladı: Abileri Reha. Reha onları görmedi. Başını öne eğmiş, meydana doğru koşuyordu.

Feza ile Deha, abilerini görünce önce şaşırdılar. Ardından ikisinin de içine huzur doldu. Aynı anda "Abi!" diye bağırdılar.

Reha bir anda fren yapmış gibi durdu. Ayakları toprakta kaydı. Başını yavaşça sesin geldiği yöne çevirdi. Kardeşleri. Oradaydılar.

Reha derin bir nefes aldı. O nefes göğsünden değil, sanki kalbinden çıktı. Omuzları düştü. Gözleri bir an kapandı. Hayattaydılar. Hiç düşünmeden onlara doğru koştu. Yanlarına vardığı anda dizlerinin üstüne çöktü ve ikisini birden kendine çekip kocaman sarıldı.

"Sizin burada ne işiniz var?" dedi nefesi titreyerek. "Eve gidiyorsunuz. Hemen." Deha söze girsin diye gözlerini Feza'ya çevirdi. Feza bir kez daha duyduğu şeyleri anlatması gerektiğini anlamıştı.

"Ben... Eve daha hızlı gidebilmek için dağ yolundan geliyordum..."

Reha'nın yüzü ânında sertleşti. "Feza! Kaç kere söyledik orası tehlikeli diye?"

Feza iki abisine birden gözlerini kısarak baktı. Aynı uyarıyı az önce Deha da yapmıştı. "Abi, bir şey anlatıyorum burada," dedi ciddi bir sesle. Reha ile Deha bir an için birbirine baktı ve ikisi de susma kararı aldı. "Köye yeni gelen adamlardan birini gördüm."

Reha'nın kaşları çatılınca Deha araya girdi. "Hani babam telefonda anlatmıştı ya, abi. Köye altı kişilik bir grup geldi demişti." Reha başını onaylarcasına yavaşça salladı. Bahsedilen kişilerin kim olduğunu hatırlamıştı.

Feza derin bir nefes aldı. "Biriyle konuşuyordu, onu duydum. Bütün köyü kandırdıklarını söyledi. Artık herkes onlara güveniyormuş. Köye gelecek askerlerin asker kılığındaki terörist olduğunu söyleyeceklermiş. 'Kan dökülecek,' dedi."

Reha'nın çenesi duyduklarının yarattığı şaşkınlıkla kilitlendi. Yumruklarını sıkarak yavaşça ayağa kalktı. Feza'nın yalan söylemeyeceğini iyi bilirdi. Deha'nın çıplak ayaklarına baktı, onlara sarılmak üzere eğildiğinde fark etmişti. Ardından Feza'nın aya-

ğına büyük gelen terliklere dikti gözlerini. Dudaklarının kenarı istemsizce kıpırdadı. Elini uzatıp erkek kardeşinin saçlarını karıştırdı, Deha çok iyi abiydi.

"Eve gitmenizi söylesem, yine bir yolunu bulup geri geleceksiniz, değil mi?" İkisi de başlarını yukarı aşağı salladı. Reha iç çekti. "En azından gözümün önünde olursunuz." İkisini de ellerinden tuttu. Sağında Deha, solunda Feza vardı.

"Meydana gidiyoruz, babam büyük ihtimalle oradadır. Annem de evde kimseyi bulamayınca çıkmıştır." Adımlarını hızlandırdı. "Herkesi uyarmamız gerekiyor. Köy halkı askerlere saldırmadan önce onları durdurmamız lazım."

2027
TÜRKİYE-AĞRI

Pilot Yüzbaşı Böke Ertunga

Ağrı Dağı'nın eteklerinde hava açık ama sertti. Rüzgâr dağın yamacından aşağı doğru esiyor, helikopterin gövdesini zorluyordu. Yüzbaşı Böke Ertunga, kumandayı sıkı şekilde tutuyordu. Bu bölgeyi iyi tanıyordu. Daha önce defalarca bu hatta uçmuştu.

Özünde, Böke Ertunga, Türkiye'nin en nadir pilotlarından biriydi.

Ertunga, dört yıllık lisans eğitimini Hava Harp Okulu'nda tamamlamış, teğmen rütbesiyle mezun olarak Türk Hava Kuvvetleri kadrosuna katılmıştı. Ardından pilot adayı olarak uçuş eğitim sürecine alınmıştı.

Temel ve ileri safha uçuş eğitimlerini başarıyla tamamladıktan sonra yapılan performans değerlendirmeleri ve dönem ihtiyaçları doğrultusunda helikopter hattına sınıflandırılmıştı. Hava Kuvvetleri bünyesindeki arama kurtarma ve genel maksat helikopter filoları için tip eğitimine gönderilmişti. Helikopter tip eğitimini başarıyla tamamladıktan sonra operasyonel bir filoya atanmıştı.

Bir operasyonda, yoğun ateş altında kalan bir timi dar ve sarp vadiden çıkarmayı başarması, onun için gerçek anlamda bir dönüm noktası olmuştu. Bölgeye çağrıldığında vadinin iki yamacı arasında neredeyse manevra payı yoktu. İniş yapılabilecek alan taşlık ve dardı; üstelik tim temas altındaydı. Helikopteri alçak

irtifada, tehdit hattına paralel tutmak zorundaydı. Fazla riskli değerlendirilecek manevraları hesaplayarak yaptı. Tahliye birkaç dakikada tamamlandı. Kalkış ânında helikoptere yönelen ateşe rağmen kontrolü kaybetmedi. O gün, helikopteri tek parça hâlinde üsse geri getirmeyi başarmıştı.

Bu görevden sonra adı raporlarda geçmişti. Sicili temizdi, uçuş saatleri yüksekti, kriz anlarında soğukkanlı kalabildiğini kanıtlamıştı.

Tam o dönemde, Hava Kuvvetleri bünyesinde, sabit kanat hattında deneyimli pilot açığı oluşmuştu. Birlik komutanlarının olumlu kanaatleri ve uçuş performans kayıtlarıyla birlikte Böke gönüllü oldu ve jet uçuş eğitimi programına seçildi.

Jet eğitimi süreci baştan aşağı farklı bir dünyaydı. Ancak helikopterle geçirdiği yıllar ona güçlü bir avantaj sağlamıştı. Eğitimini başarıyla tamamladı, jet tip eğitimini bitirdi ve savaş filosuna atandı. Kariyerine artık jet pilotu olarak devam ediyordu. Gökyüzünde, bu kez çok daha yüksek noktalarda uçuyordu.

Artık nadir görülen bir profile sahipti. Hem operasyonel helikopter brövesi hem de aktif jet brövesi taşıyordu. İki farklı platformda eğitim almış, iki ayrı uçuş deneyimine hâkim az sayıdaki subaydan biriydi.

Açıkçası helikopterin yavaşlığına geri dönmeyi pek istemiyordu. Öyleyse şimdi neden yine bir helikopterdeydi? Çünkü bu görev plan dışı gelişmişti.

Bölgede konuşlu iki pilot, aniden sağlık raporu alınca hazır bekleyen helikopter yerde kalmıştı. Üstelik bölgeyi detaylı bilen birine ihtiyaç vardı. Böke o sırada yakındaki üste geçici görevdeydi. Hem helikopter sertifikası mevcuttu hem de bu hattı ezbere biliyordu. "En hızlı çözüm sensin," denmişti. O da kabul etmişti.

Görev kritik değildi, sadece helikopteri teslim edecekti. Helikopter normal seyrinde ilerliyordu. Her şey olması gerektiği gibiydi, derken bir anda sert bir sarsıntı yaşandı. Böke'nin eli kumandayı kavradı.

"Kule, Yüzbaşı Böke Ertunga konuşuyor. Sistemimde bir arıza var. Motor basıncı düşüyor, yakıt beslemesinde anormallik gözlemliyorum."

Kulaklıklarından gelen cızırtılı ses yanıtladı. "Anlaşıldı, Yüzbaşı. Acil durum prosedürü başlatıldı. Mümkünse en yakın piste yönelin."

"Mümkün görünmüyor," diye karşılık verdi Böke.

Gözlerini göstergelerden ayırarak dışarıya baktı. Önünde, devasa yüksekliğiyle Ağrı Dağı'nın zirvesi yükseliyordu. Yakındaki üsse ulaşmak neredeyse imkânsızdı, helikopter hızla güç kaybediyordu.

Başparmağını kumanda koluna bastırarak yönlendirme sistemini kontrol etti ama hiçbir tepki alamadı. Bulduğu ilk yere acil iniş yapmazsa, bu dağ onun ve helikopterin sonu olacaktı. Helikopterle alçalabildiği kadar alçaldı. Ağrı Dağı eteklerinde güvenli bir iniş yeri arıyordu.

"Kule, acil iniş yapıyorum. Konum, Ağrı Dağı güney yamaçları, bin metre seviyesi."

"Onaylandı, Yüzbaşı. Rüzgâr kuzeybatıdan 25 knot hızla esiyor. İnişi rüzgâra karşı gerçekleştirmeye çalışın."

Helikopterin sarsıntısını kontrol altında tutmaya çalışırken gözleri aşağıdaki alanı taramaya devam etti. Güneşin yansıttığı buzullarla kaplı zirve, iniş için uygun değildi. Biraz daha aşağıda, rüzgârın temizlediği taşlık bir alan gözüküyordu. Burası onun tek şansıydı.

Boşluğu görür görmez sırıttı. Nefesini tutarak kumanda kolunu yavaşça çekti. Helikopter biraz daha alçaldı ancak motor hâlâ zorluk çıkarıyordu. Sonunda sağ iniş takımının kızağı kaygan bir taş parçasına çarptı. Böke, tüm bilgisini devreye sokarak helikopteri dengelemeyi başardı. Yoğun sarsıntı kısa süre içinde dengelendi. Yüzbaşı derin bir nefes alıp arkasına yaslandı.

Helikopter, dağın yamacına sağlam bir şekilde oturdu. İniş gerçekleşmişti. Motoru kapattığında etrafını saran sessizlik, derin bir iç çekmesine neden oldu. Başını bir an için arkaya yasladı.

"Bugün de ölmedik çok şükür," dedi, başını koltuk başlığına sabitlemişti. Helikopterin yakıtının anormal derecede bir hızda bitmiş olduğunu ve artık çaresiz kaldığını biliyordu. Kuleyle tekrar iletişim kurması gerekiyordu.

"Kule, Yüzbaşı Böke Ertunga konuşuyor. İniş gerçekleştirildi. Helikopter tamamen çalışmaz durumda. Motor durdu, sistemdeki sorunlar arttı. Şu an yaklaşık bin metre yükseklikte mahsur kaldım."

Kuleden ânında cevap geldi. "Anlaşıldı, Yüzbaşı. Şu anda konumunuzu almak üzereyiz. Helikopterinize yardım ulaştırabilmemiz için iniş yaptığınız bölgenin tam koordinatlarını mümkün mertebe tarif edin."

Böke çevresine baktı ve kalkış yaptığı bölgeyi belirledi. Helikopter sistemi kapandığı için tam koordinatları vermesi mümkün değildi. Biraz daha eğilerek sol eğimdeki patikayı inceledi. "Güney yamaçları, taşlık bir alan."

"Anlaşıldı Yüzbaşı, şimdi size kurtarma ekibi yönlendiriliyor. Bölgenin zorlu koşulları göz önüne alındığından, size en yakın üsse yönlendirme yapıyoruz. Sizi kurtaracak ilk araç ve ekip tahmini sekiz saat içinde orada olacak."

"Anlaşıldı, Kule. Destek ekibini bekliyor olacağım."

Böke'nin yüzünde belirgin bir can sıkıntısı oluştu. Yüksek dağlarda, zorlu koşullar altında ve çalışmayan bir helikopterle mahsur kalmak yetmezmiş gibi, burada en az sekiz saat boyunca ne yapacağını bilmemek dayanılacak bir şey değildi. Hızla nefes aldı fakat bu nefes de rahatlatmaktan çok gerginliğini artırıyordu. Başını çevirdi ve sol camdan dışarıya bakmaya başladı. Gözleri, çevredeki her hareketi süzüyordu.

Derken, ileride birinin belirdiğini fark etti; bir kadın. Gözleri, şahin gibi keskin bir bakışla kadını inceledi. Kadın, kızıl saçlarıyla net bir şekilde fark ediliyordu. Öfkeyle helikoptere bakıyordu. Böke kadını incelemeyi sürdürdü. Dağın neredeyse bin metre yukarısında ne işi var, diye düşündü.

Gözleri kadının etrafına odaklandı. Gördüğü manzara karşısında istemsizce gülümsedi. Ani inişi sırasında helikopterin pervanelerinden çıkan yüksek hava basıncı bir rüzgâra dönüşmüş ve kadının kamp alanının tam ortasına savrulmuş olmalıydı. Çadır yerinden fırlamış, arkadaki kayaya çarpmış ve yere düşmüştü.

Kadının bir dağcı olduğuna şüphe yoktu. Az önce, burada sekiz saat ne yapacağını düşünürken yüzünde oluşan o karamsar ifade tamamen değişmişti. Artık burada yalnız olmadığını fark etmişti.

"Benimle sohbet etmeyi seveceğine eminim," diye düşündü içinden, sonra gülümsedi. Sonuçta bugüne kadar sohbetini sevmeyen bir kadınla tanışmamıştı.

Böke dışarıdaki manzaraya tekrar göz attı. Kadını biraz daha inceledikten sonra kulaklığı başından tek seferde çıkardı. Gidip şu öfkeli ve kızıl kadınla tanışsa iyi olacaktı.

Parla Harper

Soğuk rüzgâr, kararmaya başlayan gökyüzüyle birlikte dağın eteklerine çarpıyor, kadının bedenini sarıyordu. Ama o, yeryüzünden gökyüzüne doğru bir kez daha tırmanıyordu.

Zorlu doğayı fethetmek, ona tarifsiz bir haz veriyordu. Başlangıçta sadece içindeki yaranın kabuk bağlaması için seçtiği bir yöntemdi. En yüksek zirvelere tırmanırken her ânı fotoğraflıyor, videoya çekiyordu. Sonra bu ilacı daha geniş kitlelere taşımaya karar verdi. Sosyal medyaya videolarını yüklediğinde bir patlama yaşandı. Tırmanışları viral olmuştu. Binlerce beğeni, paylaşım ve yorumla takipçi sayısı hızla artıyordu. Artık sadece bir dağcı değil, ilham veren bir fenomen hâline gelmişti.

"Doğa, ben ve zorluklar!" sloganıyla paylaşımlarına devam ediyor, izleyicilerini hem doğayla hem de kendisiyle büyülüyordu. Şimdiyse "Türkiye'nin En Güzel Dağları" serisinin yeni bölümünde, Ağrı Dağı'ndaydı. Zorluğu ve görkemiyle öne çıkan bu dağ, onun için özel bir meydan okumaydı.

Hava kararmadan önce, sırtındaki dağcı ekipmanlarını çıkarıp kamp alanına yerleşti. Sosyal medyadaki ünü hayatını değiştirmişti. Artık gerçek mesleği olan avukatlığı yapmıyordu; tırmanışları ve paylaşımlarıyla kazancını sağlıyor, takipçilerine ilham vermeye devam ediyordu.

Kamp alanına yerleşerek ateş yaktı. Bilgi birikimi olduğundan tecrübeliydi. Çadırı yerleştirdi, battaniyesini serdi. Kamerayı özçekim çubuğuna sabitledi, çubuğu toprağa gömdü ve karşısında dikildi. Canlı yayın için gerekli tüm şartlar oluşturulmuştu.

Soğuk hava vücudunu sarsa da hâlâ güçlüydü. Düzenli yaptığı sporla kendini bu tür tırmanışlara hazırlamıştı. Kalın dağcı kıyafetleri, üç bin metre yükseklikte bile onu koruyacak türdendi. Havanın kararmasına zaman vardı; bir süreliğine izleyicilerine görünerek dağ serisinin yeni bölümünü başlatacaktı.

Dağın daha yüksek bölgesinde internet çekmeyeceğinden, dağın bu kısmı izleyicileriyle son canlı buluşması olacaktı. Eldivenini çıkarıp birkaç saniye içerisinde canlı yayını başlattı. Yayın başlar başlamaz eldivenini geri taktı. "Merhaba herkese! Evet, hâlâ yaşıyorum." Kameraya kocaman gülümseyerek el salladı. İzleyici sayısı giderek artıyordu.

"Buradan sonra canlı yayın açamam," diye söylendi. "Yükseklerdeki daha iyi görüntüler için kamerayı hazırlayacağım. Ancak daha önce de dediğim gibi, sadece eve gidince videoyu düzenleyip paylaşabilirim."

Canlı yayın sürüyordu; kadın, takipçilerine dağda bu noktaya kadar nasıl ulaştığını anlatıyordu. Kamp ateşinin yumuşak turuncu ışığı tenine vuruyor, çevredeki sessizlik sadece onun sesiyle bozuluyordu.

Kısa süre sonra tüm bu atmosferi delen tuhaf bir ses duyuldu. İlk başta inceden gelen bu uğultu, anbean güçlenerek ortama hâkim oldu. Başını sesin geldiği yöne çevirince bulunduğu bölgeye yaklaşan devasa bir helikopterin varlığını seçti. Gözleri kısıldı, soğuk rüzgâr yüzüne vurdu, kaşları çatıldı. Motorun gürültüsü ve pervanelerin uğultusu birleşerek kulakları sağır eden bir ses çıkardı.

Canlı yayını izleyenler, ekran başında nefeslerini tutmuştu. Helikopter görünmüyordu ama motor sesi ve kadının yüzündeki tedirginlik izleyicilerin dikkatini çekmişti. Mesajlar ekrana art arda düşmeye başladı.

Ne oluyor, Papi?

İyi misin?

O ses ne, Papi?

Kadın duyduğu huzursuzluğu bastıramadı. Helikopter düzensiz hareketlerle havada sarsılıyordu. Bazen ritmini kaybediyor, sonra ani bir ivmelenmeyle yeniden hızlanıyordu. Yanlış giden bir şeyler vardı.

Derken korkulan oldu. Helikopter aniden alçalmaya başladı. Kadının kalbi hızla çarptı, nefesi kesildi. Aklına gelen ilk ihtimal, helikopterin düşüşe geçtiğiydi. Panikle yerinden fırladı, ayakları titriyordu. İçgüdüsel bir refleksle çığlık attı. Canlı yayındaki izleyiciler, gördükleri sahne karşısında çılgına dönmüştü. Binlerce insan ekran başında kadını izliyor, ellerindeki telefonlarla yayını kaydediyorlardı.

Helikopter kamp alanına çakılmadı. Uçuş rotasını son anda değiştirerek kamp alanını pas geçti ve birkaç metre ötedeki düzlüğe sert bir iniş yaptı. Bu, başka bir felaketin kapıyı çalmasına yetmişti. Pervanelerden kopan rüzgâr, bir kasırga gibi esti. Kamp alanındaki her şey yerinden fırladı.

Çadır havalanıp büyük bir kayaya çarptı, paramparça oldu. Ekipmanlar darmadağındı; sırt çantası devrilmiş, kameralar yerle bir olmuştu. Sadece telefonu özçekim çubuğuna tutunmuş, hâlâ kayda devam ediyordu. Üstelik kamera, artık helikopteri de kadrajına almıştı.

Bu helikopterin pilotu ehliyetini martılardan mı aldı? diye içinden geçirdi.

Canlı yayını izleyen yüzlerce kişi, saniyeler içinde çığ gibi artmaya devam ediyordu. Helikopterin eşiğinde bir insan belirdi. Bu, pilot olmalıydı. Adam ağır adımlarla helikopterden indi. Üzerinde vücuduna tam oturan operasyon kıyafeti vardı. Gözlerini kısarak çevreyi süzdü. Batmakta olan güneş, yüzünün keskin hatlarını belirginleştiriyordu; güçlü çene hattı ve hafif kirli sakalıyla, sahaya inmeye hazır bir adam gibi gösteriyordu.

Böke uzun, yapılı ve fitti. Sarıya kaçan açık kahverengi saçları kısa kesilmişti. Kamera adamı yakaladığında yayındaki tüm kadınların gözleri ekrana kilitlenmişti. Parla, bir anda bu kadar yakışıklı bir adamla karşılaşmayı beklemiyor olsa da gözlerinin gördüğü cazibeye kayıtsız kalmaya çalıştı.

Böke adımlarına devam ederken kısa bir an duraksadı. Kadın artık sadece birkaç adım uzaktaydı. Yavaşça süzdü; bakışları kadının yüzünü taradı, önce gözleri... Tüm dikkatini o gözlere verdi. Uzaktan belli olmuyordu ama etkisi kesindi.

"O nerenin yeşili, lan..." diye mırıldandı. Parla uzun boyu, soğuktan kızarmış yüzü ve gözleriyle dikkat çekiciydi.

Böke, nihayet Parla'nın önünde durdu. "Merhaba, hanımefendi," dedi, ellerini hafifçe kaldırıp kadına doğru uzatmıştı. Onun tavrı karşısında kadının bakışları daha da sertleşti. Böke, sanki yaptıklarını hiç umursamıyormuş gibi sırıtmaya başladı. Kadının öfkesi, bu laubali tutum karşısında daha da arttı.

Oysa kadının anlamadığı bir şey vardı. Böke her zaman böyle ukala biri olmuştu.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen? Oraya mı konulur o?" Kadının öfkesi zirveye çıkmıştı, adamın uzattığı eli görmezden gelerek arkasındaki helikopteri işaret etti. Böke, kadının işaret ettiği yere omzunun üzerinden yarım ağız sırıtarak baktı. Elini yavaşça aşağı indirdi ve kendini tutamayarak "Park yasağı var sanırım," dedi.

"Ne?" Parla şaşkındı.

"Bizimki mecburiyetten, Komiserim. Pasif park ediciyiz." Böke dalga geçmeye bayılırdı.

Parla şaşkına dönmüştü; adamın söylediklerini anlamaya çalıştı ama öfkesinin mantığını bulanıklaştırdığını fark etti. Adam neden bu kadar rahattı? Ne ima ediyordu?

Helikopterin ani alçalışı, yukarıda başlayan sarsıntılar ve devamında hızlıca gerçekleşen inişi tek tek gözlerinin önünden geçiyordu. Derin bir nefes aldı, dilinin ucunu ısırdı. Öfkesine kapılmışken verdiği ilk tepkide haksızdı. Muhtemelen bir arıza yaşanmıştı ve adam da bu yüzden acil iniş gerçekleştirmişti.

Böke kadının gözlerindeki değişimi fark etti. Şimdi bir öncekinden daha çok eğleneceğine emindi.

"Aslına bakarsan, Ağrı Dağı'nın etekleri hep tıklım tıklım, trafik iç içe girmiş," diye konuşmaya başladı, yüzündeki alaycı sırıtışı silmeden kadının arkasındaki boş alanı işaret etti. "Karşıdaki dağları da hiç sorma! Her yer jandarma."

Kadın, adamın dalga geçmesiyle elleriyle yüzünü hızla kapattı. Böke onun bu hâline rağmen susmaya niyetlenmedi, kadının utancını biraz daha artırmak için bir fırsat daha yakalamıştı.

"Çevirmeye girmek filan zor olur diye indik buraya," dedi ve kadının elleriyle kapattığı yüzüne biraz daha yaklaşarak karşısında iyice eğildi. Sırıtan yüz ifadesini silmeden, kadının utancını bir kez daha yakından izlemeye başladı.

Kızıl saçlı kadın, elleriyle yüzünü kapatmış olduğu için adamın ne kadar yakın durduğunun farkında değildi. Boğuk bir sesle ellerinin arasından konuşarak "Sus, lütfen," dedi. Başını daha da eğerek utancını gizlemeye çalıştı.

Böke daha fazla dayanamayarak bir kahkaha patlattı. Birkaç adım geri çekildi ve tekrar yerinde dikleşti, kadının o anki hâllerini kafasında iyice pekiştirdi. Parla yüksek sesli kahkahayı duyduğunda elini yüzünden hızla çekti. İşte yine sinirlenmişti.

"Farkında mısınız, beyefendi?" Artık sesi sertti. "Etraf birbirine girdi ve bunun tek sorumlusu sizsiniz!"

Kadının dudaklarına belli belirsiz bir gülümseme yerleşti. "Bir de utanmadan gülüyor musunuz?" Böke, kollarını göğsünün önünde birleştirip onu biraz daha dikkatle süzmeye başladı. Tuhaf bir şekilde ilgisini bir kez daha çekmişti.

"Dağcısın galiba," dedi umursamazca, konuyu değiştirerek.

Kadının kaşları yukarı kalktı, bu kez neye sinirlendiğini kendisi de kestiremedi ama hemen cevabı yapıştırdı. "Odunsun galiba."

Böke'nin yüzü aniden ciddileşti. Gözlerini kıstı, yüzünde şeytani bir ifadeyle kadının gözlerinin içine baktı. "Haklısın," dedi bir anda. Hemen kabullenmesi, kadını şaşırtmıştı. "Helikopterle dağa çakılmam gerekiyordu."

Kadının omuzları kasıldı. Gözlerini kısıp yüzünü ekşiterek istemsizce Böke'yi incelemeye başladı. "Yani, şey..."

Böke, kadının sözlerini ağzına tıktı. "Yok, parçalarım savrulacaktı etrafa!" Bir yandan da elleriyle havada bir şeyleri dağıtıyormuş gibi bir hareket yaptı.

Kadının geniş hayal dünyası, bu sözlerin altındaki gerçekliği biraz canlandırınca istemsizce yüzünü buruşturdu. Ani bir refleksle Böke'nin havadaki koluna asıldı, sanki onu susturabilirse bu korkunç senaryodan kurtulacakmış gibi.

Böke bu temasa hiç ses çıkarmadı. Farkında olarak sürdürdü oyununu. "Kabahat bende işte... Centilmen olacaktım. Kamp alanına dalmak yerine dağa dalacaktım." Omuz silkti.

Kadının başkaldırısı tam olarak burada bitti. Yavaşça Böke'ye baktı. Ölümler onu daima korkuturdu. Kendi ölümünden korkmazdı, bu yüzden korkusuz bir dağcıydı ancak... Bir başkasının ölümü onun için hep bir yara olarak kalırdı. Yavaşça elini Böke'den çekti.

Öleni, ölümden kurtaramamak... Ölümüne şahit olmak... Birkaç adım uzağında olup yine de yetişememek... Kadının artık buna benzer hikâyelere tahammülü yoktu. İçinde biriken o şeyin ne olduğunu bilmiyordu ama bakışları Böke'nin bal sarısı harelerine temas ettiğinde Böke'yi de afallatmayı başardı. Adam durdu, yutkundu. Bu tepkiyi beklemiyordu.

"Ağlayacak mısın?"

Parla kıpırdamadı, sadece başını yukarı aşağı salladı. Yalan söylemeye gerek yoktu.

Böke'nin gözleri kısıldı. Sonra aniden dizlerini kırıp kadınla aynı hizaya geldi. "Tüh ya... Görüyor musun? Yanımda peçete bile yok. Ne kadar da odun biriyim."

Kadın, duyduklarıyla afallayarak Böke'ye baktı. Az önce bir anlık da olsa pişmanlık sezmişti ama şimdi yine başlamıştı alay

etmeye. Oysa teselli edileceğini sanmıştı. "Sen... Sen gerçekten..." Parmaklarından biri havaya kalktı. "Çok kindarsın."

Kaba olduğunu da söylemek istemişti ama sustu. Bu adam kesin ona da laf yetiştirirdi. O denli kindardı.

Böke gülümsemeye devam etti. Aslında bu yaptığını alay etmek için değil, ağlamasını engellemek için yapmıştı. Keza başarmıştı da. Kadın sinirlendiği için ağlamayı an itibarıyla bırakmıştı.

"Tamam, tamam. Hadi, baştan tanışalım."

Böke sil baştan yapmayı severdi. Parla omuz silkti, tam arkasını dönüp gidecekken Böke onu bileğinden yakaladı. Gözlerini kırpırdatmadan kadına baktı. Kadının bedeni bir kez daha şaşkınlıkla hafifçe titredi.

"Gitme. Canım sıkılır."

Kadın kaşlarını çattı. "Oyuncak mıyım ben?"

"Hayır," dedi Böke, kadını tutmayı hemen bıraktı. Belli ki kadın temas sevmiyordu.

"Ateş yakmamız lazım, hava kararınca etraf daha da soğur," diye konuyu değiştirdi Yüzbaşı. Kadının gidişini önlemişti. Konuya devam etmelerine gerek yoktu. Parla ona hak vererek başını salladı. Adamın sürekli konuyu değiştirdiğinin farkında olsa da artık buna ayak uydurmak zorunda kaldığının bilincindeydi.

"İyi, sen odun topla, ben de eşyalarımı toplayacağım," dedi Parla. Böke'nin yüz ifadesi aniden değişti, gözleri hafifçe kısıldı ve omuzları gerildi. Kadın, Böke'nin hareketlerini hemen fark etse de ne olduğunu anlamakta zorlandı. "Ne oldu yine?" diye sordu, hafifçe boynunu yana eğdi. Sadece adamın söylediklerine kafa yormakla kalmıyor, aynı zamanda onun davranışlarını çözmeye çalışıyordu.

Böke hafifçe öksürerek derin bir nefes aldı. "Yanlış anlama ama benimki biraz mesleki deformasyon olacak," dedi. Parla, duyduğu bu tuhaf cevabı anlamaya çalıştı. Böke tekrar konuşmaya başladığında, onu gözleriyle süzerek biraz daha dikkatle dinledi.

"Şimdi, sen etrafa dağılan eşyalarını topla, ben de odun toplayacağım," dedi. Kadın, adamın bu söylediklerinin kendi dediğiyle birebir aynı olduğunu, hatta hiçbir farkının olmadığını idrak etti. Yavaşça onu yeniden inceledi, sonra zihninde bir şeyler yerine oturdu.

"Emir alamıyorsun, değil mi?"

Böke'nin gözlerinde bir parıltı belirdi, yüzündeki ukala gülümseme daha da genişledi. "Sadece rütbesi benimkinden yüksek olanlardan," diye cevap verdi.

Parla, adamın asker olduğunu en başında anlamıştı ama rütbesini çıkarabilmek hiç kolay değildi. Bir parça merakla "Senin rütben ne ki?" diye sordu. Böke'nin gözlerinde bir ışık yanmaya başladı, sanki bu ânı bekliyordu.

"Yüzbaşı," dedi, eliyle kısa saçlarını karıştırarak. "Ama Pilot Yüzbaşı..." İşin bu kısmı, onun için önemli bir detaydı.

Parla, Böke'nin duruşuna ve havalarına zerre aldırmadı. "Maşallah, havanızdan da geçilmiyor, Yüzbaşım." Ardından arkasını dönüp eşyalarını toplamaya başladı, adama dönüp hiç bakmamıştı. Oysa kadının, alaycı bir şekilde söylediği kelimelerin sonunda "Yüzbaşım" olması, Böke'nin üzerinde fazlasıyla tuhaf bir his oluşturmuştu.

Böke, kadının bu tavrını ve kendi hislerini görmezden gelerek asıl merak ettiği şeyi sordu. "Adın neydi senin, kızıl?" Sorusu, havada kısa süreliğine asılı kaldı.

Kadın, Böke'nin sorusunu cevaplarken başını çevirmedi bile. "Parla Harper."

Yüzbaşı duyduğu ismi içinde birkaç kez tekrarladı. Kulağa güzel gelen bir telaffuzu vardı.

"Ben de Böke Ertunga. Ama..." Bir anda sustu. Sözlerine devam etmeye niyetliydi ancak Parla aniden ona doğru döndü ve iki elinin işaret parmaklarını havaya kaldırarak kendisini işaret etti.

"Ama Pilot Yüzbaşı Böke Ertunga," dedi, biraz daha ukala bir ifadeyle. Böke, kadının onu bu kadar çabuk çözmesine şaşırmıştı. Durum hoşuna gittiği için gülümsemekle yetindi. Parla, adamın egoist olduğunun farkındaydı. Böke'nin cevap vermesini beklemeden arkasını döndü ve adımlarını toprağa sabitlediği telefonuna doğru yöneltti.

Hava yavaşça kararmaya başlamış olsa da telefonu koyduğu yeri bulacak kadar aydınlıktı. Telefona yaklaşırken kısa bir an için ekranın yansımasında kendi yüzünü gördü.

Canlı yayının devam ettiğini fark ettiğinde beyninden vurulmuşa döndü. Yüzü bembeyaz oldu. Yayın... Canlı yayın! Bir

an önce yayını kapatması gerekiyordu ama parmakları âdeta donmuş gibiydi. "Allah kahretsin!" diye bağırarak eldivenlerini çıkarmaya çalıştı. Ancak elleri heyecandan birbirine dolanıyor, eldivenleri çıkaramıyordu. Ekranın, elinde eldivenler varken dokunuşlarını algılaması imkânsızdı.

Böke kadının haykırışını duyunca bir şeyler olduğunu düşündü. Hızla kadının yanına doğru koştu. "İyi misin?" diye sordu, kadraja yeniden girmişti.

Kadın, eldivenlerini çıkarırken gözlerini ondan kaçırdı. Yüzbaşının bakışlarından kaçmaya çalışıyordu. Sonunda eldivenlerini çıkardı ve telefonu eline alarak telaşla "Canlı yayın açık kalmış," dedi.

Böke ilk başta ne demek istediğini anlamamıştı ama ekrana kısa süreliğine göz gezdirince hafifçe gülümsedi. "Bir şey olmaz, arkadaşlarına da eğlence çıkmıştır."

Parla fazlasıyla ünlüydü ama Böke onu tanımadığı için bu gerçeğin farkında değildi. Şu an rekor denebilecek bir izleyici sayısına ulaşmış olduklarını bilmiyordu. Oysa Yüzbaşı nereden bilebilirdi ki bu gecenin sonunda kendisinin de fazlasıyla ünlü olacağını.

Parla canlı yayını kapatmaya çalıştı ama ekran donmuştu, çok soğuk bir hava vardı ve lanet yayın bir türlü kapanmıyordu. "Şey..." diyebildi, üst üste ekrana basmaya çalışırken.

Böke merakla "Ne?" dedi.

"Yayında dört yüz binden fazla izleyici var," dedi Parla, yüzünü Böke'den gizleyerek.

Duyduklarıyla Böke'nin gözleri ânında açıldı, tam anlamıyla şoke olmuştu. "Kaç bin?"

Parla, nihayet canlı yayını kapattığında derin bir nefes çekti. Böke'ye ne tarz bir açıklama yapması gerektiğini düşünürken sertçe yutkundu. İkisinin bakışları birbirine bir kez daha değdi; biri çok mahcup, diğeri çok öfkeliydi.

Ancak mevzu bu değildi. İkisi de henüz bir gerçekten habersizdi. O yayın, ikisi için de büyük sonuçlar doğuracaktı.

Nitekim yayının etkisi bir virüs gibi sosyal medyada hızla yayılacak, herkes tarafından konuşulmaya başlanacak ve o ilk karşılaşma, herkesin gözünde bir sinema sahnesini aratmayacak kadar akılda kalıcı olacaktı. Canlı yayından kesitler sosyal

medyada paylaşılacak ve paylaşılan her içerik yüz binlerce beğeni alacaktı.

Parla'nın kitlesi, onun yolunu Böke'yle yeniden kesiştirmeden asla vazgeçmeyecekti. Bu yayın, ikisinin hayatını bambaşka bir yola sokacak, binlerce kişinin seyrettiği bu an, hiç kimse tarafından unutulmayacak bir hatıra olarak akıllarda kalacaktı.

Onların ilk karşılaşması, kesinlikle son karşılaşmaları olmayacaktı...

2027
TÜRKİYE-ORDU

Her şey bulanık, her şey silik... Oysa içimdeki yangın capcanlı. Öyle sıcak, öyle yakıcı ki damarlarımı kavuruyor, tenimi lime lime ediyor. Beni benden daha çok düşünen tek şey bu yangınım. Beni seviyor bu yangın.

Çünkü ateş, en çok kül ettiğini sever.

Yere çömelmişim, ameliyathane kapısının önündeki buz gibi duvara sırtımı yaslamışım. Ama duvar mı daha soğuk, yoksa ben mi? Çözememişim... Tam olarak böyle bir andı bu. Zeminin soğuğu içime işliyor olsa da umurumda değildi. İçimdeki acı, o katran karası boşluk tüm hücrelerimi ısıtıyordu. Ben üşüyemezdim.

Acıdan donan birini hiç duydun mu, Feza? Az önce yangınım var dedim... Ben, kendime beni anlatamıyorum ki. Ben, sadece içeridekinin uğruna saçmalıyorum. İnsan soğuktan değil, içindeki cehennemden yanar bazen. Bu yüzden donuyorum. Çünkü ben... Ben yanıyorum...

Buraya nasıl geldim, hatırlamıyorum. Hastanenin kapısından ne zaman içeri girdim, bilmiyorum. Tek bildiğim, içimde hâlâ var olan umut. Abim yaşıyordu. Bir umut kırıntısı, bir yaşam belirtisi, neye tutunduğumu bilmiyorum ama vazgeçemiyorum. Kaldım burada.

Bir başıma. Bin başıma. Hayır, tek başıma...

Buraya geldiğimde düştüğümü hatırlıyorum... Ya da belki de çöktüğümü.

Bacaklarım beni taşıyamadı.

Dizlerimi kendime çektim, başımı gömdüm, gözlerimi kapadım.

Durdum.

Burada kaldım.

Gidemedim.

Hareket edemedim.

Beni bu hâle getiren bir kurşun yarası... Bir kurşunun yarası... Bana atılan kurşunun, onda açtığı yara.

Düşünsene, Feza, dedim kendi kendime. *O kadar çok düşünüyorsun ki artık düşünmemeye başlıyorsun. İnsan bir şeyi hissetmediği için değil, fazla hissettiği için hissizleşir.*

İnsan dediğimiz canlı tam da böyledir. Yaran ne kadar çok deşilirse, o kadar çok açılır. Hatta o kadar açılır ki sonunda dikiş tutmaz yüreğin. İçindeki kara delik, her şeyi yutar.

Her acıyı, her duyguyu; seni bile.

Evet, seni bile. İçindeki boşluk, dışındaki seni içine çeker. İçine kapanmak böyle bir şeydir işte. Susmak, hiç konuşmamak budur işte.

İşin en garip yanı şudur: Bazı acılar o kadar büyük olur, insanın kaldırabileceğinden o kadar ağır olur ki sonunda acısı diner. Ama iyileştiğinden değil, hissizleştiğinden.

İnsan artık bir şey hissetmediği için değil, dibine kadar hissettiği için hissiz olur.

Ben gibi olur ve sen gibi ölür insan...

Ciğerlerime çektiğim hava bir zehir gibi mideme oturuyor, boğazımı yakıyordu. *Derin bir nefes al, Feza.* Ama nasıl? İçime çektiğim havanın ne tadı var ne de tuzu. *İster Feza ister Ayris, al o nefesi. Abin için. Hâlâ nefes alıyorsa, sen de al o nefesi.*

Nefes aldım. İçime çektiğim hava, yanmış bir yangının küllerinden yükselen dumanın tadı gibi olsa da ciğerimi doldurdum. Dilimde kül tadı kaldı.

Kimse yanıma yaklaşmıyordu. Korkuyorlar mıydı? Vereceğim tepkiden mi çekiniyorlardı?

Çekinmeliler. İçeridekine bir şey olursa... Vereceğim tepkiden tüm dünya çekinmeli.

Omzumda bir el hissettim. Önceden olsa, kim olduğunu dokunmadan bile anlardım. Ama şimdi? İçimde bir şey kopmuş, algılarım kapanmıştı. Başımı kaldırdım. Gözlerim, yanıma çömelmiş Ezel'i gördü.

Bana ilk kez böyle bakıyordu.

Öfkeli değil. Nefret eder gibi değil.

Şey gibi... Destek olmak ister gibi.

Elinde bir su şişesi vardı. Bana doğru uzattı. Diğer eli hâlâ omzumdaydı. Ne yapacağımı bilmiyordum. Sadece yüzüne baktım.

Gözyaşlarım yüzümü çoktan kurutmuştu. Ağlamanın izi bile donmuştu tenimde. Ben öylece ona bakarken bir şey daha oldu. Ezel beni anladı.

Öylece kaldığımı...

Hareket edemediğimi...

Hareket etmenin nasıl olduğunu unuttuğumu...

Hepsini tek tek anladı. Bunu gözlerinde gördüm.

Omzumdaki elini yavaşça çekti. Derin bir nefesi, benimle içine çekti. Su şişesinin kapağını açarak elini tekrar bana doğru uzattı. Çenemi hafifçe kavrayıp başımı yukarı kaldırdı ve şişenin ağzını dudaklarıma değdirdi. Suyu bana kendi eliyle, yudum yudum içirdi. Meğer susamıştım. Bunu, suyu dibine kadar içtiğimde anladım.

Hâlâ öylece bakıyordum ona. Ve o yine anladı. Bu çok tuhaftı. İnsan, bir yabancı tarafından anlaşılmaya alışık olmuyordu. Ezel burukça gülümsedi. Öyle bir gülümsemeydi ki içinde her şey vardı ama sanki hiçbir şey yoktu. Sonra kalktı, arkasını dönüp yürüdü. Onu izlemek istedim ama beceremedim. Birileri buna mâni oldu. Önümde beliren iki farklı el, beni onlara bakmaya mecbur kıldı.

Tohum ve Kayza.

İkisinin de elinde ıslak mendiller vardı, ikisi de önümde diz çökmüştü. Tohum sağ elimi kavradı, Kayza sol elimi. Mendilleri avuçlarımın arasına yerleştirdiler. Sonra parmaklarımı, bileklerimi, avuç içlerimi yavaşça silmeye başladılar. Öyle naziktiler ki... Sanki dokunurken bile daha fazla kırılmamam için çaba sarf ediyorlardı. Sanki en ufak bir baskı, beni tamamen parçalayabilirdi ve bunun olmasını istemiyorlardı.

Ellerimdeki kurumuş kan... Abimin kanı. Parmaklarımın arasına sinmiş, her çizgime dolmuş, her tırnak arama işlemiş o kırmızı hatıra. Tohum ve Kayza, o kanı yavaş yavaş siliyordu. Beni o kanlı anıdan, o acıdan arındırıyorlardı.

"İyi olacak," dedi Kayza, avuç içimi silerken. Gözlerimin içine baktı. "Sen de öyle olacaksın." Hiçbir şey söylemedim. "Sen

güçlü birisin. Bunu hissediyorum. Biraz daha dayan." Tıpkı Ezel gibi bana gülümsedi, ardından Tohum'un elindeki kanlı mendili de alarak arkasına bile bakmadan uzaklaştı.

Tohum yanımda kaldı; hatta yerinden kalktı, yanıma geldi, benimle duvara sırtını dayadı. Bir anda elini önce omzuma attı, ardından da başıma. Beni kendine çekti ve başımı göğsüne dayadı.

Bir abla gibi mi, bir anne gibi mi... Bilmiyorum.

Ama en çok... Bir insan gibi sarıldı bana.

Bunu biliyorum.

Kollarını bana dolayarak sarıldı; sanki o kolların arasında, parçalanmış bir şeyi, en kırık hâliyle bile koruyabilirmiş gibi. Sanki o kolların arasında, birinin tamamen çözülmesine bile izin varmış gibi sarıldı.

Ben şaştım kaldım. Biri, beni sarmıştı. Biri, beni tutmuştu.

Bir kez daha ağladım. Yeniden ve yeniden. İçli içli. Akıp giden yaşlarla beraber dolu dolu.

O, bana sarıldı. Ben ağladım.

O, saçımı okşadı. Ben ağladım.

O, yanımda durdu. Ben ağladım.

Ben ağladım. Çok ağladım.

Ben var ya ben... Ne çok ağladım.

"Benim de bir abim vardı..." dedi Tohum. Derin bir iç çektim, ciğerlerim sızladı. 'Var' ve 'vardı' arasındaki o iki harflik uçurumu bir kez daha hissettim. Allah, kimseye elindeki varlığı, dili yanarak 'vardı' olarak söyletmesin istedim.

"Benim adımı boş ver. Onunki Toprak'tı." Doğru ya, kadının gerçek adı Tohum değildi. Bu gerçeği hep unutuyordum. "Çok güzel bir çocuktu abim. Beni çok severdi..." Sesi titreyince benim de boğazımda bir şey düğümlendi. O kadar zorlanıyordu ki anlatırken, ben de kelimelerin altında eziliyormuş gibi hissediyordum.

"Beş tane elma tohumu vardı elinde, onları toprağa gömüyordu, yanında da ben vardım." Tohum derin bir iç çekti, sanki o günleri hatırlamak bile ona acı veriyordu. "Biliyor musun... Abim o tohumları ekerken 'Ağaçların kökü ne kadar derindeyse, o kadar güçlü olur' demişti."

Başımı kavrayan eli yumruk oldu. Böylece hikâyenin devamını anladım. Derin bir sessizlik sardı etrafımızı. Hiçbir şey

söylemeden, sadece başımı hafifçe eğdim ve onun devam etmesini bekledim.

"Köyler güzel yerler ama abisi olana güzel... O güne kadar benim köyüm de bana güzeldi," dedi, duygularını bastırmaya çalışarak. Haklıydı. Köy, abisi olana da ailesi olana da çok güzeldi. Çocukluğumun geçtiği Türkmen köyü çok güzeldi.

Hafifçe doğruldum yerimden, bakışlarımız buluştu. Birbirimizi anlıyorduk. Sırtımı duvara yasladım, omuzlarımı dik tuttum. Bu kez ben ona uzandım, dizlerimi kendime doğru çektim ve başını alıp omzuma yerleştirdim. Fark ettim... Şimdi sıranın bende olduğunu fark ettim.

Tohum biraz daha yaslandı omzuma, sanki biraz rahatlamış gibi. "Kan davamız vardı. Abimle babam evin tek erkekleriydi. Babam vurdu karşı taraftan birini, müebbet yedi, yattı içeride." Sesi titremeye başlamıştı, elimi onun eline attım ve sıkıca tuttum.

"Hiç düşünmedi Toprak abimi, eğer kan davasına devam ederse, sıra oğluna gelecekti. Biliyor musun, Feza..." Elini sıktım. "Babam bu gerçeği hiç umursamadı."

İç çektim. O da içini çekti.

"O tohumu diktiğimiz gece evimizi bastılar, abimle bahçeye kaçtık. Annem geride kaldı ama anneme de bana da bir şey yapmadılar. Hedefleri abimdi..."

"Tohum," dedim ama konuşmama izin vermedi.

"Hiç kimseye zararı olmaz mı bir insanın? O çocuk, gökten inmiş melek gibiydi. Toprak öyle saf, öyle temiz, öyle masumdu ki... O tohumun gömüldüğü toprağın tam üstüne düştü abim. Bir değil, iki değil, üç değil, tam beş kurşun yarası." Bir eliyle yüzündeki gözyaşlarını sildi.

"Beş tohuma beş kurşun. Beş kurşun, beş tohuma her zaman denk gelir...O tohumların ilk suyu, abimin kanıyla oldu, Feza..." Gözlerimden dökülen yaşları saklamaya çalıştım ama olmuyordu. Ses etmedim, dilimin ucunu ısırdım. Ağladığımı duymasını istemiyordum.

"Ama en kötüsü bu değildi. En kötüsü asla bu değildi." Sertçe yutkundu ve elimi daha sıkı tuttu. "En kötüsü... Toprak'ın katilinin canını almaya gittiğim geceydi."

Tohum bana hikâyesini anlatıyordu ama abisinin ölümünden sonra ne olduğunu anlatmayı es geçmişti. *Abinden sonra sana ne yaptılar, Tohum? Ne yaptılar da o kısmı anlatmayı es geçtin?*

"Kan davasıysa, bana da kan davasıydı. Bastım evi, çektim silahı, dayadım namluyu başına... Sıkacaktım, yemin ederim sıkacaktım. Fakat olmadı, biri bacaklarıma kapandı." Başını omzumdan kaldırdı, bir süre sessizce bana baktı. Elleri titriyordu. "O kişi, yıllardır görmediğim annemdi, Feza," dedi.

Bir hıçkırık kaçtı boğazından. Gözlerimi, duyduğum şeyin etkisiyle sertçe kapadım. Ne olur, tahmin ettiğim şey olmasın diye dua ettim.

"Annem... Beş tohuma beş kurşun sıkan adamla evlenmiş, Feza," dedi. Başını öne eğdi, gözleri yere kaydı. Kalbim acıdan resmen paramparça oldu. "Annem, oğlunu öldüren şerefsizle evlenmiş." Yutkundu.

"Karnı burnundaydı, hamileymiş... Şoke oldum, öylece kalakaldım. Adam, abimi vurduktan sonra kaçıp gitmişti. Her yerde onu aradım. Nereden bileyim onu bulduğumda annemle karşıma dikileceğini?" Kendine gelmek için biraz bekledi. "Annemin karnındaki bebeğin cinsiyeti erkekmiş. 'Bana değil, ona acı' dedi. Adını..." Omuzları sarsılarak ağlamaya başladı. "Adını Toprak koyacağım dedi."

Bir hıçkırık daha kaçtı boğazından. Dayanamadım; çektim kendime, sıkı sıkı sarıldım. O bana sarıldı, ben ona. Kocaman sarıldık. Ağladık.

"Benim abim için umut hiç olmadı. Ama senin abin için hâlâ var." Bana sarıldığı, gözyaşlarını tutamadan ağlamaya devam ettiği hâlde bir yandan da konuşuyordu. "Son dakikaya kadar dayan, Feza. Bunu abin için yap. Ondan vazgeçmediğini hissedeceğine eminim."

Ameliyathane kapısının önünde, Tohum'un hayat hikâyesinin belki de en acıklı kısmını dinliyordum. Bu kadını tanımıyordum, ona yabancıydım. Ama bir şekilde anlıyordum, bu kadın çok büyük bir kadındı. Yüreği ağır bir yük taşıyor gibiydi ve acısını paylaşarak beni kendime getirmeye çalışıyordu.

"Teşekkür ederim."

Başka bir şey söyleyemedim. Kollarını vücudumdan yavaşça ayırdı ve ellerini omuzlarımın biraz altına yerleştirerek kollarımdan tuttu. Gözlerime tebessümle baktı. "Rica ederim," demek istiyordu sanki. Başını hafifçe eğdi; gözleri biraz daha aşağıya kaydı, sanki bir şey arıyordu. Sonra tekrar gözlerime baktı.

"Yanlış anlama beni, Teğmenim. Ama..." dedi, sanki sözlerini dikkatle seçiyordu. Kaşlarım istemsizce çatıldı. "Yüzbaşı iyi değil," dedi.

Yüzbaşı Deha'nın iyi olmadığını ben de biliyordum. Ameliyat masasında kim bilir nasıl bir durumdaydı ancak daha demin bana umut verirken şimdi neden iyi olmadığını söylüyordu?

Tohum, yüzümdeki o darmadağın ifadeyi görünce sesindeki sertliği bir doz daha artırdı. "İçerideki değil, dışarıdaki..." dedi, sözlerini yine tam olarak kavrayamadım. Omuzlarımdan tutup hafifçe sarstı.

"Yüzbaşı Alparslan iyi değil, Feza... Dışarıda, bir bankta öylece oturuyor." Ben hâlâ boşluğa bakar gibi ona bakmaya devam ediyordum. "Dışarısı buz gibi, Feza."

İrkildim. Sözleri yavaşça vücudumun her köşesine yayıldı. Siktir... Siktir...Siktir...

Hızla yerimden kalktım. O kadar hızlıydı ki Tohum bile şaşkınlıkla sarsıldı.

Soğuk kötüdür. Soğuk gerçekten çok kötüdür. Bunu biliyordum işte, ne kadar kötü olduğunu iyi bilecek kadar kötü biliyordum.

Irak'ın kuzeyinde devam eden Şah Kartal Operasyonu sırasında, 21 Şubat 2021'de temas kesilen Yüzbaşı Reha Hügan Kandemir için yürütülen arama kurtarma çalışmaları, bölgedeki hava koşulları ve zorlu arazi şartları nedeniyle sonlandırıldı. Uzun süren aramalara, yoğun kar yağışı ve donma tehlikesi büyük engel oluşturdu. Türk Silahlı Kuvvetleri yetkilileri, operasyon bölgesindeki güvenlik riskleri ve aşırı koşullar göz önüne alındığında çalışmaların durdurulduğunu açıkladı. Yüzbaşı Kandemir'in akıbetiyle ilgili herhangi bir gelişme yaşanması hâlinde ailesine öncelikli olarak bilgi verileceği bildirildi.

Hatırladığım o haberle bir kez daha iliklerime kadar dondum.

Hareket edemeyen bedenim, birden koşmaya başladı. Etraftaki askerler ve Adanmışlar Ekibi bana bakıyordu. Ama ben hiçbirine aldırmadan koşmaya devam ettim, koridorları geçtim, sanki çıkış yolunu biliyormuşum gibi. Dışarı çıktığımda nefes nefese kalmıştım. Tohum haklıydı, burası gerçekten buz gibiydi. Soğuk, varlığını her zerreme kadar hissettiriyordu. Burada birkaç saat bile durmak işkence olmalıydı.

Gözlerim hastanenin önündeki banklarda gezindi. Bankların sıralandığı alanda, sırtı bana dönük birini fark ettim. Yüzünü göremiyordum ama ikimiz dışında, bu buz gibi havada dışarıda kimse olmayacağına adım kadar emindim.

Tam karşısına dikildim. Omuzları hep dik olan adam, bugün fazlasıyla kamburlaşmıştı. Gözleri bana yöneldi, bakışlarını yukarıya kaydırarak sanki bana bir şey söylemeye çalışırcasına baktı. Yutkundu, korktuğunu anlayabiliyordum. Korktuğu şeyin gerçekleşmediğini anlaması için hızla atıldım. "Ameliyat devam ediyor."

Gözlerini kapadı, derin bir nefes aldı. Abimi fazlasıyla seviyor olmalıydı.

"İçeri gir, üşürsün," dedi, yavaşça arkasına yaslanırken. Bankla sırtı birleşti. Başımı, iki yana sallayarak söylediğini reddettim.

"Siz üşümüyor musunuz?" diye sordum, bir yandan da bu soruyu neden sordum diye kendime kızıyordum.

"Ben alışkınım," dedi, bana bakmadan. Ses tonu farklıydı, sanki başka bir anlamı vardı.

"Ben de alışırım o zaman." Yavaşça yanına doğru oturdum. Oturduğu yerde dikleşip göz ucuyla bana baktı, ben sadece önüme bakıyordum. Önümde ne gördüğümü anlayamıyordum, boş boş bakıyordum.

"Deha seni bana emanet etti, Teğmen. Hadi, içeri gir," dedi emredercesine. Emanet işini nasıl da hızlıca kapmıştı.

"Ne güzel işte, Komutanım. Emanetiniz hemen yanınızda duruyor." İnatçılığım sonuna kadar devam ediyordu. Bakışlarına hâlâ karşılık vermiyordum.

"Emanetim, içeride de emanetim olmaya devam edebilir." Anlaşılan o da fazlasıyla inatçıydı. Sonunda dayanamayarak bakışlarımı gözleriyle buluşturdum.

"Eğer emanet edildiğim kişi soğuktan donacaksa, o zaman içeride de pek rahat edemem." Lafım biter bitmez dilimin ucunu ısırdım.

Neden?

Neden?

Neden?

Ağzımdan çıkanlara hâkim olamaz mıydım? *Neden her seferinde sözlerini tartmadan ağzına geleni söylüyorsun ki, Feza?*

Alparslan'ın kaşları önce çatıldı, sonra gevşedi. Şaşırmış olmalıydı, böyle bir tepki alacağını beklemiyordu. "Acaba benim için endişelenmiş olma ihtimalin var mıdır, Teğmenim?"

Hızla bakışlarımı önüme doğru çevirdim. En azından şimdilik göz göze gelmemek, benim için daha iyi olacaktı. "Bilmiyorum, Komutanım," dedim dürüstçe, sakin olmaya çalışarak. Aslında gerçekten bilmiyordum. Onun için endişelenip endişelenmediğimi bilmiyordum.

"Anladım."

Ne anladığını merak etsem de bu sefer sormadım. İkimiz de sustuk, tekrar konuşmaya başladığında kaç dakika geçtiğini bilmiyordum.

"Deha'yla tanıştığım günü hatırlıyorum..." Bakışlarım istemsizce ona kaydı. Bana bakmıyordu; tıpkı benim gibi, gözlerini yere sabitlemişti. "İlk başta benden hiç hazzetmedi."

Dudaklarım hafifçe kıvrıldı. Abimi tanıyordum. Deha birinden hoşlanmadıysa, bunun bir sebebi mutlaka olurdu.

"Bir sebebi olmalı. Yani, alınmayın ama Deha birini ilk bakışta sevmediyse, sorun her zaman sevmediği kişidedir, Komutanım." Söylediklerime gülümsedi. Hatta o gülümsemede hafif bir ukalalık da vardı. Oysa ben kızacağını, haddimi aşmamam gerektiğini söyleyeceğini sanmıştım.

"Soğuk biri olduğumu düşünüyorsun, değil mi?"

Konuyu aniden değiştirmesi tuhaftı ama aldırmadım. "Soyadınızın hakkını veriyorsunuz diyelim, Komutanım." Dolaylı yoldan konuşmak benim için daha güvenliydi. Alaska soğuktu; bundan daha dolambaçlı bir cevap veremezdim herhâlde. Yine güldü.

"Peki, sana soyadımın hakkını sadece son birkaç yıldır verebiliyorum dersem?"

Kaşlarım çatıldı. Sözlerini zihnimde evirip çevirdim. Ne demekti bu? Eskiden sıcakkanlı biri miydi yani?

"Gözümle görmeden inanabileceğimi sanmıyorum, Komutanım."

Arkasına yaslanıp kollarını göğsünde birleştirdi. Hâlâ bana bakmıyordu; gözleri karşıya, boşluğa sabitlenmişti. Ben ise onun aksine bakışlarımı ondan çekemiyordum.

"Abinin benden hazzetmemesinin sebebi buydu." Sonunda bakışlarını bana çevirdi. "Abin ciddi bir herif. Eğlence

anlayışlarımız bir dönem hiç uyuşmuyordu. Beni sorumsuz biri olarak görüyordu."

Bu kez ben sırtımı banka yasladım. Kollarımı göğsümde birleştirip bakışlarımı ondan kaçırdım. Deha'nın adını duymak bile içimde bir savunma mekanizması oluşturuyordu. "Deha için hayat her zaman sorumluluklardan ibarettir. Eğer hayatınızın bir döneminde sorumsuz olduğunuzu söylüyorsanız, sizden hazzetmemesi normal."

Abim... Her şeyin ve herkesin sorumluluğunu üstlenen, omuzlarında taşıyabilecceğinden fazlası olan adam. Büyük abimin yokluğundan sonra Kandemir ailesinin yükünü alan, Acar'ı ve beni hiçbir Babalar Günü'nde yalnız bırakmayan adam... Kendi sorumluluklarının içinde bu kadar boğulmuşken, bir başkasının sorumsuzca yaşadığını görürse elbette ondan nem kapardı.

"Soyadımın hakkını verebilmek için bazı sorumluluklar almam gerekti." Göz göze geldik.

"Nasıl sorumluluklar?"

Bakışlarını kaçırdı. "Beklemeyi öğrenmek gibi."

Beklemeyi en iyi bilenlerden biriydim ben. "Neyi beklemek, Komutanım?"

"Neyi değil, kimi beklemek belki de." Sesindeki soğukluk dışarıdaki havayı bile sıcak bırakırdı. Reha'dan bahsediyor olabilir miydi?

"Yoksa benimle aynı kişiyi mi bekliyorsunuz?"

Başını iki yana doğru yavaşça salladı. "Evet, seninle aynı kişiyi bekliyorum ama ben sana beklemekten değil, beklemeyi öğrenmekten bahsediyorum."

Alnım kırıştı. Sözleri bilerek mi bu kadar muğlaktı? "Anlamıyorum, Komutanım."

"İnan bana, Teğmenim, beklemeyi öğrenmek nedir, anlamanı hiç istemem." Ses tonu garipti.

"En azından küçük bir ipucu verseniz."

Gülümsedi. "Senin beklediğinle bana beklemeyi öğreten, aynı kişi ama senin beklediğinle benim beklemeyi öğrendiğim, aynı kişi değil."

Hiçbir şey anlamamıştım. Zihnimde cümleyi parçalara ayırdım ama sonuç yine boşluktu. "Komutanım... Hiç yardımcı olmuyorsunuz."

Başını yukarı aşağı salladı. "Elimden geleni yapıyorum oysaki."

Bir şey anlatmayacağını anlamıştım. Kafamdaki soru işaretlerini özellikle canlı tutuyordu. Konuyu değiştirmeye karar verdim.

"Deha bir dönem sizi sevmediyse, o zaman uyuz biri de olabilirsiniz. Abim sadece sorumsuz olduğunu düşündüğü insanları sevmez diye bir şey yok, uyuz insanlardan da pek hazzetmez." Beni merakta bırakıp tek kelime açıklama yapmamasına içerlemiştim. Belki de şu an uyuz olan kişi bendim.

"Eğer öyle olsaydı, abin en başta Bök..." Bir anda sustu. Lafının devamını getirmedi. Gözlerini benden çekti; çenesi gerildi. "Her neyse, Teğmen. O herifin adını ağzıma almayacağım gece gece." Sinirlenmişti. Az önce ona bir kamyon laf etmiştim, hiçbirine aldırmamıştı ama şimdi gerçekten gerilmişti. Sinirini bana yöneltmesini istemedim.

"Komutanım..." dedim kısık bir sesle, bakışlarım önümdeydi.

"Dinliyorum."

Gözlerim, ellerimi izlemeye devam ediyordu. "Üşüdüm."

Göz ucuyla ona baktığımda sesimi duyar duymaz sıkıntılı bir nefes alıp yüzünü sıvazladığını gördüm. Hızla yerinden kalktı ve içeri doğru yürümeye başladı. "Deha bir an önce kendine gelse iyi olacak. Seninle ne yapacağımı hiç bilmiyorum," diye söylenerek aramızdaki mesafeyi iyice açtı. O gelmeden asla içeri girmeyeceğimi anlamış olmalıydı. Derin bir nefes aldım ve peşinden hızla yürümeye başladım.

Koridorda ilerlerken aklımda sadece Deha vardı. İçimde yankılanan dualarla adımlarımı istemsizce daha da sıklaştırdım. Sonunda ameliyathane kapısının önüne vardığımda gözlerim etrafı taradı. Kapının önünde bekleyen kalabalığı gördüğüm an, içimde tuhaf bir ürperti yükseldi. Elimi hızla göğsüme götürdüm, sanki kalbimi yerinde tutmaya çalışıyordum.

O kalabalık orada boşuna durmuyordu. Vücudum harekete geçmeden önce zihnim emir verdi. Koş.

Ve koştum. O kadar hızlı hareket ettim ki ayaklarımın yerle temasını hissetmiyordum. Çevremdeki yüzleri, üniformaları, kimseyi seçemiyordum. Gözüm sadece ameliyathane kapısının önündeki doktora odaklanmıştı.

Geldiğimi fark edenler kenara çekilince yol açıldı. Karşımda duran doktoru gördüğümde adımlarım yavaşladı. Doktor beni fark ettiği anda, verdiğim tepkiden hastanın yakını olduğumu anladı. Parmaklarımın ucuna kadar gerildim, bir an önce söyleyeceklerini duymak için hazır bekliyordum.

"Ameliyat başarılı geçti. Kurşunu çıkardık, kanamayı kontrol altına aldık. Ancak hastamızın durumu hâlâ kritik. Önümüzdeki yirmi dört saat hayati risk taşıyor. Bu süreci atlattığında daha net konuşabiliriz. Şu an yoğun bakımda."

Derin bir nefes alıp verdim. Göğsüme bastırdığım elim hafifçe gevşedi. Etrafımdaki insanların da aynı anda nefes verdiğini hissettim. İçime istemsiz bir rahatlama yayıldı, dudaklarımda belli belirsiz bir tebessüm belirdi.

Sadece yirmi dört saat. *Biraz daha dayan, abim...*

Yanımda beliren tanıdık bir beden, kulağıma doğru eğilip "Dedim ben, Kandemir kolay lokma değildir," diye hafifçe fısıldadı. Tohum'un kendine güvenen sesi, içimdeki acıyı bir nebze olsun yumuşatmıştı. Başımı hafifçe salladım. Haklıydı. "Bak, ameliyat iyi geçmiş. Yirmi dört saat sonra daha iyi olacak."

Bu kez omzumda bir el hissettim. Başımı kaldırdığımda karşımda Ceyhun'u gördüm. Yüzü yorgundu, gözlerinin altı uykusuzluktan morarmıştı ama yine de gülümsüyordu. "Üzülme artık." Sanki üzüldüğümü görmek onu da üzüyordu.

Ona cevap vermek üzereydim ki omzumdaki temasın aniden yok olduğunu hissettim. Bir gölge gibi hızla hareket eden bir el, Ceyhun'un elini tutup sertçe kavrayıp geri fırlatmıştı. Ne olduğunu anlamak için başımı hızla çevirdiğimde karşımda Yüzbaşı Alparslan'ı buldum.

Bakışları Ceyhun'a kilitlenmişti. Yüzü ifadesizdi ama bakışlarındaki öfkeyi görmek için fazla çaba sarf etmeye gerek yoktu.

"Kusura bakma," dedi, sesi sertti. Gözlerini bir an bile Ceyhun'dan ayırmıyordu. "Kardeşim senden hoşlanmıyor. Ve o da..." Beni işaret edince iç çektim. Alparslan bir adım daha yaklaştı. "Kardeşim uyanana kadar o bana emanet." Emanet. Bu kelimeyi söylerken her harfin üzerine bastırıyordu. Bu emanet işi, Yüzbaşı Alparslan için giderek önem taşımaya başlamıştı.

Önüme hafifçe döndüğümde Ceyhun'un dudaklarının yukarı doğru kıvrıldığını gördüm. Belli ki bir kez daha sinirlenmek yerine karşısındakinin üzerine gitmeyi tercih edecekti.

"Tüh be! Deha uyanana kadar sabredeceğiz artık." Sesi meydan okur nitelikteydi.

Alparslan bir adım daha attı. Kaslarının gerildiğini, nefes alışlarının hızlandığını gördüm. Yüzündeki öfke, gözlerinin en derin köşelerine kadar işlemişti. Olayın daha fazla büyümesine izin veremezdim. Araya girip hızla Alparslan'ın önünü kestim. Tam karşısına dikildiğimde bana bakışı bir an için değişti. Öfkesi hafifçe duraksadı, beni süzdü. Sonra derin bir nefes aldı. Gözlerini yavaşça kapatıp açtığında omuzları hafifçe gevşemişti. Öfkesini geri çekmişti. Sakinleşmeyi kabul etmişti.

"Gençler, önemli bir şey söylemem gerek."

Yaşlı doktorun aniden konuşmasıyla hepimiz ona döndük. Gözlerindeki anlamı çözmeye çalışırken içimde tarifi zor bir huzursuzluk belirdi. Zorlukla yutkundum. Söylenmesi gereken ama söylenmesi zor olan bir şey vardı.

"Abim... İyi olacak." Sözler dudaklarımdan dökülse de devamını getiremedim. Ne söylemem gerektiğini bilmiyordum. Tohum'un koluma girip beni ayakta tuttuğunu hissettiğimde varlığına sığınmaktan başka çarem olmadığını fark ettim. Ayaklarımın altındaki zemin kayıyormuş gibi hissediyordum.

Doktor gözlerini kısa bir an yere indirdi, ardından tekrar bize baktı. Tereddütle dudaklarını araladı. "Deha Bey'in bedenine saplanan kurşun..." Sanki ne söylemesi gerektiğini bilemiyor, kelimeleri nereye koyacağını hesaplamaya çalışıyordu.

"Evet, devam et, doktor." Melik Üsteğmen'in sert sesini duyan yaşlı adam, derin bir nefes aldı ve sözlerini tamamladı.

"Bu kurşunun aynısı, daha önce buraya getirilen bir balıkçının bedenine saplanmıştı."

Sözler, anlamı zihnimde yer edene kadar etrafta yankılandı. Kelimeler sonunda zihnime ulaştığında yerimden sendeledim. Dizlerimdeki güç çekildi, gözlerim istemsizce doktorun yüzüne kilitlendi. Tohum son anda kolumu sıkıca kavrayarak düşmemi engelledi.

"Allah kahretsin!" diye öfkeyle fısıldadı Kayza. İçimdeki korku katlanarak büyüdü. Elini yüzüne kapatarak başını sallıyordu. İsyan ediyordu ama bu isyanın sebebi neydi? Anlamını bilmek istemediğimi fark ettim.

Anlamıyordum.

Aslında anlıyordum ama anlamak istemiyordum.

"Balıkçı... Tahmin ettiğimiz balıkçı mı?" Evliya'nın sesi, Kayza'nınki kadar öfkeli ve çaresizdi. Hepimizin cevabını bildiği ama kimsenin dile getirmeye cesaret edemediği o soruyu sormuştu.

"Kurşun üçgen miydi?" diye sordu Ceyhun. Cevap almak için sormuyordu, gerçeği onaylatmak istiyordu.

"Balıkçının ameliyatını da ben yapmıştım. İki kurşun arasında hiçbir fark yok."

Duyduğum sözlerin ardından, nefesim sanki ciğerlerimde sıkışıp kalmıştı. İnlercesine bir soluk verdim. Vücudum artık bana ait değilmiş gibi hissediyordum. Dizlerim titredi, kaslarım boşaldı. Ayakta durmamı sağlayan tek şey, Tohum'un kolumu sıkıca tutmasıydı. Ama bu bile yeterli değildi. Çünkü ben...

Algılarımı kapatmıştım. O kurşunun ne olduğunu biliyordum. Kale'de, Adanmışlar bunu bize anlatmıştı. Balıkçı omzundan vurulduğunda, durumunun stabil olduğu sanılmıştı. Ancak kurşunun zehirli olduğu ortaya çıkmıştı; içindeki madde kanına karışarak onu içten içe öldüren bir biyolojik silaha dönüşmüştü. Zehir, kanını besin kaynağı olarak kullanarak sinir sistemini felç etmiş, organlarını işlevsiz hâle getirmişti. Üç gün boyunca sakin bir süreç yaşamış, dördüncü gün, zehrin vücudunda son aşamaya ulaşmasıyla sistemleri tamamen çökmüş ve ölmüştü.

Ama işin en korkunç yanı, ne balıkçının ölümü ne de kurşunun etkisiydi. Bu kurşunun yapıldığı madde, bilinen hiçbir elementle uyuşmuyordu.

Günümüz teknolojisi, kurşunun kimyasal yapısını çözemiyordu. Madenlerin hiçbirine benzemiyordu, hatta bu dünyaya ait olup olmadığı bile belirsizdi. Yarattığı yıkımın nasıl durdurulacağına dair elimizde tek bir ipucu bile yoktu.

Ve şimdi... O kurşun, abimin bedenine saplanmıştı.

"Abim..." diye fısıldadım. Ağzımdan sadece tek bir kelime çıkmıştı ama içimi öyle büyük bir boşlukla doldurmuştu ki her şeyin anlamsız olduğunu düşündüm. Onu görmek, bir kez daha kokusunu duyabilmek her şeyden önemliydi. Beni koruyan, yol gösteren, her zaman güvenebileceğim o güçlü adam... Onu kaybetmiş olmanın acısıyla boğuluyordum.

Tohum'un kolundan çıktım. Abimi görmek istiyordum. Onun yanına doğru gitmek için arkamı döndüğümde vücudum bir anda yerle bir oldu, dengemi sağlamak için çırpınırken gözlerim kararda. Beynim çığlık attı ama kelimeler çıkmadı. Tüm gücümü kaybetmiştim. Gözlerim karanlığın içine çekiliyordu. Tam düşecekken güçlü kolların etrafımı sardığını hissettim. Burnumda sımsıcak bir koku hissettim. O kadar rahatlatıcı bir kokuydu ki... O kokunun her zaman yanımda olmasını istedim. Yüzbaşı Alaska.

Alparslan'ın kolları beni kucakladığında vücudum sanki onun ellerine tamamen teslim olmuştu. Bakışlarım yüzüne kaydı, Alparslan'ın gözlerindeki korkuyu gördüm. "Feza..." diye mırıldandı, sesi endişeyle yoğrulmuştu. Gözlerinde gördüğüm o korku, beni daha da zayıflattı. Sanki bir anda kaybolacağımı düşünüyordu. Etrafımda insanlar telaşla hareket ediyordu ama kimseyi duymadım, kimseyi görmedim. Bir tek Alparslan vardı, her şey onun etrafında dönüyordu. Gözlerimden süzülen yaşları fark etmedim bile. "Ağlama," dedi.

Gözlerim karanlıkla buluştu. Ağlamayı kestim. Kendimden geçmiştim.

★

Gözlerim yavaşça aralandığında gözkapaklarımın altında yoğun bir ağırlık vardı. Uykuda bile defalarca kâbus görmüş, her birinde abimi kaybetmenin acısıyla hıçkıra hıçkıra ağlamıştım. Uyanıp yüzümdeki ıslaklığı fark ettiğimde içimdeki boşluğun gerçek olduğunu bir kez daha kabul etmiştim.

Hastane odasında, bir yatağın üstünde boylu boyunca yatıyordum. Her şey silik bir şekilde gözlerimin önünden geçiyordu. Hızlıca sırtımı doğrultup zihnimdeki bulanıklığı silmeye çalıştım. Aslında tam anlamıyla sağlıklı hissetmiyordum. O kadar zorlayıcıydı ki zihnimde abimin yokluğu, her ânını hissettiriyordu. Operasyon için giydiğim tulum hâlâ üzerimdeydi. Tulumun kolu yukarı doğru katlanmıştı. Sağ kolumdaki damar yolu bir seruma bağlanıyordu.

İğnenin ucunu parmaklarımın arasında sıkıca tuttum ve kuvvetle çektim. Bir an bile düşünmedim, acıyı umursamadım. İğnenin ucunu çıkarınca kanın hızla dışarı akışını gördüm.

Tulumun kolunu aşağıya indirdim, kısa saçlarımı alnımdan çektim. Boğazımdaki yumru büyümüştü. Gözlerim botlarımı aradı, yatağın kenarındaydılar. Hızla ayağıma geçirdim botlarımı. Tek bir şey istiyordum: Abimi görmek. Bir tek onu görmek. Başka hiçbir şeye ihtiyacım yoktu. Tek dileğim, onunla yeniden birlikte olmak, onunla yaşamaktı. Ya da ölmek.

Ağır adımlarla odada ilerlerken içimdeki duygular birbirine karışıyordu. Kulpu sıkarak kapıyı açtım ve dışarı adım attım. Sağa doğru dönmeye yeltenmiştim ki olduğum yerde durmak zorunda kaldım. Duvara yaslanmış, kolları çapraz bir şekilde bağlanmış bir adam karşımda duruyordu.

Yaslandığı duvardan sırtını yavaşça ayırarak kollarını aşağı indirdi. Bana doğru döndü. Yüzbaşı Alparslan, bir kez daha bütün heybetiyle karşımda duruyordu.

"On iki saattir uyuyorsun, sakinleştiricilerle zor zapt ettiler. Deha'nın durumunda bir değişiklik yok, hâlâ yoğun bakımda. İsyan Timi ve Adanmışlar, gelen haber üzerine acil olarak Ankara'ya döndü. Sen ve benden başka kimse yok burada," dedi. Sanki beni çok iyi tanıyordu. Hatta o kadar iyi tanıyordu ki daha ben ağzımı açmadan neyi merak edeceğimi bilip tek tek cevaplıyordu.

"Acil durum nedir, Komutanım?" diye sordum. Omuzlarımda bir gerilim vardı ama sesim oldukça sakindi. İçimdeki fırtına durulmuş gibiydi. Yüzbaşı Alparslan bana doğru bakarken bir an için başını eğdi, birbirimizin gözlerine odaklandık. Bana yönelerek elini uzattı. Bileğimi sıkıca tutarak beni kendine çekti ve az önce çıktığım odaya doğru sürükledi. Kapıyı arkadan kapattığında gözlerimiz yine karşı karşıya geldi. Bileğimi tutmayı bıraktı. İlk önce vücudumu dikkatle inceledi, ardından gözlerime bakarak sakin bir şekilde "Abin için bir umut var," dedi. Kalbim deli gibi atmaya başladı, gözlerim kocaman açıldı. Hiçbir şey diyemedim, sadece bakakaldım. Konuşma yetimi âdeta yitirmiştim.

"Vega bir şekilde iletişime geçmiş. Bulmamızı söylediği adam, Bezir Hicranlı. Eğer onu yakalayıp getirirsek, panzehri vereceğini söylemiş." Panzehir... Demek bir umut vardı. Panzehir vardı, belki abim için... Belki her şeyin sonunda bir çıkış yolu vardı.

"Üç günümüz var ama," dedim. Üç gün... Tüm umudum buna bağlıydı. Bu kadar kısa bir zaman diliminde o adamı bulabilir miydik?

"Bulacağım," dedi Yüzbaşı Alparslan, bir adım daha öne çıkarak. "Yemin ederim, bulmadan gelmeyeceğim, Feza." Ona güvenmem için beni ikna etmeye çalışıyordu.

Başımı hızla iki yana salladım. "Bulacağız," dedim. "Ben de geleceğim."

Yüzbaşı Alparslan hızla aramızdaki mesafeyi kapatarak omuzumdan tuttu ve beni sert bir şekilde durdurdu. Neredeyse burun burunaydık.

"Olmaz!" dedi, sertçe. "Abinle kal, iyi değilsin."

Bakışlarımı yukarı kaldırarak gözleriyle buluştum. "Komutanım, lütfen," dedim, sesim ağlamaklıydı. Gözlerimdeki yaşlar yeniden birikiyordu. Yüzbaşı Alparslan'ın yüzünde bir huzursuzluk belirdi, başını yana yatırarak yüzünü buruşturdu.

"Yapma," dedi ama ben dayanamayarak gözyaşlarımı dökmeye başladım. Bunu her zaman yapmazdım. Normalde, hiçbir şey beni bu kadar yıkamazdı. Ama abim söz konusu olduğunda dayanamazdım.

"Asıl siz yapmayın!" dedim, kendimi toparlayarak kollarını ittirdim ve bir adım geri çekildim. Acıyla yıkanan sesim yükseldi. "O benim abim, her şeyim, ailem!" Derin bir nefes aldım ancak sesimin sertliği ve yüksekliği giderek artıyordu. "Onu kurtarabilecek en ufak bir ihtimal varsa, ben o ihtimalin peşinden gitmeliyim. Gideceğim de." Sesimde bariz bir sitem vardı. "Onun için savaşmam gerek, benim yüzümden... Kurşun bana gelecekti, önüne atladı. Onun yerinde benim olmam gerekiyordu. Eğer onun yerinde ben olsaydım, abimi hiçbir kuvvet burada tutamazdı."

Gözlerimiz birbirine kenetlendi. Yüzbaşı Alparslan derin bir nefes aldı, bakışları bir an yüzümde sabit kaldı, ardından gözlerini tekrar gözlerime dikti. "Çok zorsun," dedi, birkaç saniyelik sessizlikten sonra. Başını ağır ağır iki yana salladı. "O kadar zorsun ki her seferinde yeniliyorum. Hemen yola çıkacağız," dedi.

Başımı onaylarcasına salladım. Ardından kapıya doğru yöneldi, tereddüt etmeden peşine düştüm. Koridorun sonuna vardığımda olduğu yerde durduğunu gördüm. Yalnız değildi. Burada bizden başka kimsenin olmadığını sanıyordum.

Biri ona sarılmıştı.

Görmek için hafifçe yana kaydım ve kollarını ona sımsıkı dolayan kişinin Alzem olduğunu fark ettim. İçimde bir şeyler sıkıştı. Ellerim istemsizce yumruk oldu. Öğrenmiş olmalıydı.

Biraz daha dikkatli bakınca Alzem'in omuzlarının sarsıldığını gördüm. Ağlıyordu.

Gözlerimdeki yanmayı engelleyemedim. Tekrar ağlamak istemiyordum ama hem bu kadına hem de abime içim yanıyordu.

Alparslan kız kardeşini kendinden hafifçe uzaklaştırdı, yüzündeki yaşları nazikçe sildi ve alnından öptü. Arkasını döndüğünde beni fark etti. Bana bakışı... İçimi delip geçti.

O gözleri tanıyordum. O, canı yanan bir abinin gözleriydi. Aynı gözleri yıllarca kendi abilerimde de görmüştüm. Alparslan başını hafifçe eğip eliyle beni işaret etti. Sonra Alzem'in alnına bir öpücük daha kondurdu ardından köşeyi sessizce dönerek gözden kayboldu. Alzem ağlamaktan kızarmış gözleriyle bana baktı ve bir anda bana doğru koşmaya başladı.

Güçlü ol, Feza. Güçlü ol.

Birkaç adım kala kollarımı açtım, yanıma gelmesini bekledim. Son bir hıçkırık boğazından kaçtı ve kendini kollarıma bıraktı. İçinde tuttuğu ne varsa benim omuzlarımda çözüldü. Bir elim sırtında, diğer elim saçlarında gezindi.

Bekledim. Sakinleşmesini bekledim. Ama o acı bir türlü dinmedi.

"Babamın... Babamın hâlinden anladım bir şey olduğunu." Sesi ağlamaktan kısılmıştı. "Ne olduğunu sordum ama anlatmadı. Israr ettim. Hangisi dedim..." Parmaklarım saçlarının arasında dolanıyordu. Titreyen dudaklarından dökülen kelimeler beni de yaralıyordu.

"Deha abin dedi." Kollarımın arasında sanki büsbütün çöktü. Tüm bedeni sarsılarak ağlamaya başladı. "Feza, sen söyle... Bir şey olmayacak de... İyi olduğunu söyle..." Benden uzaklaştı. Gözleri umutsuzca benimkilere kilitlenmişti. "Lütfen, bir şey söyle."

Alparslan gibi ben de gözyaşlarını sildim. Güçlü kalmaya çalışıyordum ama her şey beni yerle bir ediyordu. "Benim gitmem lazım. Ankara'ya dönmem lazım. Deha..." Omuzlarını tutup gözlerine baktım. "Onu sana emanet ediyorum."

Bir gece önce, abim beni Yüzbaşı Alparslan'a emanet etmişti. Şimdiyse ben abimi Alzem'e emanet ediyordum. Alzem başını hafifçe salladı, gözyaşları dinmek bilmiyordu.

"O iyi olacak. Söz veriyorum," dedim, parmaklarım yüzündeki yaşları silerken.

Alzem de başını salladı. "Sen dönene kadar ona çok iyi bakacağım. Söz veriyorum," dedi, titreyen sesiyle. Gitmeden önce abimi görmem gerektiğini söyledi.

Onu görmeyi ben de istiyordum ama gidemedim. Gitmeye cesaret edemedim.

Çünkü onun yanına tek parça girip tek parça çıkamazdım.

"Sen git," dedim. "Benim yerime de git."

★

Saat 21.07'yi gösteriyordu. Yoğun bakım kapısının üzerindeki kırmızı ışık yanıyordu; içeride Yüzbaşı Deha, vücudundaki kurşun yarasıyla yaşamla ölüm arasında yatıyordu. Kapının önünde koyu renk kapüşonlu hırkasına sarınmış Alzem duruyordu. Elindeki izin kâğıdını öyle sıkıyordu ki parmakları kireç gibi olmuştu. Kalbi, göğsünü parçalayacak gibi atıyordu. Kâğıdı katlayıp cebine koydu. Doktor olması tek şansıydı; yoksa Deha'nın doktoru onu içeri asla almazdı.

Kapıyı ağır ağır itti. İçeride makinelerin tekdüze sesleri ve hava filtrelerinin hafif uğultusu dışında bir ses yoktu. Gözlerini yatağın üzerindeki bedene çevirdi. Deha. Güçlü, korkusuz, savaş meydanında bir efsane olan komutan... Ama şimdi bembeyaz hastane çarşaflarının ortasında kımıldamadan, savunmasız ve solgun bir şekilde yatıyordu.

Göğsü düzenli ama zayıf bir ritimle inip kalkıyordu. Sol koluna serum takılmış, kablolar çıplak tenine uzanmıştı. Monitördeki yeşil çizgi her saniye titreyerek kalbinin hâlâ attığını söylüyordu. Kalın sargı, kurşunun açtığı yarayı saklamaya yetmiyordu. Alzem'in bakışları yaralardan çok yüzüne takıldı. Hep sarsılmaz gördüğü adam gözleri kapalı, sessizce yatıyordu. Bir adım yaklaştı, sonra bir adım daha. Elini tuttuğunda irkildi; teni soğuktu. Parmaklarını onunkilere doladı, yatağın yanında diz çöktü.

Gözleri bulanıklaştı. Önce birkaç damla süzüldü yanaklarından, ardından içindeki baraj çatladı. Sessizce ağlıyordu. Titreyen

omuzları, düzensiz nefesleri, çaresizliği odanın içinde yankılanıyordu.

"Bu kadar güçlü olmak zorunda mıydın?" diye fısıldadı, sesi kırık ve boğuktu. "Her şeyi tek başına sırtlamak zorunda mıydın, Deha?"

Sorusuna cevap gelmeyeceğini bile bile bekledi. Bunu kabullenmek her şeyden daha zordu. Başını eğdi, alnını Deha'nın avucunun içine yasladı. Kokusunu içine çekti. Yanaklarından süzülen yaşlar, Deha'nın bileğine damladı. "Neden..." diye fısıldadı. "Neden kendini bu hâle getirdin?" Göğsü hızla inip kalkıyordu. Acısı, boğazına düğümlenmişti.

Eğer Deha ölürse, eğer bir daha gözlerini açmazsa... Bunu kaldıramazdı. Hayatında ilk defa, gerçekten bir şeyin ellerinin arasından kayıp gitmesinden korkuyordu. Ve bu korku, onu yavaş yavaş yutuyordu.

Alzem, titreyen parmaklarıyla Deha'nın elini biraz daha sıktı. Gözyaşları durmak bilmiyordu, yanaklarından sessizce süzülüp çarşafa damlıyordu. Derin bir nefes aldı ama ciğerleri sanki daralıyordu. Artık susamazdı.

"Eğer gidersen..." diye fısıldadı, sesi acıyla çatallaşmıştı. "Eğer gidersen, ben ne yaparım?"

Yüzünü kaldırmadı. Bakışları hâlâ aşağıdaydı, gözleri yaşlarla doluydu. Yüzüne bakarsa... Bunu söyleyemezdi. Deha'nın kapalı gözlerine bakarken bile içi yanıyordu; gözlerini açmış olsaydı, bu kadar cesur olamazdı.

"Ben..." Dudakları titredi. Yutkundu ama hiçbir şey geçmedi boğazından. "Seni seviyorum." İtiraf dudaklarından dökülür dökülmez omuzları biraz daha çöktü. Onu taşıyan son güç de çekilmiş gibiydi.

"Çok seviyorum, Deha... Çok seviyorum Faris..." Ellerini avuçlarının içinde tutarken başını biraz daha eğdi. Sanki dizlerinin üstüne çöküp yalvarıyormuş gibi, sanki bu itirafla içindeki tüm acıyı dökebilecekmiş gibi.

"Öyle seviyorum ki..." Hıçkırığı odada yankılandı. "Bilmiyorsun. Hiç bilmedin. Ben sustum, hep sustum ama artık susamam. Ya bir daha söyleyemezsem? Ya hiç fırsatım olmazsa? Seni abim gibi görmedim ben, Deha. Hiçbir zaman öyle görmedim. Sen hep... Hep kalbimdeydin ve sen bunu hiç bilmedin."

Sıktı ellerini. Biraz daha, biraz daha... "Sen benim için her şeydin." Ve şimdi, o her şey, avuçlarının arasında solup gidiyordu.

Alzem'in omuzları titredi, göğsü hızla inip kalkıyordu. Gözyaşlarını durduramıyordu artık, yıllardır içinde tuttuğu ne varsa, hepsi birden dökülüyordu. Parmakları Deha'nın avucunu daha sıkı kavradı, sanki onu bu dünyada tutabilecek tek şey Alzem'in dokunuşuydu.

"Ben hep sevdim seni," diye fısıldadı, titrek sesi hıçkırıklarla kesiliyordu. "Ama sen hiçbir zaman fark etmedin. Hiçbir zaman."

Parmakları Deha'nın eline kenetlendi, tırnakları avucuna hafifçe battı ama umursamadı. Onun varlığını hissedebilmek için ne gerekiyorsa yapardı.

"Ben senden hiç vazgeçemedim," dedi, sesi daha da kısıldı. "Bazen sadece yanında olmak bile yetti. Konuşmak, gülmek, seni izlemek yetti. Çoğu zaman yetmeyeceğini de biliyordum. Sen beni, benim seni sevdiğim gibi sevmedin hiç. Benim seni sevdiğim gibi sevemezdin ve ben bunu kabullendim."

Nefesi kesildi, gözkapakları ağırlaştı, dişlerini sıkarak başını iki yana salladı. Hıçkırıkları arttı, omuzları daha da düştü. İçinde taşıdığı yük, söyleyemediği her kelime, itiraf edemediği her duygu şimdi boğazından yavaşça dökülüyordu.

"Ya artık çok geçse?" diye fısıldadı, neredeyse duyulamayacak kadar sessizdi. "Ya gözlerini açmazsan? Ya artık beni duyamazsan?" Başını yatağın kenarına yasladı, Deha'nın elini kalbine bastırdı.

"Benim kalbimde hep sen vardın," diye inledi. "Hep sen olacaksın." Odada yalnızca onun titrek nefesi can buluyordu.

Kadının çok önemli bir şeyden haberi yoktu. Yüzbaşı Deha, kadının odaya girmesinden çok kısa bir zaman sonra gözkapaklarını aralamayı başarmıştı. Sonra onu görmüştü. Kadın yüzüne bakmıyordu; başını önüne eğmiş, omuzları çökmüştü. Avuçlarında hâlâ onun elini tutuyordu. Parmakları sıcacıktı, titriyordu. Deha nefes bile almadan dinledi.

"Seni seviyorum..."

Kalbinin teklediğini hissetti. Parmaklarının ucuna kadar yayılan bir ürperti geçti üzerinden ama ağzını açamadı. Küçük bir tepki vermeye bile cesareti yoktu. Alzem yüzünü saklıyordu.

Omuzlarının titremesi içini parçaladı. Deha ne yapması gerektiğini bilmiyordu.

Yıllardır onu hep aynı yerden görmüştü. Alparslan'ın kardeşi, onun için de bir kardeş gibiydi. En azından öyle olduğuna inanmıştı. Öyle olması gerekiyordu ama Alzem böyle hissetmiyordu. Ve şimdi, burada, tam yanında, gözyaşlarıyla ona bağlı olduğunu söylüyordu.

Deha gözkapaklarını yeniden kapattı. Duymazdan geldi. Böylesi daha iyi olacaktı...

O, Alzem'in kendisine yüklediği anlamı taşıyabilir miydi? Bu zamana kadar hiç düşünmediği, hiç farkına varmadığı bir gerçeğin altında ezilebilirdi. Yine de Deha'nın içi sıkıştı. Göğsünde bir şey ağırlaştı; nefes almasını zorlaştıran, boğazına düğümlenen bir şey vardı.

Alzem ağlıyordu. Hıçkırıkları odanın sessizliğini bozan tek şeydi. Deha hiçbir şey yapamıyordu. İçinde bir yer acıdı. Sebebini bilmiyordu ama onu böyle görmek istemiyordu. Alzem'in sesi ne zaman titrese, o titremenin içini parçaladığını fark etti. Ne zaman nefesi kesilse, nefesi de Alzem'inkiyle birlikte düzensizleşiyordu. Alzem ağladıkça onun göğsünde de bir sızı yayılıyordu.

Ona dokunmak, ağlamamasını söylemek istedi ama yapamadı. Parmakları kımıldamadan durdu. Gücü yoktu. Deha, bir şeylerin yanlış gittiğini biliyordu. Gücü olsa tepki verirdi belki ama vurulmuş bir adam kadar hâlsizdi. Gözkapakları giderek ağırlaştı. Yorgunluk, vücudunun her zerresine sinsice yayıldı.

Bir an durup yeniden düşündü. O da bir abiydi, onun da bir kız kardeşi vardı. Alzem'in abisini gözünün önüne getirdi. "Eğer Alparslan kız kardeşime farklı bakmış olsaydı, onu yaşatmazdım..." diye geçirdi içinden. Hasta yatağında bile damarlarında dolaşan o abi olma hissi dinmemişti. Böyle bir durumda, Alparslan gibi bir adama ihanet edemezdi. Kadının hıçkırıkları hâlâ kulaklarında yankılansa da artık sesler bulanıklaşmaya başlamıştı. Bilinci, uyku ve uyanıklık arasında gidip geliyordu. Gözkapakları istemsizce düştü, nefesi yavaşladı. Duyduğu son şey, Alzem'in titrek nefesi oldu ve sonra, karanlık, onu yeniden içine çekti.

@ayisigikitap

6

GÖLGELER, IŞIĞI HATIRLAMAK İÇİN VARDIR

Dünya düzdür, iki kere iki dörttür, kime ne.
"Sevda'dan öteye köy yoktur" diyenlerden bana ne.
Hilkatim gayemdir, tüm gayemden sana ne.
Yüzü kalbime tefsir edendir, aşkımdan ona ne?

2007
IRAK-KERKÜK

Üç kardeş kalabalığın arasına karışarak köy meydanına ulaştığında gördükleri manzara içlerindeki huzursuzluğu büyüttü. Meydan ikiye ayrılmıştı. Bir tarafta köylüler, diğer tarafta askerler duruyordu. Erkeklerin çoğunun elinde taş vardı; bazıları avuçlarında sıkıyor, bazıları omuz hizasında hazır tutuyordu. Kadınlar biraz geride durmuş, endişeli gözlerle olan biteni izliyordu.

Köylülerin önünde o adamlar duruyordu. Sarıkları kalabalığın içinde hemen seçiliyordu. Gözleri askerlere değil, köylülere dönüktü; asıl yönlendirdikleri taraf belliydi. Reha, Deha ve Feza birkaç adım geride durmuş, tabloyu bir bütün hâlinde izliyordu. Kalabalığın önündeki cübbeli adamlardan biri bir adım öne çıktı.

"Görmüyor musunuz?" dedi kalabalığa dönerek. "Silahlarıyla köyümüzün ortasına kadar girdiler. Bunlar asker filan değil!" Köylülerin ellerindeki taşlar biraz daha yukarı kalktı, arkalardan homurtular yükseldi. Bir başka sarıklı adam kolunu askerlerin bulunduğu hatta doğru savurdu.

"Gerçek asker böyle mi olur? Köyün içine silahla girer mi? Sizi susturmak için buradalar! Bugün geri adım atarsanız yarın evlerinize girecekler!" Kalabalık bir adım öne ilerledi.

Yüzbaşı Cezmi, bu tiyatroya daha fazla seyirci kalamadı. "Ben Türk Silahlı Kuvvetleri mensubu Yüzbaşı Cezmi İnal. Karşınızda bir terörist değil, Türkiye topraklarının askerini görüyorsunuz. Üniformamı da rütbemi de namusum gibi taşırım."

Kalabalıkta kısa bir tereddüt oldu. Bunu fark eden cübbeli adamlardan biri hemen araya girdi. "İsteyen herkes kendine yüzbaşı der! Sırf böyle söylüyor diye ona inanacak mıyız?"

Yüzbaşı Cezmi'nin çenesi hafifçe gerildi. Bir adım daha attı. "Buraya köyünüzü korumaya geldik. Eğer terörist olsaydık, şu an karşınızda bu şekilde durmazdık. Silahlarımızı size doğrultmadık."

Öndeki adamlardan biri alaycı bir tebessümle başını salladı. "Silah doğrultmaya cesaret edemiyorsunuz çünkü kalabalığı görüyorsunuz. Korkuyorsunuz!" Sözleri kalabalığın kendine güvenini artırmıştı. Köylüler gerçekten karşılarında asker değil de köye sızmış düşman olduğuna inandırılmıştı.

Yüzbaşı Cezmi'nin sesi bu kez daha güçlüydü. "Hiç kimse askerime bir adım daha yaklaşmayacak! Halkı kışkırtmak, üniformaya dil uzatmak suçtur. Masum insanları galeyana getirerek kan dökülmesine sebep olursanız, bunun hesabını verirsiniz."

Cübbeli adamlardan biri kalabalığa dönüp iki elini yukarı kaldırdı. "Gördünüz mü? Tehdit ediyorlar! Daha şimdiden tehdit ediyorlar!" Kalabalık bir kez daha öne doğru dalgalandı. Öndeki adamların tek bir kelimesi, tek bir saldırı emri meydanı cehenneme çevirecek kadar güçlüydü.

Yüzbaşı Cezmi İnal, elini geriye doğru uzatıp köy girişinde duran zırhlı aracı işaret etti.

"Geldiğimiz aracı görüyorsunuz, bu araç Türk Silahlı Kuvvetleri envanterine kayıtlıdır. Şasi numarasından telsiz frekansına kadar her detayı askeri sistemde kayıtlıdır. Bu aracı yalnızca görevli personel kullanabilir. Size soruyorum, terörist dediğiniz kişiler bu aracı nasıl temin etmiş olabilir?"

Kalabalığın ön sıralarında bir kıpırdanma oldu. Taş tutan ellerden bazıları bir anlığına gevşedi. Birkaç kişi araca dönüp dikkatle baktı, etrafta fısıltılar yayıldı. "Doğru olabilir mi?" diyenler oldu. "Gerçekten asker aracı bu..."

Cübbeli adamlardan biri "Din kardeşlerim!" dedi, elini göğsüne koyarak. "Şeytanın adamları kılıktan kılığa girer!

Askerlerimizi şehit edip araçlarını almış olamazlar mı? Üniforma çalmak zor mu? Aracı ele geçirmek zor mu? Siz bunların ağzına bakmayın. Bunların dili tatlıdır, sizi kandırırlar!" Şüpheyle öfke birbirine karışmıştı.

Asker hattının içinden bir subay öne çıktı. "Peki siz kimsiniz?" dedi, cübbeli adamlara bakarak. "Bu bilgiyi size kim verdi? Kesin konuşuyorsunuz, hangi kaynağa dayanarak karşınızdakilerin terörist olduğunu söylüyorsunuz? Gördünüz mü, tespit mi ettiniz, yoksa birileri mi söyledi?" Bu kez bakışlar cübbeli adamlara döndü.

İçlerinden biri öfkeyle öne atıldı. "Beni yalancılıkla mı suçluyorsun? Ömrü hayatımda ağzımdan yalan çıkmamıştır. Yalan nedir bilmem!"

Yanındaki hemen destek verdi. "Biz bu halkın içindeniz! Siz kimsiniz de bizi suçluyorsunuz?"

Kalabalığın arkasında bir hareketlilik oldu. Kardeşlerinin ellerini sımsıkı tutan Reha, meydanın ortasına doğru yürüyordu. Meydana birkaç adım kala durdu. Önce eğilip küçük kız kardeşinin göz hizasına indi. "Feza, hangisiydi?"

Feza kalabalığa baktı. Sonra küçük parmağıyla öndeki altı adamdan birini işaret etti. Kalabalık bir anda o adama döndü. Reha, Feza'nın elini daha da sıkı tuttu, onu arkasına hafifçe çekerek öne geçti.

"Kardeşim bu adamı kendi kulaklarıyla duymuş! 'Bütün köyün güvenini kazandık. Köye gelen askerler teröristtir dediğimizde inanmayan bir kişi bile çıkmaz,' demiş. Bugün kan döküleceğini söylemiş! Şimdi sorarım size... Asıl hain kim?"

Feza'nın işaret ettiği cübbeli adam yüzünü buruşturdu. Küçük bir kız çocuğunun bütün planı bozmasına izin veremezdi. "Çocuklar bir şey duyar, başka türlü anlar. Siz şimdi bir çocuğun sözüne mi inanacaksınız? Ben öyle bir şey söylemedim. Asla böyle bir söz ağzımdan çıkmadı."

Yaşlı bir adam, bastonuna dayanarak öne doğru eğildi. "Oğlum, emin misin?"

"Eminim, Korkut Amca. Ben kardeşimi bilirim. Yalan nedir bilmez," dedi Reha, ardından kalabalığa döndü. Gözleri tek tek insanların yüzlerinde gezindi. "Siz bu askerlerin suratına baktığınızda hainlik görüyor musunuz? Ben bakıyorum, göremiyorum. Düşman olduklarını hissetmiyorum. Onlar bizim için burada."

"Asıl haini arıyorsak, dönüp şu adamlara bakmamız gerekmez mi? Düne kadar bu köyde yoklardı. Yeni gelmediler mi? Onları ne kadar tanıyoruz? Neden bu kadar çabuk güveniyoruz?" İnsanlar birbirine bakıyor, fısıldaşıyor, gözleriyle hem askerleri hem de o altı adamı tartıyordu. Bu kez sorgulanan askerler değil, kalabalığı yönlendirenlerdi.

Yüzbaşı Cezmi ağır adımlarla öne çıktı. Sert yüz ifadesi ilk kez yumuşamıştı. Feza'nın hizasına eğildi, küçük kız dik dik ona baktı. Cezmi kızın yanağını şefkatle okşadı, saçlarını hafifçe karıştırdı. "Cesur kız," dedi yumuşak bir sesle.

Sonra doğrulup elini Reha'nın omzuna koyarak meydana döndü. "Bence bu genç delikanlıyı dinlemeniz gerekiyor. Elimize geçen bilgilere göre, köyünüze birkaç gün önce gelen bu altı kişilik grup sizi kışkırtmak için planlı bir çalışma yürütüyor. Amaçları sizi askerle karşı karşıya getirmek. Buraya size zarar vermeye değil, sizi korumaya geldik. Asıl hainleri arıyorsanız, yönünüzü doğru yere çevirmeniz gerekir."

Kalabalık yeniden homurdanmaya başladı. Altılıdan biri öne atıldı. "Peki siz nereden biliyorsunuz bizim hain olduğumuzu? Size bunu kim söyledi? Bizim hain olduğumuzu nereden biliyorsunuz da bu kadar emin konuşuyorsunuz?"

Kalabalığın içinden bir adam öne çıktı. "Ben söyledim."

Cengiz Kandemir kalabalığın arasından çıktı. Yüzündeki gülümseme dikkat çekiyordu. "Siz köye gelir gelmez bir şeylerin ters gittiğini anladım. Hayatta öyle şeyler yaşadım ki hain kokusunu uzaktan alırım."

Cezmi'nin yüzü bir anda dondu, gözleri büyüdü. Karşısındaki adamı birkaç saniye boyunca sadece izledi. Yıllar önce kayıplara karışmış, öldü sanılan eski dostu tam karşısında duruyordu. Deha ve Feza aynı anda "Baba!" diye bağırdı, koşarak babalarının yanına gitti. Biri sağ bacağına, diğeri sol bacağına sarıldı. Cengiz eğildi; ikisinin de saçlarını karıştırdı, başlarını öptü.

Cezmi sonunda "Cengiz..." diye fısıldadı, neredeyse duyulmayacak bir sesle. "Sen..."

Cengiz başını kaldırdı, göz göze geldiler. Yüzbaşı onun yaşadığını bilmiyordu. Yıllar önce kayıplara karışmış, ardında yalnızca belirsizlik bırakmıştı. Şimdi çocuklarıyla birlikte karşısında duruyordu. Aralarındaki mesafe kısa süre sonra kapandı.

İki eski dost, askerlerin ve köylülerin şaşkın bakışları arasında birbirlerine sarıldı.

Ardından Cengiz köy halkına döndü. "Karşınızdaki adam benim eski dostumdur. Onun asker olduğuna, bu üniformayı hakkıyla taşıdığına defalarca kez kendi gözümle şahit oldum. Sizlerin görebileceği en vatansever, en halkına, milletine, bayrağına âşık askerlerden biridir." Bir an durdu, bakışlarını özellikle o altı kişinin üzerinde gezdirdi. "Onu hainlikle suçlamak, ancak gerçek bir hainin yapabileceği iştir."

Taş sıkan eller gevşedi. Sopalar yere indirildi. Bakışlar askerlerden çekilip altı adama kaydı. Şüphe yön değiştirmişti. Cübbeli adamların yüzlerindeki rahatlık ilk kez bozuldu. Kalabalığın desteğini kaybettiklerini onlar da anlamıştı.

Kalabalığın içinden bir ses yükseldi. "Demek asıl hainler bunlar, ha?"

Bir başkası taşını daha sıkı kavradı. "O zaman bunlara haklarını bildirelim!" Sopalar yeniden kavrandı. Kalabalık ileri doğru bir adım attı.

Yüzbaşı Cezmi İnal sert bir sesle "Kimse yerinden kıpırdamasın!" diye bağırdı. Ağır adımlarla öne çıktı. Üniformasının yakasını düzelterek etrafı süzdü. "Yakalanan bu şahıslar, sadece bu köye yönelik bir tehdidin parçası değil. Irak'ın farklı bölgelerinde, din adına hareket ettiklerini iddia ederek silahlı eylemler gerçekleştirdiler. Sivillere yönelik saldırılar, yol kesmeler ve silahlı baskınlar nedeniyle Irak güvenlik makamlarının takibindeydiler."

"Son istihbarat raporlarında, söz konusu bu yapının özellikle Türkmen yerleşimlerini hedef aldığı yönünde bulgular yer aldı. Bu değerlendirmeler, Irak güvenlik birimlerince teyit edilmiş ve durum resmî kanallar aracılığıyla Türkiye Cumhuriyeti makamlarına bildirilmiştir."

Meydandaki kimseden ses çıkmıyordu.

"Türkiye ile Irak arasında yürürlükte bulunan iş birliği ve terörle mücadele protokolleri kapsamında, bölgedeki tehdidin bertaraf edilmesine yönelik operasyonel destek talep edildi. Birliğimiz de bu resmî talep doğrultusunda görevlendirilmiştir. Buradaki varlığımız, Irak devletinin bilgisi ve onayı çerçevesindedir. Hiç kimse kendi adaletini kendisi tesis etmeye kalkışmayacak.

Operasyon tamamlanmıştır. Bundan sonraki süreç Irak yargı mercileri tarafından yürütülecektir."

Yüzbaşı Cezmi İnal Alaska'ya göre operasyon bitmişti. Ancak yanılıyordu. O köyde, o gün mutlaka kan dökülecekti.

2027
TÜRKİYE-ANKARA

"Başka bir yolu olmalı."

Sadece bu kadardı işte. Huzursuzluğun bir kitabı olsa, bu cümleyle biterdi: Başka bir yolu olmalı. Elbette bir yol vardı. Bir çözüm yolu her zaman vardı. Ancak o yol, kabul edilemezdi. Bir açmazın içindeydik. Birini kurtarmak için başka birini teslim etmek... Devlet böyle bir pazarlığa asla yanaşmazdı.

Millî İstihbarat Teşkilâtı Başkanı Hasan Baltacı, bu ihtimali daha ilk duyduğu anda kesin bir dille reddetmişti. Türk Silahlı Kuvvetleri'nin komutanı, Orgeneral Kasım Tuğran ise yalnızca reddetmekle kalmamış, böyle bir seçeneğin masaya bile getirilmiş olmasına büyük öfke duymuştu. Devlet bir teröristle pazarlık yapmazdı.

Benim içinse bu tek bir anlama geliyordu. Abim ölüme terk edilmişti.

Vega. Ülkenin gündemine bomba gibi değil, doğrudan bomba olarak düşen o adam. En tehlikeli elli suçlunun zirvesinde, en çok arananlar listesinde bir numara. Onu yakalamak her birimizin göreviydi. Oysa şimdi, masaya yatırılan mesele onun yakalanmasından çok daha karmaşıktı.

Vega'nın elinde bir panzehir olup olmadığı bile kesin değildi. Varsayalım ki gerçekten vardı, o zaman bile sorulması gereken sorular var diyordu devlet.

"Bir asker kazanacağız ama karşılığında neyi kaybedeceğiz?"

Cevap netti. Bezir Hicranlı. Hani şu ölen milletvekilinin oğlu.

Babası Beşir Hicranlı, yıllardır siyasetin merkezinde yer alan güçlü bir figürdü. Oğlu Bezir Hicranlı ise gölgelerde kalan, perde arkasında iş çeviren ama babasının adını kullanarak gizli ilişkilere bulaşan biriydi.

Uzun süre boyunca, kamuoyu Beşir Hicranlı'nın bir oğlu olduğunu bile bilmiyordu. Hatta bazı haber kaynakları, Bezir'in

gayriresmî bir ilişkinin sonucunda dünyaya geldiğini öne sürüyordu. Beşir Hicranlı ise bu iddiaları kesin bir dille reddediyor, oğlunun evlilik bağıyla dünyaya geldiğini savunuyordu.

Gemideyken, Vega bir zamanlar Bezir'le ortak olduklarını ama onu sattığını söylemişti. Hem de ona ait olan bir şeyle beraber.

Ya elimizdeki adam Vega için sıradan biri değilse? Ya çaldığı şey, bu ülkenin güvenliğini tehdit edecek kadar büyükse? Ya bu değiş tokuş, ileride çok daha büyük bir felaketin kapısını açarsa?

Kimse buna onay vermedi. Hiç kimse. Deha... Devletin bekası için ölse daha iyi olur denilen birine döndü.

O benim abimdi. Devletimi zarara uğratmadan abimi kurtarmanın bir yolu olmalıydı. En başında da dediğim gibi, onu kurtarmanın başka bir yolu mutlaka olmalıydı.

Üsteğmen Melik'in sesi, salonun soğuk duvarlarında yankılandı. "Ne demek oluyor bu şimdi?" Kale'nin en üst güvenlik seviyesindeki toplantı odasında, İsyan Timi ve Adanmışlar olarak yine karşı karşıyaydık. Birkaç kişi eksiktik; Ceyhun ve Üsteğmen Ekber yoktu. Veri ve Evliya da ortalıkta görünmüyordu.

"Devletimiz anlaşma yapmayı reddetti."

Kayza, Üsteğmen Melik'ten aldığı gözlerini kısa süreliğine bana çevirdi. Yüzünde buruk bir tebessüm belirdi. Sonra hiçbir şey olmamış gibi tekrar Melik'e döndü. "Maalesef sonuna kadar haklılar."

Bakışlarımı önüme düşürdüm. Kayza haklıydı. Devlet de haklıydı. Vega gibi bir manyağın eline istediği adamı verirsek, o adamı bize karşı, devlete karşı, masum halka karşı kullanmayacağının garantisini kim verebilirdi?

Yüzbaşı Alparslan "Sakin ol," diye telkin etti. Yanımda oturuyordu. Haklıydı, sakin olmalıydım. Göz göze geldiğimizde bir an için duraksadım. Göz altları morarmıştı, yorgundu gözleri. Sanki bana bir şeyler söylemek istiyordu ama söyleyemiyordu. Bir şeylerin ters gittiğini ikimiz de biliyorduk.

Şahin, sabahtan beri kafamın içinde dönen soruyu yüksek sesle dile getirdi. "Başka bir yolu olamaz mı?"

Kayza ona döndü. "Panzehir için Vega'yı bulmamız gerekiyor." Sesi kaskatıydı. Şahin ağzını açıp bir şey diyecekti ki ondan önce başka biri atıldı.

"Tabii, ortada bir panzehir varsa..." Kutay sandalyesine yaslanmış, kollarını göğsünde bağlamıştı. Herkesin bakışları ona döndü ama onun bakışları yalnızca bana kilitlenmişti. Derin bir nefes alarak masaya doğru eğildi ve ellerini cam yüzeye koydu. "Bak, Feza. Niyetim seni üzmek değil. Yine de her ihtimale hazırlıklı olmalısın."

Donuk bakışlarımı ona sabitledim. Devam etmesini istemiyordum. O da devam etti. "Dürüst olmak gerekirse, ben ortada bir panzehir olduğuna inanmıyorum."

Hani bazen tüm dünyanın üstüne devrildiğini hissedersin ya... İşte tam o anlardan biriydi. Ellerim titremeye başladı, cam masanın altında yumruk yaparak sıkmaya çalıştım. Titremem durmadı. Birinin eli, yumruk yaptığım sımsıkı elimi tuttu. Sanki tüm o titremeyi, tüm o dağılmayı tek bir avuç içi engelleyebilirmiş gibi...Üstelik bunu başardı.

Alparslan.

Bakışlarımı ona çevirdim fakat bana bakmıyordu. Dimdik bakışlarını Kutay'a çevirmişti. Belli etmeden, kimsenin görmeyeceği şekilde elimi sıkıyordu. Dudaklarının arasından soğuk sözler döküldü. "Panzehirin olmaması mümkün değil. Bu, Vega'nın hamlesine ters."

"Nasıl yani?" diye sordu Ezel, sorgularcasına.

Alparslan, gözlerini ona çevirdi. "Bezir'i fazlasıyla istiyor. Adamın elindeki şey her neyse, onun için fazlasıyla önemli." Başparmağıyla elimin üstünü hafifçe okşamaya başlayınca nefes almayı unuttum. "Eğer elinde panzehir olmasaydı, Deha'yı rehin alırdı. Onu ölümün kucağına atmazdı."

Tüm taşlar yerine oturdu. Yüzümde bariz bir gülümseme oluştu.

Tohum sağ elini havaya kaldırarak parmaklarını şıklattı. Sonra işaret parmağını Yüzbaşı Alparslan'a doğrultarak arkasına yaslandı. Yüzünde memnuniyetle şekillenen bir gülümseme vardı. "Kesinlikle katılıyorum. Eğer panzehir olmasaydı, Deha'nın varlığı gözümüzden uzak bir yerde olurdu. Onu rehin alarak tehdit ederdi bizi."

Böylece Yüzbaşı Alparslan tek bir cümleyle herkesi yeniden oyun tahtasına yerleştirmişti.

Yavaş yavaş elini elimden çektiğinde tam olarak rahatlamıştım. Bedenen de ruhen de.

Kutay hafif bir tebessümle başını sallayıp arkasına yaslandı. "Haklı olabilirsin." Onu bile ikna etmeyi başarmıştı.

"Peki şimdi ne olacak?" diye odadaki gerilimi böldü Hüda, farkında olmadan daha dikkatli kulak kesildim. "Tamam, panzehir varlığı kesin. Ama Vega ancak Bezir'i ona teslim edersek panzehri bize teslim edeceğini söylüyor." Hüda'nın asıl söylemeye çalıştığı şey açıktı. Panzehri bu şekilde alamayacaksak, başka nasıl alabilirdik?

"Üstlerin onaylamadığı bir şeyi yapamayız," dedi Kayza, uyarırcasına.

Melik Üsteğmen sert bir ifadeyle araya girerek "Üstlerin onaylamadığı bir şeyi yapmaya sizi itmiyoruz," dedi, gözlerini masadaki herkese tek tek gezdirdi. "Fakat Yüzbaşı'dan vazgeçmiyoruz. Haberiniz olsun."

Kayza hafifçe öne eğildi, sert bakışları doğrudan Melik Üsteğmen'e odaklandı. "Bizi bayağı yanlış anladınız galiba." Tıpkı Melik gibi, gözlerini masadaki herkesin üzerinde tek tek gezdirdi. Ardından tekrar üsteğmene döndü. "Aynı yolda yürüyoruz. Aynı işi yapıyoruz. Aynı hedef doğrultusunda ilerliyoruz. İki farklı tim olabiliriz ama biri ölümle burun burunaysa, hepimiz onu o pençeden çekip almak için canımızı dişimize takarız. Bizim için de değişen bir şey yok."

Melik Üsteğmen'in yüzündeki sert ifade çözülmüştü. Kayza'nın, abimi göz göre göre ölüme terk etmeyeceğini söylemesi beni nasıl rahatlattıysa, onu da etkilemişti. Melik derin bir nefes aldı, gözlerini kırpmadan Kayza'yı izledi. İkisi arasındaki tuhaf bakışmayı kaşlarımı çatarak izledim. Tuhaf bir enerjileri vardı. Kayza sert ve dobraydı, aynı şey Melik içinde geçerliydi.

İnanılmaz derecede uyumsuzlardı. Ama... Uyumsuzluk da bir uyumdur.

"Vega'ya güvenmemiz imkânsız," dedim, gözlerim odadaki herkeste kayıtsızca dolaştı. "Buna rağmen, abimin hayatını kurtarmamız gerekiyor." Aynı zamanda kendime de gelmem gerekiyordu.

"Devlete karşı gelmek zorunda değiliz. Onu başka bir şekilde sıkıştırmalıyız. Vega'yı tehdit etmek için karşılığında bir şey almamız lazım. Yüzbaşı'yı kaybetmek devlet için de ağır darbe olur. Biz Vega'yı sıkıştırarak onu başka bir çıkmaza sürükleyebiliriz."

Melik başını salladı. "Yani bir yol bulmalıyız. Vega bir şekilde ödüllendirilmeli ama aynı zamanda kaçamayacağı bir sınıra hapsedilmeli."

"Peki, ne teklif edebiliriz ona?" diye sordu Ezel. "Bezir onun istediği tek şey."

"Vega'yı bizim istediğimiz şekilde yönlendirmemiz gerek," dedim. Sözlerime devam edecektim ama susmak zorunda kaldım. Toplantı odasının kapısı ağır ağır açıldı. İçeriye birilerinin girdiğini fark edince herkes gibi ben de bakışlarımı istemsizce kapıya döndürdüm. Ekber Üsteğmen ve Ceyhun'un içeri girmesiyle beraber, Ceyhun hemen başını eğip hepimize selam verdi.

"Yüzbaşı Deha Kandemir'in, yaralanması nedeniyle geçici bir süreliğine görevden ayrıldığını biliyorsunuz," dedi Ceyhun, göz göze geldik. Gözlerimi kısarak onu izledim. Bir şey olmuştu. "Sabah aldığımız emir doğrultusunda Ekber Üsteğmenle yola çıktık." Ceyhun'un bakışları Ekber'e döndü. "Gerisi sende, Komutanım."

Sanki topu Ekber Üsteğmene atmıştı. Ekber Komutanım gözlerini benden ayırmadan kaşlarını hafifçe çattı ve derin bir nefes aldı. Herkes ona odaklanmıştı. "Genelkurmay Başkanlığı, Yüzbaşı Deha Kandemir'in yaralanmasının ardından, geçici olarak Yüzbaşı Böke Ertunga'yı göreve atadı."

Herkes olduğu yerde dondu. Ben şaşkınlık içinde kalakaldım. O ismi duyduğumda kafamda bir fırtına koptu. "Böke mi?" diye düşündüm ama ağzımdan tek bir kelime çıkmadı.

"Yuh, bu kadar hızlı mı?" dedi Melik Üsteğmen.

Ekber, bakışlarını kısa bir süre Melik'e sabitledi. Ardından elini hafifçe sallayarak Melik'i susturdu. Melik Üsteğmenin bakışları bana döndü ve başını eğip hızla önüne döndü.

"Böke mi?" dedi Ezel. Gözleri endişeyle Alparslan'a kaydı. Bakışlarındaki soru işaretlerini fark edebiliyordum. Alparslan ise gözlerini tavana dikmişti. Sanki burada değildi, her şeyden çok uzaktaydı. Ne hareket ediyordu ne de tepki veriyordu. Kendini tamamen geri çekmişti.

"İşte şimdi ayvayı yedik," diyen Tohum'un sesiyle ona doğru döndüm. Bakışlarımı hisseden Tohum bana tebessüm ederek baktı. Başımı ne oluyor dercesine salladığımda Yüzbaşı Alparslan'ı işaret etti. Hiçbir şey anlamamıştım.

"Başka biri kalmadı mı?" dedi Kutay, sesindeki nefret tınısı âdeta içimde yankılanmıştı. Bunlar Böke Ertunga'yı tanıyor ve ondan nefret ediyordu.

Öyleyse, Böke Ertunga'yı yanlış tanıyorlardı.

"Türkiye'nin en iyi savaş pilotunu time atamaları bence şaşılacak bir şey değil," dedi Ceyhun. Eksik söylemişti, Böke sadece bu sözlerle geçiştirilecek biri değildi.

"Yüzbaşı Böke'yi yalnızca bir savaş pilotu olarak tanımlamak eksik olur," dedim ve odadaki bakışların üzerimde toplandığını hissettim.

"İki ayrı bröve taşıyor. Operasyonel helikopter geçmişi var. Aynı zamanda aktif jet pilotu. Düşman uçaklarını imha etme oranı çok yüksek. Birçok hava operasyonu onun yönlendirmesiyle başarıya ulaştı. Abimin yerini başarıyla dolduracağına eminim." Burukça tebessüm ettim. Yanımda oturan adamın bakışlarının üzerimde yarattığı hissiyat yoğunlaşınca ona doğru baktım.

Alparslan'ın gözleri, kelimelerimin altında bir anlam taşır gibi derinleşti. Sadece onun gözleri değil, odadaki herkesin bakışları benim üzerimdeydi. Buna rağmen, ben sadece onun tepkisini ölçüyordum. Alparslan hiç kımıldamıyordu.

"Onu tanıyorsun," dedi, gözlerimin içine sertçe bakarak. Aslında bu bir soruydu.

Bakışlarımı bir an olsun kaçırmadım. "Sizin gibi."

"Nereden?" diye merakla sordu.

"Abimin arkadaşı."

Kaşları çatıldı, çenesi gerildi. Sinirlenmişti. "Onu uyarmıştım."

Ağzından çıkan kelimeleri işittiğimde fazlasıyla şaşırmıştım. Sesinin tonunda bile bariz bir isyan vardı. Kimi, ne için uyarmıştı? Ne cevap vereceğimi bilemeden ağzımı açmıştım ki odada başka bir ses yankılandı.

"Deha uyarını pek umursamadı demek ki."

Başımı kapıya doğru hızla çevirdim. Onu karşımda gördüğümde içimde bir şey resmen koptu. Gözlerim doldu. Hâlâ aynıydı. Bana sadece abimi değil, abilerimi hatırlatıyordu. Bakışlarındaki o bilindik ukala ifade bile hâlâ oradaydı.

ALTI YIL ÖNCE

Gece ağır. Saat kaç, belli değil. Zamanın bir önemi yok çünkü. Gecenin içinde kaybolmuş bir kadın oturuyor odanın köşesinde. Televizyon karşısında, bomboş bakan gözleri ekrana dikilmiş. Bacaklarını altına toplamış, sırtını koltuğun kenarına yaslamış. Elinde bir sigara var, dumanı tavana yükselirken odada ağır bir koku bırakıyor.

Haber kanalı açık. Ekranda Kuzey Irak'tan, Kandil'den eski görüntüler dönüyor. Askerlerin çamura bulanmış botları, dağlarda çekilmiş puslu kamera kayıtları, toprak yollarda ilerleyen konvoylar... Görüntünün altında haber başlığı göze çarpıyor: Kuzey Irak'ta kaybolan Türk subayı hâlâ bulunamadı.

Spikerin sesi soğuktu. Öyle ya, onun için sıradan bir haberdi, okuyup geçecekti. Saniyeler sonra belki ekonomi haberlerine belki de hava durumuna döneceklerdi.

"Yüzbaşı Reha Kandemir, Kandil Dağları'nda gerçekleştirilen operasyonda kayboldu. Uzun süredir devam eden arama kurtarma çalışmaları, sınır ötesi harekât kapsamında durduruldu. Yetkililer tarafından yapılan açıklamada..."

Feza devamını dinlemedi. Zaten ezbere biliyor bu sözleri. Kaç gündür tekrar tekrar aynı şeyleri duymaktan yorulmuştu. Arama kurtarma sonlandırılmış; başka bir deyişle, Reha artık bir kayıp değil, ölüydü. En azından onlara göre.

Gözlerini kırpmadan ekrana bakıyor. Sanki orada oturan Feza değil, boş bir kabuk. O kadar çok acı çekmiş ki artık hissiz. Gözleri kıpkırmızı ama yaş yok, ağlamıyor. Ağlamayacak. Çünkü ağlamak, kabullenmek demek. Ağlamak, gittiğini söylemek demek.

Bir nefes çekiyor sigaradan. Ciğerleri yanıyor, boğazı acıyor ama umursamıyor. Dumanı üflerken ekrandaki görüntüler değişiyor, eski bir arşiv kaydı giriyor yayına. Reha'nın görüntüsü. Bir tatbikatın ardından alınmış kısa bir röportaj. Çamura bulanmış üniformasıyla kameraya gülümseyen, omzundaki amblemi düzelten abisi.

"Vatan için mi? Ölürüz ve de hiç fark etmez."

Feza'nın parmakları duyduğu sesle sigaranın ucuna kadar geldi. Kızarmış közü parmak uçlarında hissetti ama elini çekmedi.

Acıyı hissetmek istedi. İçinde hissettiği şey çok daha yakıcı, çok daha büyük.

Koltuğun yanındaki sehpa sigara izmaritleriyle dolu. Masanın üzerinde Reha'nın saati var. Küçükken Feza'nın bileğine takıp "Büyüyünce sana vereceğim," dediği saat. Büyüdü ama Reha yok. Oda karanlık. Televizyonun loş ışığı duvarlara vuran soluk bir yansıma bırakıyor. Haber bülteni bitmiş, yerini başka bir program almış ama Feza hâlâ aynı pozisyonda oturuyor, nefes aldığını bile zor fark ediyor. Nefes almanın ne anlamı var ki? Ne anlamı kaldı ki?

Masaya eğiliyor, tanıdık bir ağırlığa dokunuyor. Reha'nın saati. Parmakları saatin camını kavrarken tıkırtısını işitiyor. Ekranın kararmasıyla sessizlik tamamen sarıyor odayı. Artık sadece Feza ve o eski saatin tıkırtısı kalıyor.

Parmakları yavaşça vücuduna kayıyor. Sanki kendi bedenine değil, içindeki dipsiz bir boşluğa dokunuyor. Varlık, yavaş yavaş yokluğa karışıyor. Belindeki kılıfa giden parmakları titremiyor. Tabancayı çıkarıyor, silah avucuna yerleşiyor. Silahı kaldırıyor, namluyu kendi şakağına yaslıyor. Soğuk demir, tenine değiyor. Gözleri hâlâ boşluğa bakıyor, sanki o ânın içinde değilmiş gibi.

Lakin daha Feza yeltendiği işi tamamlayamadan kapı hızlıca açıldı. İçeri giren Deha bir an durdu. Gördüğünü anlamlandırmaya çalışıyordu. Zihni inkâr ile gerçek arasında parçalanıyordu. Karşısında küçük kardeşi vardı. Ayris'i. Koltukta dizlerini toplamış oturuyordu. Sırtı yaslı, bedeni iki büklüm... Şakağına dayalı silah, odadaki her şeyden daha gerçek duruyordu.

Deha'nın boğazına görünmez bir düğüm oturdu, nefesi daralıyordu. Bir adım attı, sonra bir adım daha. Feza ona bakmıyordu. Çoktan buradan çekip gitmiş gibiydi.

Arkasından biri daha içeri girmek üzere hamle yaptı, sonra eşikte durdu. Böke bir adım geride kaldı. Gözleri Feza'dan ayrılmıyordu. Deha'nın kız kardeşini ilk defa görmüştü. Böke'nin çenesi kasıldı, yutkundu.

"Siktir," diye fısıldadı Böke. Sesi titredi ama bu sözlerin Feza'ya ulaşmadığını biliyordu. Bir adım geride durdu. Gördüğü manzaranın ağırlığı ciğerlerine çökmüştü. Deha onun yakın dostuydu. Dostlukları yeniydi ama bazı bağlar için yıllar gerekmezdi. Yüzbaşı Reha'nın kayboluşunun ardından Irak'a birlikte

gitmiş, Kandil Dağları'nın her taşını kaldırmışlardı. Saatlerce, günlerce aramışlardı. Hiçbir şey yoktu.

Reha Yüzbaşı hiç var olmamış kadar yoktu.

Deha, abisini bulmadan dönmezdi, Böke bunu biliyordu. Ne zaman Feza'ya ulaşamamıştı, o zaman geri dönmeye karar vermişti. Böke yine onu yalnız bırakmamış, onunla buraya kadar gelmişti. Şimdi karşısında başka bir uçurum duruyordu.

Deha'nın sesi titredi, konuşmak istedi ama kelimeler boğazına saplandı. Gözleri Feza'nın şakağına dayalı silaha takıldı.

"Abim, ben geldim."

Böke gerildi. Feza tavana baktı, gözlerini kırpmadı. Silah hâlâ şakağında duruyordu. Deha bir adım attı, sonra bir adım daha. Her hareketi canını yaktı. Kız kardeşini bu hâlde hayal etmek bile felaketti, karşısında görmek cehennem olmuştu.

"Abim, bak bana."

Sesi odayı yardı ama Feza kıpırdamadı. Deha yaklaşarak dizlerinin üstüne çöktü. Elleri titredi ama geri çekmedi, yavaşça Feza'nın dizlerine koydu.

"Feza..." dedi, sesi boğuktu. "Beni duyuyor musun? Lütfen, bak bana."

Cevap gelmedi.

"Feza'm... Kurban olduğum, bak abine."

Feza'nın gözleri hafifçe oynadı ama ne abisine baktı ne de silahını indirdi. Deha pes etmedi.

"Ayris'im... Benim, abin."

Böke'nin içi kıyıldı. Kız kardeşine çok düşkündü arkadaşı, ona bir şey olursa muhtemelen yaşayamazdı. Deha başını kaldırdı, gözlerini Feza'ya sabitledi. İkinci adını duyması Feza'nın içinde bir şeyleri kırmıştı.

"Abi..."

Feza'nın sesi kısıktı. Başını yavaşça çevirdi, gözleri sonunda abisini buldu. Silah hâlâ şakağındaydı ama kolu titredi. Deha diz çöktüğü yerden doğrulmadı, yana kayarak Feza'ya daha da yaklaştı. Yavaşça kardeşini kucakladı. Silahı tutan bileğine dokundu. "Ben buradayım," dedi.

Feza'nın parmakları gevşedi. Silah elinde kaldı ama namlu yön değiştirerek şakağından uzaklaştı. Abisine sarıldı; bir çocuk gibi titredi, hıçkırıkları göğsüne çarptı. Ağlayamam diyerek

içinde biriktirdiği acı dışarı taştı. Böke gözlerini kapadı. Odanın içindeki tek ses Feza'nın ağlayışıydı.

Deha, kız kardeşinin sırtını okşadı. "Ben buradayım. Seni bırakmam. Hiçbir zaman."

Feza daha sıkı sarıldı abisine, uzun uzun ağladı. Sonra ağlaması yavaşladı, nefesi düzene girdi. Silah artık elinde gevşek bir metal parçasından ibaretti.

"Sana bir şey olursa, ölürüm. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Abisinin sesi Feza'nın zihnine tekrar tekrar çarptı. Dudakları büzüldü, gözleri doldu. Ona kocaman sarılan abisinin yüzüne doğru elini kaldırdı, titreyen parmaklarıyla yanaklarını okşadı. Deha, kız kardeşinin dokunuşuyla gözlerini kapadı.

"Ama Reha abim..." dedi Feza, cümlesini bitiremedi.

Deha'nın gözleri aniden açıldı. "Ama Deha abin?" dedi, sesi sertti. "Deha abin seni de kaybederse ona ne olacağını hiç düşündün mü?"

Feza başını iki yana salladı, gözyaşları yanaklarından akıyordu. Abisine haksızlık ettiğini o an anladı. "Özür dilerim, abi," diye fısıldadı.

Deha onu tekrar kollarının arasına alarak sımsıkı sardı. Sanki dünyadan saklamak istiyordu kardeşini, Saçlarına bir öpücük kondurdu, başını okşadı. "Deha hep var. Unutma bunu," dedi, sesi kırıktı.

Böke derin bir nefes aldı, sırtını duvara yasladı. Biraz daha bekledikten sonra doğruldu, ağır adımlarla yanlarına yaklaştı. "Artık bir abin daha var," dedi.

Feza bu yabancı sesi ilk kez duyuyordu. Başını kaldırınca karşısında duran adamı fark etti. Uzun boyluydu; saçları ve gözleri açık kahverengi, yüzü keskin hatlıydı. Feza tereddüt etmedi, elini ona uzattı. Böke, kızın elini tutarak parmaklarını sımsıkı kapattı ve bir anda onu Deha'nın kollarından çekti. Feza dengesini kaybetmemek için ayağa kalkmak zorunda kalmıştı. Böke emindi, bu kız artık onun da kardeşiydi.

Feza bu ani sarılma karşısında şaşırmıştı. Kolları bir an boşta kaldı. Deha hızla ayağa kalktı, bir adım attı ama Böke, Feza'yı döndürüp ondan uzaklaştırdı ve kıza sarılmaya devam etti.

"Lan, şerefsiz! Bıraksana kardeşimi!" diye bağırdı Deha.

Böke sırıttı. "Bacıma sarılırken senden izin mi alacağım bir de pezevenk?"

Feza'nın canı hâlâ yanıyordu ama duyguları birbirine karışmıştı. Aniden gülmeye başladı. Önce küçük bir ses çıktı, sonra kıkırdadı. Gülüşü odaya yayıldı.

İki adam da aynı anda sustu. Biri uzun zaman sonra ilk kez o sesi duymuştu. Diğeri ise ilk kez.

★

Altı yıl önce büyük abimi kaybetmiştim. O kaybın gölgesinde, bir başka abiyi tanımıştım. Şimdi, o kayıpta tanıştığım abim karşımda duruyordu. Ama onu bana o günlerde getiren küçük abim yanımda durmuyordu.

Deha'yı özledim. Reha'yı özledim. İkisini de özledim.

Yerimden kalktım. Oturduğum sandalye geriye kaydı, yere sürtünerek tiz bir ses çıkardı ve etrafımdaki herkesin bana bakmasına neden oldu. Önemsemedim. Önemsemek istemiyordum. Hatta önemseyebileceğimi de sanmıyordum.

Sağımdaki, solumdaki, önümdeki, arkamdaki... Ve özlemlerimde var olanların hiçbirini umursamıyordum. Aslında hepsini umursuyordum. Ben en çok özlediklerimi umursuyordum.

Yerimden kalkan ben, ona doğru yürüyordum. Uzun zamandır görmediğim ona doğru...

Bir gün onu da kaybeder miydim? Bir gün bu abim de gider miydi? Genelde abilerim hep giden taraf oluyordu. Böke de gider miydi?

Birinin gitmesi için abim mi olması gerekiyordu?

Ona ilk sarıldığımda yanımda Deha vardı. Bugün Deha yoktu, belki bir daha asla olmayacaktı. En azından, ondan kalan birine oymuş gibi sarılmam gerekiyordu.

Yaptığım çocukça gelebilir. Saçma olabilir. Normal olmayabilir. "Durup dururken bu ne yapıyor?" denebilir. Hepsi denebilir.

Hepsi neden denebilir, bilmiyorum. Ama ne bileyim işte, yaptım. Gittim. Yürüdüm. Hatta koşarcasına yürüdüm ve o anladı. Karşımdaki adam beni anladı. Tanıyordu çünkü. Tanıyan anlar. Tanıyorsa anlar. Tanıdığı için anlar. Ama... Herkes tanımaz.

Herkes anlamaz. Hiç kimse bir yabancıyı anlayamaz. Odur ki sen, senden olmayanı anlayamazsın senden olmadıkça. Ama o anladı. Çünkü tanıyordu. Çünkü bendendi. Çünkü ben ondan bir parça ve o benden bir izdi.

O benim üçüncü abimdi.

Daha aramızda birkaç adım vardı ki kollarını açtı. Yüzündeki tebessümle, beni anladığını bana gösterdi. Düşmemek için ona doğru koştum ve sarıldım. Çok sarıldım. Deha'ya sarılır gibi sarıldım. Reha'ya sarılmak ister gibi sarıldım. Çok sarıldım. Ve çokça sarsıldım. Bir eli sırtımda, bir eli başımdaydı. O hep böyle sarılırdı.

"Abi," dedim, sadece onun duyabileceği kadar kısık bir sesle. "Şişştt..."

Susmamı istedi. Devam edersem ağlayacağımı biliyordu. Ben de biliyordum. Şu an rütbedeydik. O benim komutanımdı. Ona böyle seslenmemin yanlış olduğunu biliyordum. Böyle sarılmamın da... Ama şu an Deha yoktu. "Deha artık olmayabilir. Buna hazırlıklı ol," deniyordu bana. Hâlimi anladı ve benimle çizgiyi aştı.

Daha tam anlamıyla sarıldım diyemeden araya bir gölge düştü. Biri beni çekti. Arkamda bir kaya gibi duran vücut, önümde ise Böke vardı. Beni çekip sırtımı göğsüne yaslayan adamı kokusundan tanıdım. İstemsizce içime çektim kokuyu. Bunu neden yaptığımı anlayamadım. Onun bunu neden yaptığını da anlayamadım.

Kıpırdamıyordu. Temas hâlinde olduğumuz için nefesini hissediyordum sadece. Bütün vücudum hareket etmeye hazırdı. Ondan kaçtım, sırtımı gövdesinden hızlıca ayırdım. Önünde değil, karşısında durdum. Ondan kaçtığım hâlde bana değil, Böke'ye bakıyordu. Sakin olduğunu zannetmiştim, yanıldığımı yüzünü gördükten sonra fark ettim.

Burnundan soluyacak kadar öfkeliydi. Birçok kişi bunu fark ettiği için ayaklanarak etrafımızda toplanmış, tetikte bekliyordu. Böke'ye baktım; öfkeli değildi, şaşkındı. Alparslan'ı inceliyor, onun tepkisini ölçüyordu, bakışlarından anlayabiliyordum. Böke Yüzbaşı, bir şeye kesinlikle şaşırmıştı.

Deha ve Böke arkadaştı. Deha ve Alparslan da arkadaştı. Böke ve Alparslan arkadaş değildi. Yine de birbirlerini tanıyorlardı. En

azından Böke, Alparslan'ın yaptığı anlık hareketlere şaşıracak kadar onu iyi tanıyordu.

Yüzbaşı Böke'nin sesi bir bıçak benzeri havayı kesti. "Bu öfkenin sebebi ben miyim, yoksa o mu?" Dişlerimi sıkarak dilimin ucunu ısırdım ve içimde yükselen itirazı bastırdım. Konunun öznesi bendim ama yapabileceğim tek şey sessiz kalmaktı. İkisi de yüzbaşıydı, ikisi de komutanımdı. Kime isyan edebilirdim ki? Alparslan önce Böke'ye, sonra bana baktı. Bu öfkenin sebebi gerçekten neydi?

Böylece Alparslan, gerginliğin üzerine bir bıçak daha ekledi. "Uzak dur." Etrafımızdaki herkes, gözleriyle olan biteni tartıyor ama kimse ses çıkarmaya cesaret edemiyordu. Böke bir adım öne çıktı. Yüzündeki ifade ciddileşmişti. Hâlâ merak vardı gözlerinde. "Senden mi ondan mı"

Alparslan, Böke'ye yaklaştı. Bir adım, belki birkaç santim. Aralarında sadece sessiz bir tehdit gibi duran birkaç santimetrelik bir boşluk kalmıştı. Ceyhun ve Melik Üsteğmen, fark ettirmeden birer adım onlara yaklaştı. Saldırıya geçerlerse, o ikisini tutabileceklerini mi sanıyorlardı? Alparslan, Böke'yi iyi tanıyor olmalıydı. Bizim aksimize, onun sorularının ardındaki gerçek niyeti görebiliyordu. Bu yüzden gözlerini bir an bile kaçırmıyordu.

Böke gülümsedi. O ukala, her şeyi bildiğini ima eden gülümsemesi suratındaydı. İçimde bir şey sıkıştı. Boğazımdan aşağı yuvarlanan sert bir şey.

"Kardeşimin kardeşi, kardeşimdir."

Böke'nin anlamsız sözleriyle şaşırdım. Bunu ben de söyleyebilirdim. Abimin arkadaşı, abimdir. Çok basit. Çok sıradan. Konuyla ne alakası vardı bunun?

Tepkisini görmek için Alparslan'a dönerek onu dikkatlice incelemeye başladım. Alparslan'ın kaşları gevşedi. Sanki duyduğu şey, içinde bir düğümü çözmüştü. Rahatlamışa benziyordu. Bu beni huzursuz etti, beklenmedik bir şeydi. Benim kaşlarım çatıldı, onunki gevşedi. Bana bakmadı, Böke'ye bir şey söylemedi. Olduğu yerde dimdik durmaya devam etti.

Böke bir adım attı. "Şimdi sen söyle," dedi, meydan okurcasına. Yüzündeki sırıtış, işin ciddiyetini hafife alıyor gibi görünmesini sağlıyordu. Alparslan'ın kaşı hafifçe havaya kalktı. "Deha senin de kardeşin."

Alparslan'ın yüzündeki sert ifade değişmedi içinde bir şey değişti. Değişimi gördüm ama anlamlandıramadım.

"Kardeşinin kardeşi, kardeşin midir, Yüzbaşı?"

Böke'nin bu anlamsız sözlerle neyi ima ettiğini aslında anlıyordum, sadece şu an anlamamış gibi yapmak işime geliyordu. Beynim bazı şeyleri reddettiğinde anlamak isteyişimi de ânında kesiyordu. Bir nevi, bazı şeyler beni bilerek aptallaştırıyordu.

Alparslan'ın gözleri bir saniyeliğine bana kaydı, sonra Böke'ye doğru bir adım attı ve kulağına doğru eğildi. Sadece onun duyabileceği bir sesle konuştu, geri çekildiğinde Böke'nin gülüşü genişlemişti. Böke'nin bakışları üzerimde dolandı, ardından tekrar Alparslan'a bakarak güldü, hatta bir kahkaha attı. "Deha," dedi. Sesindeki ton garipti ama Alparslan garipliği anlamış gibi duruyordu. Alparslan gözlerini kısarak başını iki yana umursamazca salladı. Bir şeyi reddediyordu.

Böke yeniden güldü. Bu sefer, Alparslan'ın gözleri öfkeyle daha da koyulaştı. Böke bunu umursamıyordu. "Öğrendiği ânı sabırsızlıkla bekleyeceğim," diyerek güldü. "Hatta gerekirse ona seve seve yardım edeceğim."

Deha'nın neyi öğreneceğini ya da Böke'nin ona hangi konuda yardım edeceğini merak etmiştim. Konu her neyse ben de yardımcı olabilirdim, yeter ki abim yanımda olsun.

Böke nihayet Alparslan'ın yanından geçmek üzereydi ki karşısında duran kadını fark etti. Gözleri Ezel'in sert bakışlarına kilitlendi, âdeta çiviyle çakılmış gibi olduğu yerde kaldı. İkisi arasındaki o görünmez savaş hemen hissediliyordu. Ezel'in bakışlarında tiksinti, öfke, kin ve eskilere dayanan derin bir nefret saklıydı.

"En azından bu sefer erken haberim oldu," dedi Böke, gözlerini bir an bile Ezel'den ayırmadan. "Bir kez daha seni bana düşman edemezler." Ezel'e bakarak konuşsa da sesinin tonunda başka bir anlam gizliydi.

"Senin hatandı," dedi Alparslan. Keskin bakışlarını Böke'ye dikmişti. Bir dakika... Böke tüm bu sözleri aslında Alparslan'a mı söylüyordu?

Böke, Alparslan'a döndü. "Bilgim dahilinde olmayan bir şey ne hatam olabilir ne de sorumluluğum."

Ezel'in kahkahası odada yankılandı. Gülüyordu ama bu gülüşün ardında öfke saklıydı. Hatta o kadar öfkeliydi ki artık sadece bu yüzden gülüyordu. "Hâlâ aynısın," dedi, Böke'nin dikkatini tekrar üzerine çekerek. "Bencilsin ve kendini bir şey sanıyorsun."

Böke de güldü. Bu gülüşü tanıyordum, hiç hayra alamet değildi. Ezel'e doğru hafifçe eğildi. "Kim olduğunu benden gizleyen sendin. Ben sadece olanı söylüyorum." Ezel'e âdeta bir suçlama yöneltiyordu.

Ezel ellerini iki yana açtı, umursamaz bir tavırla gülümsedi. "Benim olayım bu."

Gizlenmek ve gizlemek... Onun için çocuk oyuncağıymış gibi konuşuyordu. Belki de bu konuda haklıydı, sonuçta MİT'e çalışıyordu.

"Görev için değildi," diye sertçe cevapladı Böke, bir adım daha atarak Ezel'e yaklaştı. Artık aralarındaki mesafe yok denecek kadar azdı. "Zevkin içindi."

Ezel'in yüzü gerildi. Böke'yi ilk kez böyle görüyordum. Kutay bir adım ileri atılıp Böke'ye doğru hamle yapacakken Ceyhun onu kolundan yakaladı. "Doğru konuş, lan!" diye bağırdı Kutay. Ceyhun'un bedeni önüne geçtiği hâlde direnmeye devam ediyordu. Kutay'ı çok fazla tanımıyordum ama gözlemlerime göre sakin biri olduğuna kanaat getirmiştim. En azından bugüne kadar.

Böke olanları hiç umursamadan bana döndü. "Buraya gel, Teğmen." Ânında itaat ederek yanına ilerledim. Ancak Alparslan'ın da benimle aynı anda adım atıp Böke'nin karşısında durması, ortamın gerildiğini açıkça gösteriyordu.

"Yüzbaşı Deha'yı kurtarmak istiyor musun?" diye sordu Böke.

Tereddüt etmeden cevap verdim. "Evet, Komutanım."

"Abini kurtarabiliriz ama..." Böke'nin gözleri etrafta gezindi, sonra duraksayarak bana döndü. "Onlar için eski meseleler daha önemli gibi görünüyor." Sözlerini duyar duymaz başımı hafifçe sağa eğdim. Ceyhun, araya girerek Böke'ye beni onlara karşı doldurmaması gerektiğini söylemişti. Derin bir nefes aldım. Onlara karşı dolup dolmadığıma emin değildim ama emin olduğum bir şey vardı. Zamanımız kısıtlıydı ve abim dışında her şey hakkında konuşarak vakit kaybediyorduk. Sağ gözüm istemsizce seğirmeye başladı. İçimde bir volkan varsa, an itibarıyla patladı sayılırdı.

"Sizin," dedim, gözlerimi etrafta gezdirerek. Sesim sertti. "Eski meseleleriniz beni ilgilendirmiyor, Komutanım. Ancak bu meseleler Yüzbaşı Deha'nın yaşaması için çözüm üreteceğimiz zamandan götürüyorsa, işte o zaman bu konu beni ilgilendirmeye başlar." İçimde biriken öfkeyi artık gizlemiyordum.

Birden gülmeye başladı. Evet, öfkem onu güldürmüştü. Gözlerini benden ayırmadan, ifadesini hiç bozmadan "Hoş geldin, Alaycı," dedi. Kaşlarımı çatıp ona dik dik baktım. "Abini kurtaracaksak, timimde Teğmen Feza'ya değil, keskin nişancı Alaycı'ya ihtiyacım var."

Şaşkınlıkla ona baktım. Geldiği andan beri herkesin üzerine gitme sebebi, beni kendime getirmek için miydi? Ben ona cevap veremeden, bir beden aramıza doğru tekrar girdi. Yüzbaşı Alparslan.

"Feza benim sorumluluğumda ve bana emanet. Bunu bir daha tekrar etmeyeceğim." Onun sorumluluğundaydım çünkü babası böyle istemişti. Ona emanettim çünkü abim böyle istemişti. Nedense herkes beni bu adamla bir şekilde hep bağdaştırıyordu. "Onu tanıyor musun?" dedi Böke, yüzünü göremiyordum. Alparslan'ın sırtı, önümde koca bir duvar gibi duruyordu. Sadece onun sırtıyla bakışıyordum. Alparslan cevap vermedi. "Tanımıyorsun."

Alparslan Yüzbaşıyla kısa süreli bir tanışıklığımız vardı. Bu süre içinde beni tanıması mümkün değildi. Böke haklıydı, tanımıyordu.

"Zamanla tanırım." Duyduğum tereddütsüz sesle yutkundum. İkilinin arasındaki gerilimi daha iyi görebilmek için hafifçe yana kaydım. Yaptığım hamleyle Tohum'la göz göze geldik, bana Alparslan'ı işaret edip gülümsedi. Ne yaptığına anlam veremediğim için ona bakıp kaşlarımı çattım, oflayarak başını önüne çevirdi.

"Onu tanısaydın," dedi Böke, gözlerini Alparslan'dan ayırmadan. "Zamanla değil, öfkesi gün yüzüne çıktıkça tanıyacağını bilirdin."

Alparslan, Böke'nin kolunu sertçe tuttu. Böke arkasını dönmek üzereydi, durdu ve önce kolunu sıkan ele, sonra da sahibine baktı. Tek kaşını alayla havaya kaldırdı. Yine aklına bir şey gelmiş olmalıydı. Alparslan'ın üstündeki bakışlarını ağır ağır çekip

olayları herkes gibi sessizce izleyen Ezel'e çevirdi. "Senin için aynı tepkiyi vermemişti."

Ezel önce Böke'nin gözlerinin içine baktı, sonra hızla kaçırdı bakışlarını.

"Kes artık sesini!" diye öfkeyle araya girdi Kutay. Böke bu defa da ona doğru döndü. Bakışlarını Kutay'ın üzerinde gezdirdi. Sorgular gibi, içini okur gibi. "Senin içindeki öfke..." dedi yavaşça, kolunu çekerek Alparslan'ın elinden kurtardı. "Hâlâ karşılıksız aşkının öfkesi mi?"

Alay ediyordu. Geldiğinden beri bir şeylerin hıncını çıkarırcasına herkesle alay ediyordu. Bu insanların birbirleriyle geçmişleri vardı. Kim kime âşıktı, kimin eli kimin cebindeydi belli olmasa bile bu benim umurumda değildi. Öfkeyle soludum.

"Oyunun tahmini olarak ne zaman biter?" diye araya girdi Alparslan, sesi fazlasıyla sakindi. Sanki Kutay'ın öfkesinin önünü kesmek için konuşmuştu.

Böke gülümsedi. "Eğlencesi kaçtığı zaman."

Eğlence?

Abim ölebilirdi. Abimin bir arkadaşı fazlasıyla değişik davranıyordu, diğeri ise eğlendiğini söylüyordu. Artık gözüm sadece seğirmiyordu, yerinden çıkacak kadar ağrıyordu. "Yeter bu kadar!" Sesim istediğimden çok daha yüksek çıktı. Bir anda herkes bana döndü.

"Abime sorsalar, muhtemelen ikiniz için de kardeşimdir der!" Gözlerim sadece ikisinin üzerinde gezindi. Alparslan kaşlarını çatarken Böke'nin kaşları alaycı şekilde havalandı. Bu tepkileri bile ikisinin arasındaki karakter farkını net şekilde gösteriyordu. "Ama görüyorum ki aynı şey ikiniz için geçerli değil. Yüzbaşı Deha'nın yaşaması için herhangi bir şey yapmayacaksanız, burada işim yok!"

Şaşırmışlardı. Ne bekliyorlardı ki? Abim canıyla cebelleşirken saçma sapan konulardan bahseden bu iki adamı mı izleyecektim? İstiyorlarsa askerlikten menedebilirlerdi! Benim için yeryüzünde Deha'dan daha önemli kimse yoktu. Deha'yı anlamsız kavgalarının gerisine atanlar, benim saygı duyabileceğim adamlar değildi. Bu kez, komutanım olmaları bile bir şey değiştirmeyecekti. Abim yoksa, ben de yoktum. Arkama döndüm, cevap vermelerini beklemiyordum. Hızla toplantı salonundan

çıkmaya yeltendim fakat daha birkaç adım atmıştım ki Böke'nin sesi, bir çengel gibi havaya asılarak beni âdeta odaya çiviledi.

"Birkaç yıl önce, Alparslan ve Ezel sevgiliydi."

Hareket etmedim; sadece orada, öylece durdum. Kısa süre sonra arkamda bir gürültü hissettim. Biri Böke'ye karşılık vermiş olmalıydı. Yine de dönüp bakmadım.

Ezel ve Alparslan. İkisinin geçmişi... Kafamda sadece bu vardı. Beni niye olduğum yere mıhladı onların geçmişi, anlam veremedim.

"Yakama yapışmak yerine ona bak, Yüzbaşım," dedi. Böke. Alparslan onun yakasına mı yapışmıştı? Kimin için? Yoksa Ezel için mi? "Eğer umursamasaydı, giderdi."

Benden bahsediyordu. Böke haklıydı, gitmem gerekiyordu. Çünkü tüm bu olaylar umurumda değildi. Kesinlikle değildi. Umurumda olmamalıydı. Bacaklarıma gitme emri verdim ama milim bile hareket etmedim.

"Ha şöyle, sal beni," dedi Böke. Alparslan'a söylüyor olmalıydı. Aslında Böke gelirse, her şey değişir sanmıştım. Evet, değişim kısmı tamamlanmıştı ama düzelme kısmına hâlâ gelememiştik.

Ekber komutanımın sesini duydum. "Sevgili mi?"

"Burada işler baya iç içe," dedi Melik Komutanım.

"Aynen, beyler," dedi Böke. Kısa bir süre sonra karşıma dikildi, göz göze geldik. Ona olan öfkem hâlâ geçmemişti. Sert bakışlarımı gözlerine diktim ama tepki vermedi. "Yüzbaşı Alparslan Alaska ve Ezel Petra'nın geçmişi var." Yutkunmak istedim ancak beceremedim.

"Senin de özel hayata saygın filan yok," diye araya girdi Kayza. Böke ona kısa bir bakış atıp tekrar bana döndü.

"Burada içimizden bazılarının birbiriyle büyük sorunları var ve bunu halletmeden içimizden bazılarını kurtaramayız," dedi Böke. Abimi kurtarmak için bir şeyler öğrenmemiz gerekiyordu, öyle mi? Araya gizli sırlar girmeden birini kurtarmak gerçekten imkânsız mıydı?

Düşüncelerimin arasında kaybolmuştum ki Ezel'in sesiyle kendime geldim. "Bırak, anlatsın." Pes etmiş gibi görünüyordu.

"Ezel ve Alparslan'ın güzel giden bir ilişkisi vardı," dedi Böke. "Yani varmış, ben de sonradan öğrendim." Başımı iki yana salladım. Bu söyledikleri, anlamadığım bir bulmaca gibi kafamda

şekil almaya çalışıyordu. "Bir görev esnasında Ezel'e tanıştım," dedi, elleriyle açık kahverengi saçını düzeltirken. "Hızlı bir geceydi." İlk başta neyi kastettiğini anlamamıştım ama kısa süre sonra zihnimde bir ışık çaktı, gözlerim şaşkınlıkla büyüdü. Alparslan'la sevgili olan Ezel, aynı zamanda Böke'yle hızlı bir gece geçiren Ezel... Kafamın içinde yankılanan cümleler yavaşça yerine oturdu.

"Ben bu hikâyenin anlatılmasına karşıyım," diyerek araya girdi Kayza, sözleriyle kendime zor geldim. "Ezel buna karşı olmayabilir ama ben öyleyim. Arkadaşıma resmen hakaret ediyorsun." Bize doğru yürüdü ve aramıza girerek Böke'nin önünde dikildi. Kayza'nın arkadaşlığı takdire şayandı.

"Aramızda bir düşmanlık var. Benim sizinle olan bir düşmanlığım var. Maalesef şu an beraberiz, birbirimize katlanmamız gerekiyor. Aramızda sır olmamalı," dedi Böke.

"İş başka..." dedi Kayza ancak Böke'nin gülüşüyle sözleri yarıda kesildi.

"Yoksa devamında özel hayat başka mı diyeceksin? Eğer özel hayat başka olsaydı, buraya ilk geldiğimde arkandaki kızın abisinin kurtarılması için önüme seçenekler sunardınız," dedi Böke, gülümseyerek. Parmaklarıyla beni işaret edince içimdeki rahatsızlık hissi daha da arttı. "Abisini kurtarma planı yapmak yerine neden tüm bu boktan konuları konuştuğumuzu bilmeye hakkı var."

Böke'nin sert çıkışı, Kayza'nın sabrını iyice taşırmıştı. "İleri gidiyorsun," dedi Kayza, sesindeki öfke neredeyse hissedilebiliyordu.

"Sen beni daha hiç uçarken görmedin," diye gülerek cevap verdi Böke. Bu da bir uyarıydı. Böke, eğer isterse seviyeyi en yüksek noktaya getirecek kadar ileri gidebileceğini söylüyordu.

Melik Üsteğmen, Kayza ve Böke'nin arasına hızlıca girdi. Kayza'yı ondan uzaklaştırarak ortamın havasını yeniden sakinleştirmeye çalışıyordu. Kayza geri çekildi ama hâlâ siniri geçmemişti. Melik'le hararetle bir şeyler konuşmaya başladı.

Ezel aniden önüme geçti, beni ona bakmaya zorladı. "O gece Böke'yle yattım," dedi, gözleri bir an için önüne düştü. "O zaman Akın'la da sevgiliydik." Açık sözlülüğü beni çok şaşırttı.

"Ezel, sus," dedi Kutay, onun fırtınası daha büyüktü. Dönüp ona baktım, öne atılmak için fazlasıyla zorluyordu, hâliyle

Ceyhun ona engel olmakta zorlanıyordu. Hüda da bunu fark edince Kutay'ın önünde belirdi. Kutay normalde çok sakindi, şu ânın aksine. İkisi bir oldu ve Kutay'ı durdurmaya çalıştı.

Ezel hiçbir şey olmamış gibi soğuk, umursamaz ve ciddi bir ifadeyle bana bakmaya devam ediyordu. Tüm bunlar olup biterken aslında takılmam gereken bir sürü şey olmasına rağmen, sadece Ezel'in Yüzbaşı Alparslan'a ikinci adıyla seslenmesine takılıp kalmıştım. Herkes ona Alparslan derken Ezel neden ona Akın diyordu?

"Evet, Böke ve Akın yakın arkadaştı. Böke'nin Akın'la ilişkim olduğundan haberi yoktu. Onun benden bile haberi yoktu," dedi Ezel. "Henüz onunla tanışma fırsatım olmamıştı."

Böke, Ezel'in söyledikleriyle kısa bir kahkaha attı. Kadın, Böke'nin söylediklerini onaylamıştı.

Yanımda yeni birinin varlığıyla sağıma doğru döndüm. Tohum yanımıza kadar gelmişti, fark etmemiştim. Ezel'i tanımıyordum ama bana kalırsa Ezel şu anda hiç acı çekmiyordu. Oldukça rahattı, yüzünde en ufak bir mimik bile oynamıyordu. Ama gördüğüm kadarıyla Adanmışlar tarafından daha iyi tanınıyor olmalıydı çünkü tüm bu süreç boyunca sürekli etrafında birileri vardı, ona bir şekilde destek oluyorlardı. Tohum da ona destek olmak için gelmişti.

Ezel, Tohum'a kısa bir bakış atıp tekrar bana döndü. "Aslında benim de o ikisinin arkadaş olduğundan haberim yoktu," dedi umursamazca, sanki her şey normalmiş gibi. "Akın bunu öğrendi."

Alparslan için istemsizce üzüldüm. Sevgilisi ve yakın arkadaşı... Korkunç bir şeydi.

Böke ne bana ne de Ezel'e bakmadan "Ben söyledim," dedi. İşte buna hiç şaşırmamıştım. Böke her şey olabilirdi ama asla arkadan iş çeviren biri olmamıştı.

"Doğru, o söyledi," dedi Ezel, yüzünde bir gülümseme belirdi. "Öğrenince Akın beni terk etti ve beni sildiği gibi Böke'yi de sildi." Çok garip hissediyordum. Bütün bunların üst üste gelmesi beni yormuştu. Hikâyeleri o kadar karışıktı ki her geçen dakika bu karmaşayı daha da zorlaştırıyordu.

"Özetle, ben Akın'ı aldattım ve Böke'ye yalan söyledim. O ikisinin arkadaşlığının bitmesinin sebebiyim," dedi Ezel, derin

bir nefes vererek. "Senin anlayacağın, abin için elimizden geleni yapacağız, bunun için de birbirimize katlanacağız falan filan..."

"Bunu başıma kakacaksan eğer, birbirinizi yemeye devam edin!" Yavaşça nefes alıp verdim. "Ama sakın abine yardım ediyoruz diye beni yemeyin." Bir adım öne çıktım, karşı karşıya geldik. Gözlerinin içine sertçe baktım ama hiçbir tepki vermedi.

"Biz olmadan abini kurtarabilir misin?" dedi Ezel, söylediklerine güldüm.

"Siz olmadan neler yaptığımı tahmin bile edemezsin!" dedim, bu sefer gülme sırası ondaydı.

"Bezir," dedi, bir adım öne çıkarak. Tohum ikimize de yaklaştı, tetikte duruyordu. "Abinin kurtarılması için o adama ihtiyacın var. Vega denen o manyak bile bulamadı onu! O adamı biz bulduk, devlete biz teslim ettik. Onu biz olmadan bulabilir miydin?"

"Karadeniz'de!" dedim, bir an bile düşünmeden. "Kaçkar Dağları'nda."

Gözleri şaşkınlıkla açıldı, bunu duymayı beklemiyordu. O belleği aldığım gün, Ahmet denen herif telsizden Bezir'e seslenmese ben de bilemezdim. Kader bana onun yerini önceden haber vermişti.

"Sen... Nasıl?" dedi Tohum, yüzünde en az Ezel'inki kadar şaşkınlık vardı.

"Buraya gel, Teğmen." Alparslan'ın sesi, bulunduğum ortamı bir anda silikleştirdi. Karşımdaki kadınları boş verip beni çağıran adama yöneldim. Hızlı adımlarla karşısına dikildiğimde gözlerini üzerime dikmişti.

"Emret, Komutanım." Sesim ruhsuzdu. Alparslan ise gözlerini kısmış, bakışlarıyla beni âdeta delip geçiyordu.

"Rapor ver."

"Belleğin tarafımca alındığı gün, düşman telsizi elime geçmişti. Belleği kaçıran kişi, telsiz bağlantısıyla birine sesleniyor, Bezir diye hitap ediyordu. Emanetinin onda olduğunu söylüyordu, Komutanım. İkisi de Vega'nın adamları olduğu için, o Bezir'in bu Bezir olduğunu anlamak zor olmadı."

"Bunu neden daha önce söylemedin?" diye sordu Ceyhun. Kaşları çatılmıştı, bana sorgularmışçasına bakıyordu. Bir sorguya çekilmediğim kalmıştı! Bunu da yapsalar, tamam olacaktı.

"İlk başta sıradan biri olduğunu zannediyordum. Herhangi bir terörist... Bezir ismini ikinci kez duyduğumda Vega'nın gemisindeydik. Aynı gece abim vuruldu ve şu an ölümle burun buruna. Anlatacak zamanım olmadı diyelim." Ceyhun'un yüzündeki sorgulayan ifade, yerini sessiz bir kabullenişe bıraktı. Nihayet bana hak vermişti. Çok şükür, ters kelepçe yemekten kurtulmuştum.

"Bu bir bahane mi?" diye sorguladı Kutay. Öfkesi dinmiş, kendini tutmayı başarmış sanıyordum. Meğer öyle değilmiş. Meğer içindeki yangın hâlâ alev alev yanıyormuş, kül sanıp geçtiğim yerlerden hâlâ közler fırlıyormuş. "Eğer abin senin için bu kadar kıymetliyse ve ona bir şey olacak diye edindiğin bilgileri anlatmayı bile unutacaksan, o zaman burada ne işin var?"

Kutay'ın sesi odanın içinde yankılanırken hissettirdiği şey öfke değildi sadece. Daha derin bir şey vardı orada. İçinde biriktirdiği bir acı. Anlaşılan o ki bu acıyı çıkarmak için beni seçmişti.

"Sabrımı zorluyorsun, Kutay," diyen Böke'nin sesi odada yankılandı. Herkesin omuzlarına farkında bile olmadan gerilim çökmüştü. Yüzbaşı arkasındaki duvara monte edilmiş raftan aldığı kırmızı dosyayı inceliyordu. Gözleri dosyadaydı ama kulakları bizdeydi.

"Bir kez daha ona sesini yükseltirsen, benim de sabrımın sonuna gelmişiz demektir," dedi Alparslan. Sesi sakindi fakat altında yatan tehlikeyi hissedebiliyordum. İleri eğilmiş, ekrana doğru bakıyordu. Oraya ne zaman gitmişti? Ne zaman bizden bu kadar uzaklaşmıştı? Farkında bile değildim. Ancak yakınımızda olmaması, konuya ilgisiz olduğu anlamına da gelmiyordu. Tam tersine, olan biten her şeyi dinliyordu.

Abimin iki arkadaşı da kız kardeşini fazlasıyla koruyordu.

Vay canına. Ne büyük bir şans, ne büyük bir ayrıcalık. Ben de kesinlikle korunmaya muhtaç, tek başına hiçbir şey yapamayacak kadar aciz, zavallı biriydim. İyi ki abimin bu iki arkadaşı vardı da sırtım yere gelmiyordu. Yoksa ben ne yapardım?

"Siz önce şu kızın abisini koruyun, sonra çıkın karşıma," dedi Kutay, onu tehdit eden iki yüzbaşıya. Sözleri, tüm dengeleri değiştirdi, ben bile üzerimdeki bunca ruhsuzluğa rağmen yutkunmak zorunda kaldım.

Böke elindeki dosyanın kapağını sertçe kapatınca tok bir ses çıktı. Yüzbaşı, başını kaldırıp Kutay'a tüm soğukluğuyla baktı. Aynı anda, Alparslan da elini masanın üzerine koyarak hafifçe öne eğildi, bilgisayarın kapağını sertçe kapattı ve Kutay'a döndü. Artık tüm dikkati Kutay'daydı.

Bıçak sırtı gibi bir andaydık...

Ceyhun, araya girerek herkesten önce Kutay'ın önünde dikildi. "Oğlum, sus artık." Öfkesi dişlerinin arasından sızıyordu.

"Ne susacağım, lan!" Kutay, Ceyhun'u iki eliyle sertçe itti. "Yetti artık bu ikisinin yaptıkları!"

Kimden bahsettiği belliydi; Alparslan ve Böke. İkisi de oldukları yerde dikiliyor, yaptıkları işleri bırakmış, birbirlerine bakıyorlardı. Kutay'ın bahsettiği "şeyleri" düşünüyor olmalılardı muhtemelen. Ne yaptık da bu kadar sinirlendi diye bunu sorguluyorlardı belki de. Ya da sorgulamıyorlardı, benim için fark etmezdi.

"Kutay, yeter artık!" diye bağırdı Ezel. Onun da sabrını taşırmıştı Kutay.

Kutay'ın sesi, ezici bir gürlemeyle yükseldi. "Sen karışma."

"Ben karışayım mı?" dedi Böke, Kutay'a sertçe bakarak.

"Ben varken sıranı bekleyeceksin," dedi Alparslan. İkisinin de soğukkanlı hâli ürpermeme sebep olmuştu.

"Kendinize gelin!" Ceyhun'un sesi, bir kırbaç gibi odanın içinde yankılandı ancak hiçbir işe yaramadı. Arabuluculuk insanlarla yapılırdı. Ben bu odada insan namına pek kimseyi göremiyordum.

"Bence Kutay haklı, bunlar çok oldu artık," dedi Kayza, safını belli etmişti. Gerilim devam ediyordu.

"Bunlardan kastın İsyan Timiyse, biz daha başlamadık," dedi Melik, Kayza'nın gözlerindeki ateşi daha da harlayarak.

"Tek emrinizle başlarız, Komutanım," dedi Hüda, o da bir kıvılcımı aleve dönüştürmek isteyenlerdendi. Hatta Kutay'ın yanından geçerken omzunu sertçe ona çarptı. Kutay, Hüda'ya doğru hamle yapacakken Ceyhun bir kez daha araya girdi.

"Size ne oluyor ya?" Tohum, Ceyhun ve Kutay'ın arasına girmeye çalıştı ama başarılı olamadı. Onun imdadına Ekber yetişti. Tohum'u nazikçe arkasına doğru çekip ona gülümsedikten sonra iki adamın arasına tek seferde bodoslama daldı.

Ne ara olmuştu? Ne ara Ceyhun ve Kutay birbirlerinin yakasına yapışmıştı? Ne ara bu hâle gelmişlerdi? Yeni farkına varıyordum.

Sadece İsyan Timi ve Adanmışlar karşı karşıya değildi. Kırılmalar kendi içimizde bile yaşanıyordu. Ekber ve Tohum, o ikisini ayırmaya çalışırken ben sadece onları izlemekle yetindim. Yan tarafımda hareketlilik hissedince yönümü çevirdim, birilerinin daha sabrının sonuna gelmiş olmalıydık.

Alparslan öne atılacakken Şahin önünü kesti, Böke'nin önüne de Melik geçti. İkisini de durdurabilmek zor olmalıydı.

Tansiyon zirvedeydi. Nefesler tutulmuştu. Sonra her şey bir anda durdu. Çünkü biri konuştu ve şu an nefesini tutup ona bakan herkesin dünyasını bir anlığına alt üst etti.

Konuşan kişi benden başkası değildi. "İstifa ediyorum."

Sesim, koca toplantı salonunda yankılanınca bir an için herkes yerinde öylece durdu. Beni izleyen gözlerde sorgulama vardı ve şok vardı, söylediklerime anlam veremiyorlardı. Bazı gözler, ne yaptığının yeni farkına varmışçasına pişmanlıkla doluydu. Ama benim için bir şey değişmedi.

"Askerlikten de bu görevden de istifa ediyorum." Ruhsuzdum. Kelimelerimin içinde, derinlerde bir yerde bir şey kırılmıştı. Hepi topu o kadardım. Birkaç parça kırık kadardım. "Ne hâliniz varsa görün." İsyan etmiyordum ama bir bıkkınlık vardı üzerimde. Arkamı döndüm ve bu kez kimsenin beni durdurmasına fırsat tanımayarak çıkış kapısına doğru yürüdüm.

Paneline avucumu yerleştirdim, kısa bir süre sonra mekanizma harekete geçti ve kapı iki yana doğru açıldı. Çıkmak için adımımı atıyordum ki önümde beliren yüzle donakaldım. Tam önümde, dimdik duruyordu. O da panele okutmak için kaldırdığı elini, kapının açılmasıyla yavaşça aşağıya indirmişti.

Dik omuzları, keskin yüz hatları ve sert ifadesiyle burada onu görmek bir anlığına afallamama neden olmuştu. Ancak reflekslerim, şaşkınlığımı hızla bastırıp yerini alışkanlığa bıraktı. Ânında selam verdim, duruşumu düzelttim. Başıyla içeriyi işaret etti, geri dönmemi istiyordu. İçimde en ufak bir itiraz kıpırtısı bile oluşmadı. Gitmekten vazgeçmiştim.

Kapının önünden bir adım geri çekildim, o ise ağır adımlarla içeri ilerledi. Sadece o da değil, hemen arkasında iki kişi daha vardı. Sabah saatlerinden beri burada olmayan Evliya ve Veri.

Evliya askeri selamladı, Veri ise başını hafifçe eğerek beni selamladıktan sonra onun peşinden içeri girdiler.

Albay Cezmi Alaska'nın odadaki varlığı, içerideki herkesin diken üstünde kalakalmasına sebep olmuştu. Daha birkaç saniye önce rahat tavırlarla tartışan, hatta birbirlerinin yakasına yapışan insanlar tek kelime etmeden hazır olda beklemeye başlamıştı. Şaşkın olanlar, sinirli olanlar ve hatta öfkeme sebep olanlar bile tek bir çizgiye dizilmiş gibi ciddiyete bürünmüştü. En başından beri görmek istediğim disiplin, onun tek bir adımıyla hâkimiyet kurmuştu.

Sadece askerler değil, Adanmışlar da ona saygı duyuyordu. Tabii ya... Deha. Buraya onun için gelmişti.

Deha vurulduğunda onunla hiç konuşamamıştım. Haberi aldığında ne yapmıştı? Ne söylemişti? Öfkelenmiş miydi, yoksa derin bir sessizliğe mi gömülmüştü? Bilmiyordum. Bildiğim tek şey vardı, muhtemelen bir baba gibi sarsılmıştı. Deha'yı çok severdi.

"İsyan Timi! Hazır ol!" diye bağırdı Yüzbaşı Böke, sol çaprazımdan gelen sert sesle irkildim. Onun sesiyle birlikte Yüzbaşı Alparslan da askerlere itaat etmeleri gerektiğini hissettiren sert bir bakış attı. İstifa etmiş olmama rağmen ben bile doğruldum. Sadece ben değil, içerideki tüm askerler de aynı anda hareket etmişti. Albay'ın önünde ne olduğumun bir önemi yoktu. En azından şimdilik öyleymiş gibi davranabilirdim.

Albay, bizden birkaç adım uzakta durdu.

Yüzbaşı Alparslan devreye girip "Tim, yerini al!" diye emretti. Bu, sanki sadece bana yöneltilmişti. Az önce görevden ayrıldığımı duyan herkes, Albay'ın varlığıyla birlikte durumun benim kontrolümden çıktığını anlamıştı. Yerime geçtim, Yüzbaşı Alparslan'a tekrar döndüğümde onun yüzündeki saniyelik gülümsemeyi yakaladım.

Albay Cezmi Alaska, sert bakışlarını üzerimizde gezdirerek birkaç saniye sessiz kaldı, ardından "Tim, yerine geç," dedi.

Yüzbaşı Böke ve Yüzbaşı Alparslan harekete geçti. Böke, dimdik durarak önce bir bakışıyla timi süzdü. "İsyan Timi, masa düzeni! Yerlerinize geçin!"

Diziliş bozulmadan, herkes belirlenen oturma düzenine göre masaya doğru hareket etti. Ben ise Alparslan ve Böke'ye en uzak

sandalyeye geçtim. Sağımda Tohum, solumda Şahin vardı. Herkes yerine yerleşince Albay bir kez daha bakışlarını üzerimizde gezdirdi. Sonra, başını yavaşça çevirerek odanın diğer tarafına, Adanmışlar'ın olduğu köşeye döndü.

İsyan Timi nasıl tek bir çizgide disipline bürünmüşse, Adanmışlar da tam tersi bir hâlde, gölgelerde kaybolmaya alışkın insanlar gibi duruyordu. Albay bu kez onlara döndü. "Siz de oturun. Toplantı başlıyor."

Ceyhun başını hafifçe eğdi. Onun ardından, diğerleri de fazla ses çıkarmadan yerlerine geçti. Son sandalyenin sesi de odada yankılanınca Albay da masadaki yerine geçti.

"Yüzbaşı Deha'yı kurtarmanın bir yolu var," dedi Albay Cezmi Alaska, sesi odada aniden yankılandığında damarlarımda akan kanın yön değiştirdiğini hissettim. İçgüdüsel olarak başımı ona çevirdim, bakışları benim üzerimdeydi. O bakışların ardında bir şey olduğunu biliyordum. Albay, duygularını gösterecek biri değildi. Lâkin burada olması bile her şeyi anlatıyordu, duygularından ötürü buradaydı. Deha için buradaydı. "Asteğmenim, anlat."

Evliya aldığı emirle sandalyesinden hızla kalktı, hazır ola geçip selam verdi. "Emredersiniz, Komutanım!"

Tüm bakışlar Evliya'ya döndü.

"Vega'nın ona teslim edilmesini istediği adam. Bezir Hicranlı." İsim odada yankılandığı an, herkeste hafif bir kıpırdanma oldu. "Bezir Hicranlı, yetimhanede büyümüş. Çocukluğu ve gençliği orada geçmiş. Hayatının ilerleyen dönemlerinde, Milletvekili Beşir Hicranlı'nın oğlu olduğunu bir şekilde öğrenmiş. Nasıl öğrendiği bilinmiyor ama Beşir Hicranlı'ya babalık yapması için baskı kurduğu düşünülüyor. Babasıyla gerçek bir ilişki kuramadığı kesin."

Kollarımı göğsümde kavuşturup gözlerimi kısarak onu izliyordum.

"Beşir Hicranlı, meclisteki patlamada öldü. Oğlu Bezir Hicranlı ise babasının ölümünde parmağı olduğu düşünülenlerden biri." Bir milletvekili, kötü adamlar tarafından öldürülüyor ve bu ölümde oğlunun parmağı oluyor. "Bezir'in, Vega'ya patlama için yardım ettiğini düşünüyoruz. Ancak Bezir, babasını sattığı gibi Vega'yı da satmış görünüyor."

Buraya kadar anlatılan her şey zaten bildiğimiz şeylerdi.

"Bezir, Vega'nın elinden ona ait bir şeyi çalmış. İstihbarat, onu Karadeniz Dağları'nda yakaladı. Çaldığı şey ise bulunamadı, iyi bir yere saklamış gibi görünüyor. Çaldığı şeyin ne olduğu henüz bilinmiyor. Ama Vega o şeyi değil, doğrudan Bezir'i istiyor." Kafamda tek bir soru döner oldu. *Neden?* "Muhtemelen Vega, kendisine ait olan şeyin, Bezir olmadan bulunamayacağının farkında."

Birkaç saniye boyunca kimse konuşmadı. Sessizlik, odanın içinde dolaşıp hepimizin ensesine oturdu.

"Bezir'i ona veremeyiz," dedi Evliya, yüzünde hafif bir gülümsemeyle kollarını birleştirdi. "Ama Bezir'e çok benzeyen başka biri var." Gözlerimi Evliya'nın üzerinde sabit tuttum. İçimdeki merak, göğsüme baskı yapıyordu.

"Bundan ne Bezir'in haberi var ne de Beşir Hicranlı'nın. Hatta bence Vega'nın bile haberi yok. Bezir'in bir kardeşi var. Tek yumurta ikizi." Alparslan başını hafifçe eğip derin bir nefes aldı. Böke ise kaşlarını çatarak öne doğru eğildi. O ikisinin tepkisini ne diye incelediğimi bilmiyordum. "Eğer Vega, ona teslim ettiğimiz adamın Bezir değil de Bezir'in ikizi olduğunu anlamazsa..."

Evliya'nın gözleri, masanın çevresinde kısa bir tur attı.

"O zaman değiş tokuş sırasında panzehri ondan alabiliriz," dedi Böke, sert bir sesle araya girerek. "Peki, Bezir'in ikizi kim?"

"Bezir ve kardeşi aynı anda dünyaya gelmiş olsalar da kayıtlara göre farklı yerlerde ikamet etmişler," dedi Evliya, ellerini arkasında bağlayarak. "Kardeşi, Irak'taki güçlü bir aşiret tarafından evlatlık alınarak büyütülmüş."

Kayza gözlerini kısarak öne doğru eğildi. "Nasıl yani? Masum birini mi kurban edeceğiz?"

Evliya, gülümseyerek Kayza'ya döndü. "Bu adamın masum olduğunu düşünmek büyük bir hata olurdu. Kan çekiyor." Kayza, gözlerini hafifçe kısarak onu izliyordu.

"Bahsettiğimiz kişi sıradan bir militan değil. Kuzey Irak'ta, sınır hattına hâkim güçlü bir aşiret tarafından büyütüldü. Bu aşiret yıllardır silah kaçakçılığı, mühimmat transferi ve sınır geçişleri üzerinde kontrol sahibi. Resmî olarak hiçbir yapıya bağlı değiller ama bölgedeki yasadışı akışların önemli bir kıs-

mı onların onayı olmadan ilerlemiyor," dedi Evliya. "Aradığımız adam, o akışın kilit isimlerinden biri. TKK ile lojistik temasta bulundukları kesin. Özellikle mühimmat aktarımı ve güvenli geçiş sağlama konusunda adı geçiyor. Aynı hattın Suriye uzantısında, TYD kontrolündeki bölgelerle de temas kurmuş."

Yerimde iyice dikleştim. Tüm dikkatim Evliya'nın üzerindeydi.

"İran üzerinden gelen bazı mühimmat zincirlerinde de aracı konumda. Bu hat zaman zaman HŞ unsurlarına, zaman zaman da farklı silahlı gruplara uzanıyor. Buradaki temel mesele para. Kiminle çalıştığı değil, ne kadar kazandığı önemli. Bu yüzden aynı coğrafyada birbirine mesafeli duran yapılarla temas kurmaktan çekinmiyor."

Alparslan kollarını iki yana açıp masaya yaslandı. Bakışları, Evliya'nın söylediklerini çoktan değerlendirmiş, bir sonuca varmış olduğunu gösteriyordu. "Yeri tespit edildi mi?"

Evliya yutkununca Alparslan da ben de başka bir şey olduğunu anladık. Bu kez Adanmışlar'dan Veri araya girdi.

"Evliya'nın, kan çekiyor derken kastettiği şey tam olarak buydu. Adamların kanında var. Birbirlerini tanımasalar bile, ikisi de bağlı oldukları kişilere sürekli olarak ihanet etmiş. Bezir babasını sattı, Vega'ya ihanet etti. İkizinin de ondan bir farkı yok." Gözleri, bir an masadaki herkesi taradı, sonra ellerini birleştirerek öne eğildi. "Rezzan, bağlı olduğu aşirete ihanet etti."

Demek adı buydu. İç çekmeden edemedim.

"Bu bilgi aşiretin içindeki bir aracıdan geldi. Aracının söylediğine göre, planlanan bir sevkiyat varmış. Sevkiyat gerçekleşmeden hemen önce aşiret içinde kapalı bir toplantı yapılıyor. Rezzan o toplantıya çağrılıyor."

Hafifçe öne doğru eğilip kollarımı önümde birleştirdim. Nedense duyacağım şey hoşuma gitmeyecek gibi hissediyordum.

"Toplantıdan sonra Rezzan ortadan kayboluyor. Aynı hafta sevkiyatta sorun çıkıyor; silahların bir kısmı kayboluyor, bir kısmı yola çıkmıyor. Aşiret içinde ciddi bir para açığı oluştuğu konuşuluyor ve tüm oklar Rezzan'a dönüyor," dedi Veri, kısa bir nefes aldı. "Aracı, Rezzan'ın ortadan kayboluşu hakkında konuşurken kaçtığını söylemedi, teslim edildiğini söyledi. Kime teslim edildiğini bilmiyor. Sadece kuzeyde, resmî kaydı olmayan bir yerde tutulduğunu duyduğunu söyledi."

Yani adamın yerini tam olarak bilmek şöyle dursun, yaşayıp yaşamadığını bile bilmiyorduk.

"Rezzan'ın o tarihten sonra hiçbir finansal hareketi yok. Ailesi başka bir bölgeye alınmış. Bu da genelde iç meselelerin dışarı taşmaması için yapılır," dedi Veri, haklıydı. Rezzan ortadan kaldırılmışa benziyordu. "Aracının anlattıklarından yola çıkarak belli başlı şeyleri tahmin etmeye başladık. Bana kalırsa, Rezzan barış karşılığı verildi. Sevkiyat iptal olunca bazı bölgeler alacağını alamadı. Para dönmedi, silah teslim edilmedi. Aşiret suçu Rezzan'ın üzerine yıktı. 'İçimizde ihanet var,' dediler. Çünkü o bölgelerdeki hattı kaybetmek istemiyorlardı."

Söylediği her şeyi tartıyordum. Mantıklı tahminlerde bulunuyordu.

"Kuzey hattındaki tüm kontrol noktalarını inceledik. Hangi grup hangi geçişi tutuyor diye baktık. Rezzan'ın bulunduğu yerin olabileceği en mantıklı rota, Ninova'nın batı kırsalından geçiyor. Bölgeyi yöneten adamlar kendilerine Kuzey Geçiş Hattı diyor. Dağ eteklerinde büyük bir kamp alanı kurmuş durumdalar. Yerleşimden uzaktalar, giriş çıkış iki dar geçitten sağlanıyor. İçeride yüzlerce silahlı unsur olduğu tahmin ediliyor."

"Rezzan'ın tutulduğu yer orası olmalı, yani ana kamp," diye araya girdi Evliya. Kafamın içinde dönüp dolaşan bir soru vardı.

"Kuzey hattında faaliyet gösteren birden fazla silahlı yapı var. Her birinin kontrol ettiği bölgeler farklı. Rezzan'ın bahsettiğiniz alanda tutulduğu kanaatine nasıl vardınız?" diye sordum. Önce tüm gözler bana döndü, sonra yavaşça Evliya ve Veri'ye kaydı. Cevap onlardaydı.

"Yaklaşık üç ay boyunca sadece o hat kullanılmadı. Aracı da bunu doğruluyor. Barış sağlanmadan geçiş vermediklerini söylüyor," dedi Veri, önündeki notlara baktı. "Aracı ilk iki ay aşiretin kendi içinde toplandığını söyledi. Rezzan'ın ihanet edip etmediği tartışılmış. Üçüncü ayın sonunda Rezzan teslim ediliyor. Ve ilginç olan şu... Rezzan'ın tesliminden on gün sonra hat tekrar açılıyor. Yani üç ay boyunca kapalı olan kuzey hattı, teslimden sonra ilk kez yeniden kullanılıyor."

İşte bu bilgi, neden bu kadar emin olduklarını açıklardı.

"Sonuç itibarıyla, aradığımız adamın burada olduğuna eminim," dedi Veri. "Ancak bilmenizi isterim ki buraya girmek, çıkmaktan daha kolay."

Ceyhun, koltuğuna yaslanarak hafifçe gülümsedi. "Bize hiç fark etmez. Gideriz, alırız, geliriz." Sesi rahat ve kendinden emin çıkmıştı.

"Bunu siz yapmayacaksınız," dedi Albay Cezmi, ardından ellerini masaya dayayıp ileriye doğru eğildi. Bakışları doğrudan Ceyhun'un gözlerine kilitlenmişti. "Bu mesele, Millî İstihbarat Teşkilâtı'nın herhangi bir birimini ilgilendirmiyor. Oraya gidecek olanlar, sadece ve sadece İsyan Timidir." Alparslan, bir an Albay'a baktı, sonra hiçbir şey söylemeden gözlerini önüne çevirdi. Bu iş artık tamamen bizim meselemizdi. Bunu kabul etmişti.

Albay, Ceyhun'un itiraz etmesine izin vermedi. "Türk Silahlı Kuvvetleri, Millî İstihbarat Teşkilâtı ve sürece dahil olabilecek diğer tüm resmî birimler, bu operasyonun farkında. Ancak, bu durum resmî kayıtlara geçmeyecek. Konunun varlığı biliniyor ama inkâr edilecek. Bu, emir komuta zincirinde en üst düzeyde alınan bir karar." Adanmışlar böylesine üst düzey bir emre itaatsizlik yapamayacaklarının farkına varmalıydı.

"Operasyonun açığa çıkması yalnızca bir kriz değil, bir felaket doğurur. O yüzden kâğıt üstünde böyle bir görev yok, böyle bir tim yok, hatta böyle bir konu bile yok." Albay Cezmi tek tek hepimize baktı. "Ne kadar az o kadar gizli."

Tüm İsyan Timi içgüdüsel olarak başını ağır ağır yukarı aşağı salladı.

"Diğer tüm operasyonel detaylar, size Asteğmen Evliya ve Adanmışlardan Veri tarafından verilecek," dedi Albay Cezmi. Bir kez daha istemsizce baş salladım. "Bugün yola çıkıyorsunuz. En kısa zamanda Yüzbaşıyı kurtaracak, panzehri alacak ve bana getireceksiniz."

Albay dimdik yürüyerek odanın kapısına yöneldi. Aynı anda odadaki herkes hızla ayağa kalktı. Askerler olarak, tek bir beden gibi selam durduk. Albay Cezmi, selamı usulüne uygun bir baş hareketiyle kabul etti, duraksamadan kapıyı açtı ve sert adımlarla dışarı çıktı.

Kapının kapanma sesi, görevin resmen başladığını ilan eden bir mühür gibi içimde yankılandı.

"Eee, Teğmenim, senin istifa işini nasıl yapalım?" Böke'nin sesi, sanki bir şeylerin değişeceği haberini vermek istiyorcasına yankılandı odada. Gözlerimi ona çevirdim. Kararımdan vazgeçtiğimi zannediyordu.

"Yüzbaşı Deha'yı kurtardıktan sonra, Komutanım," dedim, öfkemde bir milim bile azalma olmamıştı. O da bunu fark edince sırıtan yüzü aniden ciddileşti.

"İstifa yok," dedi Alparslan, yerinde doğrulurken.

"Ne istifası?" Evliya'nın sesini herkes gibi ben de duymazdan geldim.

"Bırakın da buna ben karar vereyim, Komutanım," dedim, dişlerimin arasından konuşmuştum. Gitmek üzere olan adam bir kez daha arkasını döndü.

"Yine başlıyoruz," dedi Melik Komutanım.

"Yine neye başlıyoruz, Komutanım?" dedi Evliya, yine cevap alamadı. Alparslan gözlerimin içine öyle bir baktı ki o bakışında, tüm ruhumu okuduğunu iddia edebilecek türden pırıltılar vardı.

"Benimle gel," dedi, hiç tereddüt etmeden hemen ardına düştüm ve Alparslan'ın peşinden hızlı adımlarla yürüdüm. Bir an için arkama bakmak istediğimde Ezel'le göz göze geldim. Gözlerinde büyük bir hüzün vardı, ona fazla bakmadan hemen önüme döndüm.

Kapı arkamızdan kapandı, Alparslan bir adım daha attı ve aniden durdu. Dik duruşuyla, sanki bulunduğu her ortamı kendine ait kılacak kadar güçlüydü. Omuzları daha da gerildi. Yavaşça arkasına döndü ve gözlerini gözlerimin içine sabitledi.

"Yanıma gel," dedi.

İçimdeki o karışık duygularla bir adım daha attım. Şimdi tam karşısında duruyordum. Gözlerine bakmak yerine uzun koridorun soğuk duvarlarına odaklandım. Bir şey söylemem gerekmiyordu. Eğer konuşulacaksa, o konuşabilirdi.

"Özür dilerim," dedi. Gözlerimi hızla Alparslan'a çevirdim. Yüzündeki sert ifade, yerini daha yumuşak bir ifadeye bırakmıştı. "Abin benim için çok kıymetli. Onu önemsemediğimi sakın sanma."

"İçerideyken hiç de öyle görünmüyordunuz," demek istedim ancak o kadar içtendi ki sözlerim boğazımda düğümlendi. Yapmaktan vazgeçtim.

"Feza," dedi Alparslan, öyle farklıydı ki ses tonu, adımı ağzından duymak kalbimi yerinden fırlatacak kadar hızlı attırmaya yetti. "Gitme."

Alparslan bugün fazlasıyla konuşkandı; ben ise fazlasıyla suskun ve hislerimi anlamaya çalışan bir hâldeydim. Tepki vermeden ona baktım.

Kaşları çatıldı, suratı tekrar ciddileşti. "Özür diledim! Gitme," dedi, sesinde isyan vardı. Konuşmak yerine sustuğum için yanlış anlamıştı. O kadar tuhaf görünüyordu ki... Koskoca Yüzbaşı Alparslan, küçük bir çocuk gibi davranıyordu. Özür dilediği zaman, özrünün hemen kabul edilmesi gerektiğine inanan küçük bir çocuk... Bu düşünce, beni istemsizce güldürdü. Kendimi tutamayarak gülümseyince şaşırmış bir şekilde kaşlarını havaya kaldırdı.

"Komik mi?" dedi, hafifçe öksürerek kendime gelmeye çalıştım ama yüzümdeki sırıtış hâlâ kaybolmamıştı.

"Estağfurullah, Komutanım," diyebildim. Konuşmakta zorlanıyordum, sözler boğazımda düğümlenmişti.

Derin bir nefes alıp verdi. "Pek fazla özür dileyen biri değilim. Kıymetini bil," dedi. Başımı yukarı aşağı salladım, bir şekilde kendimi tutamıyordum.

Siniri geçsin diye olsa gerek, bana bakmayı kesti. Koyu kahverengi saçları alnına doğru düşüyordu, eliyle onları hafifçe karıştırdı. Yeniden dikleşip bana baktığında karşılaştığım manzara karşısında boğazım kurudu. Alparslan Yüzbaşı, fazlasıyla karizmatik ve bir o kadar da yakışıklıydı. Onun için sıradan olan hareketler, bazen üzerinde o kadar asil duruyordu ki insan istemsizce etkileniyor ve büyüleniyordu.

Ona tuhaf tuhaf baktığımı fark edince sırıttı. "Bilseydim, özür dilemek yerine buradan yürürdüm," dedi. Gözlerimi kısarak ona baktım, o ise sırıtmaya devam ediyordu.

"Anlamadım, Komutanım," dedim, kafam karışmıştı.

Yüzündeki sırıtışı bir an olsun eksilmedi. "Ben anladım. O bana yeter," dedi. Baştan aşağı beni inceledikten sonra sırıtarak arkasını döndü ve beni orada bırakarak yürümeye başladı.

Toplantı salonunun kapısı tekrar açıldı ve Böke içeriden çıktı. Gözleri beni süzerek dikkatlice inceledi. Ardından yüzüne yerleşen sırıtışıyla yanıma kadar geldi. Diğerleri, tek tek ya da ikişer üçer yanımızdan geçip giderken o hiç acele etmiyordu.

"Alaska'nın soğuğu insanı aynı böyle çarpar," dedi, tam karşımda durduğunda.

"Ha?" diyebildim. Artık o ne demekse? Nutkum tutulmuştu âdeta. Böke, eğlendiğini saklamaya bile çalışmadan bir kez daha güldü.

"Sen çok takma, Teğmenim," dedi. "Belli ki herkese kış olan Alaska, sana günlük güneşlik."

Sözlerinin arasına yerleştirdiği imayı hissetmeme rağmen tepkisiz kaldım. Gözlerimi kısıp ona dik dik baktım, tam cevap verecektim ki Evliya'nın sesi aramıza girdi. "Komutanım."

Hem ben hem de Böke aynı anda sesin geldiği yöne döndük. Evliya, Böke'ye bakıyordu. "Buyur aslanım," dedi Böke, ona doğru hafifçe eğilerek.

Evliya, bir anlık duraksamayla yutkundu ama hızla kendini toparladı ve hemen konuya girdi. "Komutanım, müsait olduğunuz bir zamanda imzanızı alabilir miyim?"

Böke, tıpkı benim gibi bir şey anlayamamış olacak ki kaşlarını çatıp Evliya'ya garip bakışlarla bakmaya başladı. "Ne imzası?"

Evliya hafifçe gülümsedi. "Hayran imzası."

Böke duydukları karşısında geniş bir sırıtışla dişlerini gösterdi. İşte şimdi büyük egosu tam anlamıyla okşanmıştı. "Hatırlat, bir ara yaparız bir şeyler."

Göz devirmemek için kendimi zor tutuyordum. Evliya keyifle başını salladı. "Tabii, Komutanım." Böke arkasını dönüp uzaklaşacakken Evliya tekrar atıldı. "Yengeye selam söyleyin, Komutanım."

Bir dakika... Ne? Bizim bir yengemiz mi varmış? Böke topukları üzerinde hızla döndü, elleri cebinde Evliya'ya bakarken başını yana eğdi. Tek kaşı havaya kalktı, gözleri kısıldı. "Yenge derken?"

Evliya, hızlıca başını yukarı aşağı salladı. "Allah ayırmasın, Komutanım. Çok yakışıyorsunuz."

Böke yüzünde belli belirsiz bir ifadeyle onu süzdü. Öyle miymiş dercesine yüzünü hafifçe buruşturdu. "Kimmiş yengen?" Sesinde hafif bir alay vardı.

"Papi var ya, Komutanım..." Papi mi? Ne garip bir isimdi.

Böke de aynısını düşünüyor olmalıydı. "O ne, lan? Köpek ismi gibi," dedi Böke, kaşlarını çatıp yüzünü ekşiterek. Dayanamayıp güldüm.

"Evliya, düzgünce anlat, neden bahsediyorsun? Biz hiçbir şey anlamadık," dedim, kaşlarımı kaldırarak. Evliya'nın dikkati bana döndü, başını salladıktan sonra hızlıca konuşmaya başladı.

"Komutanım, birkaç gün önce Böke Komutanımın helikopteri düştü." Bir anlık şokla irkildim. Gözlerim kocaman açıldı. O âna kadar pek umursamadığım Böke'yi baştan aşağı taradım, bir yerinde yara bere var mı diye göz gezdirdim, neyse ki sapasağlam görünüyordu. Yine de içimde bir sıkıntı oluşmuştu.

Böke hâlâ Evliya'ya bakıyordu, sesi soğuktu. "Devam et."

Evliya bu fırsatı kaçırmadan daha da heyecanla anlatmaya koyuldu. "Helikopteri son anda indirdi. Helikopteri indirdiği yerde, Parla adında ünlü bir yayıncı canlı yayın yapıyordu." Hikâye giderek ilginçleşiyordu. "Helikopterin düştüğü yer, kadının kamp yaptığı yer olunca kamp alanı darmadağın oldu tabii. Çadır bir yerde, eşyalar başka bir yerde..."

Evliya'nın anlatım şekli hoşuma gitmişti, resmen film izliyor gibiydim.

"Sonra Komutanım ve Parla canlı yayında birbirlerine girdiler. Böyle flörtöz kavgalar filan..."

Kaşlarımı kaldırıp Evliya'nın sözünü kestim. "Flörtöz?"

Evliya başını hızla salladı. "Yani... Bence öyleydi, Komutanım."

"Yok öyle bir şey," dedi Böke, sesi yükselmişti.

İşte şimdi olay ciddi bir hâl almaya başlamıştı. Böke'nin bu kadar çabuk savunmaya geçmesi, Evliya'nın boş konuşmadığını gösteriyordu. Gözlerimi kısarak inceledim. "Yok mu gerçekten?"

Böke kaşlarını çattı ama cevap vermedi. Evliya ise susmaya hiç niyetli değildi. "Bence vardı, Komutanım."

"Sen sus, lan," diye gürledi Böke.

Evliya hızla hazır ola geçti. "Emredersiniz, Komutanım!"

Tekrar Böke'ye döndüm. "Madem öyle bir şey yok, Evliya nereden biliyor?" diye sözlerimi uzatıp kelimelerin üstüne bastırarak konuştum. Kaçamak cevaplarla sıyrılmasına izin vermeyecektim.

Böke kaşlarını çatıp başını Evliya'ya çevirdi. "Nereden biliyorsun, lan?"

"Komutanım, sadece ben mi? Bütün ülke biliyor!" Evliya'nın cevabı, bambaşka bir kaosa kapı aralamıştı.

Böke'nin yüzündeki ifade tarifsizdi. Hafifçe geriye yaslandı, iç çekti ve dişlerini sıkarak Evliya'ya dik dik baktı. "Ne demek bütün ülke?"

Evliya sertçe yutkunup bir adım geri çekildi. "Yani, Komutanım... Papi'nin..." dedi, Böke homurdanınca hemen kendini düzeltti. "Yani, Parla'nın binlerce takipçisi var. O esnada canlı yayında olan herkes olayları gördü, kayıt altına alarak sosyal medyada paylaştı. İzleyenlerin sayısı giderek çoğaldı."

Böke, gözlerini kısıp yere baktı. İçinden küfrettiğine yemin edebilirdim.

"Vallahi çok meşhur oldunuz, Komutanım. Herkes sizi konuşuyor."

Böke'nin yüzündeki tüm kaslar gerildi. Birkaç saniye boyunca boş boş baktıktan sonra alçak bir sesle "Ulan, keşke o helikopteri dağa çaksaydım," diye mırıldandı. Bunu o kadar içten ve pişman bir ifadeyle söylemişti ki istemsizce güldüm.

"Eee, Komutanım... İmza atacak mısınız?"

Evliya bugün dayak yemeye niyetlenmiş olmalıydı. Böke öyle bir bakış attı ki Evliya arkama saklandı. "Sana öyle bir imza atarım ki hayatın boyunca izini taşırsın," dedi Böke. Arkamdaki Evliya'nın yutkunduğunu hissettim.

"Bana niye kızdı şimdi?" diye mırıldandığında, Böke'ye daha dikkatli baktım. Yok, kesinlikle Evliya'ya kızmıyordu. Onu tanıyorsam, bu tepki başka birineydi. Şüphelerim zihnimde yükselmişti, hafif bir gülümsemeyle Evliya'ya döndüm.

"Evliya, şu Papi'yi göstersene bana, merak ettim."

Böke ânında bana dönüp delici bakışlarını dikti. İşte şimdi anlaşılmıştı. Sinir olduğu kişi kesinlikle Papi'ydi. Bu beni istemsizce güldürdü. Benim güldüğümü görünce daha da sinirlendi.

"Tabii, Komutanım. Takip ediyordum ben zaten."

"Ne yapıyordun?" dedi Böke, hızla araya girip Evliya'ya ulaşmak için bana doğru hamle yaptı. Hemen önüne geçerek Evliya'nın önünde bir duvar gibi durdum. Evliya sanki hiç farkında değilmiş gibi rahat bir sesle "Takip ediyorum, Komutanım," dedi. Bu çocuk ya bilerek yapıyordu ya da gerçekten eceline susamıştı.

"Çık takipten, lan!" diye çıkıştı Böke, benim üstümden atlayıp Evliya'ya ulaşmaya çalışarak.

Evliya ise sanki her şey yolundaymış gibi umursamaz bir ifadeyle "Niye, Komutanım? Seviyorum..."

Böke'nin gırtlağından vahşi bir ses çıktı. "Lan!" diye bağırınca kulaklarımı âdeta sağır etti. Sertçe yutkundum. Bu, beni de aşardı. Hemen Evliya'nın önünden çekildim.

Böke bana hafifçe gülümseyerek "Teşekkürler Teğmenim," dedi. Evliya'ya döndüğünde yüzündeki o gülümseme yerini ölümcül bir ifadeye bırakmıştı. Evliya da bu değişimi fark etmiş olmalıydı ki titredi.

"Komutanım, içeriklerini seviyorum anlamında yani!" diye hızla atıldı. Böke çoktan kazağının kollarını sıvamaya başlamıştı. "Takipten çıkarım hemen!" Başını yukarı aşağı sallayıp zoraki bir şekilde gülmeye devam etti. Böke de güldü. Gülüşü bile ölüm gibiydi.

"Komutanım, en iyisi ben engelleyeyim yengeyi." İstemsizce kaşlarımı kaldırdım.

Böke'nin yüzü gerildi. Evliya tepki bile veremeden Böke onu ensesinden tek seferde yakaladı. Evliya hızla kaçmaya çalıştı ama nafileydi. İkisine son bir bakış attım, sonra da hiçbir şey olmamış gibi oradan ayrıldım.

Yukarı çıkıp telefonumu almalı ve Alzem'i aramalıydım. Abimi çok özlemiştim.

Az kalmıştı. Bu gece onun için yola çıkacaktık.

★

Alzem hastaneden dışarı çıktığında yüzüne çarpan serinlik karşısında kısa bir an duraksadı. Üzerinde incecik, kısa kollu bir bluz vardı ve dışarıdaki hava, içerideki klimalı ortamdan çok daha sertti. Oysa üşüdüğünü fark etmesi bile çok kısa sürmüştü, zihni çok daha önemli bir şeyle doluydu.

Deha.

Onu hastanede bırakıp yanından ayrılmak, ruhunda bir telin gerilmesine neden olmuştu. İsteyerek ayrılmamıştı, üzerini değiştirmesi gerekiyordu. Gözleri bir an çevreyi taradı. Hastanenin tam karşısında bir cadde, caddenin ötesinde ise birkaç dükkân sıralanıyordu. Gördüğü ilk mağazaya yöneldi. Vitrinlere bile bakmadan içeri girdi, etraftaki insanlara aldırmadan doğruca raflara ilerledi. Ellerinin titrediğini hissetti, bunun soğuktan mı, yoksa endişeden mi olduğunu bilmiyordu.

Eline geçen ilk kıyafeti alacaktı. Daha fazla vakit kaybetmeye tahammülü yoktu. Eli, rafların arasından çıkan yumuşak bir kumaşa dokundu. Kalın, sarı kumaşın içi sıcak tutacak kadar dolgundu.

Küçük deneme kabinine girmeye bile gerek duymadan, mağazanın bir köşesinde durup hızla çıkardı bluzunu ve kapüşonluyu üzerine geçirdi. Genişti, biraz boldu ama önemi yoktu. Yalnızca bir anlık sıcaklıktı ona gereken, bir de geri dönebilmek için bahanesiz bir beden. Parasını öderken bile aklı hastane koridorlarına çoktan dönmüştü. Kasadaki görevli, fişi uzatırken istemsizce göz ucuyla Alzem'in üzerindeki kıyafete bakıp gülümsedi. Alzem'in dikkatini bu bile çekmedi.

Dışarı adımını atar atmaz, hastaneye geri dönmek için koşmaya başladı. Hızlı adımlarla karşıdan karşıya geçti, hastanenin girişine yöneldi. Koşarken, üstüne geçirdiği kapüşonlunun kollarının biraz uzun olduğunu fark etti ama umursamadı. Deha'nın odası, koridorun sonundaydı. O sona yaklaştıkça içindeki gerginlik de artıyordu. Ayakları yavaş yavaş hızını kaybedip yavaşlamaya başladı. Deha'nın yattığı odanın kapısı açıldı.

Dışarı bir hemşire çıktı. Kadının kaşları çatılmıştı, yüzünde asık bir ifade vardı. Sinirle gözlerini devirdi, elindeki hasta takip dosyasını sıkıca kavramıştı. Sanki odanın içinde savaş çıkmış, o da yenik düşmüş gibi bir hâli vardı. Alzem'in kalbi bir an duracak gibi oldu.

Sinirli bir hemşire... Bu, hiçbir zaman iyiye işaret değildi. Deha'ya bir şey mi olmuştu?

Hızla hemşirenin önüne geçince hemşirenin yüzündeki siniri ve yılgın ifadeyi tekrar gördü. Gözleri doğrudan onun gözlerine kilitlendi, sesi sabırsız ve endişeliydi. "O iyi mi?"

Hemşire, alnına düşen birkaç saç telini geriye attı ve derin bir iç çekti. "O mu? Ha, o çok iyi."

Alzem'in kaşları hafifçe çatıldı. Hemşire elindeki kabarık dosyayı bir kolundan diğerine aktarırken sinirle homurdandı. "Bakın, açık açık söyledim; bu gidişle güçsüz düşeceksiniz, en azından birkaç lokma yemeniz lazım, dedim. Bu hâlde tek başına yapamayacağı için yardımcı olmayı teklif ettim. Ne dedi, biliyor musun? Git dedi! Resmen git dedi bana!" dedi, Deha'nın ses tonunu taklit ederek.

Alzem gözlerini kırpıştırdı. Deha uyanmış mıydı?

Hemşire, sinirle başını iki yana salladı. "Çıldıracağım! Üstelik sadece beni değil, doktoru bile odadan kovdu!"

Alzem tüm bu şikâyetleri sessizce dinledi. Yerinden fırlayacakmış gibi atan nabzı biraz hafiflemiş, nefesi daha düzenli bir ritme oturmuştu. Gözleri, Deha'nın kapısına yöneldi. "Uyandı mı?" dedi kısık bir sesle.

Hemşire bir an sustu, yüzü gerildi. "Hanımefendi, sizce uyanmamış olan biri beni nasıl odasından kovabilir?" Alzem iç çekti. Kafa kalmamıştı onda.

Hemşirenin söylenerek uzaklaşmasının ardından, duraksamadan kapıyı itti ve içeri girdi. Deha'nın yüzü, hâlâ yorgun ve bitkindi. Tıpkı bıraktığı gibi, yatağa gömülmüş hâldeydi. Gözleri neredeyse hiç açılmıyordu. Alzem derin bir nefes alarak ona doğru ilerledi.

Deha'nın önünde bir tepsi vardı. Kâsedeki çorba hâlâ sıcaktı ama Deha'nın ne onu kaşıklayıp içecek gücü ne de bir başkasının elinden çorba içecek hâli vardı. Alzem bir şeyler yapması gerektiğini hissetti. Yavaşça yanına oturdu ve Deha'nın kucağındaki tepsiyi dikkatlice aldı. Deha, gözlerini zar zor açarak ona bakmaya çalıştı.

"Ben... Ben iyiyim," dedi, sesi neredeyse bir fısıltıdan ibaretti. O kadar yorgun görünüyordu ki bu sözlerin gerçekliğinden şüphe duymamak imkânsızdı. Alzem, adamın yüzünü sabırla inceleyerek sustu. Sonra kucağındaki tepsiyi alıp onun önüne koydu.

"İzin ver," dedi. Sesindeki titreme, Deha'nın sesi gibi çok derindi.

Deha itiraz etmedi. Aslında, Alzem söz konusu olduğunda bir itiraz kelimesi bile dökülemezdi dudaklarından çünkü onu, ruhunun en kuytu köşelerine kadar tanıyordu. Sadece gözlerini yumdu ve ağrının zonklayan ritminin geçmesini bekledi. Alzem, tepsiyi Deha'nın kucağından nazikçe devralıp kendi kucağına yerleştirdi. Kaşığı yavaşça çorbaya daldırdı ve dumanı tüten o ilk lokmayı, sanki bir yarayı sarar gibi dikkatle onun ağzına doğru uzattı.

Deha'nın gözleri açıldı. Alzem'in bu kadar yakınında olmasının rahatlatıcı bir etkisi vardı.

Alzem hafifçe gülümsedi. "Hadi, bir kaşık!"

Deha başını yavaşça kaldırdı, bitkin olduğu hâlde çorbanın kokusunu içine çekti. İçmeye çalıştı fakat her şey ona zor geliyordu. Birkaç saniye sonra, Alzem kaşığa biraz daha çorba aldı ve dikkatlice ona yeniden uzattı. Deha bir itirazda bulunamadı. Gözlerini zorlukla açarak Alzem'in elindeki kaşığa yöneldi.

Deha, Alzem'in dikkatle çorba içirmesini izliyordu. O kadar yakındılar ki Alzem'in vücut ısısını hissedebiliyordu. O kadar yakındılar ki Alzem'in gözleri bile parıldıyordu, oysa parıltının kaynağını kabullenmek Deha için kolay değildi.

O, benim kardeşimin kız kardeşi, diye düşündü. Kendini sorgulamaya başlamıştı. Alzem, Alparslan'ın kardeşiydi, yani bir anlamda onun da kız kardeşi olmalıydı.

Dün geceki itiraftan önce, Deha'ya Alzem kim deseler "O benim kız kardeşim," derdi. Ama artık ona kardeşim demekte zorlanıyordu. Bu itiraf kafasını fazlasıyla karıştırmıştı. Evet, hatırlıyordu. Dün gece olanları hatırlıyordu. Ona yapılan aşk itirafını hatırlıyordu. Sadece hatırlamıyormuş gibi yapmayı tercih ediyordu.

Deha, Alzem'in yüzüne düşen saç tutamlarına baktı. Gözlerinin altındaki koyu halkaları görünce kaşlarını çattı. Kendisi için uykusuz kaldığını anladığında neredeyse gülecekti. Neyse ki Alzem, Deha'ya bir kaşık daha çorba içirmeden önce kaşıktaki çorbayı soğuması için üflemekle meşguldü. Hâliyle Deha'nın yüzündeki gülümsemeyi fark etmemişti.

Deha bu görüntü karşısında yutkundu. *Fazla seviyor*, diye düşündü. Sonra korktu; ya onu üzerse diye korktu.

Kafasında dönenlere biraz da sinirlenerek gözlerini kapatmaya çalıştı. Ona nasıl yan gözle bakabilirdi ki? Bir yudum çorba daha aldı ama her kaşık, her yudum ona daha da ağır geliyordu. O kadar karmaşık düşüncelere dalmıştı ki çorbanın ne tadı kalmıştı ne de tuzu.

Düşüncelerinden kurtulmaya çalıştı ve kısa süreliğine kapattığı gözlerini açtı. Alzem ona dikkatlice çorba içirirken bir an gözleri gözlerine değdi. İkisi de yutkundu.

Alzem boşalmış çorba kâsesini tepsiye yerleştirerek masaya koymak için ayağa kalkmaya niyetlendi ancak Deha'nın eli, yavaşça onun elini yakaladı. Gözleri büyüdü, kalbi hızla çarpmaya

başladı. Elinin üzerinde, Deha'nın parmaklarının baskısını hissetti. Deha sessizdi, sanki onun elini tutmanın ne kadar yanlış olduğunu yeni anlamıştı. Bir saniye duraksadı, yaşadığı farkındalıkla hızla elini çekti. Ona bir anda ne olduğunu anlayamıyordu.

"Teşekkür ederim," dedi Deha, yavaşça. Alzem'in kalbi hâlâ çırpınıyordu. Bu iki kelime her şeyin normal olduğunu hissettiren bir anlam taşıyordu. Alzem yavaşça "Rica ederim" dedi, yerinde doğruldu ve tepsiyi yan taraftaki komodinin üstüne koydu.

Elleri istemsizce titriyordu. Ne yapması gerektiğine karar verememişti. Odaya dolan sessizlik, içindeki karmaşayı daha da derinleştiriyordu. Kafasında milyonlarca düşünce belirmişti ama hiçbirini bir araya getiremiyordu. İçindeki endişe ve belirsizlik, her hareketine yansıyordu. Gözleri, Deha'nın üzerinde dolaşıyor, ne söylemesi gerektiğini bulmaya çalışıyordu.

Deha ise yatağına sırtını yaslamış, gözlerini kısarak Alzem'i izliyordu. Duruşundaki garip, endişeli hâli fark etti. Alzem'in vücudu gerilmişti. Deha gözlerini kısarak Alzem'i incelemeye devam etti, kızın üzerindeki sarı kapüşonlu dikkatini çekti. Kapüşonlunun üzerindeki Bugs Bunny baskısı oldukça ilginçti. Bir çizgi film karakterinin, hastane odasında ve bunca karışıklık arasında yer alması, Deha'nın içindeki duygu karmaşasını kırmaya yetti. İstemsizce güldü.

Alzem, Deha'nın neye güldüğünü anlamamıştı. "Neden güldün?"

Deha tekrar gülümsedi. "Hâlâ küçük bir çocuksun," dedi, aslında sadece eğlenmeye çalışıyordu. İçine düştüğü durumdan sıyrılmak, kendini biraz olsun oyalamak istiyordu.

Yediği kurşunun aslında ne olduğunu, vücudunda nasıl bir iz bıraktığını doktorundan öğrenmişti. İçindeki zehrin neye yol açacağını da. Fakat ölme ihtimalinden Alzem'e bahsedilmemesi gerektiğini bilakis sert bir dille tembihlemişti. Burada olmayan herkesin, onun hayatta kalması için çabaladığının farkındaydı. Ama bu, içini rahatlatmıyordu. Rahat olmaya hakkı var mıydı ki?

Alzem, Deha'nın söylediği şeyle birlikte içinde garip bir duygu hissetti, iki büklüm oldu âdeta. Onun gözünde bir çocuk gibi görünmek istemiyordu. Yirmi yedi yaşındaydı. Yeterince büyüktü.

Gözleri üzerindeki kapüşonluya kaydı. Çizgi film karakteriyle göz göze geldiği an, boğazına bir yumru oturdu. Dişlerini sıktı, ağlamamak için kendini zorladı. Oysa böyle bir tarzı yoktu, normalde giymeyeceği bir şeydi bu. Ama apar topar hastaneye dönmek için bulduğu ilk şeyi üzerine geçirmişti. "Sarı rengi severim," dedi, zorlama bir gülümsemeyle. Gözleri hâlâ kapüşonlusunun üzerindeydi.

"Sana hiç yakışmıyor," dedi Deha, alaycı bir sesle. Alzem'in nefesi kesildi, içinde bir şeyler düğümlendi. Buna üzülmemesi gerektiğini biliyordu. Deha böyleydi; hep alay eder, dikine giderdi. Sevdiği insanlara karşı sert olurdu. Onu tanıyordu, huylarını ezbere biliyordu. Ama yine de... Onun söylediği her kelime, hiç olmadığı kadar canını yakıyordu.

"Gerçekten mi?" diye fısıldadı. İstemese de gözleri dolmuştu bile.

Deha gözlerini hafifçe kıstı; kadının ayakta dikilen bedenine göz gezdirdi, ardından gözlerine baktı. Siktir...

İçinden savurduğu küfrü dışına vurmadı lâkin bakışları aniden değişti. Onu kırmıştı. Alzem dudaklarını büzmüş, kapüşonlusunun üzerindeki baskıya odaklanmıştı.

"Değil," dedi Deha aniden.

Alzem dolan gözlerini ona dikti. Deha'nın içine bir bıçak saplandı sanki, kalbi öyle bir kasıldı ki kriz geçiriyor sandı. Onu ağlarken görmek istemiyordu, dün gece yeterince ağlamıştı zaten. Yarasına rağmen yatakta hafifçe doğruldu.

"Sen bakma bana, ne dediğimi bilmem ben," diye mırıldandı.

Alzem iç çekti. Deha, farkında olmadan gözlerini üzerindeki sarı kapüşonluya tekrar dikti. Sarı rengin birine bu kadar yakıştığını daha önce hiç görmemişti. "Yakışmış," dedi, sesi buğuluydu.

Alzem'in omuzları kımıldadı. Hâlâ kırgındı. "Ama yakışmadı dedin."

Deha gülümsedi. "Yalan söyledim."

Alzem gözlerini şaşkınlıkla kırpıştırdı. "Neden?"

"Sarıya güzel değil dersem, güzelliği beni süründürmez sandım," dedi Deha. Gözlerini karşısındaki kadının gözlerine sabitledi. Sesinin tonu bile Alzem'in içinde fırtınalar koparmaya yetmişti.

"Sarı rengi sevmiyorsun sanırım," dedi Alzem, olayı yanlış anladığının farkında değildi.

Deha hafifçe güldü. "Doğrusu, bugün fark ettim." Yavaşça geriye yaslandı ve tamamen uzandı. Gözleri tavana kaydı.

"Neyi?"

Deha gözlerini tavandan çekti. Karşısında duran kadına bir daha baktı. Uzun uzun, gözlerini hiç kırpmadan. O bakış, Alzem'i bir kez daha ezdi.

"Sarının en sevdiğim renk olduğunu."

Ay Işığı Kitaplığı
@ayisigikitap

7

AYAK İZLERİYLE DOLU ÇÖLLER

Akıbeti hazindir dilli uzunların,
Cehaleti vahimdir dilli suskunların.
İhsan eylenir mi hiç hepsi cahil toplumların?
Zillet gibidir, sözde soylu, özde soysuzların.
Karşısında asker gibi dik durur, Atası olanların.

2007
IRAK-KERKÜK

Yüzbaşı Cezmi İnal, askerlerine döndü. "Şunları yakalayın ve araca atın!" Askerler seri hareket etti. İki asker adamların kollarını arkaya doğru kıvırdı. Direnmeye çalışanlar oldu ama kısa sürdü. Plastik kelepçeler bileklerine geçirildi. Eller arkadan bağlandı. Köy halkı birkaç adım geriye çekildi. Öfke yerini mahcubiyete bırakıyordu. Sonunda altı adam askeri aracın yanına doğru götürüldü.

Az önce taş atmaya hazırlanan insanlar şimdi derin nefesler alıyor, birbirlerine bakıyorlardı.

Cengiz Kandemir ise çocuklarını yanına çağırdı. Reha hâlâ içindeki sıkıntıyı dışarı atmaya çalışıyordu. Deha babasının elini bırakmıyor, Feza ise askerleri izliyordu.

Cengiz, Cezmi'ye döndü. Yüzünde mutlu bir ifade vardı.

"Gel," dedi arkadaşına. "Sizi tanıştırayım."

Önce Reha'yı işaret etti. "Bu büyük oğlum Reha."

Sonra ortancanın elinin içindeki elini havaya kaldırdı. "Bu ortanca oğlum Deha."

Yanında duran Feza'nın saçını okşadı. "Bu da en küçüğümüz, kızım Feza."

Cengiz gülümsedi ve bu kez çocuklarına döndü. "Bu da sizin Cezmi amcanız," diyerek, arkadaşını eliyle işaret etti. "Benim çok eski bir dostum. Birlikte çok yol yürüdük." Cezmi çocuklara tek tek baktı. Gözlerindeki sertlik tamamen kaybolmuştu. Reha ile göz göze geldiğinde hafifçe başını salladı. Bu çocukta başka bir şey var diye geçirdi içinden. Daha genç olabilirdi ama buram buram güç kokuyordu.

Meydanda artık kavga yoktu. Askerler altı kişiyi birer birer askeri araca doğru bindiriyordu. Altıncı adamı iki asker kolundan tutmuştu. Aracın basamağına doğru eğildiği anda tuhaf, boğuk bir "bip" sesi duyuldu.

Altıncı adamı tutan askerlerden biri yüzünü kaldırdı. Gözleri büyüdü. "Dikkat!" diye bağırdı.

O kelime meydanda yankılanmaya fırsat bulamadan her şey parçalandı.

Kulakları sağır eden bir patlama... Gökyüzünü yırtan bir gürültü oldu.

Basınç dalgası önce havayı, sonra insanları savurdu. Askeri aracın olduğu yer bir anda ateş topuna döndü. Metal parçaları, cam kırıkları, toprak ve duman aynı anda havaya fırladı.

Aracın hemen yanında bulunan askerlerin büyük bir kısmı patlamanın merkezindeydi. Bedenler savruldu, parçalandı. Araç içindeki tutuklular saniyeler içinde yok oldu. Meydana yakın duran köylülerden bazıları patlamanın şiddetiyle yere kapaklandı; bazıları ağır şekilde yaralandı. Bazıları parça parça oldu.

Her şey birkaç saniyede oldu.

Cezmi refleksle çocuklara doğru hamle yaptı. Cengiz de aynı anda hareket etti. İkisi birden Reha'yı, Deha'yı ve Feza'yı kendilerine çekip önlerine siper oldular. Patlamanın basıncı onları da savurdu. Toprak ve taş parçaları sırtlarına çarptı. Duman dalgası üzerlerinden geçti.

Çocuklar ayaktaydı. Korkuyla babalarına sarılmışlardı. Patlama merkezinden biraz daha uzakta oldukları için savrulmuş, yere diz çökmüşlerdi.

Bir süre sadece kulak çınlaması kaldı. Cezmi başını kaldırdı. Yüzü toz içindeydi. Gözleri kan çanağına dönmüştü. Aynı anda Cengiz de başını kaldırdı. İki dost, dumanın arasından birbirine baktı. Sonra başlarını çevirdiler.

Etrafta hareketsiz yatan bedenler... Yaralıların çığlıkları... Dumanla karışmış barut kokusu... Meydan bir anda kan gölüne dönmüştü.

Cezmi'nin çenesi kilitlendi. Cengiz'in gözleri dondu. Reha titreyen sesiyle "Baba..." dedi. Eliyle meydanın yukarı tarafını işaret ediyordu.

Cengiz ve Cezmi aynı anda başlarını o yöne çevirdi.

Köyün üst tarafından, evlerin arasından silahlı bir grup hızla meydana doğru sızıyordu. Ellerinde uzun namlulu silahlar vardı. Koşarak pozisyon alıyor, ateş etmeye başlıyorlardı. Kurşun sesleri patlamanın yankısına karıştı. Duvarlara, yere, meydandaki panik hâlindeki insanlara mermiler isabet ediyordu.

Bu bir tuzaktı.

Patlama sadece başlangıçtı. Şimdi asıl saldırı başlıyordu.

Reha refleksle hareket etti. Ne olduğunu tam idrak edememişti ama bedeninin içindeki o ilkel içgüdü devreye girmişti. Deha'yı yakasından çekip arkasına aldı, Feza'yı diğer omzunun dibine itti. İkisini de sırtının arkasına sakladı. Küçük bedenleri titriyordu. Reha dişlerini sıktı. Önlerinde babaları vardı.

Cengiz ve Cezmi aynı anda öne çıktı. İki adam, üç çocuğun önünde bir duvar gibi durdu. Kollarını iki yana açmış, bedenlerini siper etmişlerdi. Mermiler taş duvarlara çarpıp kıvılcım çıkarıyor, toprak sıçrıyordu.

Hayatta kalan askerleri, hareket eden sivilleri tek tek seçiyorlardı. Sağ kalan askerler şoktan sıyrılmaya çalışıyordu. Bir kısmı yere kapanıp mevzi aldı, bir kısmı yaralı halde sürünerek silahına uzandı. Karşı ateş başladı. Meydan bir anda sıcak temasa dönüştü.

"Kaç..." diye haykırdı Cengiz. Sesi kurşun seslerini yardı.

"Kaç!" Gözünü Reha'ya dikti. "Reha! Kardeşlerini götür

Reha başını salladı. Feza'yı bir kolunun altına çekti, küçük bedenini kavradı. Deha'yı diğer kolunun altına aldı. İkisi de hafifti ama o an ona tonlarca ağırlık gibi geliyordu.

"Abi..." diyecek oldu Deha ama Reha izin vermedi.

"Sus," dedi dişlerinin arasından. "Tutun bana."

Bir kurşun hemen yanlarına düştü. Reha eğilerek koşmaya başladı. Kardeşlerini iki yanına sıkıştırmış, gövdesini öne eğmişti. Arkasında babalarının sesleri yankılanıyordu.

Reha çığlıkların arasından koşarken ilk sokağa daldı. Köşeyi sert bir dönüşle aldı. Ayakları kaydı ama düşmedi. Tam başını kaldırmıştı ki bir anda dondu. Karşısında, sokağın alt tarafından yukarı doğru ilerleyen başka bir silahlı grup vardı.

Meydana gidiyorlardı.

Aradaki mesafe birkaç adımdan fazlası değildi. Reha bir saniye daha ilerlese burun buruna geleceklerdi.

Kalbi göğsünü parçaladı.

Deha'yı ve Feza'yı daha sıkı kavradı. Adamların biri başını hafifçe kaldırıyordu ki Reha refleksle geri çekildi. Aynı hızla geldiği köşeye doğru geri sıçradı. Ayak seslerini bastırmaya çalışarak duvara yapıştı.

"Abi..." Deha'nın sesi titriyordu.

Reha parmağını dudaklarına götürdü. Gözleri büyümüş, yüzü kül gibi olmuştu. Adamların bot sesleri yaklaştı, sonra hızlanarak meydan yönüne aktı. Ardından hepsi köşeyi dönüp gözden kayboldu.

Reha beklemedi. Tam tersi yöne doğru koşmaya başladı. Çatışma büyüyordu. Nihayet eve gelmeyi başarmışlardı. Avluya daldı. Kimse görünmüyordu. Kapıyı dikkatlice aralayıp kardeşlerini yere bırakıp içeri soktu, ardından kendisi girdi ve kapıyı sessizce kapattı. Ev karanlıktı. Anneleri ortada yoktu; belli ki patlama ânında dışarıdaydı ya da başka bir yerdeydi. Bu düşünce Reha'nın içini sıktı ama şu an durup bunu düşünecek zamanı yoktu.

"Abi..." dedi Feza yine fısıltıyla. "Babam gelecek mi buraya?"

"Şimdi konuşmayalım," dedi Reha kısa bir şekilde. "Peşimden gelin."

Doğrudan babalarının çalışma odasına yöneldi. O odaya normalde izinsiz girmezlerdi. Masanın üzeri düzenliydi; kalemler, dosyalar, haritalar vardı. Reha masanın arkasına geçti. Kardeşleri onu izliyordu. Deha konuşacak gibi oldu ama sustu. Kaşları hâlâ çatık, gözleri dikkatliydi.

Reha masanın altına diz çöktü. Çalışma masasının alt kısmında, dışarıdan bakıldığında sıradan bir ahşap panel gibi görünen bölmeye elini uzattı. Parmağını belirli bir noktaya bastırdı, ardından tahtayı yana doğru itti. Hafif bir ses duyuldu. Panel içeri doğru gevşedi.

Feza gözlerini büyüttü. "Abi, bu ne?"

Reha paneli tamamen açtı. Masanın altındaki dar geçit ortaya çıktı. Aşağıya inen kısa, ahşap bir merdiven vardı. Altı karanlıktı ama Reha ne olduğunu biliyordu. Bu yeri sadece o ve babası biliyordu. Annesi bile burada ne olduğunu bilmiyordu; sadece böyle bir yer olduğunu tahmin ederdi ama içine hiç girmemişti.

"Buraya ineceğiz," dedi Reha. "Sessiz olun."

Önce Feza'yı merdivene yönlendirdi. "Yavaş in. Korkma." Ardından Deha'ya aşağıyı işaret etti. Deha tereddüt ederek indi. Abisine karşı hâlâ kafasında soru işaretleri vardı. En son kendisi girdi, paneli arkasından kapattı.

Aşağısı küçük ama düzenliydi. Duvarlarda raflar, birkaç sandık, su bidonları ve battaniyeler vardı. Babalarının acil durumlar için hazırladığı belliydi. En önemlisi, burayı kimse bilmiyordu.

Reha merdivenden indiğinde kardeşleri ortada durmuş ona bakıyordu.

"Abi... bizi burada bulamazlar değil mi?" dedi Feza.

Reha bir an durdu. Yukarıdan gelen uzak silah seslerini dinledi. Sonra kardeşlerine baktı.

"Burayı kimse bilmiyor," dedi.

Deha duvara yaslandı. Hâlâ susuyordu ama titremesi biraz azalmıştı. Feza ise gelip Reha'ya sarıldı.

Reha önden yürüdü, kardeşleri arkasından geldi. Koridorun sonunda bir kapı vardı. Kilidi çevirdi, kapıyı iterek açtı.

İçerisi yarı çalışma odası, yarı laboratuvar gibiydi.

Feza gözlerini kocaman açtı. "Abi burası ne?" dedi fısıltıyla. Deha da etrafa bakıyordu.

"Beni dinleyin." Reha ikisini de karşısına aldı. "Siz ikiniz buradan asla dışarı çıkmayacağınıza dair bana söz verin. Ne olursa olsun. Ses duysanız da biri kapıyı çalsa da ben gelmeden çıkmayacaksınız. Söz mü?"

Feza hemen başını salladı. "Söz..."

Deha birkaç saniye Reha'ya baktı. Gözlerinde tuhaf bir şey vardı.

Feza bir adım yaklaştı. "Abi sen nereye gidiyorsun?"

Reha bir an durdu. Yüzündeki sertlik biraz yumuşadı. "Anne ve babamızı bulmaya gidiyorum," dedi. "Onları size getireceğim. Bizi burada bekleyeceksiniz. Kimseye bir şey olmayacak."

Deha başını salladı. Feza Reha'ya sarıldı. Reha onu kısa bir an tuttu, sonra Deha'nın omzuna dokundu.

"Sen sarılmayacak mısın?" diye sorduğunda Deha gözlerini kaçırdı. Birçok şey üst üste gelmişti ve bu onun inancını sarsmıştı. Reha cevabını almıştı. Deha'nın ona güvenmek konusunda hâlâ şüpheleri vardı. Doğrulurken iç çekti.

"Eyvallah," dedi Reha. Deha yumruklarını sıktı.

Reha kapıya yöneldi. Bir kez daha dönüp baktı. İkisi de ona bakıyordu. Sonra dışarı çıktı ve kapıyı kapattı. Geçidi kapattı, paneli yerine oturttu, masayı eski hâline getirdi. Çalışma odasından çıktığında evin içi hâlâ sessizdi.

Antreden geçerken bir an durdu. Nefesi düzensizdi. Kalbi göğsüne vuruyor, sanki kaburgalarını kıracakmış gibi atıyordu.

Ellerini yumruk yaptı, sonra açtı. Titrediğini fark etti. Duvarın üzerinde asılı duran eski av tüfeği gözüne çarptı. Reha bir an tereddüt etti. Sonra tüfeği yerinden aldı. Ağırlığı avuçlarına oturdu. İçinde iki fişek vardı. Duvarın yanındaki küçük dolaptan birkaç fişek daha buldu, cebine attı. Nefesini yavaşlatmaya çalışarak tüfeği omzuna yasladı.

Babası en son meydanda, çatışmanın ortasındaydı. Silah seslerinin içinde ayakta duruyordu. Ama annesini hiç görmemişti. Patlama ânında annesi neredeydi? Evde değildi. Meydanda mıydı? Yaralı mıydı? Yoksa...

Bu düşünceyi tamamlamadı.

Öncelik annesiydi.

Kapıyı aralayıp bahçeye çıktı. Gözleri her yeri taradı. Avlunun köşesine baktı, odunluğun arkasına geçti, su kuyusunun yanına eğildi. "Anne?" diye fısıldadı, sonra biraz daha yüksek sesle, "Anne!" Cevap yoktu. Uzakta silah sesleri gelmeye devam ediyordu.

Bahçede kimse yoktu.

Göğsündeki huzursuzluk büyüdü. Kalbi daha da hızlandı. Tüfeği daha sıkı kavradı. Reha sokağa çıktı. Meydana yaklaştıkça barut kokusu tekrar yoğunlaştı. Silah sesleri netleşti. Köşeye geldiğinde durdu. Duvara yaslanıp meydanın bir kısmını görebileceği açıdan baktı.

İçinden sürekli dua ediyordu. "Allah'ım anne ve babama bir şey olmasın. Onları kardeşlerime bağışla."

2027
KUZEY IRAK

Kafamın içindeki sesler hiç susmazdı. Dünyam ne kadar sessizleşirse, onlar o kadar gürültüyle konuşurdu. Kafamın içindeki sesler, beni bana bırakmazdı. Beni benden alırdı. Kendiyle kalan yalnız sayılmazdı. Kafası kalabalık olandan tek kişi çıkmazdı. Ve odur ki en ağır gürültü, insanın kendi içinde susturamadığı sestir. Ne kadar kaçsan da ne kadar susturmaya çalışsan da o ses hep oradadır. Geceleri uykunun eşiğinde, sokakta yürürken bir vitrin camında, kalabalığın içinde ansızın yükselir.

Kendi içinden kaçamaz insan, en derin yankılar hep içeriden gelirken yapamaz bunu.

Derin bir nefesi ciğerlerime çektim.

Gökyüzü, yıldızların izlerini taşıyordu. Gece karanlıkla sarhoş olmuştu. Her adımda, dünyanın neredeyse her köşesinden farklı ama burada ruhuma yabancı olan bir soğuk hissediyordum. Ben, Feza. Kerkük'lü Feza. Irak'ın güneyinden, bir Türkmen köyünden geliyorum. Ben Feza. Türkmen Feza... Abim için yuvama geri dönüyorum. Düşlerimden, köyümden, Kerkük'ten... Annem, babam ve o sıcak topraklardan ... Ne kadar uzağa gitsem de onlardan kalan her şey ruhumda bir yara bırakmaya devam ediyordu.

Burayı benden iyi bilemezlerdi, burada benden iyi avlanamazlardı. Burası bana aitti ve ben de buraya aittim. Bir kez daha tekrar ettim: Bu gece bir şey değişecekti. Her şey ya bitecek ya da değişecekti. Adımlarım, gecenin karanlığında kayboluyordu. Önümdeki tim üyelerini zar zor seçiyordum. Sessizce ilerliyorduk. Alparslan en öndeydi. Adımları sertti. Etrafına karşı tetikteydi.

Böke Yüzbaşı ise en arkada olandı...

Kendisi bir jet pilotu olmasına rağmen, bu timdeki ilk görevini karadan koordine etmeye karar kılmıştı. Bunu Yüzbaşı Deha için yapacaktı. Gizlilik nedeniyle doğrudan hava desteği sağlanamıyordu. Örgüt destekli militanlar ve silah tüccarları, burayı kendilerine üs hâline getirmişti. Türkiye Cumhuriyeti, bu bölgeye hava aracılığıyla doğrudan giremezdi. Hava yoluyla yapılacak bir operasyon, büyük bir riski beraberinde getirebilirdi.

Böke Yüzbaşı, tam da bu yüzden özel bir izinle bize karadan katılabiliyordu. Ne zaman tanıdık ve güven veren bir bakış arasam, arkamı döner ve Böke'yi görmeye çalışırdım. Tıpkı şu an olduğu gibi.

Kamp alanına giderek yaklaşıyorduk.

Üzerimde taktik muharebe üniformam ve balistik yeleğim vardı. Belimde tabancam, sırtımda keskin nişancı tüfeğim asılıydı.

Alparslan geriye doğru dönüp, bir el işareti yaptı. Ânında hareket ettik. Timim, hayalet gibi hareket ediyordu. Herkes, en ufak ses çıkarmadan, gözleri ve kulakları dört açarak ilerliyordu. Sadece adımlarımızın toprağa dokunuşunu duyuyordum.

Hazır ol pozisyonu aldık.

Beni korkutan şeylerden biri peşinde olduğumuz adamın ölmüş olmasıydı. Umarım ki hâlâ rehin tutulmaya devam ediyordu.

İleriye doğru baktım. Alparslan, ikinci emri verdi. "Dur!" Durduk. Hatta bence nefes bile almayı bıraktık.

"İsyan Timi alan kontrollü!" dedi Yüzbaşı Böke.

Saatlerdir bir dağın eteklerinde yürüyüş hâlindeydik. Gözümün gördüğü kadarıyla da dağın sonuna gelmiştik, aşağısı bulmayı amaçladığımız yer olmalıydı.

Kamp alanı.

Böke'nin emirleriyle senkronize şekilde, askerlerle beraber siper aldım. Herkes aynı anda eğilmişti. Sessizlik, o kadar yoğundu ki; sadece rüzgârın uğuldaması, toprak kokusu ve tek bir nefesin bile ne kadar önemli olduğunu hissettiren kalp atışlarımız vardı.

Boynumda asılı duran dürbünümü elime alıp gözlerimi hedefe yönlendirdim. Zihnimde net bir hedef vardı: Öncelikle çevreyi doğru bir şekilde gözlemlemem gerekiyordu. Gözümü merceğe dayadım.

Kamp alanı devasa bir yapıya sahipti, gördüğüm en büyük terörist üssüydü.

Burası, doğal bir arazinin içine ustaca yerleşmişti. İki büyük dağın arasına gizlenmişti.

Dürbünle alanı taramaya devam ettim. Kampın merkezine odaklandım. Birkaç büyük konteynerin etrafında kalabalık bir

grup militan vardı. Adamlar, farklı pozisyonlarda hareket ediyordu. Bazıları silahlarını taşırken, bazıları mühimmat yüklüyordu. Kampta sürekli bir hareket vardı.

Kamp alanıyla aramızda mesafe olduğu için rahatça inceleyebiliyordum. Onlar buradan bizi ne görebilirler ne de duyabilirlerdi. Alparslan Yüzbaşı ve Böke Yüzbaşı bizimle yere yatmak ve alanı taramak yerine ayakta dikiliyorlardı.

İlk olarak Alparslan Yüzbaşının sesi kulağımda çınladı: "İsyan Timi, ne görüyorsunuz?"

Üsteğmen Melik'in sesi sağımdan geldi: "Kuzey yönünde herhangi bir hareketlilik yok, komutanım," dedi.

Üsteğmen Ekber, duraksamadan ekledi: "Doğu kanadında nöbetçiler dışında net bir şey yok, komutanım."

Teğmen Şahin, yine sağ tarafımdan gelen net sesiyle komutanına yanıt verdi: "Komutanım, yerleşim planı beklediğimizden farklı. Tahminimizden daha kalabalıklar..."

Teğmen Hüda ise, oldukça sakin bir şekilde sol taraftan yorumunu yaptı: "Kampta bir gerginlik var. Herkes bir şeyler taşıyor. Tuhaf bir iletişim trafiği var, komutanım."

Hemen yanındaki Evliya ise ondan sonra söz aldı: "Burada gizlenmiş bir şeyler olduğuna eminim komutanım." Mağaradaki depodan bahsediyor olmalıydı. Önü bayağı kalabalıktı. Korunuyordu.

Böke araya girdi: "Alaycı, sen ne düşünüyorsun?" Soruyu bana yönelttiğinde, bakışlarım dürbünümden ayrılmadı. Alanı taramaya devam ediyordum. Eğer o konuşmasaydı ve bana seslenmeseydi, sıradaki kelimeler zaten benim olacaktı. Ama o, sabırsızca ağzımdan duymak istediği cevabı daha erken talep etti.

Bir alanın taramasında, her asker dikkatli olmalıydı. Ancak çoğu zaman gözden kaçan küçük detayları yakalamak, keskin nişancının işiydi. Diğerleri sadece büyük resmi görürken, ben ince ayrıntılara odaklanırdım. Benim için her şeyin, her hareketin, her görüntünün arkasında bir anlam vardı. Böke, küçük detayları bile gözden kaçırmadan yakalayabileceğimi iyi biliyordu.

Onun aradığı cevap bendeydi.

"Az önce bir adam gördüm," dedim, sesim soğuktu. "Koyu renk kamuflaj elbiseleri vardı, başında eski tip bir şapka takılıydı. Belinde silahı, kemerinde ise el bombası vardı."

Evliya sözümü keserek araya girdi: "Bahsettiğiniz adam görüş açıma girdi, komutanım." Baş salladım. Gözümü dürbünümden alıp, Yüzbaşı Böke'ye çevirdim. Alparslan'ın yanında dimdik ayakta duruyor ve beni dinliyordu. Aslında her ikisi de beni dinliyordu.

"Bu adam kuzey yönü kayalıklarının arkasında gözden kayboldu. Teması kestim, ama birkaç dakika sonra aynı adamın depodan çıktığını gördüm." Böke'nin ay ışığının altındaki yüzünü az buçuk seçebiliyordum. Bir kaşı havaya doğru kalktı. Devam etmemi istiyordu.

"Kayalık ve depo arasındaki tahmini mesafe beş dakika civarı ancak o adam, girdiğini görmediğim depodan iki dakikadan daha kısa sürede çıktı." Kısa süreliğine susup derin nefesi içime aldım. Kendime yeterli zamanı tanıdığıma emin olduktan sonra sözlerime devam ettim. "Bu da demek oluyor ki, o kayalıkların arkasında bir geçit ya da bir tünel var ve bu tünel, doğrudan o depoya açılıyor komutanım."

Böke sırıtmaya başladı.

İstediği cevabı almıştı.

"Aferin teğmen," dedi yarım ağız gülüşünün ardından.

"Sağ olun komutanım," dedim dürbünle alanı taramaya devam ederken. İki yüzbaşı, bir süre kendi aralarında konuşur oldu. Biz ne söylediklerini gayet net şekilde duyabiliyorduk.

"Tünel, güvenli yol gibi görünüyor. Etraftaki güvenlik riski bizi zorlayacak ama tünel, en azından dışarıya duyurmadan hareket etmemizi sağlar," dedi Alparslan.

"Aynen zaman kaybetmeyelim, tünel işimizi görür." Böke'den de onay gelmişti.

Alparslan kısa süre cevapsız kaldı, sonra devam etti. "Yine de tünel içindeki düzeni öğrenmeden hareket etmeyelim. Dışarıdaki güvenliği hesap etmek gerek."

Böke sözü ele aldı: "Güvenliği hallettikten sonra tünele giriş yaparız, yapmasına ama harbiden o iş nasıl olacak?" Sustu derin bir nefesi içine çekti. Ardından Böke, Alparslan'a cevap hakkı tanımadan tekrar konuştu: "Tünelin içine girmek istiyorsak, tünelin etrafındaki adamları dikkat çekmeden nasıl tünelden uzaklaştıracağız?"

Böke'nin sorduğu soruyla gözlerimi dürbünden kaldırdım. Onlara doğru baktığımda, ikisinin de düşüncelere dalmış

olduğunu gördüm. Böke haklıydı. Tünelin etrafında yığınla kişi vardı. Onları dikkat çekmeden oradan nasıl uzaklaştıracaktık?

"Üç yıl önce seni kurtarmak için o dağda Deha ne yaptıysa, şimdi de biz aynısını yapacağız," dedi Alparslan'ın sesi. Yüzüm istemsizce gerildi. Alparslan'ın sözleri kafamda birkaç kez tekrar etti.

Deha ne yaptıysa...

Deha ne yaptıysa...

Sahi ya, ne yaptıysa?

Sevgili abicim... Öyle birisin ki şu an senin için sadece kim bilir ne yaptı diyebiliyorum...

Böke'nin gülüşünü duydum.

"Geçici kurban taktiği," dedi Böke, bu kez heyecanlı bir şekilde. Kaşlarım gerildi. Geçici kurban taktiği ne demekti? Alparslan sessiz kaldı ama kısa süre sonra devam etti.

"Aynen o. İçerideki adamı almak için tünelin etrafını dağıtmalıyız. Bunun için birimiz risk almalı. Geçici bir süreliğine rehine olmalı. Bu süre içinde geriye kalanlar içerideki hedefi alıp, dışarı çıkacak ve tim bu esnada iki parçaya bölünecek. Bir grup hedefle uzaklaşırken diğer grup geçici süreliğine rehin verdiği askeri almak için ikinci bir operasyon gerçekleştirecek."

İşte şimdi her şey netleşmişti. Hatta tüm taşlar yerine oturmuştu.

"Yüzbaşı Deha gerçekten de bir dehaymış," diyen sesi duyunca anlık olarak irkildim. Evliya da benimle aynı şeyi düşünüyor olmalıydı. Bu taktiği, bu planı bulan söylediklerine göre abimdi. Yüzbaşı Deha burada olmasa bile zekâsı hâlâ her yerdeydi.

"Öyledir," dedim ve içimden ekledim: *Hep öyleydi, hep de öyle kalacak.*

"İsyan Timi, yerine geç!"

Aniden gelen emirle irkilip hızla ayağa kalktım. Timin diğer üyeleri de aynı şekilde harekete geçti. Omuzlarımız hizalı, ayaklarımız omuz genişliğinde açık, ellerimiz pantolon yanlarımızda, gözlerimiz tam karşıya kilitlenmişti. Soluklarımız bile aynı ritimde ilerliyordu.

Yüzbaşı Böke, bakışlarını üzerimizde gezdirdi. Timin her bir ferdini tek tek inceledi, yüzlerimizi süzdü, duruşlarımızı değerlendirdi. Gözlerindeki memnuniyet ifadesi belli belirsizdi.

"Dinle beni, İsyan..."

Duruşlarımızı daha da sıkılaştırdık, omuzlarımızı biraz daha geriye çekerek daha dik durduk. Aynı anda, bir ağızdan karşılık verdik: "Emredersiniz, Komutanım!"

Yüzbaşı Böke bir adım öne çıktı. Ay ışığı yüz hatlarını belirginleştiriyor, gözlerindeki karanlığı vurguluyordu.

"Burada sadece görev yapmak için değil, bizden birine hayat olmak için varsınız. Ne olursa olsun, gözünüzü amacınızdan ayırmayacaksınız." Hissediyordum. Timin her bir üyesi, Yüzbaşı Böke'nin sözlerini bir emirden öte, bir yemin gibi kafasına kazıyordu.

"Beyinleri vatan toprağıyla yıkanmış bir timden fazlası değilsiniz. Bugün, her birinizin tek amacı var: İsyan!" Başımızı eğdik.

"Yüzbaşı Deha için alınacak bir intikamımız ve sorulacak bir hesabımız var. Siz artık, İsyankârlar Timisiniz!" Ardından o son cümleyi söyledi: "Anlaşıldı mı asker?"

"Emredersiniz, Komutanım!"

Abim için... Yüzbaşı Deha için... Emredersiniz, Komutanım.

"İsyan Timi silahını al!"

Yüzbaşı Alparslan'ın sesi, tüm dikkatimizi ona yöneltti. Tek bir hamlede, sırtımızda asılı duran silahlarımızı kavradık. Kayışları gevşedi, namlular kontrol edildi, tetiklere parmaklar hafifçe dokundu. "Beyler," dedi, gözlerim kısıldı. Yüzbaşı Alparslan gözlerini benden ayırmadan hafifçe başını yana eğdi. Sözlerinin devamını getirirken bir an bile göz temasımızı bozmadı. "Ve hanımlar." Gözlerim normale döndü. Bunu da fark etti. Bakışları nihayet benden ayrılıp tekrar tüm timi taradı.

"Hadi gidip timin isim hakkını verelim." Alparslan'ın gözlerindeki karanlığı görebiliyordum. Duruşundaki karanlığı hissedebiliyordum. Deha için fazlasıyla sabırsızlanıyordu. En başından bu yana görmek istediğim şey de buydu.

Hepimiz, yüksek ihtimalle aynı heyecanla karşılık verdik: "Emredersiniz, Komutanım!"

Herkes, komutanlarından gelecek bir sonraki emri bekliyordu. Kısa süre sonra, Üsteğmen Melik'in sesi alandaki tüm sessizliği paramparça etti.

"Komutanım, az önce kulak misafiri oldum da... Geçici rehine kim olacak?" Sözlerinin ardından hafifçe sırıttı. "İzninizle ben

kendisine talibim." Gülüşündeki ima, timdeki herkes tarafından hissedilmişti. Üsteğmen Ekber, iki komutandan önce söze girdi: "Benim olduğum yerde sana söz düşmez, amcam oğlu."

Timin geri kalanı olarak, bu tartışmanın uzayacağını bildiğimizden birbirimize baktık. Ne zaman "amcam oğlu" ifadesi ortaya çıksa, bu iki kuzenin birbirine laf yetiştirme vakti gelmiş demekti.

"Sen hayatında kaç kere rehin alındın, amcam oğlu? Söyle bakalım." Melik Üsteğmen, elindeki silahı ustalıkla yarım tur çevirdikten sonra sırıtan yüzüyle Ekber'e baktı. Ekber Üsteğmen, hiç bozuntuya vermeden elleriyle üniformasının yakasını düzeltti. Hafifçe gülümsedi ama bir yandan da ciddiyetini koruyordu.

"Sağlamından iki tane var dosyamda."

Melik tam karşılık verecekken Ekber, elini havaya kaldırarak kuzeninin lafını kesti.

"Ha biri, adımı üç gün boyunca hatırlamayacağım kadar işkenceliydi."

Etrafta istemsiz bir kahkaha yükseldi. Tim üyelerinin her birinin kafadan gidik bir tarafı vardı.

Melik Üsteğmen, gülüşlerin arasından kendini sıyırıp tekrar söze girdi. "Benim dosyada üç tane var. Bu da demek oluyor ki ben daha tecrübeliyim." Ekber, kuzenine cevap vermek için ağzını açtı ama Melik, aynı onun yaptığı gibi elini havaya kaldırıp bu kez de o kuzeninin sözünü kesti.

"Ha," dedi, göz kırpar gibi bir ifadeyle. "Bendeki üçlünün tamamı, gelmişimi geçmişimi unutturacak kadar sancılıydı." Herkes yeniden güldüğünde bir şeyin gayet farkındaydık.

Aslında İsyan Timi'nin her bir üyesi, ülkenin en seçkin subaylarından oluşuyordu. Buradaki her asker, defalarca ölümle burun buruna gelmiş, ölümle satranç oynayacak kadar yetkinleşmişti. Dolayısıyla her ne kadar atışıyor gibi gözükseler de aslında her iki Üsteğmen de ne yaşamışlarsa onu söylüyordu.

"Sizi böyle hevesli görmek çok güzel beyler."

Yüzbaşı Böke'nin sesi araya girince gözlerimi onlardan çekip elimdeki tüfeğe çevirdim. Tetik mekanizmasını kontrol ederken derin bir nefesi içime çekip sonra dışarı verdim. Bir nevi iç çekmiştim. Abimin yokluğu içime kazınmıştı, her boşlukta yokluğu hissediliyordu.

"Komutanlarım, araya girmek gibi olmasın ama şu rehine işine ben de talibim." Şahin'in sesini duyduğumda, elimde tuttuğum silahtan gözlerimi kaldırıp timin olduğu yöne doğru yeniden çevirdim.

Melik, Şahin'in hemen yanında bitmişti. Omzuna elini sertçe attı ve gözlerinin içine bakarak konuştu.

"Söyle bakalım evladım, senin sayı kaç?"

Şahin, elini kısa siyah saçlarına götürüp hafifçe karıştırdı. Yüzünde beliren tuhaf sırıtış, tam anlamıyla bir delilik göstergesiydi.

"Allah'ın izniyle ilk olacak komutanım," dediği an dudaklarımın kenarında bir gülümseme belirdi. Gerçekten deliydi bu çocuk. Melik, omzuna elini attığı Şahin'i hızla kendisinden uzaklaştırıp Ekber'e döndü. Âdeta Şahin'in varlığını yok saydı.

"Yazı mı, tura mı?" Melik kuzenine soru yönelttiğinde daha Ekber cevap vermek üzereydi ki biri cevap vermek için ondan önce davrandı.

Her iki kuzenin arasına giren sarı bir kafa konuştu: "Her zaman Turan komutanım."

Evliya'nın ani yükselişiyle tüfeğimi tek elime alıp diğer elimle yüzümü sıvazladım. Bu çocuk beni bitiriyordu.

"Vay, aslanım benim be!"

Böke, yanında duran Evliya'yı kendine çekip kolunu boynuna doğru doladı. Diğer eliyle de başını bastıra bastıra sevdi. Böke'nin sevgi stili en az Üsteğmenlerin adlarını unuttukları işkence stili gibiydi. Fazlasıyla sancılı.

Evliya, bu sevgi gösterisi karşısında bir an afalladı ama sonra toparlandı. Canı acımıştı. Yine de gözlerinde parlayan heyecan ve içindeki heves, onu ele veriyordu. Komutanına doğru döndü ve büyük bir heyecanla sordu.

"Komutanım, affettiniz mi beni?"

Böke, ânında ciddi bir ifadeye büründü. Herkes Evliya'nın neyden bahsettiğini merak eder oldu. Diğerlerinin aksine ben, o sorunun anlamını çok iyi biliyordum. Hâlâ daha fenomen Papi'yi unutmamıştım. Belli ki Evliya da unutmamıştı.

Böke'nin Evliya'ya karşı olan ifadesi daha da sorgulayıcı bir hâl aldı.

"Çıktın mı takipten?"

Evliya, başını hızla yukarı aşağı salladı.

"Engel bile attım komutanım."

Böke aniden sırıttı.

"Aferin."

Evliya'nın omuzlarından âdeta bir yük kalkmıştı. Böke'yi duyar duymaz dikleşmesi bile sevincinin kanıtıydı. Böke ise durumdan fazlasıyla memnundu. Sırıtışı hâlâ yerli yerindeydi.

Yüzbaşı Alparslan, ikisi arasında dönen konuşmaya kısaca bir bakış attıktan sonra Böke ile göz göze geldi. Tek kaşını hafifçe yukarı kaldırdığında Böke yüzbaşı ona kısaca baş salladı. "Sonra anlatırım" deyip geçiştirdiğinde ikisinin birbirleriyle bakışarak bile anlayabileceğine şahit olmuştuk. Gerçekten de geçmişte iki sıkı dost olmalılardı.

"Komutanım, ölesim var," dedi Şahin'in sesi. O kadar hevesliydi ki sanki rehine olma teklifini kabul ettirmek için can atıyordu. Ekber Üsteğmen, duraksamadan, açıkta kalan boynuna elinin tersiyle bir tane yapıştırdı. Şahin bir anda boynunu eğip hızla ense kökünü ovuşturmaya başladı. "Dövülesin de var sanki, kuş türü," dedi, Ekber komutanım.

Kuş türü, Şahin isminde birisi için oldukça iyi bir lakaptı aslında. Hatta fazlasıyla yaratıcıydı.

"Kuş türü mü?" Şahin, ensesini ovuştururken aslında kendi kendine mırıldanıyordu.

"Şahin de kuş değil mi oğlum?" dedi Ekber Üsteğmen, gözlerini dikkatlice ona dikerken. Kısa süre sonra Şahin'in sinsi bir şekilde sırıttığını fark ettim. Bu hiç de hayra alamet değildi.

"O zaman Ekber'de Allah'u Ekber'den mi geliyor, komutanım?"

Şahin'in lafı bitince, Melik Komutanım, elini ağzına götürerek, gülmemek için kendini zor tuttu. Gözlerinin kenarları güldüğünü belli ediyor olsa da eliyle bunu dizginlemeye çalışıyordu. Yine de bu baskı fazla sürmedi. Şahin'in lafı, herkesin bir şekilde gülmesine neden olmuştu. Ve sonunda, Melik Üsteğmen de dayanamayarak gülmeye başladı.

Ekber Üsteğmen'in durumu bizden farklıydı. O, gülmeyen tek kişiydi. Tüm dikkatleri üzerine çekerken "Gel lan buraya, kuşun dölü!" şeklinde bir sözle, Şahin'in üzerine atıldı.

Şahin, hiç vakit kaybetmeden hızla Melik Üsteğmen'in arkasına saklandı. "Bunun ismini nasıl Ekber koydular, biliyor

musunuz?" diye hepimize hitaben konuştu Melik Üsteğmenim. Bir yandan da arkasına saklanan Şahin'i, Ekber'in öfkesinden korumaya çalışıyordu.

"Kaşınma Melik, kaşınma!" Ekber Üsteğmen'in sesi, bir uyarıdan çok, Melik'e yönelik tam anlamıyla bir tehditti. Ancak bu ses tonu, Melik'in susması için değil, tam aksine konuşması için etkili olmuştu.

"Ha! İşte bundan bahsediyorum ben, kaşınmak!" dedi ve aniden, arkasını dönüp Şahin'i yakalayarak onu hızla Ekber'in üzerine doğru fırlattı. Ekber Üsteğmenim, bir profesyonel gibi, hızla hareket etti. Şahin yere düşmeden, onu tek bir hamlede yakalayıp boynunu güçlü bir şekilde kolunun arasına sıkıştırdı. Ekber Üsteğmen, "Kuş türü, kuş türü!" diye mırıldanarak, Şahin'in resmen bir kolunun arasına sıkıştırdığı başının üzerindeki saçları bir tüy gibi yoluyordu. Bu manzara Şahin'e fazlasıyla üzülmeme neden oldu. Ona daha fazla bakmaya yüreğim el vermediği için diğer tarafa doğru bakışlarımı çevirdim.

Kısaca Melik Üsteğmen'e göz attım. Birkaç saniye önce, Şahin'i koruyan, onu kendi arkasında gizlemeye çalışan adam şimdi aynı Şahin'i fırlatarak Ekber'in kollarına teslim etmişti. Şahin'in, Ekber Üsteğmene fırlatılması belli ki bir amaç doğrultusunda yapılmıştı. Tahminimce bu Melik'in rahatça konuşmasını sağlamak için yapılmış bir hamleydi. Belli ki, Melik, kuzenine "Sen onunla oyna, ben de seninle daha rahat oynayacağım," diyordu.

Yüzbaşı Böke, Melik Üsteğmen'i yanına çağırırken, gözlerimi onlara sabitlemek üzereydim ki bir anda Şahin'in acılı inlemesini duydum. Hemen başımı ona doğru çevirdim ve Ekber Üsteğmen'in Şahin'in başını sıkıca dişlediğini gördüm. Evet gerçekten onu dişliyordu.

Bir kez daha onları kendi hâlinde bırakmanın en sağlıklı şey olduğuna karar verip, bakışlarımı diğer tarafa çevirdim. Gözlerim, Yüzbaşı Böke'nin üzerine odaklandığında, Melik Üsteğmen, Yüzbaşı Böke'den gelen talep üzerine, hemen onun yanına doğru adımladığını gördüm. Böke, karşısında duran Melik'in omzuna bir elini attı, dilini ağzının içinde şaklatarak sıradışı bir şekilde "Anlat bakalım," dedi.

Böke çok meraklı biriydi. Her zaman her şeyi merak ederdi. Dedikodu yapmaya bayılırdı ve işin ilginç yanı çoğu zaman dedikodusunu yaptığı kişi hemen yanı başında olurdu.

Yüzbaşı Alparslan ise onun tam tersi biriydi. Böke'nin tavırlarına gözlerini kısarak bakıyor, bir nevi ona karşı yargılayıcı bakışlarını sergiliyordu.

Melik Üsteğmen, hemen konuya girdi, yüksek ihtimalle o da Böke gibiydi. Dedikodu yapacak olmak onu fazlasıyla heyecanlandırmıştı.

"Komutanım, bizimkinin annesi, yani yengem, İzmirli..."

"Aa, ben de İzmirliyim komutanım!" Evliya araya girerek öne doğru atıldı, Melik'in sözünü kestiğini fark ettiğimde tekrar dudağımı dişledim. Ona baktığımda bir parmağını ilkokul çocukları gibi havaya diktiğini gördüm.

Melik, Evliya'ya kısa bir bakış attı, "Aferin evladım, çiçek ol şimdi." diye mırıldandı ve yeniden Yüzbaşı Böke'ye döndü, gözleri tekrar bütün ışıltısıyla Böke'ye odaklandı.

"Yengemin ailesi biraz geniş," dedi Melik, kısık sesle gülerken.

"Kalabalıklar yani?" Böke'nin ani gelen sorusu, Melik'in anlatmaya başladığı konuya odaklanmamıza mâni oldu.

Benimle aynı anda, Alparslan da Böke'ye doğru döndü. İçimde bir şeyler kıpırdandı. Böke'nin iç çekişini fark ettim. Ben ve Alparslan dışında, kimse bu iç çekişin ne anlama geldiğini anlamadı. Böke bir noktada hep yalnız kaldı. Onun bir ailesi yoktu. Daha yeni doğmuş bir bebekken yetimhane bahçesine bırakılmıştı.

Böke'ye bakmaya dayanamayarak, gözlerimi Alparslan'a çevirdim. Ne yapacağını merak ediyordum. Yüksek ihtimalle, Alparslan da Böke'nin hayatına dair çok şey biliyordu. Hatta, benden daha fazlasını biliyordu. Birlikte görev yapmalarına rağmen, aralarındaki soğukluk hâlâ devam ediyordu. Aralarındaki mesafe, Deha için burada olsalar da korunuyordu. Bu soğukluk Alparslan'dan kaynaklı bir şeydi. Böke çoğu zaman onunla konuşmaya hiç pes etmeden devam ederdi. Böke'nin, Alparslan'la konuşma çabasına, Alparslan çoğu zaman aldırmazdı.

Bu sefer işler değişti.

Alparslan, sağ elini havaya kaldırıp, hemen yanında duran Böke'nin omzuna yerleştirdi. Omzunu sıktı. Sanki ben varım diyordu. O soğuk, tavırlı adam bu sefer farklı bir şey yapıyordu. Böke, Alparslan'ın elini omzunda hissettikten sonra, gözlerini kısıp başını yavaşça kaldırdı. Omzunda duran o elin sahibine,

Alparslan'a bakarken gözleri daha da kısıldı. Burnunu sertçe çekip Alparslan'ı dikkatlice izlemeye başladı.

Bir süre sessiz kaldı, sonrasında dudaklarından şu kelimeler döküldü: "Akrep mi?"

Alparslan "Ne?" diye karşılık verdi, şaşkınlıkla.

Böke, kaşlarını çatarak cevap verdi: "Omzumda akrep vardı da onu mu almaya çalışıyorsun Alpom?"

Alparslan derin bir nefesi içine aldı ve elini hızla çekti. Böke, ona aldırış etmeden başını geriye atarak omzunun gerisinde gerçekten bir şey olup olmadığını kontrol etmeye başladı.

"İnşallah almışsındır akrebi Alpom, yoksa sokarlar beni," dedi Böke, endişeli bir şekilde.

"Kes sesini," dedi Alparslan, ondan uzaklaşırken. Adamı resmen adım attığına atacağına bin pişman etmişti. Böke onun tavırlarına sadece gülmekle yetindi, ardından Melik Üsteğmen'e geri döndü. Yüzündeki o sırıtışı bozmadan yeniden konuştu.

"Devam et bakalım koçum."

"Komutanım, pek anlamadım ama devam edeceğim," dedi Melik, Yüzbaşı Böke ve Yüzbaşı Alparslan arasında ne olup bittiğini sorgulamayı bırakmıştı.

"Dediğim gibi," diye söze girdi tekrar Melik, "bizim yenge İzmirli... Hani biraz da geniş bir aileden." Bir parmağını havaya kaldırıp şıklattı. Böke önünde şıklatılan o parmağa kısa bir bakış atıp Üsteğmen'e göz kırptı.

Melik, parmağını yavaşça indirirken yüzünden silinmeyen o muzip ifadeyle konuşmasını sürdürdü: "Yani genişten kastım medeniyet anlamında. Yoksa sülale bazında, Elhamdülillah, biz daha da genişiz."

Arkada can çekişen Şahin, Melik'in devam etmesine izin vermeyerek araya girdi. "Komutanım, siz Ekber Komutanımla beraber aşiret paketsiniz değil mi?"

Melik, onların olduğu tarafa bir göz gezdirip kuzenine seslendi: "Amcaoğlu, sen şunu paketle. Bir tur da ben tüylerini yolayım."

Ekber başını hafifçe salladı. Şahin derin bir nefes aldı; Ekber Üsteğmen, Şahin'in boynunu tuttuğu kolunu gevşetmişti, Şahin tam rahatladığını sanmıştı ki kol yeniden kilitlendi. Az önce içine çektiği hava bir anda yarıda kesildi, o iç çekiş saniyeler içinde yaşam mücadelesine dönüştü.

Melik tüm bunlar olurken gayet sakin bir tonda önüne döndü ve olayı anlatmaya devam etti:

"Neyse komutanım... İşte Ekber doğuyor. Cami hocası da kulağına ezanla birlikte ismini okuyacak ya... Diyorlar ki, ismi bizim büyük rahmetli dedem koysun. Yengem de garibim, böyle işlerden çok anlamaz ama oğlunun isminin dedesi tarafından koyulacak olma fikri hoşuna gidiyor. 'Ben soracağım,' diyor. Bizim dedenin odasına, adı ne olsun diye sormak için bir yengem gidiyor."

"Ee?" dedi Böke Komutanım. Elini çenesinin altına götürmüş, başparmak ve işaret parmağı arasında çenesini sabitlemişti. Diğer kolunu dirseğinin altına dayamış, bütün dikkatiyle Melik'i dinliyordu.

"Ee'si şu komutanım," dedi Melik hafifçe gülümseyerek. "Bizim rahmetli dede o zamanlar çok hastaydı. Öyle eğilip kalkacak hâli yok ama yine de namazını bırakmaz, oturduğu yerden kılar. Tabii benim garibim yengem anlamıyor dedemin namaz kıldığını. Ona göre namaz, eğil kalk, rükû, secde... Yani birtakım hareketler şart. Dedem sabit oturup sadece dualarla kılınca, hâliyle anlamıyor."

Hikâyenin içine ben bile çekilmiştim artık. Elimdeki silahla oynamayı bırakıp, tüm dikkatimi Melik Üsteğmen'e verdim.

"Yengem geliyor, oturuyor dedemin yanına. Anlatıyor işte, 'Torununun ismi ne olsun? Biz istedik ki sen koy,' falan diye. Dedem de her seferinde, namaz kıldığını anlaması için yüksek sesle 'Allah'u ekber!' diye karşılık veriyor yengeme."

Böke de konunun gideceği yeri hepimiz gibi kavramıştı. Çenesinin altındaki elini yüzünde gezdirdi, sonra avucuyla yüzünü ovalayarak gülüşünü gizlemeye çalıştı.

Melik devam etti. "Yengem gidiyor hocaya, anlatıyor durumu. Diyor ki, 'Dedem bir şey söyledi o da Allah'u ekber'di.' Hoca da 'Allah tektir,' deyip bizimkinin kulağına 'Ekber' diye okuyor ismini. Dedem namazı bitirip gelene kadar... iş işten geçmiş oluyor." Böke artık kendini tutamayıp gülmeye başlamıştı. Zaten bir tek o değil, herkes aynı durumdaydı. Ben bile gülmemek için dudaklarımı ısırıyordum.

"Yani komutanım," dedi Hüda, gülüşünün arasına gizlenmiş sesiyle, "gerçekten de Şahin'in dediği gibi Ekber komutanımın ismi Allah'u ekber'den mi geliyormuş?"

Melik Üsteğmen hızla başını aşağı yukarı salladı.

Ekber Komutan'ın elinde hâlâ debelenen Şahin ise zar zor nefes alarak konuştu:

"Lan ben onu sallamıştım lan..."

Ekber Üsteğmen, Şahin'i nihayet bıraktıktan sonra ağır adımlarla yanımıza geldi. Şahin'e son bir bakış attığımda rahat bir nefes aldığı için âdeta şükür niyetine dua ettiğini gördüm. "Rahatladın mı bari?" diye sordu, Ekber üsteğmenim kuzenine doğru bakarak.

Melik Üsteğmen, yüzünde en küçük bir pişmanlık belirtisi bile olmadan omuz silkti.

"Çok iyi geldi."

"Ekber'im, koçum," dedi Böke gülerek. "Bundan sonra ne zaman ezan sesi duysam, aklıma sen geleceksin." Bir yandan da elini Ekber'in omzuna koyup sıktı. Ekber Komutanım derin bir iç çekti, sesinde kaderine razı bir ton vardı.

"Komutanım... Bari siz yapmayın."

Böke sadece güldü.

Bir şey diyecekti ki kalın ve tok bir sesten tüm konuşmayı bıçak gibi kesen komut geldi: "Bu kadar eğlence yeter herhâlde, gençler."

Ses Yüzbaşı Alparslan'a aitti. O, tok ve sert sesi duyduğum anda gözlerim istemsizce ona kaydı. Uzun zamandır ilk kez bakıyordum yüzüne.

Otoritesi öyle güçlüydü ki sesiyle ortamın havasını tek seferde değiştiriyordu. Onu hiçbir zaman gerçekten eğlenirken görmemiştim. Belki de hiç göremeyecektim.

Şu an için bu durumdan şikâyetçi değildim. Neticede bu iş, eksiksiz ve sapasağlam yapılmalıydı. Ciddiyet, bizde hayatta kalmanın ilk kuralıydı. Tabii ki arada böyle gülüp, modumuzu görevden önce yükselten anlara da ihtiyacımız vardı. Ancak şimdi tamamen farklı durumdaydım. Sabırsızdım. Aceleciydim.

Bu operasyon... Abim için yürütülüyordu. Bu yüzden Yüzbaşı Alparslan'ın o katı tavrına içimden yalnızca tek bir cümleyle karşılık verdim: "İyi ki o burada."

Onun sayesinde her şey daha hızlıydı.

"Komutanınızı duydunuz gençler. Hazırsanız başlıyoruz."

Yüzbaşı Böke iki elini heyecanla birbirine ovuşturdu. Hepimiz dikleşerek karşılık verdik. Hazırdık. Gerçekten hazırdık.

"Komutanım, rehine?"

Hüda'nın sorusu unuttuğumuz bir gerçeği gün yüzüne çıkardı. Bu kez susmak istemiyordum.

"Aslına bakarsanız ben..."

Daha cümlemi tamamlayamadan Böke Yüzbaşı ile Alparslan Yüzbaşı'nın bakışları üzerime çevrildi. İkisi de başlarını hafifçe yana eğmiş, aynı anda bana odaklanmıştı. Sözlerim boğazımda düğümlendi. Devam edip etmeme arasında sıkışıp kaldım.

"Unut onu."

Alparslan'ın sesi sertti. Sözümü tamamlamama bile izin vermemişti.

"Aslına falan bakmıyoruz. Alparslan neredeyse, sen de oradasın." Böke'nin sesi bu kez daha sertti. Tonu, tamamen görev odaklı biri hâline büründüğünün göstergesiydi.

Her ikisinin de bana karşı takındığı o gereksiz derecede korumacı tavır hoşuma gitmiyordu; aksine sinirlerimi bozuyordu. Onlarla aynı işi yapıyordum. Sürekli beni uyarıp korumaya mı çalışacaklardı?

"Siz farklı bir bölgeye mi gidiyorsunuz, komutanım?" Yüzbaşı Böke'ye yönelttiğim bu soru, onun başını hafifçe sallamasıyla karşılık buldu.

"Rehine benim."

İtiraz sesleri yükselecekti ki elini kaldırarak hepimizi susturdu.

"Burada bu görevi üstlenebilecek rütbede sadece iki kişi var: Biri ben, diğeri şu arkamdaki zat." Omzunun üzerinden, başparmağıyla Alparslan'ı işaret etti. Alparslan bu sırada elindeki silahı kontrol ediyor, sessizce yaklaşan çatışma için hazırlığını tamamlıyordu. "Biz buradayken, sizin gitmeniz uygun olmaz. Birincisi bu. Gelelim ikincisine... Deha için canını feda edecek biri varsa, o da yine biz ikimiziz."

Bir şey söylemek üzere tekrar ağzımı açtım fakat bu kez işaret parmağını bana doğru kaldırdı. Herkesin bakışları bana çevrildi. Beni açıkça işaret ediyordu.

"Deha iyileştiğinde, hayatta olmalısın. Öyle yarı ya da eksik değil. Aksi takdirde, içimizden geçer. Ayrıca..." Duraksadı. "Alparslan bu işi zaten beceremez. Her türlü ben gitmek zorundayım."

Sözleri, Alparslan'ın başını bir anda ona çevirmesine neden oldu. Böke ise sanki bunu bekliyormuş gibi tekrar sırıttı. Ona bakmıyor olsa da Alparslan'ın kaşlarını çattığını, içten içe öfkelendiğini hissedebiliyor olmalıydı.

"Sen timinden uzak kalırsan odaklanamazsın, aklın hep başka yerde olur." Geriye doğru birkaç adım attı. İki elini havaya kaldırarak sanki teslim olurmuş gibi döndü ve sırtını Alparslan'dan alıp, yüzünü ona çevirdi.

"Senin için söylüyorum, Alpom. Aklın kimsede kalmasın diye." Sesinde öyle tuhaf bir ton vardı ki ikisi arasında daha önce konuşulmuş, kimseye söylenmemiş bir sır olduğunu düşündüm. Hatta buna neredeyse yemin edebilirdim.

Alparslan cevap vermedi. Bakışlarını Böke'den ayırdı, başını yavaşça çevirdi. Gözleri doğrudan bana odaklandı. Hiç kıpırdamadan, sessizce bana baktı.

O bakış...

Sanki içinde bir anlam taşıyordu. Sanki tek bir bakışla ne söylemek istediğini anlatabiliyordu. Derin bir nefes aldım, gözlerinin içine bakmaya daha fazla dayanamadım. Bakışlarımı kaçırdım, yere indirdim.

Toprak zemine...

Onun bakışını düşünmeyi, hissettiklerini çözmeyi sonraya bıraktım.

Şimdi sırası değildi.

Her şeyin bir sırası vardı.

Ama bu...

Şu anlık değildi. Hem onun bakışlarındaki anlamdan çok daha güzel şeyler vardı. Emindim buna, o güzel şeyler muhakkak vardı. Mesela, mesela şey vardı... Baktığım değil, gördüğüm toprak vardı.

Toprak...

Bakışlarımı oraya sabitledim.

Çünkü yukarıya bakmak istemiyordum.

Çünkü yukarıda onun gözleri vardı.

Hani biri seni hiç dokunmadan tutar ya... Bir bakışıyla dizlerini boşaltır, aklını darmadağın eder ya... Yutkundum. Sanki boğazıma oturan şey kelime değil de içimde taşıdığım koca bir gerçeğin kıymık gibi batmış hâliydi. Alparslan'ın gözlerinde bir cümle vardı ama harfleri gizliydi.

Ben onu okuyamıyordum. Ve belki de bu yüzden korkuyordum. Toprak bile anladı şimdi ne hissettiğimi. Ayaklarımın altından âdeta hafifçe kaydı. Dedi ki: "Yutkundun... o da gördü." Toprak bile artık beni sersemletir olduğunda bakışlarımı ondan ayırıp tekrar, iki Yüzbaşı'nın olduğu yere doğru çevirdim.

Yüzbaşı Böke'nin gözleri timin üzerinde gezindi. Sertti. Soğuktu. Hakkını veriyordu rütbesinin. Daha geride duran Yüzbaşı Alparslan birkaç adım öne çıktı. Konuştuğunda zamanın yavaşladığını hissettiren tondan bastırdı cümlelerini. "İsyan timi..." dedi. "Amacımız baştan sona Yüzbaşı Deha için isyan etmek olacak!" Tüm tim bir ağızdan: "Emredersiniz, Komutanım!" dedik.

Kısa bir sessizlik çöktü. Tüfekler eldeydi ama parmaklar henüz tetiğe hazır değildi. İki Yüzbaşı'nın emriyle hazırlıklar bir kez daha yapıldı. İlk önce güvenlik... Silahlar tek tek kontrol edildi. Ben, tüfeğimi kontrol ederken gözüm bir yandan da istemsizce Alparslan'a takıldı. Kulağındaki kulaklığı sabitlemek için başını hafif eğmişti. Kulaklığını taktı, ardından çenesini hafif sıktı. Derin bir iç çektim. Aklımı dağıtmayı bana bakmıyorken bile becerebiliyordu.

Kendi kulaklığıma uzandım. Parmaklarım, alışkanlıktan, daha kulaklığı takmadan cihazı aktif hâle getirmişti. Artık sadece bakmıyor, duyuyordum da. Timin nefes alışlarını bile. Onları izlerken aynı zamanda kulaklığı yerine sabitliyordum. Evliya, omzuna çantasını astı.

Şahin, cebinden küçük bir kolye çıkarıp boynuna astı. Ucunda küçük bir şey vardı, bu mesafeden ne olduğunu tam seçemiyordum ama sanki dört yapraklı yoncaya benziyordu.

Böke'nin sesi kulaklığımda yankılandı. "İletişim açık. Temasta kalın. Giriş ânı benim komutumla başlayacak." Harekete geçip, dağdan aşağı inmeye başladık. Yürüdük, yürüdük ve yürüdük... Biraz ilerledikten sonra dağın yamacında diz çöküp gözlerimle aşağıyı süzdüm. Rutin kontrol önemliydi.

Rüzgâr, yanaklarımı çizecek kadar sert esiyordu ve ben buna alışkındım. Herkes nefesini tutmuş, harekete geçmek için bir sonraki işareti bekliyordu. Yüzbaşı Böke en önde, Alparslan ise onun hemen arkasındaydı. Biz, birer gölge gibi onların peşine düştük.

Kamp alanı gözlerimin önünde dev bir canavar gibi kıpırdanıyordu. Yaklaştıkça sadece görmüyor varlıklarını hissediyordum.

Her kıvrımı, her hareketi izliyordum. Aşağıdaki militanlar, kendi düzenlerinde devinip duruyorlardı ama biz, biz onların karanlığında bir şimşek gibi çakmak üzereydik.

Sessizce ayağa kalktım. Sağ elim silahımın kabzasındaydı, sol elim dizimin üzerindeydi. Alparslan başını çevirdi, göz göze geldik. Arada sırada timi, arada sırada beni kontrol ediyordu. Beni onlardan ayrıca gözetliyordu. Bunun sebebi Deha'dır dedim. Neticesinde ona emanettim. Başka bir şeye yormak istemedim.

Açığa doğru ilk adımı Böke attı. Sonra Alparslan. Sonra biz. Dağın sarp yamacından aşağıya, kayalıkların arasında sanki taşların kendisiymişiz gibi süzüldük. Ayaklarımızın altındaki çakıllar tek bir ses bile çıkarmasın diye bedenimizi eğdikçe eğdik. Sırtımı dev bir kayanın gövdesine yapıştırdım. Alparslan sağ çaprazımda, sessizce el işareti verdi. Durdum. Sol çaprazda iki asker daha kayaların dibine çömeldi. Önümüzdeki kayalığın ardı, kampın en hareketli noktalarından biriydi. Görünürsek biterdik.

Dizlerim hafifçe titredi. Adrenalin damarlarımda dans ediyordu. İçimde yükselen tek ses, kalp atışlarıma ait olandı. Tık, tık, tık. Her atışta bir hayat sönüyordu sanki. Böke ilerledi. Alparslan ardından devam etti. Ben de sürünerek, taşlara tutunarak onların peşine düştüm. Gökyüzü bize sırtını dönmüştü artık. Ay, bulutların ardına gizlenmiş, karanlık bizimleydi. Gözlerim tünelin girişini arıyordu. Birkaç dakika önce yukarıda izlediğim o adamın çıktığı noktayı hatırladım. Aradığımız kayalık, diğerlerinden biraz farklıydı. Doğal gibi görünen ama fazla düzenli bir kıvrımı vardı. Giriş oradaydı, biliyordum.

Tam önümüze gelen eğimli kayalığın ardında durduk. Burası artık kampın kıyısıydı. Alparslan yere diz çöktü. Dürbününü çıkardı. Birkaç saniye sessiz kaldı sonra başını çevirdi.

"Dört adam. Üçü silahlı, biri gözlem yapıyor. Aralarındaki mesafe dağınık. Sessiz ve hızlı olmalıyız," dedi fısıltıyla. Onun fısıltısı kulaklıklarımızdan içeri girdiği için beynimizde yankılandı.

Böke tek kelime etmedi. Elini kaldırıp üç parmak gösterdi. Sonra yumruk yaptı. Bu, son sinyaliydi. Hazırlık bitmişti.

Kayaların ardında sinmiş vaziyette bekledik. Tüm tim nefesini tutmuş, vücudunu taşlara yapıştırmıştı.

Etrafıma baktım. Böke'yi izledim. Böke geri çekildi. Göz ucuyla bir kez bana baktı, gözleri yanımdaki Alparslan'ı buldu. Onca zaman sonra, ilk kez bu kadar yakın ama hâlâ bu kadar uzaklardı. Alparslan, kımıldamadan dikiliyordu. Gözü bir an bile kaymadı Böke'ye. Ama duruşu, omuzlarının gerginliği, çenesinin sıkılığı boşuna değildi. Onlar aslında hissettiklerini gizleyemiyordu.

Böke, yanımıza kadar yavaşça geldi. "Tünelin ucunda cenneti bulursam sana yer tutayım mı?" dedi, gülerek. Yarım yamalak bir sırıtış yerleşti dudaklarına.

Alparslan cevap vermedi.

Böke derin bir nefes aldı. "Belki dönerim, belki dönemem ama sen yine konuşma." Geri çekilip gidecekti ki Alparslan ayağa kalktı. Böke'nin koluna dokundu. Gözlerinin içine baktı.

"Ölme," dedi.

Böke bir an durdu. İlk kez bir şeyi şakasıyla geçiştirmedi. En azından ilk birkaç saniye geçiştirmedi.

"Senin kadar kalbimi hızlandıran bir kadın olmadı hiç, Alpom." Alparslan başını çok hafif bir şekilde salladı. Sanki buna alışıktı.

"Seni almaya geleceğim," diye kısaca kestirdi.

"Eyvallah," diyerek karşılık verdi Böke. Son bir kez o da Alparslan'ın omzuna dokundu, sonra arkasını dönüp yürüdü.

Ağaçların arasında ilerlerken kulağımdan içeri dolan sesini duydum. "Sayın Alaycı Hanım, siz de beni merak etmeyiniz..."

Gözlerimi sımsıkı kapattım. "Emredersiniz Komutanım..." diyebildim. Cevap gelmedi...

Böke... Böke benim için abiydi. Ailemdendi. O kadar yakındı ki kaybedersem kafayı yiyebileceğim biriydi. Kaybetmek istemediğim, kaybetmeye tahammül edemeyeceğim biriydi. Endişeliydim... Onun için endişeliydim. Şu an bana kilometrelerce uzak olan bir başka abim için ne kadar endişeliysem onun için de o kadar endişeliydim. Her şey o kadar karmaşık ve belirsizdi ki ne olduğunu tam olarak bilmiyordum. Ben, bir kız kardeş olarak, abilerimden yana bir türlü şanslı olamıyordum. Her seferinde hayat, beni onlarla sınıyordu.

Ve benim abilerimden biri bir kez daha gözümün önünde ölüme yürüyordu. Giderek sessizleşen adımlarla, geride ağır bir

şey bırakarak. Beni, bana bırakarak. Böke karanlığa, kalabalığın içine, o tünelin kıyısına adım adım karışıyordu.

Böke'nin gözden kayboluşunun ardından birkaç saniyelik ağır bir sessizlik çöktü üzerimize. Ardımızda bıraktığımız bu sessizlik, Yüzbaşı Alparslan'ın eliyle verdiği komutla bozuldu. Hepimiz aynı anda onun peşinden ilerlemeye başladık. Böke bize tünel kapısını açacak, biz de oluşacak o birkaç saniyelik boşluktan faydalanarak içeri sızacaktık.

Ağaçların ve kayaların gölgesinde birer hayalet gibi süzülüyorduk. Tüfeğim elimdeydi. Kulaklıkta sadece takım arkadaşlarımın nefesleri dolaşıyordu. Ama ben yalnızca Böke'nin nefeslerini seçmeye çalışıyordum. Hangi ses onundu, bilmiyordum. Onun sonuna kadar çektiği o derin nefesleri ayırt etmeye çalışırken kendimi fark etmeden kitlenmiş buluyordum.

Alparslan en önde ilerliyordu. Onun hemen arkasında, hilal biçiminde iki yana açılarak dağılmıştık. Kimimiz birkaç adım geride, kimimiz birkaç adım öndeydi. Sadece önümüzü değil, sağımızı solumuzu, hatta arkamızı bile tarıyorduk. Herkes sadece kendi güvenliğini değil, yanındakinin güvenliğini de gözetliyordu. Belli ki hiç kimse geride tek bir adam bile bırakmak istemiyordu.

Alparslan'ın el işaretiyle birlikte herkes gözlerine kestirdiği ilk saklanma yerine doğru sızdı. Kimimiz bir ağacın, kimimiz bir kayanın ardına gizlendi. Sağlam bir kayalığın ardına geçip dürbünümü hafifçe taşın üzerine çıkardım. Tüfeğimin namlusu kayalığın üzerinden ileri uzanırken, dürbünden Böke'yi net bir şekilde izlemeye başladım.

Ne yapacaktı? Kendini nasıl hedef hâline getirecekti? Ve nasıl olur da onu vurmaktan vazgeçip sadece rehine olarak tutmalarını sağlayacaktı? Kafamda binlerce soru dönerken, tüm dikkatimi ona odakladım. İçerideki adamı alabilmemiz şarttı ve bunun için Böke'nin rehine olması gerekiyordu. Böke'nin hayatta kalması gerekiyordu. O nefes almaya devam etmeliydi ki geri dönüp onu da alabilmeliydik. Omuzları dikti. Allah'ın delisi sanki ölüme değil de bir oyuna gidiyormuş gibiydi. Rahattı.

"Yüce Hakan sefere gitmiş.
Bilge Hatun dokuz doğurmuş.

Dokuz oğlan beş yaşına gelmiş.
Dokuzu birden kılıç kuşanmış."

Kulaklığımdan içeri onun sesi dolunca ilk etapta beynim algılamayı reddetti. İdrak ettikçe yüzüm buruştu, elimle burnumun kemerini sıktım. Ben burada kurduğu plandaki olasılıkları hesaplamaya çalışırken, adam kendini şarkı söyleye söyleye açık ediyordu.

"Nazar eyle, nazar eyle
gel yanıma, pazar eyle..."

Dürbünle çevreyi taradığımda fark ettim, sadece biz değil, düşman hattındaki herkes onu duyuyordu. Eller silahlarına gitmiş, namlular birer birer Böke'ye çevrilmişti. Böke, rahat adımlarla yürümeye devam ediyordu.

"Yemin ederim kulağım kanadı..."

Şahin'in sesi kulaklığımdan içeri dolduğunda, hemen yanımda pusuya yatmış olan Alparslan konuştu: "Kulaklığını kapatmadı. Seni duyuyor teğmenim."

Alparslan'ın sözleri, Şahin'in boğazına resmen bir düğüm attı. O sessiz yutkunuşu o kadar net duymuştum ki gülümsemeden edemedim.

"Şu kuş türleri yok mu,
illa tek tek yolduracak kanadını."

Böke'nin sesi tekrar kulaklığımızdan yankılandı. Şu an açık açık Şahin'e laf çarpıtıyordu.

Şahin "Hay ben benim ağzımı," diye söylenip sustuğunda yeniden silahımın dürbününe döndüm. Allah Şahin'e kolaylık versin çünkü Böke geri döndüğünde, kesinlikle onu affetmeyecekti.

Böke'yi izliyordum. Tam karşısında, ona silah doğrultmuş biri vardı. Herkesin gözü şimdi oradaydı. Kamp alanı artık deli manyak bir kalabalığa sahipti ve bu kalabalığın büyük kısmı, nereden çıkıp geldiklerini bile bilmedikleri asker üniformalı bir adamı hedef almaya başlamıştı.

"Güzelim, bir şey soracaktım; acaba buralarda AVM falan var mı?"

Böke'nin sesini işittiğimde dürbünü biraz daha sabitledim. Hareketlerini dikkatle izliyordum. Ona nişan alan kişi, silahın namlusuna parmağını koymuş, ateşe hazır hâlde bekliyordu.

"Yok da diyebilirdin, ne bu agresiflik?"

Karşısındaki adam Böke'ye Arapça bir şeyler sordu, ardından silahını tekrar doğrulttu. Bu kez odak noktası net bir şekilde Böke'nin başıydı.

"Kimsin sen?"

Böke'nin kulaklığından ötürü sesleri biz de duyabiliyorduk. Böke, etrafında yavaşça bir tam tur attı.

"Kime benziyorum?"

Adam, tükürür gibi konuştu:

"Türk askeri."

Ve işte bu sözlerin ardından, alandaki silah sayısı neredeyse iki katına çıktı. Böke'ye doğrultulan namlular artıyordu. Herkes, tetikteydi.

"Ooo, demek namımız bu kadar büyük ha?"

Böke'nin sözlerinden hemen sonra Alparslan, kulaklık aracılığıyla ona seslendi: "Lan manyak! Adamları kışkırtma, mermi manyağı yapacaklar seni!" Yüzbaşı Alparslan'ın son derece mütevazi uyarısından sonra bir kez daha Böke'ye döndüm.

"Ben onlara az mı yaptım sanki?"

Belli ki bir imada bulunuyordu. Jet pilotu olarak bu tarz kamp alanlarını deli gibi taramayı ne kadar sevdiğini bilmeyen yoktu. İması kesinlikle bundan kaynaklanıyordu.

"Kimsin dedim! Buraya nereden geldin?" En öndeki adam, yani Böke'ye en yakın olan, tekrar kendi dilinde bağırarak soru sordu.

"Beni leylekler getirdi. Göklerden geliyorum," dedi Böke.

Sesindeki alay hâlâ aynıydı. Kaskatı kesilmiş bedenimin, sırf hareket etmemek için yemin ettiğini hissettim. O kadar tetikteydim ki ya ona bir şey olursa diye kafayı yemek üzereydim. Ben burada aklımı yitirirken, o hâlâ dalgasındaydı.

Adam bu alaya daha fazla dayanamadı; Böke'nin tam ayak ucuna bir el sıktı. Kurşun toprağa saplandı. Ayağının dibinde patlayan mermiye tepki bile vermedi Böke. Geri adım bile

atmadı. Denk gelse ayağını paramparça edecek kurşunu umursamadı.

"Tamam tamam, itiraf zamanı." Sesinde hâlâ o alaycı tını vardı ve bu insana kafayı yedirtirdi. "Benim bir timim var, ahanda şu taraflarda."

Dürbünden baktığımda bizim olduğumuz yönün tam tersini gösterdiğini gördüm.

"Buyurun gelin cenaze namazına."

Hüda'nın sesi kulaklarımda çınlarken gözüm yine Böke'ye takıldı. Onu ilk kez sahada görmüyordum. Daha önce aynı operasyonda yan yana gelmişliğimiz vardı; neyi ne zaman yapacağını kestirmenin zor olduğunu ama yaptığı hiçbir hamlenin sebepsiz olmadığını biliyordum. Buradakilerin çoğu onun bu tarafını bilmiyordu. Ben ve Alparslan dışında.

Alparslan'a döndüğümde o da Böke'yi süzüyordu. Dürbünü indirip gözlerini bana çevirdiğinde aramızda tek kelimelik bir konuşma bile geçmedi. Yine de aynı şeyi düşünüyorduk. Diğerleri ne yapmaya çalıştığını çözmeye uğraşırken, biz sadece sonucu bekliyorduk.

"Vardır illaki bir planı," dedi Alparslan. Sesi daha etrafta silinmeden, Üsteğmen Ekber'in sesi girdi hatta. "Komutanım, bana daha çok bam bam gibi geldi ama yine de siz daha iyi tanırsınız tabii." Ekber'e içten içe katılıyordum. Bu kadar kaotik hareketin içinde plan aramak cidden zordu. Ama onu tanıdıkça daha iyi anlayacaklardı.

Alparslan bir şey demeden tekrar dürbününe döndü. Ben de kaldığım yerden Allah'ın manyağını izlemeye devam ettim. Bu kez gerçekten ne yapacağını merak ediyordum.

"Bak şimdi yiğido..."

'Yiğido' kelimesinin Arapçasını bilmiyor olacak ki o kısmı Türkçe söylemişti.

"Bizim timde bir komutanımız var. İşin aslı, ben bu komutanın bacısına göz diktim. Bu da gerçeği öğrenirse, benim aldığım nefese göz dikecek. Sizinle anlaşma yapmaya geldim işte, anla."

Böke'nin kurduğu her cümle kafamda tek tek dönmeye başladı. Söylediklerinden mantıklı bir hikâye çıkmayacağı o kadar belliydi ki... Yine de bu saçma senaryoyu nasıl tatlıya bağlayacağını merak ediyordum. Etraftaki adamlardan biri, en öndeki

adama doğru seslendiğinde onlara daha dikkatli bakmaya başladım. "Ne diye konuşmasına izin veriyorsun? Öldürelim gitsin."

Yüzbaşı Böke'nin hemen karşısındaki adam, Böke'den gözlerini ayırmadan cevap verdi: "Tek başına değil. Diğerlerinin yerini öğrenmeden nasıl öldüreceğiz?"

Böke'nin neden "timim var" dediği işte şimdi anlaşıldı. Böylece onu hemen öldürmeyeceklerdi; timin yerini öğrenmeye çalışacaklardı. Tabii ya...

"Adam doğru söylüyor. Beni öldürürsen seni sike sike öldürür benimkiler," dedi Böke, o adama doğru dönerken. Eliyle de aynı zamanda yaşanabilecek senaryoyu canlandırıyordu.

Böke'nin cevabını işiten adamlardan biri arkalardan fırlayıp, silahını doğrultup, ateş etmeye kalkıştığında Böke'nin hemen yanında duran adam, elini kaldırıp bir işaret verdi. Ve üç kişi aynı anda o saldırganı hedefine aldı. Şimdi işler ciddi anlamda karışmıştı. Böke'nin karşısındaki adam, Böke'yi koruyordu. Kendi adamına bile silah doğrultabilecek kadar hem de...

O saldırgan durmak zorunda kalınca, Böke tekrar araya girdi. "Her neyse... Belli ki benim komutan bana bacısını vermeyecek. Ben size komutanın yerini söyleyeyim, siz bizimkinin fişini çekin, sonra da ben bacısını teselli etmeye gideyim. Nasıl fikir?" Bir anda ellerini birbirine vurup alkış çaldığında kaş çattım. Anlattığı hikâyeyi ağzım açık dinliyordum.

"Acaba anlattığı hikâyenin gerçeklik payı var mıdır?" Evliya'nın sesi kulaklığımdan içeri girdiğinde ben hâlâ hikâyenin tamamen mantıksız bir saçmalık olduğunu düşünüyordum.

"Bana da bir şeyi ima ediyormuş gibi geldi... Ama bilemedim tam," dedi Üsteğmen Melik.

Acaba gerçekten bir tek ben mi bu hikâyenin alt metninde zerre ciddiyet bulamıyordum?

Gözlerim, hemen yanımda duran Alparslan'a çevrildi. Tüm dikkatim ondaydı. Saniyeler geçtikçe, gözlerimin ağırlığını hisseden adam başını çevirip bana döndü. Dürbünü yavaşça yüzünden indirdi; kaşlarından birini kaldırarak yüzüne o ifadeyi takındı. *Yine ne var?*

Başımla Böke'nin bulunduğu yönü işaret ettim. Alparslan derin bir nefes alıp verdi. Merak ettiğim şey hoşuna gitmemişti, bu çok belliydi.

"İma, öyle mi komutanım?" Alparslan yine içini çekti. İçinden geçenlerin fazlası vardı ama söyleyecek gücü azdı.

"Öyle," dedi kısaca.

"O zaman siz bu imanın kime karşı olduğunu da biliyorsunuzdur komutanım."

Başını ağır ağır salladı. Gözlerindeki ifade sabit kaldı, ses tonuna göre gözleri daha dürüsttü.

"Maalesef," dedi.

"Alzem mi?" dedim, kendimi tutamadan. Sesim istemsizce yükselmişti. Kulaklık hattındaki çoğu kişi beni duyduktan sonra nefes bile almadı. Sessizlik ağırlaştı. Alparslan bana döndü, gözlerini kısıp uzun uzun baktı. Çatılan kaşlarının gölgesinde yüzü daha sertleşti. Öfkesinin kıyısında dolaşıyordu.

"Kuru iftiradan sana sakınırım Allah'ım."

Böke'nin sesi, bulunduğu tehlikenin ortasında bile net şekilde kulaklığımdan içeri süzüldü. Demek ki bizi hâlâ dinliyordu.

"Bilerek yapıyorsun." dedi Alparslan, gözlerimin içine bakarak. Sesindeki titreşim sinirden geliyordu. Bana doğru bir adım attı. Aramızdaki mesafeyi neredeyse yok etmişti. Gölgesi üzerime düştü.

"Neyi komutanım?" diyebildim, kısık bir sesle.

"Anlıyorsun. Çok iyi anlıyorsun. Sadece anlamıyor gibi yapmak işine geliyor."

Bir adım daha attı. Yüzü yüzüme iyice yaklaşmıştı. Nefesi cildime değecek kadar yakındı. Cevap vermemi bekliyordu ama ben de kelimenin tam anlamıyla tık yoktu.

"Mesela ben kıza ne zaman yaklaşsam aklıma abisi geliyor biliyor musun göbekli? Vicdan azabı çekip geri adım atıyorum." Sustu Böke sonra devam etti. "Hiç öylesine... Söyleyesim geldi birden göbüşüne kurban." Alparslan Böke'yi duyunca irkildi. Hızla doğruldu, yüzü bir anda buruştu. Geriye doğru bir adım attığında, sakinleşmeye çalışıyordu.

"Senin ben ta..."

Göz göze geldiğimiz anda küfrünü yuttu, dudaklarının arasındaki hiddeti durdurdu. Yutkunarak arkasını döndü.

"Beni bekle tamam mı? Sen beni bir bekle."

Bu kez sesi yanımdan değil, doğrudan kulaklığımdan gelmişti. Alparslan benden uzaklaşırken konuşuyordu. Sözleri, kayaların ardındaki Böke'ye gönderilmişti emindim.

"Sadece beni almaya gelmeni garantiliyordum kardeşim."

Böke'nin karşılık niteliğindeki sözleri bittiğinde yeniden dürbünüme döndüm. Silahımı kayalığın üstüne sabitleyip Böke'nin olduğu tarafa çevirdim. Aklımı Alparslan'dan almam gerekiyordu artık. Onun imalarını, bakışlarını, nefesini unutmam gerekiyordu.

Haklıydı. Anlıyordum ama anlamıyormuş gibi yapmak işime geliyordu. Bu iyiydi. İşte bu olması gerekendi.

Böke ellerini cebine sokmuş, kalabalığın tam ortasında sırıtarak bekliyordu. Yönünü döndüğü için artık onu yan profilden rahat bir şekilde görebiliyordum. Karşısındaki adam sert yüzlü, çatık kaşlı, göğsü silah kemeriyle kaplı biriydi. Bir adım öne çıktı.

"Sözlerini dikkatli seç," dedi, dişlerinin arasından tıslayarak.

Böke başını yana yatırdı, sanki adama acıyormuş gibi bakarak "Hâlâ anlamadın mı? Ben buraya çayınızı içmeye gelmedim. Ama siz içmek isterseniz, bizim timden biri güzel demliyor," dedi.

"Sağ olun komutanım..." Evliya'nın sesini duyunca gülümsedim ve karşı tarafı izlemeye devam ettim.

Adamın kaşı seğirdi. Diğerleri de kısık gözlerle Böke'ye bakıyordu. "Ne yani... Siz ciddi ciddi sadece sekiz dokuz adamın kalkıp da buraya kadar gizlice geleceğini mi sandınız?"

Güldü. Yavaş yavaş dönerek kalabalığa seslendi. "Burada bir ordu var. Ordu! Ve şu an hepinizin üzerine çevrilmiş nişangâhları var. İyi bakın etrafa. Hâlâ nefes alıyorsanız, sadece komutanınızın talimatıyla."

Yine bir şeyler çeviriyordu Böke. Ayrıca yalan söylemekte de gayet iyiydi. Çünkü gerçekten buraya birkaç kişi gelmiştik. Ve o tam tersi olduğunu söylüyordu. Bunu söylerken o kadar inandırıcı söylüyordu ki ben bile inanıyordum neredeyse.

En öndeki adam bir adım daha attı ve aniden kolunu kaldırıp Böke'ye tokat gibi bir yumruk geçirdi. Böke'nin başı yana savruldu ama düşmedi. O yumruğu bilerek yediğine emindim. İstemese asla yemezdi. Kulaklıktan içeri birkaç askerin küfür sesi duyuldu. Ben ise yüzümü buruşturarak Yüzbaşı Böke'yi izlemeye devam ediyordum.

O yumruk içime oturdu.

Adam, yumruktan sonra bir anda Böke'nin yüzünü iki parmağıyla çevirip gözlerinin içine baktı.

"Oraları görüyor musun?"

Karşı tarafı işaret etti.

"Oralarda seni izleyenler varsa eğer, burası onların kıyma makinesi olacak." Böke gözlerini kıstı. Karşı tarafı şöyle bir süzdü, sonra o kışkırtıcı sesiyle konuştu: "Biraz daha yaklaşınca selam verirler benimkiler size."

Böke'nin suratını avuçlamaya devam eden adam onun kulağındaki aleti böylece fark etmişti. Tek eliyle çıkardı. Böke karşılık vermedi, adam kulaklığı yere attı, üzerine ayağıyla sertçe bastığında hepimizin kulaklığından içeri cızırtı sesleri gelmeye başladı. Sonunda ses tamamen kesildi. An itibariyle Yüzbaşı Böke ile olan bütün iletişimimiz kesilmişti. Gözlerimi sıkıca kapattım, derin bir nefes alıp tekrar açtım.

Böke güçlüdür Feza. Kolay lokma değildir. İyi olacak. Tıpkı Deha gibi o da iyi ve hayatta olacak.

Adam, yanında bekleyenlere bir işaret verdi. Kalabalığın büyük bir kısmı, Böke'nin işaret ettiği yöne doğru yürümeye başladı. Bir grup eli silahlı adam da Böke'yi kolundan tutup peşlerinden sürükledi. Tünel girişinin önü bir anda boşalmıştı. Adamlar bizim olduğumuz yönün tam tersi yönünde hareket ediyordu.

Alparslan konuştu: "Şimdi."

Melik önde, Ekber sağ kanatta, Alparslan ise harekete geçen timin başındaydı. Sessiz adımlarla boşalan alana ilk onlar sızdı. Ben, dürbünümden olan biteni izlerken nefesimi tuttum.

Alparslan, elini kaldırıp son bir işaret verdi. Timin tamamı, kayaların arkasından tünele sızmaya başladı.

8

YARA, YERİNİ UNUTMAZ

Kara bir rüzgâr efil efil esti,
Düştü çiçek yaprağı, rüzgârını kesti.
Uzak diyarlardan bir ses kalbimi deldi,
Gelincik çiçek açmış, mevsimi geldi.

2007
IRAK-KERKÜK

Reha köşeyi döner dönmez babasını gördü. Cengiz hâlâ ayakta duruyordu ama yaralanmıştı, gömleğinin bir tarafı kan içindeydi. Silahını sımsıkı tutmuş, düşman unsurlarını tarıyordu. Reha tüfeğini omzuna yasladı ve sessizce nefesini düzenledi. Kurşun sesleri, havada çarpışan demir parçaları ve patlamaların yankısı her yeri sarsıyordu. Reha bir an durdu, gözüne babasına biraz daha uzak köşedeki bir grup düşman unsuru ilişti.

"Baba!" diye bağırdı Reha.

Cengiz, oğlunu fark edince yanına doğru hızlıca hareket etmeye çalıştı ama hâlâ ateş hattındaydılar. Birkaç saniye süren yoğun ateşin ardından, Reha babasının yanına gelmeyi başardı. "Baba, buradan çıkmamız lazım!" dedi nefes nefese. Cengiz başını salladı.

"Hadi!" dedi Reha, kollarını babasının etrafına doladı ve onu sürükleyerek güvenli bir köşeye çekti. Bir evin arkasına vardıklarında kısa bir nefes molası verdiler. Cengiz dizlerinin üzerine çöktü, eliyle yarasını kontrol etti. "İyi misin, oğlum? Kardeşlerin iyi mi?" diye sordu.

Reha derin bir nefes aldı, tüfeğini sıkıca kavradı. "İyiyim. Kardeşlerimi gizli odaya sakladım."

Cengiz'in gözleri parladı. "Aferin, çok iyi yaptın. En güvenli yer orası."

Reha başını salladı ama yüzünde hâlâ endişe vardı. "Baba... Annem yok. Buraya geldiğimden beri onu hiç görmedim."

Cengiz'in kaşları çatıldı, yüzünde bir korku ifadesi belirdi. "Nasıl yok? O da sizinle değil mi?"

Reha derin bir nefes aldı. "Hayır, nerede olduğunu bilmiyorum."

Cengiz gözlerini kapattı, ardından tekrar açtı ve Reha'nın omzuna elini koydu. "Meydanda patlama oldu, Reha."

İkisinin de yüreği acıyla kasıldı; bunun ne demek olduğunu çok iyi biliyorlardı. Orada cansız bedenler vardı, parçalanmış insanlara ait bedenlerdi. Kafalarının içinde dönüp duran o ihtimalin gerçeğe dönüşmesini istemiyorlardı. Eğer düşündükleri şey doğruysa, bu yalnızca korkunç bir manzara değil, geri dönüşü olmayan bir kırılma ânı olacaktı. Göğüskafesleri daralıyor, nefesleri ciğerlerine batıyordu. Gözlerini kaldırırlarsa inkâr edebilecekleri hiçbir şey kalmayacağını biliyorlardı; en çok da bundan korkuyorlardı.

"Anneni bulmamız lazım."

Reha başını salladı ve babasıyla birlikte annesini aramaya başladı. Meydan hâlâ kaos içindeydi. Babası Reha'nın omzuna dokundu. "Sakın durma." Reha başını salladı, derin bir nefes aldı ve adımlarını hızlandırdı. Bahçelerden, dar sokaklardan, yıkılmış taşların arasından geçtiler.

"Anne?" diye fısıldadı Reha. "Anne! Neredesin?" Sesi giderek yükseliyordu. Çatışmanın gürültüsü içinde sesi yankılandı ama cevap yoktu.

Meydanın bir başka köşesinden Cezmi'nin sesi geldi. "Reha! Cengiz!"

Reha başını kaldırdı, gözleriyle Cezmi'yi aradı. Yüzbaşı Cezmi, birkaç askerle birlikte mevzilenmiş, düşmanı kontrol etmeye çalışıyordu. Cengiz ona doğru koştu. "Cezmi!" diye bağırdı. "İnsanları buradan nasıl çıkaracağız?"

Cezmi kısa bir bakış attı, silahını doğrulttu ve Reha'ya işaret etti. "Destek ekibi yolda, geliyorlar. Siz saklanın."

Cengiz başını iki yana salladı. "İki küçük, güvenli bir yerde. Annelerini arıyoruz."

Cezmi gözlerini kısıp etrafı taradı. "Patlama oldu," dedi.

Reha "Biliyoruz," dedi. *Olabilecek her şeyin farkındayız ama lütfen hatırlatma*, demek istemişti.

Cezmi elini kaldırıp Reha ve Cengiz'in ilerleyebileceği güvenli bir koridoru işaret etti. "Buradan ilerleyin. Ben burayı tutacağım. Birisi yaklaşırsa müdahale edeceğim." Cezmi'nin işaret ettiği koridordan dikkatlice ilerlemeye başladılar. Cezmi'nin kontrolü ve hızlı işareti sayesinde kısa süreli de olsa bir güvenlik sağlanmıştı.

Köyün üst tarafındaki dar sokaklardan, birkaç silahlı adam kadınları zorla sürükleyerek meydana doğru getiriyordu. Reha'nın kalbi hızla çarptı, annesi de oralarda olabilirdi. Babası Cengiz hemen arkasından ilerledi, yaralı olmasına rağmen hızlıydı.

Reha kalabalığın arasında annesini ararken kendini fark ettirmemek için bedenini mümkün olduğunca gizliyordu. Adımlarını sessiz tutuyor, nefesini kontrol etmeye çalışıyor, gölgelerden ve duvar diplerinden yararlanıyordu. Meydanın kenarında, eski bir evin önünde yükselen bir ağacın arkasına saklanmıştı. Babası hemen arkasındaydı, gözleri her an tetikteydi. Silahlı adamlar, köyde ele geçirdikleri kadınları topluyor, meydanın içinden hızla geçerek köyü terk etmeye çalışıyordu.

Reha'nın içinde yükselen acı, Cezmi'nin bahsettiği yardımın ne kadar hayati olduğunu hatırlatıyordu; bu yardım bir an önce gelmezse, annesi ve diğer kadınlar için çok geç olacaktı. Silahlı çatışma sona ermişti; düşmanın sayı üstünlüğü hayatta kalmalarını sağlamış, köy halkı ve askerlerin büyük kısmı ise çoktan hayatını kaybetmişti.

Reha gözlerini kadınların üzerinde gezdirdiğinde kalbinin sıkışmasına neden olacak birini fark etti. Güzeller güzeli annesi gözyaşlarını saklayamıyor, çaresizlikle ağlıyordu. Onu kolundan sürükleyen adamın çekiştirmelerine razı olmak zorundaydı; adamın elinde silah vardı. Reha'nın babası, arkada durduğu için henüz eşinin varlığından haberdar değildi ama oğlunun sıkılmış yumruklarından bir şeylerin ters gittiğini seziyordu. Kanaması vardı ve bu, her geçen saniye onun giderek zayıflamasına neden oluyordu; baygınlık ile uyanıklık arasında gidip geliyordu.

Annesi meydandaki cesetleri görünce irkildi; gözleri korku ve endişe arasında gidip geliyordu. Ailesini orada görmekten korkuyor, hâlâ hayatta olup olmadıklarını merak ediyordu.

Reha'nın bir şey yapması gerekiyordu; annesini ve diğer kadınları kurtarmalıydı. Reha'nın elinde tüfek vardı ama onu kullanmak istemiyordu. Hem kadınların güvenliği tehlikeye girerdi hem de birilerini öldürmek zorunda kalırdı, oysa kimseyi öldürmek istemiyordu. Annesinin bir şerefsiz tarafından sürükleniyor olması, Reha'nın tahammül edemeyeceği bir şeydi. Gerekirse öldürebileceğini de biliyordu.

Babasına dönüp annesini gördüğünü söyleyecek ve birlikte bir plan yapmalarını isteyecekti ki babasının ağacın dibine çökmüş olduğunu fark etti. Gözleri neredeyse kapanmak üzereydi, nefesleri kesik kesikti, derin nefesler almakta zorlanıyordu. Reha hemen yanına diz çöktü ve telaşla yarasını kontrol etti. Büyük bir yara değildi ama müdahale edilmesi gerekiliyordu, kanaması durmuyordu ve bu durum, babasını ölümle burun buruna bırakıyordu.

Reha'nın aklı karışmıştı; daha önce hiç bu kadar zorlandığı bir gün yaşamamıştı. Babasının kanını durduracak bir çözüm mü bulmalıydı, yoksa sürüklenen annesini mi kurtarmalıydı? Her bir seçenek, bir diğerine göre acımasız ve riskliydi.

"Baba..." diyebildi zar zor.

Cengiz oğluna baktı, olan biteni anlıyordu. "Anneni seç," dedi sessizce.

Reha gözlerini sıkıca kapattı. "Ya sen?" diye sordu, sesi titriyordu.

Cengiz başını iki yana salladı. "Artık sen," dedi.

Reha bir kez daha yumruklarını sıktı ve sertçe yutkundu. Anlamıştı, babası yoksa o vardı. Babası, varlığını ona bırakıyordu. Baba artık sensin, diyordu.

Nasıl kurtaracağım, diye düşündü Reha. Kafası durmuş gibiydi, bir çıkış yolu arıyordu. Annesini kurtarmanın yolunu bilmiyordu, çözümü babasında arıyordu. Cengiz derin bir nefes aldı; avuçları terlemiş, boğazı kurumuş, başını ağaca yaslamıştı. Reha babasını bu hâlde görünce dayanamadı; gözlerini sımsıkı kapattı ve düşünmeye başladı. Birkaç sokak arkada bıraktıkları üst rütbeli bir asker vardı; onunla ortak hareket ederse kadınları kurtarma ihtimali artabilirdi.

Gözlerini tekrar açtığında babasının baygın olduğunu gördü. Titrek bir nefes aldı; vakti yoktu. Eğer hızlı hareket ederse,

düşündüğünden çok daha kısa bir sürede annesini kurtarabilir ve belki babası için de bir fırsat yaratabilirdi. Hızla ilerledi; teröristler köye baskın yapmış, büyük bir katliama yol açmış, birçok askeri şehit etmişti. Şimdiyse yanlarında gözlerine kestirdikleri kadınlarla, zaferi kutlarcasına hareket ediyorlardı.

Reha buna mâni olmak için harekete geçti ancak daha birkaç adım atmıştı ki aradığı adamı karşısında gördü. Babasının arkadaşı, babasının gözlerini kapattığı yerde, tam karşısındaydı. Tesadüf müydü, bilmiyordu. Bildiği tek şey, zamanın hâlâ onun lehine işlediğiydi. Cezmi yerde yatan arkadaşını görünce daha hızlı hareket etti, koşarak ikisinin de yanına geldi.

Arkadaşının yaralı olduğunu fark etmiş, aklı onda kalmıştı. Köyün içinde tek başına savaş veren, etrafa dağılmış teröristleri gördükçe onları yok eden bu adamın aklında tek bir şey vardı: Arkadaşı ve onun oğlunun peşinden gitmek.

Reha nefesini toparlamaya çalışarak Cezmi'nin yanına gitti. Babasının hâlâ baygın olduğunu, yarasının kanadığını, adamların köyü terk ettiğini ve annesini sürüklediğini hızlıca anlattı. Babasının ona verdiği görevden de bahsetmişti.

Cezmi, Reha'nın anlattıklarını sessizce dinledi. Yüzünde önce bir an donukluk belirdi, ardından gözleri öfkeyle parladı, köydeki kadınların esir alındığını öğrenmişti. Yardım neredeyse gelmek üzereydi ama şu an onlardan başka kimse yoktu. Meydandaki herkes çoktan gitmişti.

Ya adamların peşlerinden gidip kadınları kendi çabalarıyla kurtaracaklardı ya da burada kalıp yardım bekleyeceklerdi. Az sayıda mühimmatları vardı; Cezmi asker olabilirdi ama Reha değildi.

Cezmi başını sallayarak sessizce onay verdi. Ardından ellerini silahına götürdü ve Reha'yı arkasından kollayacak şekilde pozisyon aldı. Reha tüfeğini daha sıkı kavradı; eğer başarısız olurlarsa, bunun bedeli yalnızca hayatları olmayacaktı.

2027
KUZEY IRAK

Alparslan önde, soğukkanlı bir kumandan edasıyla iz bırakmadan ilerliyordu. Biraz daha ileride, Üsteğmen Melik ve Üsteğ-

men Ekber, gölgelerin arasına birer hayalet gibi karışmış, mutlak bir sessizlikle süzülüyordu.

Alparslan, önümüzdeki kayanın kenarında durdu. Elini kaldırdı; parmakları yavaşça açılırken gözleri yerdeki toprağa kilitlendi. Nefesimi tutup ne yaptığını izlemeye koyuldum. Yerdeki toprağı ve taşları kontrol etti, sanki kafasına bir şeyleri kazıyordu. Kendimi, her zamankinden daha dikkatli olmakla temkin ettim. Tünelin girişine doğru yaklaşıyorduk.

Tünelin ağzı iyice belirginleşmişti. Bir an durdum, başımı sağa sola çevirdim. Derin bir nefes alarak ilerlemeye devam ettim. Şahin ve Hüda hâlâ iki yanımdaydı. Alparslan bir kez daha işaret edince timin geri kalanı, hiç ses çıkarmadan tünelin girişine adım attı. Bizim için, düşmanla olan savaşta en büyük tehlike ses olabilirdi.

İçerisi karanlık ve dardı, çok az bir ışıkla aydınlanıyordu. Biraz daha ilerledikçe duvarlar üzerimize kapanmaya başladı; sanki bu karanlık dehliz, zamanın başlangıcından beri hiçbir ayak sesine ev sahipliği yapmamıştı. Tavanı alçaktı, bazen çarpmamak için başımı eğmek zorunda kalıyordum. İçerideki hava, yerini ağır bir nem ve rutubet bulutuna bırakmıştı. Havadaki o keskin toprak ve su kokusu, boğazıma kadar tırmanıp her nefesimde ciğerlerimi zorluyordu. Derine indikçe atmosfer daha da ağırlaşıyor, solumak giderek imkânsız bir mücadeleye dönüşüyordu.

Çok fazla ışık kullanmıyorduk; sadece Evliya'nın el fenerinden sızan o cılız ışık hüzmesiyle yetiniyorduk. Tünel, klostrofobik darlığından sıyrılıp genişlemeye başladığında hepimiz köşelere dağılarak çevre emniyeti aldık. Ayaklarımın altındaki taş zemin gittikçe dikleşiyordu. Alparslan, önümde hâlâ sarsılmaz bir karaltı gibi ilerliyordu. Tünel artık sadece ilerlemeyi değil, yukarıya tırmanmayı da zorunlu kılıyordu. Sırtımdaki çantanın ağırlığı omuzlarıma saplandıkça içimdeki arzu da aynı oranda büyüyordu.

Alparslan, sağ elini yukarıdaki demir merdivene attığında bize döndü ve sessiz olmamızı işaret eden kısa bir bakış attı. Karanlıkta göz göze gelmemiz mümkün değildi belki ama o bakışın emrediciliği hepimizin üstüne çöktü. Tim üyeleri birer birer tırmanmaya başladı. Alparslan başını yukarı uzatıp kendini yukarı çekti, ardından ben çıktım. Tırmandığım merdivenin ucundan

başımı çıkardığımda gördüğüm manzara karşısında birkaç saniyeliğine nefes almayı unuttum.

Devasa bir boşluk...

Bu mağara, doğal değildi. Yani başlangıcı öyle olabilirdi ama içi insan eliyle yontulmuş ve şekillendirilmişti. Yüksek tavanlı, neredeyse küçük bir futbol sahası büyüklüğünde bir alandaydık. Ortalıkta kimse görünmüyordu. Mağaranın içi, karanlık birer ağız gibi açılan birden fazla koridora bölünüyordu.

"Çok fazla koridor var," diye fısıldadı Alparslan. "Ayrılmamız gerekiyor. Üç koridor var, biz de üç takıma ayrılacağız. Mahzenlerin yerini bulan ilk takım, diğerleriyle iletişime geçecek."

Merdiveni tırmanırken çantama astığım tüfeğimi tekrar elime aldım.

"Ekber ve Şahin, ortadaki koridor sizde." Alparslan'ın sesiyle, Ekber ve Şahin hiç vakit kaybetmeden ortadaki koridorun karşısına geçip siper aldılar. "Evliya ve Melik, siz sol tarafa gideceksiniz."

"Emredersiniz, Komutanım."

Melik, Evliya'nın omzuna kısa bir temasla dokunarak rotalarını sessizce belirledi.

"Feza ve Hüda, siz benimle sağ koridora gelin."

İçgüdüsel bir refleksle aynı anda harekete geçtik; Hüda ile yan yana, Alparslan'ın gölgesine sığındık. Alparslan son bir kez hepimizin üzerinde bakışlarını dolaştırdı. Gözleri, karanlıkta bile emir veriyordu.

"Dikkatli olun. Amacımız sadece mahzenleri bulmak, içerideki adamı almak ve mümkünse buradan hiç kimseye yakalanmadan çıkmak."

Kimse konuşmadı, sadece başlarımızı ağır ağır eğdik. Sonunda sessizce sızmaya başladık.

Koridora ilk adımı Alparslan attı. Onun ardından Hüda girdi içeri, bense en arkadaydım. Sırtlarımızı kollayarak ilerliyorduk. Silahımı iki elimin arasında sabitledim, gözüm dipçikle aynı hizadaydı. Ayak seslerimizi bastırmak için neredeyse parmak uçlarımızda yükseliyorduk.

Birkaç metre ilerlediğimizde koridor karanlık bir çatalla ikiye ayrıldı; Alparslan, en ufak bir tereddüt göstermeden gövdesini sağa kırdı. Sol yanımdaki duvarın ardında birinin öksürdüğünü

duydum. Olduğum yerde donakaldım. Silahım otomatik olarak o yöne çevrildi. Alparslan, bir el hareketiyle devam etmemi işaret etti. Şimdilik gerek olmadığına karar vermişti. Solumuzdaki o görünmez tehdidi arkamızda bırakarak mecburen sağdaki dar yoldan süzüldük. Biraz daha ilerledikten sonra iki yana açılan bir boşluk gördük. Mağaranın o düzensiz, doğal taş dokusu burada sona ermiş; yerini kalın, betonarme bir geçişe bırakmıştı.

Burası aradığımız yer olmalıydı.

Gizlenmek için sağdaki sütunun arkasına geçtik. Burası, bir tür yeraltı hapishanesiydi. Her yanda, kalın demir parmaklıklarla çevrili dar ve boğucu hücreler uzanıyordu. Her biri üç metrekare ya var ya yoktu. İçeride yırtık elbiseleriyle çömelmiş bir düzine insan vardı. Kimi başını öne eğmiş, kimi gözlerini bize dikmişti. Gözlerinde ölüme yavaş yavaş alışanların sessizliği vardı.

Bazı parmaklıklara zincirler asılmıştı. Kiminin kolları hâlâ bağlıydı; kimi baygın, kimi uyanıktı lakin tepki veremeyecek kadar bitikti. Zemin tamamen betondu; dışkı izleri mide bulandırıyor, idrar kokusu havayı boğuyordu.

"Teğmen Kandemir, senin gözlerin iyidir. Başla," dedi Alparslan, bana bakarak.

Başımı yavaşça çevirip ilk hücreye yaklaştım. Silahım ellerimdeydi ama namluyu hafifçe aşağı indirdim. Feneri açtım; ışık yüzüne vurunca adam gözlerini kıstı. Yaşlıydı; kaşları dağınıktı, dudağı patlamıştı. Aradığımız adam bu değildi.

İkinci hücreye geçtim. Genç bir adamdı. Gözleri açıktı ama tepki yoktu.

Üçüncü hücreye doğru adımladım. İçeride iki adam vardı. Biri tamamen sırtını dönmüştü. Diğeri bana baktı. Yüzünde taze bir yara, bileklerinde hâlâ kan vardı. Aradığımız adam bunlar da değildi. Alparslan ve Hüda benimle ilerliyordu. Her hücrede kısa bir süre duraklıyorduk. Her bakışta acaba bulduk mu sorusu beliriyordu gözlerimizde.

Derken, altıncı hücrede adamın biri başını kaldırdı. Göz göze geldik.

Onu önce ben tanıdım. Saçı dağılmıştı, gözünde morluk vardı. Bulmuştuk, abimin hayatının garantisi tam karşımızdaydı. Rezzan... Bezir'in tek yumurta ikizi. Bezir diye Vega'ya vereceğimiz ve karşılığında panzehri alacağımız adam bu hücredeydi.

"Bulduk," diye fısıldadım. Alparslan yaklaşıp göz ucuyla baktı, sonra başını hafifçe eğerek onayladı. "Tamamdır," dedi ve Hüda'ya işaret verdi. Hüda hücre kilidine yöneldi. Zinciri inceledi; sürgülü bir sistemdi, paslanmıştı. Sessizce halledilmesi imkânsızdı. Bu kadarını bekliyorduk zaten. Gürültüden sonra hızlı hareket etmek gerekiyordu.

"Teğmen, hazır mısın?" dedi Yüzbaşı.

"Elim tetiğin üstünde, Komutanım," dedim.

Alparslan silahını kaldırdı. "Üç... İki... Bir..." Hüda tek bir vuruşla zinciri aşağı indirdi. Gürültü mağarada yankılandı. İçeridekiler irkildi; adam yerinden fırladı, düşecek gibi oldu. Dizlerinin bağı çözülmüştü. Hemen yanına girdim. "Sakın düşme," dedim.

Alparslan kulaklığını açtı. "Hedef bulundu," dedi. "Tahliyeye başlıyoruz. Diğer ekipler, rotayı temizlemeye hazır olsun." Parmaklıkların önünde diz çöktü ve gözlerini içeri dikti. Hücrede çömelmiş hâlde duran adamın başı eğikti, çenesini göğsüne dayamıştı. Yanına yaklaştım. Alparslan nabzını kontrol etmek için elini adamın bileğine attı.

Gözlerim adamın sol bileğine döndüğünde büyük bir yanık izi olduğunu gördüm. Alparslan da yanık izine kısa bir bakış attıktan sonra nabzını ölçtü. Baş sallamakla yetindiğinde nabzında büyük bir yavaşlama olmadığını anladım.

Alparslan'ın işaretiyle Hüda adama doğrudan uzandı ve onu tek seferde omuzladı. Adamı zorlanmadan hızlıca kaldırdı. Gözüm adamın ağzının kenarına ilişti; koyu, yoğun bir kan çenesinden boynuna doğru akmıştı. İçimde şüpheyle adama yaklaştım.

Hüda duraksayarak bakışlarını bana çevirince göz göze geldik. Feneri çıkardım, ışığı adamın yüzüne tuttum. Gözleri kısıldı, başını çevirmeye çalıştı ama hâlsizdi, hareket edecek mecali yoktu. Çenesini elimle kavrayıp sertçe bastırınca ağzını açmak zorunda kaldı. Fenerin ışığını ağzına tuttum. Koca bir boşluktan ibaretti. Yutak kasları görünüyordu ama o dili yoktu.

"Dilini kesmişler," dedim.

Alparslan hemen yanıma geldi ve adamın önünde hafifçe eğildi. Yüzünü buruşturarak "Umarım takas sırasında konuşması gerekmez," dedi. Göz ucuyla son kez bana baktı, ardından Hüda'ya başıyla işaret verdi. Hüda omzuna yüklediği adamla

birlikte yürümeye başladı ancak birkaç adım sonra durdu. Nefesini tuttuğunu fark ettim. Yanına vardım, feneri bu kez onun yüzüne tuttum. "Ne oldu?" diye sordum.

Derin bir nefes aldı. "Lazım olursa diye söylüyorum, dili ayağımın dibinde şu an."

Kaşlarımı çatarak feneri ayak ucuna indirdim. Pisliğin arasında duran et parçası... Bir insanın dili... Yarısı botun altında kalmıştı. Gözlerimi kaldırınca Alparslan'la göz göze geldim.

"Önden sen çık, Teğmen," dedi Alparslan, bana bakarak. "Biz arkandan geleceğiz."

Silahımı sabit tutarak doğruldum. "Emredersiniz, Komutanım."

Ayaklarım betona basınca içimde hafif bir rahatlama oldu ama tuhaftır ki tam anlamıyla rahatlayamıyordum. Geldiğimiz yönün tersine doğru, sadece birkaç saniyeliğine bakmak istedim. Gözüm oraya takıldı. Sağ çaprazda bir mahzen daha vardı. Diğerlerinden daha genişti, demir parmaklıkları daha kalındı. İlk başta önemsemedim, neticede aradığımız kişiyi bulmuştuk. Görevimiz buydu ve görevi tamamlamıştık. En azından büyük kısmını.

Ama içimde bir şey "Hayır, bitmedi," diyordu. Gözlerim mahzenden ayrılmadı. Yutkundum. Sanki içimde biri sessizce bağırıyordu. "Bak oraya," diyordu. "Bakmazsan pişman olacaksın."

Henüz harekete geçmemiştim ki bir ses duydum. Kuru bir öksürük sesiydi. İlginçtir ki bu bir erkek sesi değildi. Buraya geldiğimizden beri tek bir kadın görmemiştik; ne esir tutulanlar arasında ne de etrafta dolaşanlarda. Bir an kulaklarımın bana oyun oynadığını düşündüm ama aynı ses ikinci kez duyuldu. Bu bir kadındı.

Çıkışa yönelmem gerekiyordu fakat adımlarım sağ çapraza, demir parmaklıklı mahzene doğru kaydı. Görevin bittiğini biliyordum; hedef tamamlanmıştı, burada oyalanmak plana aykırıydı. Ama içimde başka bir ses vardı; sahada yıllardır beni hayatta tutan o inatçı his. "Gitmeden önce bir bak," diyordu. "Bu sesi duyduysan, görmeden dönme." Parmaklıkların ardında kim olduğunu bilmiyordum ama şunu biliyordum ki şimdi arkamı dönersem, o ses peşimi bırakmayacaktı.

Alparslan'ın "Teğmen, buraya gel!" diyen sesini duyunca bir an duraksadım. Geri dönebilir, Alparslan'a gidebilirdim ama

dönmedim. Demir parmaklıkların önüne geldiğimde elim otomatik olarak belimdeki fenere gitti. Feneri sol elime aldım, sağ elimde silahım vardı. Fenerin ışığını içeri tuttum ve içeride gezdirmeye başladım.

Dizlerinin üzerine kapanmış bir kadın vardı içeride. Uzun saçları omuzlarına, yüzüne dağılmıştı. Yüzünü göremiyordum, başını dizlerine gömmüştü. Elleri dizlerinin üzerinden sarkıyordu. Hiç hareket etmiyordu. İki elinde de zincir vardı. Gitmeliydim, bu kadını ardımda bırakmalıydım. Oysa bir şey beni içeri çekiyordu.

Tam dönmek üzereydim ki fenerin ışığı kadının bileğine denk geldi. Bileğinde rengarenk boncukları olan bir bileklik vardı. O bilekliği daha önce birçok kez görmüştüm. Hayır, bu bir tesadüftü. Sadece bir benzerlikti. O, burada olamazdı.

Dizlerimin bağı çözüldü, tüm kanım bir anda çekilmiş gibi elim ayağım boşaldı. Bir adım geri çekilip bu görüntüden kaçmak istedim ama bacaklarım sanki betona çivilenmişti, tek bir santim bile kıpırdayamadım. Kalbim, kaburgalarımı zorlayan vahşi bir kuş gibiydi; göğüskafesime sığmıyor, her atışında ruhumu sarsıyordu.

Parmaklarım pantolonumun cebine gitti, küçük çakımı çıkardım. Feneri dişlerimin arasına sıkıştırdım, silahımı omzumun altına sabitledim ve tüm dünyayı dışarıda bırakıp parmaklıkların kilidiyle uğraşmaya başladım. Demirin demire sürten o çiğ sesi kulaklarımda uğulduyordu.

Alparslan yanıma geldi. "Teğmen ne yapıyorsun? Cevap ver bana!" dedi, ona cevap veremedim. Damağım kurumuş, kelimeler boğazıma dizilmişti. İçim buz gibiydi ama ellerim yanıyordu.

"Teğmen, dur diyorum sana!" dedi, beni durdurmak için elini bana doğru uzattı. O an başımı kaldırıp tek bir bakış attım. O bakışta nasıl bir feryat gördü bilmiyorum ama Alparslan sustu. Elini geri çekti, bakışları yavaşça demir parmaklıkların ardındaki o karanlığa kaldı.

"Tamam," dedi Alparslan. "İstediğin gibi olsun."

Sadece başımı salladım. Birkaç saniye sonra kilit direnç göstermeyi bıraktı; kapı, paslı bir hırıltıyla yana kayarak mahzenin ağzını açtı. İçeri girip yavaşça ona yaklaştım ve yanında diz çöktüm. Elim titreyerek saçlarına uzandı. Usulca saçlarını araladım.

İrkildi ancak hareket edecek hâli yoktu sanki, bana karşılık vermedi. Yavaş yavaş araladığım saçlarının ardındaki kişiye baktım.

Işık, onun olduğu köşeye düştü, bakışlarım kadının yüzüne kilitlendi. O an, dünyam büyük bir gürültüyle yerle bir oldu. "Olamaz," diye fısıldadım. Bu... Bu oydu. Ama bu olamazdı, ben buraya onu bulmaya gelmemiştim ki. Yolun buraya çıkacağını; haftalar öncesinde kalan bir adın, eski bir dostun, paslı demirlerin ardında beni yeniden bulacağını bilmiyordum. Ama işte burada, ışığın gölgeleri delip geçtiği bu köşedeydi.

Fatma.

Sen buradaydın... Bu soğuk taş duvarların ardında, bir nefes kadar yakın ama bir uçurum kadar uzakta. Seni nasıl duymazdım? Nasıl hissetmezdim? Şimdi seni görüyorum ama gözlerin hâlâ kapalı. Ve ben, içimde kopan bu fırtınayı tutacak kadar güçlü değilim artık. Ben, seni burada bırakmam... Bırakamam.

Elim hâlâ yüzündeydi; titreyen parmaklarım, bilmeden geç kalmış bir dokunuşu taşıyordu. Varlığının bende bıraktığı enkazı parmak uçlarımla yokluyordum sanki. Biri yanımda diz çöktü. Gördüm mü, hissettim mi bilmiyorum. Aklım artık bana ait değildi. Sonra bir el değdi omzuma.

"Onu tanıyorsun..." Aslında kendine söylüyordu bunu. Bana değil. Ben zaten cevabı çoktan yutkunmuştum. Tabii ki tanıyordum, nasıl tanımazdım onu?

Teğmen Fatma Tibet. Yol arkadaşım. Sırdaşım.

Karanlık gecelerimde yanımda olan dostum. İsyan Timine katılmadan önce birlikte sayısız göreve çıkmıştık. Onunla en son, bir bellek uğruna kendimi feda ettiğim operasyonda sırt sırta vermiştik. Hastanede gözümü açtığımda yanımda o vardı. Patlamanın ardından her şey altüst olmuştu ve biz bir daha konuşamamıştık. Ankara'ya geldiğimde iletişimimiz kesilmişti. Ona ne olduğunu öğrenememiştim. Onun burada olduğunu bile bilmeyecek kadar kötü bir arkadaştım işte.

"Kim bu kadın? Hadi, konuş benimle," dedi Alparslan.

Gözlerim yaşlarla dolmuştu, acı gözlerime sıkışmış gibiydi. Önümden kaldırdım bakışlarımı. Yanımda diz çöken adamın gözlerine baktım.

Ve Alparslan da gördü; benim nasıl parça parça kırıldığımı, ağlamamak için kendimle savaştığımı.

Hiç konuşmadım, gözlerimle anlattım her şeyi.

Çenesinin gerildiğini, kaşlarının arasına o derin otoritenin oturduğunu ve nefesinin boğazında düğümlendiğini hissettim. Ben her şeyi görürdüm; Alparslan'ı da gördüm ama önümde yatan bu kadını, bu hâliyle, bunca zamandır görmedim ya... Bunca zamandır onu burada, bu karanlıkta bırakmış olmanın ağırlığı diz çöktürdü bana.

"Komutanım," diyebildim sadece; ağzımdan sadece tek bir kelime dökülmüştü, oysa içinde bir ömürlük minnet vardı. Eğer onu almama izin verirse, bir ömür minnet duyardım.

Alparslan her şeyin farkındaydı, anlayışla başını eğdi. "Geri çekil, onu da alacağız."

Bir damla süzüldü gözümden.

"Tamam," dedim içimden; ben alamam, ben taşıyamam, ben dünyamı yitirdim. O alsın, o kaldırsın bu yükü.

Alparslan, Fatma'ya uzandı, kucağına almak için doğruldu. Elini kadının sırtına koyduğu anda, Fatma gözlerini açtı. O kara gözler her zamankinden daha yaralıydı. Öyle bir yaraydı ki buna ne merhem yeterdi ne zaman.

"Dokunma," dedi Fatma. Başını bana doğru çevirmedi bile, beni görmemişti. "Sen de dokunma."

Gözlerimi sımsıkı kapattım, sanki görmezsem bu an gerçek olmayacaktı. Ama geçmiyordu, geçmeyecekti. Alparslan'la birlikte donduk kaldık. "Allah'ım, ne olur düşündüğüm olmasın," diye dua edebildim sadece. Burada yüzlerce adam vardı.

Neden dokunmamızı istememişti? Bu soru, neyin acısıydı?

O acı çatladı. Bana çarptı. İçimde ne varsa darmadağın etti.

İçimde bir ses, öyle ince bir sızıyla yankılandı ki... "Sen nerelerdeydin Feza?" diye çığlık attı zihnimde. "Neden gelmedin? Neden hissetmedin?"

Ben neden hissetmedim? O buradayken, o susarken, o her gün biraz daha un ufak olurken... Ben nasıl hiçbir şey anlamadım? Nasıl bir defa bile içim sızlamadı?

Gözlerinin altındaki morluk, saçına bulaşmış kan, yarılmış dudağı... Hepsi bağırıyordu, benim duymaya cesaret edemediğim her şeyi haykırıyordu. İnsan bazen bir cümleyi ömür boyu taşırdı. Ben bu cümleyle ömrümün sonuna kadar yaşayacaktım.

Sen de dokunma.

Onu koruyamamanın, onu bulamamanın, onu unutmamın utancıyla boğuluyordum. Ben hep güçlüydüm; hep dimdik durdum, nişan aldım ve tereddüt etmeden tetiği çektim. Ama şimdi dizlerimin üstünde, en yakın arkadaşımın gözlerindeki o karanlığa bakarken, kadın olmanın ağırlığını ilk defa omurgamda hissettim. İçimde bir utanç büyüdü. Onu burada bırakan ben değildim belki ama onu unutmuş olan bendim.

Gözlerindeki o yara, bana geç kaldığımı söylüyordu. Geç kalmak, öldürmekten daha ağır bir suçtu. Bugün birçok şeyi anladığım gibi bunu da anlamıştım. Fatma'nın yarılmış dudağına baktım, o morlukların altında ezilen sadece eti değilmiş gibi geldi bana; sanki inancı, güveni, hayatı da ezilmişti. Ve ben... Ben ilk defa bir operasyonun ortasında silahımı değil, kalbimi nasıl tutacağımı bilemedim.

"Komutanım," dedi Hüda. "Melik Komutanıma ve Evliya'ya adamı teslim ettim, üçü güvenli bölgeye gidiyorlar. Hazırsanız, biz de Böke Yüzbaşı'yı almaya gidelim, Ekber komutanım bizi bekliyor." Muhtemelen neye şahit olduğunu idrak edememişti. Sözlerini tamamlayacağı sırada gözleri bizim tarafa dönmüş olmalı ki sustu. Hemen ardından bir silah sesi yankılandı.

"Askerler içeride! Gördüm, buradalar!"

Birden ayağa fırladım, gözüm Fatma'ya gitti. Hayır, ne Hüda ne de Alparslan onu taşıyamazdı. Onlar erkekti. Ben taşıyacaktım Fatma'yı. Onu geride bırakmazdım. Hiçbir erkeğin elinde titremesine de izin vermezdim.

Öne atıldım. Bilincin sınırında, bayılmakla bayılmamak arasında gidip gelen o bedenin yanına eğildim. Yüzüne yaklaştım, saçlarını usulca okşadığım an, gözkapakları aralandı. Beni gördü ilk kez. Mahzenin küçük penceresinden içeri süzülen ay ışığı, yüzüne vuruyordu. Gözlerimiz buluştu. Birbirimizi bulduk. "Feza..." dedi, yutkunarak. Sesinden daha çok, bakışları titredi. "Sen gerçek misin?"

Silah sesleri yükseliyordu. Alparslan bir şeyler söylüyordu ama onu duymuyordum. Fatma başını biraz kaldırdı. Vücudunda çok fazla hasar vardı. Acısı içime oturdu. "Benim, kardeşim. Gel," diyerek kolumu uzattım.

"Git," dedi. "Seni de almasınlar..."

Boğazım düğümlendi, içim titredi. "Seni alacağım ve buradan götüreceğim. Bütün yaralarını tek tek iyileştireceğim. Şimdi, gidelim buradan." Sesim titriyordu. Kendimden çok onu inandırmak istiyordum.

Başını iki yana salladı. Yaralıydı. Kırgındı. Umutsuzdu.

"Çıkamayız. Çok kalabalıklar." Zincirlenmiş elini büyük bir çabayla kaldırdı, yüzüme dokundu. "Sen git, ben alıştım buraya..." Yüzüme değen o parmak, yüreğimi parçaladı.

"Hayır." Başımı iki yana salladım. "Hayır, hayır, hayır..."

O uzaklaştıkça ben yaklaştım. Her temasta benden kaçtı. Bir damla daha düştü gözümden.

"Komutanım, gitmemiz gerek artık," dedi Hüda.

Alparslan tek kelime etmeden hareketlendi, bir anda kolumdan yakalayıp çekti beni. Çığlık attım. Sımsıkı sarıldı bana, iki kolunun arasında kaldım. Beni kapıya doğru geri çekiyor, sürüklüyordu. Alparslan'ın omzunun gerisinden, yerde yatan Fatma'ya baktım.

"Hüda, sana emanet," dedi Alparslan ve Fatma'yı işaret etti.

"Emredersiniz, Komutanım!" Hüda, parmaklıkların ardından sızarak öne çıktı.

Hayır... Emanet, Hüda'ya değil, bana emanetti. Benim kardeşimdi o, canımdı. Kimse, hiçbir erkek ona dokunamazdı.

"Bırak!" dedim, Alparslan'ın kollarında çırpınarak. "Bırak beni, ben alayım!"

Alparslan tek bir hamleyle bedenimi omzuna attı. Hüda, kardeşime doğru ilerliyordu. Benim gitmem gerekiyordu!

"Aklın gidiyor ona bir şey olacak diye, değil mi?" diyen Alparslan'ı duydum. Ona cevap vermedim, gözlerim Hüda'daydı. Fatma'ya dokunmak istediğinde kardeşimin irkildiğini gördüm. İçimden bir şey kopup aktı sanki.

"Evet," dedim aniden.

"O zaman hâlimden anlarsın," dedi, ardından beni dışarı çıkardı. Ay ışığı yerini karanlığa bırakmıştı. Ben aklımı geride bırakmış gibiydim, sadece bedenimdi dışarı çıkan. Ruhum hâlâ o mahzende, kardeşimin zincirli bileklerinin başında ağlıyordu.

Alparslan'ın omzundaydım. Taşınmak değil, sürüklenmekti bu. Gövdem onunkine çarpıyor, her adımda kaburgalarım sızlıyordu ama Alparslan'ın umurunda değildi. Kollarından

kurtulmam gerekiyordu. O oradaydı, her adım bizi ondan uzaklaştırıyordu. Yumruklarımla sırtını dövdüm, dirseklerimi boynuna geçirdim, başımı omuzlarına vurdum ama nafile. Alparslan sarsılmadı bile.

Yüzümü yana çevirdiğimde gözüm geride kalan karanlığa takıldı. Silah sesleri yankılanıyordu. Timin geri kalanı çatışmaya başlamış olmalıydı. Fatma'nın yüzü, zincire vurulmuş hâli gözümün önüne geldi. Omzunun üstünden bağırmaya çalıştım, sesim boğuk çıktı. Çıldırmış gibiydim. "Bırak!" diye inleyerek omzundan aşağı kaymaya uğraştım. Vurulmaya razıydım. Deli gibi çırpındım. O ise sadece yürüdü. Sol eliyle hâlâ beni taşırken sağ eliyle silahını kavradı. Beni koruyordu. Benimle savaşırken bile beni koruyordu.

Kalabalık artıyordu. Alparslan bir anda yönünü değiştirdi ve saniyeler içinde sırtım buz gibi taş duvara yaslandı. Bedenim hâlâ kucağındaydı; gövdesiyle duvar arasına sıkışmış, nefesinin sıcaklığını kulağımda hisseder hâle gelmiştim.

Beni oraya, o karanlık girintiye öyle bir saklamıştı ki... Sanki bir ölüyü ebedi uykusu için mezara koyar gibi. Sanki paha biçilmez bir hazineyi dünyadan sakınır gibi. Sanki bir tohumu fırtınadan kurtarmak için toprağın altına, derine gömer gibi.

Beni kucağından indirdi, omzunun üstünden bakmaya çalıştım. Gövdesi karanlığın bir parçasıydı artık. Ben hâlâ tek bir yere bakıyordum. Geriye. Arkada kalan kardeşime. Onu geride bırakmak çok acıtıyordu.

"Çekil önümden," dedim, dişlerimin arasından.

Silah sesleri yaslandığımız duvara çarpıp yankılanıyordu. Her patlama, içimdeki öfkeyi biraz daha besliyordu.

"Ben senin komutanınım," dedi. Sesinde sertlik vardı. Üslubumu uyarmıştı.

"Kardeşimi orada bırakmama sebep olana itaat etmem," dedim.

Gerekirse bu görevden sonra mesleğim biterdi. Üniformam sökülür, ismim silinirdi. Umurumda bile değildi artık. Kardeşim, Fatma'm oradaydı.

"Kardeşini geride bırakmadım." Gözlerimin içine bakmıyordu. Başını iki yana salladım. Elini kulağına götürerek "Korbey, rapor ver," dedi.

Kısa süre sonra, Hüda'nın sesi kulaklığımdan içeri girdi. "Komutanım, emanetim güvende. Sağ salim getireceğim." Alparslan cevap vermedi. İstediği cevabı almıştı zaten.

"Hüda'ya güvenmiyor musun?" diye sordu.

Bir an durdum. İçime çektiğim nefes öfke doluydu. Gözlerim parladı. "Anlamıyorsun..." dedim.

O ise anlamak ister gibi bir adım daha attı. Beni duvarla arasına aldı, bedenini siper etti. Bu kez tepki vermedim; yorgundum, yıkıktım. Delirmiştim belki de.

"Anlat," dedi.

Gözlerim boşluğa kaydı. Dudaklarım titredi. "Hüda... O bir erkek," dedim, boğazım düğümlendi. Kelimeler boğazımda eriyip düşüyordu. Gözlerim doldu. "Onu kucağına almaya çalıştığında... Sen de gördün nasıl irkildiğini."

Başım öne düştü, omuzlarım çöktü. Bir damla daha süzüldü yanağımdan. Başımı kaldırıp gözlerine baktım. Görmüştüm, o da acı çekiyordu benim kadar. "Ona... Ona ne yap..." Sözlerim tıkandı, dilim kuruyup damağıma yapıştı. Konuşmaya devam edemedim. Beni kendine çekti; sarılır gibi değil, sahip çıkar gibi. Sanki kaybolmuşum da sonunda bulmuş gibi kollarını sardı. Bana sarıldığında bu iğrenç yerin kokusu silindi. Yalnızca onun kokusu kaldı. Derin derin çektim içime. Bir eli sırtımda, diğer eli boynumdaydı. Tutuşu öyle sıkıydı ki iyileştiğimi hissettim.

Birden sesler yükseldi. "Askerleri bulun!" Silah sesleri daha yakında patlamaya başladı.

Kendimi Alparslan'dan ayırmaya çalıştım. Vücudumun her hücresi gitmek istiyordu, beynim bağıra bağıra oraya ulaşmam gerektiğini söylüyordu. "Gitmem lazım," dedim, sesim çatladı. "Onu orada bırakamam, beni anlamıyor musun?"

Alparslan'ın sesi beni duvar misali karşıladı. "Feza," dedi, sesi çatallaşmıştı. "Sen bir askersin. Kendine gel." Omzumu tutup beni sarsmaya çalıştı. Bana ne olduğunu ben bile bilmiyordum. İçim paramparçaydı. Düşünemiyordum. Mantığım, korkularım, eğitimim... Hepsi devre dışıydı.

"Oraya gidersen, daha yarı yoldayken seni indirirler!" dedi öfkeyle. "Hüda onu korur!"

"Koruyamaz!" diye bağırdım. "Hüda orada tek başına, bir orduyla değil!"

Sözlerimin ucunda bir haykırış vardı. Alparslan'ın gözlerindeki endişeyi görüyordum ama umurumda değildi. O, beni anlamıyordu. Anlayamazdı, kardeşini orada bırakmanın ne demek olduğunu bilemezdi...

Fatma'ya doğru gitmek için bir adım attım, önüme geçti. Omzunu sertçe ittim. Karşılık vermedi. Bu daha da delirtti beni. Nefes nefeseydim. Yanından geçip gitmek üzereyken aniden belinden tabancasını çıkardı. Bir an duraksadım, yüzüne baktım. Bakışlarımla bile yapmamasını söyleyemedim.

Silahını şakağına dayadı. Bakışları buz gibiydi. "Gitmek mi istiyorsun? Tamam, git. Ama bil ki sen düşersen, ben de kalkmam."

Sesler durdu. Dışarıdaki silah sesleri, kalabalık, bağrışmalar; hepsi sustu benim için. Sadece onun sesi kaldı. *Ben de kalkmam.* Göğsümdeki nefes sıkıştı. Mideme kramplar girdi. Bacaklarım titredi. Bir adım bile atamadım. Donup kaldım.

Gözlerinin içindeki karanlık, içimdeki fırtınadan bile büyüktü.

Ve ben, o ihtimali düşündüm... Onun, o silahı gerçekten ateşleme ihtimalini.

Hayır, bu böyle olmamalıydı. Bu, benim yüzümden olmamalıydı. Eğer bir adım daha atarsam, eğer vazgeçmezsem... Alparslan gerçekten kendini vurur muydu? Bana öyle bir bakışı vardı ki... Gözlerinde bu işin şakasının olmadığını söyleyen bir ifade vardı.

Yavaşça elimi kaldırıp silaha dokundum; parmağı tetikteydi.

Saniyelik bir hareket, her şeyi bitirirdi. Parmaklarım onun bileğine uzandı. Elim çıldırmışçasına titriyordu. Yavaşça silahı şakağından indirdim. Bakışlarım gözleriyle buluştu tekrar. Gözlerimden yaşlar akmıyordu. Artık ağlamayı bile unuttuğum bir noktadaydım. "Ben... Senin de düşmeni istemem," diye fısıldayabildim sadece.

İçimdeki o dizginlenemez yabancı sustu. O kuduran tarafım, deliren hâlim çaresiz kaldı. Gözlerine bakmaya çalıştım ama bakışlarımı uzun süre orada tutamadım; o derinlikte kendi yansımamı görmüştüm. O da benim kadar kırılmıştı. Sırt çantama uzandım. Alışkanlıkla ama bu kez çok daha bilinçli hareketlerle tüfeğimi çıkardım. Dizimi yere koydum. Nefesimi tuttum. Gözlerim, bir keskin nişancı gibi yeniden işine odaklandı.

"Komutanım," dedim sessizce. "Yolumdan çıkın ki Alaycı nişan almaya başlasın."

Alparslan önümden hızla çekildi. "İşte bana bununla gel, varsın canımı ye!" dedi hafifçe gülerek.

Sadece tebessüm edebildim. Beni kendime getirmişti; Alparslan'ı da bir başkasını da kaybetmeden, kendime dönmeyi seçmiştim. Duvarın dibinden usulca tüfeğimi çıkardım. Ayaklarımın altındaki taş zemini hissediyordum. Sol elimin başparmağıyla tüfeğimin dürbün kapağını hafifçe araladım. Görüşüm kısıtlı olsa da bana yeterliydi. O dar açıdan gördüğüm kadarıyla hedefleri izliyordum.

Nişan al ve ateş et.

Tak.

Birinci hedef düşmeden önce duvara kan sıçradı. Yanındaki adam daha ne olduğunu anlayamadan onun da boğazı parçalandı. Solumda bir gürültü yankılandı, biri yerimi fark etmişti. Arkasında durduğum duvarı delik deşik eden kurşunlar üzerimden geçti. Sırtımı duvara yasladım. Derin bir nefes aldım ve yere çökerek biraz daha eğildim. Sol kolumla tüfeği taşıyor, sağ omzumun üstünden dürbüne bakıyordum. Karanlıkta hareket eden her şey hedefimdi.

Uzun boylu bir adam, bir sütunun ardına saklanmaya çalışıyordu.

Tak.

Boylu boyunca yere serildi.

"Yat yere! Keskin nişancı var!" diyen bir ses yankılandı. Aferin ama geç kaldın.

Hapishanenin koridoru artık cehenneme dönmüştü. Önümde üç kişi daha vardı. Hüda için yolu temizlemem gerekiyordu. Birinin elinde ağır tüfek vardı. Önce onu indirmeliydim.

Tak. Tak. Tak.

Karanlık, üç kez daha suskunlaştı. Tüfeğimin namlusu hâlâ sıcaktı. Önümde kimse kalmamıştı. "Korbey! Yol açıldı, arkamızdan gel. Alaycı temizlik yaptı," dedi Alparslan. Gülümsedim.

"Hadi, gel. Daha gidip o manyağı kurtaracağız," diye bana seslenince doğruldum. Söylenerek ilerlemeye başlamıştı; arkasından bir kez daha tebessüm ettim, bu sefer burukça.

Böke'ye kesinlikle katlanamıyordu.

★

Hüda dizlerinin üstüne, kadının birkaç adım ötesine çökmüştü. Barut kokusu hâlâ burun yakıyordu, duvarlardan yankılanan patlama sesleri yavaş yavaş azalmıştı. Göz göze geldiklerinde Hüda yavaşça nefes aldı. Sakin kalmaya çalışıyordu ama boğazına kadar yükselen sabırsızlık, ses tonuna sızıyordu.

"Bak," dedi bir kez daha, sesi hem ikna edici hem de yorgundu. "Ben sana zarar vermem, yemin ederim." Karşısındaki kadının inadı büyüktü. Kaçmak ya da saklanmak istemiyordu; onunla gelmemek için sanki ant içmiş gibiydi.

Hüda iç çekti, elini yavaşça uzattı. "Lütfen... Çok yaran var. Seni taşımama izin ver."

Fatma başını hızla iki yana salladı. Kararlıydı. Hüda'nın kaşları çatıldı. Elini yere bastırarak doğruldu. Gözlerini kadına kilitleyip son kozunu oynadı. "İyi madem, o zaman beraber ölürüz burada."

Kadının simsiyah gözleri, sarışın adamın masmavi bakışlarına takılınca içinde bir şey kırıldı. Bu kadar inatçı davranmasının nedeni, sadece gurur ya da öfke değildi; başkasının kendisi yüzünden ölmesini istemiyordu.

"Sen git," dedi. Sesi hâlâ güçlü olsa da içinde gizlenmiş bir acı vardı. Hüda bir adım attı, gözleri karanlıkta parlıyordu.

"Sen gel," dedi, daha inatçı bir tonla. Fatma yine başını iki yana salladı. Hüda derin bir nefes aldı. Artık sabrı taşmıştı. Öfkeyle soluyarak "O zaman ben de gitmem. Hem zaten..."

"Beni bırakmaz o," dedi Fatma.

Hüda'nın gözleri kısıldı, kadını bir dedektif gibi süzmeye başladı. "Kim?" diye sordu.

Fatma yine kaçamak bir bakışla "Git," dedi sadece. Sesi kuru bir rüzgâr olmuştu, insanın içini üşütüyordu. İkisi de duvarın dibine çökmüş, sırtlarını taşın soğuğuna yaslamıştı.

"Ölsem gitmem," dedi adam, gözlerini kadından ayırmadan.

Fatma ilk defa ses tonunu yumuşattı. Merak mı, hayret mi bilinmez ama sesinde bir duygu vardı. "Neden?"

Hüda'nın gözleri parladı. Sanki yıllardır tanıyormuş gibi kadına baktı. "Türk'sün, bizdensin..." Sustu, sözleri boğazında takılı kalmıştı.

Fatma başını kaldırdı, ona doğru yavaşça baktı. "Sizden olmasaydım, gider miydin?"

Hüda bir şey demedi. Yalnızca baktı; kadının yüzünde kurumuş kanlar, morluklar, yara izleri vardı. Kısa bir duraksamanın ardından dudaklarını araladı. "Gitmezdim."

Kadın gözlerini kaçırmadı. Bir adım daha yaklaşmışlardı sanki. "Neden?" dedi bir kez daha, sesi bu defa fısıltıdan ibaretti.

"Benimle gelirsen, cevabını da alırsın."

Fatma cevap vermedi. Duvarın dibindeki o kısa sessizlik uzadıkça uzuyordu. Hüda kadına baktı. Üzerindeki elbiseler yırtılmış, kanla ve tozla kirlenmişti. Teninin bazı yerleri tamamen açıktaydı, bazı bölgelerse yara bere içindeydi. Bu hâlde bir adım bile atması mucizeydi.

Hüda sessizce sırt çantasını yere bıraktı. Hareketleri sakindi ama gözleri hâlâ kadındaydı. Fatma ne yaptığını anlamaya çalışır gibi onu izliyordu. Hüda yavaşça ceketini çıkarmaya başladı. Operasyon kıyafetinin altında sadece siyah, kalın bir kazak kalmıştı. Adamın göğsü hafifçe inip kalkıyordu. Ceketi kadına uzattı.

Fatma başını hızla iki yana salladı. "Hayır. Gerek yok." Gururlu bir ses tonu vardı.

Hüda ceketini katladı, yerden kalkıp kadının önünde dikildi ve diz çöktü. "En azından bunu yapmama izin ver." İçinde taşıdığı yardım etme içgüdüsü, tek bir cümleye sıkışmıştı.

Fatma bir an gözlerini kaçırdı, sonra başını hafifçe salladı. "Tamam..."

Hüda üniformasını kadının omuzlarına yavaşça yerleştirdi. Fatma gözlerini yere indirmişti, Hüda ise onu incitmemek için her hareketini büyük bir yavaşlıkla yapıyordu. Ceketi giydirirken kadının kolunu hafifçe kaldırınca bileklerindeki zincirler parladı. Paslı, dar halkalar derisine gömülmüştü.

Görür görmez boğazı düğümlendi. Sertçe yutkundu. Bir şeyler söyleyecekti ama kelimeler dudaklarında çakılı kaldı. Şimdi zamanı değildi, bu konuşmayı sonra yapacaktı. Kadına belli etmeden bakışlarını kaçırdı, kendini toparlamaya çalıştı. Ceketi kadının omuzlarına geçirdi.

Çantasına doğru döndü. Çantanın yan cebine sıkıştırılmış küçük bir asker bıçağı vardı. Bıçağı aldıktan sonra tekrar kadına yaklaştı. "Zincirlerini çözmem gerek," dedi, sesini yumuşatarak. Fatma başını hafifçe eğdi, ona izin vermişti.

Hüda diz çöktü. Bıçağın ucu, zincirin kilitli halkasına değince paslı metal gıcırdadı, sonunda zincir bir kenara düştü. Kadının bilekleri serbest kalınca Hüda'nın nefesi kesildi. Bileklerinde derin, mosmor yaralar vardı. Zincirin her bir halkası etinde iz bırakmıştı. Yaraların bazıları hâlâ kabuk tutmamıştı.

Hüda farkında olmadan elini uzattı. Parmakları Fatma'nın bileğinde gezindi, izlerin üstünde şefkatle dolandı. Bastırmıyor, nazikçe dokunuyordu; sanki o yaraları silmeye çalışıyordu. Nefes bile almıyordu artık. Gözleri yara izlerinin üzerindeydi. Elini yavaşça kaydırdı, derken kadın bir anda elini çekti. Hüda irkildi. Gözlerini kadınınkine dikti; bakışlarında utançla karışık bir farkındalık vardı. Ne yaptığını şimdi anlamıştı. Başını eğerek geri çekildi.

"Özür dilerim..."

Sesi bu sefer daha alçaktı. Kendine geldiğinde zincirleri çekip atmış, kadının omzuna bıraktığı ceketi yavaş yavaş ona giydirmeye başlamıştı.

"Korbey, rapor ver." Hüda'nın kulaklığından gelen sesle yerinde dikleşmesi bir oldu.

"Komutanım, emanetim güvende. Sağ salim getireceğim."

Kadın ona bakmaya başlamıştı. Sessizlik, boğuk bir fısıltı gibi aralarına çökmüştü. "Teğmen Feza'yı tanıyorsun, değil mi?"

"Evet," dedi Fatma, dudaklarının kenarına hüzünle karışık bir tebessüm yerleşti. Gözleri uzaklara kaydı.

"Peki ya Yüzbaşı Deha'yı?" diye sordu Hüda.

Fatma bir kez daha başını salladı. "Deha abi çok iyi biridir."

"Yüzbaşı Deha ölmek üzere."

Fatma'nın gözleri birden büyüdü, dondu kaldı. Gözbebekleri Hüda'nın yüzüne kilitlendi. Ne konuşabiliyordu ne de nefes alabiliyordu. Ağzı açıktı ama dudaklarından hiçbir kelime dökülmedi.

"Bir darbe de sen vurma Feza'ya. Kardeşim dedi sana, duydum. Onu kendinle sınama," dedi Hüda. "Feza bunu kaldıramaz."

Kadın, yanaklarından süzülen yaşları saklamaya çalışmadan başını iki yana salladı. Sesindeki kırılganlık her heceye işlemişti. "Büyük abisi kaybolduğunda Deha'ya yaslandı. Ona da bir şey olursa, Feza ölür." Sözcükler boğazında düğümlenmeye başlamıştı. Omuzları titredi, sesi çatallaştı. Gözyaşları sessizce değil, hıçkırıklar eşliğinde dökülüyordu artık.

Bir kadın, kendinden önce bir başka kadın için ağlıyorsa, bir kız kardeş için gözyaşı döküyorsa, işte o zaman kadın, kadının yurdu olurdu. Dayanağı, sığınağı olurdu.

Hüda ne diyeceğini ne yapacağını bilemedi. Elleri havada asılı kaldı. Fatma'nın bahsettiği büyük abinin kim olduğunu bilmiyordu. Sorular zihninde dönüp duruyordu. Kadının hüngür hüngür ağlaması iyice sarstı onu. Boğazına oturan bir yumru vardı şimdi, tarif edemiyordu. Huzursuzluk mu, suçluluk mu, çaresizlik mi? Belki de hepsi.

Kadının yanına yaklaşmak istedi ama Fatma kendisine dokunulmasını istemiyordu; tenine değil, acısına bile kimse değmesin ister gibi bir hâli vardı. Hüda, kadının o kırılgan kabuğuna saygıyla yaklaşmayı tercih etti. Yine de içindeki sıkışmayı bastıramıyordu.

"Ölür diyorsun. Seni de kaybetmesin o zaman," dedi.

Kadının gözlerine bakmamaya çalıştı. Onun ağlaması, kendisinde ilk kez tattığı bir çaresizlik hissi yaratmıştı. Daha önce hiç karşılaşmadığı bir duygunun içine çekiliyordu sanki.

"Gidelim," dedi Fatma, sesi çatlamıştı. "Beni kardeşime götür lütfen."

Kadının yalvarışındaki o saf istek, Hüda'nın içinde bir şeyleri yerinden oynattı. Hayatında hiçbir talebi, bu kadar içten ve bu kadar hızlı bir şekilde yerine getirmek istememişti. Hemen ayağa kalktı, aynı anda kulaklığından komutanının sesi geldi. "Korbey! Yol açıldı, arkamızdan gel. Alaycı temizlik yaptı."

Hüda'nın dudaklarına bir tebessüm yayıldı. Sanki karanlık bir tünelin sonunda ilk kez bir ışık görmüştü. Sonunda bu kadını cehennemin içinden çıkarabilecekti. "Emredersiniz, Komutanım," dedi, sesi güven doluydu.

Ardından kadına dönerek "Ben koridorun sonuna kadar gidip geleceğim, sadece birkaç dakika bekle. Güzergâhı belirlediğimde seni en güvenli çıkıştan götüreceğim," diye planını anlattı.

Fatma, Hüda'nın heyecanını ve telaşını fark etmişti. Onun aksine, kendi içinde büyük bir umutsuzluk vardı. Yalnızca başını sallamakla yetindi. Hüda, yerde duran sırt çantasını hızla kavradı, fermuarı tek hamlede açtı ve içinden küçük ama ağır bir tabanca çıkardı. Kadının önünde diz çökerek silahı ona uzattı.

"Bir şey olacağından değil," dedi yumuşak bir sesle. "Ama yine de bunu al."

Kadın, silaha şöyle bir baktı. Ona bakmak istemiyordu. Başını yana çevirdi, gözlerini kaçırdı. "Parmaklarımı oynatamıyorum, kırıklar."

Duydukları, Hüda'nın yüreğine tokat gibi indi. Sadece o üç kelime yetti adamın içini kıymaya.

Kadının elleri... Kendisini koruyamayacak kadar kırıktı. Sevdiklerine sarılamayacak kadar kırıktı. Dua edemeyecek, birini tutamayacak, bir canı çekip çıkaramayacak kadar kırıktı. Hüda içinden geçenleri bastırmaya çalıştı ama içindeki sızı kabuk tutmamış bir yara misali zonkluyordu. Yutkundu fakat boğazında sıkışan o ağır yumruyu yutmak mümkün değildi.

"Gelip seni alacağım ve yemin ederim, daha çok göreceksin beni." Ardından kadının bedenine dikkatle baktı; her morluğu, her kesiği, her yarayı tek tek taradı gözleriyle. "Tamamen iyileştiğini görmeden, kapıdan kovsan bacadan gireceğim." Hafifçe gülümsedi, sözleriyle kadını avutmak istemiyordu sadece; kendine bir söz veriyordu.

Kadın başını eğdi. Bir utanç çöreklendi gözlerinin altına. Bu hâli kendine yakıştıramıyordu. Ne bu silahı tutamayan eller ne konuşamayacak kadar sıkışan boğaz... Bu güçsüz Fatma, o değildi. İçinde bağırmak istediği bir şeyler vardı ama ağzını açmadı. Hüda ise onu bu hâliyle bile küçümsememişti. Ne gözlerinde bir yargı ne yüzünde bir acıma vardı. Sadece koruma arzusu hissediyordu.

Teğmen Hüda Korbey hızla yerinden kalktı. Artık zamanla yarışıyordu. Onu kucağında taşıyacaktı, başka yolu yoktu. Kadın bir darbe daha alırsa, bedeni kaldıramazdı.

Hüda, kadının bulunduğu hücreden çıkarken heyecanlıydı. Birkaç metre ötede bir yarık başlıyordu, oradan eğilerek geçmesi gerekiyordu. Çatışma çıktığı için hücrelerdeki mahkûmlardan çıt çıkmıyordu. Hepsi köşelerine sinmişti.

Mağaranın tavanı hafifçe eğimliydi. Sadece dizlerinin üzerinde ilerleyebileceği kadar boşluk vardı. İki sütun arasında kalmıştı. Gördükleri karşısında tebessüm etti. Alaycı buradan çoktan geçmiş, temizlik yapmıştı. Cesetler yerde yatıyordu. Kayaların üzerinde kurumuş kan izleri duruyordu.

Alan genişliyordu, tavan yükselmişti. Yerde biriken su, ayak seslerini büyütüyordu. Suya basmıyor, kenardan ilerliyordu. Önüne küçük bir iniş yolu çıktı. Eğilerek kayaların arasından geçerken dizi bir kayaya çarptı. Dişlerini sıktı. Kadın burada yaralanabilirdi. Bu noktayı aklına kazıdı. Biraz daha ilerledi. Mağara ikiye ayrıldı; sol taraftaki yol çökmüştü; sağdaki dar patikayı seçti. Kampın, askerlerin gelişinden haberdar edildiğini biliyordu ama içeride hâlâ bir asker kaldığını düşüneceklerini sanmıyordu. Bu yüzden biraz da olsa rahattı.

Yüzüne çarpan hafif hava akımı, çıkışın yakın olduğunu gösteriyordu. Duvarlar nemli değildi artık, daha kuruydu. Toz kokusu azalıyor, yerini dışarıdan gelen toprak kokusu alıyordu. Yol dardı ama kıvrılmadan ilerliyordu.

İşaretlediği taşlara dokunarak geri dönmeye başladı. Ayak izlerini kontrol ediyordu. Kadını kucaklayacağı güzergâh artık netleşmişti. Koşar adımlarla geldiği yolu geri sardı. Kadını orada tek başına bırakalı uzun süre olmuştu; kim bilir ne kadar korkmuştu. Belki de Hüda'nın bir daha dönmeyeceğini bile düşünmüştü. Daha hızlı olmalıydı. O kadar seri ilerliyordu ki onu fark eden biri olsa sadece bir gölgenin geçtiğini düşünürdü.

Kadını bıraktığı o karanlık oyuğa nihayet vardı ama içini garip bir his kemirmeye başlamıştı. Huzursuzluk. "Niye böyle hissediyorum?" dedi sessizce.

Gözleriyle hücreye saldırır gibi baktı. Kadını bıraktığı yerde görmeyi bekliyordu ama içerisi boştu. Kadın burada değildi. Beynine bir kurşun saplandı sanki. Gözlerini kırpmadan hücrenin her yanına baktı. Duvar, köşe, taşların arası... Hiçbir iz yoktu.

Kadın yoktu.

Dişlerini sıktı. Nefesi titredi. "Hayır," dedi. "Hayır, olamaz." Kendi başına ayağa kalkması mümkün değildi. Onu biri alıp götürmüştü. Biri, buraya gelip onu...

Ağzından kopan küfrün sesi mağaranın duvarlarına çarptı. Artık korkuyordu, hem de öyle böyle değil. Sırtındaki çantayı sıkıca sabitleyip nefesini toparladı. Başını iki yana salladı. "Hayır, seni almadan çıkmayacağım, Zeytin Göz. Gerekirse ölürüm ama seni almadan hiçbir yere gitmeyeceğim. Komutanıma söz verdim."

Hücreden dışarı adım attı. Geldiği tarafa baktı; o tarafa doğru gitmeleri mümkün değildi, Hüda o yoldan gelmişti zaten. Bu da başka bir çıkış daha olduğu anlamına geliyordu. Kadın, o yoldan götürülmüş olmalıydı.

Beline bağlı tabancayı kavradı. Kasları gerildi, sessizce ama hızla koşmaya başladı. Kalbinin gürültüsü kulaklarında uğulduyordu. Kendini tekrar tekrar tembihliyordu.

"Bulacağım seni. Yaşatacağım."

Karanlıkta ilerledikçe mağaranın derinlikleri daha boğucu hâle geliyordu. Hüda, duvarlardaki nemli taş kokusunu içine çekerek bir yol ayrımının önünde durdu. Sol taraftan gelen kokuyu fark etti. Adımlarını daha da hızlandırdı. Mağaranın bu kolu daha dar, daha karanlıktı. Tetikteydi. Her adımında zeytin gözlü kadını düşünüyordu.

Derken bir inilti duydu. Belli belirsizdi ama duymuştu. Ucunda acı olan bir inlemeydi. Sesi takip ederek dar bir geçitten geçti ve önüne eski bir demir parmaklık çıktı. Ardı karanlıktı ama gözleri etrafı seçebiliyordu. Sonunda onu gördü.

Zeytin Göz, soğuk zemine kapanmıştı. Parmaklıkların ardında, dizlerinin üstündeydi. Bir eli göğsünde, diğeri yerdeydi. Başını kaldıramıyordu. Vücudu titriyordu. Saçları yüzüne yapışmıştı. Soluk soluğaydı, sanki canı boğazına dizilmişti de bir türlü geçemiyordu.

"Zeytin Göz!" diye seslendi Hüda, sesi taş duvarlarda yankılandı. Açık kapıdan içeri girip diz çöktü ve elleriyle kadının başını kucakladı. "Seni buraya kim getirdi?"

Kadın başını kaldırmaya çalıştı ama gücü yoktu. Gözkapakları yarı açıktı. "Sen git, o beni bırakmaz..." dedi, sesi yavaşça yok oldu. Bayılmak üzereydi.

Hüda kaşlarını çattı. Kadının söylediklerini anlayamamıştı ama bu işi sonraya bırakacaktı.

"Buradasın, buradasın işte... Beni korkuttun, Zeytin Göz. Delirecektim." Kadının bilinci gidip geliyordu. Hüda onu nazikçe kollarına aldı ve başını göğsüne yasladı.

"Söz vermiştim. Seni almadan çıkmayacaktım. Hâlâ sözümün arkasındayım." Onu kucağına aldı. En ufak sarsıntının kadının canını yakabileceğini biliyordu. Artık bu cehennemden çıkma vakti gelmişti.

Ama içindeki bir şey, gerçeklerin farkındaydı. Kadını buraya biri koymuştu ve bu, daha büyük bir şeyin yalnızca başlangıcıydı. Tam arkasını dönüp hücreden çıkacakken birden soğuk bir şey şakağına dayandı. İçgüdüleri zaten bunu bekliyordu. Sadece bir kaşını kaldırdı. Kadının nefesi hâlâ düzensizdi, onu tutan kolları gevşemedi. Gözleri yana kaydı, o taraftan çıkmıştı adam. Saklandığı köşeden sinsice çıkıp, kafasına silahı dayamıştı. Yüzünde iğrenç bir sırıtış vardı.

Hüda gözlerini kırpmadan adama baktı. Sonra tek kelime etmeden kadını kucağından yavaşça duvarın dibine bıraktı. Sanki çatlayacak bir porselen taşıyormuş, sanki dünyanın en kutsal emanetini ellerinde tutuyormuş gibi dikkatliydi. Başını hafifçe taş duvara yasladı. Tam ayağa kalkacaktı ki kadın, elini tuttu. Bir saniyeliğine her şey durdu. Hüda, kadına döndü. Gözlerine baktı. Bir şey demedi, sadece elini onun saçlarına götürdü. Yavaşça, şefkatle, yalnız olmadığını hissettirmek istercesine saçlarını okşadı.

Ardından ayağa kalktı. Yüzü artık bambaşkaydı. Gözleri öfkeyle dolu derin bir kuyuya dönüşmüştü. Kafasına silah dayayan adama doğru yavaş adımlarla yürüdü. Göz göze geldiler. Hüda'nın yüzü bir heykel gibi sertti.

Adam, pis bir bakışla başını hafifçe eğerek "Karımdan uzak dur," dedi. Arap aksanı yoğundu. Söylediği kelime, Hüda'nın beynine çivi gibi çakıldı.

Karım.

Bir kırılma noktasıydı. Kaşlarını çattı, çenesini sıktı. Öyle bir yutkundu ki sanki nefes borusundan yükselen bir volkan vardı. "Ne dedin sen?" dedi gür bir sesle.

"O benim kadınım. Karım. Ona dokunursan seni öldürürüm," dedi Arapça konuşarak. "Hoş, zaten öldüreceğim."

Hüda gözlerini kıstı. "Karın mı?" dedi aynı dilde, Arapçası akıcıydı. "Onu bu hâle getiren sen misin, lan?" Öfkesi ses tonuna yansımıştı. Adam, silahı tutan o olduğu hâlde, Hüda'nın öfkesiyle korkarak bir adım geri çekildi. Silahı tutuşundaki saniyelik gevşeme, Teğmen Hüda'nın atağa geçmesi için yeterliydi.

Hüda bir yıldırım gibi döndü ve adamın bileğini yakaladı. Tek bir hamleyle silahın yönünü çevirdi ve adamın bileğini ters kavrayışıyla kilitledi. Adamın direnişine rağmen silahı çekip aldı

ve hiç düşünmeden duvarın öteki köşesine fırlattı. Silah duvara çarpınca gürültüyle sekerek düştü. Kadın sesle irkildi. Hüda irkileceğini bildiği için omzunun gerisinden ona doğru baktı. O gözler, daldığı boşluktan dönmüştü. O gözler, Hüda'ya doğru dönmüştü. Siyahlar, Hüda'nın mavisine odaklanmıştı. Zeytin karası gözlerle karşılaşınca Hüda'nın kalbi sıkıştı. Kadının gözlerinde bir çaresizlik vardı, aynı zamanda bir inat. Yaşamak için inat.

Kadın, parmağını hafifçe havaya kaldırmıştı. Bu parmak, bir yardım çağrısından ziyade bir talebin çağrısıydı. "Güçlü," diye geçirdi içinden Hüda. "Ayrıca güzel." Yüzündeki izlere rağmen mi? Hayır! Yüzünüzdeki izlerle bile...

Kadınının parmağı titriyordu. Hüda'ya sanki bir şeyi işaret ediyordu. Sadece işaret etmiyordu, bir şeyi engellemesini söylüyordu hareketleriyle. Hüda, bu bakışı anladı. Tuhaftı ama karşısındaki kadını konuşmadan da anlıyordu. Kadın, Hüda'nın önündeki adamı gösteriyordu. Adam kaçmak istiyordu. Zeytin gözlü kadına ölümü yaşatan adam, Hüda kadına bakmaya daldığı için kaçmanın derdine düşmüştü.

Fatma, Hüda'dan o adamın kaçışını engellemesini istiyordu.

Hayır. Fatma, Hüda'dan ona yapılanların hesabını sormasını istiyordu. Çünkü onun hesap soracak hâli kalmamıştı. En azından kadın buna inanıyordu. Biliyordu ki onun bir kahramana ihtiyacı yoktu, onun bir Türk askerine ihtiyacı vardı. Türk askeri bin kahramana bedeldi.

Hüda'nın çenesi sertçe kilitlendi, gözleri kısıldı ve damarlarındaki öfke, bir volkan gibi vücudunu sardı. İçinde patlayan öfkenin, ağzından çıkacak sözcüklerle bir şekilde denetim altına alınması imkânsızdı. Kadının orada, yerde can çekişmesi... Hepsi üst üste gelmişti.

"Eğer ben de seni o iki zeytin göze kurban etmezsem, belamı siksinler!"

Bir anda tüm öfkesiyle harekete geçti. Öfke, onu bir hayvan gibi öne savuruyordu. Hızla yerinden fırladı, adama doğru koşarcasına ilerledi. Hüda'nın sert sesini duyan adam, şaşkın bir şekilde ona doğru döndü. Hüda o kadar hızlıydı ki adam daha ne olduğunu anlayamadan parmaklıkların arasından geçti. Adamın arkasına doğru âdeta sıçradı ve onu yakaladı. Adamın boynundaki kasları tutarak kendine doğru çekti.

"Ona ne yaptın?" dedi, her kelimesi âdeta dişlerinin arasından öfkeyle fırlıyordu. "Sen ona ne yaptın, lan?" Öyle yüksek bir sesle gürledi ki resmen yer yerinden oynadı. Adamı tek omuz hareketiyle yere serdi. Adamın beton zemine büyük bir güçle çarpan sırtı darbeyle çatırdamıştı. Hüda durmadı, adamın üzerine çullanarak vurmaya başladı.

İçinde bir yer kül oluyordu sanki. Kül yutkunuyordu. Yanmıyordu hiçbir şey. Aslında o, yangınının yangınına geç kalmıştı. Kül yutuyor, kül soluyordu. Bunun farkında olamayacak kadar yanıyordu. Henüz neden yandığının farkında olamayacak kadar yanıyordu.

Yerdeki adam kendini savunmaya çalıştı ama Hüda'nın karşısında hiçbir şansı yoktu. Hüda teknik bir dövüşçüydü; hareketleri ustaca ve hesaplıydı, her yumruğu hedefe odaklanmıştı. Sert, acımasız ve ölümcüldü.

Adam, karnına aldığı darbeyle kıvrıldı. Hüda'nın kaslı kolları, onu hızla yerden kaldırarak bir kez daha yere çarptı. Dakikada en az iki kemiğini kırıyordu. Acıdan bayılan adam, saniyeler içinde acıyla tekrar ayılıyordu. Hüda'nın üstü başı kan olmuştu. Yine de durmuyordu.

"Lütfen," dedi, Arapça konuşarak. "Lütfen dur..."

Hüda, durmak yerine bir yumruk daha geçirdi. Can çekişen adamın suratı yana doğru düştü, ağzından kanlar boşaldı.

Hüda dişlerini sıktı, içinde bir öfke dalgası yükseldi. "Nereden geldi de beni buldu?" diye düşündü ama sonra hemen toparladı kendini. "Ya ben onu geç buldum diyeyse bu öfkem?"

İçindeki fırtınaya, bir anlığına dur demek istedi. Gözleri kapandı, derin bir nefes aldı. "Ya aklıma mukayyet ol ya da kalbime, ikisiyle birden sınama beni," diye Rabb'ine seslendi.

Farkında olmadan, odanın diğer köşesinde acıdan kendinden geçmiş zeytin gözlü kadınla aynı anda nefes alıp verdi. Aynı anda alınan o nefes, aynı anda atacak kalplere denkti.

Tanrı, bir kulunun en acılı gününde, dimdik duran bir diğer kulunu karşısına çıkardı. Birinin acısını, diğerinin omuzlarına yükledi. Her ikisi de bunun bir sınav, bir ceza olduğunu sandı. Oysa Tanrı onlara birer ceza değil, yüreklerine birer serinlik vermişti. Günü gelecek, ağızlarındaki kül tadı kaybolacaktı ve o zaman her ikisi de gerçeği anlayacaktı. Yeniden doğuşun tadı çoğu zaman bir yangından geriye kalan son izler gibi olurdu.

Hüda gözlerini açtı ve yakasından tuttuğu adama sert bir bakış attı. İki eliyle biraz daha havaya kaldırdı adamı. "Sen durdun mu?" dedi tükürürcesine. "Söylesene, sikik! O dur dediğinde sen durdun mu?"

Kana bulanan yüzüne, kırılan onlarca kemiğine rağmen Korbey'in elinde can çekişen adam "Ama o hiç yalvarmamıştı," dedi kısık bir sesle.

Bam teline bastı.

Acının ta kendisini iliklerine kadar yaşayan ama buna rağmen dudaklarından tek bir yalvarış nidası sızdırmayan o kadının varlığı, Hüda'nın zihnine yapıştı. Hüda böylece acının bir sesi olmadığını öğrendi. Kalbi, bu bilginin ağırlığıyla içten içe ezildi. İçi acıdı; mecazen değil, gerçek anlamda. İlk kez fark etti; iç acısı, bedenin değil, ruhun diz çökmesiymiş. Ne bir çığlıkla geçerdi ne de bir zamanla.

Ölüm gibi bir şeydi özünde. Ama işin en zalim yanı, ölmemenin garanti olmasıydı.

Hüda'nın gözleri karardı, her şeyin üstü bir anda örtüldü. Sanki tüm evren bir anda susmuş, sadece kalp atışları kalmıştı. Ruhu daraldı, bir ağırlık gibi boğazına çöktü. Kulaklarında derin bir çınlama vardı; hiç bu kadar delirmemiş, bu kadar çaresiz hissetmemişti. Zihni bozuk bir makine gibi takır takır işlemeye çalışırken her şey birbirine karıştı. Zeytin gözlerin sahibine bakmak istediğinde bu isteğine razı geldi.

Kadın, o duvarın dibinde öylece yatmaya devam ediyordu; bedenindeki yaraların ve acıların izlerini, sanki ruhunun derinliklerine işleyen bir yara misali taşıyordu. Fatma'nın sol gözünden düşen tek bir damla yaş, dünyadaki her şeyi âdeta silip süpürdü. O gözyaşı, kadının yüzündeki kana karışırken Hüda'nın yüreğinde bir şeyleri sızlattı. O iz, bir kurşun olup kalbine saplandı.

Kalbi o kurşunu yuttu ve o kurşun güçlü bir yüreğe saklandı. Onun yüreğine.

Tüm acılara rağmen, kadının yüzünde bir gülümseme belirdi yavaşça. O gülümseme, sanki bütün acısını bir nebze olsun hafifletiyordu. Hüda'nın aklı ermiyordu kadına.

"Çok güçlü... Ulan, mümkün müdür bu kadarı?" Kafasının içinde aynı kelimeler dönüp duruyordu.

Kadın, her şeyin son bulduğu bu ânın ortasında, son bir kez konuşmak istedi. Belki de intikamını alacak adama sesini duyurmak istiyordu. Gözleri bulanıktı; dudakları titriyor, sesi neredeyse duyulmaz bir şekilde çıkıyordu.

"Türk askeri yalvarmaz."

Kadının söylediklerini duyunca ağzındaki o eski kül tadı tekrar belirmeye başladı. Toprak sıçradı. Kemikler çatırdadı. Sonunda zeytin göz, Hüda'nın aklını başından almayı başardı.

Teğmen Hüda, kemiklerini teker teker kırdığı adamın üzerine bir an bile tereddüt etmeden çullandı. Adamın göğsüne dizini bastırarak onu yere sabitledi. Göğsü inip kalkıyordu; öfkeyle değil, kinle. Ellerini boğazına kenetledi. Yavaşça, içindeki acıyı her milimine yedire yedire nefesini kesti.

"Sen onu..." Sesi titredi. "Onu bu hâle sen mi getirdin, ha!" Gözleri kıpkırmızıydı. Damarları şakaklarında çatlayacak gibiydi. Adam debelendi. Kollarını kaldırmaya çalıştı ama Hüda'nın nefreti dağ gibi çökmüştü üzerine. "Karım dediğin bu kadın... Sen onunla aynı havayı bile solumayı hak etmiyorsun..."

Dişlerinin arasından sızdı kelimeler. Tükürür gibi. İğrenerek. Nefretle.

"Ağlamış," dedi kendi kendine. "Kendini savunamamış, konuşamamış. Susmuş, dişini sıkmış. Kimse yokmuş."

Öyle bir bastırdı ki ellerini, adamın gözleri faltaşı gibi açıldı. Adam artık hareket edemiyordu. Sadece kısık, hırıltılı bir ses çıkarıyordu. Korkuyla dolu bakışları Hüda'ya kilitlenmişti. Ama Hüda başka bir yere bakıyordu.

"Bir kadına kalkan ellerini var ya!" diye kükredi. "O ellerini sikerim, lan!" Bir elini adamın boğazından çekti. Yumruğunu kaldırdı adamın suratına sertçe indirdi.

Tekrar tekrar, yüzü gözü kan olana kadar vurdu adama. Sonra durdu, bir saniyeliğine her şey sustu. Sadece kadının boğuk nefesleri duyuluyordu. Hüda'nın omuzları titriyordu.

"Seni bir kadının acısı için öldüreceğim."

Adamın gözbebekleri genişledi. Son bir çırpınışla çabaladı ama Hüda, sol eliyle adamın kafasını yere sabitledi ve sağ eliyle boğazına bastırmaya devam etti. Adamın canı, hücrelerinden teker teker çekilene kadar devam etti. "Senin nefesini söke söke alacağım." Daha da bastırdı boğazına.

Adamın nefesi, son bir kez hırıltıyla yükseldi, sonra yok oldu. Gözleri yuvalarında açık kaldı, bedeni sarkıp gevşedi. Can çekişerek öldü. Hüda elini yavaşça çekti. Ayağa kalkmadı, kıpırdamadı. Sadece ellerine baktı. Titriyordu.

"Seni geç bulduğum için..." dedi fısıltıyla. "Öldüm."

Başını kaldırdı. Duvar dibinde kendinden geçen kadına baktı.

"Zeytin göz, ben öldüm..."

Ay Işığı Kitaplığı
@ayisigikitap

9

SIFIR NOKTASINDA İNSAN

Yarını olmayan, dünde kalmış siz.
Hem dün hem yarın, ebediyen biz.
Çek silahını, vur bizi sebepsiz.
Vatan uğruna kanımız aksa, ses etmeyiz.

2007
IRAK-KERKÜK

Reha nefesini bir kez daha içine çekti. Göğsü yanıyordu ama zihni tuhaf bir berraklığa kavuşmuştu. Cezmi'yle göz göze geldiler. Kamyonetin kasasında kadınlar vardı. Adamlar, kadınları kamyonete bindirmişti.

Cezmi diz çöktü, toprağa parmağıyla hızlı bir hat çizdi. "İki araç var. Önce dikkat dağıtacağız. Hepsi aynı yöne bakarsa kaybederiz."

Reha başını salladı. "Ben dikkatlerini dağıtırım."

Cezmi bir an durup çocuğun yüzüne baktı. Az önce babasını ağacın dibinde bırakmış bir çocuğun yüzü değildi bu. Çenesi kilitlenmişti. "Uzaktan ateş aç. Onları kendine çek ama vurma. Ses olsun yeter. Ben o sırada araca geçeceğim."

Reha tüfeğini kavradı, sokakların arasından dolandı, duvarların dibinden ilerledi ve evlerin olduğu üst kısma ulaştı. Kamyonetler meydanın ilerisindeydi; kadınlar kasaya bindirilmişti, silahlı adamlar çevreyi kontrol ediyordu. Uygun bir açı buldu, nefesini tuttu ve tetiğe bastı. Kurşun kamyonetin birkaç metre ötesindeki taş duvara saplandı, ses dar sokakta yankılandı.

Bir daha sıktı; mermi bu kez yere çarptı, sert bir çınlama duyuldu. "Orada biri var!" diye bağırdı adamlardan biri. Silahlar aynı anda döndü; üç kişi hızla sesin geldiği tarafa koştu, iki kişi arkalarından ilerledi. Reha üçüncü atışı yaptıktan sonra geri çekildi, özellikle gürültü çıkararak bir kapıyı tekmeledi ve koşmaya başladı.

Adamlar peşine düştü; küfürler, ayak sesleri ve kurşun sesleri birbirine karıştı. Tam o an, sokağın diğer ucundan Cezmi çıktı; gölgelerden sıyrıldı, kadınların olduğu kamyonetin kapısını hızla açıp sürücü koltuğuna geçti. Anahtar üzerindeydi, motoru çalıştırdı. Kamyonet homurdanarak sarsıldı, kasadan bir çığlık yükseldi.

Cezmi direksiyonu kırıp aracı hızla geri aldı. Gürültü, silah seslerinden bile daha dikkat çekiciydi. Reha'nın peşinden koşan adamlardan biri irkildi, arkasına baktı ve kamyonetin hareket ettiğini gördü. "Kamyonet gidiyor!" diye bağırdı. Kısa bir an kararsız kaldıktan sonra yönünü değiştirdi ve kamyonete doğru koştu. Diğerleri durmamıştı, en yakın hedefleri hâlâ Reha'ydı.

Reha dar bir sokağa daldı, kurşunlar duvarlara çarpıp taş kırıntılarını yüzüne savurdu ama hız kesmedi. Amacı kaçmak değil, oyalamaktı. Bu sırada, kamyonetin peşine düşen adam ikinci araca atladı. Kontağı çevirdi, motor öfkeyle çalıştı ve lastikler tozu dumana kattı.

Önde kadınların olduğu kamyonet, direksiyonda Cezmi; arkasında öfkeli bir takipçi vardı.

Reha bir köşeyi döndü, yarı yıkılmış bir duvarın arkasına atladı, dizlerinin üzerine çöktü ve nefesini tuttu. Ayak sesleri yaklaşıyordu. İlk adam köşeyi döner dönmez Reha tetiğe bastı; kurşun adamın silah tuttuğu kolunu sıyırdı, adamın bağırtısıyla silah yere düştü. İkincisi hemen ateş açtı, Reha tekrar koşmaya başladı. Plan işliyordu, süre kazanıyordu.

Cezmi hızlanmıştı, köy sınırına doğru ilerliyordu. Arkasındaki araç mesafeyi kapatmaya çalışıyordu. Reha son bir kez arkasına baktı, peşindekiler hâlâ onu kovalıyordu.

Onlar sokakların içlerine doğru kaybolurken köyün başka bir noktasında, bir evin duvarları arasında gizlenmiş küçük bir odada hava boğucu olmaya başlamıştı. Feza dizlerini göğsüne çekmiş, kulağını kapıya dayamıştı. Reha kardeşlerini bu odaya

yerleştirirken gözlerinin içine bakmış ve "Buradan çıkmayın," demişti. O bakış hâlâ zihnindeydi.

Ama Deha yerinde duramıyordu. Küçük odanın içinde volta atıyor, ellerini yumruk yapıyor, dişlerini sıkıyordu. Dışarıdaki her çığlıkta omuzları kasılıyor, her patlamada başını kaldırıyordu. En sonunda durdu. Kapıya baktı. Nefesini tuttu. Sonra Feza'ya döndü. "Burada kal," dedi alçak bir sesle.

Feza başını kaldırdı. "Nereye?"

"Annemi ve babamı bulacağım." Sanki bunu söylemek bile ağır gelmişti, yutkundu. "Reha'yı da."

Feza'nın kaşları çatıldı. "Ama dışarısı..."

Deha kapıya doğru bir adım attı. "Bir şey olmaz bana. Sen çıkmıyorsun. Söz ver."

Feza birkaç saniye ona baktı. Abisi çenesini sertleştirmiş, omuzlarını dikleştirmişti ama gözlerinin içindeki titremeyi saklayamamıştı. Kapıyı araladı. Bir an durdu, son kez arkasına baktı. "Sakın çıkma." Sonra kapı kapandı ve ayak sesleri uzaklaştı.

Oda bir anda daha da küçüldü. Feza yalnız kalmıştı. Duvarlar üstüne geliyormuş gibi hissetti. Reha'nın yüzü, annesinin gülüşü, babasının güçlü elleri gözlerinin önünden geçti. Dışarıdan gelen her silah sesi, Deha'nın vurulmuş olabileceği ihtimalini düşündürüyordu. Nefes alamadı; dizlerini bıraktı, ayağa kalktı. Birkaç adım attı, sonra durdu. Abisi buradan çıkmamasını söylemişti ama ya Deha bir köşede tek başınaysa? Ya annesi onu özlemişse?

Kapıya yaklaştı. Elini tokmağa koydu. Küçük parmakları titriyordu ama gözlerinde farklı bir ifade belirdi. "Eğer sen abimi, annemi ve babamı bulacaksan," diye mırıldandı kendi kendine, dudaklarının kenarında belli belirsiz bir gülümseme oluştu. "Ben de seni bulurum."

Kapıyı araladı. Koridor boştu. Yukarı çıktıkça dışarıdaki kaos daha net duyuluyordu.

Sokağa çıktığında güneş ışıkları dumanın arasından solgun bir şekilde süzülüyordu. Taş duvarların arasında gölgeler uzamış, köy tanınmaz hâle gelmişti. Feza duvarların dibinden ilerledi; kalbi hızla atıyordu.

Deha ise bir evin arkasında durdu, nefes nefese etrafı kontrol etti. Annesini, babasını, Reha'yı arıyordu; gözleri panik içinde

her yeri tarıyordu. Evet, korkuyordu ama daha çok, yalnız değilmiş gibi hissediyordu.

Deha tekrar hareketlenerek meydana doğru ilerledi. Feza da onun arkasından ilerliyor, abisinin adımlarını farkında olmadan takip ediyordu. İkisi de Reha'nın verdiği sözü çiğnemişti. İkisi de korkularına rağmen dışarıdaydı. Köydeki tüm kıyamet arasında, birbirlerinden habersizce aynı şeyi yapıyor, ailelerini arıyorlardı.

Feza dar sokakların içine doğru ilerlerken köy artık bildiği bir yer olmaktan çıkmıştı. Yerde yatan bedenleri ilk gördüğünde adımları bir an yavaşladı. Küçüktü; normalde geceleri lamba kapandığında gözlerini sımsıkı kapatan, karanlığın içinden bir şey çıkacakmış gibi yorganın altına saklanan bir çocuktu.

Ama şimdi, karanlıktan korkan o kız, kanın içinden geçiyordu. Cesetlere bakıyor, gözlerini kaçırmıyordu. Bu normal değildi. Kendisinin de fark ettiği bir tuhaflık vardı içinde. Kalbi anne ve babasının ölme ihtimaline karşı parçalanacak gibi atıyor ama yerde yatan adamın açık kalmış gözleri onu titretemiyordu.

Sanki korku yer değiştirmişti. Sanki bedeninin korkması gereken parçası uyuşmuş, korku tek bir noktaya toplanmıştı. Sadece ve sadece ailesine.

Bir adım daha attı, sonra bir adım daha. Başını hafifçe yana eğdi ve yerde hareketsiz yatan bir köylünün yüzüne baktı. Köylüyü tanımıyordu, ağlamadı. Bir sertlik çökmüştü üstüne. Bu sertlik ona ait değildi.

Bir köşeyi döndüğünde yerde sırtüstü yatan bir adam gördü. Başının altına koyu renkli bir leke yayılmıştı. Alnının ortasında, tam kaşlarının biraz üstünde küçük ama korkunç derecede net bir delik vardı. Kurşun iziydi bu. Feza yavaşladı. Adamın hemen yanında bir silah duruyordu. Etrafına baktı; kimse yoktu. Sesler uzaktan geliyordu.

Yaklaşarak diz çöktü ve silaha baktı. Küçük parmakları terlemişti ama geri çekmedi elini. "Ne olur ne olmaz," diye fısıldadı kendi kendine. "Ailemi korurum." Söylediklerine gerçekten inanmak istiyordu. Silahı yerden aldı. Beklediğinden ağırdı, iki eliyle kavramak zorunda kaldı. Silahın soğukluğu avuçlarının içine işledi.

Gözleri tekrar adamın alnındaki kurşun izine kaydı. Sonra yavaşça silahı kaldırdı. İki eliyle tutarak namluyu adamın

alnındaki deliğe denk getirdi. Mesafeyi ayarladı, namlunun ucu tam o izin hizasındaydı. Nefesini tuttu. Bir anlığına, o deliği açanın kendisi olduğunu hayal etti. Tetiğe basanın kendisi olduğunu. Adamın düşüşünü, kanın yayılışını... Hepsi zihninde bir anlık bir görüntü gibi parladı.

Küçük bir çocuğun zihnine ait olmayan bir görüntüydü bu. Sonra göz kırptı, hayal dağıldı. Silah hâlâ elindeydi. Parmakları titremiyordu. Bu da normal değildi. Silahı yavaşça indirdi. Adamın yüzüne bir kez daha baktı. "Ben yapmadım," dedi ama kime söylediğini bilmiyordu. Ayağa kalktı, silahı bırakması gerekiyordu belki ama bırakmadı. Parmakları kabzasını daha sıkı kavradı.

Tam o sırada, uzaktan birkaç el ateş sesi duyuldu. Feza'nın başı o yöne döndü. Kalbi bu kez farklı çarptı. Bu ses, karanlıktan daha korkutucuydu çünkü içinde bir ihtimal taşıyordu. Reha olabilirdi. Deha olabilirdi. Babası ya da annesi olabilirdi.

Düşünmedi. Koşmaya başladı.

Taşların arasından, dumanın içinden, duvarların yanından geçerken silah hâlâ elindeydi. Onu bıraktığını sanıyordu belki ama bırakmamıştı. Küçük parmakları kabzaya kilitlenmişti. Silahla birlikte koşuyordu. Her adımda silah avucuna çarpıyor, ağırlığı kollarını yoruyordu ama yine de fark etmiyordu. Artık karanlıktan korkan o çocuk yoktu; ateş sesinin geldiği yöne doğru, elinde silahla koşan başka biri vardı.

Deha da ateş sesini duyar duymaz yön değiştirdi. Nefesi düzensizdi ama adımları durmadı. Taşların üzerinden atladı, dar sokakların arasından geçti, bir evin yıkılmış duvarına çarpmamak için son anda yönünü kırdı. Nabzı kulaklarının içinde atıyordu. Kime ait olduğunu bilmediği her silah sesi, içindeki ihtimalleri büyütüyordu.

Meydana çıkan anayolun biraz gerisindeki dar sokağa girdiğinde adımları yavaşladı. Bir evin önünde yükselen yaşlı ağacı gördü. Ağacın gölgesi yere koyu bir leke gibi düşmüştü. O gölgenin içinde biri vardı. Sırtı ağaca yaslı, başı yana düşmüştü. Deha bir an dondu, ardından koştu.

"Baba!" diye haykırdı, sesi çatladı. "Baba!"

Yanına diz çöktü. Cengiz'in başı öne düştü, yüzü solgundu. Dudakları kurumuş, gömleğinin bir tarafı koyu bir kırmızıya

bulanmıştı. Deha ellerini babasının omuzlarına koyup hafifçe sarstı. "Baba, uyan!" Cevap yoktu. Panik göğsünü sıkıştırdı. Önce eğildi, babasının bileğini tuttu ve nabzını aradı. Parmakları titriyordu. Daha sert bastırınca bir şey hissetti. Zayıftı, düzensizdi ama nabzı atıyordu. Hemen elini babasının burnunun altına getirdi. Çok hafifti ama nefes alıyordu. Deha'nın omuzları bir anlığına gevşedi.

"Babam," diye mırıldandı kendi kendine, sanki kendine konuşuyordu.

Cengiz'in koluna baktığında gömleğin kumaşının yanmış gibi açıldığını gördü. Kurşun kolun üst kısmını sıyırıp geçmişti ama açtığı yara küçümsenecek gibi değildi. Kan akışı bir bez parçasıyla bastırılmıştı fakat bez sırılsıklamdı. Deha anladı; bu, göründüğü kadar basit bir çizik değildi. Kan durmuyordu. Yardım gelmemişti. Kim bilir ne kadar süredir müdahale edilmemişti. Yaşı küçüktü ama şunu bilecek kadar büyüktü: İnsan çok kan kaybederse ölürdü.

Gözleri doldu ama elleri çalışmaya devam etti. Gömleğin sağlam kalan kısmından bir parça koparmaya çalıştı. Kumaş direnç gösterince dişlerini sıktı, sonunda yırttı. Yaraya bastırdı.

"Dur," diye fısıldadı, sanki kan onun sözünü dinleyecekti. Bez kısa sürede koyulaştı. "Baba, uyan," dedi tekrar, sesi bu kez daha inceydi. Cengiz'in yüzüne dokundu. Yanakları soğuktu. "Baba, lütfen."

Omuzlarından tutup kaldırmaya çalıştı. Cengiz'in bedeni ağırdı. Deha bütün gücüyle çekti ama sadece birkaç santim kıpırdatabildi. Dişlerini sıktı, ayağa kalktı, babasının kolunu omzuna atmaya çalıştı. Dizleri titredi, ağırlığın altında sendeledi ve tekrar çöktü.

Gözlerinden yaşlar süzülmeye başladı. Sessizce aktı yaşlar. "Kalkmamız lazım," dedi, sesi kırılıyordu. "Burada kalamayız." Bir kez daha denedi. Bu kez sırtını babasına dönüp onu sırtlamaya çalıştı. Küçük bedeni, yetişkin bir adamın yükünü taşıyamadı. Cengiz'in bedeni yana kaydı, Deha dizlerinin üstüne kapandı.

Ellerini toprağa bastı. Nefes nefeseydi. Çaresizlik göğsüne çökse de vazgeçmedi. Başını kaldırıp etrafa baktı, yardım isteyecek kimse yoktu. Silah sesleri uzaktan geliyordu. Zaman daralıyordu.

"Baba, ben buradayım," dedi fısıltıyla. Elini tekrar babasının nabzına götürdü. Hâlâ atıyordu. "Seni bırakmam." Küçük yaşıyla kanın rengini, nabzın zayıflığını, nefesin inceliğini okuyabiliyordu. Ölümün ne kadar yakın olduğunu hissedebiliyordu ve bütün gücüyle o mesafeyi açmaya çalışıyordu.

Abisi Reha ise bambaşka bir ânın içinde sadece koşuyordu. Nefesi yanıyor, boğazı kuruyordu ama adımları durmuyordu. Peşindeki adamların ayak seslerini duyabiliyordu; arada bir patlayan kurşunlar duvarlara, taşlara çarpıp kıvılcımlar saçıyordu. Köyü onlardan daha iyi biliyordu. Hangi sokağın nereye çıktığını, hangi duvarın arkasında dar bir geçit olduğunu, hangi avlunun diğerine açıldığını ezbere biliyordu. Bir köşeyi döndü, alçak bir duvarın üzerinden atlayarak çamurlu bir patikaya sapıp yön değiştirdi. Onlar düz koşarken o zikzak çiziyordu. Aradaki mesafe bazen açılıyor, bazen yeniden kapanıyordu.

Bir başka yerdeyse, köyün çıkışına doğru ilerleyen kamyonetin direksiyonunda Cezmi vardı. Aynaya her baktığında arkasındaki farları görüyordu. Onu takip eden kamyonetle arasındaki mesafe giderek azalıyordu. Direksiyonu daha sıkı kavradı ve gaz pedalına biraz daha yüklendi. Arkadaki kadınlar dua ediyor, fısıltıları motorun homurtusuna karışıyordu. Cezmi'nin yüzü sertti. Pes etmeyecekti.

Köyün yukarısındaki dağ yamacına çıktığı an, uzaklarda bir hareket gördü. Önce toz bulutu sandı, sonra o tozun içinde beliren araçları seçti. Askeri konvoydu. Destek gelmişti. Göğsünde bir şey çözüldü. Yardım köye ulaşmıştı.

Arkasındaki kamyoneti durduramayacağını biliyordu. Onu peşinden sürükleyip destek ekibinin önüne götürmek zorundaydı. Direksiyonu destek ekibine doğru kırdı. Hız kesmedi fakat bir noktada fren yaptı. Askeri bir araç değil, sivil bir kamyonet sürüyordu ve bu hızla destek ekibinin üzerine gitmek, askerlerin onu tehdit sanmasına neden olabilirdi. Ateş hattına düşebilirdi.

Ani bir kararla aracı yolun ortasında bıraktı ve kapıyı açıp aşağı indi. Üzerindeki Türk üniformasını görünür kılacak şekilde öne doğru birkaç adım attı. Elleri havadaydı. Uzaktaki askerler silahlarını doğrultmuştu ama dikkatli bakınca üniformayı seçtiler. Birinin el işaretiyle hedeflerinden çıktı, geçiş izni verilmişti.

Cezmi tekrar kamyonete binemeden arkasındaki motor sesi yaklaştı. Adamın, ilerideki destek ekiplerini görünce kaçacağını zannetmişti. Bu kadar adamın arasına kamyonetiyle tek başına dalacağına ihtimal vermemişti.

Adam, son anda keskin bir manevra yaparak savruldu ve yolun ortasında durdu. Yan taraftaki kapıyı araladı. Cezmi'nin kullandığı kamyonetin kasası brandayla örtülüydü. Adam elini brandadan içeri uzattı ve bir el bombası fırlattı.

Cezmi, adamın bombayı fırlatışını görmüştü. "Hayır!" diye bağırdı ve araca doğru koşmaya başladı.

Bir anlık sessizlik. Ardından kulakları sağır eden bir patlama. Kamyonet alev topuna dönmüştü. Parçaları havaya savruldu, branda ateşle birlikte yırtıldı. Şok dalgası Cezmi'yi geriye savurdu, dizlerinin üzerine düştü. Yüzünü sıcaklık yaladı. Onu takip eden kamyonet, gazı kökleyip kaçmaya başladı.

Cezmi sendeleyerek ayağa kalktı. Belindeki tabancayı çekti. Nişan almak için bir saniyeden az bir zamanı vardı. Refleksle tetiğe bastı. Bir el, iki el, üç el... Mermilerden biri arka tekerleğe isabet etti. Lastik patlayınca kamyonet yalpaladı. Sürücü kontrolü kaybetmemek için direksiyona asıldı ama araç bir süre sonra savrularak durmak zorunda kaldı.

Destek ekibindeki askerler artık durumu net bir şekilde görüyordu. Silahlar hedef değiştirdi. Kaçış yolu kapanıyordu. Cezmi patlayan kamyonetten yükselen alevlerin önünde, dumanın arasından doğrulmuştu; hâlâ silahını doğrultmuş hâlde bekliyordu.

Patlamanın şok dalgası tazeydi. Cezmi koşmaya başladı. Alevler kamyoneti yutmuş, duman siyah bir sütun hâlinde göğe yükselmişti. Yanık metal kokusu genzini yakıyordu. Birkaç metre ötesinde duran kamyonetin kapısı açıldı. Adam kendini dışarı attı ve sendeleyerek kaçmaya başladı.

Cezmi'nin gözleri kararadı. Adam daha iki adım atmıştı ki arkasına dönüp tabancasını kaldırdı. Gelişigüzel, panikle ateş etmeye başladı. Kurşunlar Cezmi'nin etrafına saplanıyor, toprağı deliyordu. Cezmi durmadı. Silahını iki eliyle kavrayarak nişan aldı ve tetiğe bastı.

Birinci el. Adamın omzu geriye savruldu.

İkinci el. Adam tökezledi.

Üçüncü el. Yere kapandı.

Cezmi yaklaşırken adam hâlâ kıpırdamaya çalışıyordu. Göz göze geldiler. Cezmi'nin içinde bir şey koptu. Birkaç el daha ateş etti. Silah sustuğunda yerdeki beden hareketsizdi.

Sessizlik çöktü.

Cezmi'nin kulakları çınlıyordu. Elindeki tabanca ağırlaştı. Yavaşça arkasını döndü. Yanan kamyonete baktı. Az önce direksiyonunda oturduğu, içinde masum kadınların olduğu araç şimdi alevler içinde eriyordu.

O üç çocukla daha yeni tanışmıştı. Arkadaşının eşi... Arkadaşı ona neden burada olduğunu bile anlatamamıştı. Şimdiyse anlatacak hâlinin kalmayacağına emindi.

Dizlerinin üzerine çökerek başını iki elinin arasına aldı. Omuzları titriyordu. Gözleri alevlerin içindeydi. Sadece bir araç değil; birkaç ailenin geleceği, anneleri yanıyordu. Bunun ağırlığı göğsüne çöktü. Nefes almak zorlaştı. Patlamanın yankısı köyün içinde dalga dalga yayıldı.

2027
KUZEY IRAK

"Konuş diyorum, piç!"

Bir yumruk daha suratına inince kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Gözlerim bu sahneyi daha fazla izlemek istemese de direndim.

"Lan, konuşuyorum ya, çakal!" dedi, başını geriye atıp ağzındaki kanı adamın üzerine tükürerek. Kısa bir bakıştan sonra devam etti. "Ben konuşuyorum, sen konuştuğumu beğenmiyorsun." Sanki bir oyuncuydu da tiyatro sergiliyordu. Bu bir delilikti ve bu delilik onu öldürüyordu ama o fark etmiyordu.

Hayır, fark ediyordu. Ölmeyi umursamıyordu.

Yüzüne tükürülen adam, eliyle yüzünü sıvadı. Artık bir öncekinden bile daha öfkeliydi. Yumruk yaptığı elini sıktı ve tüm gücüyle suratına bir yumruk daha çaktı. Başı, yeniden aldığı darbeyle yana doğru düştü. Kısa süre sonra başını kaldırdı ve ona yumruk atan adama dik dik bakmaya başladı.

"Piçe konu beğendiremiyoruz, paso yüzümüze çalışıyor." Sırıtmaya devam ediyordu. Hemen ardından, kahkaha atacakmış gibi ağzını açtı ancak karşısındaki adam bir kez daha yumruğunu sıktı ve yeniden tüm gücüyle ona vurdu.

Görüşüm titreşti, silahımın kabzasını avucumun arasında sıkmaya başladım. Vücudum, ona indirilen her yumrukta daha da geriliyordu.

"Doğruyu söyle, senden daha yakışıklıyım diye kuduruyorsun, değil mi?" Yüzünü gözünü dağıtmışlardı ama o hâlâ susmuyordu.

Kısa süre içinde sert bir tokat daha suratına indi. İçim bir kez daha cız etti.

"İşte bundan bahsediyordum, siktin sıvadın yüzümü," dedi, yediği tokada rağmen. Sonra karşısındaki adama bomboş bir bakışla gözlerini çevirdi. "Yumruklarında pek işe yaramaz bu arada. Yumruk atmak yerine göbeğini çaksan rahmetli olmuştum zaten."

Sonunda, karşısındakini iyice sinirlendirmeyi başarmıştı. Yüzü, karnına gelen sert bir yumrukla birlikte âdeta sarsıldı.

"Tamam, tamam, konuşacağım!" dedi zar zor, acı dolu bir inlemeyle. Etrafındaki silahlı adamlar bir an için derin bir iç çekti. Rahatlamışlardı.

"Ha şöyle! Yola gel, pezevenk," dedi adam.

Ben hâlâ bekliyordum. Acaba bizimki ne diyecekti? İçimden bir his, yine bir çılgınlık yapacağını söylüyordu. Söyleyeceği tek bir şey, hepsinin sinirini tepelerine yeniden çıkarabilirdi.

"Pezevenk?" dedi. Sesinde bu kez sorgulayıcı bir ton vardı. Önce adamın yüzüne baktı, ardından kontrolsüz bir kahkaha patladı. Gülüşü aniden kesildi, suratı ciddiyete büründü. Bir insanın taşıyabileceği bütün hüzün ve üzüntü artık gözlerinin içindeydi.

Bu adam ya kafadan gidikti ya da Oscar'a adaydı.

"Vazgeçtim, anlatmıyorum," dedi.

Etrafındakilerin küfürleri ve yüzlerindeki bıkkınlık alanı doldurdu.

"Lan, sen bizimle kafamı buluyorsun, piç!"

Onu döven adam birden öne atıldı, eli yıldırım gibi çenesine yapıştı. Sanki kırmak istiyormuş gibi bastırıyordu.

"Bir de piç, ha..." dedi. Çenesini hızlı bir hareketle adamın elinden çekti. Derin bir nefes aldı. "Ben bu kalp kırıklığıyla ölsem oynamam seninle göbekli..." Adamın gözleri bir an şaşkınlıkla açıldı. Sabrının sınırına geldiği çok netti. Eli beline uzandı, tabancayı çıkardı ve onunla alay edenin şakağına hızla dayadı.

Kalbim hızlandı. Yutkundum. Hızla bir adım attım fakat biri önümde belirince sırtına çarptım. Engel oldu, beni kendime getirdi. Derin bir nefes alıp geri çekildim. O, arkasını dönmeden beni sakinleştirdiğini fark ederek uzaklaştı.

"Ama bu ne iştir, göbekli?" Kafadan gidik olduğuna emin olduğum o adama doğru baktım yeniden. Sesinde korkudan eser yoktu. Tabanca şakağındayken bile alaycı bir şekilde konuşuyordu. "Hem dövdün hem sövdün, bir de şimdi öldürecek misin?" Onu öldürmesine ramak kalmış olan adam, tam bir şey söyleyecekti ki sözünü keserek "Senin o kalbin var ya..." diye hızla devam etti.

Başını onu öldürmek isteyen adamın göğsüne yavaşça, küçümseyen bir ifadeyle çevirdi. Elinde silah olan adam da istemsizce kendi göğsüne baktı. "Keşke kalbin de göbeğin kadar büyük olsaydı da içine ben sığabilseydim." Sertçe yutkundum. Kesinlikle kaşınıyordu.

Önünde duran adamın gözleri kısıldı. "Senin sülaleni sikerim, lan!" diye bağırarak silahın kabzasını öyle bir hızla onunla alay eden adamın suratına geçirdi ki çıkan ses etrafta âdeta yankılandı. Gözlerimi sıktım, kalbim acıyla kasıldı. Boğazım kurudu. İçimden tekrar ediyordum; şimdi sırası değil, şimdi sırası değil...

Feza! Şimdi sırası değil, kızım.

Gözlerim dolmuştu ama belli etmemeye çalışıyordum. Yavaşça araladım gözkapaklarımı. Dünyayı görebildiğim tek yer gözlerimdi; yüzümün geri kalanı kapalıydı, peçeyle örtülüydü. Nefes almak bile zordu, onun işkenceye uğradığını görmek içimi daha da daraltıyordu. Her şey kötüye gidiyordu. Yine de şimdi ağlamanın sırası değildi.

Başı hareketsizdi, yana düşmüştü. Kaşından akan kan, yüzünden süzülüp asker üniformasına damlıyordu. Üniforma, onun kanıyla lekelenmişti artık.

Dizlerim titredi.

"Lütfen, hareket etsin."

Bekledim. Titrek nefeslerim eşliğinde geçen o kısacık zaman diliminde, sadece bir işaret aradım ondan.

"Bir... İki... Allah'ım, lütfen..." diye saymaya başladım. "Üç... Dört... Onu da alma benden..."

Beş...

Daha altı demeden, omuzlarının hafifçe inip kalktığını gördüm. Yaşıyordu. Soluyordu. Kalbim bugün ilk kez acıyla değil, umutla çırpındı. Yüzbaşı Böke Ertunga hiçbir zaman kolay lokma olmamıştı. Şimdi de olmamalıydı.

İsyan Timi olarak abim Deha'yı kurtarmaya çıktığımız operasyonda, Böke kendini feda etmişti. Risk almış, etraftaki teröristlerin dikkatini çekmiş, ona işkence edilmesine fırsat tanımıştı. Bu sayede bize birkaç dakikalık zaman kazandırmıştı. O birkaç dakika, aradığımız adamı bulup abim Deha'nın yanına ulaştırmamıza yetmişti.

Tüm bunlar olurken kaderin cilvesi budur dermişçesine, bir kardeşimi daha, buradaki cehennemin ortasında bulmuş; belki de yaşayacağım en büyük acılardan birini, onu buradan kurtararak engellemiştik.

Hüda'yla son konuşmamızı kulaklık üzerinden yapmıştık. Kız kardeşim Fatma'yı o cehennemden kurtarmayı başarmıştı. Gizli bir çıkış yolu bulup onu güvenli şekilde kamp alanından uzaklaştırmıştı. Aynı anda, Evliya da abimi kurtaracak adamı Üsteğmen Melik'le birlikte kamp alanından tünel vasıtasıyla çıkarmıştı. Melik ve Evliya, adamı güvenli bölgeye götürüp geri dönmüştü. Evliya ise yola abimin hayatını kurtaracak Rezzan ile devam etmişti.

Abimi yaşatmak için zamanımız kısıtlıydı. Rezzan'ı götürme görevi Evliya'ya aitti. Fatma'nın yaraları ağırdı, bu yüzden Hüda da Fatma'yı alarak onlarla güvenli bölgeye gitmişti. Büyük ihtimalle Türkiye'ye bizden önce varacaklardı.

Bizimse burada hâlâ bitmemiş bir hesabımız vardı. Yüzbaşı Böke Ertunga esirdi. Çevredeki onlarca adam, Böke'ye işkence ederek bizim, yani timin yerini öğrenmeye çalışıyordu. Oysa biz, en başından beri zaten burunlarının dibindeydik.

Sadece onlar farkında değildi.

İKİ SAAT ÖNCE

"Ben anlamıyorum, konu Böke iti olunca niye gözün dönüyor bu kadar?"

Bir kolonun arkasında durmuş soluklanıyorduk. Etrafı sözde benimle birlikte tarayan komutanıma bakmamıştım bile.

"Hayır, herifin başına bir şey gelmesin diye etraftaki herkesin üstüne Azrail gibi çökmüşsün," dedi sitemle. Normalde bu kadar çok konuşmazdı ama bu kez susmak istemiyordu anlaşılan.

"Yürüdüğümüz yollara ekmek kırıntısı atar gibi ceset parçası atıyorsun. Gerisin geri gitsek, cesetlerden yolu hiç şaşmadan bulabiliriz."

Daha fazla dayanamayıp kolonun diğer tarafına doğru sertçe bir bakış attım. Gözlerimiz ânında buluştu. O, zaten bana bakıyordu. "Komutanım," dedim.

Kaşları yukarı kalktı. "Söyle, Teğmenim," dedi. Tüfeğimi alıp tekrar sırt çantama yerleştirdim. Kafamda dönüp duran şey beni artık yiyip bitiriyordu.

Sözlerim boğazımda sıkıştı. O kadar zorlayıcıydı ki sesimi çıkarabilmek bile beni korkutuyordu. "Böke Yüzbaşım..." dedim, yutkundum ve derin bir nefes alıp verdim. Birkaç saniye sonra kendimi topladım ve kelimeleri bir şekilde dile getirmeyi başardım. "O, yaşıyordur değil mi?"

Gözlerim, cevabını sabırsızca bekliyordu.

Derin bir nefes aldı, o da içindeki huzursuzluğu belli etmemek için kendini zor tutuyordu. Anlamıştım. Gözleri tam anlamıyla bana odaklanmıştı.

"Böke..." dedi.

Sanki devamını getirmek istemiyor gibiydi ama sonra, aynı benim gibi yutkunup "Onun birkaç parçasının eksik olduğuna eminim," dedi ve bana doğru bir adım daha yaklaştı. "Ama o deli ne olursa olsun, kolay lokma değildir, Teğmenim. Yaşamanın yolunu mutlaka bulur." Sesi, içime huzur dolmasına neden oldu. Yavaşça gözlerimi kırptım, içimdeki fırtınanın geçmesini bekledim.

"Belki onu bulduğumuzda birkaç kemiği kırık olur, belki ağzıyla burnunun yeri değişmiş olur. Ama ne yapar ne eder; yine de onu bulduğumuzda nefes almaya devam eder."

Üstüme doğru eğildiğinde uzun ve biçimli kirpiklerinin altındaki o güzel gözlerine daha yakından bakma şansım oldu. Kalbim, nedeni bilinmeyen bir hızla çarpmaya başladı.

"Neden biliyor musun?"

Başımı iki yana salladım.

"Çünkü onu bulduğumuzda onun yaşamadığını görürsek, o en iyi ben rehine olurum havası sönmüş olacak. Aslında, bu işte

iyi olmadığını görmüş olacak." Gülümsemesi yavaşça yüzüne yayıldı. Bir insanın hem gülümsemesinin hem de gözlerinin bu kadar uyumlu olup üstüne bir de bu kadar güzel olabileceğini bilmiyordum.

"Bir düşün bakalım, Alaycı. Sence o herifin egosu, böyle bir zedelenmeyi kaldırabilir mi?"

Başımı hızla iki yana doğru salladım. Alparslan haklıydı. Böke'nin öyle bir egosu vardı ki tanıdığım hiçbir insanda bu kadar fazlasına rastlamamıştım.

Böke'nin egosu, yenilgiyi asla kaldıramazdı.. Alparslan, gerçekten de onu fazlasıyla iyi tanıyor olmalıydı. Bu ikilinin arkadaşlık yaptığı dönemi görmeyi gerçekten çok isterdim. Nasıl bir ikili olduklarını görmek, hatta en az Böke kadar kafadan çatlak olan ve yeri geldiğinde en az Alparslan kadar ciddi olan abimi de bu ikiliyle beraber görmek isterdim.

Bu üç arkadaşın birlikte olduğu bir zamanı, iliklerime kadar hissederek yaşamak ve onlara şahitlik etmek isterdim.

Deha yaralanmıştı ve onu kurtarmak için bir operasyon yapılması gerekiyordu. Ancak operasyon sırasında Böke rehin alınmıştı ve artık Alparslan, Böke'yi kurtarmak için uğraşır olmuştu. Onlar gerçekten çok iyi arkadaşlardı. Dostluklarına özenmemek elde değildi.

Daldığım düşünce aleminden Alparslan'ın sesiyle hızla ayrıldım.

"Sağ tarafında," dediğinde irkildim. Kaşlarım istemsizce çatıldı, yüzüme tuhaf bir ifade yerleşti. Ne dediğini kavramaya çalıştım fakat zihnimde boşluklar dolaşıyordu.

Bir anda kolumdan kavrayıp kendine çekti, bedenimi kolonla arasına hapsetti. Soluk almamla birlikte sırtım soğuk duvara değdi. Belinden çıkardığı tabancayı sağ tarafına doğru kaldırdı ve nişan aldı. Ben ne olduğunu anlamaya çalışırken tetiğe bastı.

Başımı çevirip baktığımda birinin cansız bedenini gördüm. Gözlerim, onun yüzünü ararken buldu kendini.

"Hadi, itiraf et, Teğmen." Yüzü çok yakınımdaydı. Ne zaman bu kadar yaklaşmıştı? Sıcak nefesi yanaklarımda geziniyor, kelimeleri tenime düşüyordu. Gözlerim onun açık kahve gözlerinde kaybolmuştu. Sanki dünyada sadece onun gözleri vardı ve orada gördüğüm şey... O sanki beni yıllardır tanıyordu da ondan bu kadar tanıdık bakıyordu.

"Neyi?" diyebildim yalnızca.

"Sana her yaklaştığımda çarpan kalbini itiraf et," dedi. Dudakları dudaklarıma öylesine yakındı ki konuşmuyor, kelimeleri nefesi aracılığıyla üzerime dokuyordu sanki. Kıpırdamaya cesaret edemediğim bir boşlukta sıkışmıştım âdeta. "İtiraf et ki benden bir farkının olmadığını bileyim."

Kalbim onun söylediği gibi mi çarpıyordu? Evet. Hem de öyle deli gibi atıyordu ki sanki her vuruşu beni ele veriyordu. Lâkin aklım... Ah, bu akıl... Hep susturuyordu kalbimi. Hep araya giriyordu. *Anlama, Feza. Eğer anlamazsan hiçbir şey olmamış sayılır,* diyordu. Oysa kalbim onu çoktan anlamıştı.

"Susma," dedi.

Yutkundum. Sanki bir şey söylemezsem o acı çekecekti. Yüzü hâlâ çok yakındı. Hâlâ o kolonla arasında, hâlâ onun gölgesindeydim; hâlâ nefes nefeseydik.

"Susma, yoksa kafayı yiyeceğim artık." Sesi titremişti, yoksa bana mı öyle gelmişti? Omuzlarında görünmeyen yükler vardı. Ben her sustuğumda o yük biraz daha ağırlaşıyordu da ona sitem ediyordu.

"Ben..." dedim ama devamı gelmedi. Kelimeler yutkunduğum yerde düğümlendi.

Biliyordum, eğer "Evet, atıyor," dersem, durmazdı. Hatta "Sen sadece bana yaklaştığında değil, senden uzak kaldığımda ve o sırada isminin geçtiğini duyduğumda bile atıyor," dersem, o dakikadan itibaren hiçbir şey eskisi gibi olmazdı. İkimiz için de hayat bambaşka bir noktaya taşınırdı.

İçimde bir şeyler vardı. Adını koyamadığım, kontrol edemediğim şeyler. Bir parçam ona koşmak istiyor, diğer parçam kaçmak. Kendime bile yabancılaştığım duyguların ortasında sadece duruyordum.

"Senin..." dedi. "Senin bir gün bana geldiğini görürsem..."

Gözlerimi kocaman açtım. Yumuşak dudakları, yanağımı sıyırarak kulağıma doğru yol aldı. Tüylerim diken diken oldu. Tüm vücudum onun varlığının etkisine girdi.

"Tek bir adım attığına şahit olursam, Türkmen kızı..." Kalbim bir an taş kesilir oldu. "Sana yemin ederim ki o adımı attığın yerin altına tüm kalbimi sereceğim."

Bir süre sustu. Belki de söylemek istediği her şey buydu. Belki de daha fazlası dilinin ucundaydı ama ben sustuğum için o

da susuyordu. Benden uzaklaşmadan önce yaptığı son şey, beni içine çekmekti. Öyle bir davranıyordu ki sanki onun dünyasında nefes almak bile ben demekti.

Yumruk hâlinde iki yanına sarkıttığı ellerini yavaşça indirdi. Bir adım geri attı. Ardından bir adım daha. Ben hâlâ aynı yerdeydim. Onunla birlikte nefesim de gitmişti. Son bir bakış attı, yüzü ifadesizdi. Anlaşılan oydu ki tekrar Yüzbaşı Alparslan kimliğine bürünmüştü.

Kolonun arkasından çıkıp yürümeye başladığında ben onun en son durduğu yere bakıyordum. Hâlâ kalbimi bastırmaya çalışıyordum ama yemin ederim ki bastıramıyordum.

Birkaç saniye bekledikten sonra kolonun arkasından çıkarak peşinden gittim.

Gözlerim karanlığa alışmıştı ancak bu etrafı daha güvenli hâle getirmiyordu. Geniş bir mağaranın içindeydik; tavanı yüksek, duvarları yosunlu ve taşlıktı. Girişin dışında ağır silahlı militanlar nöbet tutuyordu, içerideyse devriye gezen birkaç grup daha vardı. Oldukça kalabalık gruplardı bunlar.

Alparslan önümdeydi. Elini kapatıp açarak işaret verdi ve beni yere çökerek ilerlemeye yönlendirdi. Soluma doğru çömeldim. Nefesimi kontrol altına almaya çalışıyordum. Telsizine hafifçe dokundu ve alçak sesle "Üsteğmen Ekber, komutanın konuşuyor," dedi. "Mağara çevresinde bir çıkış noktası var mı? Bölgeyi tarayın. Acil."

Telsizden bir hışırtı duyuldu. "Komutanım, kuzeydoğuda dar bir patika var. Eğimli kayaların üzerinden geçiliyor ama dikkatli olmanız gerek. Tepede bir gözetleme noktası daha var, termal yeme düşmemeye dikkat edin. Adamlar kendilerini geliştirmiş. Teknolojik ilerliyorlar artık."

"Beklemede kalın," diyerek karşılık verdi Alparslan. Ekber onu onayladı.

"Hazır mısın?" dedi bana dönerek. İçimde savaş vardı ancak ona cevabım başımı sallamaktan ibaretti. Silahımı kavradım.

Alparslan öne geçti. Mağaranın iç hattından ilerlemeye başladık. Taşlara bastığımızda çıkabilecek en küçük bir çıtırtı bile ölüm sebebimiz olabilirdi. Ayaklarımızı sürümemeye dikkat ederek ilerliyorduk. Duvara yaslı birkaç boş bidonun gölgesinden geçtik.

Bize mağarada arama işini bırakmışlardı. Muhtemelen içeride dolanmaya cesaret edemeyeceğimizi düşünüyorlardı. Bizi kamp çevresinde arıyor olduklarına emindim.

Alparslan bir an durdu ve sol elini havaya kaldırdı. Beklememi işaret etti. Sağ elini kaldırıp havaya hayali bir çift çizgi çizdi. Bu hareket, tehdit olduğu anlamına geliyordu.

Gözüm ileri takıldı, tehdidi gördüm. Bir militan, on metre ötemizde nöbet tutuyordu. Başı öne eğilmişti. Uyukluyor gibi görünüyordu.

Alparslan sol cebinden bir metal parçası çıkarıp mağaranın diğer tarafına fırlattı. Mağarada bir ses yankılandı. Uyuklayan adam o yöne döndü, biz ise zıt yöne. Siper almak için bir taş bloğun arkasına çöktük. Terli avuçlarımı pantolonuma sildim.

Kulaklıktan Ekber'in sesi yükseldi. "Komutanım, gözetleme noktası hareketlenmiş. Termal tarama başlamış olabilir. Sıcaklık algısını kırmak için su ya da ıslak zemin bulmanız gerekebilir."

Ekber'in uyarısıyla Alparslan gözlerini kıstı. Mağaranın duvarlarına baktı, elini mağara duvarındaki yosunlu bölgeye uzattı. Onunla beraber aynı şeyi yaptım. Nemliydi. Elini geri çekip bana baktı. "Yüzünü ve ellerini bununla kapat. Termale görünmemeliyiz." Emri yerine getirdim. Yüzümün görünen kısmını yosunla kapattım. İlerlemeye devam ettik. Tünelin sonuna yaklaştığımızda içeriden gelen silah sesi kulağımda yankılandı.

"Üsteğmenim, çatışma nerede?" Alparslan yine kulaklık aracılığıyla Ekber'e seslenmişti.

"Komutanım, güneydoğu girişindeler. Yerimizi tespit etmek amaçlı ateş ediyor olmalılar, ayrıca yayılma var. Her an başka devriyeler de alana dönebilir."

Alparslan bana döndü. "Buradan sonra sadece el sinyali. Ses yok," dedi, kısık bir sesle. Başımı salladım.

Dar bir geçide vardık. Dizlerimizin üzerinde ilerlemek zorundaydık. Çıkışa birkaç adım kalmıştı. Rüzgâr mağaranın ağzından içeri usul usul esiyordu. Termal görüşü engellemek için son bir hamle gerekiyordu. Alparslan, çantasından siyah bir örtü çıkardı. Yavaşça üzerine çekti fakat elimizde sadece tek bir örtü vardı. Benim çantamda örtü olmadığına emindim. Birkaç saniye duraksadıktan sonra, gözlerinde yine ima dolu bakışlar belirdi. "Hadi, hızlı ol," dedi. Bir an için tereddüt ettim, ardından

Alparslan'ın hemen önüne geçtim. Gözlerimiz birbirine kenetlenmişti. Alparslan örtüyü başımızdan geçirmeye çalışırken ben derin bir nefes aldım ve onun, tek bir örtüyle bizi gizlemeyi başarmasını izledim. Aslında ilk etapta tek bir örtünün ikimize de yetmeyeceğini düşünmüştüm.

Ama galiba beni kendiyle bir bütün etme işinden hiç çekinmeyeceği detayını unutmuştum.

Alparslan kısa bir an bana bakarak gülümsedi. Evet, gerçekten gülümsedi. Gülümsemesini görmedim; karanlıktı, görmem mümkün değildi ama işittim. Hızla hareket etti ve kolunu belime doladı, örtünün altındaki sıcaklığını hissettirerek bana bir adım daha yaklaştı. Göğsüm, göğsüyle bütün oldu.

Birbirimizin nefesini hissederek ilerlerken Alparslan "Birbirimizden fazla uzaklaşmamamız lazım, Teğmenim," diye fısıldadı. Artık bilerek böyle davrandığını düşünüyordum.

"Anladım, Komutanım," dedim, soğuk tutmaya çalıştığım sesimle.

Bizi fark etmeleri an meselesi olabilirdi. Üzerimize kapattığımız örtü bizi gizlemeye yetse de tek bir yanlış harekette her şey sona erebilirdi. Alparslan'ın kolunun altına sıkıca yaslandım. Örtünün altı karanlıktı. Göz gözü görmüyordu ve bedenlerimiz fazlasıyla yakınlaşmıştı. Alparslan'ın kolu belimdeydi.

"Yakınsın," dedi, sesi alçaktı.

Gözlerim zemindeydi. Ona bakmaktansa yere bakmayı tercih ederdim. Küçük de olsa önlem almak iyiydi. "Örtü küçük, Komutanım," dedim, dümdüz bir sesle.

Sustu. Birkaç adım daha attık, ardından "İtiraz etmedin," dedi. Beni kollarının arasına almıştı ve ben de onun söylediği gibi hiç itiraz etmemiştim.

"İtiraz etseydim de vurulsa mıydık, Komutanım."

Gülerek kulağıma doğru eğildi. "Neyse..." dedi. "Ben yokmuşum gibi davranmaya devam et."

Gözlerim yerde kalmaya devam etti.

"Siz de öyle yapın, Komutanım."

Küçük bir uyarı, Komutanım. Sadece bu ânımızı değil, özünde tüm anlarımızı kapsayan bir uyarı bu, Komutanım.

Alparslan yine hafifçe güldü. Sonra başını yana çevirdi, göz ucuyla baktı bana. Bakışlarını üzerimde hissettim. "Keşke ben

de senin kadar profesyonel kalabilseydim." Beni kendine daha çok çekti. Tutunabilmek için elimi göğsüne koydum.

"Sen bana adım atmazsan, ben hep komutanın olurum, merak etme," dedi. Yutkunmasını duydum. "Şu iş bitsin, komutanlarının ikisi de kurtulsun, seninle konuşacak başka şeylerim de var."

Sessiz kalmayı planlıyordum ama "Nasıl şeyler, Komutanım?" dediğimi sonradan fark ettim. Kendi sesimden irkildim. İstemeden de olsa başımı kaldırdım. Karanlık bastırmıştı etrafa, yine de gözlerine bakmayı başardım. Ona bakmak, başka hiçbir şey görmemekti.

Alparslan durdu. Ben de mecburen durdum. Sırtımdaki eli hâlâ yerindeydi. Parmakları sabitti ama dokunduğu yer sanki ateşle çizilmişti. Dokunduğu yer yangın yeriydi.

"Bana adım atmanı sağlayacak türden şeyler..." dedi. Sesi sakindi. Farklı bir tonu olsa da sakindi. Boğazıma bir şey düğümlendi. Yutkunmam gerekti ama yapamadım. Kalbimin orta yerine âdeta bir adet Alparslan oturdu.

Aklına koymuştu. Evet, öyle... Alparslan beni aklına koymuştu.

Sadece aklı olsa yine iyi... Ya beni kalbine de koyduysa? O zaman ne yapacaktım?

Aynı timdeydik. Aynı hedefin peşindeydik. Üstelik Deha da bizimle aynı hedefin peşindeydi. Abimin arkadaşıydı o. Aynı zamanda komutanımdı. İkisiyle de olmazken ikisiyle beraber hiç olmazdı.

Ben sessiz kalmayı seçtiğimde o tekrar yürümeye başladı. Beni de beraberinde yürütüyordu.

Biraz daha ilerledikten sonra sonunda ikimizi birbirimize bağlayan örtü başımızdan çekildi. Alparslan örtüyü kaldırdığı an, onun kollarının arasından hızla çıktım. Bana umutsuz vakaymışım gibi bakmıştı. Umursamayıp etrafıma bakınmaya devam ettim. Burası sessiz, sakin, kayalıklarla kaplı bir bölgeydi. Artık içeride değildik. Yine de tedbiri elden bırakmamak için yüzümüzdeki yosun izlerini silmemiştik.

"Komutanım, tepenin ardı temiz. Sizi bekliyoruz," diyen Ekber'in sesi duyuldu. Alparslan bana baktı. İşaretini verdi ve ikimiz önlü arkalı yürümeye başladık.

Sırtımdaki tüfeğimi tekrar çıkartıp elime aldım. Yol boyu siper alarak, göz hizasından ses çıkarmadan ilerledik. Şimdiyse taşların ardına saklanan iki siluet görünüyordu. Telsizden gelen kısa bir sesle, onların da bizi fark ettiğini anladım.

"Komutanım," dedi Ekber, eliyle bizi çağırarak. "Temiz."

Alparslan önde, ben arkasında ilerleyerek hızlı adımlarla yanlarına vardık. Teğmen Şahin diz çökmüş vaziyetteydi. Telsiziyle uğraşıyor, arada dürbünüyle çevreyi tarıyordu. Ekber ise ayakta bizi bekliyordu.

Alparslan ona döndü. "Son durum raporu!"

"Üsteğmen Melik, Evliya'yla birlikte güvenli bölgeye intikale geçti, Komutanım. Yarım saat önce yola çıktılar. Melik şu an geri dönüş yolunda. Tahmini varış süresi on beş dakika. Dönüşünde bize katılacak."

Kulaklıklarımızdan gelen cızırtı bir anda ortalığı yırtar gibi yükseldi. Hızlı hızlı soluyan birinin nefes seslerini duyuyorduk. Birkaç saniye içinde bu sesin kime ait olduğunu anlamıştım. Hüda... Kalbim, sanki göğüs kafesimi kıracakmış gibi çarpmaya başladı. Fatma ona emanetti.

"Komutanım, Teğmen Hüda Korbey konuşuyor, cevap verin."

Alparslan'ın bakışları bana döndü. Kaşları fark edilir şekilde çatıldı. Yüzümdeki endişeyi görmüştü belli ki. Hiç vakit kaybetmeden elini kulağına götürdü. "Dinliyoruz, Teğmenim."

"Komutanım, mağaranın arka tarafında, geldiğimiz yere daha yakın bir çıkış buldum. Emanetimi güvenli şekilde buradan çıkardım ancak..." dedi Hüda, derin bir nefes aldı. Kalbim bir kez daha hızlandı. Sözlerindeki titrek tınıyı sanki içime kazıdım. "Çok fazla yarası var, Komutanım..."

Gözlerimi sımsıkı kapadım. İçimde yükselen panik boğazıma oturmuştu. Elimi yüzüme götürdüm, parmaklarım yüzüme düşen yosunları fark etti. Bu iğrenç şey beni delirtecek gibiydi. Öfkeyle yüzümü ovalayıp yapışkan kalıntıları temizlemeye çalışırken Alparslan, Hüda'ya cevap veriyordu.

"Teğmenim, Evliya ile aranızda tahmini yarım saatlik mesafe var. Ona yetişmeye çalışın. Emanetinizi bir an önce Türkiye'ye ulaştırın. Göreve sizsiz devam edeceğiz."

Yosunları temizlemeye çalışan ellerim bir anda dondu. Başımı hızla kaldırıp Alparslan'a baktım. Gözlerimle ona teşekkür

ettim. Biliyordum, Fatma bu yaralarla daha fazla gecikmeye dayanamazdı. Alparslan bunu bildiği için bizden bir kişiyi daha eksiltmeyi göze almıştı.

"Emredersiniz, Komutanım," dedi Hüda. Sesi mutlulukla doluydu, istediği kararı aldırmıştı. Bu beni gülümsetti. Fatma'ya iyi bakıyor olmalıydı.

Yüzümdeki gülümsemeyle Ekber ve Şahin'e baktım. İkisi de olan biteni anlayamayan gözlerle bize bakıyordu. Emanetin ne olduğunu merak ettikleri çok belliydi. Alparslan bunu fark etmiş olmalı ki kısa bir el hareketiyle geçiştirdi onları. İkisi de başını salladı.

Ekber, dağın aşağısındaki bir noktayı işaret etti "Böke Yüzbaşının rehin alındığı yer, Komutanım. Gözlemlerime göre kamp alanının doğu yakasına, harabelerin olduğu kontrol merkezine götürüldü. Dört silahlı unsur eşlik ediyordu. Böke Yüzbaşının durumu stabil görünüyordu ama bilincinin açık olduğuna dair kesin bir veri şu an için yok."

Alparslan başını hafifçe eğdi. "Kaç adam vardı? Çevre güvenliği nasıl sağlanmıştı? Kamptaki devriye döngüsünü gözlemleyebildiniz mi?"

Ekber başını aşağı yukarı salladı. "Yaklaşık on beş unsur vardı. Üçer kişilik iki devriye birimi daire şeklinde hareket ederek dolaşıyor, aralarında beş dakikalık mesafe bırakıyorlar."

"Güzel. Sende bir şey var mı, Teğmenim?" dedi Alparslan, Şahin'e doğru dönerek.

Şahin Komutanım dürbünü gözünden indirdi. "Doğu yakası karanlıkta kalıyor, Komutanım. Ayrıca zeminde çok fazla metal hurda var. Sessiz ilerlemek zor olacak."

Alparslan bir adım geri çekildi. Ellerini önündeki kayalığa koyup hafifçe çömeldi. "Anlaşıldı."

Hepimiz bekledik. Detaylı bir plan kuruyor olmalıydı. Alparslan kısa süre sonra başını kaldırdı, gözlerini bana doğru çevirdi. "Teğmenim, dürbünü ver."

Elimi çantama attım ve tüfeğimin üzerindeki dürbünü söküp uzattım. Birkaç saniye boyunca kamp alanına baktı, ardından tekrar Ekber'e döndü. "Doğu hattındaki hareketliliği izlemeye devam et. Melik'in dönüşüne kadar buradayız. Melik gelir gelmez harekât planını yürürlüğe koyacağız. Ne pahasına olursa olsun, Böke'yi oradan alacağız."

Teğmen Şahin başını salladı. Ekber ise "Emredersiniz" diye fısıldayarak onay verdi. Elbette onu orada bırakmayacaktık. Önüme dönüp silah kontrolü yaptım. Diğerleri de benimle aynı şeyi yapmaya başladı.

Ekber'in sesiyle başımı kaldırdım. "Melik geliyor."

Alparslan karşısındaki kayalıkların arasına bakarak sessizce başını salladı. "Anlaşıldı. Melik'in gelmesiyle birlikte harekete geçiyoruz."

Melik kısa süre içinde yanımıza ulaştı ve Alparslan'ın karşısına dikildi. "Komutanım, bulunduğum bölgeyi güvenli hâle getirdim. Herhangi bir hareketlilik yok." Nefes nefese kalmıştı. "Evliya'yı ve rehineyi güvenli bölgeye kadar götürdüm. Helikopter onları kalkış bölgesinde bekliyor olacak. İletişimi kurduk, rehinede herhangi bir komplikasyon yok. Durumu stabil."

Derin bir nefes alıp verdim. Bu beni rahatlatmıştı. Şimdilik her şey son derece yolunda ilerliyordu. Böke'yi de alıp buradan sağ salim çıktık mı tamamen rahatlayacaktım artık.

★

Gözlerimi birkaç kez üst üste kırpıştırdım. Geçmiş, kısa bir süreliğine, âdeta bir gölge gibi zihnime doluştu. İsyan Timinden geriye yalnızca biz kalmıştık: Alparslan, ben, Ekber, Melik ve Şahin.

Gecenin ilerleyen saatlerinde, detaylı bir keşif sonrası kamp alanına bir kez daha gizlice sızmış, her birimiz devriye gezen bir teröristi sessizce etkisiz hâle getirmiştik. Onların kıyafetlerini kendi üniformalarımızla değiştirmiş, yüzlerimizi peçelerle gizlemiş, silahlarımızı bile onların silahlarıyla değiş tokuş etmiştik. Cesetleri bulunamayacak kadar güvenli bir yere sakladığımızdan emindik. Artık kampta, onların kılığında devriye geziyorduk.

Kampın idaresinden sorumlu adam, Yüzbaşı Böke'yi işkence bölümüne aldığında kamptaki diğer adamlar gibi biz de sıradan bir meraklı gibi davranarak kalabalığa karışmış, yerimizi aradıklarına şahit olmuştuk. Hâlbuki burunlarının dibindeydik.

Karşımda bir sandalyeye bağlı, bir saati aşkın süredir dövülen Yüzbaşı Böke duruyordu. Biz ise etrafa dağılmış, birbirimizle temas kurmadan, tek bir bakış bile paylaşmadan, varlığımızı fark ettirmeden onu izliyorduk.

Alparslan hemen sol çaprazımdaydı. Onu göremesem de varlığını iliklerime kadar hissediyordum.

Böke konuşmazdı. Ağzından tek kelime çıkmazdı. Bizi satmazdı. Gerekirse canını verir, yine de yerimizi ifşa etmezdi. O, ölümden korkmazdı. Onun için yaşamak, onurlu olmakla anlamlıydı; onursuz bir hayatı ise elinin tersiyle iterdi. Yanlışlıkla bile olsa birimizi ele verirse, kendine ilk kurşunu sıkacak biriydi.

Türk askeri böyleydi işte. Korkusuz, dimdik, yılmaz ve inançlı olurdu. Ölümün üzerine yürüyen, onurunu canından üstün tutan, aşkı vatan toprağı olanlardı. İşte bu yüzden, dünyada hiçbir kuvvet onları eğemezdi. Böke gibi adamlar, adı "Türk" olan destanın yaşayan kanıtlarıydı.

Dağ başını duman almış, gümüş dere durmaz akar. Güneş ufuktan şimdi doğar, yürüyelim arkadaşlar...

Böke'nin başı yana düşmüştü; burnundan, dudağından ve kaşının kenarından ağır ağır kan damlıyordu. Gözlerini kapatmıştı ama sesi gür ve inatçıydı. Her defasında aynı dizeleri tekrar ediyordu. Hiç durmadan, hiç yılmadan...

Gençlik Marşı. O kadar çok mırıldandı ki...

Karşısındaki adam sabırsızca el etti ve yanına birini çağırdı. Gördüğüm kadarıyla Türkçe bilen biriydi. Tercüman, Böke'nin sadece bir şarkı söylediğini, önemli bir şey olmadığını söyledi. Karşısındaki adam kahkaha attı.

"Muhtemelen kafasına çok vurdum," dedi, dalga geçerek. "Beynini yerinden oynattım." Böke'nin başı sağa doğru kaydı, sonra yeniden sola. Sanki dalgaların arasında savruluyordu. Hâlâ aynı dizeleri tekrar ediyordu.

"Dağ başını duman almış..."

Neden bunu söylüyordu? Gerçekten de aldığı darbeler yüzünden miydi? Yoksa...

Dağ...

Dağlar...

Dağın başı sadece yanınca duman altı olur.

Etrafıma bakındım. Yıkık dökük harabenin çerçevesiz penceresinden dışarı baktım. Buranın tam karşısında kocaman bir dağ vardı. Sabaha karşıydı, güneş ışıkları dağa vuruyordu.

"Gümüş dere durmaz akar..."

Sesi giderek kısılıyordu. İçeride yankılanan seslerin, konuşmaların, uğultuların arasında kaybolacak kadar zayıftı. Odaklandım. *Devam et, Feza. Daha çok odaklan! Duyamıyorsan hisset. Kulağınla değil, kalbinle yakala.*

Kapattım gözlerimi. Bir keskin nişancı olarak, bu kez gözlerime değil, kulaklarıma ihtiyacım vardı. Derin bir nefes aldığımda bütün sesler kesildi. Sadece ben ve Böke kaldık.

"Gümüş dere durmaz, patlar..."

Gözlerim faltaşı gibi açıldı. Patlar mı? Bütün uğultulara, bütün karmaşaya rağmen doğru duyduğuma emindim.

Karşısındaki adam, bir kez daha yumruğunu ona doğru savurdu. Böke'nin başı geriye savruldu, neredeyse yıkılıyordu artık. Son sözleri, bilincini tamamen kaybetmeden önce son kez kulağıma doluştu. "Güneş ufuktan şimdi doğar."

Başımı hafifçe kaldırdım, harabenin kırık pencerelerinden dışarıya tekrar baktım. Ufuk kıpkırmızıydı. Güneş doğmak üzereydi. Gülümsedim. Öyle bir gülümsemeydi ki bu, dişlerimi peçenin altında kocaman açarak gülümsedim. Senin aklına kurban olurum, abim benim be! Böke burada olduğumuzu biliyordu. Evet, kesinlikle biliyordu. Peçemin altındaki gülümsemeyi içime hapsettikten sonra başımı eğip usulca geri çekildim.

İnsandan olma yoğun kalabalığın arasına sızdım. Sıradan bir devriye gibi görünmeliydim. Sadece yürüyen bir adamdım artık. Midem bulansa da onlardan bizim olanı almak için onlardan biri olmalıydım. Başımı öne eğdim, sağ omzuma yasladığım tüfeği biraz daha yukarı kaydırdım. Birkaç adım attım. Ayaklarım, tozun ve toprağın içinde, kimseye çaktırmayan adımlar atıyordu.

Kendimi kalabalığın içinde kaybettim. Harabe mekânın içinden uzaklaşarak önümdeki taş yolda ilerlemeye başladım. İçeride olduğu kadar olmasa da dışarıda da hâlâ nöbetçiler vardı. Gözlerim, önümde uzanan hafif yükseltili araziye takıldı. Kampa ilk sızdığımız yer. Orası aynı zamanda mühimmat deposuydu. Yukarıdaki dağda gözlem yaparken içeriye mühimmat taşıdıklarını görmüştüm. Oraya gitmem gerekiyordu.

Göz ucuyla etrafı süzdüm. Herkes ya içerideki işkence sahnesine kilitlenmişti ya da kendi mevziinde nöbetini tutuyor gibi görünüyordu.

Başımı hafifçe önüme eğerek taş döşeli yolda yürümeye devam ettim. Ben sakin sakin yürürken kalabalığın içinden biri, tiz bir Arapça aksanla "Sen! Baksana buraya!" diye seslendi.

Yutkundum. Bana seslenmediğini umarak yürümeye devam ettim. Başımı kaldırmadım. Kalbim kaburgalarımı yumrukluyordu. Cevap veremezdim. Sesim beni ele verirdi. Üzerimdeki paçavralar, yüzümdeki maske bile bir kadın olduğumu gizleyemezdi. Adımlarım tökezledi. Bir kez daha güçlükle yutkundum.

"Sana diyorum! Baksana!"

Çevredeki gözlerin üzerime kaydığını hissettim. Eğer bir hamle yapmazsam, bitecekti her şey. Bedenimi arkamdaki uzun boylu adama doğru yavaşça çevirdim.

Bakışları üzerimdeydi ve sandığımdan daha yakınımdaydı. Bir cevap vermem için dimdik bana bakıyordu. Eli yavaşça sırtındaki tüfeğinde yer edinince inceden inceye benden şüphelendiğini anladım. *Çık çıkabiliyorsan şimdi işin içinden, Feza.*

Beynim düşününce yetisini kaybettiğinde ve artık bittiğini düşündüğümde... Bir beden, benimle adamın arasına hızla girdi. Geniş omuzlu adam, doğrudan teröriste döndü. Sırtı bana dönüktü. "Ön kısım boş kaldı. Biz oraya gidiyoruz," dedi, Arapça konuşarak. "Askerlerin yeri hâlâ tespit edilemedi. Belki de amaçları mühimmat deposudur."

Alparslan.

Gözlerimi hafifçe kısıp başımı eğdim. Peşimden gelmişti. Adam bir an duraksadı, sonra kaba bir el hareketi yaptı. "Tamam, gidin! Çabuk olun!"

Alparslan duraksamadan yürüdü. Peçenin altındaki gözleri beni buldu. Kısa bir baş işaretinden sonra yanımdan geçti.

Ben de onun hemen peşinden, adımlarını taklit ederek devam ettim. İkimiz de arkaya bakmadık. Bütün dünya üzerimize yıkılacakmış gibi hızlı hızlı ilerledik.

Onunla aynı hizada yürümeye başladığım anda "Hiç söz dinlemiyorsun," dedi. "Risk almayı seviyor olmalısın."

Başımı hafifçe ona çevirdim, yürürken kısa bir bakış attım. "Siz sevmez misiniz?" dedim sessizce.

Bir an için duracakmış gibi oldu, adımlarında bir tereddüt hissettim ama devam etti. "Artık değil," diye yanıtladı, sesi bu

kez daha mesafeliydi. Sanki geçmişten bahsederken o anıların üzerine devasa, aşılmaz bir duvarı da beraberinde örüyordu.

Ankara'da, abim Deha ile aynı görevde çalışmaya başladığımda bir gece oturup timdeki herkes hakkında konuşmuştum onunla. Hatta merakıma yenik düşüp lafı dolandırmadan "Yüzbaşı Alparslan nasıl biridir?" diye sormuştum

Abim önce cevap vermek istememişti ama sonunda kaçamayacağını anlayıp anlatmaya başlamıştı. "Eskiden tanıdığım Alparslan ile şimdiki arasında dağlar kadar fark var," demişti.

"Nasıl yani?" diye üstelemiştim.

"Eski Alparslan çok daha farklıydı. Delidolu, kafasına buyruk, inatçı ve risk almayı seven biriydi. Hiç düşünmeden tehlikeye atardı kendini. Hatta seninle Böke'nin karışımı gibiydi."

Şaşırmıştım çünkü gözlemlerime göre, Yüzbaşı Alparslan profesyonelliğin vücut bulmuş hâliydi. Hesaplanmamış hiçbir adımı yoktu. Kendimi geçtim, Böke gibi deli dolu, patavatsız bir karaktere benzetilmesi tam anlamıyla aklıma yatmamıştı. Bu düşüncelerimi abime de söylemiştim. Bana hak vermişti.

"Şu an gördüğün adam, eski Alparslan değil," demişti. "Bir şey onu değiştirdi. Ne olduğunu söyleyemem. Ama bilmen gereken tek şey var. Eski Alparslan, riskin ta kendisiydi. Şimdiki ise riski tanıyan ve ondan akıllıca kaçınan biri." Abim onun hikâyesini biliyordu ama anlatmayı reddediyordu.

Yüzbaşı Alparslan'ın içinden bir zamanlar çok büyük bir fırtına geçmiş olmalıydı. Üzerinde hâlâ o eski fırtınanın toprak izleri vardı. Eski Alparslan'ı merak ediyordum. Böke gibi kafadan gidik olan Alparslan'ı.

"Neden peşimden geldiniz?"

Hızla adımlarını yakaladım. O ise adımlarını durdurmadan, sanki sorumu çoktan tahmin etmiş gibi "Böke'yi ben de duydum," dedi.

İstemsiz bir gülümseme yayıldı yüzüme. İkimiz de Yüzbaşı Böke'yi çok iyi tanıyorduk; öyle ki onun ne demek istediğini kelimelere dökmesine gerek yoktu, bakışı bile bize yetiyordu.

Böke... Benim için bir abiden farksızdı. Ailemden bir parçaydı. Alparslan için de bir zamanlar öyleydi. Bir zamanlar, birbirlerini kardeş olarak görüyor olmalılardı.

Sonrası ise...

İşte o kısmı düşünmek bile içimi sıkıştırdı. Bir kadının, aralarındaki bağa böyle bir zehir akıtabilmiş olması, tüylerimi diken diken etti. Yumruklarım kendiliğinden sıkıldı. İçimde beliren öfkenin tam olarak neye yöneldiğini bilmiyordum.

"O zaman aynı şeyi düşünüyoruz," dedim Alparslan'a bakarak. Bana bakmıyordu ama başını hafifçe yukarı aşağı sallayarak düşüncelerimi onayladığını gösterdi.

"Başını duman alması gereken bir dağımız var," dedi.

Yine gülümsedim. Onunla aynı yerden bakıyor, aynı adımları atıyorduk. Farklı bedenlerde farklı beyinler taşıyor olsak da düşünce kıvrımlarımız birbiriyle kesişiyordu.

"Deha mı, Böke mi?" sözleri ağzımdan döküldü, hemen ardından dilimin ucunu dişledim. Ne saçma bir soruydu bu! Ama sormuştum işte. Dürüst olmak gerekirse, nedenini biliyordum. Alparslan'la konuşmak, gerginliğimi hafifletiyordu. İçimi parçalayan korkuyu biraz olsun bastırıyordu. Böke de Deha da ölümle burun burunaydı.

İkisi de benim için vazgeçilmezdi. İkisinden birini kaybetmek düşüncesi bile göğsüme taş gibi oturuyordu.

Peki ya Alparslan için? Abimi sevdiğini biliyordum. Deha'ya değer verdiğini hissedebiliyordum. İkisiyle geçirdiğim zaman boyunca, birbirlerine sıkı sıkıya bağlı olduklarını görmüştüm. Ama Böke ile Alparslan artık eskisi gibi değildi. Gerçi "eskisi" nasıl bir şeydi, gözlerimle görmemiştim. Yalnızca dinlediklerimden biliyordum. Böke'nin sevgisi açık seçikti. Onun Alparslan'a her baktığında gözlerinde görünen o derin özlem, affedilmek için attığı taklalar... Hepsini görebiliyordum.

Alparslan ise soğuktu. Mesafeliydi. Bir türlü adım atamıyordu Böke'ye. Onu affetmeye yanaşmıyordu. Bu soğukluk beni deli ediyordu. Çünkü ikisinin arasına giren, bir kadın olmuştu. Ezel. Alparslan'ın eski sevgilisi. Kendime sormadan edemiyordum, acaba Alparslan, Ezel'e hâlâ sandığımdan daha fazla mı değer veriyordu? Bu yüzden mi Böke'yi affedemiyordu?

Olduğu yerde durdu ve bana döndü. Etrafına sessizce baktı. Bulunduğumuz nokta nispeten tenha sayılırdı; çevredeki birkaç kişi de oldukça uzaktaydı. Kampın kalabalığı diğer taraftaydı. Gözleri beni bulduğunda başını yavaşça sola doğru eğdi. Sorumun saçmalığının farkındaydım ama yine de cevabını duymak

istiyordum. Sert bakışlarımı onun gözlerine dikerek Böke'yi seçmesini umdum. Eğer Böke'yi seçerse, onu affetmeye hazır olduğuna inanabilirdim. Deha kusura bakmayacaktı artık.

Başını birkaç kez neredeyse görünmeyecek bir şekilde aşağı yukarı salladı. Sanırım sorumu gerçekten düşünüyordu. "Sen tercih yapar mıydın?" diye sordu bir anda.

Gülümsedim. "Soruyu ilk ben sorduğum için cevap vermek bana düşmüyor, Komutanım." Aslında, asla bir seçim yapamazdım ama bunu onun bilmesine gerek yoktu.

"Cevap vermek zorundayım yani," dedi, sesindeki o belli belirsiz meydan okuma beni gülümsetti. Başımı hızlıca salladım. Evet, ona cevap verme zorunluluğu yüklemiştim. Bazen cesaretime kendim bile şaşıyordum.

Alparslan adım adım bana yaklaştı. Üzerime doğru eğilirken gözlerini gözlerimden bir an olsun kaçırmadı. Yüzünü kapatan peçenin arasından sadece o uzun kirpiklerinin altında parlayan gözleri görünüyordu. "Sen," dedi birden.

Kaşlarım istemsizce çatıldı. Tepkimi görür görmez usulca geri çekildi.

"Herkesin bir ilk tercihi vardır," dedi, sesi bu kez daha içtendi. Yutkundum ama o hiç oralı olmadı.

"Sen de bana ilk tercihimin kim olduğunu sordun." Karşılık verecektim fakat konuşmama izin vermedi. "İlk tercihim bir Türkmen kızı. İkincisini kim bilir?" Alay ediyordu. Benimle resmen alay ediyordu. Ses tonunda bile vardı o alay. Gözlerimin içine son bir kez daha baktıktan sonra arkasını dönüp yürümeye başladı.

Sert bir iç çekişle ayağımı yere vurdum ve tam o anda, iki şeyi birden idrak ettim: Birincisi, bu adam korkunç derecede zekiydi. Sözlerimi öyle güzel kendi lehine çevirmişti ki. Böke ve Deha arasında kimi seçeceğini açıklamadan sıyrılıvermişti. İkincisi, ne kadar anlamak istemesem de ortada apaçık bir gerçek vardı. Bu adam, gözümün içine baka baka bana yürüyordu.

Sinir katsayımın tehlikeli seviyelere ulaştığını hissettim. Şeytan "Acaba Deha'ya söylesen de onun gerçeği öğrenmesiyle Alparslan'ı ortadan komple kaldırsan mı?" diye kulağıma fısıldıyordu.

Başımı hızlıca iki yana salladım. Deha'nın nasıl biri olduğunu biliyordum. Böyle bir şey yaparsam, sonuçları felaket olurdu.

Alparslan ve Böke'nin dostluğunu hiç görmemiş olmama rağmen, bitmiş olduğunu bilmek bile beni yeterince üzüyordu. Bir de üstüne, şahit olduğum Deha ve Alparslan dostluğu da biterse, üstelik bunun sebebi ben olursam...

Ah, sanırım böyle bir sorumluluğu asla taşıyamazdım.

Dişlerimi sıkarak adımlarımı hızlandırdım. Beni sinirden kudurtmayı başaran komutanımın yanına yetişmek için koşar adım ilerledim. Yanımda ilerleyen Alparslan Yüzbaşı'nın sessizliğinden güç alıyordum. O adım atıyorsa, ben de adım atıyordum. O duruyorsa, ben de duruyordum. Ağaçların ve kayaların arasından süzüldük.

Göz ucuyla çevreyi taradım; iki nöbetçi, depo girişine kırk metre mesafede sigara tüttürüyordu. Yüzbaşı Alparslan'ın eli havada kıpırdadı. İki kişi, saat yönünde hareket etti. Başımı hafifçe eğerek onay verdim. Öldürdüğümüz adamlardan aldığımız kalaşnikofu gevşek bir şekilde tutuyordum. Birkaç adım daha attıktan sonra Alparslan Yüzbaşı hafifçe doğruldu. Peçenin ardında olsa da bakışlarını hissedebiliyordum. Vakit gelmişti.

Kayaların gölgesine kaydık. Mağaranın ağzı neredeyse nefes mesafesindeydi artık. Depo girişinin hemen yanındaki eski paletler ve variller doğal bir kör nokta oluşturuyordu. Oraya sızdık.

Alparslan belinden susturuculu tabancasını çekti. Ben kalaşnikofun emniyetini açtım. Eğer içeride beklenmedik bir durumla karşılaşırsak, ânında ateş açacaktık. Nefesimi kontrol altına aldım. Alparslan önden ilerledi, ben arkasındaydım. Mağaranın içi genişti; sarımtırak ışıklar tavana monte edilmişti. Mağaranın tünel girişi, bambaşka bir yere açılıyordu.

Yüzbaşının parmak işaretiyle ikiye ayrıldık. Ben sağ koridoru taradım. Bir yandan da gözlerimle kablolama olup olmadığını kontrol ettim. Tuzak kurmuş olabilirlerdi. Alparslan sessizce ilerledi, ortamı taradı. Depoda şimdilik kimse yoktu.

"Temiz," diye fısıldadı, neredeyse duyulamayacak bir sesle.

Ben de aynı şekilde onay verdim. "Temiz."

İşimize yarayacak türden bir patlayıcı muhakkak olmalıydı. Öyle eski usül değil, yeni bir şey. Kasalarına yaklaştım, ilk birkaç kasanın içinden silah çıkmıştı. Başka bir kasaya yaklaşarak elimi atmıştım ki Alparslan da aynı anda elini kasaya uzattı. Eli, elimin üstünde durduğunda hızla elimi çektim biraz abartmış

olabilirdim. Adama resmen ateş muamelesi yapmıştım. Âdeta elim yanmasın diye ateşten kaçmıştım.

Alparslan olduğu yerde durdu. Eli hâlâ kasanın üstündeydi. Bana kısa bir bakış attı ve gözlerini kısarak beni inceledikten sonra "Ben patlayacağım en son, haberi yok!" diye söylenmeye başladı.

Ondan sürekli olarak kaçtığım için söyleniyordu. Söylediklerini umursamadım.

Tekrar önüne dönerek kapağı açtı. Açılan kasaya odaklandığımda içindeki patlayıcı düzeneklerini gördüm. Kabaca göz gezdirince bile donanımlı bir düzenek olduğu anlaşılıyordu. Uzaktan patlatılmak için daha iyisi olamazdı. Elimi uzatıp almaya çalıştığımda Alparslan Yüzbaşının gülüşünü duydum.

Elim havada asılı kaldı, dönüp ona baktım. Neden gülmüştü şimdi bu?

Göz göze geldik. "Bakalım bu kez komutanından kaçabilecek misin?" dedi.

Sorgulayan gözlerle ona baktığımda tek seferde yüzündeki peçeyi tutup çekti. Son derece yakışıklı yüzü tekrar gözler önüne serildiğinde tepkisiz kalmaya devam ettim. Başıyla patlayıcıyı gösterdi. "Gizlilik esastır, Teğmenim. Birinin o patlatıcıyı bu yüzbaşının bedenine dolaması gerekiyor." Eliyle önce patlayıcı kasasını, ardından bedenini gösterince sertçe yutkundum.

Adi herifin neden güldüğü şimdi anlaşılmıştı. Hiç bozuntuya vermedim. "Patlayıcıyı ben de saklayabilirim."

"Bunun içinde benim sana dokunmam gerekiyor, Teğmenim." Yüzündeki sırıtış giderek büyüdü. Artık resmen kudurmaya başlıyordum. "Biliyor musun, hiç fark etmez."

Resmen alay ediyordu benimle. İçimden bir küfür savurdum. Ağzının ortasına çakamıyor olmak çok zor bir durumdu.

Aklıma bir fikir gelince sinsice gülümsedim. "Deha," dedim bir anda, aniden kaşlarını çattı.

"Ne?"

Gülme sırası artık bana geçmişti. Neyse ki yüzümde peçe vardı da belli olmuyordu. "Hiç, öylesine adını söyleyesim geldi, Komutanım. Sanırım abimi özledim." Deha'yı hatırlarsa durmak zorunda kalırdı ki öyle de olmuştu. Arkadaşının kardeşi olmam onun canını sıkıyor olsa da benim işime geliyordu.

"Deha," dedi, mırıldanarak. Bakışları yere kaydı. "Onunla konuşurum." Sanki kendi kendine konuşuyordu. Erkek kafası gerçekten çok farklı çalışıyordu. Ben sadece aramızdaki mesafeyi koymaya çalışırken o vicdan azabı çekiyordu sanki. Abimi hatırlamak, onu derin bir düşünceye itmişti.

"Komutanım," dedim, bakmadı bile. Gözleri hâlâ yerdeydi. Bir kez daha seslendim, yine bir cevap alamadım. Kararsızca adım attım. Yavaş adımlarla ilerleyip tam karşısında durdum. Bana bakmamaya yemin etmişe benziyordu. Yüzümdeki peçeyi, onun yaptığı gibi tek hamlede çıkardım. Bu kez doğru hamleyi yaptığımı fark ettim. Gözleri hızla önünden kalktı ve nihayet bana doğru döndü. Göz göze geldiğimizde derin bir iç çekti. Sakin kalmaya çalıştım ama ne yaparsam yapayım, ona her yaklaştığımda hissettiğim heyecanı değiştiremiyordum.

"İyi misiniz?" diyebildim sadece. Gözlerini gözlerimden çekmeden bana bakmaya devam etti.

"Abilerine karşı kötü biriyim," dedi. Sözlerine anlam verememiştim. Ne demek istiyordu?

Aklıma bir kez daha aramızdaki o küçük sır geldi. Albay Cezmi'nin odasından çıktıktan sonra aramızda geçen o konuşma... Hâlâ geceleri uykularımı kaçırıyordu. Alparslan ve büyük abim Reha arasında bir şey vardı. Buna emindim. Ama öğrenmek istediğime emin olamıyordum.

"Abilerimin böyle düşünmediğine eminim," dedim.

Reha ve Alparslan için bir fikrim yoktu ama Deha'nın, Alparslan'ı çok sevdiğine emindim. Zaten Deha, Reha'nın sevmediği birini bu kadar çok sevmezdi. Bu yüzden, Reha'dan da emin olmakta zorlanmıyordum.

"Bu, gerçeği değiştirmez, Türkmen kızı," dedi, burukça bir gülümseme takınarak. "Ben hep onların zararına oldum."

Sorgulamak istedim. Ne olduğunu ne yaptığını, içindeki bu yangının sebebini sormak istedim. Belki anlatırdı. Ama sormak bile, benim onu duyacak kadar güçlü olup olmayacağımı sorgulamama yol açıyordu. Onun içindeki yangın, sanki hepimizi kül edecekti.

"Abim Deha için buraya geldiniz ve abim Böke için de buradasınız," dedim, bulunduğumuz yeri göstererek. "Bir insan, onun için canını riske atarak birine zarar verebilir mi?"

Bir anda dondu kaldı. Ben onu kendine getirmek için konuşmuştum ama o tamamen kopmuştu. Sanki olduğu yerde donmuş, hareketsiz kalmıştı. Gözlerinde acının izleri vardı, her bakışında acı kendini belli ediyordu.

Yanlış bir şey mi söyledim diye düşündüm. Dilimin ucunu ısırdım. Tam olarak ne söylemiştim, bilmiyordum. Ama her ne söylediysem, onu derinden sarsmıştım.

"Vermez mi?" diye sordu birden. Derin bir nefes alıp verdim. Cevap vermemi beklemedi. "Bir insan, en çok kendi canını riske attığında birine zarar verir." Bir adım atınca botlarının ucu botlarıma değdi. Birbirimize bir nefes kadar yakındık. Kalbim gereğinden fazla atar oldu, nefes alışım düzensiz bir ritme büründü.

"Feza..." dedi, adım dudaklarının arasından sanki bin yıllık bir yükü bırakır gibi, bir ah eder gibi dökülmüştü. "Etrafında senin için canını verecek insanlar varken..." diye devam etti, soluklandı. Derin bir nefes aldı ve aynı anda içimize çektiğimiz havayı soluduk. Gözlerimiz hâlâ birbirinden ayrılmamıştı. "Canını riske atma."

Öyle bir tonda söylemişti ki başımı istemsizce yukarı aşağı salladım.

"Sen ölme diye ölürüm..." Gözlerimi ondan kaçırdım, tekrar bir iç çekti. "Sen ölme diye ölürüz," diye düzeltti kendini, gözlerinin içine yeniden baktım. "Ama sen bunun acısını kaldıramazsın."

Elleriyle her iki koluma tutundu. Yutkunmamak için âdeta savaş veriyordum.

"Senin canın yanmasın, Türkmen kızı." Başını hafifçe yana eğdi. Bir an bile bana bakmayı kesmedi. Artık nefes almayı bıraktığımı fark etmiş olacak ki rahatlamam için geriye doğru bir adım attı ve aramızdaki mesafeyi açtı.

Bazen bana çok şey anlatıyordu, bazen hiçbir şey anlatmıyordu. Ama çok şey anlattığı zamanlarda bile hiçbir şey anlatmıyordu. Onu anlayamıyordum. Anlayamadığım için kendimi kötü hissediyordum. Çünkü bana kendini anlatmak istiyordu, belliydi. Onu görmemi, hissetmemi istiyordu. Ben bir şeyi anlamak için detaylara ihtiyaç duyardım, gizli cümlelere, saklı cümlelere değil; doğrudan olayın kendisine ve detaylarına ihtiyacım vardı.

Anlatmadan onu anlayamazdım. Ama sanki anlatırsa, onu yine anlamazdım. Bu yüzden anlatmaktan çekiniyordu. Ondan kaçınan benmişim gibi görünebilirdi ancak benden asıl kaçan oydu.

"Hadi, şu bombayı alıp çıkalım," dediğinde tekrar onunla göz göze geldim. Konuyu değiştirme çabası içindeydi. Kısa bir bakış attıktan sonra üzerindeki siyah kazağının eteğine elini attı.

Gözlerim, Alparslan'ın kazağı tek hamlede başından çıkarışıyla bir anda kaslı vücuduna takıldı. Neredeyse iki metre boyundaydı, yetmezmiş gibi geniş omuzları ve belirgin kaslarıyla tam karşımda duruyordu. İnsanın bakmaya doyamayacağı, gördüğüm en etkileyici fiziklerden birine sahipti. Her kası birbiriyle yarışıyordu sanki. Hayran kalmamak elde değildi.

"Teğmenim..." Sesini duyduğumda bakışlarımı nihayet yüzüne çevirmeyi başardım. Yüzündeki sırıtışı gördüğümde yakalandığımı anlamıştım. Ulan, Feza... Adama resmen yiyecek gibi baktın. "Dürüst olmak gerekirse, bakışlarını sevdim," dedi.

Gözlerimi hızla başka bir yere çevirdim.

"Az önce bakışlarıyla beni yiyen birinin şimdi gözlerimin içine bakamıyor olması bana hiç de gerçekçi gelmedi."

Alaycı sesi hiç yardımcı olmuyordu. Öfkeli bir şekilde gözlerinin içine baktım, hâlâ gözlerinde o alaycı hâlinin izleri vardı. Tavırları artık sabrımı zorlamaya başlamıştı.

"Dediğim gibi, bombayı ben de bedenime sarabilirim, Komutanım." Elimi, kıyafetimin eteğine doğru götürmüş, kumaşı yavaşça yukarı doğru çekmeye başlamıştım. Karın bölgemi hafifçe açmıştım ki beni durdurdu.

"Onu yaparsan, buradan çıkmamız zorlaşır, Türkmen kızı," dedi. Gözlerinde âdeta karanlık bir yalvarış vardı. Artık alay etmiyordu, aksine fazlasıyla zorlanıyordu. Yine de bu beni durdurmaya yetmezdi. Benimle fazlasıyla uğraşıyordu ve karşılığını artık kesinlikle alacaktı.

"Aaa, olur mu hiç öyle, Komutanım? Ben bir çıkartayım şunu, sonra tekrar giyerim nasıl olsa."

Biraz daha yukarı çektim kazağımı. Artık karın bölgem tamamen açığa çıkmıştı. Sertçe yutkundu, hatta dudaklarını okuduğum kadarıyla sessiz bir küfür bile savurmuştu.

"Sen kazandın, Teğmen. Şimdi yavaş yavaş indir onu."

Göz devirmemek için zor tutuyordum kendimi. Yavaş yavaş yerine tek seferde örttüm karnımı. Derin bir nefes alıp verdi, ona iyi bir ders verdiğim için son derece rahattım.

"Senin az önce yaptığın var ya..." dedi, bir karnıma bir gözlerime bakıyordu. "Böke'ye yapılan işkenceden bile daha ağırdı."

Başımı iki yana doğru salladım. Abartıyordu.

Açık sandık kutusuna doğru gittiğimde hâlâ söyleniyordu. "Başka yerde olsak yapmazsın. Zamanla yarışıyoruz diye komutanına yaptığın şeye bak." Sitemlerini duymazdan gelerek bombayı dikkatlice elime aldım. "Nutkum tutuldu."

Üzerine fazla mı gitmiştim acaba? Bu adam genelde çok konuşmazdı ama şimdi susacağa da benzemiyordu. Bombayla beraber yanına doğru gittiğimde olduğu yerde hâlâ söyleniyordu.

"Aklımdan çıkmaz ki... Şimdi nasıl odaklanacağım?"

"Merak etmeyin, Komutanım. Ben sizi korurum," demek istesem de sustum. Bunu da dersem, muhtemelen kalpten giderdi, hiç gerek yoktu. Bombayla yanına doğru ilerledim ve elimdeki bombayı onun eline yerleştirdim. Bir bana bir bombaya bakarak tekrar yutkundu.

"Sen şimdi bir de bana dokunacaksın, değil mi?" dediğinde başımı ağır ağır yukarı aşağı salladım. Bir kez daha yutkundu. "İşkencenin büyüğü bana yapılıyor. Böke de ben rehineyim diye geçiniyor." Gözlemlediğim kadarıyla, Yüzbaşı Alparslan'ın canı bir şeye sıkıldığı zaman çok konuşuyordu.

Ona yine cevap vermek yerine elimi pantolonumun kemer kısmına attığımda bir adım geri çekildi. O kadar hızlı geri çekildi ki gözlerimi kısarak ona baktım. Neden namusuna göz dikmişim gibi davranıyordu bu adam?

"Sık kafama, bitsin şu eziyet," dedi, artık söylenmemek için kendimi zor tutuyordum. Nefes alış verişi bile değişmişti.

Kemeri tek hamlede çıkarıp her iki elime aldım ve ona doğru bir adım yaklaştım. Bir adım geri gitti, sonra ben bir adım daha attım ve o bir adım daha geri gitti. Artık sinirleniyordum.

"Komutanım, kaçmayın," dedim. O da olduğu yerde durdu. Kabullenmişti.

"Hızlı ol, acı çekmek istemiyorum," dedi. Bunu gerçekten canı gönülden istediği o kadar belliydi ki. Direnseem de kendimi tutamayarak güldüm.

"Türkmen kızı..." dedi sitemle. Gülmeyi kesip ona doğru adım attım. Bakışları gülüşümdeydi. Elindeki bombayı karın bölgesine yasladı, ben de kemeri sırtından geçirip ona çok temas etmemeye özen göstererek bombayı karnına kemer yardımıyla bağladım. Geri adım attığımda derin bir nefes aldı.

"Bitti mi?" dedi. Bakışlarımı yüzüne çevirdim, gözleri sımsıkı kapalıydı. Bu adam ciddi olamazdı.

"Bitti, Komutanım. Üstünüzü giyebilirsiniz," dedim. Yere attığı kazağı alıp ona uzattım. Gözlerini açınca elimdeki kazağı gördü ve hızla elimden çekip kazağı üzerine geçirdi. Ben de yere attığım peçeyi silkeleyip tekrar yüzümü gizledim.

"Az önce yaptığın şeylerin geri dönüşü olacak, Teğmenim."

Bir yandan yüzümü örtüyle gizlemeye çalışıyor, bir yandan da onu anlamaya çalışıyordum. Örtüyü başımın arkasında bağlarken başımı kaldırıp gözlerinin içine baktım.

"Farkındaysanız, sözünüzden hiç çıkmadım, Komutanım. Bombayı bedeninize sarmamı siz istediniz," dedim, peçeyi tamamen yüzüme örttüğümde omuzlarımı kaldırıp indirdim, tamamen masumdum.

"İşi lehine çevirdin," dedi, başını yukarı aşağı sallayarak. "Bunun rövanşı olacak, Türkmen kızı."

Gözlerimi kısarak ona baktım. O da yerdeki peçeyi aldı ve yüzünü gizlemeye koyuldu.

"Ya rövanş maçını da kaybederseniz?" Bana dönüp kısa bir bakış attı, ardından arkasını dönüp yürümeye başladı. Acaba benimle göz göze gelmemeye özen mi gösteriyordu, diye düşünmeden edemedim.

"Savaşın ortasındayız ve benim aklıma ihtiyacım var," dedi, omzumun üzerinden kısa bir bakış attı. "Aklımı kendinle doldurma, yoksa savaşamam."

Artık ciddiydi. Gerçi az önce acı çekerken de ciddiydi ama şu an daha da ciddiydi. Onunla uğraşmayı bıraksam iyi olacaktı. Yoksa gerçekten odaklanamadığı için ölebilirdik. Sessiz kalmaya özen göstererek bombanın uzaktan kumandasını cebime koydum. Odadan çıkmak için peşinden yürümeye başladım.

Alparslan önden ilerliyor, ben arkayı kolluyordum. Mühimmat deposunun loş çıkışından süzüldük. Hemen sağdaki boş varillerin arasına girip gözlem yaptık. Nöbet değişimi

başlamamıştı. Şans bizden yanaydı. Alparslan üzerindeki bombayı sanki hissetmiyormuş gibi taşıyordu. Tam varillerin arkasından çıkmıştık ki bir gölge önümüzü kesti.

"Siz ikiniz orada ne yapıyorsunuz?" Adam bize şüpheyle bakıyordu.

Alparslan bir adım öne çıktı. "Şeyh'ten emir geldi. Depoyu tekrar kontrol etmemizi istedi. Hâlâ ortalıkta askerler dolaşıyor. İçeri sızılma ihtimali var. Bir sorun çıkmasını istemiyor."

Adam bakışlarını Alparslan'dan ayırmadı. Sonra yavaşça bana çevirdi. Gözleri bir anlık tereddütle üzerimde durdu. Gözlerini kaçırmadan beni incelemeye başladı. Birkaç saniye daha kalsaydı, bir şeyler sezecekti. Dik durmaya özen gösterdim. Bakışlarımı ondan hiç çekmedim.

Tam o anda, Alparslan adamın görüşünü kesti. Sanki kazara bir adım atmış gibi gövdesini önüme koydu. Adamın dikkatini tekrar üzerine çekti. "Ön taraf temiz. Şimdi arka tarafa geçeceğiz. Deponun arkasını da kontrol edeceğiz. Sonra tekrar girişe döneriz." Karar vermeye çalışıyordu.

"Dikkatli olun. Eğer asker bulursanız, öldürmeyin. Şeyh onları canlı istiyor."

Alparslan başını eğdi.

"Onları öldürmemek için kendimi zor tutarım ama canlı yakalarsam getiririm." Bir saniyelik duraksama oldu, sonra kısa bir gülüş paylaştılar aralarında. Fark ettim ki Alparslan eğer isterse şerefsiz adam rolüne çok iyi bürünüyordu.

İkisi vedalaştı, ardından adam uzaklaşıp kendi yerine geçti. Biz de oradan ayrıldık ve mağaranın sağ yamacı boyunca yürüdük. Etrafta kimsenin olmadığına emin olduğumuzda sessizce birbirimize baktık. Sessizce işaretleşip sola kıvrıldık, kayaların arasından geçerek dağlık bölgeye doğru ilerledik. Yükseldikçe kampı tepeden görebiliyordum. Bir an için durup çevreyi taradım. Kalabalık, kampın hâlâ diğer kısmındaydı. Tam da planladığımız yönde.

Dağın zirvesine vardığımızda güneş dağların arasından kendini göstermeye çoktan başlamıştı. Vakit dardı.

Yüzbaşının göz hareketleriyle işaret ettiği noktaya yöneldim. Kayaların arasında doğal bir boşluk vardı. Kesinlikle mükemmel bir yerdi. Patlayıcıyı alıp dikkatlice o boşluğa yerleştirdik. Her

şeyi birbirine entegre ettik, kabloları bağladık. Evliya olsa belki daha hızlı halledebilirdik ama ikimiz kafa kafaya verince sadece bu kadar oluyordu.

Son kabloyu sabitlediğimde Alparslan "İniyoruz. Hazır ol," dedi. Başımı hafifçe salladım. Silahımı önüme aldım ve inişe başladım.

Yukarıdan bakarak harabeyi inceledim. Çökmüş duvarlar, kırık kirişler ve dökülen taşlarla örülü eski bir yapıdan ibaretti. İçeride Böke Yüzbaşı hâlâ rehin tutuluyordu. Derin bir nefes aldım. Tam olarak yakında değildik ancak aşağıda da sayılmazdık.

Yüzbaşı Alparslan bana baktı, peçenin ardında gözleriyle işaret verdi. Cebimdeki kumandayı çıkarıp, mini detonatör düğmesine bastım.

Patlama sesi göğü yırttı. Derken biri bana doğru hareket etti. Yüzbaşı Alparslan'ın elleri, kulaklarımın üstüne kapandı. Parmaklarının arasına sığınıverdi kulaklarım, elleri benim sessiz kalkanım oldu. Patlamanın uğultusu etrafı kasıp kavururken ben sadece onun ellerinin arasındaydım.

Yüzünü buruşturmuştu. Sanki çıkan ses bedeninde yankılanmıştı. Patlamanın olduğu yöne gözlerini dikip kaşlarını çattı. Çenesi gerginlikle sıkılmış, kaşları çatılmıştı. Ses onu rahatsız etmişti. Karşımda duran adama detaylıca baktım ve yutkundum.

Farkında değildi... Kahretsin, gerçekten farkında bile değildi.

Beni korumuştu. Kendi canını düşünmeden, kendinden önce beni düşünmüştü. En acısı ya da en güzeli, bunu bilerek yapmamıştı. Beni korumayı planlamıştı, kahramanlık etmek için değildi hareketleri. Farkında olmadığı anlarda bile ilk refleksi bendim. Ve bu, benim delicesine atan kalbime sessizce saplanan bir gerçekti.

Bakışları bana döndü. Gözleri sanki içimdeki fırtınayı sezmişti.

"İyi misin?" diye sordu.

İyi değildim. Çünkü onun bu hâli, bana iyi gelmemekle kalmıyor, beni altüst ediyordu. Sadece başımı salladım. Konuşsaydım sesim titrerdi. Ellerini yavaşça kulaklarımdan çekti. Dokunuşu bir yemindi sanki. Son bir kez bana baktı, ardından gözlerini tekrar patlayan yere çevirdi.

Yeri göğü sarsan bir patlama dağın zirvesinden yükseldi. Toz bulutları kampın üzerine çöktü. Panik çığlıkları her yeri doldurdu. Kampın tüm dikkati dağılmıştı. Harabenin içinden silahlı adamlar fırladı. Bazıları doğuya koştu, bazıları batıya, kimisi ise körlemesine ateş açtı havaya.

Tam da istediğimiz şekildeydi her şey. Böke Yüzbaşı'nın tutulduğu harabe artık neredeyse boşalmıştı. Ben ve Alparslan birbirimize son bir bakış attık. Şimdi sıra onu kurtarmaktaydı.

Ay Işığı
KİTAPLIĞI
@ayisigikitap

10

KÜÇÜK BİR KIRIK, BÜTÜN EVRENİN ŞEKLİNİ DEĞİŞTİRİR

Kış gecesinin buz kollarında saklıdır isyan,
Gözyaşları sel olup özgürlüğe akar her an,
Aşk toprağında açar umudu, direnişle can,
Özgürlüğe susar ama yine de döner hicran.

2007
IRAK-KERKÜK

Reha saklandığı yıkık duvarın arkasında irkildi. Yer titremişti sanki. Peşindeki adamlar bir an durdu. "Ne oluyor lan?" diye bağıran bir ses duyuldu. Ardından ayak sesleri yön değiştirdi. Hepsi patlamanın olduğu tarafa doğru koşmaya başladı.

Reha başını yavaşça uzatıp baktı. Gerçekten gidiyorlardı. Ama içindeki sıkışma geçmedi. Eli istemsizce göğsüne, kalbinin üzerine gitti. Nefesi düzensizleşti. Patlama... Planda böyle bir şey yoktu. Böyle bir şeyi konuşmamışlardı.

"Niye?" diye fısıldadı kendi kendine.

Gizlendiği yerden çıktı. Patlamanın geldiği yöne gitmek zorundaydı ama o adamların gittiği yoldan değil, onlara yakalanmadan ulaşmalıydı. Köyün arka sokaklarını biliyordu. Eski değirmenin yanından geçen dar patikaya saptı.

Adımlarını sessiz atmaya çalışıyordu. Her köşe başında durup dinledi. Patlamanın dumanı uzaktan görünüyordu. Birkaç adım daha attı.

Tam sokağın ucuna varmıştı ki arkasında bir gölge hissetti. Geç kalmıştı.

Soğuk bir şey başına dayandı.

Reha dondu. Reha, adamın nefesini ensesinde hissediyordu. Silahı ensesine kaydırdı. "Kımıldama," diye fısıldadı sert bir sesle.

Reha yutkundu. Boğazı kurudu. Gözleri yavaşça yana kaydı. Kaçacak yer yoktu. Adamın parmağı tetikteydi, nefesi kulağının dibindeydi.

Kalbi, göğsünü parçalamak istiyormuşçasına atıyordu. Adam tetiği yavaşça çekince ses Reha'nın kulağının içinde yankılandı. Adamın dudakları yana doğru kıvrıldı, gözlerinde keyifli bir ifade vardı.

Reha kaçacak bir yer olmadığını biliyordu. Bu dar sokakta, bu mesafede, bu açıyla... Hiçbir şansı yoktu. Göğsü bir kez yükseldi, derin bir nefes aldı. Kardeşlerini düşündü. Annesi için kalbi kararmıştı. Babası konusunda içini kemiren kötü bir his vardı. Ama en azından kardeşleri yaşasın istiyordu. Adam tetiğe biraz daha yüklendi.

Ancak daha o ateş edemeden başka bir silah sesi patladı. Reha önce ne olduğunu anlamadı. Ardından önündeki adam bir anda kayboldu. Sıcak bir şey yüzüne çarptı. Kan. Bedeni Reha'nın önüne yığıldı.

Reha geriye sendeledi. Yüzüne sıçrayan kanın sıcaklığını hissetti. Nefesi kesilmişti. Gözlerini kaldırdı. Sokağın girişinde küçük bir kız duruyordu.

Feza.

Sekiz yaşındaydı daha. Küçücük bedeni, dar sokağın ortasında dimdik duruyordu. İki eliyle tuttuğu silah hâlâ havadaydı. Kolları titremiyordu. Mermi adamın ensesinden girmişti.

Reha'nın bakışları Feza'nın gözlerine takıldı. O gözlerde panik yoktu. Korku yoktu. Ağlamak yoktu. Tuhaf bir durgunluk vardı. Sekiz yaşında bir çocuğun gözlerinde olmaması gereken bir soğukkanlılık vardı.

Silah hâlâ hedefteydi.

Reha'nın dudakları aralandı ama sesi çıkmadı. Feza bir adım attı. Yerdeki adamın kanı taşların arasından akarken Reha bir şeyi fark etti. Feza karanlıktan korkardı.

Ama ölümden korkmuyordu. Öldürmekten korkmuyordu.

Reha'nın dizleri çözülmek üzereydi. Gözbebekleri titriyordu; bakışları sabitlenemiyor, bir Feza'ya bir yerde yatan adama kayı-

yordu. Kalbi düzensiz, sert, kontrolsüz atıyordu. Derin bir nefes aldı ama ciğerleri bu nefese doymamıştı.

"Abim..." dedi nefes nefese. "Senin burada ne işin var?"

Feza silahı yavaşça indirerek omuz silkti. Yerdeki adama baktı. Başını hafifçe yana eğdi, başının arkasını kaşıdı. Bir an için silahı tekrar kaldırdı, namluyu havaya doğrulttu. Sonra yeniden indirdi. Yüzünde pişmanlık yoktu.

Reha sonunda hareket edebildi. Yerdeki bedenin üzerinden atladı, neredeyse koşarak Feza'ya ulaştı. Kardeşinin önüne, dizlerinin üzerine çöktü. Titreyen elleriyle silahı onun parmaklarının arasından aldı. Feza direnmedi. Silahı bir hamlede uzağa, sokağın öbür ucuna fırlattı.

Sonra Feza'yı kucakladı. Sıkı sıkı. Boğarcasına. Yüzünü saçlarına gömdü. Üst üste öptü. Kokladı. Sanki onu kaybetmiş de yeniden bulmuş gibiydi. Gözlerinden yaşlar boşaldı; sıcak damlalar Feza'nın saçlarına düştü.

"Abim, sen ne yaptın?" dedi, sesi titriyordu. "Niye buradasın? Ben sana gelme demedim mi? Söz vermedin mi bana? Niye geldin, abim?"

Her cümlede bedeni ileri geri sallanıyordu. Sanki transa girmişti. Feza onun kucağında olduğu için o da sallanıyordu. Küçük bedeni, abisinin sarsıntısıyla hareket ediyordu.

Reha biraz geri çekildi, yüzünü iki eliyle tuttu. "Abim, bir şey söyle," dedi yalvararak. "Hadi, konuş. Bir kelime bir şey söyle."

Feza'nın gözleri sabitti. Gözkapakları bile titremiyordu.

"Abi de bana," dedi Reha, sesi iyice inceldi. "Bir kere abi de."

Reha tir tir titriyordu. Dişleri birbirine vuruyordu. Sanki mermi ona isabet etmişti. Sanki az önce ölen adam değil de içinden bir parça düşmüştü yere. Kardeşinin yüzüne baktıkça, onun sekiz yaşında olduğunu hatırladıkça içinde bir şey kopuyordu. Feza'nın sessizliği, patlamadan daha büyük bir gürültüydü.

Feza aniden Reha'ya döndü. "Abi, ben canavar mıyım? Canavar mı oldum?" dedi yavaşça, sesi ürkekti. Gözleri Reha'nın yere fırlattığı silaha kaydı, ardından yüzüne geri döndü. Reha saçlarını çekti, yanaklarını avuçladı.

Feza katil olmanın ne demek olduğunu bilmiyordu ama canavar olmanın ne demek olduğunu biliyordu. Kendisini o mertebeye ulaşmış biri gibi görüyordu.

Reha başını hızlıca çekti, gözleri Feza'ya kilitlendi. "Olur mu öyle şey, abim? Sen canavar filan değilsin. Sen benim bir tanemsin, sen benim prensesimsin, sen canavar filan değilsin," dedi.

Feza yerde yatan adama uzun uzun baktı. Reha titreyerek kardeşinin elini tuttu ve yanaklarını okşadı. "Abim, bakma oraya. Bana bak," dedi. Feza bakışlarını çekmedi. Reha tekrar tekrar yüzünü okşuyor, elini saçlarından yanağına sürüyordu.

"Ama ben canavarım işte. Baksana," dedi Feza, eliyle abisinin yüzünü işaret ederek. "Ben canavar olmasaydım, senin yüzünde kırmızı kırmızı lekeler olur muydu?"

Sesinde bir çocuk saflığı vardı ama gözleri her şeyi görüyordu, her şeyi anlamıştı. Sekiz yaşındaydı ama zekâsı ve farkındalığı yaşını aşıyordu.

Reha elini yüzüne götürdü. Parmaklarına değen kan, içini de kanatıyordu. Boynunu geriye attı, nefes almaya çalıştı ama içine çektiği hava tuzsuz, tatsız ve eksik gibiydi.

"Sen değildin," dedi, sesi sert çıkmıştı. Feza hafifçe gülümseyerek başını iki yana salladı.

"O bendim," dedi. Reha bir an durdu, tekrar başını salladı, gözlerinden bir damla yaş süzüldü ve kana karıştı. Feza bunu gördü, başını hafifçe yana yatırdı ama bir şey söylemedi. Sessizliğiyle Reha'nın kafasını karıştırıyordu, küçük kardeşi artık tanıdığı o çocuk değildi. Feza farklı bir şey olmuştu; soğuk ve sakindi ama içeriden yanıyordu.

Reha babasının sözlerini hatırladı. Babası kardeşleri için hep "Deha öğrenecek, sen zaten öğrendin. Öğrenmemesi gereken tek kişi Feza. Kız kardeşin ateştir," derdi. "Henüz ateşin harlandığını göremiyorsun. Ateşi hissetmiyorsun. Ben kızımı tanıyorum. O sizden farklı."

Reha da hep karşı çıkardı. "Hayır, ben kardeşimi tanıyorum. Benim kardeşim bizden farklı değil," derdi.

Gözlerini açtı ve Feza'ya baktı. "Başka bir yanın daha var," dedi.

Feza şaşkınlıkla, "Nasıl yani?" diye sordu. Reha onu kucağına aldı, silahların ve cesetlerin olduğu yerden uzaklaştırdı. Feza artık etraftaki dehşeti göremiyordu.

"O sen değildin. O başka biriydi," dedi Reha.

Feza parmağını havaya kaldırdı. "Ben iki kişi miyim?" diye sordu.

Reha gülümsedi. "Evet, sen iki kişisin. Herkes bir kişi, sen iki kişisin."

Feza şaşkın bir şekilde başını kaldırdı. "Nasıl iki kişi olabiliyorum? Ben nasıl çok kişiyim?"

Reha gülümseyerek "Canavar olan sen değildin. Senin ikinci kişin. Sen prensessin. Sen akıllısın. Sen komiksin. Sen abilerini deli edersin. Sen abilerinle alay edersin," dedi.

Feza başını kaldırdı. "Alay ne demek?" diye sordu.

Reha sessizce "Alay... Sen demek," dedi.

"Benim üçüncü bir ismim mi var? Feza Ayris Alay?"

Reha başını iki yana salladı. "Hayır, Feza Ayris Alaycı... Böyle daha güzel oldu," dedi.

Feza gülümsedi. "Evet, Alaycı... Daha güzelmiş."

Reha saçını okşadı, sevgiyle sarıldı kardeşine. "Canavar olan Alaycı'ydı," dedi. "Alaycı bunu yaptı. Feza yapmadı. Alaycı, seni ve sevdiklerini korumak için yaptı. Alaycı da kötü biri değil, sadece biraz fazla alay etmeyi seviyor."

Feza başını yana yatırdı. Zihninde bir dünya vardı ve oraya Alaycı'yı sığdırıyordu; hem koruyor hem saklıyordu. Başını biraz öne eğdi, dudaklarını büzdü. "Alaycı olduğumu Deha'ya söyleyebilir miyim peki?" diye sordu.

Reha hemen başını iki yana salladı. "Hayır," dedi, sesi sertti. "Alaycının ne yaptığını ona söyleyemezsin."

Feza dudaklarını büzmeye devam etti, tam ağlamak üzereydi ki Reha kardeşine kıyamadı, başını hafifçe eğdi. "Tamam," dedi. "O zaman sadece Alaycı'nın ismini söyleyebiliriz ama ne yaptığını anlatmayız. Ortanca kardeş, küçük kardeşin Alaycı olduğunu görmemeli, sadece duymalı."

"Alaycı'nın neler yaptığını duyarsa ne olur ki?"

Reha derin bir nefes aldı, gözlerini uzaklara dikti. "Deha," dedi, sesi derinden geliyordu, "Bu benim nasibim, bu benim kaderim. Ben bu yükü sırtlarım ama Deha'nın omzuna yıkmam."

Feza kıkırdadı, hafifçe gülümseyerek başını salladı. "Deha güçlü değil... Deha, Reha abim kadar güçlü değil," dedi kendi kendine.

Reha, Feza'yı kucağında tutmaya devam ediyordu. Kardeşinin saçlarını okşadı, gözlerine bakarak köy meydanına doğru yürümeye başladı. "Hadi," dedi, sesi sakindi. "Seninle buradan

uzaklaşacağız. Ben seni koruyacağım, sadece sana bakacağım. Sen de her şeyi bırak, sadece bana bak, Alaycı."

Feza sessizce başını abisinin omzuna yasladı, küçük bedeni Reha'nın kucağında titriyordu. Feza'yı kucağında taşırken adımlarını bilinçli bir şekilde atıyordu. Sanki köy meydanına gitmesi gerektiğini, orada bir şeylerin onu beklediğini hissediyordu. Annesini ve babasını düşününce hiç iyi şeyler hissetmiyordu. Ama Deha ve Feza... Onlara karşı içini dolduran bir şey vardı; korunacak, hayatta kalacak, sevilmeye layık bir şey.

Feza şu an kucağındaydı, güvendeydi. Deha hâlâ yaşıyor olmalıydı, Reha bunu hissedebiliyordu. Bu yüzden Feza'yı sorgulamıyor, Deha'nın nerede olduğu, ne yaptığı hakkında bir kuşkuya kapılmıyordu. Hissediyordu ki köy meydanına vardığında içgüdüsü doğru çıkacaktı ve Deha'yı bulacaktı.

Reha, kucağında Feza'yı ağır ağır köy meydanına doğru taşırken köy sessizleşmişti. İçeride yaşayan insanlar varsa bile dışarı çıkmıyorlardı. Feza, kısa bir süre önce Reha'nın kucağında uyuyakalmıştı. Reha bunun farkındaydı. Feza'ya her baktığında onun az önce soğukkanlı şekilde "Abi, ben canavar mıyım?" diye sorması aklından geçiyordu. Kafayı yiyecek gibi oluyordu. Reha, kardeşini kucağından indirmeden yoluna devam etti.

Köy meydanına ulaştığında kalabalığı gördü; Cezmi de oradaydı. Babasının arkadaşı bu kalabalığın içinde dimdik duruyordu. Reha yavaşça ilerledi. Gözleri babasını bıraktığı ağaca takıldı. Ağacın altında hareketsiz yatan babasının dizlerinin üstüne Deha başını yaslamış, gökyüzünü izliyordu. Babası nefes almıyordu. Kan kaybından ölmüştü. Reha'nın içi bir kez daha titredi; gözleri babasını, Deha'yı ve etrafı taradı. Kimse sesini çıkarmıyordu.

Reha, Cezmi'ye baktı. Cezmi bakışın sebebini anlayarak başını öne eğdi. Reha derin bir nefes aldı. Bir günde hem babasız hem annesiz kalmıştı. "En azından kardeşlerim hayatta," dedi, yutkunarak.

Cezmi gözlerini sımsıkı kapatarak derin bir nefes aldı. "Ne yapacaksın şimdi? Kardeşlerinin senden başka kimsesi kalmadı," dedi.

Reha durdu, bakışları meydanda dolandı. "Türkiye güzel bir yer. Kardeşlerime anne ve baba olabilecek tek yer." Cezmi başını salladı, onayladı. "Ben kardeşlerimi anne ve babalarına götüreceğim o zaman," dedi Reha, sesi güçlü çıkmıştı.

Feza ve Deha, artık eskisinden bile daha bağlı olacaklardı abilerine. Geriye kalan tek dayanakları abileriydi; başka kimseleri kalmamıştı. Abilerinin omuzlarında ise iki ağır yük binmişti. Hayır, bu iki yük kardeşleri değildi; bu iki yük, kardeşlerinin derdiydi. İçinde iki kişi olduğunu bildiği kız kardeşi ve dilini yutan erkek kardeşinin yerine, bu yükü o omuzlamıştı.

2027
KUZEY IRAK

Alparslan'la dağdan aşağıya doğru indik. Onlara çaktırmadan kalabalığın arasına sızdık ve az önceki patlamayı sorguluyor gibi davranmaya devam ettik. Odak noktaları, başı duman alınmış bir dağ olduğu için pek fazla dikkat çekmedik. Harabeye yanaştık ve sağ taraftaki sessiz alana yönelerek yolumuza devam ettik. İçeriyi gösteren pencere boşluğunun önünde durduk.

Patlamanın ardından oluşan kaos, planladığımızdan bile etkili olmuştu. Harabe neredeyse tamamen boşalmıştı ama içeride hâlâ birkaç adam kalmıştı. İçeride kalanlara Şahin, Ekber ve Melik de dahildi. Onlar öleceklerini bilseler Böke'nin yanından ayrılmazlardı.

"Rehineyi alın! Çabuk olun, onu başka yere taşıyın. İşim bitmedi onunla," diye emretti başlarındaki adam. "Dağın etrafına dağılın ve askerleri bulun. Birini bile kaçırmayın. Yakalarsanız canlı istiyorum!"

Bizimkiler diğerleriyle beraber başını salladı. Hiç tereddüt etmeden hareket ettiler.

Yüzleri gizli olsa da peçenin ardında kimin olduğunu biliyordum. Ekber öne atıldı; Melik sağında, Şahin solundaydı. Böke'ye doğru ilerlediler. Böke Yüzbaşı, harabenin iç köşesine zincirlenmişti. Yüzü kanlar içindeydi ama gözlerinde hâlâ bir mücadele vardı.

Kötü haber, son bıraktığımdan daha kötü durumdaydı.

İyi haber, buna rağmen hâlâ hayattaydı.

Ekber hızla zinciri çözdü. Ben etrafı gözlemeye devam ederken Melik, Böke'ye uzandı, kolundan tuttu ve onu sırtladı. Şahin daha rahat sırtlasın diye ona destek çıktı.

Böke'nin zar zor açtığı gözleri kısıldı ama itaat etti. Sözde patronlarının emriyle rehin alınmış bir adama nezaket göstermeden, kaba davranarak harabeden çıkmak üzere ilerlediler. Büyük patron, Melik ve Böke'ye doğru yaklaştı. Tüfeği duvarın içine sabitleyip adamın başını nişan aldım.

"Seninkiler gelmiş, belli." Adam, Böke'ye doğru hafifçe eğildi. Konuşurken dudaklarından yayılan nefret, her hecede daha da belirginleşiyordu. "Seni almaya çalışacaklar ama bulamayacaklar."

Sözlerinin içi boş bir özgüvenle doluydu. Böke'nin çoktan bizde olduğunu bilmiyordu. Burnunun dibinde olduğumuzun farkında bile değildi. Bizim hâlâ çok uzakta olduğumuzu düşünüyordu. Aramızda dağlar var zannediyordu; oysa biz, bir nefeslik mesafedeydik. Bir gölge kadar yakın, bir çatırtı kadar tehlikeliydik.

"Ölümün benim elimden olacak." Yüzünde oluşan sinsi kıvrımlar, kendinden emin bir celladın rahatlığıyla hareket ettiğini gösteriyordu.

"Üzerimde bayağı ter döktün ama sadece küçük bir sıyrık almış gibi hissediyorum," dedi Böke, başını Melik'in omzuna yaslamıştı. Bedeni yorgundu belki ama sesi yüksekti. Etrafına şöyle bir göz gezdirdi. Gözü harabenin dökülen taşlarında, kanıyla karışmış tozların içinde bir şey aradı sanki. "Bu arada, dişim nerede?"

Benim bile dudağımın kenarı kıvrıldı. Bu nasıl bir adamdı? Ölüm burnunun ucundaydı ama hâlâ alay edecek bir şey buluyordu.

Adamın öfkeyle tıslayan sesi kulaklarımı tırmaladı. "Sikik..."

Böke hafifçe güldü. Adam ona bir adım daha atmak istedi ama Böke "Küfür yok. Çocuklar etkileniyor," dedi.

Adam üzerine çullanacakken sert adımlarla kapıdan içeri bir grup adam girdi. En önde yürüyen adam, başını hafifçe öne eğdi. "Şeyhim, gruplara ayrıldık. Emrinizi bekliyoruz."

Adamın gözleri hâlâ Böke'nin üzerindeydi, tiksintiyle bakıyordu. Sonra başını sallayıp parmağını tehditkâr bir şekilde Melik'e doğrulttu. "Bunu mağaraya götürün. Zindana kilitleyin."

Melik başını ağır ağır salladı. Böke, bir kez daha Melik'in omzundan başını kaldırdı. Dudakları kan içindeydi ama gülümsemesi hâlâ alaycıydı. "Zindanda ne yapacağız, kına gecesi mi?"

Adam ona ters bir bakış attı. "Başını gövdenden ayıracağız."

Böke, adama iğrenir gibi bir bakış attı. "Bunu söylerken kurduğumuz göz teması içimi titretti." Bu kez adam ona aynı şekilde baktı. Böke adamın karşılık vermesine izin vermedi. "Ah, merak etme, zindana geldiğinde senin de içinin titremesini sağlayacağım, göbekli."

Adam bir kez daha öfkeyle Böke'ye doğru hamle yaptı. Dişlerinin arasından çıkan tehdit, adımlarına gömülmüş bir ölüm niyetindeydi. Belindeki tabancasına yeltenince kafasına nişan aldım. Böke ölürse... Hepimizi öldürmek pahasına da olsa, o adamı öldürürdüm.

Derken bir el silah sesi etrafta yankılandı. Ne adamın silahından ne de benim silahımdan çıkmıştı o ses. Adam olduğu yerde dondu. Gözleri aniden kapıya döndü, etrafındaki herkes irkildi. Pencereye yapışmış bedenimi geriye çektim.

Etrafıma hızla bakındım. Yoktu. Alparslan burada değildi.

Bir bağırış yankılandı. "Mahir vuruldu!" Saniyeler içinde her şey yerli yerine oturdu zihnimde. İçimdeki tüm gerilim, istemsiz bir gülümsemeye dönüştü.

Böke'nin, dili yüzünden kendi ölümüne sebep olmasına Alparslan engel olmuştu. Dikkat dağıtmıştı. İçeri tekrar baktım. Adam silah sesini duyunca Böke'den vazgeçmiş, yanındakilerle birlikte panik dolu adımlarla harabenin dışına fırlamıştı.

Gülümsemem yüzümde fazla kalamadı. Gerçeğin sivri ucu suratımda bir bıçak gibi gezindi ve ifademi tek hamlede silip attı.

Alparslan.

Eğer o ses gerçekten ön taraftan geldiyse, eğer o tetiğe basan oysa... O kadar adamın içinden silahını nasıl ateşlemişti? Nasıl olmuştu bu? Onların ortasında, gözlerin göremeyeceği bir mesafeden birini indirip hâlâ sağ çıkmayı nasıl başaracaktı?

Hadi, indirdi diyelim... Nasıl dönecekti?

Silah sesi yakından gelmişti. Sol yanımda bir şey sarsıldı. Acı, keskin ve ani bir sancı kalbime saplandı. Gözlerimi sımsıkı kapattım. Elimi göğsüme bastırdım, sanki içimde kırılan bir kemiği tutuyordum. Sanki elimi kalbimin üstüne koyarsam onu koruyabilirdim. Nefesim kesildi. Sadece onun yüzü vardı gözümün önünde.

Kendini riske atmıştı. Bunu yapmıştı. O şerefsiz adam, yanımdan kaybolmuştu... Daha birkaç dakika önce, hayatımı riske atmamam gerektiğini söylemişti bana. Ama şimdi o kendini riske atmıştı. Hem de muhtemelen bizim için.

"Hayır," dedim. Gözlerimi kapattım, içimde yükselen acıyla yeniden açmak zorunda kaldım. Onu kaybetme ihtimali, göğsüme bir taş gibi çöktü. İçimde bir yer, sessizce kırıldı ve o kırık yerden çıkan his, beni olduğum yerde bırakmadı.

Bırakamadı...

Eğer o, bizim için canını ortaya koyuyorsa, ben de onun için riske girerdim. Gözümü bile kırpmadan girerdim. Kendimi toparladım ve düşünmeden harekete geçtim. Siperimi terk ettim. Adımlarım hızlandıkça kalbim de hızlandı.

Harabenin diğer ucundaki pencereye yöneldim. Oraya vardığımda düşünmüyordum artık. Sadece hissediyordum. Onun tehlikede olduğunu, içime işleyen o korkuyu ve hiçbir şeyin bundan daha önemli olmadığını...

Daha tam anlamıyla bölgeden uzaklaşmamıştım ki bir ses duydum. "Yolculuk nereye, Teğmenim?"

Alparslan. Bu oydu ve belli ki yaşıyordu.

Kocaman gülümseyerek arkamı döndüm. Onu görmeyi arzularken bir kez daha yokluğuyla yetinmek zorunda kaldım. Vücudum onsuzlukla yeniden sınandığı için donakaldı. Yine yoktu. Sağıma baktım, boşluk. Soluma döndüm, taş duvarlar ve karanlık.

"Beni görmek istiyorsan, yukarı bakman yeterli." Kalbim tekrar delicesine attı. Sesini hayal ettiğimi zannetmiştim. Kahretsin! Kafayı yediğimi zannetmiştim. "Daima zirvede dolaşırım ben, Türkmen kızı."

Başımı kaldırınca onu gördüm. Oradaydı, harabenin en üst duvarında. Bir bacağını aşağıya doğru sarkıtmış, diğerini kendine doğru çekmişti. Bir eliyle duvarın kenarından destek alıyor, diğer eli dizinin üzerinde duruyordu. Gözleri benim üzerimdeydi. Yüzündeki ifade, tarif edemeyeceğim kadar sakindi. Sakindi çünkü kontrol ondaydı. Yukarıdan sıkmıştı. Onların arasına hiç girmemişti.

"Bu yüzden geri gelebildi..." dedim mırıldandım, gözlerimi ondan ayıramadan.

Çünkü onu hiç görmemişlerdi, tıpkı benim gibi. Yerde aramışlardı. Ama o, gökteydi.

Pencereden içeri doğru baktım. Harabenin içi artık boştu. Tim, Böke'yi alıp gitmiş olmalıydı. Ona bir şey olmayacaktı artık. Başımı kaldırıp duvarın üstünde oturan adama tekrar baktım. Yüzünde kendine has o mağrur ifadeyle bana bakıyordu.

Gülümseyerek "Komutanım, hadi gidelim," diye seslendim. Ama o, başını iki yana salladı. Yüzümdeki gülümseme kayboldu, kaşlarımı çatıp ona dik dik baktım. Ne demek oluyordu bu?

Güneş doğmuştu. Ufuk çizgisinden yükselen parlak ışık, doğrudan gözlerime çarpıyordu. Elimi alnıma siper ettim, gözlerimi kısarak baktım ona. Kaçmıyordu. Saklanmıyordu. Tam aksine, bir şeye hazırdı. Elini yavaşça cebine attı. Parmaklarının arasından çıkan şey, güneş ışığında metalik bir parıltıyla göz kırptı bana. Bir adet el bombası. Hiç konuşmadan havaya fırlattı, ardından havada yakaladı bombayı.

Bir amacı olduğu kesinleşmişti. O el bombasını, çok büyük bir amaca hizmet etmek için taşıyor olmalıydı. Muhtemelen mühimmat deposundan almış, bu anı beklemişti. Plan yapmıştı.

"Tim dağlık bölgeye gidiyor," dedi, sesi rüzgârla birlikte geldi. "Buradan görebiliyorum. Sen git, ben birazdan peşinizden gelirim."

Kaşlarımı yeniden çattım. İçimde yükselen şüpheyle birlikte "Yolculuk nereye, Komutanım?" diye sordum.

"Patlatmam gereken biri var."

Önce, kimi patlatacağını bir süre düşündüm. Sonra peçenin altında istemsizce sırıtmaya başladım. Kısa bir sessizlikten sonra, gözlerimle onu süzüp sırıtarak "Patlatacağınız kişinin göbeği var mıdır, Komutanım?" diye sordum. Eli hızla peçesine gitti ve yüzünü açığa çıkardı. Çene çizgisi gergindi. Gözleri belli belirsiz kısıktı. Evet, kesinlikle vardı.

"Dikkatli bakmadım," dedi.

Yalan. O adamı aklına kazımıştı, emindim. İnkâr ediyordu.

"Böke Yüzbaşıma saatlerce işkence eden adamı patlatmaya gitmiyorsunuz yani?"

Yüzü daha da sertleşti. "Alakası yok," dedi.

Başımı sağa eğip kaşlarımı kaldırdım. "Kesin öyledir, Komutanım."

"Öyle zaten, Teğmen."

"Aksini iddia etmedim, Komutanım."

"Aksini iddia eder gibi bir hâlin var."

"Yanlış görmüşsünüzdür, Komutanım."

Sesi bir anda ciddileşti. "Teğmen..."

Güneş, yüz hatlarını ortaya çıkarmıştı ve ben ses tonundaki uyarıyı hemen kapmıştım. Ben cevap vermeyince kısa bir bakış attı bana. Dudaklarını birbirine bastırdı. "Aramızda kalacak."

Gülmemek için dudaklarımı sıktım fakat fark etmiştim ki zaten yüzümdeki gülümsemeyi göremeyecekti. Kocaman bir sırıtışla karşılık verdim.

"Hiç merak etmeyin, Komutanım. Böke Komutanıma aslında onu çok sevdiğinizi, hatta onun canını yakan adamın varlığına dayanamayıp patlatmaya gittiğinizi asla anlatmam." Kesinlikle anlatacaktım. Hem de Böke kendine gelir gelmez.

Başını iki yana salladı, iç çektiğini net bir şekilde görmüştüm. "Anlatacaksın, değil mi?" Bu bir soru değildi, bir kabullenmeydi. Sessiz kaldım. "Hadi, git. Gözüm görmesin seni."

Başımı yavaşça eğdim. Komut almıştım ama bu komut beni kırmamıştı. Aksine, içimde kıymetli bir yere yerleşmişti. Alparslan en soğuk olan, en mesafeli olan olarak görünebilirdi ama onun sevgisi en gerçek olandı. Sevgisini kendi önüne koyardı. Önceliği sevdikleri olurdu. Hem de her zaman. Çoğu zaman sevgisini belli etmezdi ama en çok da o severdi. Onu ve karakterini yavaş yavaş tanıyordum. Onu tanıdıkça karakterine saygı duyuyordum. Ve ben sadece en iyilere saygı duyardım.

"Emredersiniz, Komutanım."

Son bir kez baktı bana. Yüzü hem sert hem de yumuşaktı. İkisini bir arada yalnızca o yapabiliyordu. "İşine gelince böyle dersin, tabii." Eliyle beni kışkışladı.

Kahkaham içimde çınladı. Gülüşümü saklamadım bu kez. Gülüşümü duyunca tebessüm etti. Sonra yeniden ciddileşti. Bazen bana karşı ciddi kalamadığı için kendine sinirlendiğini düşünüyordum.

Adımlarımı hızlandırarak oradan uzaklaştım. Arkamdan gelen tek ses, duvar üstünde ayağa kalkmakla meşgul olan adamın taşları ezen botuydu. Ön cephedeki patlama sesiyle birlikte herkesin dikkati o tarafa kaymıştı. Üstelik biri vurulmuştu. Herkes

gözünü kanın döküldüğü o noktaya çevirmiş olmalıydı. Alparslan'ın dediği gibi, bizim tim o karmaşayı fırsat bilip sessizce arkadaki diğer dağın yamacına doğru yönelmişti.

Ben de onun dediğini yaptım. Hiç vakit kaybetmeden peşlerine düştüm. Omzumdaki silahı iyice kavradım, gözlerim çevrede en ufak bir hareketi yakalamaya hazırdı. Dağa adım attığım an onu düşündüm. Böke'ye ulaşmalıydım. Nefes alıyor muydu? Gözleri açıktı, değil mi? Bunu bilmeden içim rahat etmeyecekti. Yeri sarsan patlama yankılanınca durdum. Kulaklarım uğuldadı. Peçemi tek hamlede yüzümden çekip attım.

Gözlerim dağın öte yamacına çevrildi. Dumanlar...

Gülümsedim.

Alparslan intikamını almış olmalıydı.

2027
TÜRKİYE-ANKARA

Yerin dört kat altındaydı.

Kale adındaki gizli üssün içinde adımları yankılanıyordu. Tavandaki sensörler, Alparslan geçerken sanki onu izliyordu. Yüzbaşı Alparslan, elleri arkada kenetlenmiş hâlde yürüyordu.

Takas. Panzehir. Vega. Ve o rehine.

Görünüşte her şey hazırdı. Irak'tan getirilen adam, Vega'ya teslim edilmek üzere hazırdı. Tek yumurta ikizi, genetik olarak ayırt edilemeyecek kadar gerçeğine yakın biriydi. Vega'ya verilecek, karşılığında da Deha'yı kurtaracak panzehir alınacaktı. Alparslan'ın zihninde rakamlar değil, kırılmalar dönüyordu.

"Bu kadar kolay mı?" diye kendi kendine mırıldandı. Vega'yı az çok anlamıştı. Zeki, ince düşünen biriydi. Önüne konan bilgiyi sorgulamadan kabul etmeyen biri olduğuna emindi.

"Devlet, elindeki stratejik bir rehineyi bir panzehir karşılığında takas eder mi? Vega buna gerçekten inanır mı? Bu kadar aptal mı bu adam?" Omzunu hafifçe gerdi. Karanlık bir köşede durdu. Kale'nin loş ışığında dolaşan gözleri sabırsızdı. "Bu adam bizim oyunumuzu yutarsa eğer ya aptaldır ya da çok daha büyük bir planın peşindedir." Bu ihtimal rahatsız ediciydi. Alparslan biliyordu ki Vega aptal değildi. Derin bir nefes aldı.

Bezir'in ikizi Rezzan'ı, Bezir olarak kullanmak ve panzehri almak... Sadece bir plan değil, aynı zamanda bir kumardı.

"Ya biz sadece onun yazdığı senaryoyu oynuyorsak?" dedi Alparslan. Bezir'in ikizi mevzusu çıktığından beri sadece bunu düşünüyordu. "Ya asıl istediği bilgi, asıl plan başka bir şeyden ibaretse."

Vega'nın amacı, yalnızca birini kurtarmak için birini almak değildi. Dengeyi test ediyordu. Devletin nerede kırılacağını ölçüyordu. Belki de başka bir sızıntının izini sürüyordu. Adımlarına devam etti. Bir zekâ savaşına giriyordu. Silahını değil, aklını kuşanmıştı. Alparslan zeki bir adamdı; hisleri bile zekiydi.

Loş ışıklar altında ilerledi. Durduğu kapının yanında soluk mavi bir ışık yanıp sönüyordu. Duvardaki küçük sensöre eğildi, cebinden kartını çıkardı. Kartı okutmasıyla birlikte kapı açıldı. Yetki onaylanmıştı. Eş zamanlı olarak alnına hafif bir kızıl ışık yansıdı, retina taraması tanımlandı. Kapı, içeriden hava basıncı boşaltılıyormuş gibi açıldı.

Burası, Kale'nin en izole bölümlerinden biriydi. Analitik Havuz olarak anılıyordu. Duvarlar ekranlarla doluydu. Her birinde anlık uydu görüntüleri, konuşma analizleri, istihbarat raporları akıyordu.

Masaların birinde, turuncu saçlarının altından gözleri kıvraklıkla parlayan o çocuk oturuyordu. Veri. Kod adı buydu. Asıl adı bilinmiyordu. Bir ekran dehasıydı, sosyal ağlardan kara kutulara kadar kimsenin ulaşamadığı yerlere sızmak onun işiydi, bir bakışta algılanmayan detayları çözümlemek onun maharetiydi.

Alparslan'ın gelişiyle ekrana yansıtılmış üç boyutlu haritalar durdu. Veri başını kaldırdı, göz göze geldiler. Çocuk, sanki onun zihnini çoktan okumuş gibi, çenesini hafifçe yukarı kaldırdı.

"Sanırım bir şeye ihtiyacınız var."

Alparslan hiç uzatmadı. "Beşir Hicranlı'nın, oğlu Bezir'le beraber olduğu her şey... Görüntü, ses kaydı, kamuya açık ya da derin devlette gizli tutulmuş arşivler. Ne varsa." Bir adım daha attı, sesi daha da yükseldi. "Hepsini dökün önüme. Şimdi istiyorum. Hemen."

Veri sandalyesinde hafifçe doğruldu. Bakışları ciddileşmişti. "Takas başlamak üzere!"

Alparslan başını eğerek onayladı. "Biliyorum. Ama hâlâ bu işte bir tuzak var gibi hissediyorum. Vega'nın bize bu kadar kolay inanması çok mantıksız."

Veri başını iki yana salladı. "Mantıksız mı? Nasıl yani?"

Alparslan gözlerini kıstı. "Sadece... Onun senaryosunu oynuyormuşum gibi hissediyorum." Duraksadı, çenesini oynatarak gözlerini Veri'ye dikti. "Bu yüzden senden istediklerimi yap. Eğer tüm bunların içinde bir oyun yoksa, o zaman ilk defa kendi aklımdan şüphe edeceğim."

Veri, Alparslan'ı tanıyor ve ona saygı duyuyordu. Çoğu zaman Alparslan keşke asker değil de istihbaratçı olsaydı, zekasından daha fazla yararlanabilseydik diye düşünürdü. Alparslan ne istiyorsa yapacaktı. Veri önündeki bir tuşa bastı, ekranlar aniden kardı.

"O zaman sizi gerçeğe götürecek yolu açalım, Komutanım. Ama şunu bilin..." Ekranlar yeniden parladı. "Vega denen o adam, oyununu çözenin siz olduğunu anlarsa, hedefine sizi alır." İşte bu, Alparslan'ın öngördüğü ama zerre umursamadığı bir gerçekti. Onun korkusu yoktu. Sessiz kalmakla yetindi.

Veri'nin parmakları klavye üzerinde dans ederken ekranlarda görüntüler arka arkaya sıralanmaya başladı: Bezir ve Beşir Görsel Temas, Vega Arşiv Kaydı, Bezir Hakkında Kamu Açıklamaları, Basın Röportajları.

Çok geçmeden tüm materyalleri toparladı. Alparslan'ın önündeki masaüstü ekrana doğru başını eğdi. "Hepsi burada, Komutanım. Elimdeki her şey bu. Geriye sadece analiz etmek kalıyor." Sessizce odayı terk etti. Analiz işini Alparslan'a bırakmıştı. Eğer bir detay varsa, onu sadece Alparslan yakalayabilirdi.

Alparslan sandalyesine yaslandı. Ekranlara baktı. Kendi zihni gibi, her yer veri akışıyla doluydu. Her dosyayı tek tek açmaya başladı. Görüntülerin kimi güvenlik kamerasıydı, kimi toplantı salonu kayıtları, kimi sosyal medya canlı yayınlarının yedekleri...

Dakikalar geçti. Her saniyesi, zihninde çözülmeyi bekleyen bir düğüm gibi ilerliyordu.

Sonunda, sıradan görünen bir video dikkatini çekti. Yerel bir haber kanalında yapılmış bir röportajdı. Üç yıl öncesinin tarihiydi. Beşir Hicranlı, bir oğlu olduğunu kamuoyuna ilk kez açıklıyordu.

"Ben oğlumu hiçbir zaman saklamadım," diyordu Beşir. "Yalnızca onun ruh sağlığı için mümkün olduğunca göz önünde

olmamasına çalıştım. Devlet görevi, aileye yük bindirir. Herkes kaldıramaz. Ama şimdi zamanı geldi. Bezir Hicranlı'yla tanışın."

Kameraya gülümsüyordu Bezir. Omzunun üzerinden babasına bakıyor, sonra elini hafifçe kaldırarak selam veriyordu insanlara. Alparslan'ın gözleri büyüdü. Ekrana eğildi. Elini kaldıran gencin bileğine odaklandı. Sol kolunda, bileğini çevreleyen belirgin bir yanık izi vardı. Alparslan'ın gözleri kısıldı.

Elini alnına götürdü, bir süre kaşlarını ovaladı. Bir şey hatırlıyordu. Bir sahne. Bir detay. Ve bir nabız.

Birden eliyle masaya vurdu. "Tabii, lan!" Ayağa fırladı. Nefesi hızlanmıştı. Sanki yapbozun son parçası yerine oturmuştu.

"O yanık izi... Irak'tan getirdiğimiz o adamın bileğinde de vardı!" dedi içinden haykırarak. "Nabzını kontrol ederken elimi tam oraya koymuştum. O adam aslında Bezir'di. Ama bize onun Rezzan olduğu söylendi."

Gözleri ekrana döndü, yeniden görüntüyü oynattı. Yanık izi yine göründü. Kesinlikle kandırılmışlardı.

"Vega... Sen zaten her adımımızı öngörmüştün. Sen bizim o üsse sızacağımızı, Bezir ve Rezzan'ı değiştireceğimizi biliyordun. Deha'nın vurulmasından itibaren her şey aslında oyununun bir parçasıydı. Baştan beri istediğin tek şey, Rezzan kılığındaki Bezir'di. Onu oradan sadece bizim alabileceğimizi biliyordun. Onu sadece Deha için alacağımızın farkındaydın."

Derin bir nefes aldı. Hemen bilgisayarın sağ tarafındaki paneli açtı. Küçük bir ekranın üzerinde sadece yetkililerin erişimine açık acil kod tuşları vardı. Parmaklarını klavye üzerinde gezdirdi, şifreleri girdi. Özel bir numarayı tuşladı. Saniyeler içinde hatta bir görevli çıktı.

"Kod 999, Yüzbaşı Alaska. Beni derhâl Orgenerale bağlayın."

"Hemen bağlıyorum, Komutanım."

Birkaç saniye birkaç ömür gibi geçtikten sonra, sonunda Orgeneral Kasım Tuğran, artık hattın diğer ucundaydı. "Dinliyorum, Yüzbaşı."

Alparslan hiç vakit kaybetmedi. "Komutanım," dedi, derin bir nefesi içine çekti. "Takas işlemini durdurun. Irak'tan getirdiğimiz ve Rezzan sandığımız kişi aslında Bezir Hicranlı. Vega'nın asıl istediği kişi o ve biz onu kendi ellerimizle vermek üzereyiz."

ÜÇ GÜN SONRA

Elimde tuttuğum telefona gözüm tekrar takıldı. Ekranda Alparslan'ın mesajı vardı. On beş dakikaya sizdeyim.

Takas gerçekleşmişti. Vega'nın, buluşma noktasına gönderdiği adamları, Rezzan'ı, ikizi Bezir sanmıştı. Bu sayede panzehre ulaşılmış, tedavi tam zamanında Deha'ya ulaştırılmıştı. Organlarında başlamak üzere olan çöküş, o kritik son dakikalarda durmuştu.

Abimin durumu hızla toparlandığı için Karadeniz'den Ankara'ya sevk edilmişti. İki saat önce, Alzem'le birlikte helikopterle hastaneye iniş yapmışlardı. Alzem sağ olsun, bana tüm detayları tek tek aktarıyordu. Ama ben...

Ben abimi o zamandan beri hiç görmemiştim. En son onu vurulduğunda görmüştüm. O korku öylece içime kazınmıştı. Yutkundum, derin bir nefes aldım ama ne fayda... İçimdeki huzursuzluk hâlâ olduğu yerde duruyordu. Belki alışkanlıktı, belki de mesleki deformasyon. Aklım bir anda düşmanımıza, Vega'ya kaydı. Evet, abimin durumu şu an iyi olabilirdi lakin bu, Vega'yı kandırdığımız gerçeğini değiştirmiyordu.

Vega er ya da geç gerçeği öğrenecekti. İşte o zaman, bizi bir şey için zorlamak istemeyecek, bize saldıracaktı. Sadece intikam için; kaybedelim diye, elimizde hiçbir şey kalmasın diye elinden ne geliyorsa yapacaktı.

Hazır ol, Feza! Fırtına ensende.

Ensende gözün var, Feza! Yakalarsan affetme.

Odamdan hızlıca çıktım. Abimi özlemiştim. Bir an önce şahsi öküzüme sarılmam gerekiyordu. Koridora geldiğimde durdum. Yeğenim Acar montunu giymeye çalışıyordu. O küçücük bedeniyle cebelleşirken elleri titriyordu.

"Amcan iyi," diye fısıldadım yanına vardığımda. "Gerçekten iyi. Söz veriyorum, göreceksin birazdan."

Acar benim küçük bebeğimdi. Kıymetlimdi. Canımın, canıydı. Onu iyi tanırdım. O küçük kalbindeki korkuyu bilmekten ziyade hissediyordum. Onun bu hâli beni kırıyordu. Her şeye karşı dik duran ben, bir tek bu küçük çocuğa yeniliyordum. O zaten bir babayı kaybetmişti. Şimdi, aynı korkuyu yeniden yaşamak istemiyordu. Bir çocuk için sevdiği yetişkinleri her defasında kaybetmek, sonsuza kadar güvensiz kalmak demekti.

"Hala..." dedi, gözleri buğulandı.

Karşısında diz çöktüm. Elimi usulca yüzüne götürdüm, yanağını okşadım. "Söyle, canımın içi."

Kirpiklerinin arasından bir damla süzüldü. Daha yere düşmeden avuçladım. Senin tek damla gözyaşına kurban olurum ben. Abimin hatırasına, senin acına yemin olsun ki kurban olurum.

"Deha amcam..." dedi, iç çekerek. Sözcükler boğazında düğüm düğümdü. "En azından bir mezarı olur, değil mi..."

Gözlerimi sımsıkı kapattım. İçimdeki yer ve gök birleşti sanki, kalbim bin parçaya ayrıldı. Sıcak avucum hâlâ onun yanağında asılıydı. Oysaki bedenim bir mezarın başındaymış gibi donmuştu.

En azından mezarı olur...

Reha Hügan Kandemir...

Kayıp bir yüzbaşı, bu küçük çocuğun babasıydı. Onun bir mezarının bile olmayışı, yıllardır bu çocuğun içini içten içe kanatıyor olmalıydı. On iki yaşındaki bir çocuk, babasını isterdi. Ona mezar değil, sıcacık bir kucak gerekirdi.

Ama bu çocuk en azından amcasının bir mezarı olmasını dilerken sadece ölüme değil, çaresizliğin ta kendisine konuşuyordu. Acar'ın en büyük yarası babasıydı. Benim yaram da Acar'ımdı.

"Amcan dururken mezara gerek var mı?"

Gülümsemeye özen gösterdim çünkü onu incitmek dünyada isteyeceğim en son şeydi. Gülümsemem onu rahatlatmış olmalıydı, bu küçük çocuk halasını çok iyi tanıyordu. Eğer Deha iyi olmasaydı, halası da iyi olamazdı. Halası gülümsüyorsa, o zaman amcası iyi olmalıydı.

"Amcam güçlüdür. Öyle değil mi, hala?" dedi, kocaman gülümseyerek. "Zaten ben de biraz babam kadar, biraz da amcam kadar güçlüyüm." İki kolunu havaya kaldırıp dirsek kısmından kolunu bükerek montunun üzerinden bana kaslarını göstermeye çalıştığında güldüm.

Bu, Acar'ın en çocuk olmayan özelliğiydi. Eğer sözleriyle birini üzdüğünü fark ederse, konuyu aniden espri yaparak dağıtır ve üzdüğü kişiyi güldürmeyi başarana kadar durmazdı. Bazen bir yetişkinden bile daha fazla yetişkin olabiliyordu. Belki huy olarak babasına benzemiyordu ama olgunluk olarak kesinlikle

ona benziyordu. Dış görünüşünü ve sevdiği insanları üzgün gördüğünde espri yapma huyunu Deha'dan almıştı. Acar aslında Deha'nın küçük versiyonuydu.

"Onlar kadar güçlü olman için büyümen gerek," dedim, diz çöktüğüm yerden kalkarken. Başı yukarıya doğru kalktı ve benimle tekrar göz göze geldi. Elimle koyu siyah saçlarını karıştırdım. "Bu boyla onlara denk gelemezsin."

Gözlerini kısarak bana baktı. "Onların boyu kaç?" diye merakla sordu.

Elimi bel kavisime yerleştirip tıpkı onun yaptığı gibi gözlerimi kısarak ona baktım. "Babanın boyu 1.92, amcanın boyu 1.94 ve halanın boyu..." Kendimi işaret ettim, bir yandan da gülüyordum. "1.76." Parmağımı ona doğru çevirdim. "Sizin boyunuz kaçtı, bayım? Bir nokta sıfır filan mı?"

Acar'la uğraşmayı çok seviyordum. Küçük bir çocuk olabilirdi ama gerçekten zeki bir çocuktu. Onunla sohbet etmek bazen birçok şeyi daha iyi bir şekilde algılamama neden oluyordu. Bakış açısı o kadar farklıydı ki bir olaya tek bir pencereden bakmıyordu. Ne kadar pencere varsa hepsini açıp görmeden sonuca varmıyordu. İnanılmaz derecede farklı bir kafa yapısı vardı.

"Napolyon 1.69 boyundaydı ama Avrupa'nın büyük bir kısmını fethetti. Ulu Önder Atatürk 1.74 boyundaydı; Türkiye'yi kurdu ve devrimlere imza attı. Onlar boylarının kısa ya da standart oluşlarıyla değil, başardıkları büyük işlerle anıldılar."

Afallamış bir şekilde ona baktım. "Yani boy, güç için önemli değil, halacım," dedi bilmiş bir şekilde. "Önemli olan, ne yaptığın! Güç buradan gelir." İşaret parmağıyla şakağına dokundu. Aslında anlatmaya çalıştığı şey zekâydı.

Elimle yüzümü sıvazladım. Ömrümde bu çocuk kadar beni rencide eden kimse olmamıştı. İnanılmaz biriydi; lafı ağza tek seferde tıkıyordu.

"Annen de baban da uzun," dedim, onun yanına eğilip tek seferde kucakladım. Yaşıtlarına göre daha uzun bir çocuktu ama yine de her zaman olduğu gibi, bugün de onu kucağıma tek seferde alabilmek benim için zor olmamıştı. Kucakta olmaktan rahatsızlık duymazdı. Küçükken de onu bir kucaktan bir kucağa taşımamızı çok severdi. Biraz ilgi manyağı bir ufaklıktı. Boynuma kocaman sarılıp bacaklarını belime doladı.

"Kısa bir kahraman olmayacaksın. Bu dünya sayende uzun bir kahraman da görecek." Boynuma kocaman sarıldı, yanağına kocaman bir öpücük kondurdum. Onu öpmek, dünyada cennete ayak basmak gibi bir şeydi. Çok başka bir şeydi, yavrum gibi bir şeydi.

Biz kıkırdayıp birbirimizi severken yengem telaşla Deha'nın odasından çıkıyordu. Elinde küçük boy bir valiz vardı. Deha için hazırlamış olmalıydı. Gözlerini bana dikti. "Ah Feza, ah!" İşte yine başlıyorduk. Deha'nın vurulduğunu hatta ölümden döndüğünü yeni öğrendiği için biraz sinirliydi. Sinirli bir Dilruba Kandemir hiç çekilmiyordu. Kahvaltı bile etmemiştik. Sabah Acar'ı yine kucağıma almış, eline bir bisküvi tutuşturmuştum. Yengemle ikimiz tek lokma yememiştik.

"Bunu nasıl saklarsınız benden?" dedi sinirle. Yine aynı soru. Başımı eğdim, cevap verecek gücüm yoktu. Gözüm Acar'ın boynumdaki küçük ellerindeydi.

"Kardeşin vurulmuş ve ben yeni öğreniyorum." Sesinde öfke değil, korku vardı. Anne korkusu.

"Yenge, biz sadece korumak istedik. Seni, Acar'ı..." diyebildim, başımı önümden kaldırmadan.

"Böyle mi koruyorsunuz?" Başımı sonunda kaldırdım. Göz göze geldik.

"Ne olur bana kızma," dedim, neredeyse fısıldıyordum. "Yemin ederim, bilerek yapmadım. İçim içimi yedi ama emindim ki bilsen, dayanamazdın."

Bir damla yaş süzüldü gözlerinden. Hemen silmedi. Omuzlarını çekip hafifçe arkasına yaslandı. "Oğlum hâlâ tam anlamıyla konuşmuyor, Feza. Sen kucaklıyorsun diye rahat."

Dilruba, Acar'ın yeniden sessizliğe gömülmesinden korkuyordu. Yıllar önce babası ortadan kaybolduğunda Acar içine kapanmış, uzun bir süre tek kelime etmemişti. O süreçte doktor desteği de almıştı; yine de günlerce ağzını açıp hiçbir şey söylememişti. Hepimiz konuşsun diye âdeta yalvarmıştık. Zamanla yeniden konuşmaya başlamıştı. Bu yüzden Dilruba'nın korkusu yersiz değildi.

"Ben buradayım," dedim, sesimi alçaltarak. "Yanınızdayım, yenge. Ne olur..." Acar başını göğsüme yasladı. Dilruba başını çevirdi, gözlerini duvara dikti. Bir süre kimse konuşmadı.

Dilruba gözlerini hâlâ duvardan ayırmamıştı. Gözlerinde yılların yorgunluğu değil, son birkaç saatin dayanılmaz ağırlığı vardı. "Kucağında tuttuğun o küçük çocuk var ya," dedi, sesi çatallıydı, "Onun tek ailesi sen, ben ve Deha. Benim de öyle. Benim de tek ailem sizsiniz. Siz ölmemelisiniz." Kelimeler birer bıçak gibi indi salona. Her biri gerçeğin çırılçıplak hâliydi.

"Biz bunu kaldıramayız, Feza. Ben de kaldıramam, bu çocuk da..." Normalde böyle cümlelerin Acar'ın yanında kurulmasına asla izin vermezdi. Hele ölümden, yitip gitmekten hiç söz etmezdi. Ama şimdi neyin nerede söylendiğini fark etmiyordu bile. Acar hâlâ sessizdi. Annesiyle bana bakıyor, bir şeylerin yolunda olmadığını hissediyordu. Kalbinin kulakları vardı.

Başımı eğdim, gözlerini aradım. "Acarcığım," dedim, sesimi titretmemeye çalışarak. "Hadi bakalım, ayakkabılarını giy, sonra hep beraber çıkacağız." Usulca onu yere indirdim. Montunun fermuarını çekti, ayakkabılarını giydi. Kapıya doğru yürürken bir kez dönüp baktı, sonra sessizce çıktı salondan. Yavaşça yengeme döndüm.

"Yenge," dedim, neredeyse bir çocuk gibi. Göz göze geldik ve ikimiz de artık saklamadık. Gözlerimizden yaşlar aktı. Hiçbir şey söylemeden yürüdüm yanına. Sarıldım. Omuzları titriyordu. Benimkiler de öyle. Kokusunda abimi aradım, o ise sarıldığım kolların sıcaklığında kocasını. İkimiz de aynı insanı sevmiştik. Aynı acıyla yanıyorduk. Uzun zaman sonra, yeniden acı bizi parçalarken birleştiriyordu.

"Ben buradayım," dedim kulağına. "Ne olursa olsun, biz buradayız. Gitmeyeceğiz."

Hiçbir şey demedi ama daha sıkı sarıldı. Omuzları hâlâ titriyordu. Kalbinden yükselen hıçkırıklar, boğazına takılan sözcüklerle yarışıyordu. Sarılmayı bırakmadı, hatta daha da sıkı sarıldı bana. Yanaklarıma, boynuma değen gözyaşları sıcacıktı.

"Reha sizi çok severdi. Seni de Deha'yı da. Öyle bir severdi ki..." dedi kırık bir sesle. "Bazen bu kadar sevmesine şaşar kalırdım, o bilmezdi. Düşünüyorum da eğer o hayattayken Deha'ya bir şey olsaydı... Yemin ederim, aklını kaybederdi, Feza. Bunu kaldıramazdı. Benim gibi." Sesi bir kez daha çatladı. Başını omzuma koydu.

Elimi saçlarına uzattım. Parmaklarım uzun buklelerin arasında yavaşça dolaşırken içimde kırık dökük ama sıcacık bir anı

canlandı. Abimin Dilruba'ya bakışı. Ona hep çok içten bakardı... Dünyadaki bütün karanlığı unutur gibi.

"Güzel yengem benim. Abim bu dünyada en çok seni severdi." Dudaklarım titredi. "Eğer seni böyle görseydi, aklını işte o zaman kaybederdi, yenge."

İç çekti, göğsümde sarsılarak ağlamaya devam etti. Biz iki kadının arasında, bir adamın ardından kalan yürek vardı şimdi. Gözyaşları yavaş yavaş dindi, ikimiz de aynı anda hafifçe uzaklaştık birbirimizden. Dilruba'nın gözleri kıpkırmızıydı ama ağlaması durmuştu artık. Ben de derin bir nefes aldım. Sonra ikimiz de aynı anda gülümsedik. Aynı şey geçti içimizden; iyi olmak zorundaydık. Hem birbirimiz hem Acar hem Deha hem de gidenler için.

Dilruba yere bıraktığı valizi tekrar almaya yeltenince ondan önce davranıp elime aldım. Reha'nın gözbebeğine ağır taşıtacak değildim herhâlde. Bana bakıp gülümsedi. Hiç konuşmadan sessizce salondan çıktık. Kapının önünde ayakkabılarını giymiş bekleyen Acar başını kaldırdı. Gözleri hâlâ endişeyle doluydu. Yanına çömelip elini tuttum.

"Hadi bakalım, Komutanım," dedim kısık bir sesle. "Görev zamanı." Başını salladı usulca. Elimi sımsıkı tuttu. Dilruba bir adım arkamızda, yüzünde yeni yeni şekillenmeye başlayan o tanıdık annelik maskesiyle yürüyordu.

Bahçeye çıktık. Gri sabah ayazı yeniden yüzümüze vurdu. Bu kez kaçmadık, alışıyorduk. Bahçe kapısına vardığımız anda bir motor sesi duyuldu. Başımı çevirdim. Alparslan'ın arabası yavaşça yaklaşıyordu. Simsiyah gövdesiyle, soğuk sabaha inat güvenli bir sıcaklık gibi süzülüyordu sokağa. Acar'ın elini biraz daha sıktım. Alparslan'ı en son Irak dönüşünde görmüştüm. Onu tekrar görecek olmanın içimde kıpır kıpır bir heyecan uyandıracağını hiç düşünmemiştim. Ama olmuştu işte, içimdeki o kalp istemsizce hızlanmıştı.

"Alparslan abimin arabası değil mi bu?" diye sordu Acar, arabadan inip bize doğru yürüyen Alparslan'ı görünce cevap vermeme gerek kalmamıştı. Deha ile Alparslan yakın arkadaştı. Deha, daha önce arkadaşını ailesiyle tanıştırmıştı. Acar'ın onu tanıması da bu sebepten olmalıydı. Hem hatırladığım kadarıyla Alparslan'ın kız kardeşi Alzem de yeğenimi ve yengemi tanıyordu.

Deha'nın, Alparslan'ı tanıştırmadığı tek kişi bendim. Bu düşünce gözlerimi devirmem için güçlü bir dürtü oluşturmuştu ama kendimi tuttum.

Acar bir anda elimden kurtulup Alparslan'a doğru koştu. Çevremdeki herkesin ona neden bu kadar sıcak, bu kadar samimi yaklaştığını anlayamamıştım. Böke bile... O bile Alparslan'ı yeniden gördüğünde, Alparslan onunla tek kelime etmemiş olmasına rağmen, utanmasa özlemden ağlayacaktı. Böke gibi kendine hayran birinin bile en sevdiği insan olmayı başarmıştı bu adam. Nasıl yapıyordu bunu, merak etmemek elde değildi. Adamı sevmeyen yok gibiydi.

Ona doğru sevinçle koşan yeğenimi havaya kaldırıp benim gibi tek seferde kucaklayan adama baktım. Gözlerim yüzüne takıldı. Güneş ışığına çıktığında gözleri bal rengine bürünüyordu. İçine kehribar hatta bazen yeşil serpiştirilmiş sıcacık bir ela oluyordu. Ama etrafa gölge düştüğünde âdeta gece gibi kararıyor, içine nüfuz edilemeyen bir karanlığa bürünüyordu. Tıpkı saçları gibiydi gözleri; onlar da güneşte kahverenginin en açık tonlarında parlıyor, gölgede ise neredeyse simsiyah görünüyordu.

Aydınlıkla karanlığın sınırında bir adamdı o. Her anlamda...

İstemsizce onu baştan aşağı süzmeye başladım. Uzundu; kalabalıkta görmezden gelinmesi imkânsızdı. Fit vücudu, yıllara yayılan zorlu antrenmanların izlerini taşıyordu. Ceketinin altından belli belirsiz kabaran omuzları, sanki bir zırh gibiydi. Güçlüydü. Bugün tıraş olmuştu. Üstdudağının hemen üstünde ve altdudağının biraz altında derisine zarifçe yerleşmiş minicik benler vardı. Bu detayları biliyordum. Ama şimdi, bu küçücük detaylar onu daha yakışıklı gösterir olmuştu. Belki de bu benler, son dokunuşu yapmıştı.

Acar'ın biraz önceki huzursuzluğu çoktan silinip gitmişti. Küçük yüzünde şen kahkahalar, gözlerinde pırıltılar vardı. Sanırım bu, Alparslan Akın Alaska etkisiydi. Acar'la ilgileniyordu, doğal olarak bana tek bir kez bile bakmadı. Onunla göz göze gelmeyi ne kadar çok istediğimi fark ettiğimde bu hissi bastırmak için gözlerimi onlardan uzaklaştırıp gökyüzüne diktim.

Hava bugün... Eh, idare ederdi işte.

"Neden beni ziyarete gelmedin hiç?" Acar'ın sesiyle irkildim ama yine de başımı çevirmedim. Nasıl olsa baktığı kişi ben değildim.

"Son zamanlarda oldukça yoğundum, koçum," dedi Alparslan. Yoğun olma sebebini açıklamaya pek niyetli değil gibiydi. Bana kalırsa yeterli değildi. Acar'ın yerinde olsam, bu yanıtı kabul etmez, sorgulardım.

"Meşgul diye insan sevdiklerini görmezden gelir mi hiç?" dedi Acar. Gülümsedim. Halasının yeğeni, belli ki kolay pes etmeyecekti.

"Görmezden gelmek değil de..." Alparslan duraksadı. "Sevdikleri için onlara hasret kalmayı göze almak diyelim biz buna."

Kısmen ikna edici bir karşılık.

"Benim için benden vazgeçmene gerek yok," dedi Acar. Filozof yanı tekrar ortaya çıkmıştı. Alparslan onu tanıyorsa, bu yanına hazırlıklı olmalıydı. Şahsen, Acar'ı bu konuda alt eden biriyle daha önce hiç karşılaşmamıştım.

"Senden vazgeçmedim, senin için seni özlemeye katlandım." Onlara bakmamak için kendimle savaşırken sesi derinleşti. Ağır ağır, kelimeleri âdeta tartarak "Seni özlemek, senden vazgeçmekten daha kolay," dedi.

Top atmıştı Alparslan.

Sakın ha, o soruyu sorma, halacım...

"Nasıl yani?"

İki gözümü de kapadım. Gökyüzüne uzandım sanki. Derin bir nefes alıp verdim. Anlaşılan bizim küçük Sokrates'in büyümesi için zamana ihtiyacı vardı.

"Senden vazgeçersem, bu beni çok üzer. Çünkü bir daha seninle olamam. Buna yüzüm olmaz. Ama eğer seni özlemeyi kabul edersem..." dedi Alparslan.

"Günün sonunda senin yanına gelecek yüzüm olmaya devam eder," diye sözünü tamamladım. Onun cümlesini önceden sezmiş, içimden geldiği gibi dile dökmüştüm. Neden böyle yaptığımı bile bilmiyordum.

Üzerimde birden yoğunlaşan bakışlar hissettim. Başımı çevirdiğimde küçük adamın ve yanındaki yüzbaşının bana baktığını gördüm. Başımı hafif yana eğince yengemin de tebessüm ederek bana baktığını fark ettim.

"Abinle halan haklı, oğlum," dedi yengem. "İnsan, özlemek için önce vazgeçmemeyi bilmeli. Sevdiğinden vazgeçenin, özlemeye hakkı olmaz."

Yengem abimi seviyordu; bu yüzden ondan hiç vazgeçmemişti.

"O zaman ben sizi hep özleyeceğim," dedi küçük filozof, Alparslan'ın kucağında gözleri parlayarak. Hepimiz sustuk. Gözlerimizde aynı tebessüm, kalbimizde aynı sıcaklıkla ona baktık. "Sizden hiç vazgeçmeyeceğim, anne. Gitseniz bile vazgeçmeyeceğim."

Acar'ın bu küçük sitemi, çocukça bir isyandan çok, derin bir bağlılığın onayıydı. Bazen günlerce hasret kalıyordu bize ve belli ki bu ona fazla geliyordu.

"Alparslan, hoş geldin diyemedim sana, yengecim. Kusura bakma." Yengem konuşurken yüzünde her zamanki gibi samimi, içten bir tebessüm vardı.

"Ne kusuru, yenge," dedi Alparslan, Acar'ı kucağından yere indirirken. Acar'ın ayakları toprağa değdiğinde başını okşayıp saçlarını hafifçe dağıttı. "Filozoftan fırsat kalmamıştır."

Gözlerim istemsizce kısıldı. Filozof... Aynı lakabı Acar'a ben de takmıştım. Hem de tamamen habersizce, birbirimizden bağımsız şekilde.

"Hiç sorma, ömrümü yiyor," dedi yengem gülerek. Kısa süre içinde Alparslan'la koyu bir sohbete daldılar. Ne konuştuklarına tam anlamıyla odaklanamasam da onların varlığına bütünüyle çekiliyordum.

Bir şey vardı. Bir sorun.

Alparslan, ailemin bir parçası gibiydi. Sanki hep oradaydı. Hep içimizdeydi. Acar ve yengem, Alparslan'ı uzun zamandır tanıyor gibiydiler. Muhtemelen öyleydi de. Onunla konuşuyor, gülüyorlardı. Alparslan da onlarla gülüyordu. Alparslan Yüzbaşının tebessüm etmesi insana tuhaf gelirdi. Ama burada, bu ânın içinde, onu tanıdığım o sert hâlinden çok daha farklıydı. Ailemdeki herkes onu seviyordu. Onunla bir bağ kurmuştu.

Üç abim vardı. Reha... Alparslan onun timindeydi, kaybolmadan önce Reha onun komutanıydı.

Deha ve Böke... Her ne kadar aralarındaki ilişki bazen gergin olsa da Alparslan'ın ikisi zarar gördüğünde aldığı sahiplenici tavır, kalbinde onlar için yer olduğunu açıkça ortaya koyuyordu.

Yeğenim Acar çok az insana bağlanırdı. Birini özleyecek kadar seviyorsa, ona gerçekten kıymet veriyor demektir.

Yengem insanlara kolay güvenmez, oğlunu da öyle herkesin yanına yaklaştırmazdı.

Yıllar önce hayatımızı kurtararak bana ve kardeşlerime ikinci bir şans veren, ailemden biri olarak gördüğüm o adam, Albay Cezmi İnal Alaska, Alparslan'ın babasıydı. Garipti. Hayatımdaki herkes bir şekilde Alparslan'a bağlıydı ve bu yeni bir durum değildi.

Bu bağı yeni öğrenmiştim. Onunla, yirmi yedi yaşımda tanışmıştım. Çok garipti. Eğer benden kaçmıyorsa, kader bizi çok daha önce bir araya getirirdi.

Başımı hafifçe yana eğdim, gözlerim Alparslan'a odaklandı. Acar ve yengemle sohbet ediyor, hâlâ gülümsüyordu. Geldiği andan beri yüzünden o tebessüm eksik olmamıştı. Bakışlarımı keskinleştirip dikkatle izledim onu. Bakışlarımın Alparslan'ın dikkatini çektiğini fark etmiştim. Yan profilden gördüğüm kadarıyla sağ kulağı hafifçe dikilmişti.

Biliyordu. Onu izlediğimi biliyordu.

Elimdeki valizin ağırlığını yeni yeni hissettiğim sırada yengemin sesi geldi kulaklarıma. Sesi yumuşacıktı.

"Feza, canım... Komutanını dikizlemek yerine elindeki valizi arabaya yerleştirmeye ne dersin?"

Yavaşça başımı ona çevirdim. Gülümsüyordu. Cevap vermedim. Ne utandım ne de yengeme sitemle baktım. Sadece Alparslan'a baktım. O da bana bakıyordu zaten. Gözlerimiz birkaç saniyeliğine çarpıştı. Başıyla aracı işaret etti.

"Açık," dedi yalnızca. Ona neden böyle soğuk baktığımı sorguluyor olmalıydı. Bazen bana buz gibi bir soğukluk gelirdi. Bu soğuk tavırlarımın tek sebebi de şüphelerim olurdu.

Başımı sallayıp sessizce ilerledim. Arabanın arkasına geçtim, valizi bagajın içine yerleştirirken temas ettiğim yerin soğukluğu ellerime yayıldı. Kapağı kapatırken kısa bir an için gözlerimi kapattım, derin bir nefes aldım. Sanki o valizle birlikte içimdeki karmaşayı da bagaja gömüyordum.

Arabanın ön tarafına doğru yürümeye başladım. Adımlarım hafifti ama aklım kalabalıktı. Ön tarafa geldiğimde yengemin, Alparslan'ın ve Acar'ın artık arabanın yanında olduklarını gördüm. Konuşuyorlardı ama seslerini tam seçemiyordum. Acar beni görünce heyecanla yanıma koşturdu ve elimi tuttu. "Benimle arkaya binebilir misin?"

Gülümseyerek başımı salladım. Arabaya yöneldiğimiz sırada yengem ansızın kolumu tuttu. "Yengecim," dedi uyarıcı tonda. "Sen öne binsene."

Kısa bir duraksamadan sonra başımı hafifçe yana eğdim. "Olur mu, yenge? Sen otur lütfen," dedim.

"Benim önde midem bulanıyor," dedi, gereğinden fazla hızlı bir şekilde.

Gözlerimi kısmamak için kendimi zor tuttum. Yengem pek de iyi yalan söyleyen biri değildi. Bu da zaten kötü bir yalandı ama bir şey demedim. Vardı bir bildiği elbet. Acar itiraz edecek olmuş, yengemin tek bakışıyla susmuştu. Aynı Reha abim gibiydi bu kadın. Otorite böyle bir şeydi.

"Peki," dedim sadece.

Yengem, Acar'ı da yanına alıp arka kapıdan araca bindi. Ben de öne geçmek üzere yan taraftan dolanırken Alparslan'ın hemen yanından geçmek zorunda kaldım. Göz göze gelmemeye çalışarak yürüyordum.

"Bir şey mi yaptım?"

Adımlarım yavaşladı. Cevap vermem gerekiyordu ama hangi cevabı vereceğimi ben bile bilmiyordum. Soğukkanlılığımı korumaya çalışarak yüzüne baktım.

"Henüz değil, Komutanım," dedim.

Gözleri bir anlık şaşkınlıkla açıldı. Ne demek istediğimi çözmeye çalışıyordu. Yüzündeki ifade ciddileşti. Bir süre susarak düşündü. "Şüphelerin mi var?" diye sordu yavaşça.

Önce bir süre bekledim. Ancak sonra dürüst olmaya karar verdim. Başımı aşağı yukarı sallayarak gözlerimi onunkilere sabitledim. "Gereğinden fazla, Komutanım," dedim, ses tonum sertti.

Birkaç adım yaklaştı. Gözleri dikkatle üzerimdeydi. "Şüphelerinin durup dururken ortaya çıkma sebebini sorsam, cevap verir miydin?"

Zihnimde cevabın yankısı çoktan oluşmuştu. "Geç oldu," dedim. Dışarıdan sakin görünen bu iki kelimenin içinde fırtınalar koptuğunu ikimiz de biliyorduk. Alparslan başını yana eğdi, yüzünde bir şey vardı. Belki merak, belki suçluluk, belki de sadece beni okumaya çalişan bir adamın dikkatli hâliydi.

"Deha'yı sadece birkaç dakika bekletsek?" dedi, gözlerini gözlerimden ayırmadan. "Sen böyle baktığında benim bütün saatlerim susuyor."

Gözlerimi hafifçe yere indirdim. Söylediklerimi net duyması için dikkatlice konuştum. "Komutanım, geç oldu." Sonra gözlerimi tekrar ona çevirdim. "Benim sizinle tanışmam geç oldu. Etrafımdaki herkes sizi çoktan tanımış. Ama benim için neden bu kadar geç oldu?"

Ne cevap verdiğini duymadım çünkü sözlerimi bitirdiğimde bir saniye daha durmadım yanında. Göz temasını bozarak bir adım geri çekildim, sonra arabanın önünden dolandım. Yan koltuğa geçip oturdum, kemerimi taktım ve ellerimi kucağımda birleştirdim. Gözlerimi diktiğim noktada bir an kaldım. Konuşmak istemiyordum. Çünkü konuşursam duygularım dökülecekti. Ona karşı oluşturduğum kabuklarımdan nedensizce ayrılmak istemiyordum.

Alparslan birkaç saniye sonra arabaya bindi. Kapının kapanışı bile sertti. Kontağı çevirdiğinde içeriye dolan sessizlik, motor sesinden çok daha baskın geldi. Göz ucuyla ona baktım. Elleri direksiyona sıkıca tutunmuştu. Bir şeyleri bastırmaya çalışıyordu. Belki sormak, belki susmak, belki sadece anlamak istiyordu.

Araba harekete geçti. Ev geride kalırken içeride boğucu bir sessizlik vardı. Yengem arka koltukta, Acar'la konuşuyordu. Alparslan bazen kısaca cevap veriyordu onlara. Duymam gerekiyordu, duyuyordum ama hiçbir kelime zihnime ulaşmıyordu. Sanki sesler camdan dışarı çarpıyor, sonra orada buharlaşıyordu.

Camdan dışarı bakarken geçtiğimiz yollar, sadece beton değil, aynı zamanda izdi. Kaos izi, bağırış izi, öfke izi.

Kısa zaman önce Ankara'nın kalbinde bir patlama olmuştu. Türkiye Büyük Millet Meclisi'nin orta yerinde, canlı bomba... Yirmiden fazla milletvekili parçalanarak hayatını kaybetmişti. Gözümün önüne o görüntüler geldi. Haber kanallarında dönen parçalanmış kürsü, kanlı bayrak, alevler... O gün sadece bir bina yıkılmamıştı. O gün devletin içi parçalanmıştı. O günden sonra sokaklar hiç susmadı. Kimi "Temizlendiler," dedi, kimi "Bu bir darbe provası," diye bağırdı. Kimi o koltuklara oturanların zaten halkı temsil etmediğini söylüyordu, kimi de milletin meclisine yapılan bu saldırının utanç verici olduğunu... Halk ikiye bölünmüştü ama ilk defa aynı cümlede aynı kelimeyle bağırıyorlardı: "Yeter!"

Ülke ayakta kalıyordu belki ama yürümüyordu. İnsanlar artık sadece geçinememekten değil, güvenememekten şikâyetçiydi. Mahalleler karanlıkta daha sessiz, gündüzleri daha gergin olmuştu. İnsanlar birbirine daha çok bakıyor ama daha az selam veriyordu.

Hastaneye yaklaşırken bir kavşakta beklememiz gerekti. Bir grup protestocu yolu kesmişti. Gençlerdi. Ellerinde bayraklar vardı. Ne dediklerini seçemedim ama öfkeleri kulak tırmalıyordu. Polis uzakta bir yerde, çok da müdahale etmeden bekliyordu. Sanki herkes alışmıştı bu düzene. Tıkanmış sistemin üzerine atılan su gibiydi bu protestolar; sesi bastırıyordu ama boğulma hissini geçirmiyordu.

Yengem arka koltukta "Ne olacak bu ülkenin hâli," dedi hafif bir iç çekişle. Alparslan cevap vermedi. Ben de konuşmadım. Meclisteki o patlamadan sonra hiçbir şey aynı kalmamıştı. Herkesin bir taraf tuttuğu yerde ben sadece istikrarın tarafındaydım. Sokakları da sınırları da korumaya yemin edenlerdendim.

Birkaç dakikalık yolculuğun ardından sonunda abime uzun zamandır hiç olmadığım kadar yaklaşmıştık. Hastane binası gözümde büyüyordu. Yaklaştıkça gövdesi koca bir yük gibi çöktü içime. Alparslan arabayı yavaşça kenara çekti. Motor durdu, bir anlık sessizliğin ardından kapılar açıldı.

Onu izlemeyi bıraktım. Tepkilerim hızlandı. Ne Acar vardı gözümde ne Alparslan ne de yengem... Sadece Deha.

Onları arkamda bırakıp büyük bir heyecanla hastane kapısına yaklaşırken yengemin sesi çarptı kulaklarıma. "Şu an ona sadece Deha iyi gelebilir..." Alparslan'la benim hakkımda konuşuyor olmalıydı. Yutkundum. Ayaklarım daha da hızlandı. Nefesim düzensizleşti ama durmadım.

Sensörlü kapı açıldı, içerisi klimalıydı ama ben yanıyordum. Doğrudan danışmaya yürüdüm. Kadının gözlerinin içine baktım. "Deha Faris Kandemir'in odası nerede?"

"Komutanım?" Yan taraftan gelen sesle hafifçe irkildim. Ses tanıdıktı. Danışmadan gözlerimi ayırıp yana döndüm. Evliya...

"Komutanım, Deha Komutanım üçüncü kat, üç yüz yedi numaralı odada. Şükür, durumu iyi, hatta onu ziyarete geldik diye bayağı da azar işittik. İsterseniz ben eşlik edeyim size."

Anlattıkça anlatıyordu. Benimse aklımda sadece tek bir şey dönüyordu.

Üç yüz yedi numara, üçüncü kat.

"Ben giderim, sen Alparslan Yüzbaşıyı bekle!" dedim hızlıca. Daha fazla konuşmaya gücüm yoktu. Evliya başını salladı. Asansöre yöneldim. Düğmeye bastım, ışık yandı. Kapı açılınca hızlı adımlarla içeri girdim. Evliya da diğerleri gibi geride kaldı. Koridora adımımı attığımda tanıdık simalar karşıladı beni. İsyan Timi ve Adanmışlar. Herkesin gözlerinde yorgun bakışlar vardı. Beni görünce "Hoş geldin," diye selam verenler olmuştu. Tohum'la göz göze geldiğimde hafifçe başını salladı. Nasıl olduğumu merak ediyormuşçasına gözümün içine baktı. Ona tebessüm ederek karşılık verdim.

Ceyhun hızlıca yanıma geldiği için Tohum'dan gözlerimi çektim. "Nasılsın?" diye sordu.

"Deha iyi," dedim. Deha iyiyse ben de iyiyim demek istediğimi anladı. Kısa süre önce Adanmışlarla yaşadığımız zorluklar, kopukluklar, kırgınlıklar aklıma geldi. Ama şimdi hepsi abim için buradaydı.

Ceyhun tekrar soru soracakken üzerinde doktor üniformasıyla kalabalığın arasından Alzem çıktığı için susmak zorunda kaldı. Alzem bana doğru atıldı ve ânında beni sardı. Bu kıza çok şey borçluydum. Onu çok tanımasam da bir şeyden sonuna kadar emindim; abime ondan daha iyi kimse bakamazdı.

"Teşekkür ederim," diye kulağına fısıldadım.

Benden ayrıldı. Başını hafifçe salladı, gözleri dolu doluydu. "Asıl onu kurtardığınız için ben teşekkür ederim," dedi. Kaşlarım hızla çatıldı.

"Öğrendin mi?" diye sordum, içinde hem merak hem de korku vardı.

"Yanlışlıkla öğrendim," dedi, hafifçe gülümseyerek. Deha'nın özel bir kurşunla vurulduğunu öğrenmişti. Bir an durdum ancak o karşılık vermeme fırsat tanımadan atıldı. "Şimdi git. Seni bekliyor. Herkesi kovdu. 'Kardeşim geldiğinde haber verin, gerisine dükkânı kapattık,' dedi."

İstemsizce gülünce o da bana eşlik etti. Alzem'e veda eder gibi hafifçe başımı eğdim. O da başını sallayıp önümden çekildi. Adımlarım ağırlaştı. Kalabalığı ardımda bırakıp hastane odasının kapısına yöneldim.

Kapının önünde duruyorum. O kapının arkasında abim vardı.

Deha. Kurşun yemiş bir adamdan çok daha fazlası, benim sığındığım tek limandı.

Elim kapı kolundaydı ama bileğim kilitlenmiş gibi hareket etmiyordu. Parmaklarım titriyor mu, yoksa ben mi öyle hissediyordum, bilmiyordum. Derin bir nefes aldım; burnumdan değil, ruhumdan sanki. Kapının koluna asılı kalan elimin utancını da alıp geri çekildim.

Deha'nın yanına gitmeden önce başka birinin iyi olduğundan emin olmam gerekiyordu.

Kendimi hızla kalabalığın arasına attım. İsyan Timi ve Adanmışlar neden içeri girmediğimi sorgulayarak bana bakmaya başlamıştı. Onlara çok odaklanmadan arka tarafa doğru ilerledim.

Sırası çatlamış bir duvar dibinde duruyordu Hüda. Sırtı duvara yaslı, kolları göğsünün önünde kenetlenmişti. Gözleri uzak bir noktaya takılıydı. Sanki burada değildi. Ben ona doğru yaklaştığım an, fark etti varlığımı. Aniden doğruldu. Omuzları gerildi, dimdik durdu. Gözlerinin içine baktım. Kan oturmuştu gözbebeklerine.

Yutkundum. "Kardeşim nasıl?" Sesim çıktı mı, bilmiyordum ama o beni duymuştu.

Hüda gözlerini kaçırarak yere baktı. Sonra gözlerini sıkıca kapattı. Tekrar gözlerini aralarken uzun bir nefes verdi. "Fiziksel olarak daha iyi."

Fiziksel. Sadece bu kadar. Cümlesinin kalanını ben tamamlıyorum zihnimde. Psikolojik olarak... Paramparça.

Dişlerimi sıktım. Konuşmak istiyordum ama dilim tutulmuş gibiydi. Yumruklarımı sıktım, sonra parmaklarımı gevşettim. Kontrolü elden bırakmak istemiyordum. Elimi kaldırıp yavaşça Hüda'nın omzunun biraz aşağısına koydum. Kolunu hafifçe sıktım.

"Teşekkür ederim," dedim.

Hüda başını yana eğip yumuşak bir gülümsemeyle başını salladı. Ona teşekkür etmemin iki büyük sebebi vardı; biri kardeşimi kurtarmasıydı, diğeri ise kardeşimin canını yakan adamın sonu olmasıydı. O adamın artık hayatta olmadığını bilmek içimi rahatlatıyor, bu da ona bir kez değil, binlerce kez teşekkür etmek istememe neden oluyordu.

"Teşekkür etmene gerek yok."

"Peki o... Nerede şimdi?" diye sordum.

Gözleri bu sefer kaçmadı benden. Onun hakkındaki detaylara fazlasıyla hâkimdi.

"Dördüncü katta, psikiyatri kliniği izole biriminde. Travma sonrası gözetiminde. Giriş çıkış sınırlı. Bir hemşire sürekli yanında. Kendine zarar vermesin diye odada keskin bir şey bulundurmuyorlar. Aynalara bile izin yok. Odasının kapısı içeriden kilitlenemiyor ve..." Sanki konuşmak için kendine zaman tanımıştı. Derin bir nefes aldı. "Sürekli ağlıyor, Feza. Konuşmuyor. Gözleriyle bile. Başını dizlerine gömmüş, sanki orada yok olmak istiyor gibi. Doktorlar fiziksel tedavisini tamamladı ama asıl hasar içeride diyorlar."

Hüda'nın sesi çatallanınca gözlerimi kaçırdım. Gözümün önüne Fatma'nın gülümseyen hâli geldi. Birlikte kahve içtiğimiz an. Bana kardeşim dediği gün. Şimdi... İçimde her şey kırıldı.

"Ben içeri giremiyorum," dedi, sesi kısılmıştı. "Erkek olduğum için beni görünce tiksiniyor. İstemiyor. Yanında sadece kadın doktorlar ve kadın hemşireler var. Erkeklere tahammülü yok."

Kendimi eksilmiş hissediyordum. Bir şeyim alınmış gibi değil, bir şeyim koparılmış gibi. İnsan bazen ağlayamaz, bazı anlarda gözyaşı lükstür. Ruhum geride kalmış, bedenim yürümeye zorlanmıştı. En çok canımı yakan şey şuydu: Artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı. İkimiz için de.

Hüda başını çevirmedi. Göz ucuyla baktım ona. Kendini suçluyordu. Kendi cinsiyetini affedemiyordu.

"Sen girersen, belki iyi gelir."

Başımı hızla salladım. "Gideceğim. Deha'nın iyi olduğunu gözümle göreyim, hemen gideceğim."

İçtenlikle gülümsedi. Ben de gülümseyip geri çekildim. Hüda'yla konuşmak için geldiğimi görenler, bakışlarını bizden çekmişti. Kimse olduğumuz yere bakmıyordu.

Hüda'nın yanından sessizce ayrıldım. Adımlarım beni tekrar o kapının önüne getirdi. İçimde tanımlayamadığım bir heyecanla durdum. Kapının önünde yengem, yeğenim, Alparslan ve Evliya'yı gördüm. Hepsi birden bana dönmüştü. Gözleri üzerimdeydi. Onlar da abimi ilk kez göreceklerdi ama önceliği bana bırakmışlardı. İçimde bir şey yumuşadı. Minnettarlıkla onlara

baktım, kısa bir tebessümle karşılık verdim. Ardından başımı çevirdim, bakışlarımı tekrar kapıya sabitledim.

Deha'yla biraz yalnız kalmak istiyordum. Onunla baş başa, kimse olmadan zaman geçirmek istiyordum. Nefes alışını duymak, kalbinin ritmini dinlemek, hâlâ burada olduğundan emin olmak istiyordum.

11

YARISI İNSAN YARISI UÇURUM

Yaksam bedenimi bir titrek alev ucunda,
İsyan yankılanır benim deli ruhumda,
Bir delik açsam kalbime ve vatan sızsa kanımda,
Sonra kan kusarsın o gecenin buğusunda.

2027
TÜRKİYE-ANKARA

Kapıya geldiğimde elim titredi ama kapının kolunu yine de çevirdim. İçerisi tam bir hastane odasıydı. İki yatak vardı odada; birisi boştu, diğeri ise abim Deha'ya aitti. Yatakta yan yatıyordu, beyaz çarşafların altındaki vücudu yorgun görünüyordu. Gözleri kapalıydı.

"Şuradan ayağa kalktığım ilk an vuracağım hepinizi. Rahat bırakın beni, lan," diye boğuk bir sesle mırıldandı.

Gözlerim doldu. Kapıyı arkamdan kapatıp yanına doğru yavaşça yaklaştım. Yanına oturdum, ellerimi hafifçe onun soğuk ellerine koydum. Sanki böyle biraz daha güç verebilirim diye düşündüm ama biliyordum ki aslında güç ona aitti. Geldiğimi anladığı için gözleri kapalı bir şekilde sırıtmaya başladı.

Eğildim, abimin omzuna yumuşak bir şekilde sarıldım. Yanağımı onun yanağına yasladım. Kokusunu içime çekmek, günlerdir hissetmediğim o güveni hissetmek istedim. Hıçkırıklar boğazımdan yükseldi. Kendimi daha fazla tutamayarak ağlamaya başladım. Sadece ben ve o vardık odada; tüm dünya dışarıda kalmıştı.

Deha'nın alaycı sesi, odanın sessizliğini deldi. "Sana omzuma sümük akıtma hakkını kim verdi?"

"Abi," dedim, burnumu sertçe çekerek. Başımı, yasladığım yumuşak yastıktan kaldırmadan konuşmaya gayret etmiştim.

"Söyle, sulu gözlüm," dedi.

"Sen benim her şeyimsin. Bunu biliyorsun, değil mi?" Kendi sesim bile şaşırmıştı içerisindeki kırılganlığa.

Aramızda birkaç saniyelik bir sessizlik oldu. Bacaklarımı hafifçe aşağı sarkıtmıştım; yarı oturur, yarı yatar pozisyondaydım. Deha ise yan yatmış, vücudundaki acının ve ameliyat izlerinin kalıntılarını saklamaya çalışıyordu. Hafifçe doğrulduğunu hissettim; ne olduğunu anlayamadan ani bir hareketle beni kendine çekti.

Bir anda bedenim tamamen onun yanında kayboldu. Boynumdan tutup başımı nazikçe havaya kaldırdı. Yastığa dayadığı diğer kolunun üzerine tekrar bıraktım başımı. Havada kalan kolunu bedenime sıkıca sardı. Dikişlerinin zarar görmesinden korkup geri çekilmeye çalışsam da izin vermedi.

"Biliyorum, güzelim. Senin için abin bir yana, dünya bir yana." Aslında bu söyledikleri hoşuna gidiyordu. Sesinde bunun kanıtı vardı. Kolunun altındaki kolumu hafifçe kaldırdım, açıkta kalan kolunun etli kısmını çimdikledim. Canı acıdığı için söylendi.

"Madem biliyorsun, o zaman ne diye o kurşunun önüne atlıyorsun? Sana bir şey olursa yaşayabileceğimi mi zannediyorsun, uyuz herif!" Uzun zamandır içimde biriktirdiğim öfkeyi boşaltıyordum. Biliyordum ki aslında ağlamamak için öfkeye sığınıyordum.

Deha'ya olan bağlılığım, sevgim öylesine büyüktü ki ona bir şey olma ihtimali bile beni çıldırtmaya yeterdi.

"Kızım, manyak mısın? İnsan abisini hiç döver mi? Ulan, hadi insan abisini dövsün," dedi, bir an duraksadı, sanki yeni fark etmiş gibi "insan hasta birini döver mi?" diye ekledi.

Bu sorulara cevap vermek yerine, kendi sorumu ona tekrar yöneltmeyi tercih ettim.

"Neden önüme geçtin?" Cevabını biliyordum; o benim abimdi, beni herkesten çok seven kişiydi. Nasıl ki ona bir şey olursa yaşayamazsam, bana bir şey olduğunda da o yaşayamazdı. Ama yine de ondan duymak istedim. Küçüklüğümden beri, Deha'nın yoğun ilgisi ve sevgisiyle şımartılmış olmak hoşuma

gitmişti. İlgi istediğimde asla gecikmez, her zaman karşılık verirdi. Başımın üzerine bir öpücük kondurdu. Başı başımın üstündeydi, yüzümde oluşan gülümsemeyle hafifçe anlamsız sesler mırıldanır oldum.

"Sen benim canımsın, en kıymetlimsin. Ölürüm senin için, saçının teline zarar gelmesine asla izin vermem," dedi. Sesindeki ciddiyet ve koruyucu şefkat içimi ısıttı. Ona daha da sıkı sarıldım; o da beni bırakmadı.

"Ne kadar çok seviyorsun beni?" diye sordum, hasta olan o olduğu için aslında asıl ilgiyi hak edenin o olduğunu biliyordum. Ama onu o kadar çok özlemiştim ki sadece benimle ilgilenmesini istiyordum. Gülüşünü duydum.

Muhtemelen kaç yaşına gelirsem geleyim, hep küçük bir kız çocuğu olacağımı düşünüyordur. Onun farkında olması gereken şey, sadece onun yanında küçük bir kız çocuğu olduğumdu.

"Kendimden daha çok," dedi.

Güldüm. "Vay canına, bu kadar büyük bir sevgiyi beklemiyordum."

İkimiz de aynı anda güldük. Derin bir nefes alıp verdim; sanki ağır bir yük omuzlarımdan kalkıyordu. Çok değil, birkaç gün önce onu kaybetme ihtimaliyle yüzleşmiştim. Bu o kadar ağır gelmişti ki onunla vedalaşmak bile istememiştim. Onu kurtarmak için yola çıkmış, sonunda onu sağ salim yanımda bulmuştum.

"Alzem'e zorluk çıkarmamışsındır inşallah, abi," dedim, hafifçe gülümseyerek.

Alzem'in adını duyduğu an bütün vücudu kilitlendi. Kasları gerildi, omuzları aniden sertleşti. Bu kadar belirgin bir tepki... Onu yıllardır tanıyordum. Bu hâlleri hayra alamet değildi. İçinde bir şey, o adı duyar duymaz kıpırdamıştı. Bunu hissetmiştim.

"Zorluk çıkarmak mı? O bana çıkartmış olmasın." Sözleriyle birlikte sesine yerleşen o anlaşılması güç sinir tonu gözümden kaçmamıştı. Dudaklarının arasından çıkan kelimeler sertti, sesinin altındaki çalkantı daha sertti.

"Abi, kız melek gibi biri. Allah için, ne zorluk çıkarabilir ki sana." Alzem'i gerçekten seviyordum. Tatlı, içten, dürüst biriydi. Deha'nın yine abarttığını düşündüğümden, onun kolları arasından kendimi kurtarıp hafifçe doğruldum. Başımı kaldırıp tavana baktım. Deha da yataktaki pozisyonunu değiştirmişti. Şimdi

sırtüstü yatıyordu; bir kolunu başının altına koymuştu, diğer kolu ise göğsünün üstünde duruyordu.

Kömür karası gözleri kısılmış, büyük bir öfkeyle bana dikilmişti. İçindeki gerginlik yüzüne yayılmış, çene hattı sıkılmıştı. Alzem'le ilgili bir şey onu gerçekten kızdırıyordu. Bunu çok açık bir şekilde görüyordum.

"Şeytan da bir melekti, bacım. Sakın unutma bunu." Ciddiyetle söylediği sözleri artık sabrımı taşırmıştı. Kolunu aniden yakalayıp sertçe çimdikledim. Yerinden sıçradı, bir iniltiyle kolunu benden kurtardı ama öfkemden kurtulamadı. Onun, o kızcağıza haksızlık etmesine tahammülüm yoktu. Alzem'e resmen yazık ediyordu.

Zavallı Alzem... Bu odun abimi seviyor, ona söyleyemiyor ve üstüne bir de sebebini anlayamadığım bir şekilde onun öfkesine maruz kalıyordu. Erkeklere ne yapsan yaranılmayacağının vücut bulmuş hâliydi bu kız. Erkeklerin hiçbir iyiliği hak etmediğinin yaşayan örneği ise abimdi.

"Sen vuruldun, kız kimse böyle bir talepte bulunmadığı hâlde Ankara'dan Karadeniz'e sırf seni merak ettiği için geldi. Vurulduğunu öğrenir öğrenmez işini gücünü bıraktı. Gözüm arkada kalmadıysa, refakatçin bu kız olduğu içindi. Ne nankör adamsın!"

Yataktaki yerimde hafifçe doğrulup oturdum. Sırtımı yatağın başlığına dayadım. Öfkem yüzümde açıkça okunuyordu. Deha da yavaşça doğruldu. Elleriyle yatak çarşafına tutunarak bedenini dengeledi. Ona bakmak istemediğim için gözlerimi karşıdaki duvara diktim. Başını sol omzumdan hafifçe uzatıp sessizce yüzüme baktı.

"Sen çağırmadın mı? Kendisi mi geldi? Benim için..." Duraksayarak yutkundu. "Vurulduğumu öğrenir öğrenmez mi geldi? Gerçekten mi?"

Arka arkaya gelen sorularını ne şekilde sorarsa sorsun, cevabı hep aynıydı. Ama bu kadar meraklı sorması garipti. Kaşlarımı istemsizce çatıp yüzüne döndüm. Ciddiyetle bakan gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir şey vardı. Anlam veremediğim bir bakışla göz göze geldik.

"Birini çağıracak olsam yengemi çağırırdım, abi. Alzem'den bunu istemeye hakkım yoktu. Neyse ki kız melek gibi biri de yardımıma koştu."

Bu kez derin bir iç çekti. Omuzları ağır ağır çöktü. Yavaşça sırtüstü uzanarak başını tekrar yastığa yasladı. Gözlerini tavana dikmişti. Sanki boşluğa bakıyordu.

"Benim en sevdiğim renk ne, Feza?"

Ne alakaydı şimdi? Yediği kurşun karnına değil de beynine isabet etmiş olmalıydı. *Niye böyle mal oldu bu çocuk?* diye düşünmeden edemedim.

"Yeşil, abi."

Soğukça güldü. "Yok," dedi sıkkın bir şekilde. "Artık sarı."

Dudaklarımı birbirine bastırıp açtım. "Sebep?"

Hâlâ tavana bakıyordu. Gözleri başka bir dünyaya dalmışa benziyordu.

"Ben de bilmiyorum ki. Bir anda oldu."

Elimi alnına götürüp ateşine baktım. Bir şeylerden şüphelenmiştim. O ise benim elime uzandı ve elimi yavaşça alnından çekti. Gözleri gözlerime kilitlendi. Ne yaptığımı sorgularcasına bana baktı.

Gözlerimi kaçırmadım. "Doktor çağırmamı ister misin?"

Kaşlarının arasındaki çizgi hafif derinleşti. "Alzem'i mi çağıracaksın?" diye sordu, hevesliydi. Gözlerim seğirdi. Bu adamın Alzem deyince böyle tepkiler vermesi normal değildi.

"İstersen onu çağırayım."

Deha kıpırdandı, başını yastığın bir ucundan diğer ucuna kaydırdı ve bir anda durdu. Şüpheyle gözlerini kıstı. "Alparslan burada mı?"

Ağzımın kenarı istemsizce yukarı kıvrıldı. Elimle kapıyı işaret ettim. "Tam da kapının arkasında." Deha'nın gözleri yuvalarından fırlayacak gibi oldu. Bedenindeki bütün damarlar sanki acil durum sinyali verdi.

"O zaman çağırma."

"Alzem'i mi?" dedim omuz silkerek, biraz daha yüksek sesle.

Deha başını hafifçe yastıktan kaldırdı. Öyle bir bakış attı ki sanki *Senin alayına edeyim Feza*, diyordu.

"Aynen."

Artık kendimi tutamadım. "Başka doktor çağırıyorum o zaman."

"Feza!" Tam arkamı dönecekken onun panikle karışık yüksek sesiyle durdum.

"Ne bağırıyorsun be," diye çemkirdim fakat bir anlık sinirle patladığım için pişman oldum. O da kendine geldi. Yavaşça doğrulup yastığına yaslandı. Birkaç derin nefes aldı; göğsü yukarı kalktı, gözlerini yere dikti. Gözbebeklerinde belli belirsiz bir sarsıntı vardı. Burnunun ucuyla oynuyordu, çocukken yaptığı gibi.

"Abi, neyin var?" dedim dayanamayarak. Sesim istemsizce yumuşamıştı. Tekrar yanına oturdum. Dizlerim yatağa değdi, ellerimle çarşafı düzelttim. Abime uzak kalamadım.

"Diyelim ki duymaman gereken bir şey duydun, ne yaparsın?"

Sorusunun bizimle, şu anla ya da olanlarla ilgisi olup olmadığını sormam gerekiyordu belki ancak yapmadım. Bir şeyleri benden gizliyor olabilirdi ama uzun süre tutamazdı içinde. Onu biliyordum. O günün geleceğini bildiğim için zorlamak istemedim.

"Duyduğum şeyin ne olduğuna göre değişir." Kaşları hafifçe havalandı. Bakışları sorgulayıcı değildi, daha çok onay bekliyordu. "Eğer duyduğum şey birilerine zarar verecek bir şeyse, o zaman duyduğumu belli ederim. Ama duyduğum şey hiç kimseye zarar vermeyecekse, o zaman duymamış gibi yaparım."

Gözlerini kaçırıp tavana baktı, bir noktaya kilitlendi. Sonra yatağın desenli örtüsüne odaklandı. Parmak uçlarıyla dikiş izlerini takip etti. En sonunda tekrar bana döndü ama o bakış, tanıdığım Deha'nın bakışı değildi artık. Yorgun ve yüklerle dolu bir adamın bakışlarıydı.

"İlla birilerine zarar vermek zorunda mı duyduğun şey? Ya kalbine zararı olursa?" Yutkundu. Sanki o son kelimeyi yutmasa boğazına oturacaktı. Hayatımda ilk kez abimin bu hâline tanık oluyordum. O benim duvar gibi abimdi. Tertemiz, net konuşur, doğrudan yürürdü. Ama şimdi cümleleri toparlayamıyordu. "Ne bileyim işte," dedi.

"Duyduğun şey yüzünden başka bir şey düşünemiyor olmak, yani bunlar duyduğunu göstermen için yeterli değil mi?"

Sustu. Bir süre gözlerimiz buluşmadı. Sonra ben ellerimi kucağımda kenetledim, gözlerimi ondan ayırmadan sessizce nefes aldım.

"Abim," dedim, sesimi olabildiğince yumuşatarak.

"Hıı?" diye cevap verdi masum masum. Gülümsedim. Kafası karıştığında içinden hep bir çocuk çıkardı.

"Öğrendiğin şey seni kırdı mı?" diye sordum, bakışlarımı kaçırmadan.

Başını hızla iki yana salladı. Hemen savunmaya geçmişti. Yatakta hâlâ oturuyordu, sırtı hafif kamburlaşmış, omuzları düşmüştü. Ellerini tuttum, soğuktu.

"Peki duyduğun şey huzursuz hissetmene mi neden oldu?" Başını yeniden iki yana salladı. Dudakları büzüldü, gözlerini kaçırdı. Başımı onaylarcasına salladım. "İlk duyduğunda ne düşündün?"

"Ağlamasını sevmediğimi..."

Dudaklarının kenarı belli belirsiz yukarı kıvrıldı. Gözlerimi kısıp baktım ona. Dik duruyor gibi davranmaya çalışsa da içi yangın yeriydi. Bu konuya Alzem üstünden gelmiştik. Alzem'den sonra Deha bu şekilde aptal olmuştu.

Siktir. Bu ikisinin arasında kesinlikle bir şey olmuştu.

Ama yine de Deha'nın anladığımı anlamasını istemedim. Sonuçta Alzem bana büyük bir sırrını vermişti, abimi seviyordu. Ama Deha'nın şu an bundan haberi var mıydı? Hiç emin değildim. O yüzden, ne olursa olsun Alzem'in adını geçirmemeye karar verdim.

"Son ve en önemli soru," dedim, sesime hafif bir oyunbazlık katarak. Gözleri hemen gözlerime kilitlendi. Merakla bakıyordu. "Duyduğun şey hoşuna gitti mi?"

Bir şey oldu abime. Ellerini ellerimden çekti. Yavaşça geriye uzanıp tavana baktı. Derin bir nefes aldı. Göğsü kalktı, indi. Cevap vermedi.

"Sanırım bu evet demekti," dedim. O yine sustu. Kesinlikle evet demekti.

Yatakta kımıldandı, sırtını bana döndü. "Feza," dedi, kısık ve boğuk bir sesle.

"Efendim, abim," dedim. Sesim yumuşak ve hoşnut çıkmıştı.

"Alparslan'a söyleme."

Donup kaldım. Bakışlarımı yatağa dikmiştim ama göz ucum hâlâ onu izliyordu. "Neyi?" dedim.

Bana bakmadı. "En sevdiğim rengin sarı olduğunu."

Bir an durdum, sonra sırıttım. Eninde sonunda sarıyı nasıl sevmeye başladığını anlatacaktın zaten. Çünkü sen Deha Faris Kandemir'sin. Senin olayın olduramamak, abicim.

Konuyu kapatıp ona Acar'la yengemin de burada olduğunu söylemek üzereydim ki kapı aniden açıldı. Başımı refleksle kapıya çevirdim. Gördüğüm yüzle birlikte yüzümde istemsizce kocaman bir gülümseme belirdi.

"Abi kardeş içeride baş başa kalsın dediler. Çekilin aradan, ben de abisiyim dedim."

Böke'nin sesi kulaklarımı doldurduğu an, yerimden hızla kalktım ve ona doğru koştum. Yüzünü yakından gördüğümde tebessümüm yerini burukluğa bıraktı. Hâlâ yüzünde aldığı darbelerin izleri vardı. İçim ezildi.

"Küfretsen daha az koyardı," dedi sitemle, yüzümü buruşturduğumu görünce. Kaşları çatılmıştı. Yüzü onun için kıymetliydi. Çok belli etmese de Böke biraz kendini beğenmiş biriydi. Ve bunu kesinlikle belli etmezdi...

"Geldi yine sıfatını siktiğim."

Deha'nın mırıldanışını duysam da Böke'ye kalbimin tüm sıcaklığıyla sarıldım. Bedenini sıkıca kavradım, onun da bana aynı içtenlikle karşılık vermesi içimi biraz olsun rahatlattı. O da hastanede kalıyordu, gördüğü işkenceler hafife alınacak gibi değildi. Kolay kolay toparlanamayacağı belliydi.

"Nankör köpek! Hâlime bakıp vicdan azabı çekeceğine nasıl da kalbimi kırıyor. Görüyorsun, değil mi, abicim?" dedi Böke. Başımın üstüne bir öpücük kondurunca başımı hızlı hızlı salladım. Haklıydı, Deha için bu hâle gelmişti.

"Neden ayaktasın sen? Dinlenmen gerekmiyor mu?" dedim ondan ayrılırken. Elini kaldırıp camı işaret etti. Camdan dışarı baktım, gri gökyüzü hastane havasının içine dolmuştu.

"Gökyüzüne hasret kaldık be güzelim... Arada çıkıp temiz hava almak şart." Yanımdan geçip Deha'nın yanındaki boş yatağa doğru yürüdü ve üzerine gelişigüzel bıraktı kendini. Yürürken bile zorlandığı belliydi. Her adımı içimde ayrı bir sızıya neden oluyordu. "Siz insanlar sadece yeryüzünde takılarak nasıl hayatta kalıyorsunuz acaba."

Açık kapıda biri göründü. "Biz insanız da sen nesin acaba?" dedi Alparslan. Kapının eşiğinde dururken bana kısa bir bakış attı ve hızlıca içeri girdi. Gözleri Böke'ye odaklandı. Böke yattığı yerden doğrulup bir elini başının altına koydu. Diğer elinin işaret parmağıyla yüzünde daireler çizerek sırıttı.

"İnsan denilip geçmek için fazlasıyla mükemmel bir yüzüm var, Alpom."

Deha ve Alparslan aynı anda önce Böke'ye baktı, sonra birbirlerine. "Biri şuna ayna tutsun," dedi Alparslan, huysuz bir şekilde.

Deha, Alparslan'ın homurdanışını keyifle takip etti. "Adamdaki egoyu görüyor musun? Şaftı kaymış, hâlâ artistlik peşinde," dedi.

Böke birden oturduğu yerden dikleşti, ikisine de sertçe baktı. "Öyle mi?"

"Öyle," dedi ikisi birden, meydan okurcasına.

"Bacıların en haşini, söyle bakalım şu iki komutanına," dedi Böke. Odadaki üç çift göz aynı anda bana çevrilince hedefte olduğumu anladım. Gözler üzerimdeyken yutkunmamak için kendimi zor tuttum. "En yakışıklı komutanın kim?"

Böke topu tamamen bana atmıştı. Alparslan ve Deha'nın delici bakışları üzerime döndü. Elimi enseme atıp kaşıdım, dünyanın en zor sorusu karşısında dilim tutuldu.

Bakışlarım önce Alparslan'a takıldı. Adam sanki ışığa göre şekil değiştiriyordu. Güneş vurduğunda saçları açık kahveye çalardı ama gölgede durduğunda o saçlar bildiğin is gibi siyahtı. Gözleri... Onlar bambaşkaydı. Güneşin altında açık ela gibi parlar, aralarında yeşilin parçaları bile olurdu. Bakınca içine düşecek gibi hissederdin. Gölgede ise koyu kahverengi olur, içinde ne fırtına koptuğunu asla anlayamazdın. Uzun, biçimli kirpikleri ise cabasıydı. Yüzü keskin, netti; sanki bir ressamın kalemiyle çizilmiş gibiydi. Dudağının hemen üstünde ve altında bulunan o küçük benler... Hani insanın yüzünde bir detay olur da onu görünce gözünü oradan alamazsın ya, aynen öyleydi. Bahsi geçen ressamın imzası da işte burasıydı.

Ona yoğun bir şekilde bakmaya başladığımda yüzündeki sırıtışı ortaya çıkmıştı. Yok, gerçekten bu adamla göz göze gelmek bile ayrı bir testti. Bakışlarımı hızla çektim.

Sonra Deha'ya döndüm. O yatakta yatar hâlde bile duruşuyla, varlığıyla komutan olduğunu belli ediyordu. Kara kaşlı, kara gözlü, kara saçlı bir adamdı. Ama öyle sıradan bir siyahlık değil, içe işleyen cinstendi. Gölge de olsa, güneş de vursa, hiçbir zaman değişmeyen bir netliği vardı. Yüzünde sürekli bir teyak-

kuz hâli mevcuttu. Hani biri uykudayken bile tehdit sezdi mi refleksle doğrulur ya, işte onun bakışları da öyleydi. Her an bir şey olacakmış gibi tetikteydi. Gözleri koyu bir karanlık gibiydi; içine bakmaya cesaret edersen, önce bir yabancılık hisseder, sonra da tuhaf bir tanıdıklıkla ürperirdin. Yüz hatları belirgin, keskin ve fazlasıyla yakışıklıydı. O da Alparslan kadar uzun, onun kadar güçlüydü. Belki biraz daha esmerdi.

Ona baktığımı gören Deha da sırıtmaya başlayınca ondan da bakışlarımı hızlıca çektim.

Son olarak gözlerim Böke'ye takıldı. Hafif dağınık saçlarının içinde güneşle cilalanmış gibi duran altın sarısı ve bal rengi tutamlar vardı. Sarıdan ziyade yanık buğday tarlası gibi bir ışıltıydı. Sanki saç telleri güneşi biraz fazla sevmişti de orada kalmaya karar vermişti. Ten rengi diğer ikisinden daha açıktı ama bu ton onu solgun değil, tam aksine daha net gösteriyordu. Gözleri elanın en açık hâliydi. Beden yapısı Alparslan ve Deha'yla yarışacak cinstendi. Omuzları geniş, kolları sağlam, boyu uzundu. Kaslı vücudunu göstermek için bir şey yapmasına gerek yoktu. Giydiği her şeyin içinde fark ediliyordu zaten. Tişört giysin, kol saatini gösterecek şekilde gömleğinin kollarını kıvırsın ya da kapüşonluyla otursun, fark etmezdi. Yüz hatları fazla simetrikti. Fotoğrafı çekilmek için yaratılmış gibiydi. Burun kemeri, elmacıkkemikleri ve çenesi bir mükemmellik içindeydi.

O da sırıttığında ondan da gözlerimi çektim.

Hangisi mi daha yakışıklı? Gerçekten mi? Biri bıçak, biri tokat, biri şarap gibi, diye içimden bıkkınlıkla söylendim.

Ama işte ne olursa olsun, bakışlarım biraz daha fazla, biraz daha uzun süre Alparslan'ın gözlerinde takılı kalıyordu.

O küçük benleri...

Delireceğim.

"Şimdi şöyle ki..." dedim, düşüncelerimle eş zamanlı olarak elim tekrar enseme doğru gitti. Parmak uçlarımla ensemi bilinçsizce kaşırken Deha yatağın baş ucunda doğrulup sırtını yasladı.

"Beni, beni, abini?"

Sorusunun tonu o kadar teatraldi ki bir anlığına karşımdaki kişinin Deha değil de Bihter Ziyagil olduğuna yemin edebilirdim.

"Sen abisisin de ben neyiyim, ulan?" dedi Böke, Deha'yı taklit edercesine yerinde doğruldu ve sırtını yatağın başlığına yasladı.

Deha, sanki ona bu siteminde hak veriyormuş gibi başını birkaç kez yukarı aşağı salladı. "Doğru, ikiniz de abisisiniz."

Nefesimi istemsizce tuttum. Deha'nın bir Böke'ye bir Alparslan'a doğru yönelttiği parmakları ortamı daha da gererken Alparslan'ın bakışları beni paniğe sürükledi. Çünkü nefesimi onun gibi bu kadar uzun süre tutmam mümkün değildi. Yaşamak için nefes almaya ihtiyacım olduğunu, Alparslan nefesini tutmaya başladığında fark ettim.

"Ama öz abisi benim. Benim muhakkak bir ayrıcalığım var." Deha'nın gözleri yeniden Böke'ye döndü, Böke'nin yüzüne yerleşen o sırıtış her şeyi açıklıyordu. Bakışları Deha'da değil, tek bir noktaya, Alparslan'a kilitlenmişti.

Abim, Alparslan'ı da "abi kontenjanına" dahil edince zavallı adam sanki oksijenle ilişkisini tamamen kesmişti.

"Aynen, kardeşim. Sen orijinal abisin, biz çakma abiyiz." Böke resmen bu ânın tadını çıkarıyordu. Ben ise hâlâ Alparslan'ın almadığı nefeslere takılıp kalmıştım. İki adamın atışmasını takip edemeyecek kadar endişeliydim.

Deha buradayken onunla net bir bağ kurmakta zorlanıyordum. Dikkatini çekmem gerekiyordu, ona nefes almasını hatırlatabilmem için bunu bir şekilde yapmam gerekiyordu. İkisi kendi arasında atışırken Deha, Böke'nin lafını üzerine alınmıştı. "Orijinal abi" ile "sıradan abi" ayrımına kendini o kadar kaptırmıştı ki çocukluğuma dair anılarla kendini savunmaya koyulmuştu. Resmen "Ben vardım, sen yoktun," modundaydı.

Alparslan ise kocaman açılmış gözlerle Deha'ya bakmaya devam ediyordu. Deha'nın bu sırada Böke'ye dönük olması o kadar iyiydi ki... Belki de Alparslan'a baksa kalpten gidiyor zannederdi.

İki kez arka arkaya öksürdüm. Biraz abartmış olabilirdim. Üç yüzbaşının da ânında bana dönmesiyle istediğimi başardığımı anlamıştım. Gerçi ikisi umurumda bile değildi. Ben yalnızca Alparslan'ın dikkatini istiyordum ve bunu elde etmiştim.

Deha ve Böke bakışlarını üzerime çevirdiğinde her şeyin yolunda olduğunu anlatmak istercesine hafifçe omuz silktim ve bir tebessüm bıraktım yüzüme. Onlar ikna olup tekrar kendi küçük "kim daha abi" tartışmalarına döndü, benim bakışlarım hâlâ Alparslan'daydı. Çok şükür, hâlâ bana bakıyordu.

Onun dudak okuma konusunda yetenekli olduğunu bildiğim için sessizce, sadece dudaklarımı oynatarak "Nefes al," diye fısıldadım.

Bakışları saniyeler içinde dudaklarıma kaydı. Ne demek istediğimi anladığında derin bir nefes çekti içine, sanki gerçekten ben söylemesem nefes almayacaktı. Göğsünün havayla doluşunu gördüğümde içimde tarif edemediğim bir rahatlama oldu. Hafifçe gülümsedim.

"Niye üzerime geliyorsun, kardeşim? Tamam, anladık, en abi sensin." Böke'nin sesiyle yeniden onlara döndüm. Alparslan'ın delici bakışlarına bir saniye daha dayanabileceğimi sanmıyordum.

"Elimde büyüdü bu kız. Tabii ki en abi benim, artist."

Deha'ya dik dik baktım. "Alt tarafı dört yaş var aramızda, abartma." Ben doğduğumda anne ve babası olmasa yaşayamayacak en az benim kadar küçük bir çocuktu. Elinde nasıl büyütmüş olabilirdi ki? Kaşlarını çattı, kendini savunmaya hazırdı.

"Dört yıl, on ay."

Gözlerimi kıstım. "Dört yıl, dokuz ay, yirmi sekiz gün."

Ağzı açık kaldı. Dudakları hafifçe aralandı, bakışlarında hafif bir şok vardı. "İçten içe senden büyük olmamı kıskandığını hep biliyordum."

Derin bir nefes alıp verdim sabırla. "Sanırım en yakışıklı komutanımın kim olduğunu seçecektim, değil mi? Öyle hatırlıyorum." Tavrındaki ani değişimi fark etmemek mümkün değildi. Gülmemek için kendimi zor tuttum. Eğer bu bir yarışsa, kazanmak için benimle iyi geçinmesi gerektiğini çok iyi biliyordu.

"Evet, en yakışıklı abini seçecektin, güzelim," dedi Böke, onun da benim abim olduğunu vurgulayarak. Tabii ki bu detay Deha'nın gözünden kaçmadı. Deha, Alparslan'a dönerken ben de Böke'ye uğraşmayı bırakmasını dileyen bir bakış attım. O ise bu bakışa sırıtışla karşılık verdi. Umurunda bile değildi. Durmaya hiç niyeti yoktu.

"Bunun oralarda kafasına darbe yediği kesin ama ne kadar sert bir darbe olduğunu kestiremedim ben. Ne diye abi konusuna bu kadar kafayı taktı bu manyak," diye sordu Deha, yanında duran Alparslan'a bakarak. Alparslan bir Deha'ya bir Böke'ye baktı, sonra derin bir nefes verdi. Sabrı tükeniyordu.

"Kafasına ne kadar sert bir darbe aldığını bilmiyorum ama yakında çok daha sert bir darbe alacağını iyi biliyorum," dedi Alparslan. Benimkinden daha farklı bir uyarı şekliydi elbette. Tabii, etki olarak neredeyse aynıydı. Böke'nin cevabı bir sırıtış ve omuz silkmeden ibaretti. İkimizi asla takmıyordu.

Alparslan ona tekrar sert bir bakış attı. Böke tam ağzını açmıştı ki kapı birdenbire açıldı. Önce küçük bir nefes, sonra minik bir gölge geçti eşikten. O minicik beden odaya adım atar atmaz, içimdeki tüm karanlık eridi gitti.

"Amca!"

Acar amcasına doğru koşmaya başladı. İki adımda Deha'nın yatağına ulaştı, amcasının ameliyatlı olmasını hiçe sayarak bir anda zıpladı ve Deha'nın göğsüne konuverdi. Deha'nın yüzünde sadece büyük bir gülümseme vardı. Canı yandıysa bile belli etmemişti.

"Acar!" diye bir ses geldi arkadan. Dilruba kapıda belirdi. Gözlerinden endişe fışkırıyordu ama yüzünde bastıramadığı sıcak bir gülümseme de vardı. "Oğlum! Amcanın üstüne atlama öyle, canını acıtacaksın, yavrum!"

Deha hiç sesini çıkarmadı. Sağ kolunu Acar'ın sırtına sardı ve çocuğu göğsüne bastırdı. Başını eğip saçlarını öptü, kokladı. Her şeyi unutmuştu. Acıyı, kurşunu, yarayı, sarıyı...

"Aslanım benim..." diyebildi sadece.

Acar ise keyfinden dört köşe olmuştu. Amcasının göğsüne bastırılmıştı, sanki kahramanına kavuşmuştu. Küçük kollarıyla Deha'nın boynuna sarıldı ve başını onun omzuna koydu.

Böke bu sahneyi izlerken kıpırdanmaya çalıştı ama acıdan yüzü buruştu. "Lan, yerden bitme, aynı şekilde bana da sarılıyorsun hemen," dedi, dudağının kenarında bir sırıtış belirdi.

Deha, Acar'ı kendine iyice çekerek bir nevi Böke'den sakladı. "Senin benimkilerde gözün mü var, lan?"

Böke bir bana bir Acar'a baktıktan sonra tekrar sırıttı. "Bücürde gözüm var ama Feza'da gözü olan ben değilim."

Gözlerimi sımsıkı kapattım. Yok, bu bizi gerçekten öldürtmeye niyetliydi. Alparslan bile bu kez hiçbir şey söylemeyip sadece eliyle burun kemerini sıkmaya başlamıştı. Dağda bin tane teröristle burun buruna geleydim de bir daha asla bunun diline düşmeyeyim der gibi bir hâli vardı.

Deha kaşlarını çattı, tam olanı biteni sorgulayacaktı ki yengem araya girdi. Deha'ya yaklaşıp gözleriyle onu kontrol etti, abim onu görünce tebessüm ederek sustu. Yengem elini Deha'nın siyah saçlarına uzattı, bir annenin şefkatiyle okşayıp karıştırdı. Bunu yaparken gözlerinin dolu dolu olduğuna adım kadar emindim. Deha ağzını açıp ona ağlamaması gerektiğini söyleyecekti ki yengem bir anda Deha'nın kulağını tutup sertçe çekti.

Beklediğim tepkiyi sonunda vermişti. Kesinlikle Deha'nın canını okuyacaktı.

"Ben size ölmek yok demedim mi?" dedi yengem, Deha'nın acıyla inlemesini zerre umursamamıştı. Abimin yüzü acıdan buruştu. Ben, Alparslan ve Böke sırıtarak onun acısını zevkle izliyorduk.

"Yenge, ölmedim ki," dedi Deha. Acar abimin kucağında kıkırdadı. Belli ki amcasının annesinden azar işitiyor olması hoşuna gidiyordu.

"Ben size ölümden dönmek de yok demiştim." Evet, demişti ve Deha bu kuralı yıkmıştı. Döv onu, yengecim.

"İnsan biraz büyük sözü dinler, terbiyesiz herif!" dedi Böke. Yengeme hak verdiği için mi, bilmiyordum ama kesinlikle Deha'yı sinir etmek istediği belliydi. Keyifle güldüm.

Yengem ona dönüp baktığında gözlerini şokla açtı. O kadar şaşırdı ki Deha'nın kulağını bıraktı. Kulağındaki baskı çekilince Deha ânında elini kulağına götürdü ve acısını almak ister gibi ovuşturmaya başladı.

"Senin bu hâlin ne?" dedi yengem, kaşlarını çatarak Böke'ye bakıyordu. Eee, şey, onun işkenceye uğradığını ve gideceğimiz hastanede onun ziyaretçi değil, hasta olduğunu söylemeyi unutmuş olabilirdim.

Böke tamamen sürpriz olmuştu. Yengem elini beline attı. Böke kendisinin ne durumda olduğunu unuttuğu için dikkatleri kendi üzerine topladığından ötürü suratını buruşturdu. Şu an kendi kendine küfrettiğine emindim. Âdeta kendi topuğuna sıkmıştı.

Alparslan yüksek sesli kahkaha atınca ona doğru baktım. O ise Böke'nin can çekişen hâlinden son derece memnundu. Öfkeli yengem hedefine onu almıştı ve bu son derece hoşuna gidiyordu.

"Yengecim, izninle ben anlatayım" dedi Alparslan, öne çıkarak. Yengem ona baktı, diğer ikisine baktığından farklı bir bakışa bürünmüştü. Yüzünde bir tebessüm oluştu. Alparslan'a karşı son derece pozitifken diğer iki hastaya karşı negatif bir enerjiyle doluydu.

"Biz buna yapma dedik, gitme dedik ama dinletemedik. Kendini ateşe attı. Adamların elinden zor çekip aldık. Biz gidene kadar kırılmadık kemiği kalmamıştı," dedi Alparslan, yüzünde korkunç bir tebessümle Böke'ye bakarak. Böke resmen ter atıyordu.

"Neymiş efendim, alt tarafı ölürmüş. Neymiş sanki!" Yengem ona şok içinde araladığı gözleriyle baktı. "İşte aynen böyle söyledi, yenge."

Hayır, kesinlikle böyle olmamıştı. Deha'yı kurtarmamızın tek yolu birinin kendini ateşe atıp dikkatleri üzerine çekmesinden geçiyordu ve Böke de bu yüzden gönüllü olmuştu. Yani ölüme gitmeyi istediği için değil, Deha'yı kurtarmak istediği için gitmişti. Alparslan dolaylı yoldan farklı bir şekilde anlatmıştı olayı.

"İftira, yeminle iftira! Yengem, inanma sen dış mihraklara!"

Yengem sert bir şekilde Böke'ye baktı. "Yüz ifaden hiç de iftira gibi durmuyor," diye söylendi. Alparslan keyifle kollarını önünde birleştirdi. Sanırım intikam sırası ona gelmişti.

Böke ne karşılık vereceğini bilmediği için öfkeyle oflayıp Alparslan'a baktığında Alparslan tıpkı onun yaptığı gibi sırıttı ve omuz silkti. Kesinlikle bu adamın çok kindar bir tarafı vardı.

Deha gözleriyle beni aradı, sonra Alparslan'a baktı, ardından da tavana. Belli ki yukarıdan bir kurtuluş gelmesini bekliyordu ama maalesef... Yengemin şefkatiyle öfkesi aynı vücutta birleşince kaçacak delik kalmıyordu.

"Yengecim... Vallahi bak, biz..."

"Sen bir sus!" Parmağını Deha'nın burnunun ucuna kadar getirip susturdu. "Ben senin gibisini görmedim! Ölümden dönmüş, hâlâ pişkin pişkin konuşuyor!"

Deha eliyle boynunu ovuşturdu. "Yani şimdi biz hiç konuşmayalım mı ölüp dirildik diye?"

"Bak, hâlâ laf çarpıtıyor!" diye bağırdı yengem.

Bu sırada Böke yatakta kıpırdanmaya başladı, o da payına düşecek fırtınanın yaklaşmakta olduğunun farkındaydı. "Şimdi

sıra bende değil mi?" dedi kendi kendine, saçının ucuyla oynayarak. Sonra yengemin hâlâ Deha'ya baktığını görünce derin bir nefes aldı. "Yok sıra ben de değilmiş," diye mırıldandı ama yengem ona döndüğünde görünmezliği çoktan sona ermişti.

"Sen!" dedi yengem, parmağını ona doğrultarak. "Sen ne cüretle kendini ölüme atarsın, ha? Nedir bu sizdeki kardeş boyu ölüme gitme isteği?"

Böke kollarını açtı. "Ama hâlâ dış mihraklara inanılıyor!" diye feryat etti.

Alparslan usulca devreye girdi. Ellerini ensesinde birleştirdi. "Yenge, ben olsam ben de sinir olurdum. Düşünsene, biri çatışmada vur-kaç bile yapamayıp sadece vurulup düşmüş, diğeri de düşmanın önüne koşmuş resmen," dedi tertemiz bir sinsilikle.

Böke ânında ona döndü. "Hz. Yusuf'a iftira atan Züleyha çıktı adamın içinden, lan." Böke'nin isyan etme tarzı bile kendine hastı.

"Yenge, ben Osmanlı mıyım ki vur-kaç yapayım? Vuruldum ben yahu!" dedi Deha, asabi bir şekilde. "Vurulan birinin nasıl günahı olabilir?"

"Kesin," dedi Alparslan gözlerini kısarak. "Senin vurulduğun yerde ben de vardım." Deha'dan gözlerini çekip Böke'ye baktı. "Senin bir kamyon dolusu dayak yediğin yerde de. Nasıl oluyorsa ben tek bir çizik bile almadım."

Tekrar yengeme dönüp ona içtenlikle tebessüm ettiğinde şokla ona bakıyordum. Asıl ben dağda bin tane teröristle burun buruna gelirdim de bu adamın kini ile baş başa kalmak istemezdim.

"İnsan isteyince çok da güzel başarıyor hayatta kalmayı," dedi yengem, sonuna kadar Alparslan'a hak verdiği için başını hızlı hızlı yukarı aşağı salladı.

"Yenge, iftira!" diye bağırdı Böke.

Deha yastığı alıp yüzünü kapatınca Acar da onunla beraber yastığın altına girdi. "Ulan, şerefsizin argümanları çok sağlam, karşılık da veremiyoruz!" diye söylendi.

"Haklı zaten. Bu çocuk hep haklı olan," dedi yengem, pürdikkat onları dinliyordum.

"O niyeymiş?" Deha'nın sesi yastığın altından boğukça geldi. Tembelce başını yastığın altından çıkarırken saçları darmadağın olmuştu, gözkapakları hâlâ yarı kapalıydı ama tonundaki alay-

cılık kendini gizlemiyordu. Acar da aynı anda yastığın altından başını çıkardı.

"Üçünüzün yemeğe geldiği günleri unuttun herhâlde," dedi yengem. Yüzünde onu çiğ çiğ yiyecekmiş gibi bir bakış vardı. Kaşlarımı çattım, üçünün yengemin evine yemeğe gittiği günler mi vardı? Gün değil, günler... Böke ve Alparslan uzun zamandır konuşmuyor sanıyordum. Ancak birçok şeyi bilmediğim gibi belli ki bu olayı da pek bilmiyormuşum.

"Şu çocuğun üzerine ne kadar giderseniz gidin, son derece efendi bir şekilde susup size karşılık vermediğini, çizgisini hiç bozmadığını birebir gördüm," dedi yengem, eliyle Alparslan'ı göstererek. Alparslan sanki bu övgüleri her gün duyuyormuş gibi sakindi. Deha ve Böke birbirlerine bakıp göz devirdiler, ardından aynı anda yengeme döndüler.

"Yenge, bunun olayı bu zaten. Herif tribünlere oynamıyor, komple tribün oluyor," dedi Böke. Alparslan gözlerini kaldırıp Böke'ye sertçe baktı.

"Sence bu mümkün mü, yenge?" dedi Deha, kolunu çözüp hafifçe doğrulurken. Omzunu düzeltip kollarını açtı. "Biz ona bir şey yapacağız, o da sessiz kalacak, öyle mi?"

Alparslan tekrar sırıtmaya başlamıştı. Dudaklarının kenarı hafifçe yukarı kıvrıldı. O sırıtışı yengem hariç hepimiz gördük. Artık bir şeyden emindim, bu adam asla sessiz kalmazdı.

"Sen gelince susuyordu it!" Deha yerinden tamamen doğrulmuş, savunma moduna geçmişti.

"Sus bakayım! Ben gördüğümü söylerim. İftira atmayın gül gibi çocuğa!" Sesi sertleşti yengemin.

Deha yüzünü iki eliyle ovuşturdu, bir iç çekti; sonra başını geriye yaslayıp derin bir nefes aldı. Dudaklarının arasından istemsiz bir oflama sızdı.

Böke bir anda ileri atıldı. Oturduğu yerden hızla doğruldu, eliyle işaret ederek Alparslan'ı hedef aldı. "O bebek burada olacaktı!" Gözleri ateş saçıyordu. Elini tekrar kaldırdı, parmak sallamaya devam etti. "O bebek burada olacaktı ve asıl iftiraya uğrayanın ben olduğumu söyleyecektin!"

Parmağını yere indirip durdu. Kaşları çatıldı, gözleri kısıldı. Alparslan'a dik dik bakıyordu. "İşte o zaman gününü görecektin, Züleyha."

Yengemle Deha'nın karşılıklı çıkışları, Böke'nin laf sokmaları, Alparslan'ın Deha ve Böke'yi hiç zorlanmadan alt etmesi arasında sadece bir şey aklıma takıldı.

Beraber ve bensiz geçirdikleri birkaç akşam yemeği. Ben orada değildim.

Birkaç adım atıp hafifçe durdum, gözüm kimseyle uzun uzun göz göze gelmedi.

"Ne güzel... Bazı sofralar sessizce kuruluyor demek." Herkes sesimi duyar duymaz aniden susup bana döndü. Yüzümde öfke yoktu, kırgınlık vardı. Deha'nın gözleri kısıldı, bir şey söyleyecekti ama sustu. Böke gözlerini benden kaçırdı. Yengem utangaç bir refleksle elini kazağına sildi. Alparslan ise hâlâ donukça bana bakıyordu.

"Abicim, sen Ankara'da değildin, ondan..." diye bir açıklama çabasına girdi Deha.

"Sen de değildin."

Gözümün içine bile bakamadan yutkundu. Bildiğim kadarıyla uzun bir süre boyunca hiçbirimizin görev yeri Ankara olmamıştı. İsyan Timine çağırılıncaya kadar da bu böyleydi. Ama onlar yine de bir yolunu bulup bir araya gelebilmişlerdi. Ben de o yolu bulabilirdim.

Çağırsalardı...

Acar araya girdi. "Halacım, ben hep seni de istiyordum ama bana 'Bir dahaki sefere,' diyorlardı," dedi. Ona kırılmamı istemiyordu. Tebessüm ettim. O kıramazdı çünkü o çağıramazdı.

"Sorun yok, bebeğim."

Acar rahatladı, yatağa Deha'dan daha çok sahip çıkar gibi yeniden kuruldu. Göz ucuyla diğerlerine baktım. Yüz ifadelerinden, birazdan kendilerini açıklama telaşına düşeceklerini anlamıştım. Bu karmaşayı daha fazla izlemek istemedim.

"Bir arkadaşım burada, onu görmem gerek. Siz takılın." Ne göz teması kurdum ne de içeride durdum. Yüzümü önüme çevirdim ve adımlarımı kapıya doğru attım.

Alparslan'ın bana doğru hareket ettiğini fark ettim. Bir şey söylemek istediğini hissettim. Ancak tek bir lafımla onu olduğu yere mıhladım. "Nasıl olsa ben olmadan da gayet güzel idare ediyorsunuz." Öylece kalakaldı.

Arkamdan Deha'nın bana seslendiğini duydum. Yine de karşılık vermedim. Kapıyı arkamdan sertçe çekerken bir şey fark etmiştim; insanın kalbi kırıldığında ses çıkarmazdı. Hatta bazen, bir kapı sesi bile kırık bir kalpten daha çok duyulabilirdi.

Bazen de insanın canı yanmaz, içi çekilirdi. Bir yerinden yavaşça eksilmeye başlar; fark edilmez, konuşulmaz ama hissedilir. İşte tam öyleydim.

Sırtımı döndüm. Kırgınlık, küsmek değildir. Kırgınlık, anlatmaya tenezzül etmeyecek kadar yorgun olmaktır. Ben artık anlatacak bir hâlim kalmadığında susmayı öğrenmiştim.

Kapıdan çıktığım an, içimde tuttuğum sessizlik sesimden daha çok şey söyledi. Bir insanın yokluğu, varlığından daha çok yankı bırakırdı.

Sırtımda yıllardır taşıdığım tüm o soğukkanlılık, tüm o dik duruş gitti. Şimdi sadece kırılmış bir kız çocuğunun omuzlarına sahiptim. O kız çocuğu yıllar sonra ilk defa kendini dışlanmış değil, unutulmuş hissediyordu. İşte bu başka bir acıydı.

Onlar birlikte yemek yerken, kahkahalar paylaşırken... Ben başka bir masada, kendi yalnızlığımla tok kalmayı öğrenmişim. Kimse fark etmemişti.

Adım adım uzaklaştım.

Reha...

O olsaydı, böyle olmazdı. O beni unutmazdı. O beni aramadan, sesimi duymadan tek bir gün bile geçirmezdi. O bensiz kalabalık bir sofraya oturmazdı. Reha'ya olan özlemim her gün, her geçen saniye daha da artıyordu. Özellikle tek başıma kaldığımı hissettiğim anlarda içim acıyordu.

En azından bir mezarın olsaydı, abi. Şimdi böyle... Abi, şimdi niye böyle? Artık çıkıp gelsen mi? Bak! Can Fezan tek başına...

Koridorun ucunda onu gördüm. İlk bakışta tanınmayacak gibi değildi. Sırtı duvara yaslanmış, kolları serbest, başı hafif öne eğikti. Orada, kendi sessizliğinde bekliyordu. Adımlarımı yavaşlattım. Gözlerimi kıstım.

Hüda.

Adımlarımı onun bulunduğu tarafa çevirdim. Yaklaştıkça duruşu dikleşti. Hazırdı. Ben de artık hazır olmak zorundaydım.

Hüda kaşlarını çatıp bana baktı. Sert bir bakış değildi ama içinde bir merak saklıydı. Omuz silktim. Sorgulamadı; yorgun

gözlerime, kırık omzuma rağmen sormadı. Bu, bana çok iyi gelen bir şeydi.

"Ben içeri girmeden..." dedim, çıktığım odanın kapısını gözlerimle işaret ettim. "Burası çok kalabalıktı. Şimdi bomboş. Diğerleri nerede?"

Yaslandığı duvardan ayrıldı. "Sizi baş başa bırakmak için kantine gittiler," dedi dümdüz bir sesle. "Bir kahve içip geleceklerdi."

Gözlerimi yere indirdim. "Sen neden gitmedin?"

"Seni bekledim," dedi. Öylesine söylediği bir cümle değildi bu. Beni, onun için beklemişti. Bu güzeldi. Yüzümde küçük bir tebessüm belirdi. İçim acıyordu ama dudaklarım kendiliğinden kıvrıldı.

"Dayanabileceğimden emin değilim," dedim.

Hüda derin bir nefes aldı. Göğsü genişledi, sonra yavaşça indi. "Mecbursun," dedi. "Çünkü Fatma sadece seni kabul edebilir."

Başımı bir anda kaldırdım. Fatma'nın adını duymak, eski bir yaranın üstüne buz gibi su dökmek gibiydi.

"Fatma..." dedim neredeyse fısıltıyla. "Beni istemiyor olabilir."

"Hiç kimseyi istemiyor," diye düzeltti Hüda. "Beni de seni de."

Kaşlarım çatıldı.

"Çok kırılmış," dedi Hüda. "Hem insanlara hem hayata. O karanlığa o kadar uzun süre hapsedildi ki. Kime ne diyeceğini bilemiyor artık. Ama..." Sustu, sessizliğinin içi doluydu. Devamını getirmesini bekledim. "Ama belki senin sesin onun o karanlıktaki sesi olabilir."

Başımı hafifçe iki yana salladım. "Ben ne söyleyeceğimi bile bilmiyorum. Yüzüne nasıl bakacağım?"

Hüda derin nefes alıp verdi. "Bakman yeter," dedi. "Söylenecek söz kalmadığında göz göze gelmek, insanı hayata geri çeker."

İçim titredi. Boğazım düğümlendi. Fatma'yı düşündüm.

"Beni görünce daha da kötü olursa?" diye sordum. Sesimde kaygı vardı.

"Belki olur," dedi Hüda. "Ama Feza, o seni tanıyor. Fatma'nın bir zamanlar sana nasıl baktığını da biliyor olmalı. Belki senin varlığın ona her şeyin bitmediğini hatırlatır."

Susup başımı eğdim. Hüda'nın elleri arkasında birleşmişti. "Ona yaklaşırken, bana hâlâ eskisi gibi bakıyormuş gibi davransam, bu yanlış mı olur?"

"Hayır," dedi. "Çünkü o da zaten birileri kendisine öyle bakmadığı için bu hâlde."

"Ya yarasını acıtırsam?" dedim, neredeyse fısıldayarak. "Ya gözlerime bakınca geçmişten bir şey görmezse? Yalnızca acısını hatırlarsa?"

Hüda başını bana çevirdi. "Bunu bilmeden sırtını dönersen, onun için hâlâ var olup olmadığını bilemeyeceksin," dedi. "Korkunun, vicdanının önüne geçmesine izin verirsen, yalnız kalmasına sen de ortak olursun."

Derin bir iç çektim. "Zayıf olduğum için değil, onun karşısında güçlü kalamayacağımı bildiğim için zorlanıyorum," dedim.

Bir sessizlik oldu. Hüda'nın bakışları yeniden yere döndü. Gözkapakları titredi. "Bana göre güçlü kalmak, sadece gitmemeyi seçmektir," dedi, sesi neredeyse duyulmuyordu.

Yüzüne baktım. Sözleri içimi sararken onun bakışlarında başka bir yangının izleri vardı. Fatma'ya karşı bir şeyler hissediyordu. Bu çok belliydi. Ama öyle ustalıkla saklıyordu ki yüreğindeki şeyi kelimelerle anlatmak yerine sadece durarak anlatıyordu. Omuzlarım dikleşti ve bir adım geri çekildim. Gitmeye hazır olduğumu anladığı için o da harekete geçti.

Dördüncü kata çıkan merdivenler sessizdi. Adımlarımız yavaşça atılıyordu. Sırtımı dik tutmaya çalışıyordum ama boğazımda bir şey düğümlüydü. Tanıdığın biri artık tanıyamayacağın bir hâle gelmişse, onunla tekrar karşılaşmanın adı korku değil, suçluluk olurdu.

Hüda önümde değil, yanımda yürüyordu. Kimi zaman başımı hafifçe çevirip ona bakmak istedim. Birkaç kere baktım ama konuşamadım. Boğazımdaki düğüm, dilime uzanmama izin vermedi. Derken fark ettim, Hüda başını bana çevirmişti.

"Feza," dedi, sesi yumuşaktı. "Bir şey sormak istiyorsan söyle. Çekinmene gerek yok."

Bakışlarımı yere indirdim. Sonra istemsizce durdum. "Sana garip gelebilir ama..." dedim ve sesimin gücünü yokladım. "Fatma'yla ilgili. Onunla neden bu kadar ilgilisin?"

Birkaç adım daha attı. Hemen cevap vermedi. Yüzüme bakmadı ama omzundaki kasılmayı gördüm.

"Onunla aramda uzun bir geçmiş yok," dedi nihayet. "Ama bence biriyle arandaki bağ, zamanla ölçülmez." Yürümeye devam ederken başını biraz yana eğdi, bakışlarını önümüzdeki koridora dikmişti. "Biriyle ilk kez göz göze geldiğinde onun ne kadar kırıldığını görürsün. Bilmiyorum, belki o anda insanın içinde bir şey değişir."

Ne söylediğini tam anlayamadım. Hüda yine susmuştu. Daha fazlasını anlatmaya ne istekliydi ne de hazır görünüyordu. Yutkundum. Sesim kırık dökük çıkmasın diye dudaklarımı ısırdım.

"Sen onu tanımıyordun bile," dedim. "Ama daha önce kimseye bakmadığın gibi baktın ona. Öyle mi?"

Hüda gülümsedi. "Bazı insanlar uzun uzun tanışmayı beklemez, Feza. Gelir ve hayatında bir yer açar. Senin iradenin dışında olur bu. Bilmediğin bir yarana merhem gibi konar ve artık eskisi gibi kalamazsın," dedi. Bir süre sessizce bekledi. "Ona karşı da kendine karşı da eskisi gibi kalamazsın."

Yolun sonundaki odanın kapısına yaklaşmıştık. Ben hâlâ Hüda'nın son cümlesinin ağırlığıyla yürüyordum. Bazı insanlar gerçekten tanışmayı beklemiyordu. Kader onları bir araya getiriyordu.

Kapının önünde durduk. Hüda'ya döndüm, yüzüne ilk kez bu kadar dikkatli baktım. Öylece duruyordu.

"Sana bir şey daha sormam gerekiyor," dedim, sesim yumuşaktı. Hüda tekrar gözlerime baktı. "Senin için çok zor olacak. Bunu biliyorsun, değil mi? Fatma paramparça ve ben bunu onu görmeden de olsa içimde hissedebiliyorum. O kadar kırılmış ki bir adım daha atsa dağılacak gibi, bunu da hissedebiliyorum. Dokunmadan koruyabilirsin, bunu biliyorum ama..." Gözlerim onun yüzünden kaçtı. "Dokunmadan sevebilir misin?"

Hüda bir süre hiçbir şey demedi. Yavaşça ona döndüm. Dudaklarının kenarında belli belirsiz bir kırılma oldu. Gülümsedi demeye dilim varmazdı. Bu bir kabullenişti.

"Sevmenin tanımı yıllardır yanlış yapıldı," dedi. Sesi güçlüydü. "Birine dokunmak, ona yakın olmak sanıldı. Oysa gerçek sevgi, birinin acısına yaklaşabilmekten doğar. Onun ellerini

tutamayabilirim ama korkularını avucumda taşıyabilirim. Belki gözümün içine hiç bakmayacak. Belki sesime bile dayanamayacak. Ama ben ona dokunmak için değil, yanında durabilmek için buradayım. Yeter ki o, gölgesinden korkmasın."

Nasıl bir cevap vermem gerektiğini düşünürken o benim karşılık vermemi beklemeden "Ben onun yüküyle yere yığılmam," dedi. "Gerekirse onun yerine de diz çökerim, yine de yere düşmesine izin vermem."

Ona baktım. İçimde bir şey çözüldü. Hem hayranlık hem umut hem de biraz kırgınlık... Ama en çok anlayış vardı. Bir süre gözlerimi üzerinden çekmedim. Sonunda gülümsedim.

"Sen..." dedim. "Sanki daha önce çok sevmiş gibisin. Öyle bir söylüyorsun ki. İnsan, birilerini daha önce onlarca defa sevmişsin sanır."

Hüda gözlerini kaçırmadı. Gülümsemedi de.

"Bir kere yeter. Gerçekse eğer, bir kere bile yeter. Kimseye böyle bakmadım. Biri ilk kez yüreğine dokunuyorsa, o ilk olur. İlktir ya, her şeyin en gerçeği de o olur," dedi, sesi sakindi. İç çekerek yutkundu. Donakalmıştım. "İlk görüşte aşkı masal sananlar ya hiç gerçekten âşık olmamış ya da gözleri hiç onun gibi bakana denk gelmemiş."

İlk görüşte aşkı masal sananlardan biri de bendim. Bugün bu adamı dinleyene kadar öyleydim. Yine de ne kadar güzel severse sevsin, kardeşim ona iyi gelmeyecekti. Bunu bilmek boğazımı sıkıyordu. Gerçeği inkâr etmeye de çalışmıyordum. Çünkü gözümle görüyordum. Onun sevgisi, Fatma'nın içine dokunacaktı ama Fatma'nın acısı Hüda'nın kalbinin duvarlarına çarpacaktı.

"Hüda..." dedim usulca. "Eğer içeri girdiğimde, orada bulunan kadında eskiye dair ufak bir şey görürsem, o ufak şeye senden bahsedeceğim."

Gözleri umutla parladı. Niyetini o kadar güzel taşıyordu ki.

"Ben inanıyorum," dedim. "Sana karşı olan tutumu değişecek. Hüda, sen diğer erkekler gibi değilsin. Sen güzel seviyorsun ve güzel seven adamlar nadirdir."

Mutlu olmuştu. "Bana karşı nasıl bu kadar emin olabiliyorsun Feza?" diye sordu, gözleri parlıyordu. Bakışlarını benden çekip kapıya döndü. "Ben olsam, bu kadar güzel bir şeyi bana emanet etmeden önce beni sorgulardım."

"Sen acı çekmeye razı gelen birisin, Hüda. İçerideki kadın, her gördüğünde varlığıyla seni yaralayacak. Gözünün içine bakmayacak. Her seferinde sırtını sana dönecek. Başını çevirecek. Penceresini, kapısını, kalbini sana kapatacak. Sen bütün bunları bile bile hiçbirinden kaçmayacağını söylüyorsun. Ona ulaşmak için kendini yakacaksın. Sen onun iyiliği için kendini umursamayacağını söylüyorsun. Çünkü sen gerçekten seviyorsun. O yüzden senden değil, kalbinden eminim."

Öyle bir bakış attı ki iliklerime kadar onun sevgisini de acısını da hissettim. Şu an için bir şey söyleyebilecek hâlde değildi. Tebessüm ettim, cevap vermesini beklemeden kapıya doğru yürüdüm ve derin bir nefes alıp kapıyı açtım.

Hüda, güzel seven bir adamdı. Ama her güzel seven gibi, acı da onun nasibiydi.

Kapıyı usulca araladım. İçerideki sessizlik, dışarıdaki dünyanın gürültüsünü kusarcasına yuttu. Loş bir sarı ışık, odanın köşesinde duran lambadan tavana süzülüyordu; duvarlar sanki acıya sessizce kulak veriyordu. Her şey fazlasıyla beyazdı; duvarlar, perde, yatak... Bir mezar sessizliği vardı içeride. Yaşayan bir mezar sessizliği.

Odanın tam ortasında bir yatak vardı. Yatağın tam ortasında iki büklüm bir kadın duruyordu. Cenin pozisyonunda kıvrılmıştı. Sanki kendini korumaya çalışıyordu ama çoktan paramparça olmuştu. Sırtı bana dönüktü. Omuzları kamburdu, elleri göğsüne sıkıca sarılmıştı. Parmaklarımın ucunda yürüyerek ilerledim. Ses duyarsa korkar mıydı? Beni görünce daha da kapanır mıydı içine? Günlerdir onun çığlığı kulağımda çınlıyordu. O çığlık hiç atılmamıştı ama ben duymuştum. O kampta, onu o hâlde gördüğümde gözlerinin içinde patlamıştı o çığlık.

Derin bir nefes aldım. Boğazım düğümlendi. "Fatma..." dedim. Kımıldamadı.

İkinci adımımı attım. Ayaklarım sanki yere basmıyordu. Dizlerimden aşağısı yoktu sanki. Tahta, sert bir sandalye vardı yatağın kenarında. Sandalyenin ucuna oturdum. Aramızda neredeyse hiç mesafe kalmamıştı ama o kadar uzaktaydı, o kadar dokunulmaz bir yerdeydi ki...

"Fatma, ben geldim," dedim. Sesim çatlamıştı. Utandım. "Benim, Feza." Beni tanımasını istiyordum.

Başını azıcık çevirdi. Gözleri karanlıktı. O gözlerde hiçbir şey kalmamıştı. Ne kahkahalarımız ne gece nöbetlerinde fısıltıyla ettiğimiz sohbetler ne de omuz omuza verdiğimiz o ilk çatışma vardı. Sadece boşluk ve o boşluğun içindeki paramparça bir kadın. Benim Fatma'm.

Boğazımda bir çığlık birikti, yutamadım. Gözlerim doldu ama ağlamadım. Ağlayamazdım. Çünkü bu onun acısıydı, benim değil. Onun canı yanıyordu, benim değil. Oysa canım öyle bir acıdı ki... *Bu acı hangimizin, sen söyle, Fatma. Hadi, söyle. Söyle ki bileyim.*

Keşke seni o cehennemin kıyısına bile yaklaştırmasaydım, kardeşim.

Fatma dudaklarını araladı ama ses çıkmadı. Sadece nefesini duydum.

"Ben geldim," diye tekrarladım. "Ne olursun... Ben geldim. Yalnız değilsin."

Bir damla yaş, yanağından süzüldü.

Bir cevap gibi.

Bir sitem gibi.

Bir teşekkür gibi.

Bir veda gibi.

Ama asla Fatma gibi değil.

"Ben..." dedi Fatma, sonunda konuşmaya başlayınca bir tebessümle yüzüne baktım. "Ben yalnız değilim."

Başımı hafifçe eğip onayladım.

"Ama en çok rüyalarımda yalnız değilim," dedi, bakışları donuktu. Cümleyi zihnimde çevirmeye başladım. Ne demek istediğini çözemedim. Gözlerine baktım, yaraları daha kabuk bile bağlamamıştı. "Rüyalarımda bile dokunuyorlar..."

Sözleri beynime bir şimşek olup indi. İlk kez acı sadece kalbimi değil; başımı, iliklerimi, bütün benliğimi kavurdu.

Rüyalarımda bile dokunuyorlar.

Tekrar ettim içimden. Bu nasıl bir cümleydi? Nasıl bir ağırlıktı? İçimdeki dünya sessizce yıkıldı. O kadar utandım ki başımı eğdim. Yerle bir oldum. Gözyaşlarım içimdeki suçluluğun itirafı olup süzüldü yanaklarımdan. Bir el dokundu yüzüme. Kırık parmaklı, ağlayan bir yabancının yaşlarını silmeye çalışan bir kadına dönüştü Fatma'm. Ben onun dokunuşunda bin yerimden çatladım. O hâlâ benim için acıya elini uzatıyordu.

"Ağlama," dedi.

Yüzüme sarılı o parmaklara kıyamadım. Acısı artar diye korktum. Kendi canımı umursamazdım ama ona kıyamazdım. Gözyaşlarımı tutmak artık sadece imkânsız değil, neredeyse günaha yakın bir dirençti. Onu bu hâlde görmek dayanılamaz bir işkenceydi.

Fatma... Sertti. Sessizdi. Olgundu. Ama her şeyden önce dik bir kadındı. Şimdiyse karşımda paramparça bir insan duruyordu. Beni içimden sarsan bir enkazdı artık.

"Özür dilerim," dedim. İçimdeki tüm suçluluğu, kelimelere katıp önüne serdim. Affetmesini istedim, evet. Ama bir yanım da affetmesin istiyordu. Bu yükü omuzlamaya ihtiyacım vardı.

"Senin suçun yoktu," dedi. Yüzüme düşen bir tutam saçı, kulağımın arkasına yumuşak bir hareketle ittiğinde titredim.

"Bu kadar iyi olma," dedim. Birine merhamet etmenin bu kadar can acıtması garipti.

"Ben iyi değilim ki zaten." Elini benden çekti. Önüne koydu. Sanki içimde bir dünya daha battı. Bir damla daha aktı gözümden. "Annem..."

Sevda Teyze, Fatma'nın bu dünyadaki tek yoldaşıydı. Babasız büyütmüştü Fatma'yı.

"O gün, operasyona çıkmadan yarım saat önce..." Gözleri doldu. Yutkundum, yumruklarım kendiliğinden sıkılmıştı. Derin bir nefes aldı. "Annemin komşusu aradı beni. 'Başın sağ olsun, kızım. Anneni kaybettik,' dedi."

Sözleri bir darbe misali çarptı içime. Keşke haykırsaydı. Keşke bağırıp çağırsa, isyan etseydi. Ama o bunu bile yapmadı. Gözlerimi kapadım. Kalbim elimde atıyordu. Bu kadarı çok fazlaydı.

"Belki de o hâlimle operasyona çıkmamalıydım," dedi. "Gürkan Komutanıma söyleyip ilk uçakla Ankara'ya dönmeliydim ama yapmadım, annemin acısını yaşamayı reddettim."

Tavanı izleyerek derin bir nefes aldım. İçimde yankılanan tek şey, onun cümlelerinin ağırlığı oldu.

Feza, ağlama. Ona bırak... Asıl o içini boşaltsın. Bu defa sen değil, o ağlasın.

"Odaklanamadım. Yapamadım. Tek bir hata yaptım ve ben... Feza, ben..."

Gözyaşlarının önünü alamadan ağlamaya başlayınca oturduğum yerden ani bir hamleyle kalktım. Sandalyenin tiz bir çığlık gibi çıkan sesi odanın sessizliğini yardı. Bir an bile tereddüt etmeden yanına gittim. Yatağın üzerinde, kalbinden taşan acıyla ağlayan kadını kendime çektim. Kollarımla sardım, göğsüme sakladım. Başının üstüne defalarca öpücük kondurdum. O ağlıyordu, ben ise içimden ağlıyordum. Gözlerimi bile ıslatmaya kıyamadığım bu kadının yıkılışını içimde kırılarak izliyordum. Saçlarını okşadım. Kırık parmaklarıyla acıdan titrerken ben onun yüreğine omuz oldum.

"Acıyor," dedi. Acısı fiziksel bir yaradan çok daha fazlasıydı. "Annem gitti... Acıyor..."

Artık kelimeler bir çığlığa dönüşüyordu. Her bir hece, içinden kopan başka bir parçaydı.

"Feza... Benim Sevda'm gitti. İçim acıyor..." Hiçbir şey diyemedim. Yine başını öptüm. Alnına, saçına öpücükler bıraktım. Anne kaybetmek ne demek bilirdim. "Annemi istiyorum..." dedi. İsyan ediyordu.

Dişlerimi sıktım. Gözlerimi karşı duvara sabitledim.

"Annemi istiyorum... Annemi istiyorum... Annemi istiyorum!" diyerek kollarımdan sıyrılmaya çalıştı ama bırakmadım. Onu sarmalayan kolumdan güç aldım. Başını çenesinden tuttum, gözlerini yakaladım.

"Teğmen Fatma," dedim, sert bir sesle. Islak gözlerini bana çevirdi. Bakışlarında acıdan çok daha fazlası vardı. Bir çöküş vardı. Bin yara vardı. "Kardeşim, başın sağ olsun," dedim.

Dudaklarını büzdü, gözlerini kaçırdı. Başını iki yana salladı. Bir çocuk gibi inkâr etti. Yüzüne tekrar dokundum. Gözlerini yakaladım. Gitmesine izin vermedim.

"Kardeşim, başın sağ olsun," diye tekrarladım. Kabul etmesi gerekiyordu. Acının içinden geçmeden iyileşemezdi. Kabullenmeden nefes alamazdı. "Fatma'm, başın sağ olsun," diye haykırdım bu kez.

Nihayet gözümün içine baka baka ağladı. Kırık parmakları boynuma dolandı. Tüm kırıklığıyla bana tutundu. Bir kez daha sımsıkı sardım. Kalbiyle kalbime yaslandı. Öptüm, kokladım, yanında olduğumu hissetsin diye sevdim. Çok sevdim. Acısını kendim bildim. Acısını acım saydım.

Fatma ağladı. Ben de onunla ağladım. Öylece kaldık. Bir hastane odasında, bir kadının tarifsiz acısıyla beraber kaldık.

"Geçer mi?" dedi sonunda. Hıçkırıkları iç çekmelere dönmüştü. Çenemi, göğsümde yatan başından ayırmadan yüzüne çevirdim.

"Reha abi senin için baba demekti," dedi. Bu, doğruydu. Babamı kaybettiğimde yedi yaşındaydım. Yüzünü bile zar zor hatırlıyordum. Asıl babalığı Reha yapmıştı bana. O, abimden önce babamdı benim. "Reha abiyi bir daha göremeyecek olmanın acısına nasıl dayandın?"

Derin bir nefes aldım. "Reha..." dedim, buruk bir tebessümle. "Çok canımı yaktı. Ama sonra size tutundum. Sana, Deha'ya, Acar'a, Dilruba'ya... Beni seven, bana inanan herkese. Orada kalmadım, çıktım o çukurdan."

Gözlerini kaçırdı benden. "Benim senden başka tutunacak kimsem yok," dediğinde istemsizce kapıya baktım. O da fark etti bunu. Gözlerini geri çevirdi bana.

"Dışardakinin iyi biri olduğuna artık eminim," dedi. Benden uzaklaşınca yanına, yatağa oturdum.

"Onu hatırlıyor musun?" diye sordum.

Başını yavaşça salladı. "Kendini hiç unutturmuyor ki..." dedi. "Sürekli burada. Bazen arada gözümü kapatıyorum, uyuyorum sanıyor. Kıpırdandığım an çıkıyor sessizce. Bazen de hemşirelere geldi mi diye soruyorum. Cevap hep evet oluyor."

Tebessüm ettim. "İyi biri," dedim sadece.

"Beni kurtardığında anladım zaten," dedi, gülümseyerek.

"Hiç konuştun mu onunla?" diye sordum. Başını iki yana salladı.

"O iyi biri ama ben artık iyi biri değilim," dedi. Gözlerini kaçırdı. Yavaşça elini tuttum, parmaklarını acıtmadan okşadım.

"Böyle söyleme," dedim yutkunarak. Gözlerime baktı ürkekçe.

"Konuş onunla, bir daha gelmesin," dedi.

Ne demek istediğini anlamaya çalışarak kaşlarımı çattım. "Seni rahatsız mı ediyor?" dedim.

Gözünden bir damla yaş süzüldü. "Ben onu rahatsız ediyorum," dedi sessizce.

Gözlerimi kapayıp derin bir nefes aldım. "Onun böyle bir düşüncesi yok," dedim. Hüda'nın gözlerinde görmüştüm bunu. Biliyordum.

"Ben ona yük olurum," diye iç çekti.

"O buna razı," dedim hemen.

"Şimdilik," diye fısıldadı.

"Ya değilse?" dedim. Gözlerimin içine öyle bir baktı ki... Kısacık bir andı ama içinde bir heves, bir umut kıpırtısı vardı. Sonra her ne düşündüyse, o kıvılcım söndü ve yine karanlığına döndü.

"Sen yine de istemediğimi söyle."

Gülümsedim. Dudaklarımda yumuşak ama içten bir kıvrım oluştu. Sesimde, farkında olmadan içimi ele veren bir titreklik vardı. Oturduğum sandalyenin ucuna doğru eğilmiş, göz hizasını kaçırmadan ona bakıyordum.

"Çoktan söyledim," dememle kaşlarını çatması bir oldu. "Seni tanıyorum. Onu istemeyeceğini bilmem için seni görmeme gerek yoktu."

Buruk bir tebessüm yayıldı yüzüne. Altdudağını hafifçe ısırdı, gözleri bir anlığına boşluğa kaydı. Belli ki içinde bastırmaya çalıştığı bir soru vardı ama dilinin ucuna kadar gelen o kelimeleri yutkunarak geri gönderdi. Dayanamadım.

"Ne söylediğini öğrenmek istemez misin?"

Başını kaldırıp doğrudan gözlerime baktı. Gözlerinde merakla karışık tedirginlik vardı. Parmaklarını gevşekçe birbirine kavuşturmuştu. Elini avuçlarımın arasına alıp başparmağımla elinin üstünü usulca okşadım, tebessüm ettim. Bu dokunuşla rahatlamasını umarak yüzüne tekrar baktım.

"Razı olduğunu söyledi. Onun, beni istemiyor oluşuna razıyım dedi."

Hüda'nın dediklerini kısaca anlattığımda yüzüne bir gölge indi. Elini hafifçe havaya kaldırdı, avuç içini yukarı çevirdi. Eğilip usulca bir öpücük kondurdum avucuna. Gözlerini sıkıca kapadı, sol kaşı hafifçe yukarı kıvrıldı; belli ki tutmaya çalıştığı bir duygu boğazına dizilmişti.

"Ona gitmesen de seni bekleyecek," dediğimde, kirpiklerinden bir damla yaş süzüldü. Elmacıkkemiklerine değip aşağı yuvarlandı. Elimi yavaşça yanağına götürüp gözyaşını silmek istedim ama izin vermedi. Tebessüm ederek kendi sildi.

"Deha abi nasıl?"

Konuyu değiştirme çabası o kadar barizdi ki. İçinde kopan fırtınadan kaçış çırpınışıydı. İstediğini verdim. Hüda'nın

ağırlığı, onun kalbine fazla gelmişti. Ona alışması, kabullenmesi zaman isteyecekti.

"Şahsi öküzüm son derece iyi," dediğimde gülümsedi. Gülmek ona çok yakışıyordu. Gözlerinin kenarında minik çizgiler oluştu. Başını yavaşça yukarı aşağı salladı. Ben de avucunun içine bir öpücük daha kondurdum. "Dinlen, güzelim. Yine geleceğim."

Gözkapakları ağırlaştı, bedeni yavaş yavaş gevşemeye başladı. Başını sallayarak onayladı.

Yorgundu. Kalben, ruhen, bedenen... Her zerresiyle tükenmişti. Gözkapakları arasına hapsolmuş acıları artık dışarı sızmıyordu. Yatağa uzanınca başını yastığa yerleştirdim. Elleri göğsünün üzerinde kenetlenmişti. Yavaşça eğilip yastığını düzelttim ve üstünü örttüm. Başının tam üstüne bir öpücük kondurdum. Saçlarını usulca okşadım. Parmağım saç tellerinin arasında kayarken içimde kabaran duyguyu bastırmak zorunda kaldım. Sessiz adımlarla kapıya yöneldim.

Gitmeden önce bana öyle bir tebessüm etti ki içim bir kez daha ezildi. Dudaklarıyla gülümsüyordu ama gözleri paramparça bakıyordu. O artık bana tek ailesi gibi bakıyordu. O bakışta tutunmak vardı. O bakışta geri gelmemi dileyen bir çaresizlik vardı.

Elim kapının kolundayken gözlerim yeniden doldu. Ona belli etmemeye çalışarak dışarı çıktım. Kapıyı kapattığım anda içimde patlayan acıyla dizlerimin üstüne çöktüm. Sesim Fatma'ya gitmesin diye yumruğumu ağzıma götürüp dişlerimin arasına bastırarak ağladım. Sesim içime hapsoldu. Sırtımı kapıya yasladım. Gözyaşlarım tek tek değil, çifter çifter düşüyordu artık. Dudaklarım titriyor, boğazıma düğümlenen hıçkırıklar kaburgalarımı sarsıyordu.

Ona ne yapmışlar böyle?

Ölmüş. Bitmiş. Tükenmiş. Umudu kalmamış.

Elim boynuma gitti. Nefes almaya çalıştım ama başaramadım. Acı, ciğerlerimi dağlıyordu. İçime hava çekemiyordum, çeksem de batıyordu.

Bir beden önümde diz çöktü. Kalbim yerinden fırlayacak sandım. Yüzümü avuçlayan ellerin sıcaklığı yanaklarımda yankılandı. Gözlerimdeki yaşlar yüzünden onun yüzünü seçemiyordum ama sesini duydum.

"Nefes al."

Endişeli, aceleci ama güçlü bir sesti bu.

Alparslan.

Onun sesiyle nefes almaya çalıştım ama ciğerlerim itaatsizdi. O, nasıl yapmam gerektiğini göstererek derin derin nefes aldı. Karşısında oturuyordum. Onu taklit ettim; dudaklarım aralandı, göğsüm hafifçe yükseldi. Nihayet ciğerlerime biraz hava girdi.

Kapının yanındaki duvara sırtını yaslayarak beni kendine çekti ve göğsünü bana açtı. Ben de o göğse sığındım. Kokusu sığınağım oldu. Nefesim düzene girerken başımı onun göğsüne daha çok bastırdım. Gözlerimi kapattım. Ben Fatma'nın ailesiydim. O kriz geçirdiğinde onu göğsüme saklayan bendim. Peki şimdi ben acı çekerken, beni göğsüne çeken bu adam kimdi?

Benim de ailem o muydu artık?

Saçımı okşuyordu. Elini saçlarımda gezdirirken parmaklarının arasına düşen birkaç telde hıçkırıklarım sönmeye başladı. Hiç düşünmeden yere çömeldi. Beni göğsüne saklıyordu. Neden bu kadar iyi geliyordu?

İki kolumla sımsıkı sarıldım. Gözümü açmadan alnımı göğsüne yasladım. Nefesim artık ritmini bulmuştu ama kalbim hâlâ ağrıyordu.

"Acıyor," dedim kesik kesik, hıçkırıklar arasında kaybolarak. Fatma'nın ne hissettiğini daha iyi anlıyordum.

"Acımasın..."

Sesini duyduğumda içimdeki baraj tamamen yıkıldı. Daha çok ağladım. Bu komut, kendimi bırakmam için yeterince güçlüydü. Ona tutunmuştum. Hem de öyle usulca değil. Kırılsam dağılacağımı bilecek bir tutuştu. Parçalanacağımı anlayıp onun göğsüne sığınarak ayakta kalmaya çalışıyordum.

O, bunu anlayan ilk adamdı. Sakince saçlarımı okşarken göğsünde kıpırdayan kalp ritmini duyuyordum. Her şeyi susturan, her çığlığımı içine gömen bir hâldeydim. Bir şey söylemedi, söylemesi de gerekmiyordu. Ben çatırdayarak nefes alırken göğsünü bana siper etti.

"Ben çok yoruldum," dedim. Sesimi çıkarırken bile dilim titredi. "Çok kırıldım, Alparslan. Hiç toparlanmayacak gibiyim..." Boğazıma bir şey düğümlendi. Gözlerimi kapadım.

Bir itiraf döküldü ağzımdan. Kendime ilk defa bu kadar çıplaktım. "Elimden bir şey gelmiyor. Onu iyileştirmek istiyorum ama ben iyi değilim ki onu iyileştireyim."

Kollarını biraz daha sardı omuzlarıma. Başımı sürüyerek yukarı çıkardım ve göğsüne bastırdım. "İyi olmak zorunda değilsin," dedi. "Yanında olacağım. Tam burada."

Sesi boğuktu. Hatta o da yutkunmuştu sanki. Beni bu hâlde görmeye dayanamayan bir adam gibi konuşmuştu. Tuhaftı; sen ağlarken bir adam buna dayanamıyorsa, bu bir şeylerin en başıdır.

"Çok korkuyorum," dedim, kısık bir sesle. "Yine her şey elimden kayacak diye. Ben kimseye tutunamıyorum. Tutan da olmuyor zaten."

Sertçe nefes verdi. Elini saçlarımın arasına sokup başımı sakince yana çevirdi. "Ben buradayım, Türkmen kızı." Gözlerimin içine baktı. "Gitmeyeceğim."

Bir anlığına gözlerim kapandı. Ona inandım mı, bilmiyorum. Ama o an inanmaya çok ihtiyacım vardı, bunu biliyorum.

Elimi avuçlarının arasına alıp onu hissedeyim diye sıkıca kavradı.

"Bırakmam," dedi. "Sen bırak desen de bırakmam."

Başımı eğdim. Gözyaşlarım onun eline düştü. Saklamadım. Utanmadım. Çünkü o, beni en çıplak hâlimle tuttu ve ben, ilk defa birinin beni tutmasını gerçekten istedim. O eli tuttuğumda, biraz daha kendime geldim. Ama hâlâ parçalara ayrılmış durumdaydım. İçimde kırık olan birçok şey vardı.

"Beni dinle," dedi. Başımı kaldırdım, gözlerim gözlerine takıldı. "Senin başına ne geldiyse, ben onunla savaşırım. Yıkılmışsın, tamam ama tek başına kalmayacaksın orada. Ben gelip alacağım seni."

Sanki o da acı çekiyordu. Yutkundum, boğazımda sert bir şey düğümlendi. "Bilmiyorsun," dedim kısık sesle.

"Neyi?" diye sordu. Gözlerinin içi alevdi.

"Ne kadar ağır olduğunu. İçimde ne fırtına döndüğünü bilmiyorsun."

Gölgesi üzerime düştü. Elini çeneme uzattı, yüzümü hafifçe kaldırdı. "Biliyorum. Bakınca görüyorum." Yanağıma akan yaşa dokunmadı. Gözlerime dokundu tek bir bakışıyla. Sanki

içimdeki harabeyi seyrediyordu. Elini boynuma uzattı. Avuç içi sıcak, teni sabır doluydu. Gözleri dipten yanıyordu. "Dayanamazsan, ben taşırım."

Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki tüm bunlara yabancıydım.

"Sadece şimdi değil," dedi. "Ne zaman istersen."

Sırtıma uzanan elini hissettim. Kendimi bıraktım. Gözlerimi kapadım. Bir an sustu. Sadece nefesini duydum. O nefesin göğsümdeki ağırlığını... Ellerim önümde, alnım köprücükkemiğine değiyordu. Gözlerim hâlâ kapalıydı.

"Sana dokunmak, Feza," dedi, yutkunarak. "Ateşe dokunmak neden bu kadar güzel?"

Bir şey diyemedim. İçimdeki duvarlardan biri daha çatladı. Beni rahatlatmak için mi söylemişti, bilmiyordum ama bana öyle değilmiş gibi gelmişti. Yavaşça başımı kaldırdım. Göz göze geldik.

"Sen böyle sarınca geçiyor," dedim. Tebessüm etti.

"Biliyorum." dedi. Tebessümü bir sırıtışa dönüştü.

Travma bölümünde olduğumuzdan kat oldukça sessizdi. İkimizi bu hâlde birileri görseydi, hakkımızda ne düşünürlerdi, bilmiyorum.

Elini kaldırarak yanaklarımı kavradı. "İzin ver," dedi. "Birileri seni hiç acıtmadan seveyim. Ben gelirsem, acıtamazlar."

Beni tam kalbimden yakalamayı başarmıştı.

"Geç kalmadın mı?" dedim. Birileri beni çoktan acıtmıştı. Sesim çıkmasa da dudaklarımda gezindi gözleri. Ağzımı okumayı başardı. Gözleri bir an donuklaştı.

"Herkes geç kalıyor," dedi. "Ben hiç olmazsa geri dönüyorum."

Alnımı onun omzuna yasladım bu kez. Kokusu bir parça daha işledi içime. Gözlerimi kapattım. Dudaklarım aralandı. "Deha..." dedim. Abimin adını söylemekten başka hiçbir şey yapamadım.

Alparslan gözlerime baktı. "Ne köprüleri yakarım ne geldiğim yolları unuturum."

Anladığım kadarıyla ne senden olurum ne ondan diyordu.

"Yani ona rağmen..." dediğimde güldü.

"Benim yanımda durman yeter," dedi. "Tüm dünyaya rağmen." Anladığım kadarıyla, dünyamızın sınırları onun tarafından yeniden çizilmişti.

"Peki, Hüda nerede?" diye değiştirdim konuyu.

Alparslan duraksadı. "Burada bekliyordu." Sonra sesi biraz kırıldı. "Ama sonra içeriden ağlama sesleri geldi. Dayanamadı, hava almaya çıktı."

İçim sıkıldı. Hüda'yı düşünmek, yüreğime bıçak olup saplandı. Alparslan da üzüntüsünü saklayamıyordu, gözlerindeki o burukluk benim acımla birleşti. Hüda ve Fatma'yı ne yapacağımızı ikimiz de bilmiyorduk.

12

GÜLÜŞÜNDE BAHAR VAR

Dünya fânidir, âh-u figân içindir.
Hayat rüyadır, hüsn-ü hayal içindir.
Kul cahildir, aşk-ı visâl içindir.
Zaman âlimdir, mâh-u mâh içindir.

2027
TÜRKİYE-ANKARA

Oturduğumuz yerden kalktık. Daha doğrusu, ben doğrulunca o da istemsizce kalkmak zorunda kaldı; sanki hareketim, onu da harekete geçmeye mecbur bırakmıştı. Dördüncü kattaydık. Etrafı saran sessizlik, kelimelerin boğazımıza takılıp kaldığını, konuşmaya mecalimizin olmadığını ifşa edercesine yoğun ve kasvetliydi. Adımlarımız merdivenlere yöneldi, arkamızda bırakmaya çalıştığımız kırık dökük hâlimiz hâlâ tenimizin altında bir yerlerde kanıyordu.

Üçüncü kata gitmek için bir kat aşağı indik. Deha'nın kapısının önünde durduk. İçeriden sesler geliyordu. Belli ki içerisi bıraktığımdan daha kalabalıktı. Alparslan yüzünü bana çevirdi. Ben de ona döndüm. Göz göze geldik, ikimizin de içinde kıvranan şeyleri dışarı vuracak cesareti yoktu.

Ya da aslında onun vardı.

"Ben senin abin değilim," dedi aniden. İstemsizce kaşlarımı çattım.

"Evet," dedim, onaylayan bir tonla.

"Deha bir daha abin olduğumu ima ederse," diye devam etti, sesi bu kez daha gürdü. "Ona da aynısını söylerim."

Yüzümde hafif bir gülümseme belirdi. Ben gülümsediğimde bakışları dudaklarıma kaydı, kıvrımın başladığı noktayı kısa bir an inceledi. Gözlerimin içine bakışları tekrar sabitlenince gözlerinin içinde gezinen o hafif koyuluğu fark ettim. Karanlık değildi ama içinde derinlik olan bir ton taşıyordu.

"Abime hak vermeniz gerekiyor, Komutanım," dedim, sesimi kasten yumuşatarak. "Neticede siz de bir abisiniz."

İşin aslı, bu sözleri seçmemin nedeni belliydi. Ya bir gün Deha ve onun kız kardeşi arasında bir şeyler olursa? Acaba bu adam nasıl bir tepki verirdi? İşte bunu öğrenmek istiyordum.

Tüm dikkatimi ona verdim, beden dilini, hatta kaşının tek bir kıpırtısını bile takip ettim. Cümlem ağzımdan çıktıktan bir süre sonra kaşları neredeyse tamamen çatıldı, yüz çizgileri gerildi. Bakışları bir anlığına benden sıyrılıp etrafı turladı. Sonra yeniden gözlerime döndü; bu kez daha derin, daha tartarak baktı.

"Deha, kardeşimi kardeşi olarak görüyor," dedi. Başımı yavaşça yukarı aşağı salladım. Evet, Deha gerçekten öyle görüyordu ama Alparslan'ın kız kardeşi onunla aynı fikirde değildi. Alparslan'ı geçtim, Deha bile bunu bilmiyordu. Tipik erkek beyni. Açık açık söylenmediği sürece anlamayan nadide bir türdü.

"Aksini iddia etmedim," dedim. "Sadece aksini düşünmenizi istedim."

Yüzü iyice gerildi. Göz kenarları sertleşti. Sanırım bir abinin sahiplenici ve kıskanç olan hâline bürünmüştü. Ben ise gayet sakindim. Bu görüntüye yabancı değildim. Alzem'de bir tane kıskanç abi varken bende iki tane var. Yani... Vardı.

"Abinle durumumuz aynı değil," dedi. "Ben sana hiçbir zaman, hiçbir yerde kardeşim demedim. Senin abin olmak istediğimi söylemedim. Abinmiş gibi de davranmadım. Ama Deha saydıklarımın hepsini yaptı."

Derin bir nefes aldı, göğsü yükselip alçaldı.

"Yani," dedi, sesi bir tık yumuşamıştı şimdi. "Bak, Türkmen kızı, abinden yana içim rahat. Onun da benden yana içinin rahat olması için onunla konuşmam gerek."

Sözlerini duyar duymaz itiraz etmek için harekete geçtim fakat parmağını havaya kaldırarak beni susturdu. Gözlerindeki ifade netti. Karşı çıkmama tahammülü yoktu.

"İtiraz filan yok. Abinle konuşmadan seninle konuşmayacağım." Şaşkınlıkla gözlerim yeniden açıldı. Gözlerim onu mesken tuttu.

"Küstük mü?" dedim, sesim farkında olmadan biraz ince çıkmıştı. Kısaca gülümsedi. Başını iki yana salladı.

"Hayır," dedi. Ardından başını hafifçe yana eğdi ve gözlerimin içine o tanıdık, derin ve fazlasıyla anlamlı bakışlarıyla baktı. "Sana söylemek istediğim şeyler var. Ama bunları sana söylemeden önce, bu şeyleri sana söyleyeceğime dair abine haber vermem gerekiyor."

Küstüğümüzü reddetmesi ve konuşmamızın devam edeceğini ima etmesi, üzerimdeki ağırlığı biraz olsun hafifletmişti. Bunu fark ettiğini de biliyordum çünkü hemen ardından sırıtarak bana baktı. İçimdeki rahatlamayı yüzümden okumuştu.

"Abim onay vermezse?" dedim. Bu sefer sesiyle değil, vücuduyla yanıt verdi. Öne doğru eğildi. Hatta o kadar yaklaştı ki nefesi nefesime karıştı. Gözlerindeki ton, karanlık bir gecede yanan kamp ateşi misaliydi.

"İzin isteyeceğimi söylemedim," dedi, sesi kısıktı. "Haber vereceğimi söyledim, Türkmen kızı."

Ne söyleyeceğini deli gibi merak ediyordum ama açıkça belirtmişti, abime haber vermeden benimle konuşmayacaktı. Bu yüzden sormanın bir anlamı yoktu, sorularım cevapsız kalacaktı.

"Artık içeri mi girsek?" dedim, neredeyse fısıldayarak. O kadar hafifti ki sesim, kendi kulağıma bile zar zor gelmişti. Ama o nasıl duyduysa daha dik şekilde bana baktı. Bunu nasıl başardığını anlayamıyordum.

"Hep geri adım, hep geri pas... Ne zaman üzerime yürüyeceksin?" dedi. Söylerken yüzü bana biraz daha yaklaştı, neredeyse nefesi tenime değecekti. Sırıtışı gittikçe genişliyordu. İçimdeki dalgalanmayı bastırmak için resmen kendimle savaşıyordum. Bilerek yapıyordu. Ayarlarımı kurcalamayı seviyordu. Kalbimin hızlanmış ritmini duyuyorsa mahvolmuşum demekti ve sanki o bunu duymak için benimle uğraşıyordu.

Birden "Neden olmasın?" dedim. O beni etkisi altına almayı seviyorsa, ben de şartları eşitleyebilirdim.

"Üzerinize yürürsem..." dedim, ondan uzaklaşmak için geriye doğru attığım başımı dikleştirdim. Bir anda mesafemiz iyice

kapandı. Yüzündeki sırıtış aniden buhar olup uçtu. Ona doğru neredeyse fark edilmeyecek kadar küçük bir adım attım.

"Tıpkı şu an olduğu gibi," dediğimde, sertçe yutkunması duyuldu. İnip kalkan âdemelması bu savaşı kaybedeceğini açık ediyordu. Gülmemek için kendimi zor tuttum. "Dayanabilir misiniz?" diye sordum, sesim yumuşak bir fısıltıya karışmıştı. Gözleri yavaşça dudaklarıma kaydı.

Hızla başını iki yana salladı. "Dayanamam gibi," dedi. Ben de onun birkaç dakika önce yaptığı gibi başımı yana eğip gözlerinin içine daha derin ve dokunaklı baktım.

"Sadece gibi mi?" dedim ve dudaklarımı hafifçe bükerek yüzüme anlamlı bir ifade bıraktım. Bakışları yine dudaklarıma kaydı.

"Ne dayanması ne gibisi, Türkmen kızı," dedi. Gözlerime sanki kalbini bırakmışçasına baktığında kaşlarımı alayla havaya kaldırdım. "Ben şu an öldüm de gömenim yok."

Ona işkence ediyormuşum hissine kapılmıştım.

"Komutanım," dedim tekrar, bu kez fısıltım çok daha yumuşaktı. Gözleri yeniden dudaklarıma kayarken nefesimi topladım. "Merak etmeyin, ben sizi gömerim."

Artık kendimi tutamayacağımın farkındaydım.

Gayet içinden gelen ama aynı zamanda duymamı da istemeyen düşük tonda bir küfürle "Siktir," diyerek geriye doğru üç adım attı.

Hayır. Üç adım geri kaçtı.

Bu tepkiyi görmek beni en sonunda fazlasıyla güldürdü. Kahkahamı bastırmak için uğraşmadım bile. Parmağını sinirle havaya kaldırıp "Sana bazen geliyorlar, ha!" diye çıkıştı.

Omuz silktim. "Üzerinize gelmemi isterken dikkat etmeniz gereken tek şey, bunu yapma ihtimalimin olması olur, Komutanım," diyerek sanki hiç suçum yokmuşçasına rahatça cevap verdim.

Başını hırsla yukarı aşağı salladı. "Komutanım," dedi, sesimi taklit ederek birkaç kez tekrarladı. "Komutanın olduğumu düşünüyorsan, o zaman bana oyuncağın gibi davranma!"

Sözlerini duyar duymaz ona sertçe baktım. Nasıl baktıysam, o göz temasından sonra yüzündeki sertlik bir anda dağıldı. Elini ensesine attı, başının arkasını kaşıdı.

"Yani, oyuncağın olmak istemediğimden değil de..." Elini yumruk yaptı, yalnızca işaret parmağını kaldırarak önümüzdeki kapıyı işaret etti. "Haberi olmadığı için karşılık veremiyorum. O zorluyor."

Bakışlarım, onun işaret ettiği kapıya döndü. Göz devirmemek için kendimi zor tuttum. Erkekler ve o gereksiz raconları.

"Haberi olunca ne olacak ki?" dedim, umursamazca omuz silkerek. Ama o hemen elini kaldırıp beni susturdu.

"Sen bu soruyu sormadın. Ben de bu sorunun cevabını hiç hayal etmedim," dedi. Ardından hızlıca dönüp kapının koluna uzandı. Gergindi, hem de çok. Artık her ne hayal etmemesi gerekiyorsa aklı gitmişti. Kendinde değildi.

"Ne bu? Göster ama elletme mi?" dedim. Başını hafifçe yana çevirip gözlerimin içine baktı; bakışı yarı alaycı, yarı sorgulayıcıydı. Dudaklarının kenarına bir gülümsemenin izleri yayıldı, sanki içimden geçenleri okumuştu. "Yani hem gösteriyorsunuz hem de yarıda kesiyorsunuz!"

Sitem yüklü sesimle ne dediğimi tam olarak kendim bile kestirememiştim. Alparslan yeniden güldü. Alayla. Hiç çekinmeden.

"Rolleri hangi ara değiştirdik yine?"

Omuzlarımı kaldırıp indirdim. Sorusuna cevabım yoktu. En iyisi konuyu değiştirmekti.

"Önce ben duysam, sonra abim öğrense?" En çok merak ettiğim yere yeniden dönmüştüm. Yüzü ânında ciddileşti.

"Olmaz."

Sözlerindeki netlik içime buz olup indi. "Ne demek olmaz?" Sesim onunkinin aksine sertti. Artık sinirlerim gerilmiş, sabrımın ucu kıvılcımlanmaya başlamıştı.

"Deha'nın haberi olmak zorunda."

Sustuğu anda içimde bir şeyler patlamaya hazır bir öfkeye dönüştü. Yanına sert bir adımla yaklaştım ve elimi kapının kulpuna uzattım ama parmaklarım kulpa değer değmez, onun eliyle temas etti. Ânında çekti elini, sanki parmaklarımda ateş vardı.

Gözlerimi şaşkınlıkla açıp yüzüne öfkeyle baktım. "Deha'nın eli olsa çekmezdin, değil mi?"

Sözlerim ince ama keskin bir bıçaktı. Gözleri hızla kısıldı, bakışları belirgin şekilde ciddileşti.

"Abini mi kıskanıyorsun sen?" Sesinde sadece alay değil, ciddi bir sorgulama vardı. Dudaklarımı hafifçe büzüp yukarıdan bakmaya çalışarak onu süzdüm. Boyum uzundu fakat onun boyu daha uzundu. Açık vardı ve kapatmak lazımdı.

"Ne kıskanacağım onu ben!" Sözlerimin içtenliğine kendimi bile ikna etmeye çalışıyordum. O ise bana inanmayan bakışlar atıyordu. Gözlerindeki o kuşkulu parıltı beni âdeta deliye çeviriyordu. Oysaki savunmaya geçtiğimde asla durmazdım. Konuşmasına fırsat tanımadım. "Size mutluluklar bile dilerim. Çok yakışıyorsunuz. Maşallah, Allah ayırmasın."

Söylediğim her kelime bir öncekinden daha sivriydi. Öfkemin üzerine ironi serpiştiriyordum.

"Ama Böke'ye dikkat edin derim. Malum, onun için dünya bir yana, Alpo'su bir yana."

Onu baştan aşağı süzdüm, yüzümde hoşnutsuz bir ifade vardı. Başımı dik tuttum ve gözlerinin içine sertçe yeniden baktım. Ağzını açıp bir şey diyecek oldu ama ben çoktan içimdeki bütün çirkefliği dışarı saldım. Bu saatten sonra susmam için ancak tüm kinimi kusmam gerekliydi.

"Malum, sizi sevmeyen yok. Kime baksam, bakışları böyle... Kocaman." Gözlerimi abartılı bir şekilde açtım, sonra da başımla onu işaret ettim. Tekrar konuşacak gibiydi ama izin vermedim.

"Ben ömrü hayatımda bu kadar çok sevilen birini daha görmedim. Yengem bile..." Kapının arkasını işaret ettim. "O bile Deha ve Böke'ye karşı sizi savundu. O kadar çok hayranınız var ki. Abimle sizi ayırmalarından..." İki elimi önce birbirine iyice kenetleyip sonra birden kenetlediğim parmaklarımı sertçe ayırdım. O, bu hareketime dehşet içinde bakıyordu. "Son derece korkuyorum," diyerek sözlerimi tamamladım.

Nefes nefese kalmıştım. İçimdeki her şey dilimden dökülmüştü. Ağzımı kapatıp sustum. Gözlerimi ondan ayırmadan nefesimi düzene sokmaya çalıştım. O da gözlerini üzerimden kaydırmadan baştan aşağı beni süzdü.

"Konuşabilir miyim?"

Bir an için benden çekinip çekinmediğini düşündüm. Fakat ardından onun herkesin hayran olduğu o koskoca Alparslan Yüzbaşı olduğunu hatırladım. Bu düşünceyle birlikte, aslında

hiçbir şeyden çekinmeyeceğine kanaat getirdim. Bu da ona daha çok öfke duymama neden oldu.

"Susun diyen mi var?"

Yerli yerinde ve haklı sitemim, elini teslim olurcasına havaya kaldırmasına sebep oldu.

"Yok tabii, susmak benim hatamdı," dedi, masum bir şekilde. Derin bir nefes aldım. Kesinlikle onun hatasıydı. Hem konuşmuyordu hem de suçu bana üstü kapalı bir şekilde yıkıyordu.

Sakinleşmek için yere baktığımda aradan birkaç saniye geçmişti. Konuşmasını beklediğim hâlde hâlâ konuşmadığını fark edince yeniden ona bakmak zorunda kaldım. Hâlâ tam emin olamadığı için bana konuşmak ister gibi baktığını görünce neredeyse sinirden çekip gidecektim. Hem de arkama bile bakmadan.

Konuşması için, durduğum yerde hafifçe eğildim ve alaycı bir reverans yaptım. Konuşması gerektiğini sonunda idrak ettiği için olduğu yerde bir ok gibi dikleşti.

"Feza," dedi birden.

"Evet?" dedim, kollarımı önümde birleştirdim.

"Acaba..." dedi, ona baktım. Eliyle kendini işaret ediyordu. "Sen beni kıskanıyor olabilir misin?"

Sesi kısıldı. Sanki azar işiteceğine emindi ama yine de azarlanacak olmaktan çekiniyordu.

"Sanmam," dedim hızla. "Niye kıskanacakmışım?"

"Emin misin?" diye sordu.

Beni düşünmeye zorladığı için çatılmış kaşlarım gevşemek zorunda kaldı. "Eminim," dedim, düşünmeyi reddederek.

"Tamam, şöyle yapalım," dedi. Kesinlikle ikna olmamıştı. Kıskandığımı düşündüğü için beni de o düşünceye ikna etmeye çalışıyordu. "Diyelim ki, ben ve bir kadın..." Gözlerimi hiç olmadığı kadar kıstım. Baktığım yer belliydi, gözlerinin tam içi. O da bakışlarımın gittiği yönü anladı ve sertçe yutkundu.

"Ama ben delik deşik oldum şu anda," dedi. Aynı şekilde bakmaya devam ettim.

Sol işaret parmağını kaldırıp sıralamaya başladı. "Bak, bir kurşun burada," diyerek karnını gösterdi. "Bir kurşun burada..." Kalbine dokundu. "Bir kurşun da tam burada..."

Sağ göğsünü işaret edecekken ben sağ işaret parmağımı havaya kaldırıp ona doğru bir adım attım. İşaret parmağımı tam

alnının ortasına sertçe bastırdım. Gözlerinin içine tüm öfkemle baktım. O da şaşkınlıkla uzun kirpikli gözlerini bana çevirdi.

"Bir kurşun da tam burada," dedim, soğuk bir sesle.

Büyük bir arsız olduğu için negatif tepki vermek yerine kocaman gülümsedi. Alnındaki elime uzandı, bileğimi tuttu ve parmağımı alnından yavaşça çekti. Parmağımın ucuna minicik bir öpücük kondurdu, o küçük ve yumuşak öpücük parmağımdan kalbime doğru aktı sanki. Bir anda bütün dengem alt üst olduğu için tepki bile veremeden gözlerinin içine donuk bir şekilde baktım.

Kalbimde yalnızca bana ait bir oda vardı.

Kapısı kilitliydi; anahtarı sadece bendeydi.

Kendimi bildim bileli kimseyi oraya yaklaştırmadım. Ama ondan gelen o küçücük öpücük... Anahtar değildi belki fakat kilidin içindeki pası çözen ilk şeydi.

"Benim gözüm sadece sendeyken senin bu kıskançlığın neden?" dediğinde gözlerimi kapadım.

"Kıskanmıyorum," deyip kestirip attım. Hatta onun cevap vermesini beklemeden kapının kulpuna tekrar uzandım.

Allah'tan içerisi kalabalıktı. Gürültü hiç kesilmiyordu. Kapının dışındaki konuşmaları kimsenin duyabileceğini sanmıyordum. Bu düşüncenin rahatlığıyla kapıyı açıp içeri girdim.

İçeri girdiğimde kalabalık beni karşılamadı; ben kalabalığın içine yürüdüm. Öyle bir öfkeyle yürüyordum ki adımlarımın bile âdeta bir ağırlığı vardı. Sanki içeriye ben değil, bir fırtına giriyordu. Kapıyı arkamdan kapatmaya gerek duymadım, aralık kaldı. Arkamdan geleni de umursamadım.

Herkes buradaydı. Adanmışlar, İsyan Timi, yengem, yeğenim... Kimse konuşmuyordu. Herkesin gözleri üzerimdeydi.

Yüzüm ifadesizdi ve muhtemelen gözlerim ateşle doluydu. Buradaki kimseye öfkeli değildim aslında. Yine de içeri girdiğimde onlardan bu ayrımı yapmalarını beklemek aptallık olurdu. İçimde esen fırtınayı suratımda taşıyordum. Neye öfkelendiğimi bilmeseler de öfkeli olduğumu anlamışlardı.

Gözüm Deha'ya takıldı önce. Yanındaki yatakta hâlâ Böke yatıyordu. İkisi de bıraktığım gibiydi; bitkinlerdi ama sırtları yatak başlığına dayalı şekilde dik duruyorlardı. Gözlerini kısarak beni süzdüler. Tepkisizdim. Gözlerimi kaçırmadım.

Onların hemen yanında Evliya ile Veri bir köşede konuşuyordu, ben içeri girince birden sustular. Gözlerini kaçırdılar. Hatta Veri dümdüz yere bakmaya başladı. Gövdesi bile hafif toparlandı. İnsan, kendini tehdit altında hissedince içgüdüsel olarak bir duruş düzeltir ya... İşte o. Acaba, şu an çok mu sert bakıyorum, diye düşünürken aklım tekrar ona gitti.

Alparslan...

İçeri girdiğini duymadım ama varlığını hissettim. Gölgesi üzerime düştü. Başımı çevirmedim. Ona bakmadım. Beni yakan şeyin, onun gözleri olduğunu biliyordum. O yüzden bakışlarımı ondan uzak tuttum. Onu görürsem, konuşurum. Konuşursam, duramam.

Aklım bütünüyle onunla dolmaya başladı. "Birinin yüzünde büyük bir mutluluk var... Diğeri birazdan hepimizi kurşuna dizecek gibi," dedi Böke. Sesi hem rahat hem de rahatsız ediciydi. Herkes onu duymuştu.

Deha ona döndü. Kaşları çatıldı. Bakışlarında soru işaretleri vardı. Sonra bana baktı. Gözüm, bir saniyeliğine Deha'nın gözlerine takıldı.

"Abicim, bir şey mi oldu?" dedi, sesi tehditvariydi. Onu germek istememiştim ama yapacak bir şey yoktu. Abime kısa bir bakış attım. Bu bakış uzun cümlelerin yerine geçti. Kız kardeşinin suratındaki o farklılığı fark etti. Anladı ama anlamlandıramadı.

"Bir şey olduğu yok, abicim," dedim. Sesim donuktu. "Sadece Komutanımla seni paylaşamıyoruz. Seni benden daha çok sevdiğini söyledi."

Aslında demek istediğim, Alparslan'ın Deha'yı benim önüme koymasıydı; ama Deha bunu, Alparslan'ı kimin daha çok sevdiği üzerine bir rekabete girmişiz gibi anladı.

Sözlerimi bitirirken gözüm hâlâ Deha'nın üzerindeydi. Alparslan'a hiç bakmadım.

Deha'nın bir şeylerden şüphelenmesini istemiyordum. Zeki biriydi ve beni tanıyordu. Şüphe duyarsa kesinlikle üzerine giderdi. Onun yönünü başka tarafa çevirmek en doğrusuydu.

Alparslan'a gelirsek... Onun bakışlarını üzerimde hissediyordum. Kısa süreliğine ona baktım, kaşları çatılmıştı. Yüzünde bir gerilim vardı. Lafımı tam kalbinden yemişti. Ama bir yandan

da gülümsediğini gördüm. Ne yapmak istediğimi anlamıştı. Her şeyi anlamıştı. Bu laf ona kurşun gibi değmiş, bir mektup gibi açılmıştı önünde. Beni tane tane okuyabilmek hoşuna gidiyordu.

Ancak Deha henüz sorgulama aşamasında olduğundan hiçbir şey anlamamıştı elbette. Neyse ki ben onun zekâsının yönünü başka bir tarafa çevirmiştim. Deha saçının arkasını kaşıdı. Gözleriyle beni tararken gülümsedi. Rahatlamıştı.

"Beni hiç kimseyle paylaşamaz," dedi. Sonra da bana, kardeşine öyle bir sırıttı ki... İşte o sırıtışla içimdeki öfke ilk kez hafifledi.

Salaktı ama tatlıydı benim abim.

Onu kimseyle paylaşamayacağım doğruydu. Ancak bunu sesli dile getirmem her seferinde olduğu gibi yine hoşuna gitmişti.

Abim sırıtmaya devam ederken Böke sanki elektrik çarpmış gibi doğruldu yatağında. Üstündeki ince örtü omzundan aşağı kaydı. Gözlerini Alparslan'a dikti. O tipik ukala tavrı hâlâ yüzündeydi ama bu kez bir şey farklıydı.

"Beni! Beni, Böke'ni!" dedi Böke, eliyle göğsüne vurarak. Sonra dramatik bir tiyatro oyuncusu gibi tamamen döndü Alparslan'a. "Bu ihaneti bana nasıl yaparsın?"

Sertçe nefes alıp verdim. Bundan bahsediyordum işte. Böke bile onu kimseyle paylaşmak istemiyordu. Alparslan'a dönüp kollarımı önümde birleştirerek ona öyle bir bakış attım ki gözlerini hızla benden kaçırdı. Alparslan gözlerini Böke'ye öfkeyle dikti, cevap vermedi. Kaşları kalktı, omuzları kıpırdadı. Sadece dik dik baktı.

Böke beni işaret etti. "Alaska'nın sert rüzgârını gözümün önünde tir tir titretti," diye kahkaha attı. "Yetmedi, iki dakikada bana karşı doldurdu. Kimin kardeşi be!" Gururla beni süzdü.

"Benim!" diyerek araya girdi Deha. Böke ise onun yine ve aniden kabaran kıskanç abi damarına göz devirerek baktı. Alparslan'dan ve onu çok seven arkadaşlarından gına gelmişti bana.

Bu aptal sürüsünü kendi hâline bırakıp duvar dibindeki koltukta oğlunu kucağına almış oturan yengemin yanına doğru yürümek istedim. Oğlunu sımsıkı sarıp sarmalamış, başını usulca yana eğmişti. Gözleri benim üzerimdeydi. Neredeyse ağlayacaktı.

Elbette... En son bu odadan hışımla çıkarken arkamda ne hâlde bir enkaz bıraktığımı unutmuştum. Muhtemelen yüreği parçalanmıştı, ki o beni yalnızca kocasının kardeşi gibi değil, bazen kendi kardeşi, bazen de evladı gibi görürdü.

Diğerleri kendi aralarında yeniden hararetli konuşmalara daldığında odanın diğer ucunda duran Tohum göz kırpar gibi bir öpücük yolladı bana. Hafifçe gülümsedim. Başımı yengeme doğru eğerek göz ucuyla işaret ettim, önce onunla konuşmam gerektiğini belirttim. Tohum, yengemin yüz ifadesine tek bir bakışta anlam yükleyebilecek kadar keskin sezgilerle donanmıştı. Başını anlayışla sallayıp yanındaki Kayza'yla sohbetine döndü.

Yengemin yanındaki boşluğa otururken gözleri gözlerime öyle bir saplandı ki içim ürperdi. Sanki yüreğimin en kırılgan yerini görebilmişti. O bana yalnızca bir yenge olmamıştı diye boşuna demiyordum... Acar'ı nasıl gözünden sakınarak büyütüyorsa, beni de aynı özenle severdi.

"Ağlayacak mısın, kız?" diye sordum.

Gözünden bir damla yaş süzülüp yanağına aktı. O yaşı gördüğüm anda yüreğim bir taş olup oturdu içime. Onun üzülmesine tahammülüm yoktu.

Acar hâlâ kucağında huzurla uyuyordu. Ona tamamen sarılamasam da yengemi kendime çektim. Başını hafifçe eğdi, ben de yanağına kocaman bir öpücük kondurdum.

"Kalbini kırdık, değil mi?" diye sordu, yumuşak bir sesle.

Biraz geri çekilip gözlerine baktım. "Kalbim senin tarafından bin parça olsa, sesi çıkmaz," dedim.

Yüzünde buruk bir tebessüm belirdi. Ne gülebiliyordu ne de ağlayabiliyordu. Yengem gözlerini benden ayıramıyordu. Dudakları hafifçe titredi, bakışı yumuşadı. "Reha olsaydı, seni üzdüğümü görseydi bana çok kızardı," dedi, sesi kısıldı.

Bir damla daha süzüldü gözlerinden. Sanki içindeki o koca özlem, tek bir damlayla bütün odayı boğmaya yetecekti. Kalbim dayanamayıp sızladı ama hemen silkelenip toparlandım. Başımı hızla iki yana salladım.

"Abim sana istese bile kızamazdı!" dedim, sesim hem sert hem de şakacıydı. "Ona iftira atmayı hemen kes, kadın!" İkimiz de güldük.

Elleri hâlâ kucağındaki Acar'ın üzerindeydi, yengemin yüzünü iki elimle tutup avuçlarımın içine aldım ve gözlerinin içine baktım. Dudakları hafifçe yukarı kıvrıldı. Gülümsedi. O buruk ama bir o kadar içten gülümsemesiyle "Olsun, yine de üzülürdü," diye fısıldadı. Omuz silktim.

"Sen benim annemsin, ablamsın, ailemsin. Seninle olan bağım sadece abimden ötürü değil. Sen bana istediğin kadar kız, kalbimi bin defa kır, yine de sana gönül koymaya hiç kimsenin hakkı yok. Bu kişi abim bile olsa, ben bile olsam."

Sözlerim içinde bir yerleri onarmış olmalıydı. Artık gözleri buğulu değil, sıcacık bakıyordu. Gözkapakları hafifçe düştü.

"Bazen..." dedi duraksayarak. "Seninle konuşurken Feza'yla değil de Reha'yla konuşuyormuş gibi hissediyorum. Aynı inadın, aynı inancın var." Gülümsedi. "Tıpkı abin gibi insanın ruhunu iyileştirmeyi bilen bir yanın var..."

Başımı hafif eğdim. Kalbime onun kelimeleriyle açılan bir huzur yayıldı. Reha'yla benziyor olmak dünya üzerinde alabileceğim en güzel iltifattı.

"Dur, şu gözümün yaşını sileyim," dedi, burnunu çekerek. "Suratım mahvoldu, aynada kendimi görünce depresyona girerim vallahi. Lavaboya gideyim ben." Kendini sonunda toparlamaya başlayan süslü yengem, her zamanki gibi en zayıf noktası olan dış görünüşünü kalkan yapmıştı.

Ayağa kalkmaya yeltendiğinde kucağındaki Acar'ı ondan yavaşça aldım. O kadar derin bir uykudaydı ki bedeni kollarımda küçücük kaldı. Usulca koltuğa yerleştirdim onu. Yan dönüp dizlerini karnına doğru çekti, bir kedicik gibi kıvrıldı. Öyle bir rahatladı ki gören huzuruna imrenirdi.

Yengem kabanını çıkarıp usulca oğlunun üzerine örttü. Gözleriyle oğlunu bir kez daha süzdü. Sonra bana döndü, minnetle gülümsedi. Son bir kez Deha'ya baktı, o bakışında binlerce cümle saklıydı. Başını eğdi ve sessiz adımlarla odadan çıktı. Kapı açılır açılmaz içerideki birkaç kişi dönüp o tarafa baktı. Ben hafifçe başımı çevirip "Birazdan gelir," dedim.

Bakışlar üzerimizden kaydı, herkes kaldığı yere geri döndü. Tohum'un yanıma doğru geldiğini gördüm, yüzümde kendiliğinden beliren o küçük tebessümle karşıladım onu. Adımlarının hafifliği, varlığının gizemli ağırlığını bastıramıyordu. Üzerinde

gündelik gibi duran ama fazlasıyla şık seçilmiş kıyafetleriyle, ne olduğu ve kim olduğu arasındaki sınırları her zamanki gibi arafta bırakıyordu.

"Fatma nasıl?" diye sordu, tam karşımda durduğunda. Sorusu sakin hâlimle zıt düşen bir etki yaratmıştı içimde. İstemsizce kaşlarım çatıldı, gözlerim hafifçe kısıldı. O ise hâlimi görünce hafifçe güldü. Derdimi anlamıştı.

"Kim olduğumu hatırlatmama gerek yoktur umarım," dedi, o ukala sakinliğiyle. Milli İstihbarat Teşkilâtı'nın özel eğitimli, adı bile kayıt dışı olan gizli ajanıydı o. Tohum Anad. Gerçek adının ne olduğunu kimse bilmiyordu. Belki kendi bile unutmuştu. Çıktığımız son görevdeki gizli raporlara ulaşmak onun için çocuk oyuncağı olmalıydı.

"Kötü," dedim sadece. Fatma'nın ismi zihnimde ne zaman belirse, hep aynı yerden kanıyordu yara.

"Yaşadıkları kolay değildi," dedi ve bir süre sustu. Sözlerinin ucunda hâlâ bir şey vardı, belli ki zihni başka cümlelerin ağırlığıyla doluydu. Ardından hafif bir tedirginlikle elini ensesine attı. Parmakları o narin ve beyaz tenin üzerinde gezinirken gözlerini kaçırdı. Rahatsızdı. Bu kadının rahatsız olması bile başlı başına olağandışıydı.

"Şey, ben sana bir şey soracaktım," dedi sonunda.

"Dinliyorum," dedim hemen. Sesim ne kadar sakin olsa da içimde binlerce diken vardı.

Doğruldu ve o profesyonel hâlini yeniden kuşanarak "Kayza onunla tanışmak istiyor," dedi.

Sözler ağzından dökülür dökülmez başım Kayza'nın olduğu tarafa istemsizce döndü. Duvarın dibinde, sırtını duvara yaslamış hâlde Melik Komutanımı dinliyordu. Yüzü donuktu. Melik konuşurken o sadece bakıyordu. Gözlerimi ondan ayırmadan "Sebep?" diye sordum.

Kayza'nın çenesi aniden kasıldı. Bir kulağı hâlâ Melik'teydi belki ama diğeri bize odaklanmıştı. Birinin, muhtemelen benim onu izlediğimi fark etmişti. Tepkisi, duyularının ne kadar keskin olduğunu gösteriyordu. Sessizliğin içinde bile diken gibi ayıktı.

Tohum hafifçe başını bana çevirdi. "Sebebi konusunda konuşmak bana düşmez. Ama izin verip vermemek sana düşer," dedi.

Ona döndüm, bakışlarımız buluştuğunda dudaklarımda yumuşak bir tebessüm belirdi. "Sen olsan, hiç düşünmeden tamam derdim," dedim. "Ama onun için emin değilim."

Ona güvendiğimi duyunca o içten gülümsemesiyle başını salladı. Ardından bakışları Kayza'ya kaydı. Yüzündeki sıcaklık bir anda soldu; yerine buruk, içini çizen bir tebessüm geldi. Bir dostun, başka bir dost için duyduğu derin endişenin tebessümüydü bu.

"Biliyorum," dedi. "Serttir. Kabukları kalın, duvarları yüksektir ama emin ol, Fatma'ya benden bile iyi gelirdi." Sözleri içime oturdu. Gözlerim yavaşça yere indi. Yutkunmak istedim ama yutkunamadım.

"Tahmin ettiğim şey mi?" diye kısık bir sesle sordum.

Omzumda bir el hissettim, Tohum'du. Gözleri dolmuştu. Onun da Kayza'nın duymasını istemediği çok şey vardı. Gözleriyle konuşmak istiyordu bu kez. Gözleriyle anlatmak, gözlerimle onu anlamamı istemekti derdi. Sen anlasan da Kayza anladığını duymasın diyordu.

Duyduğumu anlamaması için değil, benimle beraber Kayza da duyarsa canı yanmasın diye.

Başımı ağır ağır Kayza'nın olduğu yöne çevirdim tekrar. Simsiyah, kıpırtısız saçları; geceyi andıran gözleri... Onu ne zaman düşünsem, içi dışına yansımış derdim hep. Ama belki de gördüğüm içi değildi. Belki de hem içini hem dışını saran geçmişinin sızısıydı. Ona nüfuz eden siyahlığın merkezinde geçmişi vardı belki de.

Melik Komutanım hâlâ konuşuyordu fakat Kayza cevap vermiyordu. Bir an için Komutanımın eli Kayza'nın omzuna gitmek üzere havaya kalktı. Gözlerimi kısıp izledim. Kayza'nın tepkisi, içimde bir şeyleri sıkıştırdı.

Aniden bedenini geri çekti Kayza. Melik'in eli havada asılı kaldı. Komutanım ona sorgulayıcı gözlerle bakarken Kayza hiçbir şey söylemeden doğruldu. Yüzünü çevirmeden, hızlı adımlarla yürümeye başladı. Melik'i duvar dibinde, Tohum'u ve beni gerisinde bırakarak yanımızdan geçti.

Sesimin onu olduğu yerde yakalayacağını biliyordum. Sadece Tohum'a bakıyordum ama özünde tüm sözüm onaydı.

"Önce benimle arkadaş olmasını istiyorum," dedim. Olduğu yerde durdu. "Arkadaşımla bir başka arkadaşımı tanıştırabilirim ama tanımadığım bir insanı arkadaşımla tanıştıramam."

Sözlerim odaya rüzgâr gibi savruldu. Kayza'nın birkaç adım ötemde, olduğu yerde durduğuna şahit oldum. Topuklu ayakkabılarının sert zeminde çıkardığı yankının suskunluğu, söylediklerime bir cevap olmuştu. Başını kısaca bana çevirdi. Ne gülümsedi ne de kaşlarını çattı. Yüzünde tek bir mimik dahi kıpırdamadı. Buz gibi bir soğuklukla gözlerimin içine baktı. Göz temasımız sadece birkaç saniye sürdü. Ardından başını çevirdi, omuzlarını dikleştirip hızlı adımlarla kapıya yöneldi ve çıkıp gitti.

Tohum âdeta yerinde duramayacak bir enerjiyle yüzüme döndü. Dudaklarının kenarında, taşıyamadığı bir gülümseme vardı. Gözleri parlıyordu. "Uzun zamandır tanıyorum onu," dedi, çocuk gibi sevinçli bir sesle. "Hayatımda ilk kez birinin arkadaşlık teklifini kabul ettiğini gördüm."

Bir kaşımı kaldırıp başımı hafif yana eğdim. Kayza'nın az önce geçip gittiği kapıyı işaret ettim.

"Bu bir evet miydi?" dedim ve Kayza'yı taklit ettim. Gözlerimdeki ifadeyi silip yüzümü olabildiğince donuklaştırdım. Yüzümdeki bütün duyguları sıfırlayıp Tohum'un gözlerinin içine soğukça baktım.

Tohum kahkaha attı. "Kesinlikle öyleydi," dedi. Ben de dayanamayıp sırıttım.

Adım sesleri odada yeniden yankılanınca dikkatim dağıldı. Başımı çevirdiğimde Melik Komutanımı gördüm. Geniş omuzlarıyla kapı aralığında belirdi, gözleri içeridekileri tarıyordu. Önce abime, sonra Böke'ye geçmiş olsun dileklerini iletti. Ardından Ekber'in yanına gidip kulağına bir şeyler fısıldadı. Sanki her ne yapacaksa, mutlaka kuzeni Ekber'in bundan haberi olması gerekiyordu. Bu kısa konuşmanın hemen ardından herkese selam verip Kayza'nın geçtiği kapıya yöneldi.

Derin bir nefes alıp verdim. Göğsümdeki hava, içeride taşıdığım tüm soruları kendiyle beraber boğuyordu. Melik Komutanımda Hüda'yı göreceğimi hiç düşünmemiştim. Muhtemelen Kayza'nın neden öyle tepki verdiğinden habersizdi. Peşinden gitmesinin tek açıklaması bu olabilirdi: Onu ve ani tepkisini anlamaya çalışmak.

"Melik," dedi Tohum, bakışlarını bana çevirerek. "Bizim kafadan gidikten hoşlanıyor olmalı."

Dudaklarımda hafif bir gülümseme belirdi. Evet, bu barizdi. Ne zaman Adanmışlar ve İsyan Timi bir araya gelse, Melik Komutanımın ilgisi sürekli Kayza'nın üzerinde olurdu. İkisi de ateşti. Biri su, biri ateş değil; ikisi de ateşti. Birbirlerine tahammül edebilmeleri hayret edilecek bir şeydi.

Başımı salladım. "Komutanım iyi biridir," dedim.

"İşte bu yüzden Kayza'dan uzak durmalı," dedi Tohum. "Çünkü onun iyi adamlara tahammülü yoktur." Söylediklerinin ardında fazlasıyla derin bir anlam olmalıydı. Kendimi toparladım. Konuyu değiştirmek istedim.

"Ezel ve Kutay nerede?" dedim aniden. Geldiğimden beri onları görememiştim. Oysa hastaneye ilk geldiğimde Deha'nın odasına girmeden önce kapının oradalardı.

Tohum gözlerini kaçırmadı. "Ezel, senin ve Alparslan'ın aynı anda ortadan kaybolduğunu fark edince ortadan kayboldu. Ezel kaybolduysa, Kutay da peşinden gider."

Tohum'un tarzı buydu. Dolambaçsız, filtresiz, bam güm konuşurdu.

Kaşlarımı çatarak "Biz ortadan filan kaybolmadık," dedim.

"Emin misin?" dedi, gözlerini gözlerime alaycı bir şekilde kilitleyerek.

"Elbette," dedim net bir şekilde.

"Kamera kayıtlarına ulaşmam sadece birkaç saniye sürer," deyince gözlerim irileşti. Zihnimde koca bir çığlık attım. Alparslan'la, Fatma'nın odasının önünde yaşadıklarımızı düşündüm. Bu odanın önünde yaşananlar da cabasıydı. Hiçbiri kameralara yakalanmasını istediğim şeyler değildi.

Kaşlarımı çatıp sert bir sesle "Bu bir suç. Mesleğini ve statünü kötüye kullanıyorsun," dedim. Ahlak bekçisi pozisyonuna geçmiştim. Tohum dudaklarını iki yana kıvırıp bana ters bir bakış attı.

"Kızım, benim kayıtlarda var olmadığımı söylememe gerek var mı? Ölüye de ceza kesemezler herhâlde."

Kahretsin. Haklıydı.

İstihbaratçı bir tanıdığın olmaktan daha kötü bir şey varsa, o da gerçekten istihbaratçı bir tanıdığının olmasıydı. Her ânına ulaşabilirdi. "Aramızda kalacak," dedim başımı eğerek, fısıltıyla.

Tohum başını hızla salladı. "Deha vurulduğunda çok üzüldüm. Gerçekten. Beni derinden etkiledi. O yüzden daha yeni vurulmuşken bir de katil olmasını istemem."

Fısıltıyla konuşuyor olsa da dalga geçtiği çok belliydi. Suratımı buruşturup koluna vururmuş gibi yaptım. Geriye doğru çekilerek güldü. Ben de kısık bir kahkahayla ona karşılık verdim.

Tohum iyi biriydi. Gerçekten iyi biriydi. Adı gibiydi. İçinde iyiliği filizlendiren birine başka ne denir ki? Varlığıyla toprağa umut ekenlerdendi o.

"Ee, kontrol etsene, bakıyor mu?"

Tohum'un sesindeki sinsi heyecan, kafamın içinde yankılandı. Ona şaşkın ve sorgulayıcı bir bakış attım. Kimden bahsettiğini anlayamamıştım. "Kim?"

Bir eliyle yüzüne düşen saç tutamını kulağının arkasına usulca yerleştirdi. Bunu yaparken âdeta cilveli bir dönüşle yüzünü bana çevirdiğinde şaşkınlıktan gözlerim istemsizce büyüdü. Bu sahneye hazırlıksız yakalanmıştım.

"Canım kim olacak, buradaki en yakışıklı adam!" Gözkapaklarım bir kez daha, bu sefer daha büyük bir şokla aralandı. Dudaklarım istemsizce açık kaldı. Resmen beynime oksijen gitmiyordu.

"Kim? Alparslan mı?" dediğimde bana öyle bir bakış attı ki.

"Ekber dururken en yakışıklı erkeğe Alparslan'ı mı layık gördün gerçekten?" Ekber Komutanımın ismini duyduğum an içimi tarif edemeyeceğim bir rahatlama kapladı. Ancak kısa süre içinde sanki yanlış bir şey söylememişim gibi hissettim. Kendimi açıklamaya çalışacaktım ki laf daha dudaklarımdan çıkamadan yine sözümü kesti.

"Anladık, tamam, gönül bu... Ota da konar, dışkıya da." Kaşlarımı çatıp ona dik dik baktım. Bu ne biçim bir benzetmeydi! Alparslan Yüzbaşı için söylediği yenilir yutulur cinsten değildi yani.

Alparslan Komutanım öyle böyle yakışıklı biri değildi. Hatta hayatım boyunca gördüğüm en yakışıklı erkek olabilirdi. Adam yakışıklıydı, hem de bayağı yakışıklıydı! Ve şu an bu adama resmen dışkı muamelesi yapılıyordu. Haksızlıktı. Buna daha fazla sessiz kalamazdım.

Her iki elimin ne ara bel kavisimde birleştiğini hatırlamıyordum ama vücut dilim, içimde yükselen duygunun yansımasıydı. Tohum'un gözlerine sertçe baktım.

"Dışkı dediğin adamı hiç mi görmedin? Gül gibi adam!" Tohum'un gözlerindeki alaycı parıltı, benim ciddiyetimin tam tersiydi. Tavrım onun hoşuna bile gidiyor olabilirdi. Onu az çok çözmüştüm; kaosu, gerginliği, laf sokmayı seviyordu. Benimle atışmak, onun için bir çeşit eğlenceydi. Ama ben başka bir yerden bakıyordum meseleye. Alparslan'a karşı içimde anlamlandıramadığım bir sahiplenme vardı. Ona karşı en küçük bir haksızlığa dahi tahammül edemeyen bir dürtüye sahiptim.

"İyi, tamam. Dışkı olmasın, ot olsun. Seni mi kıracağım?"

İçimde yükselen öfke artık neredeyse yüzümden alev alev fışkırıyordu. "Tohum!" dedim, sert bir sesle. Sesimi duyduğu an ciddileşti.

"Canım, sakin ol. Şaka yaptım."

Omzuma dokunup beni sarsarken aslında şaka yaptığının farkındaydım. Ama bu konuda, yani Alparslan konusunda şaka da istemiyordum. Hiçbir şey istemiyordum.

"Zevk meselesi tabii. Yoksa bir şeyden değil..." diyerek saçma bir savunma üretmeye çalıştım. Ama daha ben lafımı bitirmeden, Tohum bana aynen öyle, der gibi bir bakış attı. Gözleriyle dalga geçiyordu. Kendimi savunmamın ne kadar yersiz olduğunu fark ettim. Bu, Tohum için küçük bir eğlenceydi ama benim için çok daha fazlasıydı.

"Şimdi, benim zevkimin bir numarası ne yapıyor, onu söyle," dedi Tohum, ben ona cevap vermeyince. Tohum'a bir bakış attım. Tam önümde dikiliyordu ve hâliyle arkasındaki manzaradan habersizdi. Onun tam ardında Alparslan, Ceyhun, Veri, Evliya, Şahin, Deha, Böke ve Ekber Komutanım dar bir çember oluşturmuş, hararetle konuşuyorlardı. Arada bir kahkahalar yükseliyor, sonra ani bir ciddiyetle konuşmalar yerini komutanlarından azar yemeye bırakıyordu. Özellikle Evliya, Şahin ve Veri için ortam çok sertti.

Ekber Komutanım, Deha abimin yatağının hemen yanındaydı; kolunu yatak başlığına yaslamış, ayakta durmuş hâlde Böke'yi dinliyordu. Varlığı bile dikkat çekiciydi; hiçbir şey yapmasa da olduğu yerde ağırlığını belli ediyordu. Gözüm Tohum

yüzünden ona takıldı. Liseli kızlar gibi davranıyorduk resmen. Utanç verici ama bir o kadar da komiktik.

"Buraya bakmıyor, Tohum," dedim sessizce. O sırada Tohum elini kaldırdı ve yüzümün önüne düşen kısa bir saç telimi kulak arkama nazikçe yerleştirdi. Hareketi yumuşaktı ama niyeti belliydi, laf sokacaktı.

"Gözünü dikip bakarsa anlarsın, tatlım. Ara sıra bakacak hâliyle. Sen de şöyle kısa kısa bakmak yerine biraz uzun uzun bakarsan, o ara sıra bakmalar kaç saniyede bir oluyor anlarız," diyerek göz kırptı. Sabır dileyerek iç çektim.

"Ha, baktığından eminsin yani. Sadece ne kadar baktığını merak ediyorsun, öyle mi?" dedim. Göğsünü gere gere dikildi.

"İnan bana, aksi mümkün bile değil," dedi. Tohum'un egosu, Böke'ninkiyle yarışır seviyedeydi. Son bir bakış atıp uzaklaştım Tohum'dan. Onun da dediği gibi Ekber Komutanım ara sıra ona bakıyorsa ve ben de ona bakarken kendisi Tohum'a bakarsa, göz göze gelirdik. Bunu istemiyordum.

Adımlarımı yavaşlattım, sanki ortamı inceliyor gibi davrandım ama gözüm hâlâ Ekber Komutanımdaydı. Aynı pozisyonda duruyordu ama bu kez konuşan oydu. Yan profilden izliyordum onu. İçimden saymaya başladım. Bir dakika. Sadece bir dakika boyunca izleyecektim onu. İçimden saymaya başladım.

Konuşması yaklaşık on saniye sürdü ve o on saniyenin sonunda, tıpkı Tohum'un iddia ettiği gibi, gözleri kadının bulunduğu tarafa kaydı. Kısa bir süre Tohum'un üzerinde oyalandı, sonra tekrar önüne döndü. Yirmi beşinci saniyeye geldiğimizde aynı şey bir kez daha oldu. Ardından kırk üçüncü saniyede bir kez daha baktı. Bu kadarı yetmiştir diye düşünüyordum ki elli sekizinci saniyede, dördüncü kez bir bakış daha attı.

Bir dakikalık bu küçük raporu, merakla sonucunu bekleyen dedikodu bağımlısına sunmak üzere ilerledim. Zaten fazla mesafe yoktu aramızda. Karşılıklı konuşuyormuşuz gibi görünüyorduk. Amacım Ekber Komutanımın görüş açısından çıkmaktı.

Açık konuşmak gerekirse, bu bir dakika benim için işkenceydi. Ekber Komutanımın donanımlı biri olduğunu biliyordum, uzun uzun izlersem beni fark edeceğinden emindim. Ama ben de boş biri değildim. Alanımda iyiydim, eğitimliydim. Onu gözlemlerken aynı zamanda görünmez olmayı da başarmıştım.

Tohum'un yanına vardım, gözlerinin içine bakarak sustum ve bekledim. Heyecandan neredeyse delirmek üzereydi. Oyalandım, hatta biraz ona işkence ettim. Sonra tek nefeste "Bir dakikada dört kez baktı," dedim.

Tohum yüzünü buruşturdu. "Sadece dört mü?" dedi.

Kaşlarımı çatarak "Sadece dört mü ne demek? Gayet iyi bir skor," dedim. "Adam teknik olarak her on beş saniyede bir sana bakıyor, daha ne istiyorsun, kadın? Allah'tan belanı mı?" Eski neşesi geri gelmişti.

"Hadi ama, Alparslan bile dakikada en az yedi kez sana bakıyor! Üstelik onun etrafında özel eğitimli ve kıskanç bir abi faktörü varken yapıyor bunu," dedi, beni bir kez daha şaşkınlığın dibine yolladığı için Tohum'a hayretler içinde bakıyordum. Neye şaşıracağımı bilemiyordum; Alparslan'ın dakikada yedi kez bana baktığına mı, yoksa bunu Tohum'un fark ettiğine mi?

"Bir dakika, bir dakika... Bunu sen fark ettiysen, Deha muhakkak fark eder. Deha'nın olayı bu, analiz konusunda iyidir," dedim ama sözlerimi bitirir bitirmez beynimden vurulmuşa döndüm. Eğer gerçekten iyi olsaydı, Alzem'i çoktan fark ederdi. Abimi gözümde çok mu büyütüyordum?

Hayır, düşmanlarına karşı böyle değildi. En azından düşman olmadığımız için şanslıydık çünkü sevdiklerine karşı abimin gözleri kör olabiliyordu.

"Canım benim, Alparslan kendini bir tek Deha'dan gizliyor, adamın Deha dışında kimseden gizlisi saklısı yok ki. Bayağı ulu orta dikizliyor seni." Tohum'un sözleriyle yeniden derin düşüncelere daldım.

Eğer dedikleri doğruysa, bu demek oluyordu ki Alparslan kendini hem abimden hem de benden gizliyordu. Çünkü dakikada en az yedi kez bana bakan birini fark etmemem için kesinlikle usta biri olması gerekiyordu.

Bu da demekti ki... Eğer gerçekten durum buysa, şu anda bile abime ve bana çaktırmadan beni izliyor olabilirdi. Başımı hızla kaldırıp onun olduğu noktaya hızla gözlerimi çevirdim. Ânında Alparslan'la göz göze gelince durumun gerçekten de Tohum'un söylediği kadar ciddi olduğunu idrak ettim. Tanrım, o gerçekten de sık sık bana bakıyor olmalıydı.

Onunla göz göze gelişim ilk etapta onu şaşırttı ama toparlanmayı başardıktan sonra sırıtarak beni izlemeye devam etti. Eğer benden gizlediği bir şey yoksa, bana sürekli baktığını neden saklıyordu? Bu adam, en son çok düşünmekten bana kafayı yedirtecekti.

Tam Tohum'a dönüp gerçekten de söylediği gibi Alparslan'ı beni izlerken yakaladığımı söyleyecektim ki önünde durduğumuz kapı aniden açıldı. İçeriye doktor önlüğüyle bir kadın girdiğinde, tanıdık bir yüz görmenin sevinciyle ona tebessüm ederek baktım. Tohum'la beraber kapının hemen önünde dikildiğimiz için o da bize tebessüm ederek karşılık verdi.

"Merhaba," dedi Alzem. Tohum'la aynı anda "Merhaba," diye cevap verdik.

"Kontrol için geldim," dediğinde baştan aşağı onu süzdüm. Doktor önlüğü ona gerçekten fazlasıyla yakışıyordu. Oldukça hoş bir kızdı. Alaska ailesinde çirkin birini hiç görmemiştim. Genetik olarak güzellerdi; abi, kardeş ve hatta baba üçlemesi olarak bayağı iyilerdi.

"Ahh, abisinin bal peteği, gel. Her yerim ağrıyor zaten!" Böke'nin sesini duyan Alzem, onun olduğu yere gülerek baktı.

"Geliyorum," diyerek seslenip kapıyı kapattı, ardından hemen önünde duran bana ve Tohum'a kocaman sarıldı.

Ayaküstü bizimle sohbet etti. Doktorluğun zorluğundan bahsetti ve yorgun argın buraya gelmek için nasıl didinip durduğunu anlattı. Aslında tüm bu çabasının abimi görmek için olduğunu, bize sarıldığı esnada abimi dikizlemesinden anlamıştım. Fazlasıyla tatlı bir hareketti. Ancak Deha aptalı bunu anlamış mıydı, hiç sanmıyordum.

"Ben şunları bir kontrol edeyim," diyerek yanımızdan ayrıldığında Tohum da ben de onu izlemeye başladık. Deha ve Böke'nin etrafındaki herkesle kendine has, samimi ve tatlı diliyle selamlaştı. Hatta tanımadıklarıyla bile tanıştı. Ardından abisi Alparslan'ın yanağını öptü ve Böke'nin yanına gitti. Açıkçası bu hareketi beni şaşırtmıştı. Önce abimin yanına gider diye düşünmüştüm.

Zoru oyna, kızım. Aferin sana.

"Nasıl geçti gece?" diye sordu Böke'ye.

Böke yastığa yaslanmış, tek kaşı kalkık hâlde baktı ona. "İdare ettik," dedi. "Sırtım biraz fena."

Alzem battaniyeyi dizlerine kadar indirdi, tek kelime etmeden omzundaki morluğu kontrol etti. Renk neredeyse siyaha dönmüştü. Midem bir an sıkıştı. Böke çok acı çekiyor olmalıydı. Alzem yavaşça göğüskafesine bastırdı. "Derin nefes al. Var mı batma hissi?"

"Biraz ama Alpomdan güç aldığım için nefes almakta zorlanmıyorum." Alparslan bıkkın bir nefes alıp verince Alzem ikisinin bu hâline güldü. Derken gözüm abime kaydı; Alzem'e mi bakıyordu, yoksa onun gülüşüne mi? Tam olarak kestirememiştim.

"Birkaç gün daha buradasın," dedi Alzem. "Sağ kaburgan ezilmiş. Hareket ederken dikkat et."

Böke'nin eli çenesine kaydı. "Mümkün değil, kalamam daha fazla."

Alzem omuz silkti. "Abi, kalmayacağım diyor," dedi, Böke'nin kaşındaki dikişleri kontrol ederken. Alparslan öne eğilip Böke'nin gözlerinin içine baktı.

"Yanlış duymuşsundur, abim," dedi sertçe. Böke'nin kısık bir küfürle homurdandığını duyunca Deha araya girdi.

"Küfretme kızın yanında, lan," diye sertçe söylendiğinde herkes gibi ben de ona baktım. Üzerindeki tüm bakışları fark edince umursamazca omuz silkti. "Ne bakıyorsunuz?" Sonra Alzem'e döndü ve bakışlarında yumuşacık bir ifade belirdi. "Alzem küfür sevmiyor."

Alzem'in abime öyle bir bakışı vardı ki... Resmen kanatlanıp uçacak gibiydi.

Kısa süre içinde bizim doktor kız kendini toparladı. Alzem elini Böke'den çekti, bu defa gözlerinin içine baktı. "Yaran iyileşir, izin iyileşmesi ise biraz zaman alır. Ama o da geçer."

Böke başını eğdi. "Geçsin, geçsin. Suratım benim her şeyim."

Alzem ona tebessüm etti. "Yarın yeniden değerlendireceğim," dedi. "Bugünlük başka serum yok. Ateşin çıkmazsa ağrı kesiciyi kesiyoruz."

"Tamamdır, bacım. Emrin olur."

Deha yeniden araya girip "Ne uğraştırıyorsun, kızı?" diyerek Böke'ye takıldı. "Bir tarafın ağrıyorsa, hemşireyi çağır." Herkesin gözü tekrar Deha'ya kaydı. Alzem bile sessizce onu izliyordu.

Böke hafifçe sırıttı. "Bu şerefsizi kurtarmak için kurda çakala yem oluyordum. Adamların dağın başında ellemedikleri yerim

kalmadı. Ben bu muameleyi hak etmedim!" dedi. Tam yataktan doğrulmaya çalışıyordu ki Alzem hemen arkasında belirdi. "Nereye gidiyorsun? Her yerin yara bere içinde, lütfen uzan."

Böke yine gülümsedi ama bu sefer bakışlarını Deha'ya çevirdi. Alzem fark etmiyordu ama ben görmüştüm o bakışı. Deha'nın gözleri oraya dönmüştü ve öfkesi gözünden okunuyordu. Böke, abime oynuyordu.

Abim zaten yaralıydı. O hâliyle bir kez daha kim vurduya gitmesine göz yumamazdım. Tüm dikkatleri başka yöne çekmeye karar verdim. Alparslan'ın bakışları abimin üstüne çevrilmeden önce, hedef tahtası başkası olmalıydı. Çünkü biliyordum ki Böke bu şekilde devam ederse Alparslan mutlaka bir şeylerden şüphelenecekti. Ayrıca bir yolunu bulup Böke'yle yalnız kalmalıydım. Onu köşeye sıkıştırmalı, ne biliyorsa söyletmeliydim. Belli ki Böke, abimin bana söylemediği bir şeyler biliyordu. Bunu Alparslan'ın gözleri önünde yaparsam işler daha da çığırından çıkabilirdi. Abimin sağlığı için onun güvenliği için bunu gözden uzak bir yerde halletmem gerekiyordu.

"Tohum, bir şey yap, yoksa abimle Alparslan birbirine düşecek," dedim ve panikle omzundan hafifçe ittim.

Tohum bir anda dönüp bana baktı. Gözleri büyüdü, sesinde tıpkı benimki gibi panik vardı. "Ben ne yapacağım ki?" Gözlerimle bir ona bir de Deha'nın öfkesini kavrayamayıp tek kaşını kaldıran Alparslan'a baktım. Kalbim deli gibi atıyordu.

"Ne bileyim, yap bir şey!" dedim. İkimiz de kontrolsüz bir panik hâlindeydik. Tohum derin bir nefes aldı ve hızlıca bir karar vermişçesine başını salladı.

"İyi, yapıyorum," dedi.

"İyi, yap!" dedim ve istemsizce onu izlemeye başladım.

"Ceyhun, saçlarını toplamak yerine açık bıraktığında normalden çok daha güzel olduğunu düşünüyor!" Tohum'un sözleri yüzünden, sanki alarmlar çalan bir odada yangın butonuna basmıştık. Herkesin duyacağı şekilde söylemişti. Gözlerimi sımsıkı kapattım.

Hayır. Bu olmamalıydı. Kastettiğim şey bu değildi.

Ben sadece küçük bir yangını söndürmeye çalışmıştım ama Tohum, Üçüncü Dünya Savaşı'nın fitilini ateşlemişti. Gözkapaklarımın arkasında bir karanlık vardı, ortamda ani bir sessizlik hissettim. Sonra gözlerimi araladım ve beklediğim kâbus başladı.

İçerideki herkes başını bizim bulunduğumuz yöne çevirmişti. Bütün bakışlar üzerimizdeydi. Abimin gözlerinde artık huzursuzluk yoktu; yerini yakıcı, tehlikeli ve geri dönülemez bir öfke almıştı. Alparslan... Onun gözlerine bakmak bile istemedim. Orası artık volkanın içi olmalıydı.

Abim ve Alparslan aynı anda Ceyhun'a döndü. Gözlerinden çıkan alevler, âdeta Ceyhun'un üzerinde yoğunlaşıyordu. Ceyhun teslim olurcasına ellerini havaya kaldırdı. "Ölmek için çok gencim, Tohum," dedi. Hâlâ elleri havadaydı.

Tohum olacak bu manyak kadın omuz silkti. "Bir şey olmaz, alışıksın."

Şokla ona döndüm. Üzerindeki bu rahatlık delilikle açıklanamazdı. Ciddiydim, bu kadın bir savaşın ortasında piknik yapabilecek türdendi.

Deha yerinde doğruldu. "Oğlum, sen bana bela mısın? İlla öldürtecek misin kendini?" Ceyhun bu noktada dua etmeliydi ki abim yaralıydı.

Ekber Komutanım, Ceyhun'un üzerine yürümemesi için Alparslan'ı zapt ediyordu. O zapt etmese... Sanırım o an, Ceyhun tarihe "yok olan adam" olarak geçecekti. Alparslan'ın yakıcı öfkesinden korktuğum için bakışlarımı ondan uzaklaştırarak başımı çevirdim. Gözüm saniyelik bir refleksle Böke'ye takıldı. Sıradan bir an gibiydi. Sonra Deha'ya tekrar baktım ama bir şey beni durdurdu. Gördüğüm şey karşısında irkildim. Tekrar Böke'ye döndüm.

Sırıttığını gördüğüme emindim ki öyleydi de. İçime derin bir korku çöktü. Siktir. Eğer Böke sırıtıyorsa, ayvayı yemişiz demektir.

"Aman da aman, sen benim damadım mı olacaksın, lan?" Böke'nin sesiyle beraber kendimi gerçekten şu karşı camdan aşağı atmak istedim. Artık Alparslan'ı durdurmak sadece Ekber'e değil, hem Ekber'e hem Şahin'e kalmıştı.

Ceyhun şoke olmuş bir ifadeyle göğsüne dokunarak kendini işaret etti. "Damat?" Ardından sırıtarak başını yana yatırdı, eliyle saçını kaşıdı. "Benden de iyi damat olur şimdi," dedi ve bana dönüp göz kırptı.

Yemin ederim ki bu da ayrı manyaktı.

Abimle Alparslan aynı anda böğürdü.

Evet, bağırmadılar. O çıkan ses bir bağırış değildi. O ses, bir hönkürme bile olabilirdi ama asla bağırma değildi.

Ceyhun bir kez daha ellerini havaya kaldırdı. Teslimiyetinin evrensel sembolüydü bu hareket. Ben de az daha ellerimi havaya kaldıracaktım. Abimin ve Alparslan'ın az önce çıkardığı ses, kelimenin tam anlamıyla tüyler ürperticiydi. Öyle bir bağırıştı ki kemiklerimin içinde yankılandı.

"Ne bağırıyorsunuz deli danalar gibi, lan!" dedi Böke. Ses tonu odayı âdeta tokatladı. Alzem izin vermediği için yatakta doğrulamayan abime ve durdurulmaya çalışılan bir hayvan gibi debelenen Alparslan'a bakıp duruyordu. Beden dili o kadar rahattı ki ortalık cehenneme dönmüşken bile elini kolunu sallayıp laf yetiştirebiliyordu. Eliyle beni gösterdi. "Kız gelmiş kaç yaşına, turşusunu mu kuracağız?"

Ceyhun kahkahayı bastı. İçine düştüğü bu absürt durum onu hiç rahatsız etmiyordu. Ben ise Böke'ye bakarken gözlerimi kıstım. Ne varmış yaşımda?

"Abi, sen neredeydin bugüne kadar ya," dedi Ceyhun, rahat bir şekilde. Tohum'un başımıza sardığı bu saçmalıklar silsilesine çoktan uyum sağlamıştı. Âdeta kendi doğasında takılıyordu.

Böke ona kısa bir bakış attı, sonra hemen toparladı kendini. Göz ucuyla izliyordum onu. O bakıştan anlamıştım, Ceyhun'dan zerre hazzetmiyordu. Abimle Alparslan'ı çileden çıkarmak için kullanıyordu onu. "Geldim, şekerim. Rahat olun. Bundan sonra sizi ayıramazlar."

"Ekber, bırak, sikeceğim ikisinin de belasını!" dedi Alparslan, resmen patlayarak. Bedeninin titrediğini gördüm. Baş edilmeye çalışılmasına rağmen, neredeyse zincirlerini kırmak üzereydi.

"Seni yerim, lan! Kimin kardeşini kimden ayırıyorsun?"

Abim de artık sabrının sonundaydı. Benim bir ilişkimin olması, onun ikinci plana atılması anlamına geliyordu. Bu düşünceyle hiçbir zaman baş edememişti. Ona göre, ben biriyle sevgili olursam artık başkasının olacaktım. Benim en çok sevdiğim kişi o olmayacaktı ve bu, onun için bir felaketti.

Böke'ye doğru atıldı fakat Alzem araya girince hedefine ulaşamadı.

"Sıçtın sıvadın, kardeşim. Eline sağlık," dedim, yanımda duran Tohum'a bakarak. Elimi ona doğru uzattım. Kısa bir an duraksadı, sonra tutarak kavradı.

"Kabul et, bu bir sanattı," dedi.

Artık el sıkışıyorduk bu deli kadınla. Gözümün önünde bir dünya yanarken biz tokalaşıyorduk.

"Bu durumu nasıl düzeltmeyi düşünüyorsun?" diye sordum. Elimi sıkmaya devam ediyordu.

"Hâlâ bana güveniyor musun?"

Başımı çevirip etrafa baktım. Alparslan aynı anda hem Ceyhun'u hem Böke'yi dövmeye çalışıyordu. Eğer Alzem orada olmasa, abim çoktan Böke'yi o serum kablosuyla öldürmüş olurdu. Ceyhun hikâyenin kurbanıydı ve hâlâ elleri havadaydı. Böke bu kaosun tam ortasında kahkahalarla gülüyordu. Ekber, Evliya, Şahin... Hepsi burada olmasına rağmen ne yapacağını şaşırmıştı.

Gözlerimi tekrar Tohum'a çevirdim. Derin bir nefes aldım. "Tohum," dedim sadece.

"Hı?" dedi.

Yavaşça eğildim. Artık fısıltıyla konuşuyordum. "Sana bir daha güveneni siksinler." Tohum sesimi duyar duymaz kahkaha attı.

Asıl kıyamet, Alparslan'ın Ekber ve Şahin'in ellerinden sıyrılıp bir yay gibi fırladığı anda koptu. Gözümle gördüm o deli gücünü. Benim devasa abimi incecik, narin mi narin Alzem nasıl durdurabiliyordu da şu iki dağ gibi adam Alparslan'ı tutamıyordu? Aklım almıyordu.

Böke'nin üzerine yürüyen Alparslan kontrolünü kaybetmişti. Gözleri alev almış, dişleri birbirine kenetlenmişti. Beni asıl şaşırtan, Böke'nin hâlâ sırıtıyor olmasıydı. Evet, sırıtıyordu. Hâlinden hiç de şikâyetçi değildi. "Alpom, beni, beni, Bihter'ini..." dedi Böke, boynuna Alparslan'ın elleri dolanırken.

Böke'nin vücudunda dayak yiyecek sağlam bir nokta kalmamıştı. Her ne kadar şu an bunu kendi istiyor gibi görünse de vücudu bir darbe daha alacak kadar toparlanmamıştı. Hiç düşünmeden aralarına koştum. Tüm kalabalık bu kavganın büyüyeceğini ve uzak durması gerektiğini düşünürken ben içine atladım. Alparslan'ın, Böke'nin boynunu sıkan ellerine nefes nefese uzandım.

"Feza, gözünün içine bakması gerektiğini söyle. Sakinleşir," diyen Tohum'un sesini duydum. Elim hâlâ Alparslan'ın elinin üzerindeydi. Başımı çevirdim ve kadına büyük bir öfkeyle baktım, gözlerimle susmasını işaret ettim.

Omuz silkerek "Ne var canım?" dedi.

İnanamıyordum. Yine ortalığı karıştırıp bir köşeden olan biteni izleyecekti. Kaos bitecek diye ödü kopuyordu.

Ekber Komutanım, Tohum'un yanına gitti. "Gel, güzelim. Biz dışarı çıkalım." Çok şükür. Biri hâlimden anlayıp imdadıma yetişmişti.

"Güzelin miyim gerçekten?" Tohum'un sesinde öyle bir kıvrım vardı ki Ekber Komutanım farkında olmadan zehri damardan vermişti.

"Öylesin tabii," dedi Ekber, elini onun sırtına koyarak yönünü çevirdi. Kapıya doğru ilerlemeye başladılar. Tohum küçük adımlarla yürüyordu. Gözleri âdeta büyülenmişti. Bir hipnozun içindeydi sanki.

Derken Ekber durdu. Başını kaldırdı, gözleri Ceyhun'a çevrildi. "Ceyhun, gel."

Tohum bir anda huysuzlandı. Suratı ekşidi. Ekber'e dönmeden önce Ceyhun'a baktı. "Ceyhun, git."

Ceyhun'un bakışları şaşkındı. Gözleriyle ikisini de tarıyordu, ne dediklerine anlam veremiyordu. "Geleyim mi, gideyim mi?" dediğinde Tohum tekrar Ekber'e döndü.

"Baş başa kalmayacak mıydık?"

Ceyhun derin bir nefes aldı. Ekber ise sadece gülümsedi. "Kapıdan çıkınca kovarız," dedi Ekber. Tohum yine o büyülenmiş hâliyle başını salladı. Razı olmuştu.

Ceyhun artık sabrını yitirmişti. "Duyuyorum, ulan!" dedi sinirle ve herkesten önce odadan çıktı.

Kapı arkasından kapandı ancak ânında tekrar açıldı. Ceyhun başını içeri uzattı. Gözleri doğrudan bana çevrildi. "Saçların açıkken çok güzelsin," dedi.

Alparslan'ın Böke'nin boynunu sıkan eli, Böke'nin teninden bir anda çekildi. Sonra o el hızlıca sırtına gitti. Tabancasını çekecekti.

Hiç düşünmeden atıldım ve eline yapıştım. Ancak tabancaya değil, ona yapıştığımı sonradan fark ettim. Kolluk kuvveti değildim, kahraman da değildim ama Alparslan'ın deliliğine dur demek bana düşmüştü. Ben de tıpkı bir koala gibi asıldım adama.

"Ceyhun, ne gel ne git, sen en iyisi kaç, kardeşim," dedi Veri, gülüyordu. Tohum ve Ekber'le beraber odadan çıktı.

"Lan... Şahin," dedi Böke.

"Emret, Komutanım," dedi Şahin.

"Bu istihbaratçı kadınla bizim Ekber ne iş?" diye sordu Böke.

"İstihbarat askeriyeye paralel komutanım," dedi Şahin.

"Savaşta mıyız, evlilik programında mıyız, belli değil. Yemin ederim içim dışım aşk oldu," dedi Böke, gülerek. "Ben aşkın bu kadar fazla olduğu romantik dizi bilmem mesela."

İşin bu kısmı tamamen bir imaydı. Laf sokmadan iki dakika duramıyordu bu adam.

"Öldüreceğim bu ırz düşmanını!"

Abimin sesi, odanın dört köşesine yayıldı. Hâlâ aklı Ceyhun'daydı. Alzem yüzünden kıpırdayamıyordu. Yatakta doğrulmaya çalışıyor ama başaramıyordu. Üstelik benim Alparslan'a yapışmış olduğumu hâlâ fark etmemişti.

"Teğmenim, yerini sevdin galiba," dedi Alparslan. Geri adım atmak istedim ama olmadı. Alparslan beni tuttu, kendine doğru çekti. İki eliyle de sımsıkı sardı. Göğsüne yapışmıştım. Başım, onun göğsüne denk gelmişti. Yüzümün sağ tarafı, onun kalbine yaslanmıştı. Hızlı hızlı atıyordu kalbi; öfkeden miydi, yoksa başka bir şeyden mi?

"Abin görmüyor," diye kulağıma fısıldadı. "Biraz böyle kal. İçimdeki öfke geçecek gibi değil yoksa."

Her şey bir anlığına dondu. Bedenimi saran kolları beni değil, öfkesini tutuyordu sanki. Benim onunla kalmam, onu dizginliyordu. Tam karşımızda ise sırtını yatağa yaslamış, sinsice sırıtmakta olan Böke vardı.

"Deha da sanıyor ki tek ırz düşmanı gözünün gördüğü yerde." *Sus artık, adam. Gözünü seveyim sus!*

Bizi görenler gülmeye başlamıştı.

"Ne alaka lan?" Abim belli ki hâlâ bir şey göremiyor, yaşananları sadece duyduğu seslerden tahmin ediyordu. *Tarih seni unutmayacak, Alzem. Gerçekten bugün Üçüncü Dünya Savaşı çıkmadıysa, sebebi senin dik duruşun.*

"Hiç, öylesine..." dedi Böke, elini havaya kaldırdı ve yavaşça döndürmeye başladı. Resmen "sen yatmaya devam et" mesajını abime canlı yayınla veriyordu. Son kez sertçe baktım Böke'ye. Bunu o istemişti.

Ayaklarımın ucunda yükseldim. Alparslan durumu anlamıştı. Sırtımdan destekledi beni, hafifçe eğilerek kulağını dudaklarımın yakınına getirdi. Ona bir şey söylemek istediğimi anlamıştı. "Böke seni bugün sinirlendirdi mi?" diye fısıldadım. Gülüşünü hissettim. Ardından sesi kulağıma geldi.

"Sinirlendirmek ne kelime, Türkmen kızı. Kudurdum burada."

Başımı yavaşça yukarı aşağı salladım. Plan tamamdı. "Sana onunla ilgili bir koz vereyim mi?"

"Ona karşı beni mi tutuyorsun?" diye fısıldadı, yumuşacık nefesiyle.

"Sadece şartları eşitliyorum."

Yine güldü. "Anlat bakalım, Türkmen kızı."

Yavaşça ondan ayrıldım. Vücudu artık sert değildi, sakinleşmişti. Bana ihtiyacı kalmamıştı. Benim ona anlatacaklarım daha yeni başlıyordu.

"Böke'nin hayatında biri var. Adı da Papi," dedim. Bomba ânında içeri düşmüştü. Böke bu sırada su içiyordu. Ama su resmen boğazında kaldı. Öksürmeye başladı. Alzem bile olayın şokuyla refleksle ona yöneldi. Bu da demek oluyordu ki abimin önünden çekilecekti. Abim yatakta hızla doğrulup etrafa bakındı. Gözleri doğrudan Böke'ye dikildi.

Evliya, bir köşede dua okumaya başlamıştı. Ellerini yukarı kaldırma şeklinden anlamıştım. En son bu konu açıldığında sağlam bir dayak yemişti çünkü. Şahin yerinden kıpırdayamadı. Şoktaydı.

Alparslan'a son bir kez baktım. Gülümsüyordu. Öksürükler içinde can çekişen Böke'ye odaklandı.

"O neydi öyle, kız?" dedi Böke, sonunda kendine gelerek. Gözleri önce abime, sonra Alparslan'a, en sonunda da bana dikildi. "İftira. Kuru sıkı. Hatta taramalı iftira."

Ellerimi belimde birleştirdim. Sakin ama öldürücü bakışlar atarak "İftira, öyle mi?" dedim. İnternette 'Pilot Yüzbaşı ve Papi' diye aratın bakalım, karşınıza ne çıkıyor."

Deha, gözlerini kocaman açarak doğruldu ve Böke'ye baktı. "Oğlum, sen hangi sitelere düştün, lan?"

Alzem "Hiiiii!" diye bir ses çıkararak ağzını kapadı. Deha hemen ona döndü.

"Bak görüyor musun, kızın psikolojisini bozdu. Ağzını değil, kulaklarını kapat," dedi Alzem'e dikkatle bakarak, endişe dolu bir sesle.

"Lan piç, öyle bir şey yok!" diye bağırdı Böke.

Hemen sertçe ona döndüm. "Nasıl yok?"

Göz göze geldik. Bana öfkeli olduğu için gözlerini kısarak bakıyordu. "Hain! Öyle bir şey varsa bile senin, şu adının tersi olan abinin anladığı şekilde bir şey yok."

Böke sonunda patlamıştı ama Deha için bu sadece eğlencenin başlangıcıydı. "İnternete düşmüş lafından ne anlamamı bekliyorsun, it," dedi sırıtarak. Sanki yıllardır beklediği an gelmişti. "Demek yüzüne bu kadar kıymet vermenin sebebi buydu. Tabii, ekranın önünde iyi çıkmak önemli."

Böke sinirden deliye döndü. "Siktir, puşt!" diye bağırdı ve eline geçirdiği yastığı fırlattı ama abim, yattığı yerden yastığı havada bir ninja gibi kaptı. Sonra kimsenin beklemediği bir hareket yaptı. Yastığın fermuarını açtı, içinden iki tane pamuk çıkardı. Pamukları yanında dimdik duran Alzem'e uzattı. Alzem önce pamuklara, sonra abime baktı. "Kulağını kapa, psikolojin bozulmasın," diyen abime ben bile tahammül edemeyecektim artık.

Alzem'in gözleri kocaman açıldı. "Çocuk muyum ben ya?" dedi şaşkınlıkla.

Deha gözlerini ondan ayırmadan "Çocuksun demedim, hassas bir kalbin var dedim," dedi. Alzem iç çeker gibi göz devirdi.

"Bak, yine başladık..." diye söylendi Deha.

Alparslan araya girdi. "Deha, buna baksana bir, oğlum." Elinde telefonu vardı. Telefonu hızla Deha'nın bulunduğu yöne fırlattı. Abim olağanüstü refleksleriyle telefonu havada kaptı. Ekranı kendine çevirdi ve bir tuşa bastı. Sanırım bir video başlamıştı.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen? Oraya mı konulur o?" diyen bir kadın sesi duyuldu videodan. Kulaklarım o yabancı sese dikkat kesildi. Böke bir küfür daha savurdu. Artık olan olmuştu sanırım.

Ben, Alzem ve Şahin, abimin başının üzerinde âdeta kümelenmiş hâlde ekranın başında duruyorduk. Ne ara buraya geldiğimi hatırlamıyordum bile. Bir anda kendimi burada

bulmuştum. Ben abimin sağ tarafında oturmuştum, solunda Alzem vardı. Şahin öndeydi, ayakta dikiliyordu.

Videoda kızıl saçlı bir kadın görünüyordu. Etraf dağlık, taşlık bir yerdi. "Park yasağı var sanırım," diyen Böke'yi duyduk. Gözüm hızla Böke'ye kaydı. Gözlerini kısıp bana sert bir bakış fırlattı. Sadece güldüm ve ekrana geri döndüm.

"Ne?" Kadın şaşkındı. Böke'nin o her zamanki ciddiyetsizliğini tanımadığı belliydi. "Aslına bakarsan, Ağrı Dağı'nın etekleri hep tıklım tıklım, trafik iç içe girmiş."

"Eğer şunu birazcık tanıyorsam, şimdi aynen şöyle diyecek..." dedi Deha, başını kaldırıp Alparslan'a baktı. Alparslan, Deha ve videodaki Böke aynı anda "Karşıdaki dağları da hiç sorma! Her yer jandarma dolu," dedi. Bir anda patlayan kahkahalar odanın içine yayıldı. Alparslan ve Deha öyle bir gülmeye başladı ki sanki yılların intikamını alıyorlardı.

"Sikerim belanızı, it oğlu itler!" diye bağırdı Böke, öfke saçıyordu. Ama tehdit ettiği iki adam kahkahalarını kesmedi bile.

Şahin, hâlâ videoyu inceliyordu. "Komutanım, şu yorumlara bakın, bayağı ünlü olmuşsunuz!"

Deha telefonu elime tutuşturdu ve yavaşça ayağa kalktı. Hafif tökezlese de rotası belliydi: Böke. "Lan, ondan mı buraya geldiğimizden beri bütün hemşireler seninle fotoğraf çektirmek istiyor?" diyerek parmağıyla onu işaret etti. "Göt herif! Bir de ben senden daha yakışıklıyım, ondan seninle değil de benimle fotoğraf çekiyorlar diyor!"

Böke cevap vermedi. Sadece sırtını döndü ve yatağa uzandı. Alparslan hemen peşinden gitti. "Artık ünlü bir tanıdığımız var, Deha. Ne mutlu bize!" Ona yüklenmeye devam ediyorlardı. Böke ilk kez sessizdi. Bu, onun için bir rekor olabilirdi.

"Yengemle tanışmak istiyorum," dedi Deha, gözlerini kırpıştırarak.

"Yok sana yenge filan," dedi Böke, yerinden kıpırdamadan.

"Niye, lan?" Alparslan hâlâ gülüyordu.

"Psikolojisi bozulur sizi görünce," dedi Böke. "Dua et, az önce olay bana giriyor diye sesimi çıkarmadım. Yoksa kıza pamuk uzattığın gözümden kaçmadı. Fazlasıyla adının tersi bir hareketti." Deha'ya dönerek iğreniyormuş gibi baktı.

"Senden olmaz. Kumaşında yok," dedi. Alparslan'a döndü. "Senden olur ama biraz nah da olur." Yatağında doğrularak kollarını iki yana açtı. "Siz iki puştun benimle dalga geçmek için daha kırk fırın ekmek yemesi lazım. Kendinize gelin, lan!"

Deha ve Alparslan tam karşılık verecekti ki başka bir ses duyuldu. "Sabahtan beri vır vır vır... Bir susmadınız ya! Alo? Çocuk yatıyor burada, çocuk!"

Küçük adamın sesiyle yüzüm buruştu. Sesin geldiği yöne doğru hızla döndüm. Dünyanın en kötü halası ben olabilirdim. Çünkü yeğenimin burada olduğunu ve uyuduğunu şimdi hatırlamıştım.

Ay Işığı Kitaplığı
@ayisigikitap

13

USULCA İYİLEŞMEK

Memleketin üstüne çökmüş bir sessiz işgal,
Yiğitler öne atılır; can bahadır, dava helal.
Gün gelir de anlaşılırsa bu saklı hal,
Fedailer çıkar ortaya; anbean döner cidal.

2027
TÜRKİYE-ANKARA

"Halacım, uyandın mı sen?" dedim, bir gözünü eliyle ovuşturarak uykudan arındırmaya çalışan, diğeriyle bize âdeta ölüm kusan bakışlar atan yeğenime bakarken.

"Yok, hala. Uyuyorum ben," dediğinde dudaklarımı birbirine bastırıp nefesimi zorla tuttum. Odadakilerin çoğu gülmemek için kendini sıkıyordu. Şu an gülmeyen yalnızca iki kişi vardı; biri bendim, diğeri ise Deha. Çünkü biz, bu küçük canavarın uykusu bölündüğünde dönüşeceği varlığı çok iyi biliyorduk.

Babası gibi... Onun küçük bir kopyasıydı.

"Bacım, bir şey yap, valla öldürür bu bizi," dedi Deha, sesinde saf korku vardı. Benden yardım istiyordu ama özünde ona yolladığım bakış her şeyi anlatıyordu. Kendimi cehennemin ortasına atmaya hiç niyetim yoktu.

"Evliya," dedim. Aklıma ilk gelen isimdi, şimdilik iş görürdü.

"Buyurun, Komutanım," diyen Evliya'ya yan gözle bakarken sırıtışımı bastırmak için dudaklarımı kemirdim. Onu germeme gerek yoktu, zaten bir adım sonra kendini ateş hattında bulacaktı.

"Acar'a uykusunu bozduğumuz için üzgün olduğumuzu söyle." Muhtemelen bu işi neden benim yapmadığımı sorguluyordu

ama yine de kendisine verilen talimatı yerine getirmek üzere Acar'ın karanlık bir bulut gibi çöktüğü koltuğa doğru ilerledi.

Abim sessizce daha çok yanıma yaklaştı. Eğilerek yanağını benimkine hizaladı, bana yandan bir bakış fırlatıp hafifçe başını salladı. "Hiç merhametin yok," dedi.

Başımı iki yana salladım, umurumda bile değildi. Kimse kusura bakmasın ama bu küçük yaratık böyle baktığı zamanlarda beni hep huzursuz etmiştir. Gözlerinden çıkan kıvılcımlar, bir çocuğun gözlerinde olmaması gereken kadar yoğun olurdu.

Evliya biraz telaşlı adımlarla Acar'ın yanına gidip yanına oturdu. Odadaki herkesin dikkati onların üzerindeydi. Ben Evliya'nın hayatta kalıp kalamayacağını gözlemliyordum.

"Merhaba dostum," dedi Evliya, Acar'a elini uzattı.

Acar, adamın elini tutarak "Aleykümselam," dedi.

Deha'yla ben, bakışlarımızı hızla kaçırdık. Kurbanın başına neler geleceğini görmek istemiyorduk; her şey biraz fazla tanıdık gelmeye başlamıştı. Zamanında aynı ayarı çok defa yemiştik. Konuşmayı söktüğü zamandan beri bizi haşlamaya doyamıyordu.

Böke kahkahalara boğuldu. Alparslan ise gülmemek için kendini zor tutuyordu. Alzem yüzünde hafif bir tebessümle izliyordu olanları. Şahin ise çoktan telefonunu çıkarmış, Evliya'nın düşüş anlarını kayıt altına almak için kamerayı açmıştı.

"Merhaba dersem daha yumuşak olur diye şey etmiştim..." dedi Evliya, sesinde utangaç bir tını vardı.

"Çocuk olduğumu düşünüyorsun diye tanışmaya merhaba diye başlıyorsun ama aynı çocuk burada uyurken onun bir çocuk olduğunu düşünemiyorsun, öyle mi, abi?"

Abimle istemsizce tekrar birbirimize döndük. "Sağlam yerden vurdu," dedim.

Deha iki elini havaya kaldırıp kendini işaret etti. "Aynı amcası," dedi.

Ona göz ucuyla baktım. "Alakanız yok," dedim, net bir şekilde. Deha'nın gülüşü aniden yüzünde dondu. Bana ters bir bakış atıp tekrar önüne döndü.

"Yani, şimdi şöyle oldu..." diyerek kendini aklamaya çalışan Evliya'nın sesini duyunca ben de tekrar o tarafa döndüm.

"Ben on iki yaşındayım ve büyüme çağındayım," dedi Acar, ciddiyetle. Evliya başını usulca salladı. "Büyümek için uyumak çok önemli." Evliya yine başını salladı, kurban artık tamamen teslim olmuştu.

"Zaten en büyük suç amcamda," dedi Acar, gözlerini bu kez Deha'ya dikerek. İki numaralı kurban seçilmişti. Evliya bir kez daha başını salladı.

"Ben ne alaka?" dedi Deha, panikle yerinde doğrularak. Acar'ın bakışlarından kurtulmak için Deha'nın yanından usulca uzaklaştım.

"Amcam yaralanmasa, ben kendi yatağımda mışıl mışıl uyuyor olurdum da ondan," dediğinde Deha boğazından yükselen sert bir yutkunmayla karşılık verdi.

Böke yüksek sesle "Öldün, çık!" diye bağırdı abime. Alparslan, geçmiş olsun dercesine abimin omzuna elini koydu. Yüzündeki sırıtış her şeyi ele veriyordu.

Abim ağzını birkaç kez açıp kapattı. Söyleyecek tek bir kelime bulamıyordu, resmen kilitlenmişti. Kısa süre sonra, kulağımın arkasında sıcak bir nefes hissettim. Ardından o tanıdık sesi duydum.

"Acar'ın nefes almadan konuşabiliyor olması bana birini hatırlattı," dedi Alparslan. Onun sesini duymak tüylerimi diken diken etmişti. Ne ara abimin yanından ayrılıp benim yanıma gelmişti?

Sözlerindeki göndermeyi anlamıştım. Kapının ardında yaptığımız konuşmayı ima ediyordu. Bu kez karşılık verecek değildim. İçime kapanmıştım. Abimin arkasından iş çeviriyor gibi hissediyordum. Neyse ki fiziksel olarak da onun arkasındaydık. Bizi ne görüyor ne de duyuyordu.

Ben cevap vermeyince Alparslan yüzünde büyük bir sırıtışla sessizce geri çekildi. Gidişiyle birlikte üzerimdeki baskı biraz azalmış, göğsümde biriken yükün boşalmasına izin verircesine derin bir nefes almıştım.

Rahatlamaya çalışarak gözlerimi yeniden biricik yeğenime çevirdiğimde onun yanında artık Alzem'in oturduğunu fark ettim. Yer değişikliğinin ne zaman olduğunu bile kaçırmıştım. Az önce cephenin en önünde olan Evliya, şimdi yanımıza kadar gelmişti. Şahin kolunu onun ensesine dolayarak kendine çekti.

"Sen elinden geleni yaptın, asker. Düşman çok güçlüydü," dedi, sesi hem alaycı hem de destekleyiciydi.

Evliya derin bir nefes aldı. Normalde zorlu bir operasyon sonrası bile destek görmeye ihtiyaç duymayan, her şeyin üstesinden kendi başına gelen Evliya, belli ki bu kez Şahin'in sözlerini duymaya ihtiyaç duymuştu. Tıpta yeri yoktu ama ben buna Küçük Kandemir etkisi diyordum.

"Nasılsın, canım?" dedi Alzem, Acar'a içten bir gülümsemeyle bakarken.

"İğne yapmana gerek olmayacak kadar iyiyim," dedi. Küçük canavar, iyi olduğunu söylerken bile bir başkaydı.

Acar'ı gözlerimi kısarak izlemeye devam ettim. Bu çocukta şu an tuhaf bir hâl vardı. O kadar alışılmışın dışındaydı ki... Benim küçük canavarımın üzerindeki negatif enerji âdeta giderek dağılıyordu.

"Gülümsüyor mu o?" diye sordu abim. Tam olarak bundan bahsediyordum işte. Alzem'e bakarken yeğenimin gözlerinin içi bile gülüyordu. Karanlık ifadesinden eser kalmamıştı. Alzem saçlarını okşarken o gülümseme biraz daha yayıldı yüzüne.

"Çüş," dedi Deha. İçimden geçen düşünce bir kez daha onun ağzından dökülmüştü. Buna artık şaşırmıyordum; Deha bazen düşüncelerime kulak misafiri oluyormuş gibi davranıyordu.

"Uykunu bölüp seni rahatsız ettiğimiz için özür dileriz, tatlım. Bizi affedebilecek misin?" Alzem'in ses tonu öyle yumuşak, öyle tatlıydı ki... Sesi odaya pamuk olup yayılmıştı sanki.

"Bir şartla," dedi Acar. Gözlerinde hafif bir oyunbazlık vardı. Alzem ona tebessüm edince küçük canavar işaret parmağını yanağına götürdü. "Öpersen tüm sorunları unuturum."

Deha bir anda öksürmeye başladı. Boğazını temizlemeye çalışırken yüzü kızardı.

"Buna ben bile şok geçirdim," dedi Böke, gülmekle dumura uğramak arasında gidip geliyordu.

Şahin, yanındaki Evliya'ya dönüp gözlerini devirdi. "Azıcık örnek al şu çocuğu, hâlâ sapsın," dedi.

Evliya gözlerini kısarak kısa bir an duraksadı. "Komutanım, bildiğim kadarıyla siz de bekârsınız."

Şahin kaşlarını hafifçe kaldırarak "Konumuzla ne alakası var, oğlum?" dedi.

Bakışlarımı yanımda sessizce duran Alparslan'a çevirdim. Sessizliğini sürdürüyordu. Ona bakmamla birlikte, gözlerinde ince ama fark edilir bir tebessüm belirdi.

"Yaşı küçük," dedi sakin bir tonda. Çocuk olduğu için, kız kardeşine yürüyen bu küçük ve çapkın canavarı normal karşılıyordu. Başımı yavaşça yukarı aşağı salladım. En azından birinin bu gerçeği hâlâ unutmadığını görmek içimi bir nebze rahatlatmıştı.

Zira başımı öne çevirdiğimde Alzem'in, Acar'ı öpmesini engellemek adına abimin resmen onların arasına oturduğunu gördüm. Acar'ın yanında birer kale gibi dikilmişti.

"Mevzu bir öpücükse, o şeref benimdir," dedi. Ardından Acar'ı kendine yaklaştırdı. Acar'ın başını öptü ve sonra... Evet, sonra başını ısırdı!

"Amca, bırak!" diye bağırdı Acar, sesi acıyla karışmıştı. Ama Deha'nın bırakmaya hiç mi hiç niyeti yoktu.

Alzem endişeyle Deha'ya döndü. "Yapma, dikişlerin acıyacak!" dedi, sesinde bariz bir telaş vardı. Kadının uyarısı, Deha'nın bir kulağından girip diğerinden çıkmıştı; şu anda yalnızca yeğenine odaklanmıştı. Kaosun ortasında kapı aniden açıldı. İçeri giren Dilruba, sesin geldiği yöne gözlerini dikti. "Deha, ne yapıyorsun?" dedi, şoke olmuş bir hâlde.

Deha oralı bile olmadı. Göz temasına girmeden Acar'ı bir kez daha ısırdı, hem de hiç hız kesmeden. "Yeğenime istediği öpücükleri veriyorum, yenge," dedi, hâlâ başını eğmiş bir şekilde.

"Anne, imdat!" Acar'ın sesi bu sefer iyice boğuklaşmıştı. Yengem bir savaş alanına dalarcasına sert adımlarla ilerledi. Yanlarına varır varmaz, tek hamlede ikisini ayırmayı başardı. Alzem ise şaşkınlıkla önce yengemin ellerine, sonra da kendi ellerine baktı. Zavallı kız, iki saattir uğraşmasına rağmen ayıramadığı bu iki inatçıyı yengemin nasıl tek seferde ayırdığını anlamaya çalışıyordu.

Cevap basitti, o bir anneydi.

"Anne, amcamdan şikâyetçiyim," dedi Acar, annesinin bacağına sımsıkı sarılırken. Deha ise koltuğa yayılmış, arkasına yaslanmıştı. Elleri başının arkasında kenetlenmişti ve bu manzaraya kocaman bir sırıtışla eşlik ediyordu.

"Amcanın seni sadece sevmeye çalıştığına eminim, canım," dedi Dilruba, oğlunun dağılmış kıyafetlerini düzeltirken.

"Çalıştığına ben de eminim ama bunu becerdiği konusunda itirazım var, anneciğim," diye yanıtladı Acar. Deha'nın yüzündeki sırıtış biraz daha genişledi. Koskoca adam, resmen çocukla çocuk oluyordu.

"Olsun, anneciğim, onu böyle kabul etmemiz gerektiği konusunda anlaşmıştık," dedi yengem. İşte tam da bundan bahsediyordum. Bu, Acar ve abimin ilk çatışması değildi. Zamanla yengem bile olaylara kayıtsız kalmayı öğrenmişti.

"Büyüyünce sen de onu seversin, Acar'ım. Hem o zaman amcan da yaşlanmış olur," dedi Böke, fırsatı kaçırmadan araya girerek. Söylediği sözler, Acar'ın zihninde gelecek planı tohumlarını yeşermesine sebep oldu.

Acar başını hafifçe eğerek ciddi bir ifadeyle salladı. "Artık büyümek için çok büyük sebebim var," dedi, gözlerini kısmış bir şekilde abime bakarken. Keşke şu an aynaya bakabilseydi de ne kadar tatlı ve komik göründüğünü kendi gözleriyle görebilseydi. Küçücük bedeniyle büyük laflar ederken çevresindekileri ne kadar gülümsettiğini bilmiyordu.

Abim ise olduğu yerden kalkmadan uzun bacağını kaldırdı ve Acar'ın kalçasına hafifçe vurarak onu öne doğru itti. Yüzünde hiç değişmeyen, sabit duran bir sırıtış vardı.

"Hadi lan," dedi abim. Acar tekmenin etkisiyle tekrar annesine yönelerek "Anne!" diye bağırdı. Yardım istiyordu.

Dilruba hemen sert bir bakış fırlattı abime. Kaşlarının arasındaki çizgi bir anlığına belirginleşti. "Çocuğun yanında düzgün konuş demedim mi sana?"

Abim yüzündeki sırıtışı bozmadan sadece başını salladı. Dışarıdan bakıldığında uslu bir çocuk gibi görünüyordu ama onu tanıyorsam, ki tanıyordum, Dilruba ortadan kaybolduğu anda yine kendi bildiğini okuyacaktı.

Tanıdık ses tekrar kulağımın hemen arkasından hafifçe fısıldadı. "Deha'ya benzemiyor olmana bayılıyorum."

Alparslan...

İstemsizce gözlerim odada gezindi. Kimse bize bakmıyordu, ortamda gürültü vardı, dikkat dağınıktı. Kimse fark etmeyecekti. Başımı yavaşça çevirip ona döndüm.

"Deha duymasın sakın, Komutanım. Üzülür," dedim alaycı bir tebessümle.

Alparslan bana bir bakış attı. O bakış... Hâlâ mı diye soruyordu sanki. Evet, hem de uzun süre öyle kalacağı kesin olan bir olaydı. Deha'ya söylemeden bana söylemeyeceği şey sebebiyle öyle olmaya da devam edecekti.

Ondan bakışımı ayırıp tekrar bizimkilere döndüm. Onlar kendi hallerinde eğlenirken kapı bir anda tekrar açıldı ve eşikte biri belirdi.

Yüz hatlarından anladığım kadarıyla, tahminen otuzlarının sonlarında bir erkekti. Boyu uzundu; belki bir seksen beş, belki biraz daha fazla. Omuzları genişti, fiziği orantılıydı. Üzerindeki önlükten anladığım kadarıyla doktordu. Bu adamı daha önce bir yerde görmüştüm; hafızam beni kolay kolay yanıltmazdı. Zihnimi biraz zorlayınca cevap gecikmedi, birkaç saniye içinde anı yerli yerine oturdu: Alzem'le tanıştığımız gün, abim Deha'nın patlamadan sonra beni apar topar hastaneye getirdiği o gün. Muayenemi yapan doktordu. Yanılmıyorsam, Alzem'in hocasıydı.

Benden sonra onu ilk fark edenlerden biri Alzem oldu. Sessizce yerinde doğruldu. Ellerini önlüğünün cebinden çıkarıp önünde birleştirdi. Doktor gözlerini yavaşça odada gezdirmeye başladı. Taradığı her yüzde bir saniye duruyordu. Tıpkı röntgen çeken bir cihazdı.

Şahin'e baktı. Alparslan'a, Böke'ye, sonra bana. Ardından Dilruba'ya çevirdi gözlerini. Gözüm, yengemin yüz ifadesine takıldı. Kaşları çatılmıştı. Dudakları belli belirsiz birbirine bastırılmıştı. Bakışı netti. O doktoru tanıyordu ya da en azından, onu daha önceden tartmış, ölçmüş, biçmişti.

Yengem ona bildiğin dik dik bakıyordu ve adam, bu bakışı görmezden gelmedi. Gözlerini Dilruba'nın gözlerinde birkaç saniye fazla tuttu. Tebessüm etti, yengem de kısa bir süre sonra aynı tebessümle karşılık verdi. Yengemi tanıyordum; bu gülümseme, onun için son çareydi. En büyük öfkesini en tatlı gülümsemenin ardında saklayan bir kadındı o.

Bu adam kimdi? Bu gerginliğin sebebi neydi? Neden Dilruba o bakışın altına sakladığı savaşı bu kadar büyük veriyordu?

Başımı hafifçe abime doğru çevirdim. Rahat görünen bir pozisyonda koltukta oturmaya devam ediyordu. Kolları başının arkasında kenetliydi, ayaklarını uzatmıştı. Sırtını hafifçe koltuğa yaslamıştı.

Benim baktığım gibi o da bakıyordu. Benim gerildiğim gibi o da gerilmişti.

Yengem, yani Dilruba...

Onun hareketleri bir yabancı için sıradan görünürdü; çatık kaşları, gerilmiş dudakları, gülümsemesi. Ama biz o gülümsemeyi iyi bilirdik. O, öfkesini yutarken taktığı maske olurdu. Şimdi bu adama bakarken tam da o maskeyi takmıştı.

Abim bir anda kollarını başının arkasından çekti. Dizlerinin üzerine eğilerek ellerini birleştirdi ve parmaklarını birbirine kenetledi. Sanki düşünüyormuş gibi duruyordu. Hedefe odaklıydı. Başını hafifçe eğip alttan bakışlarla önce doktora, sonra yengeme baktı. Gözleri bir bıçak kadar keskinleşti. Doktorun bakışlarını bir türlü yengemden çekmemesiyle Deha bir yay benzeri fırladı yerinden. Dilruba'nın önüne geçti. Doktorun tebessümü silinmedi ama hafifçe duraksadı. Abimle göz göze geldiler.

Deha, yengemin önünde dimdik durmaya devam ediyordu. Kolları yanlarında, omuzları gerideydi. Alzem birkaç adım öne çıktı. Başını hafifçe öne eğdi. "Sinan Hocam, hoş geldiniz," dedi.

Sinan Hoca ona döndü. Gözleri birkaç saniye yüzünde gezindi, sonra kibarca gülümsedi. "Hoş buldum," dedi, başını hafifçe eğdi. "Hastalara bir bakayım dedim."

Sinan Hoca abime başıyla selam verip yürümeye başladı. İlk olarak Böke'nin baş ucuna geldi. Böke hâlâ yatar pozisyondaydı. Birkaç saniye göz ucuyla yüzüne baktı. "Nasıl hissediyorsunuz?"

"İyi," dedi Böke, sesi ve bakışları yoğundu. Gözlerinden ateş çıkıyordu sanki. Ben doktorun yerinde olsam, ondan uzak dururdum. Doktor, buna rağmen durmadı. Bir adım yaklaşarak başını hafifçe eğdi.

"Geçmiş olsun." Elini uzattı.

Oda yine sessizliğe gömüldü. Böke gözlerini doktora dikti. Ne yatakta doğruldu ne de elini kaldırdı, sadece baktı. Abim, Dilruba'nın üstündeki tuhaflığı ve bu adamın gelişinden sonra yengemde oluşan değişimi fark etmişti. Aynı şey Böke için de geçerliydi. O da yengeme sonsuz bir sevgi ve saygı duyardı. Şimdi bu doktora karşı ikisi de aynı soğuk cephedeydi.

Şimdi ne olacak diye düşünürken Alparslan öne çıktı. Böke'nin baş ucunda durarak eğildi. Yüzünde hafif bir tebessüm belirdi. O tebessüm tam anlamıyla soğuk ve tehlikeliydi. Böke,

göz ucuyla Alparslan'a baktı. Aralarında sessiz bir anlaşma geçti. Alparslan, bakışlarını tekrar doktora çevirdi.

"Arkadaşım elinizi sıkamaz. Yaşadığı şeylerden sonra huy oldu onda." Biraz daha eğilerek elini havaya kaldırdı. "Ama isterseniz onun yerine ben tutayım." Hızlıca adamın havadaki elini tuttu.

"Alparslan Alaska, Alzem'in abisiyim," diye kendini takdim etti Alparslan. Sesi sakindi ama gözleri aynı şekilde bakmıyordu. Doktor başını hafifçe eğdi.

"Memnun oldum. Ben de Sinan. Sinan Güneş."

Alparslan'ın bakışları yüzünden omzuna, omzundan ellerine kaydı. "Kız kardeşim uzun süredir bu hastanede. Sizi daha önce hiç görmemiştim."

Sinan Güneş kısa bir nefes aldı. "Doğrudur. Ben buraya geleli birkaç ay oluyor." Alparslan'ın, parmaklarının arasına aldığı doktorun elini sert bir baskıyla sıktığını gördüm. Bir el sıkışma değildi. Bir uyarıydı. Kemiklerin çıtırtısı duyulmuyordu ama hissediliyordu. Adamın kemiklerini ezmek istiyor gibi görünüyordu.

Sinan denen adamın yüzündeki ifade başta sakindi ama sonra yavaş yavaş değişmeye başladı. Önce dudak kenarları gerildi. Sonra gözlerinin içindeki ışıltı bozuldu. Yüzü kasılmaya başladı. Belli etmemeye çalışıyordu. Sadece ben değil, odadaki birkaç kişi daha fark etmişti. Herkes Deha ne tepki veriyorsa, aynı tepkiyi veriyordu. Yengemi hepimiz çok severdik. Yengem hepimizin çok sevdiği birinin çok sevdiği biriydi.

Canım abim Reha... Her neredeysen bil ki emanetine gözleri gibi bakıyorlar.

Alparslan sonunda adamın elini bıraktı. "Geçmiş olsun dileğiniz yerine ulaşmıştır," dedi. Sonra Böke'ye döndü. Böke ona sırıtarak bakıp elini Alparslan'a uzattı. Alparslan bir öncekinden daha nazik şekilde Böke'nin elini tuttu. Rahatça birbirleriyle tokalaşıyorlardı. Resmen adamla dalga geçiyorlardı.

"Şahin," dedi Deha. Abimin sesiyle başımı çevirdim. İki arkadaşının doktora muamelesinden son derece hoşnut olduğu bakışlarından belliydi. Kısa süre içinde Şahin onun yanına vardı. "Yengemi eve götür. Yoruldular burada." Dilruba tam itiraz edecekti ki Deha ona kısa bir bakış attı. Kesinlikle itiraz istemiyordu ve Dilruba da bunu anladı.

Yavaş adımlarla onlara doğru yürümeye başladım. Sessiz kalıp olan biteni izleyen Acar'ın yanına doğru ilerledim. Yolu yarılamıştım ki önümden hızlı ve siyah bir cisim geçti. Cisim tam olarak Şahin'in olduğu yere nişanlanmıştı. Şahin tek hamlede o cismi avuçlarının içinde tuttu. Dikkatle bakınca bu cismin bir araba anahtarı olduğunu fark ettim. Anahtarın fırlatıldığı yere döndüm, Alparslan bu kez yumuşak bir gülümsemeyle bana bakıyordu.

Yengemi el birliğiyle koruma altına almaları beni memnun ediyordu. Ancak daha çok hoşuma giden şey, bunu yaparken yengeme hesap sormuyor oluşlarıydı. Üçü de yengemin bu adamdan hazzetmediğinin farkındaydı ama bunun sebebini ona sormamışlardı. Aksine, üçü de memnuniyetsizliklerini memnun etmek için işe koyulmuştu.

Dizlerimi kırıp Acar'ın önünde çöktüm. Gözlerini kaçırmadan etrafa bakıyor, odadaki herkesin enerjisini tek tek ölçüyordu. Odadaki gerilimi hissediyordu. Üstelik bunu anlayabilecek kadar da büyüktü. Ama yine de küçüktü işte. Küçücük.

Parmaklarımı saçlarının arasına sokup nazikçe taradım. Onun gibi biri için tek bir dokunuş bile bir mesaj olabilirdi, parmaklarım ona güvende olduğunu hissettirsin istedim. Yanaklarını avuçlarımın arasına aldım. Gözlerinin içine baktım ve gülümsedim.

"Eve gidince güzel güzel uyursun, değil mi?" dedim, yumuşak bir ses tonuyla.

Yüzüme bakmadı. Gözlerini kaçırarak dudaklarını sıktı. Sonra biraz öne eğildi ve kısık bir sesle "Uyumam lazım," dedi.

Gözlerimi kısmadan yüzüne bakmayı sürdürdüm. Başımı hafifçe yana eğdim. "Farkındayım," dedim. "Daha önce de söylemiştin."

Gözlerindeki kızgınlık büyümüştü. Başını bana çevirip "Hayır, hala. Uyumam lazım. Hemen büyümem lazım," dedi sert bir şekilde.

Hafifçe güldüm. "Evet," dedim. "Deha amcanı dövebilmek için, değil mi?"

Küçük yüzünde yaşından büyük bir öfke vardı. Elini kaldırarak omzuma sessizce koydu. Dostane ama güçlü bir şekilde omzuma üç kez vurdu. "Hayır, hala. Büyüyüp annemi korumam lazım."

Sanki içime bir şey oturdu. Göğsümün tam ortasında bir düğüm oluştu. Gözlerim dolmak istedi ama izin vermedim. Gözkapaklarımı sıkarak aşağıya, yere baktım. İçime derin bir nefes çekerek başımı tekrar kaldırdım.

Ne kadar erken büyümüş ne kadar erken kavramıştı bazı şeyleri... Biz ona belli etmemek için ne kadar çabalasak da o hepsini anlamıştı. Çünkü hissediyordu, buradaki herkesten daha iyi tanıyordu annesini. Acar'a baktığımda nedense büyük abimi görüyordum şimdi. Reha'nın korumacı gözlerini, aynı sahiplenici tutumunu buluyordum onda.

Bu çocuğa bakmak bazen çok kolaydı. Ama bazen çok zordu. Ve o zorluğun göğsüme sapladığı şeyin adı, Reha'ydı.

Gözlerimi o minicik ellerine diktim. Omzumda duran elini hafifçe tuttum. "Sana bir söz vereyim mi, halacım?" dedim. Acar başını yavaşça kaldırdı. Gözleri ciddiyetle bana kilitlenmişti. "Sen büyüyene kadar annenin sana ihtiyaç duymamasını sağlayacağım," dedim. "Sen büyüdükten sonra da bu işi artık sana bırakacağım. Tamam mı, halacım?"

Bir anlık sessizlik oldu, o küçük dudakların kenarı kıvrıldı. Gözleri gülümsedi önce, sonra birden eğildi, kollarını boynuma sımsıkı sardı. Minicik elleriyle beni tuttu. Yanaklarıma bir öpücük kondurdu. "Seni çok seviyorum, hala," dedi.

Gözlerimi yeniden kapadım. İçime bir sıcaklık yayıldı. Onu sımsıkı sardım. Hiç bırakmak istemedim. "Seni çok seviyorum Acar'ım. Canımın içi," dedim. Bir süre öylece kaldık.

"Hala, bir şey söyleyebilir miyim?" diye fısıldadı Acar, kollarım hâlâ etrafına sarılıydı.

Başımı eğip yanağını öptüm. "Tabii ki, bebeğim," dedim.

Biraz geri çekildi. Gözleri gözlerime çok yakın bir noktada durdu. Bir elini ağzının önüne götürdü, parmaklarıyla dudaklarını örttü. Sanki bütün dünya susmalıydı da sadece ben onu duymalıydım. Sesi, kulağımın hemen dibine aktı.

"Ben koltukta yatarken, yani size uyandığımı söylemeden önce, Alparslan abimle sarıldığınızı gördüm." Nefesim kesildi. Gözlerim şaşkınlıkla açıldı. Biri duydu mu diye etrafıma baktım ancak şu an hiç kimsenin bizimle ilgilenmediğini fark ettiğim için rahatlayarak tekrar ona döndüm.

Gözlerimi birkaç saniyeliğine kapattım. Sırtımdan soğuk bir ürperti geçti. Elimi yavaşça onun sırtına götürdüm ve sıkıca bastırdım. "Acar..." diyebildim sadece. Sesim kısılmıştı.

Acar biraz uzaklaşıp bana baktı. "Merak etme, hala. Amcama bir şey söylemeyeceğim." Dudaklarımı birbirine bastırdım. Sıkıntımı gizlemek istediğimden başımı eğdim. Elim kendiliğinden boynuma gitmişti, fark etmeden kaşımaya başladım. "Ama benden söylemesi, amcam yeterince büyük. Alparslan abimin içinden geçmesi için büyümesine gerek yok."

Duyduklarım karşısında şaşkınlıkla tekrar gözlerimi açtım. Bu çocuk gerçekten ara sıra Deha'ya benzeyebiliyordu. "Acar!" dedim istemsizce, biraz yüksek sesle. Birkaç kişi bize doğru döndü. Kendimi toparladım, herkesin içinde belli etmemek için hafif bir gülümsemeyle başımı iki yana salladım. Sonra tekrar ona dönerek gözlerinin içine baktım. "Sakın amcana bir şey anlatma."

Omuzlarını silkti. "Ayıpsın, halacım. Benden sır çıkmaz." Ben bu küçük canavarın ciğerini biliyordum. Gözlerimi kısarak baktım ona.

"Ne istiyorsun?" diye sordum.

Acar gözlerini kısmış, çenesini hafifçe yana kaydırmıştı. Belli ki pazarlık hazırlığındaydı. "Yani, böyle şeylerin küçük bir karşılığı olmak zorunda tabii," dedi sinsice. "O yüzden senden minicik bir şey isteyeceğim."

Saçlarını okşamaya başladım. "Ne istiyorsun yine, küçük sinsi?"

"Halacım..." dedi usulca. "Annem asker olmamı istemiyor ya, sen onu ikna edebilirsin." Sıkıntılı bir nefesi içime çektim. "Babam gibi olmak istiyorum, hala. Amcam gibi ve senin gibi..." Onu bir kez daha kucakladım; bu kez daha sıkı, daha güçlü. Sanırım Alparslan'ı gözden çıkarsam iyi olacaktı. Dünya üzerinde hiçbir kuvvet Acar'ın asker olması için yengemi ikna edemezdi.

"Deneriz," dedim kulağına fısıldayarak. Gülerek ayrıldı kollarımdan.

Etrafa dikkatlice baktığımda doktorun odada olmadığını fark ettim. Gözlerim Alzem'e takıldı. Birkaç adım ötemdeydi. Hocasına kötü davranan üçlüyü azarlıyordu. Dilruba ise abim için getirdiği çantayı dolaba yerleştiriyordu.

İşi bitince yanıma geldi, sarılarak vedalaştık. Daha ben soramadan, şu doktor olayını söyledi. Bana her şeyi en ince ayrıntısına kadar anlatmayı severdi. Ne olursa olsun, ilk bana gelirdi. Bunu tekrar fark ettiğim için mutlu oldum. Odadaki herkes onunla ve Acar'la vedalaştıktan sonra, yanlarında Şahin'le odadan ayrıldılar.

Gözüm ilk olarak odadaki iki hasta üzerinde gezindi. Deha gözlerini tavana dikmiş, suskun bir şekilde duruyordu. Böke ise her zamanki gibi çok konuşuyordu. Yanlarına vardığımda Alparslan'la göz göze geldim. Onunla olan bakışmam kısa sürdü çünkü Evliya'nın sesini duymamla ona döndüm.

"Ayrıca operasyon boyunca kimsenin canı yanmadı, Komutanım." İç çekerek onlara baktım. Kim hangi operasyondan bahsediyordu?

Gözlerim, Evliya'nın baktığı Böke'ye kaydı. Böke hafifçe kaşını kaldırdı. "Evliya, bir bak bakalım, komutanında ne görüyorsun, yavrucuğum?"

Evliya onu baştan aşağı süzdü ve yüzünde hayranlıkla karışık bir bakış belirdi. "İki kırık, üç çatlak, bir dikiş ve dokuz farklı bölgede morarmanız mevcut, Komutanım," dedi, gülümseyerek. "Kısacası ahınız gitmiş, vahınızın ise kalmak yerine 'vah vah' dediği bir noktadasınız."

Ben ve Alzem kendimizi tutamayarak kahkahaya boğulduk. Alparslan başını hafifçe iki yana salladı, dudak kenarında belli belirsiz bir tebessüm vardı. Deha ise kıpırdamadı; sessizdi, dimdik duruyor, bakışlarını birinin üzerinde gezdiriyordu. Alzem daha fazla gülmemek için dudaklarını birbirine bastırmış, omuzları titremesin diye kendini zor tutuyordu. Onun bu hâlini gören Deha'nın yüzünde yakaladığım tebessümü görünce içimde bir şey kıpırdadı; kimse fark etmesin diye birkaç adım öne çıkıp onun gülümseyen yüzünü Alparslan'ın görüş açısından bilerek çıkardım.

Abimi seviyordum ve ona kıyamıyordum. O da benim zaafımdı, yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Böyle böyle koruma altına alacaktım onu.

Evliya, Böke'nin yüz ifadesinde artık her ne gördüyse, ânında kendini toparladı. "Komutanım, her şeye rağmen yine de taş gibisiniz," dedi. Alparslan adamın ensesine hafifçe vurdu. En azından ona göre hafif bir vuruştu.

"Oğlum, sus artık!" dedi gülerek. Bence de susmalıydı çünkü Böke giderek kuduruyordu.

"Meteor olur üzerine yağarım, Evliya. Getirtme beni oraya! Zaten her yerim ağrıyor."

Evliya refleksle irkildi. Aslında onların bu hâlini izlemeye devam edebilirdim ama Alzem'in endişeli sesini duyunca bakışlarımı çevirdim. Alzem, Böke'ye endişeyle bakıyordu.

"Abicim, her yerin mi ağrıyor? Ağrı kesici filan ister misin?" dedi Alzem, yavaşça onun yanına ilerledi.

Böke önce ona baktı, sonra yanında yatan Deha'ya doğru başını hafifçe çevirdi. Ses tonu aniden sertleşmişti. "Yok, abicim. Sen şu adının tam tersi olanla ilgilen," dedi, eliyle Deha'yı işaret ederek. "Sonra sinirleniyor puşt."

Herkesin gözleri Deha'ya döndü. Deha yerinden kımıldamadı ama bakışları keskindi. Sanki içinden geçenleri sadece o biliyor gibiydi. Başımı diğer tarafa doğru çevirdim. Alparslan ellerini arkasında birleştirmiş, olan biteni izliyordu. "Niye sinirleniyormuş ki Deha? Sebep ne?" diye merakla sordu.

Böke ile Deha aynı anda birbirlerine baktı. İkisini de çok iyi tanıyordum, aralarında bir şey döndüğünü hızla anlamıştım. Ne var ki ikisini çok iyi tanıyan sadece ben değildim. Muhtemelen aynı şey, Alparslan için de geçerliydi.

Böke kısa süre içinde toparlandı. Neredeyse hiç bozuntuya vermeden, dudaklarında ince bir gülümsemeyle "Rahata alışmış puşt, ilgi bana dönünce kuduruyor, ondan," dedi. Mantıklı bir açıklamaydı. Kısmen iş görürdü. Yani en azından öyle umuyordum. Benim bile kalbim hızlı hızlı atıyordu.

Alparslan'ın yüzü değişti. Tek kaşını yavaşça kaldırarak önce Deha'ya, sonra Böke'ye baktı. Gözlerinde sorgulayıcı bir ifade vardı. "İyi bakalım, öyle diyorsan öyle olsun."

Derin nefes aldım.

Böke başını yastığa yaslamış, gözlerini tavana dikmişti. Deha sessizdi ama yüzünde hâlâ belli belirsiz bir gerginlik vardı. Böke bir anda hareketlenince tekrar tüm gözler ona döndü. "Tamam, yeter bu kadar. Hastayım ben, defolun," dedi, elini başının arkasında birleştirerek. Kovulduğum için ilk kez gayet memnundum.

Hafifçe göz devirdikten sonra Evliya'ya döndü. Evliya ânında ciddiyete bürünüp başıyla selam vererek odayı terk etti.

Alzem kolundaki saatte baktı. "Benim de ilgilenmem gereken hastalarım vardı," deyince abim olacak aptalın bakışlarını Alparslan'dan gizlemek için yine önünde Çin Seddi olmuştum. Alzem odadan çıkmadan önce herkesle içtenlikle vedalaştı. Ardından Alparslan'ın önünde durdu ve abisini iki yanağından da kocaman öptü. Alparslan'ın ifadesi o kadar çaresizdi ki! Gülmeme engel olamadım.

Alzem kapıdan çıkarken Alparslan arkasından bakakaldı. Dudaklarının kenarı hafif yukarı kıvrılmıştı, gülümsüyordu. Tam olarak "bu kızla ne yapacağım ben ya" ifadesiydi yüzündeki. İçten içe hoşuna gitmişti ama belli etmemeye çalışıyordu.

Yüzündeki sırıtışla bizim olduğumuz tarafa doğru baktı. Ardından Alparslan'ın gülümsemesi ânında silindi, yüzü ciddi bir hâl aldı. Ne olmuştu? Göz ucuyla abime baktım. Az daha ona küfredecektim. Bu adam her seferinde önünde Çin Seddi olan beni nasıl aşıyordu, aklım almıyordu. Türklük resmen abimin kanında vardı.

Alparslan'a öyle bir bakış atıyordu ki.

"Yahu, adam ne yaptı şimdi bu bakışı hak edecek?" diye mırıldanırken Alzem'in, abisini yanaklarından öptüğü an geldi gözümün önüne. "Allah'ın psikopatı, inşallah bu yüzden böyle bakmıyordur," diye söylendim.

Alparslan, kızın abisiydi sonuçta. Öpmeyecek miydi yani?

Deha'ya doğru hafifçe eğildim. Bakışlarını üzerime çekmeyi başarmıştım. Hızla yanına oturdum.

"Yaran acıyor diye dişini sıkmaktan kıracaksın, abicim."

Yalanın dibine vurmuştum. Ama bu yalanı sıkmasam, Deha yalandan değil, gerçekten ölecekti. Bakışlarını hızla bana çevirdi. Yüzünde hâlâ o öfke vardı. Aptallığı üzerindeydi belli ki. Bu yüzden yanlış bir hamle yapmasını istemedim. İki elimle yanaklarını avuçladım. Gözleri büyüdü. Beklenmedik tepkilerim onu şaşkına çeviriyordu.

"Yakında tam anlamıyla iyileşeceksin. Biraz alışman lazım acıya sızıya."

Yanaklarını çekiştirirken tek amacım vardı: Biraz kafasını dağıtmak. Ve belki, en çok da kendisine bir ders vermeyi sağlamak. Mesela artık kendini öldürtmeye kalkışmaması gibi.

"Ne yapıyorsun, kızım?"

Yanaklarını kurtarmaya çalışıyordu. Aniden boynuna sımsıkı sarıldım ve kulağına fısıldadım. "Adama bir haykırmadığın kaldı, kız kardeşinde gözüm var diye."

Sözlerimle birlikte durdu. Sonra o da bana sımsıkı sarıldı. "Ne alakası var?" diye öfkeyle fısıldadı. Omzunu sertçe dişleyince aniden yerinden sıçradı ve küçük bir bağırış koptu dudaklarından.

"Bak işte, gördün mü? Acıyor canın." Kaşlarımı çattım.

Sıkıysa inkâr etsin şimdi!

Deha aniden toparlanıp doğruldu. Dirseklerini yatağa bastırıp oturur pozisyona geçti.

"İçimde delik açıldı, hâliyle acıyor tabii."

İşte bu. Kabul ediyordu. Sonunda, biraz da olsa durumun farkına varıyordu. Derin bir nefes aldım. Gözlerimi yere indirdim. Az daha kendine bile itiraf edemeden Alparslan'a yakalanacaktı. Ayağa kalkıp Alparslan bir şey fark etti mi diye ona baktığımda onun kaşlarının biraz da olsa yumuşadığını gördüm.

Başını hafif kaldırıp Böke ve Deha'ya döndü. "Askerliği yatarak geçirdiniz." Yatan şahısların ikisi birden itiraz etmeye çalıştılar ama daha ağızlarını açamadan Alparslan ellerini kaldırdı. "Bu kaçıncı hastane tatili? Ben bir yerden sonra saymayı bıraktım."

Ciddi ciddi tatildeymişler gibi davranıyordu onlara. Böke yine bir şey diyecekti ki Alparslan sözünü kesti. "Sizinle kalıp çene çalmak isterdim, beyler. Ama maalesef bazılarımızın o üniformanın hakkını vermesi gerekiyor."

Sırıttığını gördüğümde bir şeyden emin oldum. İkisiyle uğraşmayı gerçekten seviyordu. Bu onu gerçekten eğlendiriyordu.

Böke "Siktir, puşt," dedi, gideceğini anlayınca.

Deha da eksik kalmadı. "Babamızın keyfine yatıyoruz sanki."

Alparslan hâlâ sırıtarak bakıyordu onlara. Sonunda kendini toparladı ve bana döndü. "Hadi, sen de gel. Seni de bırakayım. Daha fazla kalma şu iki tembelin yanında."

Yüzüme yalancı bir gülümseme kondurarak başımı iki yana salladım. "Siz çıkın, ben birazdan yetişirim size," dedim, yumuşak bir sesle. Alparslan birkaç saniye sustu. Gözlerini benden çekmeden başını hafifçe salladı.

"Peki."

Gitmek için döndü ama kapıya yönelmeden hemen önce, bakışlarını bir kez daha odada gezdirdi. Gözleri önce Deha'da, sonra Böke'de durdu. Birbirlerinin zıttı gibi görünen ama aslında birbirine çok benzeyen o iki adam... Alparslan onları kısa ama derin bir bakışla süzdü. Gözlerinde bir gerilim oluştu; çenesi hafifçe kasıldı, omuzları belli belirsiz gerildi.

Sanki bir şey fark etmişti.

Belki gözlerinden, belki beden dillerinden, belki sadece içgüdüsünden. Ama bir şey vardı, buna emindim. "Kesinlikle bir şeylerden şüphelenmeye devam ediyor ve bu hiç hoşuna gitmiyor," diye mırıldandım.

Kapıdan çıktığında ardında bıraktığı sessizlik, içerideki sessizlikten daha büyüktü.

Onun tam olarak uzaklaştığına emin olduğum o ilk anda, içimde yükselen öfkeyi daha fazla tutamadım. Ellerimi belime koyup iki adamın karşısına dikildim. Gözlerim alev alev yanıyordu.

"Ya siz manyak mısınız, anladı işte!"

Ses tonum o kadar sertti ki ikisinin de yüz şekli bir anda değişti. Deha başının arkasındaki yastığı hızla çektiği gibi yerinde doğruldu ve yastığı bütün hızıyla Böke'nin yüzüne fırlattı. Böke, yastığı havada tek elle yakaladı ve hiç durmadan aynı hızla geri gönderdi. Bu kez de yastık, Deha'nın ellerinde havada tekrar yakalandı.

Deha, öfkeyle Böke'ye baktı. "Anladıysa bu sikik yüzünden anladı."

Böke suratını buruşturdu, gözleri kısıldı. "Yapın yapın, sonra suçu bu garibana atın," diye parmağımı kendine doğrulttu, neredeyse delirmek üzereydim. Bana bir açıklama yapmaları gerekirken hâlâ birbirlerine laf yetiştiriyorlardı. Sabrımın son kırıntılarını kullanıyordum.

"Ulan, şerefsiz, senin yüzünden oldu ne olduysa. Bir de konuşuyor musun?" Deha'nın sözleriyle birlikte Böke birden yerinde doğruldu.

"Sanki ben mi adamın bacısına göz koydum, lan?"

"Yok öyle bir şey, lan!" diye bağırdı Deha.

Gözlerim Böke'ye kaydı. Dudaklarının kenarı hafifçe yukarı kalktı, ardından umursamazca "Olmaması çok güzel," dedi.

"Çünkü ben canım kardeşimin canının içi kız kardeşini hastaneye yeni gelen şu genç, yakışıklı doktorla yakıştırdım. İkisi bayağı yakınlaşmış da,her an bir şeyler olabilir"

Kelimeler zihnime düşer düşmez önümde bir hareketlilik oldu. Abim ayağa kalkmıştı. Koşarcasına kapıya yöneliyordu. Yaralıydı, hızlı sayılmazdı ama bakışlarında ateş vardı.

Ondan daha hızlı hareket ederek koşar adımlarla gidip önüne geçtim ve kapının önüne dikildim. Göz göze geldiğimizde gözlerinden âdeta kıvılcımlar çıkıyordu. Bahsi geçen o genç doktor, bir an önce değil hastaneyi, bu ülkeyi terk etmeliydi.

"Abi," dedim kısık bir sesle.

"Çekil, Feza!"

"Nereye?" dedim, cevabı biliyordum oysaki.

"Genç doktora." İçime çektiğim nefesimi âdeta zorlukla yuttum. Belki yardım eder diye gözüm hızla Böke'ye kaydı. Ama ona döndüğümde kollarını arkasında birleştirdiğine ve gülümseyerek abimi izlediğine şahit oldum. Bu adam asla uslu durmuyordu. Yine sırf uyuz etmek için kandırmıştı abimi.

Elimi hızla kaldırıp Böke'yi işaret ettim. "Abicim, yok öyle bir şey! Baksana!"

Deha elimi takip ederek Böke'ye döndü. Böke'nin yüzündeki o sırıtışı gördüğü an, gözleri bir anda büyüdü. Nefesi hızlandı. Bir anda tekrar harekete geçti. Âdeta kudurarak, koşarcasına Böke'nin üzerine atıldı. Eliyle Böke'nin boynuna yapıştı ve var gücüyle bastırdı. "Belanı sikeceğim senin!" diye bağırdı, boğazından çıkan sesi öfkesiyle karışıktı.

Böke boğazına yapışmış elleri tutarken zorlanarak "Alpom bacısına göz diktiğini öğrendiğinde senin belan sikilecek asıl!" dedi.

Derin bir nefes alarak gözlerimi yavaşça kapattım.

Evet, bunlar birbirlerini yer, sonra hiçbir şey olmamış gibi yine aynı masaya oturur, yine konuşurlardı. Yine omuz omuza verirlerdi. O yüzden ikisini çok da takmamak gerekirdi.

Hiçbir şey söylemeden arkamı döndüm, kapıyı açtım ve dışarı çıktım. Kapıyı arkamdan sertçe çarptım. Koridorun serinliği yüzüme çarpınca içimde bir rahatlama oldu. Alparslan muhtemelen beni dışarıda bekliyordu. Ama ona gitmeden önce kendimi biraz toparlamam gerekiyordu. Belki lavaboya

uğrasam iyi olurdu. En azından saçıma başıma bir çeki düzen vermek için.

Derin nefes aldım. Adam benim komutanımdı. Yanında iyi görünmek istememin tek sebebi de buydu zaten. Evet, kesinlikle buydu. Saygı önemli bir müesseseydi.

SONRAKİ GECE, BAŞKA BİR YERDE

Parla, gecenin serinliğinde lüks sitenin geniş çelik kapısının önünde durdu. Devasa demir kapının üzerindeki ışıklar, loş bir parıltıyla çevresini aydınlatıyordu. Çevreye yayılan sessizlik, sadece uzaktaki şehir ışıklarının hafif uğultusuyla bozuluyordu. Parla hafifçe omuzlarını gerdi, derin bir nefes aldı. Bir yandan içinde tedirginlik vardı ama diğer yandan aradığına ulaşma ihtimalinin verdiği sıcaklık onu rahatlatıyordu. Parmaklarıyla kapıya hafifçe vurdu.

İçeriden ayak sesleri yaklaştı, kapı yavaşça aralandı. Lale bir anda önünde belirdi, kapının eşiğinde duruyordu. Gecenin karanlığında bile zarafeti ve asilliği kendini belli ediyordu. Yüzünde hafif bir tebessüm vardı; gözlerindeki o ince kıvılcım, her şeyden haberdar olduğunu âdeta anlatıyordu.

Etrafta sayısız kamera vardı. Üstelik korumalarının da etrafta olduğuna emindi. Elbette ki geldiği haberi Lale'ye ulaştırılmıştı.

"Senin gibi biri için pek alışılmış bir ziyaret saati değil," dedi Lale, sesi alay doluydu.

Parla gülümsedi. "Bazen bana da gelirler," dedi.

Lale uzun boyu ve zarif duruşuyla dikkat çekiyordu. Siyah, uzun ve düz saçları omuzlarından aşağı dökülüyor, koyu kahverengi gözleri hafifçe Parla'ya takılıyordu.

İkisi de yavaşça birbirlerine yaklaştı, sıcak ve tatlı bir selamlaşma faslından sonra kapı tamamen açıldı. Evin içine adım atan Parla, Lale'nin kendine has dünyasının içinde olduğunu hissetti.

Salon genişti, zarif ama gösterişli bir zevkle döşenmişti. Tavandan sarkan kristal avizenin ışığı, duvara yumuşak bir parıltıyla vuruyordu. Krem rengi koltuklar, cam sehpanın etrafına simetrik bir şekilde yerleştirilmişti. Bir köşede gümüş detaylı bir kitaplık, diğer yanda modern bir şömine vardı. Belli ki evdeki her şey özel seçilmişti.

Lale salonun ortasına geçip kendini koltuğa attı. Parla da onun yanındaki boşluğa çöktü. Gözlerinde derin bir yorgunluk, omuzlarında ağırlık vardı.

Lale bir an onu süzdü. Sonra ayağa kalktı. "Ne içersin?" diye sordu, mutfağa yönelirken.

Parla başını iki yana salladı. "Hiçbir şey," dedi kısık bir sesle.

Lale ona dönerek kaşlarını kaldırdı. "Lütfen."

Parla derin bir nefes aldı. "Hayır, gerçekten şu an bir şey içecek hâlim yok. Çok yorgunum, Lale."

Lale tekrar oturdu, gözlerini kıstı. Uzun bir süre sadece baktı. Sonra sesi yavaşça yükseldi. "Seni tanıyorum. Sen sadece birinden bir şey rica edeceğin zaman bu hâlde olursun."

Parla başını hafifçe eğerek dudaklarını birbirine bastırdı. "Son olaylardan sonra hiç iyi değilim."

Lale'nin kaşları hafifçe çatıldı. "Son olaylar?" diye mırıldandı. Ne kastettiğini tam çözememişti. Ardından gözleri hızla büyüdü. Hatırlamıştı. Heyecanla öne eğildi. "Bir şey söyleyeyim mi? İnanılmazdınız."

Parla gözlerini kaçırdı, yüzünde bıkkın bir ifade belirdi. "Lütfen, sen yapma bari."

Lale gülümsedi. "Ben mi yapmayayım, canım? Bütün Türkiye yapıyor," dedi, umursamaz bir tavırla. "Şu an fazlasıyla meşhursunuz." Bir saniye durdu, sonra kaşlarını şımarıkça kaldırdı. "Bu arada, söylemeden geçemeyeceğim, adam deli dehşet yakışıklıydı. Nasıl gidiyor ilişki durumu? Düğün ne zaman?"

Parla gözlerini Lale'ye dikti. Cevap vermedi, sadece iç çekip arkasına yaslandı. Lale, Parla'nın suratındaki boş bakışı yakaladı. Sessizlik kısa bir an sürdü. Parla'nın parmakları dizlerinde kenetlendi, sonra gevşedi ve yeniden kenetlendi. Dudaklarını yaladı, gözlerini yere indirdi. Ardından başını yavaşça kaldırdı.

"Aslında senden bir şey istemeye geldim," dedi.

Lale hafifçe gülerek arkasına yaslandı. "Onu zaten anladım," dedi. "İste bakalım. Zamanında az kopya vermedin, şimdi senin için bir şeyler yapma sırası bende."

Üniversite yıllarını hatırlamak ikisini de kısa süreliğine mutlu etmişti. Bir süre keyifle güldüler ancak sonra Parla'nın gülüşü yarım kaldı. Yutkundu, kızıl saçının bir tutamını kulağının arkasına itti.

"O adamla..." dedi, sesi az önceki gülüşünden çok daha cılızdı. "Son görüşmem Ağrı Dağı'nda oldu." Gözleri Lale'nin gözlerinden kaçtı, pencereye çevrildi. "Yani orada tanıştık ve orada bitti."

Bir sessizlik daha. Bu kez soluk alıp verirken sesi daha net duyuluyordu. İç çekişi boğazından dışarı süzülen bir yorgunluktu.

"Sonrasında bir daha asla haber alamadım ondan." Ellerini ovuşturdu. Bacak bacak üstüne attı, sonra tekrar indirdi. Gözleri bu kez yere takıldı, halının dokusunu inceliyordu. "Artık nasıl biriyse, hiç var olmamış gibi takılıyor." Bir kahkaha atacak gibi oldu ama ses çıkmadı. O kahkaha boğazına takıldı, tekrar yutkundu.

"Avukat olduğum dönemden tanıdıklarımı araya sokmaya çalışsam da yine de nerede olduğunu bir türlü bulamadım." Lale dikkatle onu dinliyordu. Kaşları hafif çatılmış, omuzları dikleşmişti. Parla başını iki yana salladı, iç geçirdi. "Takipçilerim o kadar baskı yapıyorlar ki bana. Günlerdir bitmek bilmez bir talebe tutuluyorum. Herkes benden o adamı tekrar bulmamı ve onunla tekrar bir video çekmemi istiyor."

Sesi hafifçe titredi. İnatla kontrol etmeye çalıştığı bir şey vardı içinde. Konuşurken duraksadı, derin bir nefes aldı. "Ama yok. Ya yer yuttu yerin dibine girdi ya da yerin üstündekiler tarafından fena şekilde gizleniyor." Eliyle yüzünü sıvazladı. "Onu bulmam gerek artık."

Gözlerini Lale'ye çevirdi, bu kez sesi daha netti. "İnsanları durduramıyorum. En ufak bir paylaşım yaptığımda ya da bir video çektiğimde sadece bu adamdan bahsediyorlar. Onunla ne zaman tekrar bir video çekeceğimi soruyorlar."

Bir saniye sustu, sonra sesi neredeyse bir fısıltı hâlini aldı. "Canlı yayında o faciayı yaşadıktan sonra inanılmaz büyüklükte bir kitle beni takip etmeye başladı ve yeni gelen kitle eskisiyle bir olup sadece ve sadece o adamı yeniden kendilerine göstermemi istiyorlar."

Parla bir süre konuşmadı; gözlerini yere dikmiş, derin derin nefes alıyordu. Aniden gözlerinde belli belirsiz bir umut ışığı belirdi. Sonra yavaşça, neredeyse mahcup bir edayla başını kaldırdı. "Senden bir ricam var," dedi. "Acaba Nihat amcadan o adamın yerini bulmasını isteyemez misin? Sen onun biriciğisin,

biricik kızısın. Seni asla üzmez, kırmaz." Sesi kırılganlaştı, gözlerinde bir parıltı belirdi. "Gerçekten çok zor durumdayım, Lale."

Lale gözlerini devirdi. Başını hafifçe yana eğdi, sonra yerinde dikleşti. "Babam beni kırmaz mı? Sen öyle san!" dedi sert bir sesle. "O benim kalbimi fazlasıyla kırdı."

Parla hemen toparlandı, endişeyle arkadaşına yaklaştı. Böyle bir cevap beklemiyordu. Nihat amca kızının üzerine titrerdi. "Ne oldu?"

Sanki Lale bu soruyu bekliyormuş gibi omuzlarını gerdi, gözlerini duvara dikti. "Biliyorsun ki geçen yıl babam az daha bir suikasta kurban gidecekti. Onunla aynı araçtaydım, ikimiz de ölümden döndük," diye anlatmaya başladı. Parla arkadaşlık bağıyla Lale'nin elini tuttu. İkisi de bir an sustu. Göz göze geldiler. Küçük bir tebessüm paylaştılar. Lale'nin o zamanlar da yanında Parla vardı. Durum hiç değişmemişti.

"Babam bana özel eğitimli bir koruma tuttu. Bildiğim tek şey, onun bir asker olduğuydu. Rütbesini, hatta adını bile bilmiyorum. Sadece bir askerdi." Gözleri hafif nemlendi ama sesi hâlâ dengeliydi. "Ona ne kadar âşık olduğumu biliyorsun zaten, Papi. Gerçi bana hiç yüz vermedi."

Parla hafifçe başını salladı. Evet, birçok kez telefonda konuşmuşlar, adama olan aşkını haykırmıştı arkadaşı.

"Şu meclisteki bomba olaylarından çok kısa bir süre sonra oldu bu olay. Bir sabah uyandım ve onun olmadığını gördüm." Boğazını temizleyerek gözlerini kaçırdı. Dudakları hafifçe titredi. "Babamı aradım. Sadece gitmesi gerektiğini ve gittiğini söyledi."

Bir an Parla'nın gözlerinin içine baktı, sonra sesi iyice yumuşadı.

"Başka hiçbir şey söylemedi. Defalarca ona yalvardım. Yerini söylemesi gerektiğini, korumam olmasa bile en azından onu görmek istediğimi söyledim. Ama tek kelime bile etmedi."

Parla arkadaşının gözlerine dikkatle baktı. Sessizce Lale'nin elini tuttu, sonra yavaşça sarıldı ona.

"Biliyorum," dedi fısıldayarak. "Gerçekten biliyorum, Lale. Ona ne kadar âşık olduğunu, onu ne kadar beklediğini, bana onu kaç kere anlattığını unutur muyum sanıyorsun? Çok zor bir şey yaşadın ama ben buradayım, tamam mı? Yalnız değilsin."

Lale gözlerini kapattı, dudakları titriyordu. Derin bir iç çekişin ardından kendini toparladı ve hafifçe geriye çekilerek Parla'nın gözlerine baktı. "Sorun yok, canım," dedi usulca. "Ben inanıyorum ki kader bir şekilde bizi tekrar bir araya getirecek."

Parla onun bu kadar inançlı kalmasına hem hayran kalmıştı hem de içi acımıştı.

"Senin için babamla konuşacağım. Belki... Belki seninkinin yerini söyler." Parla'nın gözleri doldu. Hiçbir şey söylemedi, sadece başını eğdi.

İki dost o gece birinin aşkını, diğerinin arayışını omuz omuza vermiş şekilde taşıdı.

Sonra beraber bir kadeh tokuşturdular. Biri tekrar bulmaya, diğeri bulunca kaybetmemeye içti...

BEŞ HAFTA SONRA

Bazen nefes almakla düşünmek arasında kalıyorum. Düşünmeye başladığım anda nefesim kesiliyor sanki; nefes alabilmek için düşünmemeyi tercih etmem gerekiyor. Bu garip durum, çoğu zaman herhangi bir sebep yokken, rasgele bir anda ve durup dururken oluyor. Öylece. Anlamsızca. Kendime karşı bir garezim var sanıyorum, hatta bazen içten içe kendi canıma kastım olduğunu düşünüyorum. Sanki bir parçam, beni içimden boğmak istiyor. O anlarda, hiçbir şey yapmıyor olsam bile içimde bir şey soluğumu kesiyor.

Etrafımdaki duvarlar üzerime gelir gibi oluyor ama çoğu zaman çevremde somut bir duvar bile bulunmuyor. O duvarlar dışarıdan değil, içeriden yükseliyor. Onlar bana ait, benimle var olan, benimle konuşan duvarlar. Kendi zihnimde ördüğüm, kendi içimde büyüttüğüm sınırlar.

Yine ve yeniden her şeye ve her düşünceme rağmen bu kapının tam önündeyim. Üzerimdeki üniforma sağ olsun...

Üniformamın yakasını hafifçe düzelttim. Pantolonumun ütü çizgisi bozulmamıştı. Bugün çok fazla hareket etmemiştim anlaşılan.

Sağ elimi kaldırdım ve iki net vuruşla kapıyı çaldım. Sonra beklemeye geçtim. Bir. İki. Üç.

"Gir!" diye gelen tok sesin ardından biraz daha bekledikten sonra kapının kulpunu tuttum ve menteşelerin çıtırtısıyla birlikte açtım.

İçeri bir adım attım. Sağ ayağım yerde sabitlendiğinde omuzlarımı geriye aldım. Gövdemi dimdik tuttum. Sağ elimi kaldırıp alnımın hemen üstüne, şakak hizama net bir biçimde götürdüm. Bakışlarım doğrudan Albay Cezmi İnal Alaska'nın gözleriyle buluştu.

"Komutanım."

Albay masasının arkasında oturuyordu. Kalın dosyaların önüne eğilmiş, başını hafifçe kaldırmıştı. Gözleri gözlerimdeydi. Selamımı aldı, sonra başını hafifçe yana çevirdi.

"Rahat, Teğmenim," dedi.

Kolum otomatik olarak indi, ayaklarımı omuz hizasında açarak ellerimi arkamda birleştirdim. İşte tam da bu anda fark ettim onun da burada olduğunu.

Yüzbaşı Alparslan.

Odanın sol tarafında durmuş ayakta dikiliyordu. Göz ucuyla beni süzdü. Çok oyalanmadan onun birkaç adım gerisine, biraz sağına geçtim.

Gözlerimi istemsizce ileri çevirdim. Albayın dudaklarında belli belirsiz bir kıvrım vardı. Bakışları önce masanın üzerinde duran klasöre, ardından bize kaydı ve o tebessüm biraz daha büyüdü. Bu görüntü kaşlarımı çatmama neden olacaktı ki kendini hızla düzeltti ve ciddi hâline tekrar büründü. Herhâlde yanlış görmüştüm.

"Yüzbaşı Deha'nın sağlık raporları onaylandı. Yeniden timinin başına, eski pozisyonuna geçiyor," dedi Albay Cezmi. "Yüzbaşı Böke'nin ayrılış süreci için raporlar hazırlandı mı?"

"Yüzbaşının ayrılık tarihi belirlendi ve devir teslim raporları hazır, tamamlanması için gereken adımlar tarafımdan takip edilecek, Komutanım," dedi Alparslan.

Nedenini anlamasam da baba oğul ilişkilerini merak etmiştim. Şu an asker ve komutandılar. Kim bilir, baba ve oğul olarak nasıldılar?

"Bu raporlara artık ihtiyaç duyulmuyor. Böke'nin, mevcut takvim ve devir teslim işlemleri tamamlanmasına rağmen, timden tamamen ayrılması söz konusu değil. Pilotluk görevine,

görev sahası genişletilerek devam edecek," dedi Albay Cezmi. Bedenim gerildi, kulaklarımın dikildiğini bile hissettim.

"Bundan sonra, kritik müdahale anlarında ve operasyonel ihtiyaçlarda, İsyan Timine bağlı olarak hava desteği sağlayacak. Yani, standart pilotluk görevlerinin yanı sıra, timimizin özel operasyonlarına destek verecek şekilde görevlendirilecek." Albay Cezmi Alaska derin nefes alıp verdi. "Bu düzenleme üst komutanlığın ve Hava Kuvvetleri Harekât Başkanlığının ortak kararıdır."

Tebessümümün yüzüme yansımaması için büyük çaba harcamak zorunda kaldım. Bu demek oluyordu ki Böke tamamen gitmiyordu. Onunla daha çok görüşeceğimize emindim. Alparslan'ı incelèdim, onun ne düşündüğünü anlamak neredeyse imkânsızdı. Sadece anladığını belli ederek gözleriyle karşılık verdi. "Anlaşıldı, Komutanım. Süreci eksiksiz takip edeceğim," dedi.

"Senin yönetiminde, bu koordinasyonun sorunsuz ilerlemesini bekliyoruz. Herhangi bir gelişmede bana ânında rapor ver, Yüzbaşım," dedi Albay Alaska. Rahatlayarak nefesimi bıraktım. Şu an için her şey yolunda görünüyordu. Neredeyse her şey.

Albay Alaska benimle ne konuşmak istiyordu bilmiyordum. Tam olarak öğrenmeden de her şeye iyi diyemeyecektim.

Ben yine ve yeniden kendi düşüncelerimin içine gömülmüş, zihnimde geçmişin yankılarına tutunmuşken baba ve oğul olan iki askerin karşılıklı görüşmesi anlaşılan oydu ki son bulmuştu. Alparslan selam verdi ve ağır adımlarla odadan çıktı. Kapının ardından kapanış sesi duyunca kendime gelebildim.

Nefesimi derinleştirip toparlandıktan sonra başımı kaldırdım ve komutanımla bir kez daha göz göze geldim. "Rütbeden çık, asker," dedi, sert biz sesle. Sanki omuzlarımda taşıdığım tüm yük, bütün sorumluluklar bedenimden akıp gitmişti.

Bir baş işaretiyle beni yanına çağırınca tereddütsüz, hızlı adımlarla ona doğru yürüdüm. O, bir komutandan fazlasıydı benim için. Bir babadan farksızdı. Hep böyle hissetmiştim ve hep böyle hissedecektim. Onun yeri ben de apayrıydı; sevdiğim, saydığım, değer verdiğim bir adamdı. Yerinden kalktı ve kollarını iki yana açtı. Hiç düşünmeden, içimde büyüyen duygulara karşı koymadan o kolların arasına girdim. Sımsıkı sarıldım.

Buna ihtiyacım vardı. Gerçekten ihtiyacım vardı...

Bir babanın şefkatine ihtiyacım vardı...

Babam hayatta olmadığı için bu şefkati ondan alabiliyor olmak benim için paha biçilemez bir lütuftu. Bu duyguya sahip olamayabilirdim. Elimde olanlarla yetinmesini, şükretmesini bilen biriydim. Bu yüzden, şu an sımsıkı sarıldığım adamın varlığına her zaman minnettar kalacaktım.

"Deha'yı süründürmüyorsam sırf senin hatırına," dedi, bir eliyle saçlarımı okşarken. İstemsizce gülümsedim.

Deha'ya hâlâ çok kızgındı. Bunun nedeni, Deha'nın ölümün kıyısından dönmesiydi. Beni nasıl kendi kızı gibi görüyorsa, Deha'yı da oğlu gibi seviyordu. Zaten Deha'yı kurtaran çözümü bulan da kendisiydi. Belli ki Deha'yı kaybetme ihtimali onun için de en az benim kadar ürkütücüydü. Bu yüzden abime kızgındı çünkü yaralanmıştı. O bir babaydı ve babalar çocuklarının iyi olmasını isterdi.

Bizler ise bu mesleği iyi olmak için değil; iyi etmek uğruna, gerekirse ölmek için yapıyorduk. O da bunun farkındaydı. Neticesinde bir askerdi.

"Benim için sorun olmayacağına emin olabilirsin," dedim. Abime kızgın olması işime gelirdi. Yine de Deha'nın akıllanacağını, kendini ölüme bile isteye atmaktan vazgeçeceğini sanmıyordum. Olsun, yine de bir umut işte. Umut, fakirin ekmeğiydi.

"Bu işi yapacak birini tanıyorum."

Kollarının arasından yavaşça ayrıldım. Elleri hâlâ kollarımın hemen biraz altındaydı, beni bırakmadan tutuyordu. Bakışlarım, Alparslan'ın yirmi yıl sonraki hâlini andıran karizmatik yüzüne odaklandı. Gözlerindeki o kıvılcımlar dikkatimi çekmişti ki tebessümle karşılık verdi.

"Artık eşimle tanışma vaktin geldi, güzel kızım."

Benden ayrıldı ve ağır adımlarla masasına ilerleyerek koltuğuna yaslandı. Kaşlarımı hafifçe çatarak onu izledim. Kalbim, duyduğum bu sözle birlikte göğsümde hızla çarpmaya başlamıştı. Ritmini kontrol edemediğim bir heyecan yükselmişti içimde.

Baba yarısı bildiğim adamın eşiyle tanışmak beni elbette mutlu ederdi. Ancak bu eş aynı zamanda Alparslan'ın annesiydi. İşte bu bilgi, tüm dengemi bozuyordu.

Albay Cezmi Alaska'yı, Alparslan'ın babası olarak tanımamıştım. O, benim hayatıma bambaşka bir zaman diliminde,

hayatımı kurtaran bir kahraman olarak girmişti. Bu yüzden Alparslan'dan bağımsız şekilde onun yanında rahat olabiliyor, huzursuzluk hissetmiyordum. Ama şimdi... Alparslan'ın hayatımdaki yeri ortadayken, onun annesiyle tanışmak... Bu, babasıyla tanışmakla aynı şey değildi.

Huzursuzluğumun Albay tarafından fark edilmesini istemiyordum. Çattığım kaşlarımı mümkün olduğunca düzelttim, yüzümdeki somurtkan ifadeyi silip gözlerinin içine içten bir tebessümle baktım. Onu reddedemezdim. Zaten ortada Alparslan olmasaydı, onu hiç reddetmezdim ve o da bunu çok iyi bilirdi. Alparslan'ın varlığının işleri karıştırdığını bilmesine gerek yoktu. Bu sırrı mezara kadar yanımda götürmeye kararlıydım.

"Gerçekten mi?" diye sordum, hevesli bir şekilde. Sanki bunu çok istiyormuşum gibi görünmeye çalışıyordum.

Başını sallayarak gülümsedi. "Leman Hanım seni çok merak ediyor. Hep bahsediyorum senden. 'Getir artık kızımı,' diyor."

Boğazımda bir kuruluk hissettim. Yüzümün kızardığına emindim. Kolay kolay utanmam ama bu beni utandırmıştı. Beni hiç tanımayan bir kadının, daha şimdiden beni kızı olarak görmesi... Bu düşünce, nedense içimde tuhaf bir sıcaklıkla birlikte hafif bir mahcubiyet yaratmıştı.

"Kızım mı dedi?" diye sorduğumda başını tekrar yavaşça salladı. Albay Cezmi Alaska, hayatı boyunca hiçbir koşulda yalan söylemezdi. Bu yüzden, söylediği her sözün doğru olduğuna emindim.

Alaska ailesi bambaşkaydı. Neden bu kadar iyi insanlar olduklarını gerçekten anlayamıyordum. Alparslan bir yana, kız kardeşi, babası, şimdi de tanımadığım annesi... Hepsi bana karşı fazlasıyla sevecen, içten ve iyiydi.

"Eh, benim kızım onun da kızı sayılır. Hem Deha'yı oğlu olarak görüyor, senin için de aynı şey geçerli olur," dedi. "Şaşılacak bir şey yok, kızım!"

Derin bir nefes alıp verdim. Evet, anlaşılan oydu ki Deha bu ailenin bilinen, sevilen, neredeyse öz evlat gibi bağrına basılan çocuğuydu. Alzem'den öğrendiğim kadarıyla da zaten uzun süredir bu ailenin bir parçasıydı. Görünüşe göre aynı çemberin içine beni de yavaş ama emin adımlarla dahil etmeye çalışıyorlardı.

Altında bir şeyler olduğunu hissetmiyor değildim. Şimdilik bunu görmezden gelmeyi seçmek, akıl sağlığım açısından en doğru karar olacaktı. Nasıl olsa, er ya da geç her şey su yüzüne çıkardı.

"Ne zaman?" diye sordum, gereğinden fazla uzun süre sessiz kalmıştım. İçimdeki rahatsızlığı dengeleyemeden ağzımdan çıkan o soru, neredeyse bilinçsizce dökülmüştü dudaklarımdan.

"Bu pazar," dedi. Gözlerimin önünde dünya birkaç saniyeliğine döndü, neredeyse yere yığılıp bayılacak gibi oldum. Pazara yalnızca üç gün vardı. Üç.

"Sen ve Deha beraber geliyorsunuz. Deha'nın yaralandığını Leman'dan şimdiye kadar zor gizledim ama maalesef öğrendi. Gözüyle görmediği sürece de rahat durmaz."

Sandalyesinde arkasına iyice yaslandı. Anlattıklarından, Leman Hanım'ın Deha'ya gerçekten değer verdiği belliydi. Bu, garip bir şekilde içimi ısıttı. Özünde abim, girdiği her hayatın bir yerinde mutlaka yer edinirdi. Kendini mutlaka sevdirirdi. Benim aksime.

O daha konuşkan, daha dışa dönüktü. Daha kolay sevilen biriydi belki de. Herkes Deha'yı severdi ve ben de Deha'yı severdim. Zaten Deha da en çok bunu severdi. Deha'nın zaafı olmayı da severdim.

"Anladım. Deha'nın haberi var galiba?" diye sordum, göz ucuyla onu süzerek. Başını yukarı aşağı salladı. Tabii ki haberi vardı. Deha'nın bir şeyden haberi olmasa şaşardım zaten.

"Leman sadece bana değil, seni görmek için ona da Alparslan'a da baskı yapıyor. İkisinin de haberi var."

Yutkundum. *Sakin ol, Feza. Sakin kal, Feza. Alparslan'ın adını her duyduğunda şu kalbine bir söz geçir artık, Feza. Sorun yok. Sadece abinin yanında, Alparslan'ın ailesiyle bir pazar günü geçireceksin. Hepsi bu. Kalbinin böyle hızlı çarpmasına da avuç içlerinin terlemesine de hiç gerek yok.*

"Geleceğim," dedim tebessüm ederek.

Albay yerinden kalktı, gözleriyle beni baştan aşağı bir kez daha süzdü. "Seni tanıyorum, güzel kızım. Gerilmene gerek yok. Kızımın anlattıklarından bildiğim kadarıyla onunla zaten tanışıyorsunuz ve çok şükür aranız iyi."

Başımı hızla sallayarak söylediklerini onayladım. Bu, doğruydu, Alzem çok tatlı biriydi. Onu bu kadar kısa sürede gerçekten

sevmiştim. Alaska ailesinin genetiğinde vardı bu. Hepsi sadece dış görünüş olarak değil, iç dünyalarıyla da mükemmellerdi.

"Benden yana bir problem olmadığına da eminim. Sorun ne peki?"

Gözlerimin içine bakınca duraksadım. Acaba şu an, hiç konuyu değiştirmeden "Sorun oğlun," desem ne olurdu? "Sorun, oğlunun da orada olacak olması ve yüksek ihtimalle o gün, seni onun komutanı olarak değil, babası olarak görecek olmam. Aynı zamanda onun annesiyle de tanışacak olmam," deseydim... Ne olurdu acaba?

Hiç hoş şeyler olmayacağından emindim. Bu yüzden, söylemek istediklerimi içime attım ve yuttum.

"Sadece abim gibi atılgan değilim. Açıkçası eşinin gözünde soğuk nevale olmak istemem, amca," dedim. Bulduğum ilk bahaneyi söylemiştim ama o söz dudaklarımdan dökülür dökülmez, aslında bunun bir yalan olmadığını da fark ettim. Hayır, ne yazık ki tam anlamıyla gerçekti.

Alparslan'ın annesi belki beni daha önce görmeden sevmiş olabilirdi ama birini görmeden sevmek her zaman sürdürülebilir bir duygu olmuyordu. Bazen bakışlar, ses tonu, oturuşu, kalkışı... Her şey bu sevginin devam edip etmeyeceğini belirlerdi.

Albay Alaska birden kollarımdan tuttu beni. Kaşları çatıldı. "Sen soğuk değilsin, Feza," dedi, sesi sertti.

Yine de ben gerçeği biliyordum. Ben soğuktum. Ben kıştım. Üşütürdüm.

Bakışlarım bomboş olurdu, tepkisiz kalırdım, çok konuşmazdım. İş dışında birileriyle nasıl sohbet edilirdi, nasıl sıradan bir konudan bahsedilirdi, bunları bile doğru düzgün bilmiyordum. Eskiden böyle değildim. Reha gittikten sonra her şey gibi ben de eskisi gibi olamadım.

Ancak tuhaf olan şuydu; Alaycı kimliğine büründüğümde, tam tersine dönüşebiliyordum.

Alaycı benim lakabımdı. Alaycı sözünü sakınmazdı. Çok konuşurdu. Her şeye laf yetiştirirdi. Herkese sataşırdı. Ve en önemlisi, ölümle dalga geçerdi.

Kafasına silah dayansa bile, ölümle burun buruna gelse bile, en çok ölümün kendisiyle alay ederdi. Bu yüzden bana, daha doğrusu ölümle dalga geçen yanıma bu ismi verdi insanlar. Hayır, bu ismi asıl veren Reha'ydı.

Alaycı ciddi biri değildi. Feza ise tam tersiydi. Alaycıya yalnızca ölümle burun buruna kaldığımda sahip olabiliyordum. Geriye kalan tüm zamanlarda, soğuk nevale Feza olarak devam ediyordum hayatıma. Reha'nın söylediği gibi oluyordum. Ben aslında bendim ama ben içimde iki bendim.

"Leman hangi yemeği sevdiğini sormamı istemişti," dedi Albay Alaska. "Bunu sormazsam, akşam başımın etini yer. Şimdiden hazırlıklara başlamış durumda."

Bakışlarımda ne gördüyse ya da sessizliğimden ne anladıysa, konuyu hızlıca değiştirdiği belliydi. Muhtemelen beni toparlamak için bilinçli bir hamle yapmıştı. Açıkçası ona minnettardım. Üzülmeme asla dayanamazdı.

Üzerime yöneltilen soru her ne kadar iyi niyetli olsa da zihnimde dönmeye başlayınca yine gerilmeye başladım. Ben yemek ayırmazdım. Her şeyi yiyebilirdim. Hiçbir şey yemeyebilirdim. Her ikisine de bünyem dayanıklıydı.

Karşımda şu an onu cevapsız bırakmama müsaade etmeyecek olan bir adam duruyordu. Elle tutulur bir cevap almadan beni bırakmayacağını biliyordum. Zor bir yemek seçerek Leman Hanım'ı uğraştırmak, onu yormak istemiyordum. Basit bir şey seçmeye karar vererek birkaç saniye düşündüm.

"Kısır olabilir," dedim, aklıma gelen ilk yemeği söyleyerek. Hem severdim hem de yapımı zor değildi.

Albay bana ters bir bakış attı. "İyi düşün," dedi. "Hayatında görüp görebileceğin en iyi aşçıyla karşı karşıyasın."

Gözlerimi kısarak ona baktım.

"Yoksa sana eşimin aşçı olduğunu daha önce hiç söylemedim mi?" dedi, gülümseyerek.

İmalı ses tonunu duyduğumda gözlerim büyüdü. "Cidden mi?" dedim, şaşkınlıkla.

Başını yavaşça salladı. Vay canına, Alparslan'ın aile yaşantısı her teldendi! Albay bir baba, aşçı bir anne ve doktor bir kız kardeş. Sırada şaşırılacak hangi akrabası vardı acaba, kim bilir?

"Ondan her türlü yemeği isteme hakkın var. Bu fırsat benim elime geçse, kesinlikle kısırla harcamazdım."

Güldüm. "Zevkler ve renkler işte. Yapacak bir şey yok. Ben de kısır seviyorum." Yine ters bir şekilde bana baktı. Ben kararımı çoktan vermiştim. Her ne olursa olsun, kısırdan

vazgeçmeyecektim. Leman Hanım'ı zorlamak istemiyordum. Aşçı olması hiçbir şeyi değiştirmezdi.

"Neyse, Allah'tan Deha'nın sevdiği şeylerle benim zevklerim uyuşuyor da güzel bir pazar geçireceğime eminim," diye söylenerek yerine döndü. İstemsizce gülümsedim.

Deha'nın midesine düşkünlüğü dillere destandı. Üstelik abim oldukça açık sözlüydü. Muhtemelen Alaskaların evine her gittiğinde ne istiyorsa söylüyor, en sevdiği yemekleri çekinmeden talep ediyordu.

Bu düşünce beni gülümsetti ancak maalesef gülümsemem kısa sürdü. Çünkü Cezmi amcayla biraz daha sohbet etmeyi düşünürken ona gelen bir arama sebebiyle kendisiyle vedalaşıp hızlıca odadan ayrılmam gerekti. Hâliyle yeniden asker kimliğime bürünerek selam verdim. Kapıdan çıkıp, arkamdan usulca kapattım. Böylece zorlu bir konuşmayı daha arkamda bırakmıştım.

Rahatlamak için kapının önünde birkaç kez derin nefes aldım. Gözlerim kapalıydı. Dişlerimi sıkıyordum. Kendime gelmeye çalışırken, beni o hâlden çeken şey bir kez daha onun sesi oldu.

"Bu odadan her çıktığında neden kötüleşiyorsun?" Sesini duyduğum anda hızla ona döndüm. Duvara yaslanmış, kolları önünde bağlı hâlde tebessüm eden Alparslan. Beni izliyordu. "Hayır, içeridekinin sana kıyamadığını bilmesem, azarlıyor sanacağım."

Yine bu kapıda ansızın çıkmıştı karşıma. Yine hazırlıksız yakalanmıştım.

"Komutanım," dedim nihayet, kısık bir sesle.

Doğrulup bana yaklaştı. "Teğmenim," dedi, aynı kısık sesle. Tebessümü hâlâ dudaklarındaydı. Benimle eğlenmeye devam ediyordu.

"Yine buradasınız," dedim. Bu kez sesimi yükseltmeyi başarmıştım.

"Eh, senden pek uzak kalamadığım doğru." Omuz silkti. Hızlıca etrafa baktım. Normalde bu saatlerde vızır vızır olması gereken koridorlar fazlasıyla boştu. Ne zaman karşıma çıksa, etraf bir şekilde sessizliğe bürünüyordu. Bu, Alparslan'la yalnız kalmak istemeyen tarafım için kötü bir haberdi. Öte yandan, onun söylediklerini sadece benim duyuyor olmam iyi bir şeydi.

"Böyle şeyler söylemeyin lütfen," dedim, sert bir ses tonuyla.

"Neden, Teğmenim?" diye sordu, gülerek. "Biri duyarsa utanır mısın yoksa?"

Sesindeki imayı duyar duymaz hızlıca "Hayır, Komutanım," dedim. "Biri duyarsa utanmam. Ama Yüzbaşı Deha duyarsa, haberim yokmuş gibi davranırım."

Kesinlikle bu işte yalnızdı. Deha onun bu tavırlarını öğrenirse, asla sorumluluk almazdım. Haberim yokmuş gibi yapmak en iyisiydi. Alparslan'ın kaşları aniden çatıldı. Derin bir nefes aldı.

"Deha buralarda bir yerde olacaktı," dedi. Etrafına baktı, ardından yanımdan geçerek yürümeye başladı. Koridorun sonuna doğru ilerliyordu. "Hem kendini bayağı toparladı. Artık gidip onunla konuşayım ben."

Resmen başımdan aşağı kaynar sular döküldü. Ya kafayı yemişti ya da bana kafayı yedirtmek istiyordu.

"Komutanım!" diye seslenerek hızla peşinden koşturdum fakat dönmedi. "Komutanım, lütfen!" Hâlâ umursamıyordu. "Komutanım, bakar mısınız?"

Sadece başını hafifçe çevirerek göz ucuyla baktı, sonra yürümeye devam etti.

Deha her neyi duyacaksa, şimdi duymamalıydı. Onun duyabileceği şeyleri sadece tahmin etmek bile benim için yeterince sancılıydı. Onun için ne kadar sancılı olacağını tahmin etmek dahi istemiyordum. Bu görüntüye katlanamazdım, hele ki bu kadar insanın içinde. Sonuçta benim de bir itibarım vardı.

Neticede Deha asla durmazdı. Nerede olduğunu, kim olduğunu, Alparslan'ın kim olduğunu ve etrafındaki hiç kimseyi umursamazdı. Eğer Alparslan, tahmin ettiğim şeyleri söyleyecek olursa, Deha'yı hiçbir kuvvet durduramazdı.

"Anneniz," dedim, aklıma gelen fikirle hızla atılarak. Rahatlamıştım. İşte onu durduracak şeyi bulmuştum. Alparslan durmuştu; koridorun ortasında, hareketsiz bir şekilde dikiliyordu. Ben de onun hemen yanındaydım. Bana bakmıyordu ama beni duyduğunu adım gibi biliyordum.

"Bu pazar onun için önemli olmalı. Deha eğer bir şeylerden rahatsızlık duyarsa, o zaman anneniz için önemli olan bu buluşma asla gerçekleşmez."

Söylediklerimde haklıydım. Eğer Alparslan, Deha ile düşündüğüm gibi bir konuşma yaparsa, Deha için Alparslan diye biri kalmazdı. Bu da demekti ki pazar günü oraya ne kendisi giderdi ne de benim gitmeme izin verirdi.

Alparslan yavaşça bana döndü. Yüzünde sert bir ifade görmeyi bekliyordum ancak sırıtıyordu. Gördüğüm manzara beni gereğinden fazla gerdi. Alparslan'ın sağını solunu kestirmek çoğu zaman zordu ve bu, genelde sıkıntılı şeylere sebep olurdu.

"Babamla iyi anlaşıyorsun, kız kardeşimle de öyle. Anladığım kadarıyla bu durum annem için de geçerli olacak." Neden sırıttığını şimdi anlıyordum. Ailesi için iyi bir şey yapmamdan hoşlanmıştı. Beni ailesine yakınlaştıran her şey onun hoşuna gidiyordu.

"Ben sadece..." dedim, cümlemin devamını getiremeyerek sustum. Yeniden yürümeye başladı.

"Sanırım biraz daha bekleyebilirim. Annemin seninle tanıştığını görmeme kimsenin engel olmasını istemiyorum." Sesinde öyle bir ton vardı ki bu tanışmayı gerçekten dört gözle bekliyor olmalıydı.

Arkasından yavaş adımlarla ilerlemeye başladım. Artık ona yetişmeme gerek kalmamıştı. En azından pazar gününe kadar Deha ile konuşmayacağını biliyordum ve bu düşünce beni rahatlatıyordu.

14

KIYAMETE BEŞ KALA

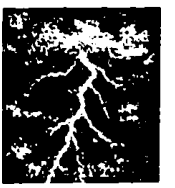

Gün gün artıyorsa kalbinin ateşi,
Başını kaldırdığında doğuyorsa hilalin izleri,
Onu gördüğün an gönlünle muradın birleşsin,
Yıldızın doğunca bahtına kutlu zafer yerleşsin.

2027
TÜRKİYE-ANKARA

Sakin adımlarla Alparslan'ın peşinden dışarı çıktım. Etrafta insanlar vardı; onun uzağında durmaya özen gösteriyordum. Merdivenleri o benden önce inmişti. Ben de arkasından yavaş adımlarla indim. Açık havayı seviyordum. Bana hep iyi gelirdi. Gözlerim etrafta dolaşmaya başladı. Alparslan'ın yöneldiği kalabalığa dikkat kesildim.

Kahretsin... Tabii ya!

Dudaklarımı sıkıca ısırdım. Bugün Kayza ve Tohum'la akşam yemeğine çıkacaktık. Kayza ile arkadaş olma kararı almıştık. Kayza, Fatma'yla tanışmak istiyordu ve Fatma'yla tanışmadan önce benim onu tanımam gerekiyordu. Hâliyle, Tohum böyle bir etkinlik düzenlemişti. Sabah "Seni çıkışta almaya geleceğiz," demişti.

Havanın hafiften kararmasıyla gelmeleri normaldi. İsyan Timi topyekûn orada, onlarlaydı. Kalabalığın içinde başka biri daha vardı. Alzem.

Alparslan benden birkaç adım önde olduğundan, herkesin dikkati ona, yani bizim geldiğimiz yöne çevrilmişti. Onun hemen ardında, duraksamadan kalabalığın içine karıştım. Bana en

yakın noktada duran Alzem ânında bana doğru adım attı. Abisinden bile önce gelip bana sarıldı.

"Feza," diye sevinçle, upuzun bir neşeyle adımı haykırdı. Beni kucakladığında onun kokusu, sıcaklığı bedenime yayıldı.

Gözüm ondan ayrılamıyordu çünkü onu ilk gördüğüm andan itibaren dikkatimi çeken bir detay olmuştu. Saçları artık kahve tonlarında değil, sarıydı. İtiraf etmeliyim ki bu renk tam ona göreydi. Sanki yıllardır olması gereken rengi aramıştı da sonunda bulmuştu. "Saçların..." dedim, yumuşak ve hayranlıkla dolu bir ses tonuyla.

Sarılmamızın hemen ardından hızlıca geri çekilip saçlarının bir tutamını tutarak bana gösterdi. Hafifçe havaya kaldırıp yüzüme doğru uzattı. "Nasıl olmuş, yakışmış mı sence?" diye sorduğunda gülümsedim.

"Bayıldım desem yeridir," dedim. Sesimi duyar duymaz yüzündeki gülümseme daha da genişledi. Gözleri parladı.

"Değişiklik olsun istedim sadece," dedi, omuz silkerek. O küçücük omuz hareketi bile onu öylesine tatlı ve şeker gösteriyordu ki kendimi tutamayıp güldüm. Cıvıl cıvıldı Alzem. Neşesi öyle sahiciydi ki insanın içini ısıtan bir güneş gibi ışıldıyordu.

Ağzımı açmıştım ki âdeta bir dağ ayısının homurtusuna benzeyen o şaşkın nidayla birlikte ikimiz birden başımızı hızla sesin geldiği yöne çevirdik.

"O ne öyle, lan?"

Deha... Henüz buraya yeni gelmişti ve yüzündeki ifadeden anlaşılacağı üzere Alzem'i ve onun sarı saçlarını daha yeni fark etmişti. Gözleri hayretle büyümüştü. Gözlerini kırpmadan, hatta nefes bile almadan Alzem'e bakıyordu. Alzem de bu bakışın farkındaydı. Yanakları yavaşça kızarmaya başlamıştı. Benim hayvan ruhlu abim, ona gerçekten de far görmüş tavşan misali bakıyordu. Alzem, onun bu tuhaf, hayranlık dolu bakışlarının şokunu açıkça yaşıyordu.

Kahretsin. Alparslan buradaydı ve onun dikkatini tekrar çekmem gerekiyordu. Yoksa bu iki aptal her şeyi onun gözüne sokacaktı. Onun olduğu tarafa doğru telaşla döndüğümde gördüğüm manzarayla derin bir nefesi içime çektim. Çok şükür ki bizden uzaktaydı, arkası bize dönük hâlde telefonla konuşuyordu.

Bu zamanlama için gerçekten minnettar olmalıydım. Alparslan'a gelen telefon, tam da Deha'nın şaşkınlık krizine denk gelmişti.

"Lan, başladı yine. Oğlum, alo!"

Böke, Deha'nın önüne geçerek omuzlarından tutup silkeledi. Ama Deha duymamış gibi onu hafifçe itip görüş açısından tekrar çıkardı. Böke yana doğru savrulurken abime bir güzel sövdü. Deha'nın bakışları bir saniye bile sapmadan Alzem'i yeniden buldu. Sertçe yutkundu. "Neden?" diye sordu.

Sesindeki ton, göğsümde bir baskı yaratacak kadar doluydu. Dünya üzerinde abimi benden daha iyi tanıyabilecek hiç kimse yoktu. Onun sorusunu ben ânında anlamıştım. Bu sorunun altındaki gerçeği biliyordum.

Deha, Alzem'in sarı saçlarını sevmiş, hatta kadının saçlarına tutulmuştu. Şimdiyse bunu neden yaptığını soruyordu.

Deha, sarıyı sevmek istemiyordu. Saç bahaneydi, Deha sarıyı sarıdan ötürü sevmiyordu. Kırmızı olsa yine severdi ve bunun farkında değildi.

Alzem anlayamadı. "Ne?" diye sordu yalnızca, şaşkın bir ifadeyle.

Deha derin bir nefes alarak yukarı başını kaldırdı. Biraz ileride hâlâ telefonla konuşan Alparslan'a doğru baktı. Gözlerindeki hayal kırıklığıyla birlikte derin bir iç çekişin ardından tekrar Alzem'e döndü.

"Şimdi abine en sevdiğim rengin sarı olduğunu nasıl söyleyeceğim?" dedi, etrafındaki kimseyi umursamadan.

Bir saniyelik sessizlik, burukça tebessüm edilecek kadar güzel bir sözün ardından gelirdi.

Kalabalığın içinden yükselen neşeli nidalar duyuldu. Gözlerim hızla Alparslan'a çevrildi. Telefon hâlâ kulağındaydı ama omzunun üzerinden bize dönüp bakmıştı. İnsanların tepkisinin sebebini sorguluyor olmalıydı. Kaşlarını çattı. Başını yana eğip bizi tarttı, sonra tekrar önüne döndü.

Neyse ki duyduğuna dair bir işaret vermemişti. Şimdilik kurtulmuştuk.

Tekrar ikisine döndüm. Alzem'in yüzü kıpkırmızıydı. Şu an ne yaşadığını ya da Deha'nın ne ima ettiğini tam olarak anlamış mıydı, bilmiyordum. Belki farkındaydı, belki değildi. Ama derin bir

nefes aldıktan sonra, küçük birkaç kelimeyle sıyrıldı kalabalıktan. "Ben bir babama bakayım," deyip hızla uzaklaştı. Ne söyleyeceğini gerçekten bilmediği için kaçtığını söylemek yanlış olmazdı.

Deha ardından gitmeye yeltendi ama Böke hemen önünü kesti ve abimin geçmesine izin vermedi. Deha ona sert bir bakış atınca Böke başıyla Alparslan'ı işaret etti. Abimin gözleri arkası dönük Alparslan'a döndü, bir an duraksadı. Böke kısık bir sesle "Anlar," diye mırıldandı.

Abim sinirle küfretti ama bir şey yapmadan yerine döndü. Göz göze geldik. Gözlerini kaçırmadan bana baktı. "Anlatırım," dedi. Gözlerimi kısarak bakınca yutkundu. "Anlatacağım."

Tek kaşımı kaldırdım. Derin bir nefes aldı.

"Anlatayım hatta." Bana doğru geliyordu ki hemen sonra bir şey hatırlamış olsa gerek durdu. "Şu an komutanınım, uygun olmaz. Abin olduğum bir saat diliminde görüşelim, Teğmenim."

Başımı dik tutarak gözlerinin içine baktım. "Emredersiniz, Komutanım."

Tabii ki anlatacaksın, Deha. Özellikle de son zamanlarda neden sarı diye tutturduğunu tabii ki anlatacaksın.

Tohum'un sesi, kalabalığın içinde yankılanınca abime dik dik bakmayı kestim.

"Yemin ederim şunca yıllık sarışınım, hayatımda bir kere şu düzeyde romantik bir laf işitmemişimdir." Tohum tam anlamıyla bir aşk kadınıydı ve Deha'nın o trajikomik cümlesini muhtemelen fazlasıyla romantik bulmuştu.

"Daha öncesinde ben yoktum diye işitmemişsindir," dedi Ekber Komutanım, tekrar gülümsedim.

Ne güzeldi... Bazı insanlar bazı şeyleri ulu orta, hiç kimseden çekinmeden yaşayabiliyordu. Bizim aksimize...

"Yaa, tatlı şey."

Tohum, yerinde duramayarak heyecanla Ekber'e doğru atıldı. Tam ona sarılacaktı ki Kayza kolunu kaldırıp önüne dikti ve bedenini siper ederek Tohum'un yolunu kesti. Kayza'nın yüzünde en küçük bir mimik oynamıyordu. Gözleri hafifçe Tohum'a kaydı, dudaklarının kenarı bile kıpırdamadan, düz ifadeyle "İşimiz var," dedi.

Tohum gözlerini devirdi, Kayza'nın bu duvar misali duruşundan usandığı belliydi. "Ne olmuş sarılsam, maaşını mı keserler?"

diye homurdandı. Ekber'in dudakları gevşedi, Tohum'un ona sarılmak istemesi hoşuna gitmiş olmalıydı. Kısa bir kahkaha patlattı.

Melik Komutanım ise Kayza'ya tıpkı onun baktığı gibi düz bir ifadeyle bakıyordu. En son hatırladığım kadarıyla, onu hastanede Kayza'nın peşinden giderken görmüştüm. Aralarında ne yaşandıysa, artık birbirlerine karşı fazla mesafeliydiler.

"Ne işiniz var burada?" diye sordu Ekber. Tohum'a yarım bir tebessümle baktı.

Tohum bir anda ciddileşti. Omuzlarını düzeltti, saçlarını geriye savurdu, ardından elini kaldırıp beni işaret etti. "Allah'ın emri, peygamberin kavliyle Feza'yı istemeye geldik."

Derin bir nefesi içime çektim. Herkesin bakışı üzerime dönmüştü. Başlamıştı yine.

"Yavaş gel," dedi Alparslan, biraz önce yaptığı telefon konuşmasını bitirmiş olmalıydı ki geri dönmüştü. Maalesef bu saçma isteme sahnesine tanıklık etmek onun kaderine yazılmıştı.

"Ceyhun itine mi?" Deha bir anda önüme geçti. Sinirden dudaklarını ısırıyordu. Yemin ederim, bu dünyada beyni olan bir erkek bulmak imkânsıza yakındı.

Abimin arkasından çıkarak Tohum'a sert bir bakış fırlattım. Tohum, suçüstü yakalanmış gibi, ellerini teslim olurcasına havaya kaldırdı.

Ekber ise fırsat kovalıyor olmalıydı ki onun havada duran elini kavrayıp avuçlarının içine aldı ve üzerine bir öpücük kondurdu. Ani gelen romantik hareket, Tohum'un kimyasını bir kez daha alt üst etmişti.

Kayza bu görüntüye tam bir şey söylemek üzereydi ki Tohum onun bakışını yakaladı. Hemen elini Ekber'in elinden çekti.

"Bakma sen boyuna, tersi pistir. Yapma şöyle şeyler," dedi, bir süre Kayza'yı süzdükten sonra Ekber'e geri döndü. "Seni geç buldum, erken kaybetmek istemiyorum." Sözde Ekber'i uyarıyordu ama uyarısı sesli bir şekilde ortama dağılmıştı. Hepimiz duymuştuk.

Ekber hafifçe gülümseyerek geri çekildi. Ardından Melik'e döndü. "Amca oğlu, araya gir de uzak kalmayayım." Ekber, Kayza'yı aşmak için kuzenini devreye sokmak istemişti. Mantıklı bir hamleydi. Kayza'nın kalkan gibi duruşunu ancak Melik etkisizleştirebilirdi.

"Giremem araya filan," dedi Melik, kuzenine ters bir bakış atarak.

"Niye, lan?"

Ekber'in sesinde, bu itirazın zamanlamasının saçmalığını fark eden bir tını vardı.

Melik kısa ve soğuk bir kahkaha attı. "Ben ne zaman araya girsem, o ara bana giriyor."

Bakışları, Kayza'nın üzerinde gezindi. Kayza yine buzdan ibaretti. Tek bir duygu kırıntısı bile göstermeye niyeti yoktu. Onların arasında bir şeyler döndüğü ortadaydı ve bu şey ne sevgi ne de düşmanlık kadar basitti. Daha karmaşık, daha yanıcı bir şeydi bu. Birbirlerini, birbirlerinde olanla yakıp kül etmezlerse iyiydi.

İkisine üzülmeye başlamıştım ki bir kol boynuma dolandı ve beni kendine sertçe çekti. Şaşkınlıkla donakaldım. "Belli ki arada kaynadı ama en son bir isteme merasimi vardı," dedi Böke. Boynuma doladığı kolunun arasından sıyrılmaya çalıştım ama buna izin vermedi. Kesinlikle ortalığı karıştırma niyetindeydi.

"Ceyhun, değil mi? Yok, öldüreceğim ben onu bu sefer!" diye öne atıldı abim. Böke'nin ne yapmak istediğini fark etmeden onun oyununa alet oluyordu. Abimi tutmak için hamle yaptım ama bu kez Böke diğer eliyle ağzımı kapattı. Sinirden kuduruyordum artık. Tekme tokat girip kollarından kurtulabilirdim ama karşımdaki Böke'ydi. Eminim ki "Ben senin komutanınım. Sen bana vurdun, ha?" diyerek günlerce içimden geçerdi. Böke inanılmaz kindar biriydi. Asla unutmazdı.

Zaten şu anda Böke'nin yaptığı şey resmen intikamdı. Papi olayını Deha ve Alparslan'a ben anlatmıştım. Eğer şu an bu boğucu kucaklama onun öcünü almak değilse, o zaman ben de bu gıcık herifi hiç tanımamışım demektir.

"Hayır, hayır. Ceyhun'a değil," dedi Tohum, bir an için rahatlamıştım. Yüzüm Böke'nin göğsüne bastırılmıştı. Nefes almak bile zordu; kimseyi göremiyor, ağzım kapalı olduğu için en ufak bir tepki bile veremiyordum.

Alparslan ve abimin sesi aynı anda, aynı tonda, aynı sertlikte yükseldi. "Kime?"

"Gördünüz mü? Komutanları bana sesini yükseltti diye nasıl önüme geçti?" dedi Tohum. Sesindeki mutluluğu duymamak

imkânsızdı. İç çektim. Muhtemelen bahsettiği kişi Ekber Komutanımdı ve yaptığı hareketi muhtemelen farkında bile olmadan yapmıştı. Tohum ise bunu sahiplenecek kadar gururla doluydu.

Abimin zaten tüm duygusal devreleri kısa devre yapmıştı. Sarışın kadın ona hiç iyi gelmemişti, bunu görebiliyordum. Peki ya Alparslan? Ben şu anda Böke'nin kollarında âdeta can çekişirken o bunu göremiyor muydu?

Tohum'un neden Ekber'i "en iyi erkek" olarak seçtiğini daha iyi anlıyordum. Çünkü adam gerçekten bu işi biliyordu. En azından kadını koruyordu.

"Canım benim, sen hiç kendini siper etme. Senin iki komutanın da benim iki dakikamı bile almaz," dedi Tohum. Eğer o an yüzünü görebilecek bir konumda olsaydım, ona bakarken gözlerim gururla parlar, çenemle onaylar, belki içimden "Aferin sana," derdim.

Kadınlar benim zaafımdı. Açıkçası Tohum'un hem abimi hem Alparslan'ı dövdüğü bir görüntüye şahit olmak hoşuma bile giderdi. Bir kadın olarak onun bazı hâllerine sinir oluyordum, evet. Ama bir başka kadın olarak onunla gurur duyuyordum.

En azından şimdilik...

"Bizde kadına el kalkmaz zaten." Abimin sesi, gergin bir yay gibi gerilmiş ruh hâlini ele veriyordu. Bugün gerçekten fazla üstüne gidilmişti. Tonlaması bile farklıydı; belli ki sınırdaydı.

"Bizimki sadece refleks, Komutanım. Yoksa bilirim sizi." Ekber'in sesinde yine o sakin ton vardı.

Refleks... İşte bu çok kıymetliydi. Çünkü biri sevdiğini bilinçli olarak koruyabilir ama biri seni düşünmeden de koruyorsa, işte o, gerçekti.

O gün, yani Böke'yi kurtarmak için dağı patlattığımız gün, patlamanın sesi her yere yankılanırken Alparslan kendi kulaklarını değil, önce benim kulaklarımı kapatmıştı. Refleks olarak...

En iyi erkek ödülünü Ekber'e vermekte belki de acele etmiştim.

"Tohum bacım, sen şu iki deliye benim deli bacımı kime istediğini söyle de bitsin bu işkence. Elimin altında balık gibi kıvranıyor, zor tutuyorum." Böke'nin sesi tok ve fazlasıyla keyifliydi. Bahsettiği balığın kim olduğunu söylememe gerek bile yoktu.

"Lan, boğdun kızı, it!" diyen Alparslan'ın sesi resmen patlamaya hazır bir bomba gibiydi.

Kısa süre sonra, biri beni Böke'nin kollarının arasından sıyırıp alıverdi. Boğazıma temiz hava dolduğunda gözlerim yaşardı. Beni kurtaran kişiye baktığımda derin bir nefes alarak şükrettim. Biri balığı sonunda fark etmişti.

"Ay, ben unuttum onu, değil mi?" Tohum'un gevşek, gamsız sesini duyduğumda başımı ona doğru çevirdim ve gözlerimi kısarak sert bir bakış fırlattım. Artık Alparslan'ın yanından uzaklaşmış, Böke'den de mümkün olan en uzak noktaya çekilmiştim. "Biz Feza'yı, Kayza'ya istemeye gelmiştik."

Tohum'un sözleri havada asılı kaldı. Tekrar iç çekip gözlerimi kapattım. Konunun iç yüzünü bilmesem, ben bile yanlış anlayacaktım.

"Lan!" Melik Komutanım aniden öne fırladı, sesi o kadar yüksek çıkmıştı ki ortamda konuşan, düşünen, nefes alan herkesin başı ânında ona döndü. Onun gözleri ise sadece bir yere kilitlenmişti. Kayza'ya. "Sen kadınlardan mı hoşlanıyorsun?"

Sanki biri beni o anda olduğum yere sabitledi. Ne gözümü kırpabildim ne de başımı çevirebildim. Vücudumun her hücresi donmuştu. Bir yanlış anlaşılma ne kadar büyük olabilir sorusunun cevabı tam önümdeydi.

"Vay babanın kemiğine..." dedi Şahin, o da kendini olaya kaptırmıştı. Yanındaki Evliya ve Hüda'yla birlikte olayın dedikodu tarafına ânında dalmışlardı.

"İşte buna ben bile şoke olurum," dedi Hüda.

"Yazık, Melik Komutanım mevta şu an," dedi Evliya Komutanım. Ses tonunda gerçekten bir acıma vardı.

"Bu adam bu saatten sonra nasıl yaşasın?" dedi Şahin, sesiyle beraber bir gerçeğin farkına vardım. Sanırım birbirlerini sadece kendilerinin duyduklarını sanıyorlardı.

Kayza, Melik'in karşısında öylece duruyordu. Dili tutulmuşa benziyordu. Ben dahil herkesin ağzı açık kalmışken bu üçlü susmak bilmeden yorum yapmaya devam ediyordu.

"Adam resmen sevda kurbanı oldu, bakışlarından belli," dedi Şahin.

"Ben ikisini hiç yan yana görmedim. Yani, bilemedim şu an," dedi Evliya. "Sanki bir geçmişleri de yok gibiydi. Tam

olarak neyin hesabını soruyor acaba Melik Komutanım? Verdiği selamların mı?"

Hüda elini kaldırıp Evliya'nın omzuna koydu. "Doğru, lan! 'Ben bu kadına beş kere selam verdim, boşuna mıydı?' diyor kesin." Üçü aynı anda bir kahkaha patlattı.

"Cevap versene, kadın," dedi Melik. Demek ki üçlünün yorumlarını duymamıştı. Duysa içlerinden geçerdi. O sadece Kayza'ya odaklıydı. Bütün dünyası, gözleriyle onun arasında dönüyordu.

"Ne diyorsun sen be?" Kayza'nın bakışı bu kez keskin, dik ve delip geçen cinstendi.

"Oğlum, kadın bu... Nasıl sıkayım şimdi?" diyen abimin sesi kulaklarımda çınladı. Arkamı dönünce Böke'nin yakasına yapıştığını gördüm. Şaşkınlığı öfkeye dönmüştü. Bir kadına sinirini yansıtamayan erkeklerin klasik tepkisi, yanındaki bir başka erkeğe saldırmaktı. Az önce Böke'nin kollarında "balık gibi" kıvranan kişi benken, şimdi benim yerimi abimin kollarında bulunan Böke almıştı.

"Öncelikle sakin oluyorsun ve yakamı bırakıyorsun, kardeşim." Böke, gözleriyle abimin ellerini işaret etti. Abim hemen komutu uyguladı ve ellerini hızla geri çekti. Ardından doğrulup omuzlarını gerdi. Kafasının karışık olduğu belliydi.

"Sakinim. Tamam, çektim. Şimdi ne yapayım?"

Böke, abimin bıraktığı yakasını düzelterek göz ucuyla ona ters bir bakış attı ve dudaklarını araladı. "Bana ne, yavşak. Ne yaparsan yap!"

Abimin elleri Böke'nin yakasına bir kez daha yapıştı. Belli ki sinir patlaması döngüsel bir biçimde devam ediyordu. Görünüşe göre, onun da çözüm düşüncesi Böke'nin yakasına bir daha yapışmakla sınırlıydı.

"Anlat bakalım, Türkmen kızı. Ne oluyor?"

Başımı aniden gelen sesin olduğu yöne çevirdiğimde Alparslan'ın o kendine has tebessümüyle karşı karşıya geldim. Ne yalan söyleyeyim... Bu adamın gülümsemesini seyretmek için yaratılmış olabilirdim ama bu defa, o gülümsemeyi görmek hiç de iyi hissettirmemişti bana. Ortada koca bir yanlış anlaşılma vardı.

Şaşıranlar, sinirlenenler, kuduranlar ortadayken bu adam nasıl bu kadar rahat olabiliyordu? Ne bileyim, en azından bir

"Kayza, ne iş?" der, yüzüme sorgulayıcı bir bakış filan fırlatırdı insan.

"Ne sormuştunuz ki anlatayım, Komutanım?" Sesim sert, biraz da kırgındı.

Yüzündeki tebessüm zerre sönmeden cevap verdi. "Kayza seninle neden arkadaş olmak istiyor?" Bir anda kaşlarım çatıldı. Ortamdaki tek zeki erkek oluşu gurur vericiydi, itiraf etmeliyim.

Gözlerim yüzüne takıldı. Gerçi, gözümün takılmasının tek sebebi o değildi. Alparslan düzenli tıraş olmaya başladığından beri dudağının üstündeki ve çenesinin altındaki o iki küçük ben dikkatimi feci şekilde dağıtıyordu. Her bakışta oraya kayıyordum istemsizce.

"Kayza'yı tanıyorum. Kadınlardan o anlamda hoşlanmadığını biliyorum." Gözlerimi çenesinden çekip doğruca gözlerine diktim. Bir yanım sevindi, demek ki gerçeği bildiği için beni kıskanmamıştı çünkü. Bir yanımsa sızlıyordu, Kayza'yı muhtemelen eski sevgilisi Ezel sayesinde tanıyordu.

Ezel... Ne zaman soracaktım Alparslan'a?

Ne kadar sürdü? Ne hissettin?

Bitince kim bitirdi?

Gerçekten bitti mi?

Soramıyordum. Cesaretim yoktu.

"Fatma'yla tanışmak istiyor," dedim, gözlerine bakarak. "Ben de ona önce onu tanımam gerektiğini söyledim." Gözlerine derin derin baktım. "Bir daha Fatma'nın yanına ona zarar verebilecek birini yaklaştırmayacağım."

Sözlerim bitince bana uzun uzun baktı. Yine o alışkanlığıyla saçlarımı süzdü. Sonra tekrar gözlerime kilitlendi. "Çok güzel bir kadınsın," dedi.

Ses tonunu sadece benim duyabileceğim şekilde düşürmüştü ama biri duydu mu diye yine de çevreme baktım. Neyse ki kimsenin bakışı bizim üstümüzde değildi.

"Her anlamda güzelsin, Türkmen kızı." Yutkundum. "Ve bu seni değil bir başkasından, kendimden bile kıskanmam için yeterli." Ardından ağır adımlarla yanımdan uzaklaştı. Ben ise öylece kalakaldım.

Evet, sanırım Alparslan beni neden kıskanmadığını sorguladığımı anlamıştı. Bu çok utanç vericiydi.

"Bana doğruyu söyle!" dedi Melik Komutanım, sesi ortalığı tekrar dalgalandırdı. Her ne kadar kaos gibi görünse de onun sesini duyduğum her an kendi hâlime şükrediyordum. Onun durumu benden daha vahimdi.

"Lan, söyledim ya!" dedi Kayza, bağırarak. Onların hâlâ tartışıyor olduğunu görünce derin bir iç çekişimle bakışlarımı kaçırdım.

"Neden ben değil de o?"

Bugün iyi hissetmek için elimden geleni yapıyordum ama ya bir balık oluyordum ya da biri adımı kullanmayarak beni eziyordu. Ayıptı artık.

"Melik, kes sesini," dedi Kayza. Bu seferki öfkesi başka bir tondaydı. Ama Melik durmadı.

"Kesmiyorum, lan."

Kayza'nın sesi daha da yükseldi. "Niye, lan?"

Melik'in cevabı bir tokat gibi indi. "Çünkü ondan rahatsız olmuyorsun ama benimle göz göze gelmeye bile tahammül edemiyorsun."

Bana artık gerçekten büyük ayıp ediliyordu. Kalbim yerinden çıkacaktı sinirden. Hemen bir adım öne çıktım. "Komutanım, yanlış anladınız."

Melik yüzünü bana çevirmeden "Sus Feza!" diye patladı. "Şu an gerçekten sesini duymak istediğim en son kişi sensin."

Daha ne kadar ezilecektim, bilmiyordum ama Böke'nin kahkahasıyla irkildim. Ona sert bir bakış fırlattım. Belli ki hâlâ bana diş biliyordu ve birilerinin üzerime gelmesi hoşuna gidiyordu. Bana bakarak sırıtmaya devam ediyordu; elime düştüğü ilk an ona hiç acımayacağımı garanti ettim.

"Sen gerçekten kafayı yemişsin." Kayza, Melik'i sertçe itip önünden geçti. Bana yöneldiğinde yutkundum. Üzerime bir canlı bomba gelseydi sanırım daha sakin kalabilirdim. Bir anda önümde dikildi ve elini bana uzattı. "Gidelim mi?"

Bana bu kadar sakin ve direkt şekilde yaklaşması, içinde bulunduğumuz ortamı daha da geriyordu.

"Ultra, mega, vay babanın kemiğine!" dedi Şahin, ortamı iyice germişti.

Hemen ardından abim, pes etmiş bir ifadeyle "Ben buna katlanamıyorum artık, beni gömün gitsin," dedi. Muhtemelen hâlâ ayakta durabiliyorsa, Böke'nin yakasına tutunduğu içindi.

"Ben Melik Komutanımın derdinden sigaraya başlayacağım galiba." Evliya hiç yardımcı olmuyordu. Hele ki Kayza hâlâ elini indirmemişken nefes alamıyordum sıkıntıdan.

"Sen bu dertten günde üç paket bitirirsin, Evliya. Benden söylemesi," dedi Hüda, gözlerim istemsizce Melik Komutanıma kaydı. Keşke bakmasaydım. Gözleriyle beni âdeta parçaladı. Öyle bir bakış attı ki Ekber'in onu tutmakta zorlandığını fark ettim.

"Tohum," diyen Alparslan'ın sesi kulağımda çınladı. Hayatımın en derin nefesini aldım. Eğer beni bu karmaşadan çekip alacak biri varsa, o da Alparslan'dı.

"Efendim?" dedi Tohum, sanki ortalığı birbirine katan o değilmiş gibi rahatça. Önce tırnaklarına baktı, sonra Alparslan'a. En sonunda saçını başını yolacaktım bu kadının.

"Bitir şu oyunu! Yoksa Melik, yapmaması gereken bir şey yapacak." Alparslan aynı zamanda Melik Komutanıma bir uyarıda bulunuyordu. Sesinden anlamıştım.

Yapmaması gereken şey, sanırım beni öldürmesi oluyordu. En azından ben öyle hissetmiştim.

Kayza bir anda bileğime uzandı ve beni yakaladı. İşte şimdi Melik'in sabır kotası tamamen dolmuştu. Kayza'nın bu hamlesi, Melik'i öfkenin eşiğinden uçurumun dibine itti. Birkaç saniye önce Ekber'in zor tuttuğu adam, şimdi âdeta donmuştu. Hareket etmiyor, sadece bize ve bileğimdeki eline bakıyordu.

"Ona dokundun." Boğazı düğümlendi. "Ben sana dokunduğumda gözümün içine tiksinerek bakmıştın."

Sesi içinde büyük bir acı barındırıyordu. Gerçekten üzülmüştüm. Bakışlarım Kayza'ya döndü. O da bana bakıyordu. Göz göze geldiğimizde sessizce "Bu kadarını hak etmiyor. O iyi biri," dedim.

Gözünü kırpmadan bana baktı. "Sorun da bu zaten," dedi. "O iyi biri ve benim iyi insanlara tahammülüm yok."

Tohum'la hastanede yaptığımız konuşmayı hatırladım. O da Kayza'nın insanlara tahammülü olmadığını söylemişti.

İyiler aslında kötü müdür, bilmiyorum. Ama Kayza'nın bu düşüncesinin arkasında ne olduğunu gerçekten merak etmeye başlamıştım.

"Offf, tamam be!" Tohum'un sesiyle gözlerimi Kayza'nın içime işleyen karanlık gözlerinden ayırdım. "Kayza sadece Feza'nın

arkadaşı Fatma'yla tanışmak istiyordu. Bunun için Feza'dan izin istedi. Ama Feza, arkadaşıyla Kayza'yı tanıştırmadan önce Kayza'yı tanımak istedi. Tanımadığı birini arkadaşıyla tanıştırmak istememesi bence mantıklı bir hareketti. Ben de ikisini tanıştırmak adına bu gece için bir etkinlik düzenledim. Beraber yemek yiyecektik. Hepsi bu."

Abim ânında duyduklarıyla derin bir nefes aldı.

"Hâlâ bazı eksiklikler var, Tohum," dedi Alparslan.

Tohum göz devirdi, sonra Melik'e döndü. "İşin aslı, ortada bir yanlış anlaşılma var. Arkadaşımı uzun süredir tanırım. İnanın bana, yönelimini gayet iyi biliyorum. Kayza'nın yönelimi kadınlara yönelik değil."

Kayza'yla birlikte ben de derin bir nefes aldım. Elini bileğimden yavaşça çekti. Melik'e bakmamak için kendimi zor tutuyordum.

"Güzelim, sence bu şimdi mi söylenir?" dedi Ekber, hâlâ Melik'i sakinleştirmeye çalışıyordu. Kuzeninin yanından uzaklaşıp Tohum'un yanına gitti ama kadın hemen ciddiyetini bozdu, göz ucuyla Ekber'e bakarak cilveli bir şekilde gülümsedi.

"Güzelin miyim gerçekten?"

Ya sabır Allah'ım, ya sabır!

Omzumda bir el hissedince başımı çevirdim. Hüda yanıma yaklaşmıştı. Yüzünde hafif bir tebessüm vardı. "Zeytin Göz'ü koruduğun için teşekkürler," dedi.

Fatma'yla tanıştığı günden beri Hüda'yla olan samimiyetimiz epey artmıştı. Neredeyse her konuşmamızda dönüp dolaşıp Fatma'ya geliyorduk. Hep aynı ortak amaç etrafında buluşuyorduk: Onu nasıl iyileştiririz.

Zeytin Göz... Fatma'dan bahsederken ona bu şekilde hitap etmesine artık alışmıştım. İsmini nadiren kullanırdı.

"Her zaman," diyerek gülümsedim. O da başını hafifçe sallayıp yüzünü Kayza'ya çevirdi. Hüda'nın bakışı bir şeyleri tartıyordu. Dıştan sakin görünüyordu ama içi çoktan sorgulamaya geçmişti. Onu tanıyordum artık. Birini göz hapsine aldığında anlıyordum. Kayza, Hüda'nın radarına girmişti. Şimdilik susuyordu ama sessizlik, düşünmediği anlamına gelmiyordu. Fatma'yla neden tanışmak istediğini içten içe sorguladığına emindim.

Bir süre sonra bana dönerek bakışlarını yüzüme dikti. Sanki bakışlarıyla sessizce "Sen zaten onun Fatma'ya zarar verecek biri olduğunu hissetsen, yaklaştırmazsın. Bu yüzden karışmıyorum," diyordu. Bana güvendiğini anlamıştım.

Benimse gözlerim Kayza'ya döndü. Hüda'nın yaklaşımı onu rahatsız etti mi diye merak etmiştim ama hiçbir şey okunmuyordu yüzünden. Kayza gerçekten duygularını ve düşüncelerini okuyamadığım ender insanlardan biriydi. Asla ne düşündüğünü ya da ne hissettiğini çözemiyordum.

Sert, öfkeli bir kadındı ama farklıydı. Karmaşık, girift ve bir şekilde kendine hastı.

Ortamdaki gerginlik dağıldı ama en çok değişen kişi Melik oldu. Bunu ona baktığım ilk an anladım. Yüzündeki çizgiler yumuşadı. Omzundaki yük bir anda çözüldü. Sanki içten içe rahatlamıştı.

Kayza'ya baktı. Ama öyle rasgele değil, gerçekten baktı. Kayza hâlâ sakindi. Saçlarını arkadan toplamıştı. Bir eli cebindeydi, başını biraz yana eğmişti. Bir şey düşünüyordu. Sanırım şimdi Melik'in kalbi biraz daha sessiz ama daha sağlam atmaya başladı. Bu, bir tahmin değildi. Bir bilgi değildi. Bu, sezgiydi. Bu ikisi olabilirdi de olmayabilirdi de. Ama yüksek ihtimalle yangın çıkabilirdi.

"Feza," diyen Melik Komutanımın sesiyle düşüncelerimden sıyrıldım. Kayza'ya bakıyordu ama bana seslenmişti.

"Emret, Komutanım."

Nihayet gözleri bana döndü. Yüzünde az önceki bakışlardan farklı bir ifade vardı. Yine eskisi gibi bakıyordu bana. "Kusura bakma, Teğmenim."

Gülümsedim. Başımı anlayışla aşağı yukarı salladım. "Emredersiniz, Komutanım." O da güldü. Keyfi yerine gelmişti.

"Evet, herkes tamamsa biz Feza'yı alalım." Tohum'un sesini duyar duymaz gözlerim Deha'nın yüzüne takıldı. Kaç yaşında olursam olayım, bazı alışkanlıklar değişmiyordu. İçgüdüsel bir şekilde hep onlardan bir onay bekliyordum. Küçüklüğüm iki ağabeyin gözetimi altında geçmişti; onlar olmadan adım bile atmazdım.

Deha önce bana, sonra Tohum'a baktı. Ardından gözlerini kısmış hâlde Kayza'yı şöyle bir süzdü. "İyi, gidin bakalım kardeş

kardeş," dedi. Son kelimelerini özellikle vurguladığının farkındaydım. Dişlerimi sıkıp göz devirmemek için kendimi zor tuttum. Bunu özellikle yapıyordu. Görmezden gelsem iyi olacaktı, belli ki Deha beni buradan daha çok vuracaktı.

Kayza'ya doğru yürümeye başladım fakat henüz ona ulaşamamıştım ki olduğum yerde aniden durmak zorunda kaldım. Bir çığlık kulaklarımı âdeta deldi. Yeri göğü sarsan, tanıdık bir çığlık.

Ben dahil herkes başını sesin geldiği yöne çevirmişti. Tohum'un dehşetle açılmış gözleri bir noktaya saplandı. Onun baktığı yöne döndüğümde başımdan aşağı buz gibi bir su boşalmış gibi hissettim. Dudaklarımdan istemsizce tek kelime döküldü. "Siktir."

O çığlığın nedenini şimdi anladım. Uzun boylu bir kadın vardı. Biz kendi aramızda konuşurken gelmiş olmalıydı. Kadını daha önce hiç görmemiştim ve burada ne işi olduğunu kesinlikle bilmiyordum. Kadın Tohum'a çığlık attırmıştı çünkü birine sarılıyordu. Ekber Komutanıma.

Eğer Tohum'u şu an tutmazsak, sonu hiç iyi olmazdı.

"Kesin kız kardeşidir," diye kendi kendine mırıldanarak söylendi Tohum. Kayza'yla aynı anda harekete geçtik. Onun kollarına yapıştık; ben bir kolundan, Kayza öbüründen tuttu.

Tohum transa girmiş gibi görünüyordu. Gözleri boş, sesi tekdüzeydi. "Adamın çok kız kardeşi var. Biliyorum ben, baktım."

Kayza elini onun alnına koyup ateşini ölçmeye çalıştı. Tohum ise kesinlikle susmak bilmiyordu.

"Esra, Zerda, Cana, Necla ve Leyla," diye Ekber Komutanımın kız kardeşlerinin ismini saydı.

"Yaprak Dökümü değil mi o, lan?" dedi Şahin. Neyse ki Hüda ensesine bir tane yapıştırdı da sustu.

Tohum hâlâ trans hâlindeydi. "Kesin onlardan biri." En sonunda derin bir nefes çekip bizden kurtuldu. Saçını düzeltti, iki kere öksürdü. Yüzüne hiç de inandırıcı olmayan bir gülümseme yerleştirip Ekber Komutanıma doğru yürümeye başladı.

Herkesin dikkati artık tek bir noktaya sabitlenmişti.

Ekber Komutanımı dikkatle inceledim. Kadına sarıldığı filan yoktu, aksine onu bedeninden uzaklaştırmak için uğraşıyordu. Fakat kadın öyle sıkı sarılmıştı ki bırakmıyordu. Ekber'in

ifadesinden bu durumdan hoşnut olmadığı apaçık belliydi. Sonunda başını kaldırıp Tohum'a baktı. Göz göze geldiler. İşte o an, Ekber Komutanım kadını âdeta bir hamlede üzerinden sıyırdı ve hızlıca Tohum'un arkasına geçti. Bu görüntü dudaklarımın kenarına hafif bir tebessüm yerleştirdi. Erkeğe böyle korku salacaktın işte.

"Canım, dur ben tahmin edeyim. Esra'ydı, değil mi" Tohum kararlı adımlarla kadına yaklaştı, elini uzattı. Kadın güzeldi; uzun, simsiyah saçları, koyu kahverengi gözleri, belirgin yüz hatlarıyla etkileyici bir görünüşü vardı. Ekber'e, onu neden ittiğini sorgularcasına bakıyordu.

Tohum'a dönüp kısaca süzdü, sonra Tohum'un uzattığı ele bakmadan "Değil," dedi soğukça.

Tohum hiç bozuntuya vermeden elini yavaşça indirdi. "O zaman Zerda."

Kadın başını iki yana salladı.

"Cana?"

Kadın aynı şekilde başını salladı. "Hayır."

"O zaman ya Necla ya da Leyla?"

Kadın bu sorulardan boğulmuş gibiydi. Derin bir nefes aldı ve "Hayır diyorum, hanımefendi," dedi sertçe.

Sesindeki baskın ton bizi rahatsız etmişti. Kayza da ben de farkında olmadan duruşumuzu dikleştirdik. Sanki içimizde bir yer tetiklenmişti. Sanırım Tohum'u sevdiğimiz için, istemsizce onu koruma pozisyonuna geçiyorduk.

"Amca oğlu, özledim bıcırları, ha!" dedi Melik, göz ucuyla ona döndüm. Bakışları Ekber Komutanımın üzerindeydi. Tohum'un az önce söylediği gibi, belli ki Ekber'in beş kız kardeşi vardı. Bahsettiği bıcırlar onlar olmalıydı.

"Aramalarını cevapla o zaman, it. Sonra benim kafamı yiyorlar abim niye telefonlarımızı açmıyor diye."

Ekber Komutanımın cevabı üzerine gözlerim tekrar o kıza kaydı. Ekber'in sesini duyunca kızın dudakları hafifçe kıvrılmıştı. Gülümsemiş miydi gerçekten? Hayır, bu hiç iyi değildi.

Bunun tek bir anlamı vardı ve bu gerçek, Tohum'un içindeki o amansız kıskançlığa yeni, devasa kökler saldırtırdı.

"Kimsin sen?" dedi Tohum, gür bir sesle. Sesindeki buzdan soğukluk tüylerimi diken diken etti.

Melik bile tırsmıştı; kuzenine cevap vermek üzere ağzını açmış, ardından dudaklarını kilitleyerek kelimeleri yutmuştu. Gizemli kadın, gözlerini yavaşça Ekber'den ayırıp Tohum'a çevirdi. Cesurdu, hem de fazlasıyla. Ama bu cesaret, bir cehaletin ürünüydü. Eğer Tohum'un kim olduğunu bilseydi, bu şekilde bakmaya dahi cesaret edemezdi.

Tohum Anad. Mit'in saha ajanı. Adanmışlar ekibinin en ölümcül üyelerinden biri. Nasıl bir eğitimden geçtiğini düşünmek bile insanı boğabilirdi. Tohum asla hafife alınmaması gereken bir kadındı.

"Nedense bugün Ekber'in selası okunacakmış gibi bir his var içimde," diyen abimin sesi ön tarafta yankılandı. O da bu ânı diğerleriyle beraber pürdikkat izliyordu.

Böke, abimi onaylayarak başını salladı. "Helva güzeldir, severim."

"Timden bir kişinin eksilecek olması hiç iyi olmadı," dedi Alparslan, ciddi bir sesle. Deha'ya döndü. "Ekber'in yerine yenisini bulma işi sende."

Deha'nın yüzü sertleşti. Kaşları bir anda çatıldı ve ona ters bir bakış fırlattı. "Sebep?"

"Haftalardır yatıyorsun. Biraz işe yara."

İkisi de birazdan birbirine girecek gibi bir havaya büründüğünden, bakışlarımı tekrar onlardan ayırıp diğer tarafa çevirdim. Hiç uğraşamazdım şimdi onlarla.

Tohum'un "Kimsin sen?" sorusu açıkça havada asılı kalmıştı, kız bu soruyu ciddiye bile almamıştı. Gözleri hâlâ Ekber'in üzerindeydi. İçindeki hayranlık neredeyse taşacaktı.

Tohum bunu fark etmişti, yüzünden belli oluyordu. Bu, onun için tehlikeli bir andı. Kontrolü kaybetmemek için çaba gösteriyordu.

"Adın Ekber mi?" Kadın, bakışlarını bir saniye bile ayırmadan neredeyse Ekber'in içine bakıyordu. Adamın karşısında büyülenmiş, bir dibine girmediği kalmıştı. Yüzünde bir gülümseme vardı. "İşte bunu tahmin edemezdim."

Ekber Komutanımın yüzünde hiçbir ifade yoktu. Kadının söylediklerine karşılık sessizliği seçmişti.

"Adının da senin gibi eşsiz olması..." Kadın durduğu yerde dikleşip tekrar Ekber'in yanına doğru yürümeye başladı. Ancak

daha birkaç adım atabilmişti ki yoluna biri çıktı. Tohum. Gözlerinde hiçbir ifade yoktu. Ama duruşu her şeyi söylüyordu: Bir adım daha atarsan, son adımın olur.

"Sana bir soru sordum," dedi Tohum, sesi bir kez daha buz misali kesip geçti ortamı. Ekber'in önüne geçip kadının Ekber'le temas etmesini engelledi. Ona yaklaşmasına izin vermiyordu.

Kadın tekrar Tohum'a döndü. "Lale," dedi, gözlerinin içine bakarak. "Lale Taheri."

Yanımdan çok hafif bir fısıltı yükseldi. Kayza'nın sesi, sadece benim duyabileceğim kadar kısıldı. "Şunca yıllık birikimimle gönül rahatlığıyla söyleyebilirim ki biri eğer tanışırken soyadını bu tonda söylüyorsa, o soyadında mutlaka bir şey vardır."

Kesinlikle haklıydı. Kayza'nın analizine yüzde yüz katılıyordum. Kadın soyadını söylerken âdeta kelimelerin üzerine bastırmıştı. Hem Taheri soyadı tanıdık geliyordu ama nereden hatırladığımı bulamıyordum bir türlü. Aklımın kıyısında bir yerden sürünüyordu lakin netleşmiyordu.

Kayza cebinden telefonunu çıkardı ve birkaç adım geriye çekilerek uzaklaştı. Telefonu kulağına götürmüştü. Muhtemelen araştırmaya başlamıştı bile. Sanırım harekete geçmeden önce bilgi toplamak onun tarzıydı. Bunu hiç vakit kaybetmeden yapması, onu gözümde daha da yukarı taşımıştı. Onu Fatma'yla tanıştırabilirdim ama önce Fatma'yla konuşmam gerekiyordu. Onun onayı olmadan kimseyi tanıştırmazdım kendisiyle. Sadece benim içimde iyi hisler oluşması yetmezdi.

"Ekber..." Tohum'un sesi bir kez daha yükseldi. Ekber Komutanım başını ona çevirdi, biraz öne eğilerek baktı.

"Efendim?"

Tohum bir süre duraksadı. Kelimelerini seçmek için çaba harcadığı belliydi. "Geçmişin için sana öfkelenmemem gerekiyor ama olur da öfkelenirsem bana kırılma, olur mu?"

İşte bu, tam olarak Tohum'luk bir hareketti.

Seni kıskanmamam gerekiyor ama kıskanıyorum, demenin Tohum'un dilinde vücut bulmuş hâliydi.

"Geçmiş yok," dedi Ekber, hızla.

Bakışlarım kadının, yani Lale'nin yüzüne döndü. Lale'nin gözkapakları titredi. Bir şeyler yavaş yavaş çözüldü içinde.

Sadece Ekber'in ona olan mesafesini fark etmekle kalmamıştı; Tohum'la Ekber arasındaki o ince bağın varlığını da sezmişti ve bu hiç hoşuna gitmemişti.

Tohum hızla Ekber'e döndü. "Nasıl yani?" Gözleri neşeli bir heyecanla parladı.

"Duydun işte," dedi Ekber.

Sesli olarak söylemese de ima ettiği şey ortadaydı. Bu, bana hiç iyi bir açıklama olarak gelmemişti. Tohum'a da gelmediği belliydi. Yüzü hafifçe düştü. Ekber susarak geçiştirmişti. Konuşmak yerine imalarıyla gömmeyi seçmişti geçmişini. Sanki kadını hiç tanımamış gibi. Sanki pişman olduğu bir hayaletti Lale. Şimdi o hayalet, Tohum'un karşısında canlanmıştı.

Tam ortam yeniden gerilmeye başlamıştı ki Kayza'nın sesi bir hançer olup havayı yardı. "Dışişleri Bakanı Nihat Tahir Taheri'nin kızıymış." Herkesin bakışları Kayza'ya dönmüştü.

Böke sessizliği bozan ilk kişiydi. Alaycı bir ıslık çaldı. Ardından Deha kollarını göğsünde birleştirdi. "Ekber'e bak sen," dedi sırıtarak.

Ekber, abime döndü. Kaşlarını çatarak bakışlarıyla durmasını istedi.

"Ekber'in yerine birini bulmak farz oldu," dedi Alparslan. Ekber'in uyaran bakışlarını hiç umursamamıştı.

Tabii, tüm bunlar yaşanırken üç büyükler konuşur da üç küçükler susar mıydı?

"Bakan damadıymış adam, lan," dedi Şahin, gözleri parlayarak. Ekber'i damat olarak adlandırması, Lale Hanım'ın yüzünde güller açmasına sebep oldu. Evet, kadın gerçekten bu unvanı sevmişti.

"Ne damadı, oğlum. Yok öyle bir şey," dedi Hüda, ani bir ciddiyetle.

"Ben az önce Melik Komutanımın derdinden sigaraya başlayacaktım ya hani, vazgeçtim. Ciğerimi ortaya Ekber Komutanım için yatırıyorum. O daha çok hak ediyor," dedi Evliya.

Şahin ve Hüda birbirlerine bile bakmadan, senkronize şekilde başparmaklarını havaya kaldırarak Evliya'nın sözlerini onayladı. Evliya'nın yüzünde kocaman bir sırıtış oluşturdu.

"Yani, bu bana bile sürpriz oldu, amca oğlu." Melik Komutanımın yüzüne dikkatlice baktım. Kızı ilk kez görüyordu. Böyle

bir şeyin mümkün olup olamayacağını zihnimde tarttım. Hayır, Melik ve Ekber arasında asla gizli saklı bir şey olmazdı.

Ekber bir geçmişleri olmadığını söylerken ciddi miydi gerçekten?

Lale yeniden öne çıktı. "Beni araştırdıysanız ve merakınız giderildiyse artık rahat bırakın da onunla konuşabileyim."

Tohum bir kahkaha patlattı. Kahkahası havaya çarptı, geri döndü ve herkesi germeye yetti. Ekber Komutanımın yanında bedeninin hafifçe kasıldığını gördüm.

"Onunla konuşamazsın," dedi ve âdeta bir kalkan gibi Ekber'in önüne geçti.

"Niyeymiş?" dedi Lale, bir adım daha yaklaştı. Cesurdu. Hem de haddinden fazla.

"Çünkü benim," dedi Tohum, daha fazla kendini tutamayarak.

Yalnızca Ekber Komutanımın yutkunma sesi duyuldu. Yüzümdeki sırıtışa artık engel olamıyordum. Melik Komutanım, Ekber'in yanına gidip yumruk yaptığı elini havaya kaldırdı ve Ekber'in yumruğuyla tokuşturdu. Ardından kafalarını tokuşturdular. Onların tebrikleşme biçimiydi bu. İkisi de bir şey demedi ama içlerinden birbirlerine "Aslanım," dedikleri belliydi.

"Yemin ederim, bu hayatı izlemeye Şahin Komutanımla beraber gelmişiz," dedi Evliya.

Şahin hemen arka çıktı. "İkimiz dışında herkesin bir gönül ilişkisi var, değil mi, lan?"

Şahin, Evliya'nın omzuna kolunu attı.

Konuşmalarının sadece aralarında kalması gerekiyordu fakat söylediklerini herkes duymuştu. O herkes içinde iki kişi vardı ki bir anda ikisinin de kaşları çatılmıştı.

Melik ve Kayza'nın durumu ortadaydı. Ekber ve Tohum arasındaki bağ çok açıktı. Hüda'nın "Zeytin Göz," diye sayıklamalarından herkes bıkmıştı.

Geçen gün hastanede benim yüzümden Böke'nin Papi'sini de öğrenmişlerdi. Deha benim hayatımda biri olacağına ihtimal bile vermezdi. Alparslan benim cevabımı biliyordu. Geriye sadece bilmedikleri kalıyordu. Yani birbirleri.

Biri diğerine baktı, diğeri de ona döndü. "Senin hayatında biri mi var, lan?" dediler aynı anda. Sanki silah sesi gibi patladı Alparslan ve Deha'nın sesleri. Sertçe yutkundum.

Şahin ve Eviya'nın gözleri faltaşı gibi açıldı. Hüda ikisinin ensesine seri şekilde tokadı yapıştırdı. İçim hâlâ rahatlamamıştı. En kısa zamanda o ikisinin ağzının ortasına ikişer tane yapıştırmam gerekiyordu.

"Benim hayatımda birisi filan yok," dedi abim. Öyle bir çıkmıştı ki sesi sanki böyle bir şeye gerek olmadığını ima ediyordu.

"Benim var," dedi Alparslan.

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Gözlerim büyüdü. Birden birinin elimi tuttuğunu hissettim. Kayza. Sakinleşmem için elimi tutuyordu. Dışarıdan nasıl göründüğümü bilmiyorum ama Kayza bunu hissetmişti. Tebessüm etmeye çalıştım. O, benden daha başarılı bir tebessümle elini çekti. Kabul etmek gerekirse bu küçük destek iyi gelmişti. En azından şimdilik.

Abim başını hafifçe öne eğerek gözlerini kıstı. Bakışlarını Alparslan'ın gözlerinden bir an bile ayırmadan "Kim?" diye sordu. Alparslan'ın abime doğru yürümeye başladığını gördüm. Kalbim artık göğsümde değil, ağzımda atıyordu. Bakışlarım panikle etrafı taradı. Yardım isteyebileceğim tek kişiye odaklandım.

Böke olanları büyük bir dikkatle izliyordu, sanki yıllardır bu anı bekliyormuş gibi yüzünde kocaman bir sırıtış vardı. Birinin onu izlediğini fark etmiş olacak ki başını yavaşça bana çevirdi.

Kız kardeş kontenjanındaydım ve bu, dünyadaki tüm rütbelerden daha güçlü bir zırhtı. Evet, bana hâlâ biraz sinirliydi; Papi olayını hazmedememişti ama bana asla kıyamazdı. Sorgularcasına tek kaşını kaldırdığında savunma mekanizmam anında devreye girdi; dudaklarımı büküp gözlerimi çaresizlikle kırpıştırarak kafamı hafifçe yana eğdim. Cephaneliğimdeki tüm sevimliliği sahaya sürmüştüm.

Bana gözlerini kısarak, o sert komutan maskesinin altından sızan bir merhametle baktı. Bir an başını başka tarafa çevirdi; o çocuksu teslimiyetime yakalanmamaya, beni görmemeye çalıştı ama nafileydi; saniyeler sonra bakışlarımız yine o kaçınılmaz noktada düğümlendi.

Omuzlarım yenilgiyle düştü, ardı ardına gelen iç çekişlerim sessizliği dövdü. Abimi ve Alparslan'ı, o sarsılmaz kardeşliklerinin benim yüzümden bir enkaza dönüşme ihtimalini düşündükçe, gözlerimin dolması bir selin bendini aşması kadar hızlı oldu. O dostluğun bitmesini, o kadim bağın kopmasını istemiyordum;

hele bunun sebebi benken buna asla dayanamazdım. İşte o an, Böke'nin o sarsılmaz çehresi değişti. Gözlerimdeki o saf ve suçluluk dolu yaşları gördüğü an, ördüğü tüm duvarlar birer birer yıkıldı. Dudaklarının arasından net bir küfür savurduğunu okuyabildim. Ağlamama dayanamayacağını biliyordum zaten.

Böke yerinden bir fırtına gibi hızla kalktı. Adımları, mermiden farksız bir süratle iki adamın arasına doğru süzüldü. Alparslan bir delilik yapacaksa, ona engel olacak tek kişi Böke'ydi. Tam ortalarına, o görünmez savaş hattına girdiğinde konuşmaları bıçak gibi kesildi. İki adam da şaşkın gözlerle Böke'ye döndü.

"Hani, amaç ne?" Alparslan, o dumanlı bakışlarını eğip doğrudan Böke'nin gözlerinin içine baktı.

"Sen konuş, kardeşim. Ben duyuyorum seni," dedi Deha sakince. "Kimmiş bakalım yengemiz?"

Abim, Böke'yi âdeta görmezden gelerek Alparslan'a doğru, o geri dönüşü olmayan yola bir adım daha attı. Boğazıma dizilen o koca yumruyu bir kez daha yuttum; sertçe, canım yana yana.

Abimin yengesi olmak kulağa garip geliyordu. Bu, Deha'nın o sarsılmaz kalbine ânında bir kriz geçirtecek kadar ağır bir bilgiydi. Böke, Deha'ya yandan, sabrının son kırıntılarını barındıran bir bakış fırlattı. "Yemin ederim kaşınıyorsun ama dua et, kıyamıyorum," dedi.

Abim ise elini kaldırıp kendini gösterdi. "Bana mı?" Şaşkınlığında haklıydı. Böke başını kaldırıp gözlerime odaklandı.

"Aynen, kardeşim. Sana kıyamıyorum." Aslında kıyamadığı kişi bendim. Ama bunu Deha'nın bilmesine hiç gerek yoktu. Böke'nin gözlerine tekrar dudak bükerek baktım. Kardeş kontenjanımı sonuna kadar kullanıyordum. O da başını yukarı kaldırıp derin bir nefes aldı. Pes etmiyordu, sabır diliyordu sanki.

"Bana niye kıyamıyormuşsun, lan?" dedi abim. Göz devirmemek için kendimle bir kez daha savaşmak zorunda kaldım. Adam biri onu seviyor diye o sevgiyi sorguluyordu. Altında mutlaka bir sebep arıyordu.

"Çekilsene, oğlum. Bir şey konuşuyoruz burada!" Alparslan da diğer yandan Böke'yi kenara itmeye çalışıyordu. İkisinin arasında sıkışıp kalan Böke'nin bu işten nasıl sıyrılacağını gerçekten merak etmeye başlamıştım.

Beni satmayacağını biliyordum. Ama kendini nasıl kurtaracaktı? Hiçbir fikrim yoktu.

Kısacık bir ânın ardından, birinin sesi ortama şimşek gibi düştü. "Aaa! Oha, lan! Papi geldi, Komutanım!" diye bağırdı Evliya. Herkes bir anda sesin geldiği yöne döndü. En başta da Böke çevirmişti başını. Merakla Evliya'nın işaret ettiği yöne baktım.

Kızıl saçları omuzlarından aşağı süzülen, gerçekten çok güzel bir kadın, bize doğru yürüyordu. Gözlerimi kısarak dikkatle kadını inceledim. Evet, sosyal medyada on binlerce takipçisi olan kızdı. Böke sebebiyle merak edip birkaç videosunu izlemiştim. Yaklaştıkça videolarındakinden çok daha etkileyici olduğu ortaya çıkıyordu. Yeşil gözleri, beyaz teniyle kelimenin tam anlamıyla dikkat çekiciydi.

Böke'nin tepkisini merak ederek bakışlarımı ona çevirdim. Kaşları çatılmıştı. Göz kırpmadan kadına bakıyordu. Ama kız, henüz Böke'yi fark etmemişti. O kadar kalabalıktık ki hangimize bakacağını şaşırmıştı. Böke bunu idrak ettiği ilk an, fark edilmeden kaçmaya yeltendi. Arkasını döndü ve hızla uzaklaşmaya çalıştı. Ağzım açık kalmıştı. Böke resmen beni satmıştı. Kardeş kontenjanına rağmen beni hiç düşünmeden gitmişti.

Bu kızın onun üzerinde mutlak bir etkisi olmalıydı. Böke'nin bu etkiden kaçmaya çalıştığı apaçık ortadaydı. Yine de başaramadı. Alparslan ve Deha ânında önünü kesti. Kollarını önlerinde bağlamış, yüzlerinde kocaman birer sırıtışla gözlerini Böke'nin üstünden bir an bile ayırmıyorlardı. "Hayırdır, yolculuk nereye?" dedi Alparslan, sesi keyifle doluydu.

"Sayın Pilot Yüzbaşı Böke Ertunga Bey, acaba nereye gitmeye gayret ediyorsunuz?" dedi Deha, alayla. Öyle yüksek sesle konuşmuştu ki onu duymayan tek bir kişi kaldığını sanmıyordum.

Deha'nın sesi yükseldiği anda Papi hızla başını çevirdi. Bakışları Böke'yi bulunca olduğu yerde duraksadı. Bu kadar hızlı ve doğrudan bir karşılaşmayı beklemediği bakışlarından anlaşılıyordu.

Böke, dişlerini sıkarak Deha'ya baktı. "Senin sesinin tonunu sikeyim." Fark edildiğinden o da emindi. Kadın derin bir nefes aldı, ardından üç kafadarın olduğu yöne hiç durmadan yürümeye başladı. Anladığım kadarıyla, asıl olay şimdi başlıyordu.

"Papi kim?" diye sordu Kayza.

Tam ona cevap verecektim ki Melik Komutanım araya girdi. "Böke Yüzbaşınınki." Ne ara gelip yanımıza yaklaştığını anlamamıştım ama belli ki bizi izliyordu. Adamda resmen travma bırakmıştık. Kayza ve beni yan yana görmeye tahammül edemiyordu. Başımı çevirip sorgularcasına ona baktım.

"Evliya, o ikisinin tanışma videosunu denk geldiği herkese izlettiriyor," dedi, farkında olmadan başımı hafifçe yana eğmiş ve içimde biriken derin bir nefesi salıvermiştim. Kimse kusura bakmasın ama Papi ve Böke'nin bir numaralı hayranı açık ara farkla Evliya'ydı. Çocuk resmen kaşınıyordu.

"Ne var ki o videoda?" diye sordu Kayza.

Melik hiç vakit kaybetmeden cebinden telefonunu çıkardı. Parmakları ekranın üzerinde seri bir şekilde gezindi, ardından telefonu Kayza'ya doğru uzattı. Kayza önce Melik'e, sonra da telefona anlam veremeyen bakışlarla baktı. Yüzündeki kararsız ifade bir anda netleşti; gözlerini kısarak telefonu elinden çekip aldı ve birkaç adım geriye çekilerek videoyu izlemeye başladı. Melik onun bu refleksine dudaklarının kenarında alaycı bir sırıtışla karşılık verdi, sonra ağır adımlarla Kayza'nın peşine takıldı.

Kayza gidince Tohum'un ne durumda olduğunu merak edip başımı onun olduğu yöne çevirince Ekber, Lale ve Tohum'un küçük bir yarım çember içinde durduklarını gördüm. Vücut dillerinden ve mimiklerinden, aralarındaki atmosferin gergin olduğunu kolayca anlayabiliyordum. Elleri havadaydı, gözleri birbirine kilitlenmişti. Hararetli ama kısık sesli bir tartışmanın ortasındaydılar sanki. Onları kendi hâllerine bırakmanın en doğrusu olduğuna karar vererek bakışlarımı onlardan uzaklaştırdım.

Bazı konuşmalar vardır, dinleyenin içine edebilecek türden...

"Merhaba," dedi Parla, incecik bir sesle. Böke'nin gözkapaklarında bile kıpırtı olmadı. Başını dahi çevirmedi. Gözleri bir noktaya sabitlenmişti ve oraya bomboş gözlerle bakıyordu.

"Şey, acaba yüzüme bakabilir misiniz?" diye bir kez daha atıldı Parla, sesi hâlâ nazikti. Talebi, aradığı karşılığı bulamadan boşlukta asılı kaldı; sanki yerçekimsiz bir havaya fırlatılmış ağır bir top gibi gürültüsüzce yere çakıldı. Böke yine o korkutucu tepkisizliğini bozmamıştı. Öyle hareketsiz, öyle kaskatıydı ki nefes alıp almadığını kontrol etmek istedim.

Deha ve Alparslan senkronize bir hareketle Böke'nin yanına yanaştı. Alparslan, Böke'nin sol koluna yapıştı. Kolunun altına girip onu hafifçe kendine doğru çekti, aynı anda Deha öbür kolunu kavradı ve kollarından güç alarak Böke'yi olduğu yerde döndürüp Parla'ya doğru çevirdiler. Böke herhangi bir direnç göstermiyordu. Adamı Mevlâna gibi döndürmüşlerdi ama adamda tık yoktu. Bu hiç ona göre bir hareket değildi.

Deha, arkadaşının sessizliğini bozmak için tekrar devreye girdi ve bir elini Böke'nin çenesine uzattı. Parmağını çenesinin tam altına yerleştirip başını hafifçe kaldırdı. Sonra parmaklarıyla Böke'nin alt çenesini yukarı aşağı oynatmaya başladı. Elleriyle Böke'nin çenesini açıp kapatıyordu. Ardından tok bir sesle "Buyurun," dedi, Böke'nin adına konuşarak. Parla gülümsemeye başladı.

Deha aynı hareketi bir daha yapacaktı ki Böke bir anda kendine geldi. Deha'nın elini sertçe itince abimin eli savruldu. "Çek elini, lan!" dedi, sesi sinirliydi ancak bu, Deha'nın daha çok sırıtmasına neden oldu. Kesinlikle eğleniyordu.

Böke ona ters bir bakış atıp arkasını döndü, gitmeye çalıştı. Ama daha üç adım atmadan Alparslan önüne geçmişti bile. Bir kolunu kaldırıp Böke'nin omzundan tuttu, sonra onu tek bir hareketle çevirdi. Böke yine Parla'nın karşısındaydı.

"Seninle konuşmaya gelmiş bir hanımefendiyi öylece bırakıp gitmek sana hiç yakışmaz," dedi Alparslan, en az Deha kadar Böke'yle uğraşmaktan zevk alıyordu. Kesinlikle bugün ikisi de Böke'den intikam almadan durmayacaktı.

"Çok vaktinizi almayacağım, sadece birkaç dakika," dedi Parla aceleyle, kelimeler neredeyse ağzından düşüyordu. Böke'nin tekrar uzaklaşmasından çekiniyor olmalıydı, bir şeyleri kaçırmaktan korkan bir insan misali davranıyordu.

Böke ona kısa bir bakış attı. Soğuk bir ifadeyle "Evet, nedir?" dedi. Ses tonu, konuşmayı pek de umursamadığını açıkça belli ediyordu.

Abim öne çıktı. "Hayvan mısın, göt herif! Karşında bir kadın var," dedi öfkeyle.

Böke ani bir şekilde Deha'ya döndü. "Kusura bakmayın, Deha Bey. En sevdiğimiz renk kırmızı olmadığı için sizin kadar romantik olamıyoruz."

Kabul etmek gerekir ki bu gerçekten iyiydi. İğneleyiciydi, zekiceydi ve çok net bir gönderme içeriyordu. Abimin bugün Alzem'e en sevdiği rengin sarı olduğunu söylediği o meşhur söz hâlâ aklında olmalıydı.

Deha ona ters bir bakış attıktan sonra dişlerini sıkarak sustu. Bir şey dememeyi tercih etmişti ama içten içe hâlâ öfkeyle kabarıyordu. Onu tanıyorsam, sessiz kalması sadece birkaç dakika sürecekti.

"Özel olarak konuşabilir miyiz?" dedi Parla, sesi neredeyse fısıltı hâlindeydi. Utangaçlığı gözlerinden okunuyordu. Böke bana böyle baksa, ben de çekinirdim. Yani, herhâlde çekinirdim. En azından çekinmiş gibi yapardım.

"Yok," dedi Böke. Tam bir odun olduğu her hâlinden belliydi. Alparslan ufak ama sert bir dokunuşla omzunu iterek uyarıda bulundu. Bu müdahale üzerine Böke kendini toparlayarak "Yani, çok vaktim yok. Ne söyleyeceksen burada söyleyebilirsin," dedi. Tavrı biraz yumuşamıştı.

Parla derin bir nefes alıp etrafa hızla bir göz attı. Kalabalığı taradı ama bakışları bir noktada takılı kaldı. Lale buradaydı, onun varlığını fark edince yüzüne hafif bir rahatlama yayıldı. Sanki yalnız olmadığını, birilerinin hâlâ burada olduğunu hatırlamıştı. Demek tanışıyorlardı, Parla'nın gözlerindeki anlamlı bakışlardan bunu anlamak mümkündü. Lale ise hâlâ Ekber ve Tohum'la girdiği hararetli tartışmanın içindeydi. Varlığı bile fark etmemişti Parla'yı.

Parla birkaç saniye boyunca kaşlarını çatarak Lale'yi inceledikten sonra tekrar kendi meselesine döndü. Dudaklarının kenarında belli belirsiz bir tereddüt vardı. Cümleye başlamak istiyor ama uygun kelimeleri bir türlü bulamıyordu.

Böke, kadının zorluk çektiğini fark etmiş olmalı ki "Beni neden bulduğunu muhtemelen anlatırsın ama ben daha çok nasıl bulduğunu merak ediyorum," diyerek ilk soruyu kendisi sordu. Böke her şeyi sorgulardı. Ona göre hiçbir şey kendiliğinden, rastgele olamazdı. Eğer kafasına yatmayan bir şey varsa, doğrudan sorardı, hiç çekinmezdi.

Parla derin bir iç çekti. Gözkapakları ağırlaştı, bir süre gözlerini kapatarak olduğu yerde bekledi. Cevap verme konusunda hâlâ emin değildi. Sessizce bir kez daha Lale'nin olduğu yöne

baktı. Elbette bu da Böke'nin gözünden kaçmamıştı. Parla'nın bakışlarını takip edince Lale'yi gördü ve alaycı bir şekilde gülümseyerek tekrar Parla'ya döndü.

"Rütbeli bir tanıdığının olması çok hoş," dedi, sonra hafifçe öne eğilip Parla'ya biraz daha yanaştı. "Ama bunu bir daha benim üzerimde kullanma, kızıl." Sesindeki soğukluk öyle derindi ki uzun zamandır onu böyle ciddi ve sert görmemiştim. Bu kıza karşı neden bu kadar asabiydi, hiçbir şekilde anlayamıyordum.

Deha'nın parmakları Böke'yi kavradı, adamı çekip tekrar dikleştirdi. "Kızı korkutma," dedi.

Böke abimi yeniden iterek "Sana ne, lan!" diye çıkıştı. Bu, gerçek Böke değildi; kadınlarla nasıl konuşması gerektiğini bilen, hiçbir kadını bu şekilde korkutmayan biriydi o.

Alparslan ikisinin arasına girmeye yeltendi fakat Parla ondan önce davranıp ani bir hareketle Deha'nın kolunu tuttu. "Lütfen, sorun değil," dedi, ince bir sesle. Deha kolundaki elin farkında değildi ama Böke'nin gözleri kadının eline odaklanmıştı. Ela gözleri her geçen saniye koyulaşıyor, âdeta karanlık tonlara bürünüyordu.

Alparslan araya girip Böke'yi uzaklaştırırken olmaması gereken bir şey daha oldu. Bir el, abimin kolundaki eli hızla söküp geri itti. Alparslan, Böke'yi sakinleştirmeye çalışırken bu manzarayı kaçırıyordu; çünkü kız kardeşi, onunla tanıştığım günkü gibi bakıyordu.

Alzem'i tanıdığım ilk an dışında, geriye kalan tüm zamanlarda inanılmaz derecede tatlı, sempatik ve şeker bir kadın olduğunu düşünmüştüm. Abimi kıskanmadığı tüm anlarda tabii. Şu an resmen abimin önünde demirden bir engel gibi duruyordu ve abimin kolunu birkaç saniye öncesine kadar tutan kadına ateş saçan gözlerle bakıyordu.

Abim, Alzem'in o keskin ve geri atmayan bir hamleyle kolundaki yabancı eli söküp attığı an, hem kolunu bir pranga gibi tutan kadını hem de hemen yanında, soğuk bir ışık gibi parlayan sarışın kadını fark etmişti. Bir kendi koluna bir de hemen önünde sarsılmaz bir barikat, geçit vermez bir duvar gibi duran o kadına bakıp duruyordu.

"Bugün dünya kadınlara cinnet geçirme günü filan herhâlde," diye mırıldandı Şahin. Kesinlikle ona hak veriyordum;

bugün buradaki erkekler, sanki gizli bir anlaşma yapmışçasına kadınların sabır taşlarıyla pervasızca bir oyun oynuyordu.

"Vallahi ben kadınları tutuyorum, Komutanım, henüz bu denklemde haklı çıkabilen tek bir komutanıma bile denk gelmedim," diyen Evliya da o isyana kendi safından katılmıştı. Sadece bir kadın olarak değil, adaleti gözeten bir gözlemci olarak bile Evliya'ya sonuna kadar hak veriyordum. Hiçbir erkeğin, iğne ucu kadar bile haklılık payı olmadığını söyleyebilirdim.

"Zeytin Göz de bir gün bana böyle hesap sorar mı acaba?"

Hüda'nın o çocuksu merakla titreyen sesiyle ona döndüm. Bakışları Ekber Komutanımın kaya gibi duruşuyla, onu bir kaşık suda boğmamak için sabrını son raddeye kadar zorlayan Tohum'un arasında gidip geliyordu. Şahin bu saf merak karşısında kısa bir kahkaha attı. "Yenge sana kızmaz, abicim," dedi. "Sen onu kızdırmaya kıyamazsın." Herkes gibi Şahin de Hüda'dan, Fatma'nın adını duymaya alışmıştı.

Şahin'e hak veriyordum; Hüda bu adamlardan farklıydı. Bunlar gıcık etmeyi seviyordu, Hüda ise onu bile yapamazdı. Kumaşında Fatma'yı şaka için bile olsa sinirlendirecek bir şey yoktu.

"Çok özür dilerim, farkında değildim... Sadece kavga çıksın istemedim," diye üst üste sayıklayan Parla'nın sesini duydum. Alzem kıza nasıl baktıysa, kadın hiç ara vermeden açıklama yapmaya başlamıştı.

Alzem'e doğru hızlı adımlarla yürüdüm. Tartışmanın tam ortasında, endişeyle açıklama yapmaya çalışan kadına pek aldırış etmeden Alzem'in kulağına eğildim ve sadece onun duyabileceği kadar kısık bir sesle "Böke'nin peşinde. Abimle alakası yok," dedim.

Birkaç saniye söylediklerimi düşünmüş olmalı ki bir süre sadece bomboş bakışlarla baktı. Söylediklerimi idrak edince yüzündeki buzdan ifade tamamen silindi; yerini eski, sıcak hâline bıraktı. Bu kızın, söz konusu abim olunca içindeki canavarı ortaya çıkarması beni gerçekten şaşırtıyordu.

"Canım, ne özrü ya! Olur öyle şeyler. Ben de Alzem Tuna, çift isim," dedi ve şeker gibi tatlı bir ifadeyle elini Parla'ya uzattı. Parla önce şaşırdı, sonra gülümseyerek karşılık verdi. Böylece aralarındaki tanışma faslı başlamış oldu.

Abimin, az önceki kaosu dindiren fısıltımın peşine düşerek yavaşça bana yaklaştığını fark edince kaşlarımı çatarak onu izlemeye başladım. Nihayet yanıma ulaşıp kulağıma eğildi. "Ne söyledin de siniri geçti?" diye sordu, merakla. Fırsat bu fırsat, diye düşünerek kulağına yaklaştım.

"Kızın, Böke Komutanıma ilgisi olduğunu, Deha Komutanımla alakası olmadığını söyledim, Komutanım."

Yavaşça geri çekilirken abimin yüzünü gözlemledim. Otuz iki dişiyle sırıtıyordu ve bu sırıtış yavaş yavaş onu ve hislerini anlamama neden oluyordu. İşte şimdi emin olmuştum. Abim kesinlikle Alaskaların kızının ona olan hislerini biliyordu. Ancak abimde de bazı değişiklikler vardı. Ben anlıyordum ama abim anlıyor muydu kendi hislerini, orası hâlâ belirsizdi.

"Kıskanç," dedi abim, Alzem'e bakarak. Hâlâ sırıtıyordu.

"Duyamadım, Komutanım," dedim. Aslında duymuştum ama biraz eğlenmek için ona yandan bir bakış attım.

"Sana söylemedim, Teğmen," dedi ve benden uzaklaştı. Yerine geçip tekrar Alzem'in sarı saçlarını izlemeye başladı; o saçlara alışması biraz zaman alacaktı.

"Gidiyoruz!" diye bağıran Böke Ertunga'nın sesiyle başımı sertçe ona çevirdim. Alparslan'ı atlatmayı başarmış olmalıydı. Parla'nın kolunu sıkıca tutmuştu ve Parla daha ne olduğunu anlayamadan, onu peşinden sürüklemeye başlamıştı.

"Nereye?" diye sordu Parla, Böke'nin elinden bileğini kurtarmaya çalışıyordu. Sanırım Böke farkında değildi ama kızın canını gerçekten acıtıyordu. Böke bugün fazlasıyla sinirliydi ve bu hareketi asla hoş karşılanacak türden değildi. Yerimde hızla doğrulup onlara doğru yürüdüm. Böke'nin, Parla'nın bileğini tuttuğu yere elimi koyduğum ânda ikisi de durdu. Böke'nin gözleri bana döndü.

"Komutanım," dedim, dişlerimin arasından.

"Ne var, Teğmen?" diye sertçe yanıt verdi.

"Kadının canını yakıyorsunuz. Eğer buna biraz daha devam ederseniz, komutanım olduğunuz gerçeğini unutmak zorunda kalacağım."

Bir kadın olarak, her ne sebeple olursa olsun hemcinsimin arkasında dururdum. Onun canının yandığı yerde sadece seyirci kalmak, benim yapacağım bir şey değildi. Böke'ye durması

gerektiğini açık açık söylüyordum. Eğer durmazsa, komutanım olmasının benim için hiçbir önemi olmayacağını belirtiyordum. Emre itaatsizlik, o barut kokulu sahalarda bazen bir zorunluluk, bazen de kendi doğrularıma giden o sarsıntılı yolun bir parçası olabilirdi; bunu yapabilirdim. Ancak bir komutana terbiyesizlik yapmak, son hareketim dahi olamazdı. Tabii, şartlar bunu gerektirmedikçe.

Böke'nin kaşları çatıldı. Bir bana bir hunharca bileğini sıktığı kadının eline baktı. Elini sanki ateşe dokunmuş gibi hızla çekti. Nihayet kendine gelmiş, ne yaptığının farkına varmıştı. Bakışlarındaki pişmanlığı anbean izledim.

Parla kolunu kurtarır kurtarmaz bileğini ovalamaya başladı. Canı gerçekten yanmış olmalıydı. Böke ağzını açtı ama kelimeler dökülmedi dudaklarının arasından. Ne diyeceğini bilemiyordu. "Özür dileyecektiniz galiba, Komutanım," dedim, bakışlarımla Parla'yı işaret ederek. Beni onaylayarak başını hızla salladı.

Bu erkeklere, en karmaşık operasyon planlarını tek bir baş hareketiyle anlatabiliyordunuz ama mesele hayatın o ince sızıları olduğunda, her şeyi tane tane dile dökmeden harekete geçiremiyordunuz. İlginç, hatta trajikomik bir durumdu.

Yutkunup Parla'ya doğru bir adım attı. Onları baş başa bırakmak için harekete geçtim. O esnada Parla'yla göz göze geldik. Gözlerimin içine bana teşekkür edercesine baktı ve tebessüm etti. Tebessümüne karşılık verdikten sonra uzaklaşmak için tekrar yürümeye yeltendim ki Böke'nin özür dilediğini duydum. Bakışlarımı tekrar Parla'ya çevirdim; bana bakarken tatlı bir ifadeye bürünen bakışları, şimdi alev saçıyordu.

"Türk Ceza Kanunu'nun doksan altıncı maddesi gereğince, bu davranışınız eziyet suçuna girer ve gerekli işlemleri başlatmam yalnızca birkaç dakikamı alır, Yüzbaşı."

Off be! İşte bu ses tonunu sevmiştim. Olduğum yerde âdeta keyifle donakaldım.

Sanırım kendini ezdirmeyen kadınların hastasıydım. Yüzümdeki sırıtışla birlikte Böke'yi orada bırakarak yanlarından ayrıldım. Sesinin tonundan anladığım kadarıyla, Parla onu fena hâlde bezdirecekti. Böke bunu kesinlikle hak etmişti. Adımlarım beni tekrar eski yerime götürürken sırıtarak beni izleyen Alparslan'ı görünce durmak zorunda kaldım. Tam karşısında

durduğumda gözlerimin içine baktı. "Böke'yi hizaya çektiğin gibi beni de çeksene, Türkmen kızı," dedi, sadece benim duyabileceğim bir sesle. Muhtemelen az önceki konuşmayı, Böke'yi tehdit ettiğimi duymuştu.

"Hak ettiğiniz ilk anda yapmaktan çekinmeyeceğime emin olabilirsiniz, Komutanım," dediğimde daha çok sırıttı. Hoşuna gitmişti.

@ayisigikitap

15

ALAY EDEN ALAYCI KADIN

Aşk gibi kokar, derin sevdası,
Her renk içinde var, siyahın gamı.
Düşün şimdi, solgun bahar fidanı,
Unutulmuş bir düş gibi, sönmüş anı.

2027
TÜRKİYE-ANKARA

Alparslan bana her baktığında genellikle gülümserdi. Bu gülümseme bazen ukalalık taşır, bazen de sevimli olurdu. Şimdiyse bu gülümsemenin sevimlilikle uzaktan yakından ilgisi yoktu; tamamen bir pislik gibi sırıtıyordu.

"Hak edersem hizaya çekeceksin yani," dediğinde başımı hafifçe yukarı aşağı salladım. Hareketim yüzündeki sırıtışı daha da derinleştirdi; belli ki bundan büyük bir haz alıyordu. Duymak istediği cevap tam olarak buydu.

"Hak etmek için elimden geleni yapacağım o hâlde," dedi. Kafasının içinde kaç tane tahtanın eksik olduğunu kestiremiyordum ama fazlasıyla eksik olduğu kesindi.

"Ayy, yemin ederim geliyorlar bana!" diyen Tohum'un sesi etrafımızda yankılandı. İkimizin de bakışları o tarafa döndü.

"Kızım, sen laftan anlamıyor musun?" dedi Ekber. Tohum hırçın bir şekilde Lale'ye doğru yürüyordu. Ekber aniden Tohum'un beline kollarını doladı ve kendine doğru çekti. Ama bu, Tohum'un kadının üzerine yürümek için bedenini öne atmasını engelleyemedi. Neyse ki Ekber buna izin vermeyecekti.

"Özel olarak, şahsi olarak, yan yana ve tek başınıza asla ama asla konuşamazsınız," dedi Tohum. Lale hiç kıpırdamıyordu. Tohum'dan korkmadığı açıkça belliydi; kollarını önünde birleştirip karşısındaki kadına sert bir bakış fırlattı.

"Ondan tapulu malınmış gibi konuşmaktan vazgeç," dedi soğuk bir sesle. Sözlerinin sonunda kesin bir emir vardı, bu tonlama Tohum'un hiç hoşuna gitmeyecekti.

"Tapusu bendeyse ne yapacaksın?" dedi Tohum, beklenmedik bir sakinlikle. Bir yandan da sırıtarak belinin etrafına dolanmış Ekber'in kolunu gösteriyordu.

Bazen unutuyordum, Tohum öfkesini kontrol etmek için karşısındakini kışkırtmayı seçerdi. Bu huyunu Böke'ye benzetiyordum. Böke'nin kadın hâliydi sanki. Böke'yi tanıyan biri, Tohum'u da tanırdı. Bu yüzden, Tohum'u tanımakta zorlanmıyordum.

Lale, Ekber'in Tohum'a sıkı sıkı sarılışını görünce gözlerini kaçırdı. Derin bir nefes alıp yavaşça verdi. Lale'nin hâlini izlerken bakışlarım Ekber'e kaydı; ne tepki vereceğini merak ediyordum. Şaşırtıcı bir şekilde, Ekber beklenmedik bir tereddüt yaşadı. Bir an için gerçekten duraksadı, Tohum'dan uzaklaşacak gibi oldu.

Tohum'u saran kolu hafifçe gevşedi; bunu sadece ben değil, Tohum ve Lale de fark etmişti. Lale'nin bakışlarında yumuşama belirmişken Tohum'un yüzündeki ifade tamamen donukça keskinleşmişti. Ekber, Tohum'dan tamamen kopmadı ama onu eskisi kadar güçlü sarmıyordu.

Bir kadın olarak, Tohum'un kalp kırıklığını ben de hissetmiştim. Belki Lale'nin acısını da hissetmem gerekirdi ama ben Tohum'u tanıyordum, Lale'yi değil. Hâliyle hissettiğim tek şey, Tohum'un kırık dökük ruhuydu.

Tohum kendini toparladığı anda Ekber'in kolunu sertçe itti, bedenini uzaklaştırdı. Hızla geri çekilip tam karşısında dikildi. Ekber ise az önce attığı kontrolsüzce adımın bedelini yeni yeni idrak ediyordu.

Onun gerçekten Tohum'dan hoşlandığını sanıyordum ama gördüğüm kadarıyla, Ekber hislerinden tam anlamıyla emin değildi. Hislerinden emin olan bir adam asla tereddüt etmezdi. Ekber tereddüt eden biriydi; neden tereddüt ettiğini bilmiyordum ama bu tereddüt, Tohum'u kaybetmesi için yeterliydi.

Tohum gibi kadınlar, bırakın ikinci sırada kalmayı, herhangi bir tercih listesinde değerlendirilmeyi bile gururuna yediremezdi.

"Git," dedi Tohum, arkasındaki kadını işaret ederek. İki dakika önce Ekber'i asla onunla baş başa bırakmayacağını söyleyen kadın, şimdi ona kızla konuşmasını söylüyordu. Ekber sertçe yutkundu.

"Tohum'u an itibarıyla kaybetti," dedi Alparslan.

Onun sesini duyduğumda kısa süreliğine ona baktım ama Alparslan bana bakmıyordu; tıpkı benim yaptığım gibi, Tohum ve Ekber'i izliyordu. Alparslan'ın, Tohum'u tanıdığını biliyordum. Benim ona baktığımı hissetmiş olacak ki o da bana baktı. "Tohum tereddüt eden insanları sevmez."

Derin bir nefes alıp başımı salladım. Alparslan'ın ne demek istediğini anlıyordum. Tohum, abim vurulduğunda hastanede bana hayat hikâyesini anlatmıştı. Bir abisi ve abisini ondan alan bir adam vardı. Tohum o adamı bulduğunu ama öldüremediğini söylemişti. Muhtemelen öldüremediği için, o gün orada tereddüt ettiği için acı çekiyordu. Alparslan'ın söylemeye çalıştığı şey tam olarak buydu.

Tohum ve Kayza'yı sözde bugün çok daha yakından tanıyacaktım ama şimdiden tanımaya başlamıştım bile. Tohum tereddüdü sevmezdi, Kayza ise iyi insanları.

"Yapma!" Ekber'in derinden gelen sesiyle tekrar o tarafa döndüm. Tohum gitmeye çalışıyordu ama Ekber buna izin vermiyordu. Tohum da Ekber'in ona dokunmasına izin vermiyordu ve bu kesinlikle şaşırtıcıydı.

"Rahat bırak onu," dedi Kayza, ikisinin arasına girerek Tohum'u arkasına aldı. Ekber'e ateş saçan gözlerle bakıyordu.

Ekber, Kayza'ya iç çekişle baktı, ardından gözlerini tekrar Tohum'a çevirdi. Onunla göz teması kurmaya çalışıyordu ama Tohum bu konuda pek yardımcı olmuyordu. Onun bakışları her gölgeye ve her yüze birer birer çarparak her yerde dolaşıyordu; bir tek Ekber dışında, her yerde.

"Konuşmamıza izin ver," dedi Ekber. Kayza'yı geçmeden Tohum'a ulaşmasının mümkün olmadığını anlamıştı. Tohum, Ekber'i görmezden gelerek bana döndü.

"Hadi, Feza. Gidelim," dedi. Ekber'le muhatap olmak istemediğini biliyordum, hemen harekete geçtim.

Tohum'un yanına yürümek üzereyken önümden biri geçti. Kızıl saçlarından onun Parla olduğunu anlamıştım. Lale'nin yanına gitmişti, tahminim doğruydu. İkisi arkadaş olmalıydı.

Parla, arkadaşının ruhundaki o ani sarsıntıyı ânında yakalamıştı. Lale'nin elini sıkıca kavrayıp tüm dikkatini kendi üzerine çekerek iyi olup olmadığını sordu. Lale için Tohum, hiç hesapta olmayan, sarsıcı ve bir o kadar da yaralayıcı bir detay olarak sahneye düşmüştü. Onun da Tohum kadar kırgın olduğu aşikârdı. Kadınları kıran erkeklerden hiç hoşlanmazdım. Şimdi Ekber Komutanımdan giderek soğumaya, ondan hoşlanmamaya başlamıştım.

Parla'nın hareketlerini izlemekten vazgeçip hafifçe arkamı döndüğümde Böke'nin Alparslan'la konuştuğunu gördüm. Alparslan, Böke'yi sakinleştirmeye çalışıyordu; Böke ise resmen burnundan soluyordu. Parla onu sinirlendirmiş olmalıydı. Onunla ne konuştuğunu bilmiyordum ama tek bildiğim, Böke'nin bu kadar öfkelenmesinin nadir olduğuydu. Onu bu kadar sinirlendirmeyi herkes başaramazdı.

Omuzlarımı silkerek Tohum'un yanına doğru ilerlemeye çalışırken yine biri önümde belirdi. "Geç saate kadar dışarıda kalmayın," dedi abim, istemsizce tebessüm ettim. Irak'taki, Suriye'deki sınır bölgelerinde bırak geç saati, sabaha kadar nöbet tutan bana yaptığı bu uyarı sadece abilik taslamasındandı. Bazen onun gözünde hâlâ küçük bir kız çocuğu olduğumu düşünüyordum; kim olduğumu ve ne yaptığımı unutup küçük bir çocuğu uyarır gibi beni uyarıyordu.

"Emredersiniz, Komutanım," diyerek endişesini görmezden gelmeyi seçtim.

"Saç boyası kalıcı mı?" diye sordu aniden. Kaşlarımı çattım. Bana doğru hafifçe eğildi.

"Yani, boyanan saç ne zaman eski rengine döner?"

Başımı yavaşça iki yana salladım. "Düzenli aralıklarla boyayarak hayatının sonuna kadar aynı saç rengine sahip olmak mümkün."

Abim bu cevabı duymak istemiyormuş gibi sertçe yutkundu. "Hep mi?" diye sordu.

Başımı sallayarak onu onayladım. "Sanırım beğenmedin," dedim. Alzem'in saçlarının, eski rengine dönmesini istiyordu.

Dayanamayarak yeni stilini beğenip beğenmediğini sormuştum ben de.

Abim derin bir iç çekti, sonra arkama doğru baktı. "Tam olarak öyle sayılmaz."

Gözlerimi onun bakışlarının hedefine çevirdim. Alzem, Böke ile Alparslan'ın arasına girerek abisinin boynuna kollarını sarmış, kafasını da göğsüne yaslamıştı. Alparslan ise bir kolunu kız kardeşinin beline dolamıştı, bir yandan da sarı saçlarını okşuyordu. Kız kardeşini severken aynı zamanda Böke ile sohbetine devam ediyordu. Bu görüntü hoşuma gitmişti; gülümsedim.

Alparslan her konuda iyi olduğu gibi abi olmakta da başarılıydı. Kendi abim de bu konuda çok iyi olmalıydı, bu yüzden ona dönerek sert bir bakış attım. Deha ilk başta sebebini anlamamıştı. Bir süre duraksadıktan sonra yutkundu. Anlamıştı.

"Komutanın olarak bunu yapamam. Abin olduğum bir ara seveyim seni, Teğmenim," dedi. Hevesle başımı salladım; duymak istediğim şey tam olarak buydu. Deha'ya beni sevsin diye hep kedi gibi sokulurdum. Eğer o an gerçekten komutanım değil, abim olduğu bir ândaysak, tıpkı Alparslan'ın kız kardeşine yaptığı gibi beni öyle sıkıca sarar, öyle çok severdi ki bir an için tüm acılarım dinerdi. Alzem abisine sarılınca canım çekmişti.

Şimdi bu ânı tekrar yaşamak istesem de Deha asla yapmazdı. Mesai saatlerindeyken çok katıydı, asla taviz vermezdi.

"Alzem istese ânında sarılırdın," dedim, aklımdan geçenleri sesli dile getirdiğimi sesim kulaklarımda çınladığında fark etmiştim. Tam tersini istesem de maalesef Deha da duymuştu.

"Eee, tabii, onun komutanı değilim neticesinde," diye sırıttı. Komutanım da olsa abim de olsa benimle uğraşmayı severdi. Eline fırsat vermiştim ancak almasını da bilirdim. Yutkunarak ve gözlerimi üst üste kırparak ona baktım. Bana veremediği sevgiyi başkasına kolayca vereceğini söylemesi haksızlıktı. Artık nasıl baktıysam, sırıtan ifadesi hızla değişti, gözlerini benden ânında kaçırdı.

"Allah belamı versin ki zor tutuyorum kendimi sarılmamak için. Git buradan, Teğmen!" dedi. Bazı bakışlar vardır, bazı insanların asla kıyamadığı. Az önce abime ders olsun diye küçük Feza bakışı atmıştım. Kesinlikle buna dayanamazdı.

"Kız, Feza! Gelsene artık."

Tohum'un sabırsız sesini duyunca yüzümde varlığının yeni farkına vardığım sırıtışı sildim. Abimi, kendini her geçen saniye biraz daha zorlayan abilik duygusuyla baş başa bıraktım ve sonunda Tohum'un olduğu yöne doğru yürüdüm. Tohum beni fark edince ters bir bakış attı.

"En son Tohum'dum; filizlendim, ağaç oldum burada." Ona ters bir bakış attım. Kayza ve Ekber en son bıraktığım gibi hâlâ atışıyordu. Melik ise araya girmiş, ikisini sakinleştirmeye çalışıyordu.

"Bu işin sonu bize patlar, bence geri basalım," diyen Şahin'in sesi, bir kez daha kulaklarıma çalındı. Kendimi ne kadar zorlasam da onu ve yanındaki ikiliyi dinlemekten kurtulamıyordum. Sesleri etraftaki tüm uğultuları bastırıyor, beni istemsizce o diyaloğun içine çekiyordu.

"Haklısınız, Komutanım. Etrafa sürekli barut atılıyor," dedi Evliya, havada asılı duran gerginliği kastederek. "Tek ateşe bakar etrafın yangın yeri olması." Haklıydı.

"Yavaşça kaybolalım, gına geldi bana da," dedi Hüda, ardından arkasını dönüp yürümeye başladı. Şahin ve Evliya göz göze geldi, sessizce onun peşine takıldılar. Onların yerinde olmayı diliyordum. Birkaç aylığına başımı alıp gitmek iyi olurdu.

"Ona zarar verecek son kişi bile değilim, Kayza. Çekil artık önümden." Ekber'in sert ve buyurgan sesi ortamın havasını yeniden değiştirmişti. Tohum'un önünde âdeta bir duvar gibi duran Kayza'nın dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi.

"Sen ona zarar veremezsin zaten. Asıl o sana zarar vermesin diye uğraşıyorum."

"O niyeymiş?" diye sordu Melik.

"Çünkü arkamdaki manyak, kuzenini bir güzel döver, sonrasında da 'Acaba canı çok yandı mı?' diye başımın etini yer," dedi Kayza, sert bir şekilde bakarak.

Gözlerim Tohum'la buluştu. Yüzümde, "Bunu gerçekten yapar mısın?" diye soran bir ifade vardı. Tohum hafifçe tebessüm etti.

"Abartıyor," dedi, sanki bu durumun tamamen saçma olduğunu kanıtlamak istiyordu.

"Hatta yetmez, kuzeninin iyi olup olmadığını görmek için beni de peşinden sürükler," dedi Kayza. Tohum, Kayza'ya ters bir bakış attıktan sonra bana döndü.

"Alakası varsa, fidan olmak kısmet olmasın."

Kendini savunma şekline gülmek üzereydim ki Kayza tekrar araya girdi. "Tabii, sonra onu gördüğünde cinleri bir daha atar ve bir tur daha aynı performanstan sergiler."

Tohum artık sabrını yitiriyordu. "Bu kadarı da şov artık."

Kayza aniden arkasına dönüp Tohum'a öyle sert bir bakış attı ki Tohum olduğu yerde donakaldı.

"Canım arkadaşım, beni o kadar iyi tanıyor ki resmen içimi özetledi," diye hızla konuştu. "En iyi arkadaş şovu gibi bir şeydi mübarek." Buna sanırım halk arasında "U dönüşü" deniliyordu.

Kayza son bir bakış atıp önüne döndü. Melik ise Kayza'nın aslında Ekber'i korumadığını anlamanın verdiği rahatlamayla geri adım atmıştı.

"Feza," dedi Ekber, ona döndüm. "Tohum'a benimle konuşması gerektiğini söyle, Teğmenim." Başımı hafifçe salladım.

Bu mesleği böyle durumlar yaşamak için seçmemiştim. Ama adam komutanımdı; onun sözünü dinlememek gibi bir lüksüm yoktu. Keşke Şahin, Hüda ve Evliya'nın yanına karışabilseydim. Haklıydılar, bu işin sonu bize patlayacaktı. Onlar uzaklaşmıştı ve olan yine bana olmuştu.

"Emredersiniz, Komutanım."

Tohum'a doğru ilerledim. Bana söyleneni iletmeye niyetlenmiştim ki daha ağzımı açamadan işaret parmağı dudaklarıma dokundu.

"Şişşt... Tek kelime etme." Bir adım yaklaştı. İçimde bir huzursuzluk yükseldi; bu kadın beni gerçekten geriyordu. "Çünkü, Feza..." Bir eli saçlarıma gitti. Yüzüme düşen bir tutamı geriye itip kulağımın arkasına yerleştirdi. "Çünkü inanırım."

Bunu tamamen benimle dalga geçmek için söylediğini biliyordum. Elini dudaklarımdan çekip ittirdim. Bu öfkeli karşı koyuşum onu güldürdü. Bu kadının psikolojik sorunları vardı. Artık tahammül edemeyeceğim noktaya gelmiştim. Sinirle ortamdan uzaklaşmak için adım atmıştım ki hafif bir öksürük sesi duydum. Başımı çevirdiğimde Ekber'i gördüm. Adam, daha önce verdiği emri hatırlatır gibi bana bakıyordu.

Alparslan neden bana yardım etmiyordu ki? Ekber'i başımdan alabilecek tek kişi oydu. Göz ucuyla arkama dönüp ona baktım. Şansıma üç kafadar, Alzem'le koyu bir sohbete dalmıştı.

Beni de aralarına almaları için yalvarasım vardı, yaşım sebebiyle susuyordum.

"Teğmenim, seni bekliyoruz," dedi Ekber, tekrar Tohum'a döndüm. Tohum'un yüzünde sinsi bir sırıtış vardı. Sanki başımın belada olduğunu ima ediyordu. İşleri tersine çevirmek gerekiyordu. Kendimi yedirtecek bir göz yoktu bende.

"Ekber Komutanımla konuşmayı kabul etmezsen, bu akşamki yemeği unut," dedim. Kayza birden bize döndü. Önce bana, ardından Tohum'a baktı. Tohum'un yüzündeki sırıtış ânında silindi. Kayza'nın bakışları saf öfke doluydu.

"Şöyle hafifçe çekilin de Ekber Bey'in derdi neymiş öğreneyim," dedi Tohum, bakışlarını Kayza'dan ayırmayarak. Ekber'e doğru yürümeye başladı. Ekber kocaman bir sırıtışla yumruğunu bana uzattı. Yumruğumu kaldırıp onunkiyle tokuşturdum, Tohum'un ikimize attığı ters bakış umurumda olmamıştı. Oyun üzerime geldikçe, ben de kuralları yıkardım.

Tohum ve Ekber nihayet karşı karşıya gelmişti. Belki de aralarındaki buzları eritip meseleyi kapatacaklardı ki bir ânda beklenmedik bir ses araya girip bütün dengeleri yeniden bozdu.

"Ekber, son kez soruyorum, bana beş dakikanı ayıracak mısın?"

Lale davetsizce ve sert bir tonla konuşmanın ortasına kaynak olup girmişti. Tohum'un yüzündeki ifade, sabır taşının çatlamasına ramak kalmış son hâlini anlatıyordu. Dudaklarını sımsıkı kapadı, söylemek üzere olduğu tüm kelimeleri geri yuttu. Ekber ise gözlerini Lale ve onu yatıştırmaya çalışan Parla arasında gezdiriyor, belli ki nasıl tepki vereceğine karar veremiyordu.

Derin bir nefes çekti içine, parmaklarını yüzünde gezdirdi; belki sakinleşmeye, belki de zaman kazanmaya çalışıyordu. Lale'nin bakışlarındaki ısrarı kırmak için onu reddetmesi yeterdi aslında. Belki Tohum'la yeniden aynı masada oturabilmek için bir fırsattı bu. Ama Ekber, beklenmedik bir hamle yaparak "Önce onunla konuşmam gerek," demeyi tercih etti, eliyle Lale'yi işaret etti.

Lale henüz cevap bile verememişti ki Tohum'dan gür, alaycı bir kahkaha yükseldi. Geriye doğru bir adım attı, bana ve Kayza'ya kısa bakışlar gönderdi. "Gidiyoruz."

İşte şimdi Ekber'in üstünü tamamen çizmişti. Onun haklı olduğunu düşündüğümüz için Kayza'yla birbirimize bakmadan,

aynı anda peşine düştük. Adımlarımız henüz hızlanmamıştı ki Ekber'in sesi tekrar kulağımı tırmaladı.

"Teğmenim..."

Artık sabrım iyice tükenmişti. Bu, görev yetkisini kişisel amaçları için kullanmanın en bariz hâliydi. Vücudumda istemsiz bir gerilim oluştu. Tohum, bakışlarımı Ekber'e çevirdiğimi fark etti ve ikinci bir emir daha almama fırsat vermeden hızla araya girdi.

"Alparslan!" Sesi, bulunduğumuz ortamın uğultusunu neredeyse yarıp geçmişti. Kenarda kendi hâlinde sohbet eden adam, başını hızla kaldırıp ona döndü. Tohum'un bakışlarıyla karşılaşınca "Dinliyorum," dedi.

Tohum, bakışlarını yavaşça Ekber'e çevirdi. Kollarını göğsünde bağladı "Üsteğmenin, Feza'yı şahsi işleri için kullanıyor."

Alparslan'ın kaşları ânında çatıldı.

"Bir şey olmaz, askerliğin şanındandır o," diyerek araya girdi Deha.

Tohum, Deha'ya sert bir bakış attı. "Ama Feza bundan hiç hoşnut değil," dedi.

İşte şimdi, abimin kaşları da tıpkı Alparslan'ınkiler gibi çatılmıştı. "Doğru mu?" diye sordu Deha sertçe.

Normal şartlarda hiç düşünmeden "Hayır," derdim. Ekber Üsteğmenim benim komutanımdı, onu zor durumda bırakmak istemezdim. Ama bu kez durum farklıydı. Tohum'un kalbini kırmıştı; gözümde artık ne istediğini bilemeyen bir erkekten fazlası değildi.

Başımı yavaşça yukarı aşağı salladım. Abim gözlerini kısmış, hedefini çoktan belirlemişti: Ekber. Alparslan ise bakışlarını Ekber'e dikti. Ekber gözlerini Tohum'dan ayırmıyordu. Ne hissettiğini anlamak mümkün değildi; yüzünde en ufak bir kıpırtı yoktu.

"Üsteğmenim," dedi Alparslan.

Ekber ağır ağır ona döndü. "Emredin, Komutanım," dedi, sesi soğuktu.

"Bırak gitsin. Şu an ne yaparsan yap seninle konuşmaz. Araya Teğmeni sokma bir daha."

Ekber onu onayladıktan sonra başıyla selam verdi. "Emredersiniz, Komutanım," dedi ve arkasını dönüp bizden tamamen uzaklaştı.

Melik de aynı şekilde selam çaktıktan sonra peşinden gitmeye yeltendi fakat biri koluna dokunarak onu durdurdu. Başımı hafifçe eğip baktığımda bu kişinin Lale olduğunu gördüm. İçime derin bir nefes çektim.

"Ben giderim," dedi Lale. Kesinlikle pes etmiyordu. Melik'e fırsat bırakmadan arkadaşı Parla'ya döndü. "Sen arabaya geç, ben birazdan gelirim." Parla başıyla onaylayınca neredeyse koşar adım Ekber'in peşine düştü.

Tohum bu manzaraya hafif bir tebessümle karşılık verdi. Omuzlarını umursamazca silkti ve arkasını dönüp yürümeye başladı. Kayza'yla göz göze geldik; o da başıyla bana kısa bir işaret gönderdi. Aynı anda adımlarımızı hızlandırdık ve Tohum'un peşine takıldık.

Tohum öyle hızlı yürüyordu ki adımlarına sinmiş öfkesini, belki de kırgınlığını hissetmemek imkânsızdı. Kayza'yla birlikte ona yetişmeye çalışıyorduk; adımlarımızı hızlandırsak bile koşmadan yetişmek neredeyse mümkün görünmüyordu. Neyse ki bir noktada hızını kesti, adımlarını ağırlaştırdı. Muhtemelen kendi içinde bir savaş veriyordu.

Yanına vardığımızda Kayza sağında, ben solunda yerimizi aldık. Kimse konuşmuyordu. Arkada kalan kimseye bir şey dememiştim; Tohum aniden çıkıp gidince biz de sorgusuz sualsiz peşine takılmıştık. Kız kıza geçireceğimiz gece, düşündüğümden de başka bir anlam kazanmıştı. Başta birbirimizi daha iyi tanımak için planladığımız bu buluşma, şimdi yarası taze, kalbi kırık bir kadına omuz olmak için gerçekleşeceğe benziyordu.

Eh, bazı yaraları sadece kadınlar sarabilirdi.

"Ben onun..." dedi Tohum, bir süre duraksadı. Ağzını tekrar açtı fakat dudaklarından hiçbir sözcük dökülmedi. Derin bir nefes alıp bir kez daha çabaladı. "Hani, ben onun var ya..." Cümlenin devamını gerçekten merak etmeye başlamıştım ama kelimeler bir türlü tamamlanmıyordu.

"Bakın, harbi harbi onun..." dediğinde Kayza artık dayanamadı.

"Sen onun ne be, kadın?" diye çıkıştı.

"Ta yedi ceddini sikeyim," dedi Tohum, neredeyse bağırarak. İkisi aynı anda durdu, öfkeyle birbirlerine baktılar.

"Yalnız adamın aşireti var, sik sik bitmez," dedim, gözlerini bana çevirdiler. Önce söylediklerim kafalarında oturmadı, idrak

ettiklerinde ise ikisinin birden gülmeye başlaması sürpriz oldu. Tohum'un bir öfke buhranı içindeyken gülmesi beklenmedikti, Kayza'nın güldüğünü ise neredeyse hiç görmemiştim.

"İyiydi bu," dedi Kayza, hâlâ gülüyordu. Yumruğunu bana uzattı. Ben de karşılık verip yumruğumu tokuşturdum. Tohum'un bakışları ellerimize kaydı.

"Hain," dedi, dişlerinin arasından tıslayarak. Ekber'le yumruk tokuşturduğum ânı hatırlaması pek hoşuma gitmemişti.

"Açıklayabilirim," dedim hemen.

"Açıkla," diye karşılık verdi, yüzünde imalı bir tebessüm vardı.

Başımı yana eğip "Eee, şey, meğerse açıklayamazmışım," dedim. Derin bir nefes çekip âdeta sabır dileyerek tekrar yürümeye başladı.

Akıl sağlığımı korumak için konuyu değiştirmeye karar verdim. "Alelacele çıktığımız için üstümü değiştiremedim. Şu yemek işini yapmadan önce eve geçip üstümü değiştirsem olur mu?" Aslında üniformamdan rahatsız değildim, bu dünyada giymeyi en çok sevdiğim şeydi. Ama akşam yemeği için pek uygun bir seçim değildi.

"Yeşil sana yakışıyor," dedi Tohum, önümüzde yürüyordu.

"Allah razı olsun," dedim, arkasından gülümseyerek. Her şekilde ikonik bir kadındı.

"O zaman seni eve biz bırakalım, ne dersin?" dedi Kayza, göz kırparak.

Başımı onaylarcasına salladım. "Olur tabii." Aslında arabada birkaç dakika beklemeleri yeterdi; hızlıca üstümü değiştirip dönerdim. Kayza'yla birlikte tekrar Tohum'a yetiştiğimizde hâlâ kendi kendine söylenmeye devam ettiğini bir kez daha gördük. Hâliyle bu manzara ikimizin de derin bir nefes vermesine sebep oldu.

"Adam sandık, fos çıktı," dedi, haklıydı. Başımı salladım.

"Ekber Komutanımdan beklemezdim," dedim. Tohum başını eğerek göz ucuyla bana baktı. Biraz garip bir bakıştı.

"Hâlâ komutanım diyor," diye homurdandı. Bakışlarının neden garip olduğu anlaşılmıştı. Mantıklı bir cevap vermenin zamanı gelmişti.

"Başka ne diyeceğim, son samuray mı?" Adam komutanımdı sonuçta. Allah bilir, Tohum şimdi Ekber'le görüşmemi de yasaklardı.

"Onunla muhatap olmanı istemiyorum," dedi Tohum, kelimelerin üzerine bastırarak. Evet, artık sadece Allah değil, ben de biliyordum.

"Maalesef canım, o işler öyle olmuyor," dedim. Tohum bana sert bir bakış attı.

"Niyeymiş o?" dedi, burnunu hafifçe kırıştırarak.

"Çünkü adam benim komutanım," dedim hızla.

"Bu bir sebep mi?"

Omuz silktim. "Sebep mi bilmem ama neden olduğu kesin."

Cevabımı duyunca başını ağır ağır salladı. "Deha'ya söylerim," dedi.

Gözlerimi kısarak baktım. "Neyi?"

Yine o sinsi bakışı attı. "Alaskalara kız verme ihtimalinin olduğunu."

Kısılan gözlerim şaşkınlıkla açıldı. Olduğum yerde duraksamıştım, ikisi yürümeye devam ediyordu. "Neden herkes beni onunla sınıyor ki?" dediğimde ikisi birden başlarını çevirip bana baktı.

"Başka kim sınıyor?" diye sordu Tohum, gözlerini kısarak.

"Bahse girerim ki Ertunga'dır," dedi Kayza, bana merakla bakarak.

Başımı sallayarak onu onayladım. Böke ve Tohum'un karakterleri gerçekten de çok benziyordu. Aslında Tohum'un beni bu konuyla vurmasına şaşırmamam gerekiyordu. Çünkü aynı filmi, erkek oyuncu başrolüyle çoktan yaşamıştım.

"Deha'ya bir şey söylemekten an itibariyle vazgeçtim," dedi Tohum, önüne dönerek. Tekrar hızlanacaktı ki neredeyse koşar adım ona yetiştim.

"Neden vazgeçtin?" diye sordum, sesimde merak vardı.

"Çünkü Ertunga'nın elinden oyuncağını alacak kadar kafayı yemedim," dedi. Açıkçası oyuncak ilan edilmek hiç hoş değildi.

"Ben hayatımda böyle kindar birini hiç görmedim," diye araya girdi Kayza, Tohum'a yetişmişti. Merakıma yenik düşüp ikisinin önüne geçtim. Kollarımı göğsümde bağladım, gözlerimi sırayla ikisine diktim.

"Ne yaptı?"

Kayza ve Tohum bir süre birbirlerine baktıktan sonra yüzlerini buruşturdu. "Bize bir şey yapmadı ama tanıdığımız birinin

fena hâlde içinden geçti," dedi Kayza. Omzuma iki kez vurduktan sonra yanımdan geçip ilerledi. Sözleri kafamda yankılanıyordu.

"Bilmek istemezsin. Düşünmeyi bırak," dedi Tohum, dudaklarında hafif bir tebessüm oluştu.

Ama beynim, cevabı çoktan önüme koymuştu. "Ezel," dedim. Tohum'un tebessümü buruk bir hâl aldı. Başını salladı.

Tabii ya... Ezel yüzünden Alparslan ile Böke'nin arası açılmıştı. Allah bilir, o manyak kadına bunun için neler yaşatmıştır.

"O adamın zaafı Alpo'su," dedi Kayza. Bu lafa gülmemek elde değildi. Tohum'la beraber tekrar hızlanıp ona yetişmeye çalıştık.

"Ezel her gün sinir krizi geçiriyordu," dedi Tohum.

"Ne yaptı ki?" diye sordum, içimdeki merak artık iyice kabarmıştı.

Tohum sırıttı. "Ezel sana söylediğimi öğrenirse beni kesin öldürür. Ama şöyle söyleyeyim," dedi, etrafına bakındı. Ezel'den gerçekten korkuyordu. "Kutay'ın Ezel'e karşı bir şeyler hissettiğini anlamışsındır."

Abimi kurtarmak için Kale'nin toplantı odasında plan yaparken yaşadıklarımızı hatırladım. Böke İsyan Timine katılmıştı. Kutay normalde Ezel'in eski sevgilisi Alparslan'la aynı ortamdayken bile sessiz kalırdı. O gün, Böke'nin time katılmasıyla Kutay resmen kıyameti koparmıştı. İçinden bir canavar çıkmış gibiydi; her önüne gelene saldırıyordu.

O gün Kutay'ın hâl ve hareketlerinden, Ezel'e karşı bir şeyler hissettiğini herkes gibi ben de anlamıştım. Çünkü Ezel'i tamamen o niyetle koruyordu Böke'den. Başımı onaylarcasına salladım.

"Hah, Kutay'ın Ezel'e karşı hislerini fark edip hepimizin öğrenmesini sağlayan kişi Böke'ydi," dedi Tohum.

Duyduğum cevapla sertçe yutkundum. "Hadi canım," dedim, kendimi tutamayarak.

Tohum hızla başını salladı. "Tabii canım, Kutay donanımlı bir adamdı. Yakayı nasıl ele verdi bilmiyorum ama şunca yıllık arkadaşımın hislerini ben fark edemezken, hatta Ezel bile fark edemezken ilk Ertunga fark etmişti," dedi gülerek. Ama ben kesinlikle gülemiyordum.

Böke resmen ilişki dedektörü gibiydi; insanların birine karşı bir şey hissedip hissetmediğini ânında anlıyor, bunu

kullanmaktan hiç çekinmiyordu. Bu durum artık korkutucu olmaya başlamıştı.

"O günden sonra işler hiç iyi olmadı. Ezel, Kutay'ı üzmek istemediği için ondan hep uzak durdu. Kutay'ın da Ezel'in geri adım atmasından dolayı canının çok yandığına bizzat şahit oldum. İkisi çok yakın arkadaştı."

Bu hikâyede yanan Kutay olmuştu, açıkçası buna üzülmüştüm. Ancak Böke'nin bunu neden yaptığını da anlayabiliyordum. Çünkü Alparslan ile Böke çok yakın arkadaştı ve Ezel bir şekilde aralarına girerek Alparslan'ı ondan almıştı. Tohum'un söylediğine göre, Kutay ile Ezel de çok yakın arkadaşlardı.

Böke yaşadığı şeyin aynısını Ezel'e yaşatmıştı. İşte şimdi Kayza'nın "Hayatımda ondan daha kindar birini görmedim," deme sebebini anlıyordum. Böke hep kısasa kısas mantığında biri olmuştu.

Üçümüz kendimizi aramızda geçen sohbete kaptırmış, bayağı yol katetmiştik. Nizamiyeye doğru yürüdük. Silahı ve telsizi silah odasına teslim etmiştim, personel kartım boynumdaydı. Nöbetçi er bizi görünce yerinde doğruldu. "Komutanım, çıkış mı yapıyorsunuz?"

"Evet, üçümüz beraber çıkıyoruz," dedim.

Ziyaretçi kayıt defterine Kayza ve Tohum'un çıkış saatini yazdı, geçici kartlarını da onlardan aldı. Ben de kartımı okutup çıkış yaptım.

"İyi akşamlar, Komutanım," dediğinde son bir kez döndüm.

"İyi akşamlar," dedim ve kısa süre içinde kapı açılınca üçümüz beraber dışarı çıktık.

Kayza arabayı dışarıya, kaldırımın biraz ilerisinde park etmişti. Arabayı getirmek için yanımızdan ayrıldı, Tohum'la birlikte kaldırıma doğru yürüdük. Baş başa kaldığımız için hızla ona döndüm. "Daha iyi misin?"

Bana döndü, yeşil gözlerinde bir duygu belirdi. İnsanlar buna kırgınlık derdi. Tohum isterse bu duyguyu gizleyebilirdi ama açıkça göstermeyi tercih etmişti.

"Onu iyi biri sandım." Başımı salladım. "Tabii, muhakkak iyi biridir ama ben ilişki anlamında söyledim," diyerek hızla kendini açıkladı. Aslında Ekber Komutanıma kıyamadığını, onun kötü biri olduğunu düşünmediğini anlamıştım.

"Tereddüt etti, Feza." Tohum gerçekten sonuna kadar haklıydı. Ekber'in tereddüt ettiğini ben de görmüştüm ve bu yaptığı kesinlikle yanlıştı. Tereddüt eden bir adamla ilişkiye başlamak büyük bir hata olurdu.

"Ona âşık mısın, yoksa sadece hoşlanıyor musun?"

Tohum başını hafifçe öne eğdi, bir süre düşündü. "Âşık mıyım, yoksa sadece hoşlanıyor muyum, bilmiyorum. Bildiğim tek şey, daha önce hiçbir erkeğin kalbimi kırmayı başaramamış olması." Başını önünden kaldırdı ve tekrar göz göze geldik. "Bugüne kadar..."

Daha önce kalbim bir erkek tarafından hiç kırılmadığı için, bu hissin basit bir hoşlanma mı yoksa ruhu ele geçiren bir aşk mı olduğunu ben söyleyemezdim. Bu duygunun hangi seviyede bir fırtınaya dönüştüğünü, kalbin hangi ritimde pes ettiğini bilmiyordum.

Aniden birinin bize doğru geldiğini fark ettim. Bize yaklaşan kişinin gelişi hiç de iyiye işaret değildi. Tohum da onun tam arkasına baktığımı fark edip hızla kafasını çevirip arkasına döndü. Gelen kişiyi gördüğünde söylenerek "Burada ne işi var?" dedi. Büyük ihtimalle neden burada olduğunu birazdan öğrenecektik.

Parla kızıl saçlarının yarattığı o çarpıcı ışıltıyla yanımıza yaklaşıyordu. Yüzünde hem mahcup bir ifade hem de hafif bir tebessüm vardı. Tohum gözlerini bir mermi gibi Parla'nın üzerine dikmişti.

"Senin ne işin var burada? Neden geldin?" dedi sert bir şekilde.

Tohum'un öfkesinin, Parla ile Lale'nin arkadaşlığından kaynaklandığını biliyordum. Tohum'a bir bakış atarak gözlerimle sakin olmasını telkin ettim.

"Lütfen kusura bakmayın. İçeride yaşananlar gerçekten nasıl oldu, hâlâ idrak edemiyorum," dedi Parla. "Hiçbir şey anlamadım. Eğer sizi kırdıysak ya da benim orada olmadığım bir anda arkadaşım tarafından bir yanlış anlaşılma olduysa gerçekten onun adına da çok özür dilerim."

Tohum kollarını önünde birleştirip "Siz kimsiniz ki sizin laflarınıza kırılalım?" dedi.

"Tohum, lütfen ama artık," dedim, dayanamamıştım. Onu sakinleştirmeye çalışıyordum ancak beni zorluyordu. Parla

gerçekten çok tatlı birine benziyordu. Kaldı ki yaşanan olayda kızın hiçbir suçu yoktu. Tohum sadece şu an çok sinirliydi.

Tohum bir süre duraksadıktan sonra başını salladı. "Neyse, ben geri gidiyorum. Kayza'yı ileride bekleyeceğim," dedi ve arkasını dönüp cevap vermemize fırsat tanımadan bizden uzaklaştı.

Parla, Tohum'un ardından hafifçe gülümseyerek "Aslında ben de sizinle konuşmak istiyordum. O yüzden şu an bu tavra çok üzülmeyeceğim," dedi. İstemsizce gülümsedim.

Benimle ne konuşmak istediğini düşünürken bir an duraksadım. Sonra hafifçe dönüp "Konuşmak istediğin konu neydi?" dedim, sesimi meraksız bir tonda tutmaya çalışarak.

Parla'nın gözlerinde mahcup bir ifade vardı. "Öncelikle teşekkür etmek istiyorum. Bana iki kez yardımcı oldunuz. İlkinde Alzem'le hoş bir tanışma gerçekleştirmeme vesile oldunuz. Açıkçası siz gelmeden önceki hâlimiz gerçekten berbattı." Son sözleri Parla'nın kendi yüzünde tebessüme dönüşürken ben de ister istemez gülümsedim. Sonra elini hafifçe kaldırdı ve bileğini gösterdi bana. "İkincisi de... Bileğim içindi."

Aklıma Böke'nin onu kolundan tutup sürüklediği an geldi. "İnan bana, Böke böyle biri değil. Evet, canını yaktı ama farkında değildi," dedim, yumuşak bir sesle.

Parla başını hafifçe salladı, gözlerinde yorgun ama anlayışlı bir ifade vardı. "Biliyorum, onu anladım zaten. Kolumu sıktığı için en az elli kez özür dilemiştir. Hatta gitmek üzereyken tekrar yanıma geldi tekrar özür diledi."

Anlayışı ve yaşadığı durumu anlatış biçimi karşısında gülümsemeden edemedim. O da benimle tebessüm etti.

"Aptal kafam! Nasıl unuttum?" dedi Parla, yüzündeki gülümseme solmuştu. Ben de yüzüme ciddi bir ifade kondurdum. Elini tekrar bana uzattığında ne olduğunu anlamasam da o eli tuttum.

"Ben Parla. Parla Harper," diye kendini tanıttığında bir kez daha tebessüm ettim. Doğru ya, biz daha tanışmamıştık.

"Memnun oldum, Parla. Ben de Feza Kandemir." Tıpkı benim yaptığım gibi tebessüm ettiğinde ona karşı gerçekten pozitif hisler beslediğimi fark ettim. İyi birine benziyordu.

"İsminiz çok güzel," dedi.

"Teşekkür ederim. Seninki de öyle. Ayrıca lütfen resmî konuşma faslını geride bırakalım," dedim. Ellerimiz birbirinden yavaşça ayrıldı.

Parla'nın bakışları bir an duraksadı. Gözlerindeki tedirginliği fark edince hafifçe tebessüm ettim. Bu tebessümden cesaret bulmuş gibi derin bir nefes aldı. "Aslında," dedi, sesi biraz daha yumuşaktı. "Ben buraya başka bir şey için gelmiştim ancak olaylar bayağı karıştı."

Omuzlarımı hafifçe silkerek, içten bir gülümseme ile karşılık verdim. "Özel değilse, ne için geldiğini sorabilir miyim?"

"Ben, internet için içerik üretiyorum. Sosyal medyada pek çok içeriğim var."

İnan bana, bundan haberim var.

Dudaklarımda belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "Biliyorum," dedim, sakin bir tonda.

Parla başını küçük hareketle salladı. "Evet, Evliya bildiğini söyledi," dedi. Evliya mı? Yanımızdan ayrılmamış mıydı o? Manyak çocuk, geri gelip kadına musallat olmuştu kesin.

Bir an sustu, sonra bakışları hafifçe dalıp gitti. "Dürüst olmak gerekirse, Böke Bey ile tanışma hikâyemizden sonra bu işi yapmaktan nefret etmeye başladım."

Kaşlarım farkında olmadan çatıldı. "Neden?" dedim, içten gelen bir merakla.

"Elbette konu Böke Bey değil," diye açıkladı. "Onunla olan videomuzdan haberin vardır diye düşünüyorum."

Başımı onaylar şekilde salladım. O videoyu pek tabii biliyordum.

"O videodan sonra her şey çok değişti," dedi, sesi bu kez daha kısıktı. "İnsanlar o canlı yayın kesitini defalarca sosyal medyada paylaştı. Her platformda karşıma çıkmaya başladı. Bir bakıma, tüm Türkiye'nin haberi olan bir olaya dönüştü. Bayağı ses getirdi."

Söylediklerini aklımda tarttım. "İçerik üreticisi olduğun için böyle bir durum aslında iyi bir şey değil mi?" dedim, mantıklı olduğunu düşündüğüm bir soruyla. "Yani, insanların seni daha çok tanıması, hakkında daha çok konuşulması görünürlük demek. Daha büyük bir kitle, daha fazla ilgi demek. "

Gözleri bana çevrildi. Bakışlarında, anlatamadığı başka bir sebebin yükü gizliydi. Bunu göz göze geldiğimiz ilk anda anlamıştım.

"İnsanlar bana çok baskı yapıyor," dedi. "Ama öyle hafif bir baskı değil bu. Normal içeriklerime, videolarıma geri dönmeme

bile izin vermeyen bir baskı. O videonun altına hâlâ yorumlar yağıyor. Yüzbaşıyla tekrar görüşmemi, onunla video çekmemi istiyorlar. Onlara bir video çekemeyeceğimi defalarca açıkladım. Yine de durmadılar."

Söylediklerini sindirmeye çalışıyordum. Dudaklarının kenarındaki gergin çizgiler dikkatimi çekmişti.

"Videolar sosyal medyada tekrar görünmeye başladıkça, insanlar karşıma çıkıp aynı şeyi istediler," diye devam etti. "Yüzbaşıyı onlara tekrar getirmemi talep ettiler. Ne kadar net bir dille anlatsam, ne kadar sakince açıklasam da aynı istek dönüp dolaşıp önüme geldi. Artık yazmamaları gerektiğini bile söyledim ama fark etmiyor."

Bakışlarını kaldırıp taşlarına indirdi. Sanki taşların her çizgisini teker teker inceliyordu. "Normal bir video paylaştığımda bile yine aynı şeyi yazıyorlar. Kendi içeriklerimi çekmemi değil, videoya Yüzbaşıyı dahil etmemi istiyorlar. Sanki artık benim çektiğim içeriklerin onlar için bir anlamı yokmuş gibi. Sanki beni ben olduğum için değil, onunla yan yana olursam izleyeceklermiş gibi."

Parla konuşurken gözlerimi ondan ayıramıyordum. Sözleri ağır ağır içime işliyor, kelimelerin arasındaki yorgunluğu net bir şekilde görebiliyordum. İçimde ona dair tarifsiz bir üzüntü yükseldi. Neticede bu kızın işi buydu. Sosyal medyada içerik üretiyor, insanlar da onu bu yüzden seviyordu. Onun ürettiği içerikler, onun sesi, onun kadrajı... İzleyicileri çeken buydu. İnsanların Parla'yı takip etmesinin sebepleri belliydi ama bir kaza, beklenmedik bir ânda her şeyi tersine çevirmişti. O kaza, yine başka bir kaza aracılığıyla canlı yayında, herkesin gözü önünde yaşanmıştı.

Artık insanlar Parla'ya değil, yanındaki adama bakıyordu. İlgileri, merakları, hatta beklentileri tamamen Böke'ye kaymıştı. Parla'dan sadece onu istiyorlardı. Bu durumun onu kırdığı çok belliydi; gözlerindeki o bulanıklık, dudaklarının kenarındaki gerginlik her şeyi anlatıyordu.

Ne diyeceğimi bilemedim. Haklı olduğunu düşünüyordum. Onun yerinde olsam, ben de bu kadar kırılırdım.

Parla başını yerden kaldırıp gözlerimin içine baktı. Ses tonu sanki biraz daha ağırlaşmıştı.

"Sadece bu kadar da değil, Feza. Ölüm tehditleri alıyorum. Çok saçma gelebilir sana, biliyorum, bana da çok saçma geliyor ama insanlar o adamı tekrar karşılarına çıkarmayacaksam, yaşamamam gerektiğini söylüyor. Hayatımda hiç duymadığım kadar ağır hakaretler işitmek zorunda kalıyorum. Bunları yapan öyle üç beş kişi de değil; büyük bir nefretle karşı karşıyayım, işittiğim hakaretlerin ve küfürlerin haddi hesabı yok."

Sözleri göğsüme tek tek çarpıyordu. Parmaklarımı sıktığımı fark ettim. "Bunu durdurmanın bir yolu olmalı. Sanal ortamda yapılıyor diye buna suç değil gözüyle bakamayız. Bu insanların tespit edilme ihtimali yok mu? Ben bunun için elimden gelen her şeyi yapabilirim."

Gerçekten yapabilirdim. Yetkimle, bağlantılarımla, gücümle... Elimden geleni yapardım. Onu bu karanlık kalabalığın ortasında yalnız bırakmaya niyetim yoktu. Parla başını yavaşça iki yana salladı. Gözlerinde yorgunluk vardı; sadece üzgün değil, tükenmiş görünüyordu.

"Maalesef, sosyal medyada süreç biraz farklı ilerliyor. Sayıları çok fazla, hangi biriyle uğraşacaksın ki? Üstelik çoğu gerçek isimlere sahip hesaplar bile değil, sahte hesaplar üzerinden içindeki tüm nefreti kusan insanlar var. Yargı süreci aylar, hatta yıllar alabilir."

"Parla, gerçekten çok üzgünüm," dedim.

"Onlarla bir tür anlaşma yaptım," dedi. "Bir anket yaptım ve büyük oranda kabul gördü. Eğer Yüzbaşıyla tek bir röportaj yaparsam, bir daha benden onunla ilgili bir şey çekmemi istemeyeceklerdi. Videolarımın altına, içeriklerime ya da mesaj yoluyla o tarz şeyler yazmayacaklardı." Derin bir nefes alıp verdi. "Buraya da bu yüzden gelmiştim zaten."

Konuşmaya devam etmeye niyeti varmış gibi görünse de kelimelerinin devamı gelmedi. Elim farkında olmadan omzuna uzandı, hafifçe sıktım. Yanında olduğumu bilmesini istiyordum.

"Aslını istersen, çok utanıyorum böyle bir şey istediğim için," dedi, sesi bu kez daha kırılgandı. "Çünkü bu hareket benlik değil. Ben insanları darlayan, bana yapılanı başkasına yapacak biri değilim. Ama... Yüzbaşı Böke'ye bir röportaj çekip çekemeyeceğimizi sordum. Beni reddetti. Ne dersem diyeyim kabul etmedi. Hatta bir daha karşılaşmamızın doğru olmayacağını söyledi ve bir daha buraya gelmememi rica etti."

"Bunu kişisel algılama," dedim, sakin bir sesle. "Böke böyle biridir. Görünür olmayı sever ama kalabalığa gelemez. Çok fazla insanın ona ulaşma ihtimali onu rahatsız eder. Hem işi gereği hem de karakteri gereği mesafesini korur. Bu yüzden, reddetmesi sana değil, sınırlarına dair bir şey."

Parla başını yavaşça yukarı aşağı salladı. "Evet, biliyorum," dedi, gülümseyerek. İstemsizce ben de gülümsedim. "En azından artık anladım onu. Ona karşı kötü bir düşüncem yok. Aksine, onu haklı buluyorum. Neticede o gün canlı yayında görüntülerinin servis edilmesinin sebebi benim. Bu yüzden beni dava etmediğine bile şükredebilirim."

"Bilemiyorum..." diye devam etti, bakışları bir anlığına uzaklara kaydı. "Sadece bir an için mantıklı gelmişti. Eğer tek bir röportaj çekersek yine eski günlere dönebilirim sandım. Benim hatamdı." Kısa bir süre duraksadı, ardından silkinerek kendini toparladı. "Her neyse, seni de lafa tuttum. Ben artık gideyim. Lale de birazdan gelir. Bu arada, Lale'nin yaptıkları, söyledikleri için çok özür dilerim. Biraz fazla seviyor o asker beyi."

"Ekber'i mi?" dedim.

"İsmini bilmiyorum," dedi, omuz silkerek. "Ama muhtemelen aynı kişiden bahsediyoruz."

Başımı onaylarcasına salladım. Ardından kısaca vedalaştık. Yanımdan geçip uzaklaşmak üzereydi ki dayanamayarak elimi uzattım ve kolunu tuttum.

Derin bir nefes alıp verdim. Elim hâlâ kolundaydı. "Bak," dedim, sakin bir sesle, "Bunu neden yapmak istediğimi bilmiyorum ama sana yardım etmek istiyorum. Eski günlere geri dönmeni istiyorum. Eğer bunun için bir ihtimal varsa, o ihtimal de Böke'nin ikna olmasından geçiyorsa, ben hallederim."

Parla'nın gözleri parladı, yüzüne heyecanlı bir gülümseme yayıldı. "Gerçekten mi? Onu ikna edebilir misin?" dedi, sesinde umutla karışık bir şaşkınlık vardı.

Başımı hafifçe iki yana salladım. "Onu ben ikna edemem ama ikna edebilecek birini tanıyorum." Parla'nın gülümsemesi iyice büyüdü, âdeta yüzü aydınlandı.

Eğer yeryüzünde Böke'yi buna ikna edebilecek biri varsa, o da sadece Böke'nin Alpo'sudur. Ve eğer Alpo'yu bunu yapması için ikna edebilecek biri varsa, o da sadece benimdir.

Parla içindeki o ani sevinç patlamasına engel olamadan bana doğru atıldı. Umuda tutunmuş bir sarılmaydı bu. İlk başta biraz duraksadım ama sonra kollarımı onun sırtına doladım, sıkıca karşılık verdim.

Gözüm hafifçe yana kaydı. Yolun kenarında, kaldırım hizasında siyah, uzun bir minibüs vardı. Sessizce yaklaşmış, ne hikmetse tam yanımızda durmuştu. Motorunun uğultusu bile neredeyse duyulmuyordu. Önce üzerinde durmadım; belki de birisi yolcusunu bekliyordu. Ama bakışlarım o karartılmış camlara takılıp kalmıştı.

Minibüsün kapıları bir anda açıldı. Kapının hızlı bir şekilde geriye kaymasıyla çıkan o ses, içimdeki bütün duyguları tetikledi. İç güdülerim kontrolü ele aldı; Parla'yı kollarından tutup hızla geriye doğru çektim. "Geri!" dedim, sert bir sesle.

Minibüsten dört iri yarı adam fırladı. Üzerlerinde koyu renk kıyafetler, yüzlerinde maskeler vardı ama asıl dikkatimi çeken, ellerindeki tabancalardı. Sokak lambasının loş ışığında silahın soğuk parıltısı gözlerime çarptı.

Parla'yı omzundan geriye doğru ittirdim. "Kaç!" diye bağırdım. Sesim dar sokakta yankılandı.

Arkamdan tanıdık bir sesin telaşlı bir şekilde adımı haykırdığını duydum. Tohum. Ona bakacak vaktim yoktu; ilk adam üzerime doğru koşuyordu. Sağ koluyla sert bir yumruk savurdu, başımı yana eğerek kıl payı kurtuldum. Dizimle adamın karnına sert bir darbe indirdim, acıyla öne doğru kıvrıldı. Dengesini kaybetmişken kolunu yakalayıp omzunun üzerinden yere savurdum.

Diğer adam arkamdan hamle yaptı; ayağımın ucuyla bir yan tekme attım ama sadece dengesini bozabildim. Elindeki silahı doğrultmaya çalışırken bileğine asıldım, bileğini dışarı doğru çevirip silahı düşürmesi için zorladım. Silah kaldırıma sert bir sesle düştü.

Üçüncü adam kargaşadan fırsat bulup Parla'ya yönelmişti, gözümün ucuyla görmüştüm. Parla geriye kaçmaya çalışırken adam onu bileğinden yakaladı. Parla'nın tiz çığlığı havayı yardı.

Kafasına silah dayandığını görünce yutkundum.

"Tohum!" diye bağırdım, sesim boğazımda düğümlenen o en saf, en korunmasız yardım çağrısına dönüşmüştü. Tohum karşı

kaldırımdan hızla bize doğru koşuyordu. Parla'nın kafasına silah dayayan adam bütün dikkatimi resmen dağıtmıştı.

Biri bu durumu fırsat bilerek sert ve ağır bir şeyle arkamdan yanaştı ve başıma vurdu. Gözlerimin önünde her şey bir anlığına bembeyaz renklerle patladı, ardından siyah lekeler görüntüyü yuttu. Dizlerim çözüldü, uğultu kafamın içinde bir boşluk olarak kaldı. Sadece Parla'nın ağlamasını ve Tohum'un çığlığını duydum.

Sonrası tamamen karanlıktı.

★

Sessizlik aslında bir yanılsamaydı.

Feza'nın kulakları, yaşamın her tonunu, her bir feryadını dışarıda bırakacak kadar derin ve zifiri bir boşlukta kaybolmuştu.

O sessizliğin içinden, uğultular yükselmeye başladı. İlk başta boğuk bir vınlama, bir tür insan fısıltısı duydu. Ardından boğazına kaçmış bir çığlığın yankısı, kırık dökük ağlamalar yükseldi. Bir bebek mi ağlıyordu? Yoksa genç bir kadının iç çekişleri miydi duyduğu?

Feza'nın bedeni hâlâ kıpırtısızdı. Oysa zihni, karanlığa karşı uyanıklığın ilk kıvılcımlarını yakmaya başlamıştı. Kafatasının arka kısmında zonklayan bir sancı vardı. Sanki biri, bir demir çubuğu alıp defalarca vurmuştu o noktaya. Bu sert ve aralıksız ağrı, zihninin bütün derinliklerine sızıyordu.

Kolları arkasında bağlıydı. İplerin tenine kazındığını değil, damarlarının nabzına direndiğini hissetti önce. Bedenin pasif kalmasından doğan o tuhaf uyuşma vardı parmaklarında. Kendi derisine yabancılaşmıştı âdeta. Sırtı sert bir yüzeye dayanmıştı. Bir sandalye.

Boynu yana düşmüştü. Boyun, başı taşımayı reddettiğinde insan en savunmasız hâline bürünürdü. Feza da öyleydi. Göz kapaklarının ardında hâlâ dalga dalga karanlıklar vardı.

Feza büyük bir eforla, neredeyse bütün sinir uçlarını zorlayarak başını kaldırdı. Boynundaki kaslar titredi. Göz kapakları, demir kapılar gibi açıldı.

Işık.

Feza gözbebekleri küçülene dek o ışığa baktı. Henüz hiçbir şeyi net seçemiyordu ama bedeninin unutmaya çalıştığı her endişe, bilincinin yüzeye çıkışıyla yeniden doğuyordu.

Feza'nın gözleri, tavandan sarkan ampule yöneldi. Bütün odayı aydınlatan, solgun sarı ışığıyla oradaydı. Tavan yüksekti; odanın birkaç yerinde, zeminden tavana uzanan kalın, beton kolonlar vardı. Yalnızca köşelere hapsedilmemişlerdi; bazıları odanın orta yerine amaçsızca dikilmişti.

Renk yoktu odada. Her şey griydi. Sanki renkler buraya hiç uğramamıştı.

Kolları sırtının arkasında, bileklerinden kavranmış şekilde gerilmişti. Başını hafifçe yana eğdi. Daha gözünü açmadan bile burada tek başına olmadığını biliyordu.

İki kişi, grinin içinde belirdi. İki genç beden, birbirine sarılmıştı. Parla ve Alzem. Odanın köşesinde, birbirlerine sarılmış hâldeydiler. Feza onları izledi. Sonra başını diğer yöne çevirdi. Sol tarafında devasa bir yapı dikkatini çekti. Neredeyse bütün duvarı kaplayan, bütün varlığıyla orada duran simsiyah bir ekran.

Ekran kapalıydı. Henüz bir şey başlamamıştı ama orada muhakkak onları bekleyen bir şey vardı. Oraya boşuna konulmamıştı. Ekrana bakmayı bırakıp tekrar kızların olduğu tarafa doğru döndü.

Feza'nın bakışları onları süzdü. Hareketlerini çözümledi. Parla'nın burada olması normaldi, evet. En son hatırladığı şey, Parla'nın da onunla alındığıydı. Aynı anda kaçırılmışlardı. Alzem burada olmamalıydı.

Feza gözlerini kısmadan bakışlarını Alzem'e çevirdi. Boynundaki tutukluk hâlâ acı veriyordu ama artık onu durdurmuyordu. Zihni açıldıkça sorular da zihninde beliriyordu. "Senin ne işin var burada?" dedi.

İki kız da sustu. Teğmen Feza'nın uyandığını yeni fark ediyorlardı. Odayı aydınlatan cılız ışık tekrar titreşti. Alzem başını yavaşça kaldırdı, gözleri kan çanağı gibiydi. Ellerini yavaşça dizlerine bastırdı. Gövdesi hafifçe öne eğildi.

"Karargâhtan çıktım. Eve doğru gidiyordum," dedi, sesi titriyordu. Sanki cam kırıklarının üstünde yürüyordu. "Sonra bir anda bir sürü araba yolumu kesti."

Yutkunarak çenesini sıktı ama gözyaşlarını tutamadı. Birer birer yanaklarından süzülmeye başladı yaşlar.

"Bir sürü adam araçlardan indi. Beni yaka paça çıkardılar arabanın içinden."

Parla başını onun saçına bastırmış, avuçlarıyla sırtını okşuyordu. Feza bu sahneye bakarak ne ara bu kadar yakınlaştıklarını sorguladı. Ardından gözlerini Parla'ya çevirdi. Onun da gözleri kızarmıştı. Ağlamış olduğu çok belliydi ama yüz kasları hâlâ dik durmaya çalışıyordu. Direniyordu.

Alzem'e tekrar döndü. O hâlâ ağlıyordu. Sessiz olduğu söylenemezdi. İçindeki fırtınayı bastırmaya çalıştıkça hıçkırıkları daha da yükseliyordu. Feza'nın bakışları artık sadece yüzlerde değil, bedenlerdeydi. Yavaşça süzdü ikisini de. Üzerlerindeki kıyafetler dağılmıştı. Pantolonlarının dizlerinde toz izleri vardı. Saçları darmadağınıktı, bazı yerleri düğümlenmişti. Hepsinden daha derini, bir korku kokusu vardı. Feza'nın çene kasları yavaşça gerildi. Alt çenesini sıkarak bir an nefesini tuttu. Kuyruk sokumundan yukarı çıkan o ince öfke dalgası sırtına kadar vurdu.

"Size bir şey yaptılar mı?" diye sordu.

Sessizlik kütle kazandı. Havadaki oksijen bile kıpırdamadı. Parla gözlerini kaçırmadı ama dudaklarının kenarında çok hafif bir kıpırdanma oldu. "Henüz değil," dedi.

Feza gözlerini yere indirerek başını yukarı aşağı salladı. Alzem'in dudaklarından küçük bir hıçkırık daha kaçtı. Feza gözlerini yavaşça aşağı kaydırdı. Üzerinde hâlâ üniforması vardı; kirliydi belki, toz içindeydi ama oradaydı. Taşıdığı arma, göğsüne işlenmiş sembol oradaydı...

"Ben varken mümkün bile değil," diye mırıldandı. Bu iki kızın saçının teline dahi zarar gelmesi, onun varlığını yok saymak demekti. Teğmen Feza bu iki kıza bir siperdi.

Başını kızlara doğru çevirdi. "Ben bayginken bir şey oldu mu?" diye sordu, sesini düz tutarak. "Birilerini gördünüz mü? Bir şey duydunuz mu?"

Alzem başını daha da eğdi. Omuzları titredi ama yine de konuşamadı. Feza onun suskunluğuna alışkındı artık. Yüzünü Parla'ya çevirdi. Parla, bütün yorgunluğunu boş vererek derin bir nefes aldı. Dizlerini göğsüne çekerek kollarını arkaya dayadı ve sırtını duvara yasladı. Yüzü karanlıkta belli belirsizdi ama gözlerinde netleşen bir ifade vardı. Anlatmaya hazırlanıyordu.

"Bizi yaka paça içeriye tıktılar," dedi, sesi kesik kesikti ama kontrollüydü. Feza gözlerini kısarak dinliyordu. "Sen bayıldın. Seni iki adam taşıdı. Kollarının altından kavradılar." Bir an

durdu, gözlerini yere indirdi. "İkisinin de yüzünde maske vardı. Ne yüzlerini gördük ne de gözlerinden bir şey okuyabildik. Bizimle hiç konuşmadılar."

Tepedeki çıplak ampul, sanki zihnimdeki o son direnç noktasını taklit edercesine bir an parladı; o keskin ışık, her şeyi çıplaklığıyla yüzüne çarptı. Ama o kısa süreli aydınlık, gerçeği kabullenmeye yetmedi. Hemen ardından ışık tekrar kısıldı, o soluk ve titrek loşluğa geri döndü.

"Sonra seni bu sandalyeye oturttular. Ellerini ve bacaklarını bağladılar," dedi Parla. Feza, bileklerindeki sızıyı daha net hissetti. "İlk kez o zaman konuştular. Seni çözersek, üçümüzü de öldüreceklerini söylediler."

Feza'nın zihni, bu cümleyi kendi içinde birkaç kez çevirdi. Neden sadece onu bağlamışlardı? Neden çözülürse ölürlerdi? Neden ekran kapalıydı?

Gözleri, Parla ve Alzem'in serbest duran bileklerine takıldı. Sonra omzunun üzerinden kendi ellerine baktı. Başını ağır ağır kaldırdı ve bakışlarını, odadaki tek dilsiz tanık olan ekranın zifiri siyahlığına dikti. Sanki o karanlık boşluğun içinde, bir şey onları izliyordu. Henüz başlamamış ama başlaması an meselesi olan o yıkıcı şeyi bekler gibiydi.

"Bu bir tesadüf değil," diye mırıldandı.

Ellerinin bağlı olması, ekranın tam karşısında olması, kızların bağlanmaması, tehdit...

Bir test. Bir oyun. Ya da çok daha fazlası.

"Bir şey izletilecek," dedi, yavaşça başını sallayarak. Ardından gözlerini kapattı. Kafasının içinde kırk tilki koşturuyordu. Derin bir nefes aldı. Ciğerlerine soğuk havayı doldurdu, sonra bıraktı.

Gözlerini yavaşça açtı. Doğrudan karşıdaki dev ekrana baktı. Ardından kızlara dönerek başını önce sağa, sonra sola yatırdı. Boynundaki ağrıya rağmen kasları nazikçe esnedi. Bir ân durdu, bakışlarını yeniden Parla'nın yeşil gözlerine dikti.

"Tahmini olarak ne kadar süredir buradayız?"

Parla birkaç saniye düşündü. Sonra soğuk, gri odanın kapısını eliyle işaret etti. Paslı bir demir kapıydı bu. "O kapıdan içeri girdiğimiz andan itibaren yaklaşık üç saat geçmiştir," dedi. Gözlerini yere indirdi, sesinde hafif bir bulanıklık vardı. "Ama onun

öncesini hatırlamıyorum. Bu binadan içeri girdiğimizde ancak uyanabildim."

Feza başını hafifçe salladı. "Peki, bu süre içinde gerçekten hiçbir şey olmadı mı?" diye sordu. Parla başını yavaşça yukarı aşağı salladı. Alzem'in küçük bir hıçkırığı daha havada asılı kaldı. Feza onun çaresiz hâline bakarken güçlü bir yutkunma isteği duydu. Bu kadar korkmuş olduğunu görmek, onu sersemletiyordu. Eli kolu bağlı olduğu için ona dokunamamak, sarıp sarmalayarak güven vermek istediği hâlde yapamamak, Feza'nın içinde gizli bir suçluluk duygusu uyandırıyordu.

Kısa süre sonra bu düşüncelerin şimdi zamanı olmadığını anladı. Teğmen Feza, kendini toparlamayı tekrar başardı.

"Demek ki uyanmamı beklediler."

Parla kaşlarını çatarak başını hafifçe eğdi. "Nasıl yani? Gözünü açtığını nereden bilecekler ki?"

Feza sakin sakin etrafına baktı. Odayı taradı; gri zemin, beton kolonlar, o soğuk demir kapı, tek ampul... Her ayrıntıyı ezberliyordu.

"Büyük ihtimalle... Hatta büyük ihtimalle değil, kesinlikle izleniyoruz." Gözleri kapıdan köşelere, ekrandan ampule dolaştı. Sessizlik bu kez çok daha ağırdı. Feza'nın içinde uzun süredir uyuyan savaşçı, yavaşça uyanmaya başladı.

Parla ve Alzem yaslandıkları kolondan birden doğruldular. Bacaklarını hızla kendilerine doğru çektiler, vücutları gerildi. Gözleri odanın gri köşelerinden Feza'nın yüzüne, oradan tekrar etrafa tedirgin bakışlar attı. "Nasıl bu kadar eminsin?" diye sordu Parla, sesi hafif titrek olsa da merak doluydu.

Feza omuzlarını umursamazca kaldırdı. "Mesleki deformasyon," dedi, soğukkanlı bir şekilde.

Kızlar hâlâ gerginlikle bir ona bir etrafa bakmaya devam ediyordu. Feza sert bir ifadeyle "Eğer tahmin ettiğim kişi tarafından buraya getirildiysek, bu kişi oyunları kendi kuralına göre oynuyor," dedi. "Bu durumda, oyunun başlamasını istiyorsak, onu davet etmeliyiz."

Parla şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. "Nasıl yani?"

Feza başını ağır ağır ona çevirdi. "Oyunu kendi kuralına göre oynayan bir adamın oyununda, hiçbir şey açıkça olmaz." Gözlerinde hafif bir tebessüm belirdi. "Çöz beni."

"Alzem'in gözleri birden büyüdü. Korku, omuzlarından aşağıya doğru yayıldı. Hızla öne atıldı, elleri titrek bir hareketle havada kaldı. Başını iki yana hızla salladı. "Hayır!" Neredeyse yalvarıyordu. "Eğer seni çözersek, üçümüzün de buradan sağ çıkamayacağını söylediler! Yapamayız bunu!"

Feza ona bakarken sakinliğini koruyordu. "Sakin ol," dedi, emir verircesine. "Sadece bana güven."

Alzem yutkunarak gözlerini Parla'ya çevirdi. Parla bu iki yabancıyı tam anlamıyla tanımıyordu, her ikisi de ona uzak ve gizemliydi. Ama Alzem ona birini hatırlatıyordu. Bu yüzden ona karşı içinde bir merhamet uyanıyordu.

Parla dudaklarını büzdü. "Seni çözmemem gerektiği söylendi bana," dedi yavaşça. "Eğer seni çözersem öleceğimi söylediler. Narin biri değilim ama canımı sokakta bulduğumu da söyleyemem. Seni çözmezsem bize bir şey olmayacağına dair bana bir güvence verebilir misin?"

Feza hafifçe omuz silkti. "Eğer beni çözersen, ölmeyeceğinle ilgili bir güvence veremem," dedi, sesi güçlüydü. Bir parça meydan okuyordu. "Ama çözmezsen, öleceğine dair yemin bile içebilirim."

Parla, Feza'ya baktı. Yüzünde çözülemeyen, soğuk bir ifade vardı. Sessizliği bile bir güç gibi bedeninde taşıyordu. Birbirini tanımayan iki kadının arasında kelimelerle değil, bakışlarla kurulan ince bir ip oluştu. Bu, aralarında kurulacak o sarsılmaz bağın ilk harcıydı.

Parla gözlerini Feza'dan ayırmadan "Tamam, öyle olsun," diye usulca mırıldandı. Yaslandığı kolondan yavaşça ayrıldı. Bedeninde bir titreme vardı. Ayak parmaklarını gerdi, dizlerini hafifçe kırdı ve tereddütle bir adım attı. Pantolonundaki tozları silkeledi. Omuzlarına yapışmış belirsiz kirleri fark etti. Gözlerini etrafa gezdirerek kameraları aradı. Nerede olduklarına dair bir ipucu bulmaya çalıştı ama başarısız oldu. Yavaşça Feza'ya doğru yöneldi. Tam olarak göz göze geldiklerinde Parla'nın içine bir ürperti doldu.

Feza'nın gözleri bir hiçlikti.

Asker bakışı böyle bir şey olsa gerekti. Parla tekrar derin bir nefes aldı ve Feza'nın arkasına geçti. Alzem ikisini de sessiz bir şekilde, korku dolu gözlerle izliyordu. Parla'nın parmak uçları,

Feza'nın bileğini saran ipe dokunduğu anda odanın rengi hızla değişti

Bir anda tüm odayı koyu kırmızı bir ışık kapladı. Ampul çatırdadı; kolonlar, zemin, ekran... Her şey kıpkırmızıya boyandı. Gölgelere kan gibi aktı ışık. Karşılarındaki dev ekran birden parladı. Simsiyah zeminin üzerinde kanla yazılmış gibi görünen bir yazı belirdi: *Oyun Başladı.*

Feza gözlerini ekrana dikti. Kırmızı ışık, yüzünün sert hatlarına vuruyordu. Sinsi ama alaycı bir tebessümle baktı. "Bizi rehin alan kişinin kim olduğunu artık biliyorum," diye mırıldandı. Parçalar birleşmişti. Oyunun çizgileri değil, oyunun kurucusu belliydi.

Parla, Feza'nın bileğine dokunduğu ân değişen ışıkla birlikte irkildi. Elini ateşe değmiş gibi hızla çekti. Gözleri büyüdü, bedeni birkaç adım geri gitti. Nefesi hızlandı. Bir şey olmuştu ama ne olduğunu bile anlamadan kendini geri çekmişti.

Alzem gözlerini sımsıkı kapattı. Dünyayla arasına bir perde çekmek istiyordu. Ellerini kulaklarına bastırdı, omuzlarını sıkarak büzüldü. Görmek, duymak istemiyordu. Korkuyordu. Gerçekten korkuyordu.

Odanın duvarlarından bir ses onlara fısıldadı. Oda hâlâ kıpkırmızıydı.

"Çağırdınız, geldim. Sevgili Teğmenimiz benim kim olduğumu gayet iyi biliyor. Ancak siz iki güzel hanımefendiye de kendimi takdim etmek isterim." Bir süre durdu, ne diyeceğini düşünüyor olmalıydı. "Bana kısaca Vega diyebilirsiniz."

Daha fazlasına gerek yoktu çünkü daha fazlası zaten yoktu.

"Sizi buraya ben getirdim. Umarım misafirperverliğimden memnun kalmışsınızdır." Sesin yankısı odanın duvarlarına ince bir dalga gibi çarpıp çarpıp geri döndü.

Parla'nın boğazı kurumuştu, yutkundu ama konuşamadı. Alzem duvara daha çok gömüldü. Vega'nın adını bile bir tehdit olarak hissetmişlerdi.

Sessizliği Feza bozdu. Başını kaldırdı. Yüzünde alaycı bir ifade, gözlerinde dizginlenmiş bir öfke vardı. "Ne istiyorsun?" dedi.

"Herhangi bir isteğim yok. Daha doğrusu, istediğim şey sizinle alakalı değil," dedi Vega, bu kez sesi daha rahattı. Feza'nın yüzünde tek bir mimik bile kıpırdamadı. Ama bir kaşı belli

belirsiz yukarı kalktı. Bir tür alaydı. "Sayın Teğmen Hanım, lütfen bunu cinsiyetçi algılamayın ama burada olmanızın sebebi siz üç kadınla ilgili değil. Sizinle bağlantılı üç adamla ilgili."

Ampul bir kez daha çatırdadı. Kırmızı ışık soluklaştı. Odanın gri renkleri tekrar ortaya çıkmaya başlamıştı. Feza'nın aklı, hızla ihtimaller arasında dolaşmaya başladı. Kimdi bu üç adam? Yoksa tahmin ettiği kişiler miydi? Komutanları...

Feza başını yavaşça yana çevirdi. "Açık konuş artık. Sizin şu anlamsız entrikalarınız gerçekten başımı ağrıtıyor," dedi, yorgun ve bıkkın bir şekilde.

Parla göz ucuyla ona baktı. Şaşkındı, hatta biraz da hayrandı. Çünkü Feza korkmuyordu. Ne ekrandaki yazıdan ne odadaki karanlıktan ne de Vega'nın sesiyle titreyen duvarlardan etkileniyordu.

"Teğmen Hanım... Sabırsızlık, kontrolün en doğal düşmanıdır. Ama madem direkt konuşmamı istiyorsunuz, anlatayım. Hatırlarsınız, abiniz Deha'yı az daha öteki tarafa uğurluyorduk."

Feza'nın bakışları, yerdeki solgun çizgilerden ayrılıp hızla sesin geldiği duvara döndü. Kaşları aniden çatıldı. Yüzündeki soğukluk, yerini katı bir duvara bıraktı. Sanki biri yanlışlıkla eski bir yara izine basmıştı. Sanki bir saatli bomba sessizce geri saymaya başlamıştı.

Alzem'in göğsünden boğuk bir hıçkırık yükseldi. İçini yakıyor, bastıramıyordu. Gözlerini kapattı. Deha'ya duyduğu o derin aşkla kopmuştu bu hıçkırık. Onun öleceğini düşünmek bile kalbine ağır geliyordu.

"Deha ölmedi çünkü ölmemesi de ihtimaller dahilindeydi," dedi Vega, umursamaz bir şekilde. "Ona panzehri verdim. O panzehir sayesinde yaşadığını biliyorsun. Ama ben karşılığında ne aldım? Hiçbir şey. Anlaşmaya uymadınız."

Feza gözlerini kısmıştı. Sesi çıkmıyordu henüz.

"Ben istediğim adamı alamadım. Diğer iki yüzbaşı her şeyi berbat etti," dedi Vega, öfkesi robotik sesine bile yansıyordu.

"Duyduğum kadarıyla, Ertunga kendini rehine olarak harcamış." Duyduğu isimle Parla'nın yeşil gözleri büyüdü. Eli istemsizce kalbine doğru uzandı. "Bu yüzden o kamptaki birliğin dikkati dağılmış. Ve siz, İsyankârlar Timi, kılınıza bile zarar gelmeden o cehennemden çıkmayı başarmışsınız."

Feza'nın gözlerinden bir titreme geçti.

"Oradan çıkmayı başardınız, hem de yanınızda benim aradığım adamla. Peki Yüzbaşı Alparslan ne yaptı, biliyor musunuz?" dedi, sivri bir alayla. Bu kez Alzem ve Feza aynı anda derin bir nefes aldı. "O adam beni kandırdı. İnanabiliyor musunuz? Ben hâlâ inanamıyorum mesela. Beni oyuna getirdi. Sağ gösterip sol vurdu. İstediğim adamı verdiğini sandım. Gerçekten inandım! Panzehri teslim ettim. Karşılığında onu elimde tutuyordum, kazanmıştım. Ama sonra ne oldu, biliyor musunuz? İstediğim adam... Beklediğim kişi çıkmadı."

Parla'nın gözleri büyüdü. Nefesi hızlandı. Feza hâlâ hareketsizdi; gözlerini duvara dikmiş, kıpırdamıyordu. Alzem kollarını göğsüne dolayarak dizlerini kendine çekti. Gözleri yaşlarla doluydu. Dudaklarını ısırdı. Ağlamamak için kendini zorluyordu. Korkusu, sessizliğinde yankı buluyordu.

"Ah, pardon, hanımlar. Sizi korkutmak istemezdim," dedi Vega. Vega, kızların korkularını seyrediyor, hissediyor ve bundan besleniyordu. Feza başını yana eğerek gözlerini kırptı. İçinde alevlenen öfke dışarı taşmamıştı. Odada sessizce dolaşıyordu.

"İşte bu yüzden buradasınız," dedi Vega, bu kez daha yavaş, daha vurgulu konuşuyordu. Kelimeleri tek tek seçiyordu. "Yüzbaşı Alparslan'ın kız kardeşi olduğu için, Alzem Tuna Alaska. Yüzbaşı Deha'nın kız kardeşi olduğu için, Teğmen Feza Ayris Kandemir. Yüzbaşı Böke'nin hayatına girmeyi başaran nadir insanlardan biri olduğu için, Parla Harper."

"Bu üç güzel kadını bugün burada ağırlıyorsam, sebebi yalnızca misafir ağırlamayı sevmem değil. Sizi rehin almamın en temel sebebi; o üç yüzbaşıya bir ders vermem gerekmesidir. Onlara her şeyin bir bedeli olduğunu göstereceğim. Ve bu uğurda sizin varlığınız bana çok yardımcı olacak."

Feza başını hafifçe kaldırdı. Gözleri karşı duvara, sesin geldiği o karanlık yüzeye dikildi.

"Bahsettiğin adamlara yakınım. Biri komutanım, diğer ikisi hem komutanım hem de abim. Üstelik o gün timde ben de vardım. Senin istediğin o rehineyi yakalayanlardan biri bendim. Bu iki kızın olayla doğrudan bir bağlantısı yok. O gün orada değillerdi. Ne planı biliyorlardı ne de sonucu. Eğer o üçüne bir ders vermek istiyorsan, beni alman yeterli. Onları bırak."

Oda sessizliğe gömüldü. Belki birkaç saniye boyunca ortamda sadece ampulün boğuk uğultusu vardı. Sonra o robotik ses tekrar yükseldi. Bu kez tonunda bastırılmış bir keyif vardı. Alaycı ve karanlıktı, içten içe öfke barındırıyordu.

"Ne kadar onurlu ne kadar şerefli bir teklif... Gerçekten etkilendim, Teğmen Kandemir. Kendini feda ederek, onların hayatını satın alabileceğini sanıyorsun. Ne klişe ama! Şöyle bir sorun var ki ben artık sizinle pazarlık yapmıyorum. Benimle bir şey kazanılmaz, kaybedilir. Eğer bu bir oyun olacaksa, kuralları ben koyarım, sen değil."

Feza bu cevabı tahmin ediyordu. Sadece şansını denemek istemişti.

"Özetle, senin cesaretinle ilgilenmiyorum, Teğmen. Cesaret, kaybedecek bir şeyi olanların işidir. Benim gözümdeyse, her şeyinizi çoktan kaybettiniz." Artık oyunun yeni perdesi başlıyordu ve kadınlar sahnenin tam merkezindeydi.

"Eh, konuya hâkim olduysanız, biraz toparlanın, hanımlar. Birazdan kalabalık bir grup sizi yakından izleyecek."

Kızlar bir an birbirlerine baktı. Parla'nın yüzünde endişeyle karışık bir ifade belirdi. Gözleri kısık, kaşları çatıktı. Alzem olduğundan daha sıkı sardı kendini kollarıyla, gözlerinde endişe ve korku dans ediyordu. Feza ise yine sessizdi. Dudakları sıkı, bakışları duvara kilitlenmişti.

Loş odada bir *klik* sesi duyuldu.

"Hanımlar," dedi Vega, sesi bu kez daha neşeliydi, o neşenin altında hastalıklı bir keyif saklıydı. "İşte karşınızda o adamlar ve o hanımlar. Biraz kalabalık bir grup, biliyorum. İdare edeceksiniz artık. Zaten yabancı yok. Çoğunu tanıyorsunuzdur diye tahmin ediyorum."

Karşılarındaki dev ekran titreyerek aydınlandı. Önce kırmızı bir ışık parladı, ardından maviye büründü. Sonra ekran bir anda netleşti. Kızların üçü de istemsizce bakışlarını o yöne çevirdi. Ekran tamamen açıldı.

Parla'nın dudakları aralandı; Alzem'in gözbebekleri büyüdü, soluğu hızlandı. Feza'nın gözleri ise ince bir bıçak misali keskinleşti.

Ekranda İsyan Timinin tamamı vardı. Yüzbaşı Deha Kandemir. Yüzbaşı Böke Ertunga. Yüzbaşı Alparslan Alaska. Ve diğer

tüm tanıdık yüzler... Hatta sadece İsyan Timi değil, Adanmışlar da oradaydı. Mekân tanıdıktı, Feza bir bakışta anlamıştı. Burası Kale'nin toplantı odasıydı.

Gözleri odada gezinirken iki kişinin üzerinde takılı kaldı. Abisi Deha Kandemir ve Yüzbaşı Alparslan Alaska.

İkisinin de yüzünde öfke vardı. Kontrol altında tutulmaya çalışılan bir öfke. Dudaklar sıkılmış, çeneler kenetlenmiş, gözbebekleri kısılmıştı. İkisinin de bakışlarında korku vardı. O gözlerin içinde başka bir şey daha vardı.

Acı. Can yanması.

Deha'nın gözleri sanki içindeki fırtınayı yutuyordu. Alparslan'ın elleri yumruk hâline gelmiş, tırnakları etine geçmişti. Kıpırdamıyordu, sanki acısını kendi tenine saplıyordu.

Vega'nın sesi bir kez daha duyuldu. Bu kez daha yüksek, daha yakın, daha iğneleyiciydi.

"İşte, bu üç adam için buradasınız, hanımlar."

★

"Derdin bizimleyse, ki yolladığın haberde öyle olduğunu belirtmişsin, kızları bırak, bizi al."

Böke'nin sert sesini duyduğumda bakışlarım ekrana döndü. En az diğer iki adam kadar öfkeliydi ve en az onlar kadar endişeliydi. Vega'ya hitaben konuştuğu açıktı. Ayaktaydı, ekrana daha yakın tarafta duruyordu.

"Sırf görev icabı rehin olmayı kabul etmiş birini rehin alsaydım bundan zevk alamazdım. Size, sizinle zarar veremeyeceğimi bilecek kadar sizi tanıyorum, beyler."

Vega yapabileceği en büyük kötülüğü planlamıştı ve bunu da gerçekleştirmişti. Onun da dediği gibi, bu adamlara kendi canlarıyla bir şey yapamazdı.

"Ne istiyorsun?"

Soruyu soran ses, kalbimin teklemesine neden oldu. Kalabalığa yüzeysel olarak baktığım için onu görememiştim ama sesini duyduğum an tanımıştım. Onun sesini duyan Alzem bile kendini tutamadı ve "Baba," diyerek ağlamaya başladı. Kadının ağlayan sesini duymak hem Deha'yı hem Alparslan'ı hem de Albay Cezmi İnal Alaska'yı aynı anda sarsmıştı. Üçü de şu an yan yanaydı.

Albay Cezmi, otoritesinden ödün vermemeye meyilliydi. Dik duruyordu. Fakat ben onu tanıyordum. Adım kadar emindim ki içi kan ağlıyordu. Her şeyden öte, kızının bu hâlde olması onu kahrediyor olmalıydı. Onu daha önce kızıyla hiç yan yana görmemiştim ancak onu iyi tanıyordum. Albay'ın şu ân içi titriyordu. Bunu sadece onu tanıyan biri bilebilirdi.

"Size bir ders vermek istiyorum, Albay. Canınızı yakmak istiyorum. Benimle oyun oynamamanız gerektiğini size öğretmek istiyorum," dedi Vega. Abim boynunu geriye doğru tehditkâr bir şekilde atarak karşılık verdi.

Tahminimce neden rehin alındığımızı biliyordu. Muhtemelen kendisi hasta yatağında yatarken neler yaşandığına dair konuşmalar yapılmıştı. Vega'nın derdinin ne olduğunu gayet iyi biliyor olmalıydı.

"Onları bırak. Karşılığında ne istersen söyle," dedi abim, derinden gelen sesiyle.

"Bana asıl vermeniz gereken adamı istersem, verir misiniz? Eğer verirseniz, o zaman kızlar sizindir."

Gözlerimi sıkıca kapattım. Devletle oyun olmazdı. Devletle pazarlık yapılmazdı. Devletin bekası daima gözetilir, devletin zararına hiçbir hamle yapılmazdı. Bu uğurda can alınır, can verilirdi. Oradaki herkes bunu iyi biliyordu. Bunu en iyi bilenlerden biri de Vega'ydı. Evet, o adamı ona vermeyeceklerdi. Olması gereken de buydu.

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Vega, birkaç saniye duraksadı. "Canın acıyor, değil mi, Yüzbaşı Alaska? Eminim kalbin acıyla kıvranıyordur."

Alparslan kilitlenmiş bir şekilde ekrana bakıyordu. Gözlerini tek bir an bile kırpmıyordu. Böke ona doğru ilerledi, Deha ve Alparslan'ın arasındaki boşluğa süzüldü. Böke, Alparslan'ın omzuna elini koydu. Alparslan gerçekten iyi değildi. Sesini bile çıkarmıyor, ekrana dümdüz bakıyordu. Nasıl ki Deha acısını hareketlerine yansıtıyorsa, Alparslan da sessizliğine yansıtıyordu.

"Bu yüzden seni seçtim, Yüzbaşı. En ağırı senin."

O koca adam, Yüzbaşı Alparslan, yerinde sendeler gibi oldu. Böke onu göğsünden tuttu, öne doğru düşmek üzere olan adamı yerine sabitledi. Bir şeyleri öngörebiliyordu, bir şeyleri tahmin

ediyordu ve bu ona fazla geliyordu. Alparslan şu ân kendinde olamayacak kadar acı çekiyordu.

Abimin tehditleri, masanın başında toplanmış, tahminimce önlerindeki bilgisayarlardan Vega'nın yerini tespit etmeye çalışan Adanmışların bile bakışlarını ekrana çevirmesine neden oldu. Böke, Alparslan'ın kulağına eğilip bir şeyler söyledi. Albay Cezmi'nin yüzüne bakmaya cesaret edemesem de yanına birkaç kişinin gittiğini görebiliyordum. Muhtemelen fenalaşmıştı.

Feza... Dik dur, kızım. Sen varsın burada. Elin kolun bağlı olsa da varsın. Yerine mıhlanmış bile olsan yine de varsın. Ona en yakın olan bir tek sensin.

Bakışlarımı çevirdim ekrandan. Abimin ekrandan dışarı taşan öfkesini, Alparslan'ın yıkılışını, Albay Cezmi Alaska'nın fenalaştığını görmek istemedim. Şu an sadece onu görmek istiyordum. En masum olanı.

"Alzem," dedim sertçe. İrkilerek bana baktı. Sarı saçları yüzüne yapışmış, gözleri ağlamaktan kızarmıştı. "Ayağa kalk."

Başını hızla iki yana salladı. Korku içindeydi.

"Ayağa kalk" diye haykırınca kendine gelerek hızla yerinden fırladı. Az daha dengesini kaybedecekti ki Parla öne atılıp onu bileğinden yakaladı. Tıpkı Böke'nin Alparslan'a yaptığı gibi, Parla da Alzem'i ayakta tuttu. Alzem ne olduğunu anlayamayan gözlerle bana bakınca yutkunmamak için kendimi zor tuttum.

Hayır, Feza. Şu an sırası değil. Bırak kendini, Alaycı gelsin. Alaycı gelirse, kurtulmak için bir ihtimaliniz olur.

"Hedef sensin," dedim, Alzem'e bakarak. Ekrandan gelen sesler umurumda bile değildi. Önemli olan tek şey, bu doktor kadındı. Gözleri korkuyla açıldı. Korkusunu iliklerime kadar hissediyordum. "Dayanabildiğin kadar dayan."

Kapının açılma sesiyle irkildim. Alzem duvar dibine yapışmış, korkuyla kapıya bakıyordu. Adım sesleri ortamda yankılanmaya başlamıştı.

"Kurban Alaska. Kurtarıcı Kandemir. Tabii, Harper kurtarıcıyı çözmeyi başarırsa..."

Vega'nın sesini duyduğumuz anda Parla bana doğru atıldı. Bu iyi haberdi, en azından onu da kendine getirmek için uğraşmam gerekmiyordu. Bileklerimi çözmeye başlamıştı. Parla atik biriydi, bunu unutmamalıydım.

"Vega iyi seyirler diler."

Bakışlarım odaya giren adama döndü. Uzun boylu, iri yapılı bir adamdı. Üzerinde siyah bir takım elbise vardı. Neredeyse tamamen siyahlara bürünmüştü.

"Kaç!" diye haykırdım Alzem'e.

Abimin savurduğu küfürler kulağımda yankılandı. Sesi öyle yüksekti ki kulaklarımı tırmalıyordu. "Eğer ona bir şey olursa seni bulur, o siktiğimin canını alırım. Bunu her şeye rağmen yaparım! Duydun mu beni, piç?"

Bileklerimin çevresinde dolaşan parmaklar sabırsızlığımı âdeta körüklüyordu. İpler çok sıkıydı ama yavaş yavaş gevşiyordu. Şu an için tek iyi haber, Parla'nın bir dağcı olmasıydı. Muhtemelen Vega da bunu biliyordu ve bu yüzden onu ipleri çözen kişi olarak seçmişti. Kördüğümleri çözebilecek biri varsa, ya bendim ya da oydu.

"Alzem, gözünü seveyim kaç!" diye bağırdım. Onu kendine getirmeye çalışıyordum. Ancak Alzem duvarın dibine öyle bir sinmişti ki kımıldayamıyordu bile. Adam ona adım adım yaklaşıyordu.

Abimin haykırışları yeniden yankılandı. "Uzak durun ondan! Uzak dursun, oğlum... Korkuyor, lan!"

Bakma, Feza. Oraya bakma. Oraya bakarsan... Olmaz, kızım.

Alzem'in hıçkırıklarla karışık ağlaması, adamın onu kolundan yakalamasıyla bir çığlığa dönüştü.

"Evliya! Doktoru getir, çabuk!" diyen Ekber Komutanımın sesini duydum. Adım gibi emindim, doktoru Cezmi Alaska için çağırıyordu. Hiçbir baba böyle bir görüntüye dayanamazdı. İsterse dünyanın en güçlü adamı olsun, yine de dayanamazdı.

Peki ya Alparslan? O ne hâldeydi? Hayır, hayır... Ona bakamazdım.

"Çöz artık şu siktiğimin ipini!" dedim Parla'ya.

"Deniyorum ama çok sıkı!" diye karşılık verdi Parla.

Alzem'e döndüm. "Hayır," diye inledim onu görünce. Bu bir ceza değildi. Bu bir ölümdü.

Her şey sessizliğe bürünmüştü. Sadece kalbim deliler gibi çarpıyordu. Sanki içimde biri çığlık atıyordu. Parla ipleri çözmeye çalışıyordu ama elleri titriyordu. Nefes nefeseydi. O da korkuyordu, biliyordum. Ama benim başka bir korkum vardı. Alzem.

O pislik herif, Alzem'e doğru hamle yaparken ben burada taş kesilmiştim.

"Çöz şu ipi, Parla. Ne olur, çabuk ol. Hadi!" diye mırıldanıyordum. Sesim kırıktı. Yumruklarımı sıkamadığım için dişlerimi sıktım. Sabrım tükeniyordu. Gözümden yaş gelmiyordu, gelmemesi daha da acıydı.

Sonra onun sesini duydum. Alzem'in çığlığını. "Hayır, lütfen!" diye bağırıyordu. Sesi kulağımda çınladı.

Abimin ettiği küfürleri duyabiliyordum. Sanki birileri onu durdurmaya çalışıyordu. Kandemir'in acısı o kadar büyümüştü ki onu tek bir kişi durduramazdı, buna emindim.

Aklımda ikinci bir isim dolaştı. Fatma'm... Kalbim onu hatırlar hatırlamaz tekrar parçalandı. Fatma'ya da böyle mi olmuştu? O da mı böyle titremişti?

Ekranın arkasından gelen bir ses dikkatimi çekti. Çok fazla ses vardı ama ben bir tek onu duyuyordum. Hüda'nın sesi... Sanırım aklım ihtiyacı olan sesi bulmuştu.

"Ben geç kaldım, sen kalma, Feza..."

Onca sesin içinden bir tek onun sesini duymam bir oyun muydu? Bir yara mıydı? Onun mu yarasıydı, benim mi? Bu yara kimindi?

Ben geç kaldım, sen kalma. Bu yara onundu ve bu yara benimdi..!

Kalmayacağım. Geç kalmayacağım.

Adam elini Alzem'in omzuna koyduğu an, içimden yükselen öfke bir volkan gibi patladı. Ben bu ellerle savaştım, bu ellerle can kurtardım ama şimdi ellerim bağlı ve sevdiğim insan gözümün önünde yere düşüyor.

Gözyaşları içindeki Alzem direniyordu. İçimde giderek büyüyen bir korku vardı. İçimde bir öfke vardı; buradan kalktığımda taş üstünde taş, baş üstünde baş bırakmayacak olan.

Adam, Alzem'in gömleğini yırtmaya çalışıyordu. Allah kahretsin, o pis ellerini çek ondan!

"Parla" diye bağırdım. Sesim odada yankılandı. Zincir gibi gerilmiş ipler bile acımı tutamıyordu. İçimden, kalbimden değil; ruhumdan haykırıyordum. "Çabuk! Ne olur, daha hızlı çöz!"

"Dayan," dedi Parla, gözyaşlarının arasından.

Abimin haykırışını bir kez daha duydum. Bu, içimdeki öfkeyi daha da harladı. Adamın gölgesi Alzem'in tenine değdiğinde içimdeki askerliği, insanlığı, kadınlığı, her şeyi parçaladım.

Alzem'e dayanmasını söylemiştim. Dayanacaktı. Ağlamayacaktı. *Birini koruyamadım ama diğerini koruyacağım. Sana söz, seni koruyacağım.*

Kollarımı kıpırdatmaya çalışıyordum. Her hareketimle ipler bileklerime saplanıyor, etim acıyordu.

Alzem'in sesi kısılmıştı. Gözleri bana döndü, yardım istiyordu. Biliyordu, bir tek ben onu kurtarabilirdim. İkimiz de bunu biliyorduk. O bakışlarda bir şey daha gördüm. Bana güveniyordu. Onu oradan çekip alacağımı biliyordu ve bu yüzden dayanıyordu. Ona doğru eğilen adamın suratına dönerek saniyeler içinde bir yumruk attı. Aferin, kızım! Aferin!

Adamın geriye doğru sendelediğini ama bu kez daha sert şekilde Alzem'i köşeye kıstırdığını görünce sevincim kursağımda kaldı. Yutkundum.

İplerden küçük bir ses çıktı. Düğümlerden biri çözülmüş olmalıydı. Gözlerim omzumun gerisindeki Parla'ya döndü. Sesi titriyordu. "Birini çözdüm. Diğerini de çözeceğim, ne olur dayanın!"

Dayanmak mı? Ben şu an parçalara ayrıldım bile. Ben onu parçalarına ayırırım bile.

Kalbim, Alzem'in üstündeki o herifi paramparça ediyordu.

"Parla, lütfen..." Sesim kısıldı. Alzem yere düşünce adam da onun üstüne düştü. Abimin bir haykırışını daha duydum.

"Uzak dur! Sikeyim, uzak dur, lan!" Ekranın içinden geçebilse, ne adam bırakırdı ne de düşman. Hepsini yok ederdi.

O yoksa, ben varım o zaman.

O yoksa, Alaycı var o zaman.

Adam, Alzem'in kulağına yaklaştı. Bir şeyler fısıldadı ona. Alzem gözlerini kapattı; titreyerek ağlıyordu. Gözlerim doldu ama hâlâ ağlamamıştım. Henüz sırası değildi.

"Rüyalarında bile dokunuyorlar, Feza," demişti Fatma.

Alzem'in de aynı şeyi söylemesine izin vermeyecektim. Çünkü ben onu kurtaracaktım. O herifin gözlerinin içine bakıp alnının ortasına yumruğu geçirecektim. Dişlerini tükürmesini sağlayacak, sonra Alzem'e dönecektim. "Geçti," diyecektim. "Artık geçti."

Ama o zamana kadar...

"Parla!" diye bir kez daha bağırdım.

"Parla, sesime odaklan," dedi Böke. Onun sesini duyduğumda iç çektim.

"Bu senin için zor değil. Duyuyor musun beni? Elin titrediği için yapamıyorsun. Sakin ol. Çok daha zor kör düğümleri çözdüğüne eminim." Parla'nın yüzünü görmüyor olsam da Böke'ye odaklandığına emindim. "Derin nefes al, güzelim. Sakinleş ve çöz Alaycı'yı."

Alaycı... Biliyordu. Bana bakmasa bile şu an kim olduğumu biliyordu Böke.

İkinci ip de çözüldü. Böke'nin konuşması işe yarıyordu. Parla onun sesiyle sakinleşiyordu.

"Aferin, kızıl. Devam et böyle," dedi Böke.

Alzem bağırdı. Deha da onunla haykırdı. Abim iyi değildi. Peki ya onun abisi iyi miydi? Niye sesi çıkmıyordu? Benim abim kıyameti koparırken Alparslan neden sessizdi?

Onun gibi ben de sesimi çıkaramıyordum. Ses tellerim boğazıma düğümlenmişti. Ama içimdeki çığlıklar bedenimi sarsıyordu, sanki etimden çıkacaktı. Dişlerimi sıkarak dilimi ısırdım.

Alzem bir şekilde adamı üzerinden itti. Hâlâ dayanıyordu. Ayağa kalkıp kaçmaya çalıştı ama adam da peşinden kalktı. Adam, Alzem'i yere itti. Alzem taş zemine düşünce başını öyle bir çarptı ki dudaklarından en küçük bir inilti bile dökülemedi. "Ah" bile diyemedi.

Abimin onun yerine inlediğini duydum. Onu tanıyordum, az önce acıdan içi gitmişti. Abim ölürdü ama bugünü yine de unutamazdı. O acı sonsuza dek içinde asılı kalacaktı.

Göz göze geldik Alzem'le. Her şeyi tekrar anlattı bana; korkuyu, çaresizliği, utancı, ölümü. Hepsi vardı o bakışta. Ben sadece gözlerine bakabildim. Ellerim hâlâ bağlıydı. Sonra tekrar önüme döndüm. Bakamadım o gözlere.

Ben bir askerim. Ben bir kadınım. Ama şimdi, ben hiçbir şeydim...

Bakamam! Ne onun suratına ne Fatma'nın suratına ne aynaya... Onu kurtaramazsam bir daha asla ben olamam.

Parla ipi son kez çekiştiriyordu. Tırnaklarının ipi parçalamasını bekliyordum. Saniyeler, her vuruşta bir ömre bedel hâle

geliyordu. Parmaklarıyla kazıyordu her ilmeği. Böke onu yönlendiriyordu. Nefes nefese kalmıştı ikisi de. Parla'nın eli titriyordu ama vazgeçmiyordu. Çünkü o da bir kadındı ve bu, dünyanın en çaresiz şeyiydi...

Bir ses duydum. Minicik bir sesti ama beynimde bir bomba gibi patlamıştı. İçimden bir inilti yükseldi. Korkudan değil, acıyla inledim. Hem onun hem Alzem'in acısı iç içe geçti.

Bir kadın, bir başka kadının bir diğerini kurtarması için tırnağıyla ipi çözmeye çalışırken tırnağını bıçak gibi kullandığından o tırnağı kendi etinden kopardı, etinden söktü, yere düşürdü.

Ben bunu görmedim bile. Ben bunu yaşadım.

Parla sadece derin bir nefes aldı. Ne inledi ne de elini çekti. Geri adım atmadı. Tırnağından kan sızıyor olmalıydı ama umursamıyordu. Böke'nin bir küfür savurduğunu duydum. Muhtemelen kanı görüyordu. Kafam allak bullak bir hâldeydi. Bir ses daha diğer seslerden ayrıldı. Biri seslendi bana ekranın arkasından. Bir kadındı. Kayza.

"Feza! Gözünü seveyim... Yalvarırım kalk, Feza," dedi, sesi titriyordu. Bir kadın daha anılarıyla savaşıyordu.

Alzem'i kurtarmam gerek. Onu o adamın elinden almam gerek. Kalkmam gerek. Kayza haklı. Yapmam gerek.

Bağırmak istiyordum.

"Yeter, dokunma ona! Elini çek!"

Oysa ağzımı açtığımda çıkan tek şey hırıltıydı. İçime gömdüğüm öfke ciğerimi yakıyordu. Gözlerim kararıyordu. Parla ipi hâlâ çekiştiriyordu. Tırnağı kopmuştu ama o hâlâ kazıyordu. Avuçlarıyla düğümü zorluyordu. "Biraz daha..." diye fısıldıyordu kendi kendine.

Her kasımı geriyor, her uzvumu zorlayarak sabretmeye çalışıyordum ama artık dayanamıyordum. Bileklerim Parla'nın akan kanına bulanmıştı. Gözümden akan yaş, artık yutamadığım çığlıklar gibi yanaklarıma süzülüyordu.

Bir kez daha kendimi affedemiyordum. Çünkü zaman daralıyordu ve o ip hâlâ çözülmemişti. Çünkü o adam hâlâ oradaydı.

Yemin ederim ki o adamı cehenneme göndereceğim...

Parla'nın elleri son düğüme ulaştı, bitmek bilmeyen bir çabayla son ipi de çekti. Bileklerimdeki o ölümcül esaretin

gevşediğini fark ettim. İpin bağları açılınca ellerimi öne doğru uzattım. Ellerim artık serbestti. Böke, Parla'ya parmağını kazağına sarması gerektiğini söylüyordu.

Sandalyenin kenarından aşağı sarkan bacağımda da aynı esaret vardı. İpler sıkıca sarılıydı bacaklarıma. O ipleri tek tek çözmek için fırsatım yoktu. Parmaklarım hapsolduğu iplerden kurtulduğu gibi ayağımdaki botlara uzandı. Hareketlerim telaşlı değildi, bilakis amansız bir gücün içimde nüksetmesi sebebiyle süratli ve tam ayarındaydı.

Botlar teker teker ayaklarımdan sıyrıldı. Ayaklarımı sandalyenin bacaklarıyla iplerin arasındaki dar aralıktan geçirirken bedenimin her zerresini harekete geçirdim. Kaslarım bir yay gibi gerildi, kemiklerim itaatkâr bir köle gibi boyun eğdi. Acı oradaydı elbette, ayaklarım ince boşluktan geçerken tenime saplanan sızı oradaydı. Ancak şu an için bu acıyı düşünmek bile lükstü; ben onu çoktan susturmuştum zihnimde. Bu bedenin tanıdığı en eski misafirdi acı, lakin bu kez kapıyı çalmadan çekip gidecekti.

Ayaklarım botlarımın etrafından dolanan iple sandalyenin bacakları arasında kalan ince boşluktan geçmişti. Tam anlamıyla özgürdüm. Bunu öyle hızlı yapmıştım ki dişlerimi kırmadığıma şükretmeliydim. Dişlerimi birbirine bu kadar çok bastırdığımın farkına yeni varıyordum. Artık o kızı o cehennemden çekip alabilirdim.

Derken onun sesini duydum. "Türkmen kızı."

Boğazıma bir yumru oturdu. Sertçe yutkundum. Gözlerim, yeminini bozarcasına ekrana kaydı. Gördüğüm şey beni altüst etti. Alparslan, dizlerinin üzerine çökmüştü. Bunu görmeyi beklemiyordum. Bu kadar bittiğini görmek istemiyordum.

Canı yanıyordu ve ben ona yetişemiyordum. Başını eğmişti; Saçları alnına düşmüş, yüzünü gölgelemişti. Gözlerini ekrana kaldırmamıştı. Kardeşini bu hâlde görürse, ölürdü. Sesini duymak bile yetmiş olmalıydı.

Onun acısını, omuzlarının düşüklüğünden değil, ilk kez bu kadar sessizliğe gömülmüş duruşundan anlamıştım. Omuzları titrek bir nefesle birlikte hafifçe dikleşti. Sanki içinde bastırdığı bir fırtına vardı da nefesiyle sızmıştı dışarı. Sonra başını yavaşça kaldırdı.

Ben de ayağa kalktım istemsizce. Bir çağrıda bulunmuştu sanki. Bakışlarımız kesişti, gözleri kıpkırmızıydı. Yine de beni asıl sarsan şey bu değildi. Hayatım boyunca onun gözbebeklerini hiç bu kadar koyu, bu kadar dipsiz görmemiştim. Gözleri karanlık bir okyanus olmuş, içine çekiyordu beni. Beni sarsan şey, işte bu gözlerdi.

Gözlerini gözlerime dikti. "Acıma," dedi, kelimelerin üzerine bastırarak. Sadece bir kelimeydi ama bir dünyaydı o kelimenin içinde saklı olan. Bir komutan değildi, bir abiydi bu emri veren ve bu abi bana güveniyordu.

Başımı tereddütsüzce salladım. Gözlerim nemliydi ancak düşünmekten tükenen aklım sonunda berraktı. Çünkü ne yapmam gerektiğini artık biliyordum. Çünkü emir almıştım. Çünkü ona yetişecektim. Onun ve kardeşinin acısına ben yetişecektim.

"Emredersiniz, Komutanım!"

Kız kardeşine ve o kız kardeşi ağlatan, acımayacağım pisliğe doğru bütün benliğimle öne atıldım.

Abimin rahat bir nefes aldığını, Böke'nin "Şimdi sikti belanı," dediğini duydum.

Sonra her şey gitti bende. Çünkü her şey bitti onda.

Adamın üzerine koştum. Öyle hızlı, öyle güçlüydüm ki neredeyse havalanıyordum. Bir taş gibi, bir yıkım gibi üzerine çullandım. Ellerim adamın bedenini kavradı, onu geriye doğru sertçe çektim. Alzem'in üzerinden yana düştü. Gözüm köşedeki Parla'ya takıldı. Parla bize doğru koştu. Korkusunu, acısını, her şeyini arkada bırakmıştı. Alzem'i kollarına aldı, onu kendine doğru çekti. Ardından Alzem'i duvara yasladı ve bir koruma altına aldı. Gözüm bir daha onlara kaymadı. Alzem artık güvendeydi.

Plan yapmıyordum, strateji kurmuyordum. Şimdi sadece bir kadındım. Belki biraz da Alaycı...

İçgüdüm tek bir şey emrediyordu: Onu yok et!

İlk yumruğu çenesine geçirdiğimde sesi duymadım ama tenimde kemiğinin titreyişini hissettim. Başını yana savurdu, dengesi hâlâ yerindeydi. Evet, kaslı ve heybetli bir adamdı lakin fark etmezdi.

İkinci yumruğu sol elimin tüm gücüyle karnına sapladım. Gövdesi öne eğilince sağ dizimle burnunu kırdım. Sıcak kan

yüzüne yayıldı, ben o kanı silecek fırsatı tanımadım bile. Geriye doğru bir adım atmaya çalıştı, izin vermedim. Sol omzuna bastım, sağ ayağımla dizine tekme attım. Yere çöktü, boğazından bir homurtu çıktı. Eğilince saçından tuttum, alnını diz kapağıma vurdum. Sert bir ses duyuldu.

Ona hiç acımadım.

Direnerek ayağa kalkmaya çalıştı. Dev gibiydi, elleriyle bana doğru hamle yaptı. Parmağını uzatmaya cesaret etti. Alzem'e dokunan o parmağını. O eli kırmam gerekiyordu. Bileğini yakalayıp dirseğini kıracak noktaya kadar büktüm. Kemiğin kırılma sesi duyuldu. Sol omzuna tekme atınca yana savrularak duvara çarptı. Kafasını toparlamaya çalışırken ben yeniden üzerine çullanmıştım.

Göğsüne bastırarak yere yatırdım. Karnına üç hızlı yumruk indirdim. Her biri nefesini kesti, ağzından kan fışkırdı. O hâlâ direniyordu. Eliyle boğazıma uzanarak tutmaya çalıştı. Eli yakaladım, kıpırdayamadı bile. Parmaklarını tek tek tutup kırdım. Her seferinde acıyla haykırdı.

Dirseğini kavrayıp omzunun üzerinden çevirdim, sırtüstü döndürdüm. Belinden kavradım, tüm vücudunu kendime doğru çekip tek bir tekmeyle yere savurdum. Öyle bir sert vurdu ki beton zemine yer titredi. Kafası taş zemine çarptı. Sol gözü kapanmaya başlamıştı.

Bir değişiklik vardı bende. İçimde usul usul kabaran bir fırtına. Sanki damarlarıma sığmayan bir ateşti bu. Ne yaparsam yapayım yetmiyordu. Yumruklarım, çığlıklarım, nefes alışlarım... Her şey yetersizdi. Göğsüne dizimi bastırdım. Sonra da ellerimi boğazına yerleştirdim.

Gözümün içine baktığında ne gördü, bilmiyorum. Ben ise onun içinde cehennemi gördüm. Çünkü orayı ben kurmuştum.

Yüzüne bir yumruk daha indirdim. Bu kez sağ kaşı patladı, göz kapakları titreyerek düştü. Direnci kırılmıştı. Çırpınmıyordu artık. Bittiğini anlamıştı lakin ben anlamıyordum. Ben sadece Alzem'i korumuyordum. Ben tüm kadınların intikamını alıyordum.

Bu adamın kemiklerinden, suratından, soluğundan o karanlığı sökene kadar duramazdım. Bastırıyordum; boğazının çevresi ter ve kan içindeydi. Tırnaklarım tenine gömülmüştü. Gözleri kayıyordu artık. Direnişi tükeniyordu.

İçimden yükselen ses susmuyordu. *Bitir onu. Bitir.*

Alzem'in yere düşüşü, çığlığı, karanlığı yırtan sesi hâlâ kulaklarımdaydı. O görüntü gitmiyordu gözümün önünden. Bu adam sadece yere serilmiş biri değildi; bu adam bir izdi ve o izi silmeden duramazdım.

Birden kapı açıldı. Sesi duyar duymaz bakışlarım o tarafa döndü. Ayak sesleri çarptı duvarlara. Takım elbiseli iki adam hızla içeri girdi, sert adımlarla yaklaştılar. Gözlerim onların üzerindeydi ama parmaklarım hâlâ altımdaki adamın tenindeydi. Yanıma yaklaşıp omzuma yapıştılar. Belime sarılarak geri çekmeye başladılar. Ben pes etmiyordum. Tüm gücümle direndim. O herifin boynu elimdeydi. Sonuna kadar da öyle kalmalıydı.

İkisi birden bedenimi çekiştirince bedenim savruldu. Sırtüstü yere düştüm. Nefesim kesildi. Biri üstüme atlayıp bir yumruk savurdu. Sağa eğildim, diğer kolumla midesine vurup nefesini kestim. Arkamdaki adam boynumu kavradı. Devasa elleriyle nefes boruma bastırdı; tüm hava akışı kesildi.

Abimin adımı haykırdığını duyuyordum. *Kardeşine güven, Deha. Söz ağızdan çıktı artık. Ölmek var, dönmek yok, abim. Rahat ol sen, hallederiz.*

Dizimi kaldırıp arkamdaki adamın kasığına bir tekme attım. İniltiyle beraber pençesi çözüldü. Sağ kroşeyi sol elmacıkkemiğine geçirince başı yana savruldu. Diğeri hâlâ ayaktaydı. Gözümde bir kıvılcım vardı. Koşarak üzerime geldi ama ben bir Türk askeriyim. Gözüm deli açıktı benim. Bedenimi bir refleksle yere paralel yatırıp hızla yana çekildim. Omzundan tutup hızını kullandım, onu tüm ağırlığıyla kafa üstü duvara bindirdim. Duvar, şiddetli çarpışmanın etkisiyle sarsıldı.

Adam yere düştü fakat hemen kalktı. Üzerime doğru yürüyordu. İriydi, ağır adımlar atıyordu ama yavaştı. Benim hızımı, niyetimi, ne yapacağımı bilmiyordu. Bir adım attım, tam önündeydim artık. Gözlerinin içine baktım, sonra hızla hareket ederek sağ elimin tersiyle sol omzuna bastırdım.

Elim ona değdiği anda vücudum da harekete geçti. Sol bacağımı kaldırdım ve onun sağ omzuna attım, omzunun üzerindeydim artık. Bedenimi omuzlarının üzerinde döndürerek yarım bir takla attım. Omzundan başlayıp arkasına, diğer tarafına geçtim. Dönerken bir elimle boynunu yakaladım. Ayaklarım

yere bastığında hâlâ boynunu tutuyordum. Hemen sırtımı ona verdim ve boynunu, omzumun üzerinden öne doğru çektim. Boynu büküldü; gücü kalmadı ve sonunda devrildi. Sırtı yere çakıldı. Ben hâlâ ayaktaydım.

Kısa bir süre sonra ikisi de toparlanıp ayağa tekrar kalktı. İkisi birden aynı anda üstüme geldi.

Yetişemiyordum, yumruklar ardı ardına geliyordu. Sol kaburgama aldım bir tanesini. Sırtıma bir tekme yedim, dizlerim titredi. Beni bağladıkları o sandalyeyi gördüm. Gözüm kararadı. Sola yalpalayarak sandalyeyi kavradım ve ters çevirdim. Sapını tutarak omzumda yukarı kaldırdım ve bir çığlıkla adamın sırtına indirdim. Sandalyenin çatırdayan tahtası, kemiğe çarpan sesle birleşti. Sandalye ikiye yarıldı. Adam öne doğru sendeledi, dizlerinin üzerine çöktü.

Kırık sandalyeyi yere fırlatmak yerine ayaklarından birini kopardım. Diğeri hızla üzerime koştu. Yüzüme bir yumruk savurdu, başımı eğerek yumruğundan kaçtım. Dirseğiyle sırtıma vurmak istedi. Eğilerek altına girdim ve sandalyenin ayağını alnına geçirdim. Büyük bir ses yankılandı. Adam havaya sıçrar gibi oldu, sonra ağır ağır düşerek yere serildi. Hareket etmiyordu. Nefes nefeseydim, ter içindeydim ama hâlâ ayaktaydım.

Alzem'e dokunan adam, sendeleyerek kaçmaya çalıştı. Onu da yakaladım. Yakasından tuttum, yüzünü dizime vurdum. İkinci vuruşta bayıldı. Oda sessizleşmişti.

Acımamamı söylemişti. O öyle söylerdi de ben nasıl acırdım?

O pisliğin yaşayıp yaşamadığını kontrol ettim, hayattaydı. Alzem'e dokunan, onu parçalayan, nefesini boğmaya çalışan adam hayattaydı, hâlâ nefes alıyordu. Bu, affedilir bir şey değildi. Gözüm, beni bağladıkları, bileklerimi kan içinde bırakan ipe kaydı. Bir kenara fırlatılmıştı. Yavaşça eğildim, parmaklarım ipi kavradı; soğuktu ve bu bana aitti. Keskin nişancı olan bana bir ip, bir silahtan daha yakındı.

İpi avuçlarıma doladım. Bir ucu sağ elimde, diğer ucu sol elimdeydi. Gözüm hâlâ yerdeki adamdaydı. Adım adım yaklaştım ona. Sürünmeye çalışıyordu. Kaçmak değildi bu. Sadece ölümden birkaç saniye daha çalmaktı. İpin bir ucunu onun boynuna geçirdim. Birden irkildi, direnmeye çalıştı ama omzundan kavradım. İpi boynuna doladıktan sonra kolundan çekerek

odanın zemininde sürükledim. Ayakları yerde iz bırakıyordu. Dizlerinden geriye düşen topuk izleri, karanlık betona kazınıyordu.

Kolonları gördüm; büyük, kalın, gri taşla kaplı sütunlar dizilmişlerdi. Bana en yakın olanı seçtim. Onu sürükleyerek o kolona getirdim. Tıpkı bir çöp torbası gibi savurdum. Sırtı kolonun arka kısmına yaslandı. Başı öne düşmüştü. Başını kaldırdım, ipi omuzlarının üstünden geçirip tekrar boynuna sardım. Sonra kolonun arkasına geçtim. İpin iki ucu da ellerimdeydi. İpi avuçlarıma sardım.

Her santimiyle birlikte o anı düşündüm. Alzem'in yerde ağladığı anı. O çaresiz gözlerini.

Diz çöktüm ve ipi bütün gücümle çekmeye başladım. İpin gerginliğiyle birlikte, adamın boğazı taş duvarla ip arasında kaldı. İlk başta sadece bir inleme duyuldu, sonra kesik nefeslerin sesi yükseldi. Tırnakları taşı tırmalıyordu ama elleri kayıyordu.

İpi daha sert çektim. Kollarımdaki kaslar yanıyordu; avuçlarımdaki ip yırtılıyor, derime gömülüyordu. Acıyı hissetmiyordum. Artık hiçbir şeyi hissetmiyordum. Gözüm adamın ayaklarına kaydı; titriyor, kasılıyordu. Derken yavaş yavaş gevşedi. İpin bir tarafını bir elimle, diğer tarafını diğer elimle çekmeye devam ettim. Dizlerim taş zemine gömüldü. Gövdem öne eğildi ama ellerim bırakmadı. Gözleri artık bomboş bakıyor olmalıydı. Sırtı kolonun taşına yapışık kalmıştı. İpin iki ucunu da son bir kez çekip bıraktım.

Adam kendi ağırlığıyla kolonun dibine kaydı. İp gevşekçe yere düştü. Öldüğüne emindim. Ayağa kalkmadım hemen, bir süre orada kaldım. Nefes almaya çalıştım, ciğerlerim yanıyordu. Başımı kaldırdığımda karşımda Alzem vardı, hâlâ Parla'nın kollarının arasındaydı. Alzem titreyerek, ağlayarak, sessizce bana bakıyordu. Gözümü kaçırdım çünkü içimdeki karanlık çok büyüktü. Yüzümde kan ve kir vardı. Yeterince korkmuştu. Bir de Alaycı'nın onu korkutmasını istemiyordum.

Ayağa kalktım. İpin izleri derime işlemişti. Acıdan değil, içimde biriken o şeyden titriyordum. İçimdeki karanlık susmuyordu artık. Gözlerim, ekranın içindeki o yıkık gölgeye çakılıp kaldı. Bir figür yavaşça ortaya çıktı. Hâlâ bıraktığım yerdeydi.

Alparslan...

Ekranın ışığı gözlerini parlatıyordu ama ifadesi gölgede kalmış gibiydi. Sessizce bana baktı. Ne yaptığımı, neye dönüştüğümü, ne kadar ileri gittiğimi ve neyin benim için bittiğini biliyordum. Saklamadım ondan, kaçmadım. Göz göze geldik. Dudaklarımı kıpırdattım. "Komutanım, acımadım," dedim, konuşurken içimde bir şey daha kopmuştu.

Boğazına kadar yükselen kelimeleri yuttu. Yüzü acıyla buruştu. Titredi, omuzları mümkünmüş gibi daha da düştü. Bir insanın susarak da bağırabileceğini onunla öğrendim. O karanlık gözler, bir zamanlar içinde koca bir ordu taşırken şimdi yalnızca bir enkaz barındırıyordu. Dudaklarının kenarında sıkışıp kalan cümleleri görebiliyordum. Söylemediği her şey, çenesine asılmış bir ağırlık misali duruyordu. Biri içinden bir şeyleri söküp almıştı. Hareketsizdi ama içinde kıyametler kopuyordu, emindim.

İnsan bazen öyle bir acıya tutunur ki değil bırakmak, nefes almak bile ihanet gibi gelir. Onun gözlerinin içine baktığımda işte tam olarak bunu hissettim; bir şeyin yası değil, her şeyin yası vardı bakışlarında. Anlamıştım; onu susturan şey dilindeki düğüm değil, kalbindeki yangındı. Bu yangın öyle bir harlanmıştı ki artık söndürülemezdi.

Albay Cezmi yoktu. Onu odadan çıkarmış olmalılardı.

Bir damla yaş, yanağımdan böylece süzüldü. Alparslan diz çöktüğü yerden bana baktı. Başını yavaşça yukarı aşağı salladı. Konuşamayacak kadar canı yanıyordu. Belki acı onun dilini almıştı, belki de çok daha fazla şeyi gömmüştü içine. Kafamı salladım. Gözüm, birkaç adım ötede, ayakta durmakta zorlanan başka birine takıldı. Deha.

Kalbini tutuyordu. Göğsüne bastırdığı eliyle neredeyse sendeleyecekti. Yüzü bembeyazdı. Bir şey diyemedim ama içimde başka bir kor yandı bu sefer. Öne bir adım atınca Böke kolunun altına girdi. Alparslan'ı tuttuğu gibi şimdi de Deha'yı taşıyordu. Deha'ya döndüm.

"Abicim, iyiyiz," dedim, sesim zar zor çıkıyordu, belki de ben fısıltıyla konuşmuştum. Acıyla yüzü buruştu. Kafasını iki yana salladı. "Sen gelip bizi alıncaya kadar da iyi olmaya devam edeceğiz." Sözlerim titredi. Oysa inançla çıkmışlardı ağzımdan.

Deha gözlerini bana dikti ama başı artık ona fazla ağır geliyor olmalıydı. Yavaşça eğildi ve başını Böke'nin omzuna koydu.

Vücudu titriyor, kasılıyordu. Onu tanıyordum; ağlıyordu ama kimsenin görmesini istemiyordu. Böke'nin omzunu kalkan olarak kullanıyordu.

Deha hiç görmemesini istediğim bir şeyi görmüştü. Alaycı'nın bir lakaptan ibaret olmadığını, bir görev adı değil, içimde büyüttüğüm başka bir varlık olduğunu anlamıştı. Reha'yla aramızda kalacağını sandığım sır, artık gizli değildi. Biz üç kardeştik; birbirinden hiçbir şey saklamayan, yarasını da öfkesini de aynı sofraya koyan üç kardeş... Oysa Alaycı yalnızca benimle Reha'nın taşıyacağı bir yüktü, ortanca Kandemir bu karanlığı hiç tanımayacaktı.

Bu gece tanıdı...

Ortanca kardeş, gözlerimin içinde neyin yaşadığını, neyin nefes aldığını gördü. Bu gece bizim orta yerimiz tam da ortasından çatladı.

Tek tek diğerlerinin yüzüne baktım. Hüda'nın ve Kayza'nın gözlerinde bana karşı saf gurur vardı. İçten içe beni tebrik ediyorlardı. Ancak geriye kalanlar bir şey sorguluyordu: Alaycı kimdi? Ve ne kadar ileri gidebilirdi? İşte bu, bizim miladımız olacak soruydu.

Devasa ekran, içindeki tanıdık yüzlerle beraber gözlerimin önünde yavaşça kardı, odadaki ışıklar birer birer söndü. Etraf sessizliğe gömülmüştü. Kararan ekranda, kırmızı renkli büyük harflerle bir yazı belirdi. *Oyun Bitti.*

Vega'nın sesi yeniden yankılandı.

"Yukarı çık, Alaycı. Artık tanışma vaktimiz geldi."

DEVAM EDECEK...

TEŞEKKÜRLER

Anneme ve Babama
Gücümün en büyük sebebi sizsiniz. Her harfimde emeğiniz, her cümlemde kalbinizin yeri var. Bana inandığınız ve güvendiğiniz için yolum hep daha dertsiz oldu. İyi ki varsınız; iyi ki benimlesiniz. Her şey için sonsuz teşekkür ederim.

Hivi Tang'a
Kelimeler bazen yetmez; yazsam da eksik kalır ama sen hep beni anlarsın. Yanımda olman bu yolun en kıymetli armağanı. İyi ki hayatımdasın, kardeşim. İyi ki…
Her şey için teşekkür ederim.

Gizem Topak'a
Kan bağı değil, kalp bağı derler ya; sen bunun en gerçek hâlisin. Bir abladan da öte, sığınabildiğim sağlam yersin. İyi ki varsın, iyi ki benimlesin. Her şey için teşekkür ederim.

@ayisigikitap

Ay Işığı
KİTAPLIĞI

İSYANDAN AKOR

Yazarın kitaba özel hazırladığı müzik listesi

1.30 -3.35

Bu kitapta yer alan tüm karakterler, olaylar ve mekânlar yazarın hayal gücünün ürünüdür. Gerçek kişi, kurum ve olaylarla herhangi bir benzerlik tamamen rastlantıdır.

Ayışığı Kitaplığı

@AYISIGIKITAP